

ДЖУДИТ МАКНОТ РАЙ

Част 1 от „Втора възможност“

Превод от английски: Бойка Пиркова, 1998

chitanka.info

ГЛАВА 1

Декември 1973 г.

Мередит Банкрофт внимателно изрязваше снимка от „Чикаго Трибюн“. В статия, озаглавена „Деца от обществеността в Чикаго, облечени като феи, участват в пищно коледно тържество в болницата «Оуклънд Мемориъл»“, придружена с голяма снимка на „феите“, се изброяваха имената на пет момчета и пет момичета, включително Мередит, които раздаваха подаръци в детското отделение. Красив младеж на около осемнадесет години беше застанал вляво и ги наблюдаваше. В подзаглавието той беше споменат като „Паркър Рейнолдс III, син на господин и госпожа Рейнолдс от Кенилуърт“.

Мередит безпристрастно се сравняваше с другите „феи“, чудейки се как можеха да изглеждат толкова дългокраки и секси, докато тя приличаше на...

— Трътла — прошепна. — По-скоро изглеждам като трол, отколкото като фея.

Не беше честно другите четиринадесетгодишни момичета да са толкова красиви, а тя да прилича на плосък отпред трол, при това със скоби на зъбите. Погледът ѝ се премести към нейното лице на снимката и отново съжали за суетния подтик да свали очилата си — без тях изглеждаше кривогледа.

— Контактни лещи определено биха ми помогнали — заключи. Погледът ѝ се спря върху Паркър и на устните ѝ се появи замечтана усмивка. Притисна вестника към мястото, където трябваше да бъдат гърдите ѝ, поне засега там нямаше нищо.

Вратата на стаята се отвори и шестдесетгодишната икономка влезе, за да прибере таблата от вечерята ѝ.

— Не си изяла десерта — смъмри я госпожа Елис.

— Дебела съм, госпожо — отвърна Мередит. И за да го докаже, се претърколи от леглото и се отправи към огледалото на тоалетната масичка. — Погледнете ме — посочи отражението в огледалото. — Въобще нямам талия.

— Това е детска пълнота.

— Изглеждам направо четвъртита. Не се учудвам, че нямам никакви приятели.

— Защо нямаш приятели?

Изпитвайки отчаяна нужда да се изповяда на някого, момичето отговори:

— Само се преструвам, че в училище всичко е наред. Истината е страшна: аз съм един ужасно неприспособяващ се човек, винаги съм била такава.

— Винаги? Сигурно децата в твоето училище нещо не са наред...

— Вината не е в тях, а в *мен*, но аз ще се променя — заяви тя. — Сега съм на диета и ще направя нещо с косата си. Отвратителна е.

— Нищо ѝ няма! — отсече икономката, поглеждайки към дългата ѝ руса коса и тюркоазните ѝ очи. — Имаш впечатляващи очи и красива коса. Гладка и гъста...

— Безцветна.

— Руса.

Момичето упорито се взираше в огледалото, преувеличавайки своите недостатъци.

— Висока съм почти един и седемдесет. За щастие спрях да раста, преди да съм станала гигант. Но не е безнадеждно, разбрах това в събота.

Госпожа Елис сви вежди в недоумение.

— Какво толкова е станало в събота, та те е накарало да промениш мнението си за себе си?

— Нищо съществено — „Нещо съществено — помисли си тя. Паркър ми се усмихна на коледното тържество. Донесе ми кола, без да съм го молила за това. Категорично ми каза да запазя един танц за него на партито у Елингъм.“

Преди седемдесет и пет години семейството на Паркър беше основало голяма банка в Чикаго, където се намираха парите на „Банкрофт и компания“, и приятелството между Банкрофт и Рейнолдс беше надживяло няколко поколения.

— Всичко ще се промени, не само външният ми вид — продължи щастливо Мередит, обръщайки гръб на огледалото. — Ще имам и приятелка. В училище дойде ново момиче, което не знае, че

никой не ме харесва. То е симпатично и ми се обади по телефона, за да ме попита за домашното. Говорихме за много неща.

— Забелязах, че не водиш приятели вкъщи — промълви госпожа Елис, — но мислех, че причината е в отдалечеността на дома ти.

— Не, не е в това — възрази Мередит, като се хвърли в леглото, втренчвайки се в домашните си пантофи, малки копия на онези, които носеше баща ѝ. Независимо от богатството им, той изпитваше голямо уважение към парите. Всичките ѝ дрехи бяха скъпи и от най-добро качество, но се купуваха само когато имаше нужда.

— Когато бях момиче — обади се икономката и я погледна с разбиране, — винаги се отнасяхме с известно подозрение към децата, които бяха от друго тесто.

— Има още нещо, освен вида и положението ми, за да не мога да се приспособявам към другите. Всичко тук! — показва голямата пуританска стая, обзаведена със старинни мебели, която приличаше на останалите четиридесет и пет стаи в имението „Банкрофт“. — Всички ме мислят за особнячка, защото татко настоява Фенуик да ме кара на училище с кола.

— Мога ли да попитам какво лошо има в това?

— Другите деца ходят на училище пеша или с автобуса.

— Е, и?

— И не пристигат с ролс, каран от домашния шофьор — почти завистливо добави девойката. — Бащите им са водопроводчици и счетоводители. Един от тях работи в нашия магазин.

Като не можа да оспори логиката на казаното, госпожа Елис отговори:

— Но на новото момиче не му се струва необичайно, че Фенуик те кара до училище?

— Не — отвърна тя виновно, но очите ѝ светнаха живо зад очилата, защото мисли, че Фенуик е мой баща! Казах ѝ, че той работи за едни богати хора — собственици на магазин.

— Не си го казала, нали?

— Напротив! И не съжалявам! Трябваше да го разпространя в училище още преди години, само че не исках да лъжа.

— А сега не се посвени да излъжеш — запита икономката, поглеждайки я осъдително.

— Това не е лъжа, поне не съвсем. „Банкрофт и компания“ е корпорация, а корпорацията се притежава от акционери. Както виждаш, като президент на „Банкрофт и компания“ татко всъщност е нает на работа от акционерите. Разбираш ли?

— Вероятно не разбирам — отвърна жената сухо. — Кой притежава основния капитал?

— Ние притежаваме по-голямата част от него — пак я погледна виновно.

Представата на госпожа Елис за „Банкрофт и компания“ — известен универсален магазин в центъра на Чикаго — бе напълно объркана. Икономката си мислеше с гняв за бащата на Мередит, защото той не проявяваше никакъв интерес към дъщеря си, освен когато ѝ говореше за магазина. Смяташе, че Филип Банкрофт е виновен дъщеря му да не се разбира с другите момичета на нейната възраст, защото се отнасяше към нея като към възрастен човек и изискваше самата тя да се държи като такъв. В редките случаи, когато посрещаше в дома си приятели, Мередит дори беше негова домакиня. В резултат на това тя се чувстваше свободно с възрастните и очевидно не можеше да се разбира с връстниците си.

— Но вие сте права в едно — каза момичето. — Не мога повече да лъжа Лиза Понтини, че Фенуик е мой баща. Просто си помислих, че ако първо ме опознае, може би няма да има значение, когато ѝ кажа, че Фенуик е нашият шофьор. Единствената причина, поради която тя все още не е разбрала, е, че не познава друг от нашия клас и винаги след училище си отива направо къщи. Има седем братя и сестри и трябва да помага на майка си.

Госпожа Елис се пресегна и несръчно я потупа по ръката, опитвайки се да измисли нещо окуражаващо.

— Сутрин нещата винаги изглеждат по-прости — изрече, използвайки, както често правеше, едно удобно клише. Вдигна подноса, спря се за момент на вратата, осенена от друга вдъхновяваща изтъркана фраза: — И запомни, и на твоята улица ще изгрее слънце.

Мередит не знаеше да се смее ли, или да плаче.

— Благодаря, госпожо Елис — отговори. — Това е *много* обнадеждаващо — след като икономката излезе, бавно посегна към албума.

Когато снимката от „Трибюн“ бе добре залепена на мястото ѝ, дълго се визира в нея, после се пресегна и леко докосна усмихващите се устни на Паркър. Мисълта за самия танц с него я накара да потрепери със смесени чувства на страх и очакване. Днес беше вторник, а танцът у Елингъм щеше да е вдругиден. Струваше ѝ се, че ще чака с години.

Въздъхна и започна да прелиства страниците на големия албум. Някои от старите изрези с годините бяха избледнели. Всъщност албумът първоначално е принадлежал на нейната майка, Каролин, и беше единственото осезаемо доказателство в цялата къща, че Каролин Едуардс Банкрофт някога е съществувала. Всичко друго, свързано с нея, бе изнесено по заповед на Филип Банкрофт.

Каролин Едуардс е била актриса. Според интервютата — не особено добра, но без съмнение, безкрайно очарователна. Мередит изучаваше избелелите снимки, но не четеше текста под тях, защото отдавна го знаеше наизуст. Знаеше, че Кари Грант е придружавал майка ѝ за академичните награди през 1955 година и Дейвид Нивън е казал, че тя е най-красивата жена, която някога е срещал, а Дейвид Селзник е искал да я снима в един от своите филми. Знаеше, че майка ѝ е имала роли в три мюзикъла на Бродуей и в пресата са критикували остро изпълнението ѝ, но пък са похвалили добре оформените ѝ крака. Ключарските колони намекваха за непрекъснати флиртове между нея и всички известни мъже от обкръжението ѝ. Имаше няколко нейни снимки: обвита в кожи на прием в Рим; в черна официална рокля без презрамки как играе на рулетка в Монте Карло; облечена с оскъдни бикини на брега в Монако; на ски в Гщаад с един швейцарски златен медалист от Олимпийските игри. На Мередит ѝ бе пределно ясно, че Каролин навсякъде е била заобиколена от красиви мъже.

Последната изрезка, залепена от майка ѝ, датираше шест месеца след Гщаад. Беше облечена във великолепна бяла булчинска рокля. Усмихваше се, слизайки тичешком по стъпалата на катедралата под дъжд от конфети, хванала под ръка Филип Банкрофт. Хроникьорите на висшето общество все пак бяха успели да опиша разточителната сватба. Приемът бил закрит за пресата, но вестникарите съобщаваха за всички известни личности, присъствали там, като се почне от Вандербилтс и Хуитниз и се стигне до адвокати от Върховния съд и четирима сенатори.

Бракът просъществувал две години — достатъчно време Каролин да забременее и роди бебето си, да изкара роман с един жокей и после да забегне в Европа със съмнителен италиански принц. Момичето не знаеше почти нищо друго за майка си, която дотолкова не се интересуваше от нея, че не си беше направила труда дори да ѝ изпрати някаква бележчица или поздравление за рождения ѝ ден. Бащата на Мередит, който много държеше на традиционните ценности, казваше, че майка ѝ е „самовлюбена уличница без никакво понятие за брачна вярност или майчина отговорност“. Когато Мередит стана на годинка, той подаде молба за развод и настойничество над детето, готов да упражни значителното политическо и обществено влияние на семейство Банкрофт, за да спечели делото. В края на краищата не се стигна до там. Според това, което беше казал на Мередит, майка ѝ не само че не му се противопоставила, но не си направила труда да остане в съда, за да чуе присъдата.

След като получи правото на попечителство, баща ѝ бе решен да направи всичко възможно, за да не тръгне тя по пътя на майка си, а да заеме своето място в дългата редица жени от рода Банкрофт. Те всички бяха водили примерен живот, посветен на благотворителност и отговарящ на положението им, без нищо скандално, свързано с името им.

Когато дойде време дъщеря му да тръгне на училище, Филип с раздразнение откри, че нормите на поведение бяха станали по-свободни дори и в неговата класа. Много от познатите му споделяха по-либерални възгледи за възпитанието на децата и ги изпращаха да се учат в „напредничави“ училища като „Бентли“ и „Риджвю“. Когато направи необходимата проверка, той чу фрази като „неструктурирани класове“ и „самоопределение“, „прогресивно образование“. Това звучеше недисциплинирано и предсказваше нисък стандарт на обучение и поведение. След като отхвърли тези две училища, той отиде заедно с Мередит в „Свети Стефан“, частно училище на Бенедиктинските сестри, в което бяха учили леля му и майка му.

Баща ѝ одобри всичко, което видя през този ден в „Свети Стефан“. Тридесет и четири високопоставени девойки, облечени в скромни сиво-сини плетени пуловери, и десет момчета в бели ризи и сини връзки моментално скочиха на крака и поздравиха, когато сестрата го въведе в учебната стая. Нещо повече, в „Свети Стефан“ все

още преподаваха по добрия стар начин, за разлика от „Бентли“. Освен това Мередит щеше да бъде възпитавана в строг морал.

Баща ѝ беше забелязал, че районът около „Свети Стефан“ е поизостанал и западнал, но беше обзет от твърдото решение тя да получи образованието си по същия начин, както го бяха получили високопоставените жени от рода Банкрофт, посещаващи „Свети Стефан“ вече три поколения подред. Въпросът с района наоколо бе разрешен, защото всеки ден шофьорът на семейството докарваше и взимаше Мередит от училище. Това, което той не може да разбере, бе, че момичетата и момчетата, които учеха в „Свети Стефан“, всъщност не бяха тези добродетелни същества, каквито изглеждаха. Това бяха обикновени деца от семейства на средната класа, дори на бедни родители. Те играеха заедно и заедно отиваха на училище. Освен това споделяха подозрението си към всеки, който беше по-високопоставен от тях. Мередит не знаеше нищо за това, когато пристигна в „Свети Стефан“. Облечена в скромната си униформа в сиво-синьо, с новата кутия, в която носеше обяда си, тя трепереше от нервното вълнение шестгодишно дете пред срещата с цял клас непознати — но всъщност почти не се страхуваше. След като беше живяла досега само с баща си и прислужниците, тя щастливо очакваше възможността най-после да има приятели на нейната възраст.

Първият ден премина сравнително спокойно, но внезапно нещата тръгнаха зле, когато часовете свършиха и учениците се изсипаха пред вратата на училището. Фенуик я чакаше, застанал до ролса в черната си шофьорска униформа. По-големите деца се бяха спрели и зяпаха учудено, след което тя веднага беше определена като богата, т.е. различна.

Този факт беше достатъчен, за да ги направи предпазливи и резервирани, но до края на седмицата те откриха и други неща за „богатото момиче“, които го отделяха от тях. Мередит Банкрофт говореше по-скоро като възрастна, отколкото като дете; тя не знаеше игрите им, а когато се включваше в тях, изглеждаше непохватна, защото не познаваше правилата. И най-лошото от всичко бе, че само за няколко дни стана любимка на учителката, защото беше много умна.

След месец Мередит бе получила присъдата на връстниците си: бе заклеймена като самотник, като чужденка от друг свят и бе отлъчена от всички. Ако беше хубавичка, с времето нещата щяха да се променят,

но тя не беше. Когато стана на девет, дойде в училище с очила, на дванадесет носеше скоби на зъбите си, а на тринадесет вече бе най-високото момиче в класа.

Само преди седмица, след толкова дълго очакване да си намери истинска приятелка, всичко се беше променило. Лиза Понтини се беше записала в осми клас на „Свети Стефан“. С няколко сантиметра по-висока от Мередит, тя се движеше като модел и отговаряше на трудните въпроси по алгебра като отегчен учен. На обяд същия този ден Мередит седеше на ниската ограда в двора на училището и обядваше с разтворена на коленете си книга, както беше правила това всеки ден, в продължение на толкова години. Първоначално започна да си носи книга, за да не се чувства самотна. В пети клас вече беше станала ненаситен четец.

Тъкмо щеше да обърне страницата, когато пред очите ѝ попаднаха обувки с връзки. Тя вдигна глава и видя Лиза Понтини. С яркия тен на лицето си, буйната кестенява коса и любопитния си поглед девойката беше пълна нейна противоположност, още повече, че излъчваше самочувствие. Вместо да постави безцветния униформен пуловер на раменете си, както беше направила Мередит, тя беше привързала ръкавите му под гърдите.

— Господи, каква дупка! — обяви Лиза, сядайки до нея и оглеждайки училищния двор. — Никога не съм виждала толкова ниски момчета. Трябва да пуснат нещо в чешмите тук, за да подсили растежа им. Какви бележки имаш?

Бележките в „Свети Стефан“ се изразяваха в проценти с десетични точки.

— 97.8 — отговори Мередит, малко зашеметена от набързо направените коментари и неочакваната разговорливост на новодошлата.

— Моят бал е 98.1 — нехайно изстреля Лиза, а Мередит забеляза, че ушите ѝ бяха продупчени. Обиците и червилото бяха забранени в училище. Докато отбелязваше откритието си, Лиза също я оглеждаше. С озадачена усмивка тя нахално запита:

— По свое желание ли се усамотяваш, или си нещо като отхвърлена?

— Никога не съм мислила за това — излъга Мередит.

— Колко време ще носиш тези скоби?

— Още една година — отвърна и реши, че въобще не харесва Лиза Полтини. Затвори книгата и стана.

И този следобед, както всеки последен петък от месеца, учениците се нареждаха в църквата, за да се изповядат пред свещеника на „Свети Стефан“. Чувствайки се грешница, Мередит коленичи в изповедалнята и разказа на отец Викърс за своите грешки, включително и за това, че не харесва сестра Мери Лаурънс и прекарва доста време в мисли за своята външност. Когато свърши, застана пред олтара, за да каже опрощаващата си молитва. Тъй като след това учениците можеха да си тръгват, излезе навън, за да чака Фенуик. Няколко минути по-късно Лиза се появи на стълбите на църквата, обличайки сакото си. Все още потръпвайки от думите ѝ, Мередит уморено наблюдаваше как другите момичета се оглеждаха и се струпваха около нея.

— Ще си тръгваш ли? — попита Лиза. — Викърс ми нареди да прочета цяла глава довчера заради една лека целувка по врата. Не смея да си помисля какво щеше да е наказанието за истинска френска целувка — добави с възмутителна гримаса и приседна до нея.

Мередит не знаеше, че националността определя начинът, по който хората се целуват, но от бележките ѝ си направи извода, че както и да го правеха французите, свещеникът не искаше учениците в „Свети Стефан“ да се целуват по този начин. Опитвайки се да изглежда осведомена, тя издекламира:

— Наказанието на отец Викърс за такава целувка е да почистиш цялата църква.

Лиза се изкикоти, изучавайки я с интерес.

— И твоят приятел ли носи скоби?

Мередит си помисли за Паркър и поклати глава.

— Това е добре — каза ѝ с подигравателна усмивка. — Винаги съм се чудела дали двама души със скоби биха могли да се целунат, без да се закачат един за друг. Моят приятел се казва Марио Кампано. Висок, тъмнокос и красив. Как се казва твоето гадже, как изглежда?

Мередит огледа улицата, надявайки се Фенуик да си спомни, че днес свършват училище по-рано. Въпреки че се притесни от този разговор, тя беше очарована от Лиза и чувстваше, че поради някакви причини и другото момиче искаше да бъдат приятелки.

— Той е на осемнадесет и изглежда като Робърт Редфорд. Казва се Паркър.

— Как е малкото му име?

— Това е малкото му име. Фамилията му е Рейнолдс.

— Паркър Рейнолдс — повтори Лиза, сбърчвайки нос. — Звучи малко снобски. Добър ли е?

— В какво?

— В целувките, разбира се.

— Ооо... Ами да. Наистина е фантастичен!

Тя я погледна подигравателно.

— Никога не те е целувал. Цялата се изчерви, докато ме будалкаше.

Мередит се изправи рязко.

— Виж какво — започна сърдито, — не съм те молила да идваш при мен и аз...

— Хей, не се ядосвай! Целуването не е толкова хубаво. Искам да кажа, че когато Марио го направи за пръв път, това беше най-смущаващият момент в живота ми.

Гневът на Мередит се изпари веднага щом съученичката ѝ започна да се изповядва.

— Беше смущаващо, защото те целуна ли?

— Не, не това. Просто в този момент рамото ми натисна звънеца. Баща ми отвори вратата и аз паднах назад в ръцете му заедно с Марио, който все още ме притискаше към себе си. Трябваше ни *много време*, за да се оправим тримата.

Смехът на Мередит внезапно бе прекъснат от появата на колата зад ъгъла.

— Идват да ме вземат.

Лиза се огледа и зяпна.

— Господи, та това е ролс-ройс?

Кимайки с неудобство, Мередит се наведе да вдигне учебниците си.

— Живея далече и баща ми не разрешава да ползвам автобуса.

— Баща ти е шофьор, а? — каза Лиза, като тръгна с нея към колата. — Трябва да е готино да се возиш в такава кола и да си мислиш, че си богат — без да изчака да ѝ отговори, продължи: — Баща

ми е водопроводчик. Профсъюзът му сега стачкува и ние трябваше да се преместим тук, където наемите са по-ниски. Знаеш колко е трудно.

Мередит нямаше представа „колко е трудно“, но знаеше от гневните тиради на баща си какво означаваха профсъюзите и стачките за собственици като Банкрофт. Тя кимна съчувствено в отговор на тъжната въздишка на Лиза и после импулсивно добави:

— Искаш ли да те закарам вкъщи?

— Дали искам! Не, но чакай, мога ли да се възползвам следващата седмица? Имам седем братя и сестри и майка ми ще ми нареди да свърша сто неща. По-добре да се помотая тук още малко.

Това се случи преди седмица и зародилото се в този ден приятелство укрепваше, подхранвано от още споделени тайни и смях. Сега, когато девойката се беше загледала в Паркър на изрезката и мислеше за танца в събота, реши на сутринта да поиска съвет от приятелката си. Тя разбираше от прически и тоалети. Може би щеше да предложи нещо, което да я направи по-привлекателна за Паркър.

На следващия ден, докато обядваха, тя попита Лиза:

— Как мислиш, освен пластична операция има ли нещо друго, своето бих могла да направя, за да изглеждам различна утре вечер? Нещо, което ще накара Паркър да ме види по-голяма и по-хубава?

Преди да отговори, Лиза дълго и критично я оглежда:

— Тези очила и скоби не са най-голямото вдъхновение за страстта — пошегува се. — Свали си очилата и се изправи. Знаеш ли, наистина можеш да изглеждаш по-добре — заключи. — Малко грим, без очилата и с друга прическа. Охо, утре вечер Паркър би могъл да ти хвърли и втори поглед.

— Наистина ли мислиш така?

— Казах би могъл — поправи я тя. — Той е по-голям и затова в случая възрастта ти е недостатък. Какъв отговор получи на последната задача от теста по математика тази сутрин?

За седмицата, в която бяха станали приятелки, Мередит започна да свиква с неочакваната смяна на темите по време на разговор. Като че ли Лиза беше прекалено умна, за да може да се концентрира само върху един проблем, по едно и също време. Каза й числото, което беше получила, и тя отбеляза:

— При две толкова умни глави като нашите очевидно това е правилният отговор. Знаеш ли, че всички в това тъпо училище, мислят,

че ролът е собственост на баща ти?

— Никога не съм им казвала обратното — искрено ѝ отвърна.

Лиза отхапа от ябълката си и кимна.

— И защо трябва? Щом са толкова загубени, за да сметнат, че едно богаташко дете ще дойде да учи в това училище, и аз бих ги оставила да си мислят същото.

След края на часовете тя отново пожела „бащата“ на Мередит да я закара вкъщи, което Фенуик беше правил с нежелание цялата седмица. Когато ролът спря пред малката къща с кафяви тухли, където живееше семейство Понтини, Мередит погледна към познатия куп от деца и играчки в двора. С вечната кухненска престилка на кръста майката на Лиза ги чакаше на предната веранда.

— Лиза — извика тя със силен италиански акцент. — Марио се обажда. Исква да говори с теб. Здравей, Мередит — добави и махна с ръка. — Скоро ще те покани на вечеря и след това ще останеш да пренощуваш тук, за да не идва баща ти да те прибира късно вечерта.

— Благодаря, госпожо Понтини — извика момичето. — Ще дойда.

Беше мечтала за това много пъти — да има приятелка, която да я покани вкъщи за края на седмицата, и беше в приповдигнато настроение.

Лиза затвори вратата на колата и се облегна на прозореца.

— Майка ти каза, че Марио е на телефона — подсети я Мередит.

— Добре е да накараш едно момче да почака. Принуждаваш го да си мисли разни неща. Не забравяй да ми се обадиш в неделя и да ми разкажеш как си прекарала с Паркър. Искаше ми се да ти направя косата, преди да отидеш на танците.

— И аз бих искала — отговори, макар да знаеше, че не би могла да опази тайната, че Фенуик не е неин баща, ако я покани вкъщи. Всеки ден се надяваше да може да признае истината и всеки ден отлагаше, казвайки си, че колкото повече Лиза я опознава, толкова по-малко значение ще има за нея, дали бащата на Мередит е беден или богат. Тя продължи замечтано: — Ако дойдеш утре, ще можеш да останеш и да пренощуваш. Докато съм на танци, ти ще си подготвяш домашните, а когато се върна, ще мога да ти разкажа какво е станало.

— Не мога. Утре вечер имам среща с Марио.

Мередит беше поразена от факта, че родителите на Лиза ѝ разрешават да се среща с момче, но тя само се засмя и отговори, че Марио няма да посмее да направи нищо лошо, защото знае, че баща ѝ и братята ѝ ще го накажат.

Отдръпвайки се от колата, добави:

— Запомни това, което ти казах, чу ли? Флиртувай с Паркър и го гледай право в очите. Вдигни косата си високо и ще изгледаш поизискана.

По пътя към дома Мередит се опитваше да си представи как „флиртува“ с Паркър. Рожденият му ден беше в неделя — тя беше запомнила датата още миналата година, когато осъзна, че е влюбена в него. Миналата седмица близо час търси поздравителна честитка, но всички, които изразяваха истинските ѝ чувства, бяха неподходящи. Спря се на една с надпис: „ЧРД на моя специален приятел“.

Облягайки назад глава, Мередит затвори очи, усмихна се замечтано и си представи, че е страхотно красива манекенка, говореща с остроумни, мъдри слова, а Паркър с възхищение поема всяка нейна дума.

ГЛАВА 2

Със свито сърце Мередит се взираше в огледалото, а зад нея госпожа Елис кимаше одобрително. Когато миналата седмица двете заедно пазаруваха, кадифената рокля им се видя като блестящ топаз. Тази вечер цветът ѝ беше металнокафяв. Обувките изглеждаха твърде дамски с ниските си, широки токчета. Момичето знаеше, че вкусът на икономката е твърде дамски, още повече, че и двете бяха задължени да изпълнят указанията на баща ѝ да купят рокля, „подходяща за малко момиче с нейния произход“. Бяха донесли три рокли вкъщи, за да може той да одобри някоя от тях, и тази се оказа единствената, която намери за не толкова „разголена“ или твърде „прозрачна“.

Обикновено Мередит носеше косата си пусната, с път встрани и шнола над ухото, но забележката на Лиза я беше убедила да я вдигне високо, с малки къдрички до ушите и тя намираще, че ѝ стои добре.

— Мередит — чу гласа на баща си, който влезе в стаята, размахвайки няколко билета за опера. — Парк Рейнолдс имаха нужда от още два билета за „Риголето“ и аз му казах, че може да вземе нашите. Би ли ги дала на младия Паркър тази вечер, когато... — вдигна поглед към нея и веднага я смърри: — Какво си направила с косата си?

— Мислех тази вечер да бъде вдигната.

— Предпочитам да бъде така, както я носиш винаги, Мередит — хвърляйки недоволен поглед към икономката, той каза: — Когато ви наемах на работа, мадам, се споразумяхме, че освен вашите задължения на икономка ще съветвате дъщеря ми по женски въпроси, когато е необходимо. Тази прическа ваша идея ли е?

— Специално помолих госпожа Елис да ми помогне, за да направя косата си по този начин, татко — намеси се момичето, когато жената пребледня и се разтрепери.

— Трябваше да се посъветваш с нея — назидателно отбеляза Филип, — вместо да ѝ казваш как искаш да я направи.

— Разбира се — отговори бързо. Не обичаше да ядосва баща си и да му разваля настроението, защото тогава той я караше да се чувства така, сякаш единствено тя е отговорна за успеха или провала на целия му ден.

— Е, няма нищо страшно — промълви той, като видя, че Мередит се разкайва. — Госпожа Елис може да те срещне отново, преди да тръгнеш. Донесох ти нещо, скъпа моя. Огърлица — добави и извади от джоба си плоска, тъмнозелена кадифена кутийка. — Можеш да я сложиш тази вечер, ще отива на роклята ти — докато ѝ говореше, момичето очакваше да види златно синджирче или... — Това са перлите на баба ти Банкрофт — обяви той, а тя трябваше да положи усилие, за да скрие изумлението си, когато пред очите ѝ заблестя дългият наниз от големи перли. — Обърни се да го закопчеш.

Двадесет минути по-късно Мередит стоеше пред огледалото, опитвайки се отчаяно да се убеди, че изглежда добре. Косата ѝ отново бе пусната, а перлите ѝ стояха ужасно. Баба ѝ ги беше носила през целия си живот, беше умряла с тях и сега те висяха като оловни тежести върху плоските ѝ гърди.

— Извинете ме, госпожице — гласът на иконома зад вратата я накара да се обърне. — Долу е някаква госпожица Понтини, която твърди, че е ваша съученичка.

Хваната в капана, тя приседна на ръба на леглото, премисляйки, трескаво за някакъв изход от положението, но знаеше, че такъв няма.

— Бихте ли я довели тук, моля.

Минута по-късно Лиза влезе и огледа стаята така, сякаш беше попаднала на някаква странна планета.

— Опитвах се да ти се обадя по телефона — каза, — но цял час даваше заето, така че реших да дойда направо тук — млъкна и направи един полукръг, изучавайки всичко наоколо. — На кого са тези купища странни неща?

По всяко друго време това неуместно описание на къщата би накарало Мередит да се разсмее. Сега единственото, което можа да каже тихо, бе:

— На баща ми.

Лицето на Лиза се издължи.

— Така си и помислих, когато човекът, който ми отвори, те нарече „госпожица Мередит“ със същия глас, с който отец Викърс

произнася „Света Богородица“ — тя се обърна и тръгна към вратата.

— Почакай! — извика умолително момичето.

— Добре се пошегува. Това наистина беше отвратителен ден — добави Лиза саркастично. — Първо Марио ме разходи с кола и се опита да ме съблече, а когато идвам в къщата на „приятелката“ си, откривам, че ме е правила на глупачка.

— Не, не съм — изплака тя. — Казах ти, че Фенуик ми е баща, защото се страхувах, че истината ще ни раздели.

— О, така ли? — отвърна ѝ с презрителна гримаса. — Ти, малка богаташке, много искаш да бъдеш приятелка с мен, бедната. Обзалагам се, че с твоите богати приятелчета сте се присмивали на майка ми, когато те е канила да ядеш спагети с нас и...

— Стига! — избухна Мередит. — Нищо не разбираш! Аз харесвам родителите ти и искам точно ти да си моя приятелка. Имаш братя и сестри, лели и вуйчовци и всичко друго, което аз искам да имам. Винаги съм го искала. Какво те кара да мислиш, че като живея в тази глупава къща, всичко за мен е чудесно? Видя ли как подейства на самата теб? Повече не искаш да имаш нищо общо с мен — така е било и в училище, откакто се помня. А за твое сведение — завърши — обичам спагети. Обичам къщи като твоята, където хората се смеят и говорят високо!

Тя спря, а гневът по лицето на Лиза се беше сменил със саркастична усмивка.

— Обичаш шум, така ли?

Мередит едва се усмихна.

— Мисля, че да.

— Ами твоите богати приятели?

— Всъщност нямам такива. Искам да кажа, познавам мои връстници, но те учат в едни и същи училища и от години са приятели помежду си. За тях съм чужда и странна.

— Баща ти защо те праща в „Свети Стефан“?

— Смята, че там се изграждат характери. Моята баба и сестра ѝ са учили там.

— Май е голям особняк.

— Вероятно, но намеренията му са добри.

Лиза сви рамене, но гласът ѝ вече звучеше нормално.

— В такъв случай той доста прилича на повечето други бащи — това беше малка отстъпка, но в стаята се възцари тишина. Разделени от голямото царствено легло в стил Луи XIV и огромната социална бездна, двете умни девойки признаха разликата помежду си и се наблюдаваха със смесени чувства на умираща надежда и тревога.

— Мисля, че е по-добре да си вървя — промърмори в един момент Лиза.

Мередит мрачно погледна найлоновата торбичка, която тя носете очевидно с намерението да прекара тук нощта. Повдигна ръка с ням умоляващ жест, после я отпусна, знаейки, че е безсмислено, и вместо това каза:

— Трябва да тръгвам.

— Желая ти приятна вечер.

— Фенуик може да те закара къщи, след като ме остави в хотела.

— Мога да си отида и с автобуса — започна Лиза, но забеляза роклята ѝ и извика възмутено: — Кой ти избра роклята? С нея ли ще ходиш на танци?

— Да. Много ли е грозна?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Мисля, че не.

— Е, как би определила *ти* тази рокля?

Тя сви рамене с мрачно изражение на лицето.

— Знаеш ли какво значи думата *повлекана*!

Повдигайки вежди, Лиза прехапа устната си, за да не избухне в смях.

— След като знаеш, че е грозна, защо си я купила?

— Баща ми я харесва.

— Има направо *отвратителен* вкус.

— Не трябва да употребяваш думи като *отвратителен* — каза ѝ тихо, знаейки, че е права за грозната рокля. — Правят те груба и жестока, а ти не си такава, наистина. Аз не зная как да се обличам и как да се среща, но зная как да говоря.

Лиза я гледаше с отворена уста и тогава стана нещо — нежното обвързване на две коренно различни души. Лека усмивка се появи в бадемовите очи на Лиза, тя наклони глава настрана, разучавайки замислено роклята.

— Дръпни малко ръкавите, да видим това ще помогне ли — внезапно започна да дава нареждания.

— Косата ти изглежда отвра... *ужасно* — поправи се и после се заоглежда, докато погледът ѝ попадна на букет копринени цветя върху едно шкафче.

— Едно цвете в косите ти би могло да помогне.

С инстинкта на своите предшественици Банкрофт Мередит усети, че победата е в нейните ръце, и сега беше времето да се възползва от преимуществото си.

— Ще останеш ли тук? Връщам се към полунощ и никой няма да ни пречи да си говорим.

Лиза се поколеба, после леко се усмихна.

— Добре — отново насочи вниманието си върху външния вид на Мередит. — Защо си избрала обувки с такива ниски токчета?

— Не ме правят висока.

— Височината е на *мода*, глупачке. Трябва ли да носиш тези перли?

— Баща ми иска.

— Можеш да ги свалиш в колата.

— Ще се почувства ужасно, ако научи.

— Е, няма да му казваш. Ще ти дам моето червило — добави тя.

— Ами очилата? Задължително ли трябва да си с тях?

Момичето потисна смеха си.

— Само ако искам да виждам.

Четиридесет и пет минути по-късно бе готова. Лиза беше казала, че има таланта да разкрасява всичко — от хора до помещения, и сега тя ѝ повярва. Коприненото цвете, забодено в косата ѝ, я караше да се чувства по-елегантна. Лекият руж по страните ѝ ги освежаваше. Преизпълнена със самочувствие, тя се усмихна на Лиза.

— Чувствай се свободна, ако искаш, да разкрасиш стаята, докато ме няма.

Тя ѝ показа стиснатите си палци.

— Недей да караш Паркър да те чака.

ГЛАВА 3

Декември 1973 г.

Звъненето на камбанката в ушите на Мат Фаръл ставаше все по-гръмко заедно с ускоряващите се удари на сърцето му, когато навлезе в нетърпеливото, искащо тяло на Лаура. Беше неудържима... и близо до края... Звъненето продължаваше.

— Хей, Фаръл, вътре ли си?

Той наистина беше „вътре“ в нея, готов да експлодира. И отново звън.

— По дяволите, Фаръл...

И тогава му мина през ума, че навън, до помпата, има някой, който скача по маркуча, натиска звънеца на бензиностанцията и го вика.

Лаура замръзна на мястото и нададе тих писък.

— О, господи, навън има някой.

Успя да я скрие и се изправи в момента, когато вратата се отвори. Оуен Кийтън се втурна в стаята, мърморейки подозрително:

— Какво, по дяволите, става тук? Щях да проглуша сградата.

— Почивах си — отговори му, пригласяйки с ръце тъмната си коса, разрошена от бурните милувки на Лаура. — Какво има?

— Баща ти се е напил в „Максин“. Шерифът е на път за там. Ако не искаш да прекара нощта в изтрезвителното, по-добре е да стигнеш при него преди властта.

Когато Оуен си тръгна, Мат вдигна палтото на Лаура от земята, където го бяха постлали, изступа го и й държа, за да се облече. Знаеше, че беше помолила нейна приятелка да я докара дотук, така че трябваше да я закара до мястото, където беше оставила колата си.

— Къде си паркирала? — попита той.

Тя му обясни.

— Ще те закарам, преди да отида да спасявам баща си.

Меко падащият сняг и коледните светлилки правеха чудеса с Едмънтън. Те придаваха нещо романтично на това, което на дневна

светлина беше малко градче, разпръснато из плитка долина, с множество купчини, издигащи се от чугунолеярните и изпускащи постоянни гейзери дим във въздуха. Тъмнината беше покрила всичко, скриваше и южния край на града, където хубавите сгради отстъпваха място на бараки, кръчми и заложни къщи, а после на орна земя, скована от зимата.

Мат спря пикапа си в тъмния ъгъл на паркинга до магазина на Джаксън. Лаура се прилепи към него.

— Не забравяй — каза тя, обвивайки ръце около врата му. — Ела да ме вземеш довечера в седем и ще довършим това, което започнахме преди час. Но, моля те, скрий се. Миналия път татко видя пикапа и започна да задава въпроси.

Мат я погледна, внезапно отвратен от сексуалното си увлечение по нея. Беше красива, богата, разглежена и егоистка — и той го знаеше. Беше разрешил да го използват като оръдие, ходеше на тайни срещи, вместо да застане на предната врата, както несъмнено правеха другите нейни приятели.

Нямаха нищо общо помежду си, освен чисто физическо привличане. Бащата на Лаура Фредериксон беше най-богатият гражданин на Едмънтън и тя учеше в скъп колеж на изток. Мат работеше в леярните през деня, а като механик — в почивните дни. Беше завършил вечерно училище и учеше в местния клон на държавния университет на Индиана.

Той отвори вратата и каза с груб и нетърпящ възражение глас:

— Или ще те взема от входната ти врата, или промени плановете си за тази вечер.

— Но какво ще кажа на татко, когато види пикапа ти?

Мат ѝ отговори саркастично:

— Кажи му, че колата ми е на ремонт.

ГЛАВА 4

Дългата редица автомобили бавно се придвижваше към покрития вход на хотел „Дрейк“ в Чикаго, където спираха, за да могат младите пътници да слязат.

Портиерите се движеха напред-назад, придружавайки всяка новодошла група от колите до фоайето. Гостите пристигаха във фракове, ушити по поръчка, и с официални рокли. Това бяха децата на най-известните семейства в Чикаго — и единственото доказателство за младостта им бе приповдигнатото настроение за предстоящата нощ.

Откъм края на опашката автомобили Мередит наблюдаваше слизащите младежи и девойки. Като нея и те щяха да посетят годишната вечеря с танци на госпожица Епингъм. Тази вечер учениците на госпожица Епингъм, на възраст между дванадесет и четиринадесет, трябваше да покажат социалните си умения, придобити и усъвършенствани по време на шестмесечния курс.

От колата наблюдаваше веселите, самоуверени лица на връстниците си, които се събираха във фоайето. Тя единствена дойде сама. Другите момичета се присъединяваха към групички или пристигаха с „придружители“ — често по-големи братя или братовчеди, които вече бяха завършили курса на Епингъм. С потиснато самочувствие тя се възхищаваше на красивите рокли на момичетата и на начинът, по който бяха подредени косите им в сложни къдри с кадифени панделки или прихванати с шноли, обсипани със скъпоценности.

Госпожица Епингъм беше запазила Голямата бална зала за тази вечер и Мередит тръгна от мраморното фоайе нагоре по стълбите със свит на топка стомах и с треперещи от притеснение крака. На площадката видя дамската тоалетна и веднага се отправи натам. След като влезе, отиде до огледалото, надявайки се да се увери отново в добрия си външен вид. Въсъщност това, върху което Лиза беше работила, не беше съвсем лошо и тя реши, че не изглежда зле. Русата ѝ коса беше разделена на път от дясната страна и прихваната назад с

коприненото цвете, а след това падаше надолу. Цветето ѝ придаваше загадъчен вид. Доволна, свали перлите и ги пусна в чантичката, след което постави там и очилата си.

Пред балната зала учениците на Епингъм се поздравяваха един друг и се събираха на групички, но никой не ѝ махна, нито ѝ каза: „Надявам се, че на масата ще бъдем заедно.“ Знаеше, че те не са виновни. Много от тях се познаваха отдавна, техните родители бяха семейни приятели и посещаваха взаимно рождените си дни. Висшето общество на Чикаго представляваше голям, изключително прецизно подбран кръг от хора и естествено възрастните членове в него се чувстваха задължени да запазят това положение. Бащата на Мередит беше единственият противник на тази философия, макар че, от една страна, искаше тя да заеме полагащото ѝ се място в обществото, но, от друга, се страхуваше да не бъде покварена от децата на родители с по-свободни от неговите възгледи за възпитанието.

Мередит се отправи към залата и тъй като местата бяха обозначени с картички, нервно извади очилата от чантичката си и започна да търси своето. Откри, че ще бъде с Кимбърли Геролд и Стейси Фитзхъг, две от момичетата, с които беше „нимфа“.

— Здравей, Мередит! — извикаха те, поглеждайки я с весело снизхождение, което винаги я караше да се чувства недодялана и стеснителна, и после веднага се обърнаха към момчетата, седящи между тях. Третото момиче беше по-малката сестра на Паркър — Розмари. Тя ѝ кимна и после прошепна нещо на момчето до нея, което го накара да се засмее, явно по адрес на Мередит.

Упорито потискайки убеждението си, че Розмари говореше за нея, тя весело се огледа, сякаш бе очарована от коледните украшения в червено и бяло. Столът от лявата ѝ страна остана празен, защото момчето се бе разболяло от грип. Това я постави в неудобното положение да бъде без партньор на масата.

Вечерята започна. Заслуша се в обсъждането на някакъв филм.

— Ти гледала ли си го, Мередит? — попита Стивън Мормон, придържайки се към указанията на госпожица Епингъм за приобщаването на всички на масата в разговора.

— Не съм — не стана нужда да казва още нещо, защото оркестърът започна да свири. Преградната стена беше разтворена,

което означаваше, че вечерящите трябваше да приключат разговорите на масата и да се отправят към балната зала.

През следващите два часа госпожица Епингъм изпълняваше задълженията си на домакиня, придвижвайки се между гостите и осигурявайки партньор на всеки. От време на време Мередит виждаше как тя насочва някое не особено желаещо да танцува момче към нея, за да я покани.

Към единадесет часа благодарение на старомодната музика повечето от младежите се бяха събрали на малки групички и дансингът беше почти празен. Мередит беше в една от четирите двойки, останали да танцуват, и водеше оживен разговор с партньора си Стюарт Уайтмор относно неговата цел — да работи в адвокатската фирма на баща си. И той като нея беше сериозен и умен, и тя го харесваше повече, от което и да е друго момче от тълпата тук, най-вече защото я беше поканил да танцуват. Слушаше Стюарт, а очите ѝ не се откъсваха от входа на залата. Когато Паркър неочаквано застана там заедно с трима приятели от колежа, сърцето ѝ подскочи. Колко добре изглеждаше в черния си фрак, с гъстата си, просветляла от слънцето руса коса и тъмния тен на лицето! Всички останали мъже в залата, дори и двамата, които го придружаваха, ѝ се струваха незначителни.

Забелязвайки, че тя неочаквано се стегна, Стюарт прекъсна обясненията си за изискванията в училището по право и хвърли поглед в посоката, в която се беше загледала.

— О, братът на Розмари е тук — каза.

— Да, видях го — отговори Мередит.

Той се намръщи.

— Какво толкова има в Паркър Рейнолдс, та кара всички момичета да остават без дъх и да се разтреперват? — попита язвително. — Искам да кажа, само защото е по-висок, по-голям и шест пъти по-хитър ли го предпочиташ пред мен?

— Не трябва да се подценяваш — отвърна тя, гледайки Паркър да пресича залата за задължителния танц със сестра му. — Ти си интелигентен и приятен.

— Както и ти.

— От теб ще излезе блестящ съдия, точно какъвто е твоят баща.

— Би ли желала да се видим следващата събота вечерта?

— Какво? — едва си пое дъх Мередит и го погледна. — Ами — бързо отговори — много мило от твоя страна да ме поканиш, но баща ми няма да ме пусне да отида на среща, докато не навърша шестнадесет години.

— Благодаря ти, че ме отрязва толкова лесно.

— Не съм — възрази тя, но после забрави да се доизкаже, защото видя Паркър да се отправя към изхода. — Извини ме, Стюарт — изрече отчаяно, — но трябва да предам нещо!

Без да съзнава, че привлича вниманието, Мередит се втурна през празния дансинг и застигна Паркър точно когато излизаше с приятелите си. Те я огледаха любопитно и с досада, но усмивката на Паркър беше топла и истинска.

— Здравей, Мередит. Приятна ли е вечерта?

Тя кимна, надявайки се, че той ще си спомни за обещанието да танцува с нея. Щеше да припадне от неудобство, защото той продължаваше да стои и явно я чакаше да му каже това, заради което се беше втурнала след него. Бузите ѝ станаха тъмноревени от срам, когато осъзна, че се беше втренчила в него с мълчаливо благоговение.

— Аз имам... трябва да ти дам нещо — произнесе с треперещ глас, ровейки в чантичката си. — Искях да кажа, че татко ми даде това за теб — измъкна плика с билетите за опера и честитката за рождения му ден, но перлената огърлица се изплъзна и се разпиля на пода. Тя бързо се наведе, за да я вземе, в същия момент, в който се наведе и Паркър, така че челата им се сблъскаха. — Съжалявам — извини се тя. Докато се изправяше пък, червилото на Лиза изпадна от отворената ѝ чантичка и Джонатан Сомърс, един от приятелите на Паркър, коленичи, за да го вдигне.

— Госпожице, защо просто не изсипете чантичката си, за да можем да съберем всичко едновременно — пошегува се той, а от него се разнесе миризма на алкохол.

Ужасена, Мередит чу смеха, който се разнесе между учениците на Епингъм, наблюдаващи сцената. Пъкна плика в ръцете на Паркър, прибра бързо огърлицата и червилото си и преглъщайки сълзите си, се обърна, за да изчезне незабелязано.

Стоящият зад нея Паркър се сепна.

— Какво става с танца, който ми обеща? — попита той добронамерено.

Тя се обърна и лицето ѝ светна.

— О! Бях забравила. Искаш ли? Да танцуваме, искам да кажа.

— Това е най-доброто предложение за цялата тази вечер — галантно отговори той и когато музикантите засвириха „Омагьосани, разтревожени, объркани“, Мередит се понесе в ръцете на Паркър и осъществи мечтата си. Под върховете на пръстите си усещаше гладката материя на самото му и твърдата плът под нея. Одеколонът му ухаеше великолепно и той беше отличен танцьор. Тя беше така обзета от чувствата си, че несъзнателно произнасяше мислите си на глас:

— Ти си великолепен танцьор.

— Благодаря.

— И изглеждаш изключително добре във фрак тази вечер.

— И ти изглеждаш много хубава.

Чувствайки, че бузите ѝ пламват, бързо сведе поглед. За съжаление цветето в косата ѝ се бе измъкнало от стъблото си. Мислейки трескаво, за да каже нещо изтънчено и остроумно, тя наклони отново глава назад и весело попита:

— Добре ли прекарваш коледната си ваканция?

— Много добре — отговори той, докато погледът му бе насочен към мястото на клюмналото цвете. — А ти?

— Да, също и аз — отговори неловко.

Ръцете на Паркър я пуснаха в момента, в който музиката спря, и той усмихнат ѝ пожела лека нощ. Мередит знаеше, че не може да остане там и да гледа след него, затова бързо се обърна. Тогава забеляза отражението си в огледалната стена. Видя как цветето виси от косата ѝ и го сграбчи с надеждата, че току-що се е измъкнало. Нарещайки се на опашката пред гардероба, замислено гледаше цветето и ужасно се страхуваше, че то се бе удряло в рамото ѝ по време на танца с Паркър. Погледна към момичето, застанало до нея, и тъй като то разбра мислите ѝ, кимна:

— Да-а. Висеше през цялото време.

— Опасявах се именно от това.

Другото момиче се усмихна съчувствено и Мередит си спомни името ѝ — Брук, Брук Морисън.

— Къде ще учиш следващата година? — попита Брук.

— „Бенсънхърст“, във Върмонт — отговори ѝ.

— „Бенсънхърст“? — повтори тя, мръщейки нослето си. — Та режимът в него е като в затвор. Баба ми е учила там.

— И моята — отговори Мередит с въздишка.

Лиза и госпожа Елис се бяха сгушили в столовете си, когато се отвори вратата.

— Е? — попита приятелката ѝ, скачайки от мястото си. — Как беше?

— Чудесно — отговори Мередит, — ако изключиш това, че когато подавах плика на Паркър, съдържанието на чантичката ми се разпиля. Или това, че му обяснявах колко добре изглежда и колко добре танцува — хвърли се на стола, където беше седяла Лиза, и едва сега видя, че мебелите са разместени. Всъщност стаята изглеждаше различно.

— Е, как я намираш? — попита Лиза с дръзка усмивка, докато Мередит бавно оглеждаше всичко наоколо, а лицето ѝ отразяваше изненада и удовлетворение.

— Ти си чудесна!

— Така е — засмя се отново тя. — Госпожа Елис ми помогна.

— Аз — възрази икономката — само ѝ донесох саксиите. Лиза направи всичко. Надявам се, че баща ти няма да се разсърди — добави притеснено и си тръгна.

Когато останаха сами, Лиза каза:

— Надявах се, че баща ти ще надникне тук, и си бях приготвила малка реч, с която да го посрещна. Искаш ли да я чуеш?

Мередит отвърна на усмивката ѝ и кимна. Имитирайки чудесно възпитание и с безупречна дикция, Лиза започна:

— Добър вечер, господин Банкрофт. Аз съм Лиза Понтини, приятелка на Мередит. Искам да стана дизайнер и сега се опитвам да осъществя моите идеи на практика. Надявам се, че не възразявате?

Тя се справи така добре, че Мередит се засмя и каза:

— Не знаех, че искаш да станеш дизайнер.

Лиза я погледна дяволито.

— Ще съм щастлива, ако мога да завърша гимназия, та какво остава за колеж. Нямаме пари за това — с печален глас добави: —

Госпожа Елис ми обясни, че твоят баща е Банкрофт от „Банкрофт и компания“. Не е ли в града?

— Има вечерно заседание на Борда на директорите — отговори Мередит и попита: — В коя гимназия ще учиш?

— В „Кемерлинг“.

Мередит примигна. Това беше голямо и грозно обществено училище, покрай което минаваше на път за „Свети Стефан“. Баща ѝ често бе казвал, че отлично образование се получава в отлично училище. И дълго след като приятелката ѝ беше заспала, в главата ѝ се зароди идея. Заради нея тя започна веднага да обмисля една стратегия много по-внимателно от всичко друго, което беше планирала досега. С изключение на въображаемите си срещи с Паркър.

ГЛАВА 5

Рано на следващата сутрин Фенуик откара Лиза вкъщи, а Мередит слезе в трапезарията, където баща ѝ четеше вестник и я чакаше да закусват заедно. Тя го поздрави и започна кампанията си.

— Нали винаги си казвал, че доброто образование е много важно?

След като той кимна разсеяно, тя продължи:

— Не твърдеше ли също, че преподавателите в някои от държавните висши училища са слабо подготвени и неподходящи?

— Да — отговори той.

— И нали ти ми каза, че тръстът на фамилия Банкрофт е направил дарение на „Бенсънхърст“ за десетилетия?

— М-м — промърмори баща ѝ и обърна следващата страница.

— Е — продължи Мередит, опитвайки се да овладее растящата си възбуда, — в училището „Свети Стефан“ има една ученичка — чудесно момиче, от почтено семейство. Тя е много умна и талантлива. Иска да стане дизайнер по интериора, но ще трябва да отиде в „Кемерлинг Хай“, защото родителите ѝ не могат да си позволят да я изпратят в по-добро училище. Това не е ли тъжно?

— М-м — пак измърмори той, мръщейки се на една статия за Ричард Дейли. Демократите не бяха сред предпочитаните от него хора.

— Ти не би ли казал, че е *трагично* толкова много талант, интелигентност и *амбиция* да отидат на вятъра?

Баща ѝ вдигна поглед от вестника и я погледна учудено. На четиридесет и две години той изглеждаше привлекателен, елегантен мъж, с пронизателни сини очи и посивяваща на слепоочията кестенява коса.

— Какво по-точно предлагаш, Мередит?

— Стипендия. Ако „Бенсънхърст“ не предложат такава, ти можеш настояваш с част от дарените им от тръста пари да отпуснат една стипендия.

— И също бих могъл да уточня, че тази стипендия трябва да бъде предоставена на момичето, за което говориш?

— Да.

— Разбирам.

— Никога няма да намериш човек, който да заслужава повече — продължи тя нетърпеливо. — А ако не направим нещо за Лиза, най-вероятно един ден ще стигне до социални помощи.

Споменаването на тези две думи гарантираше негативната реакция на баща ѝ. На Мередит ѝ се искаше да му разкаже повече Лиза и за това колко много означава за нея тяхното приятелство, но нещо я накара да не го прави. В миналото баща ѝ така силно я закриляше, че нямаше нито едно дете, което да отговаря на изискванията му за нейна приятелка. Той би бил по-склонен да прецени, че Лиза в много по-голяма степен заслужава стипендия, отколкото да ѝ бъде приятелка.

— Напомняш ми за баба ти Банкрофт — отбеляза той замислено след малко. — Тя често пъти лично се интересуваше от някои умни, но с по-малко късмет хора.

Обзе я чувство на вина, защото нейният интерес към Лиза беше колкото благороден, толкова и егоистичен, но следващите му думи я накараха да забрави за това:

— Обади се утре на секретарката ми. Дай ѝ всичката информация, която имаш за това момиче, и я помоли да ми напомни да се обадя в „Бенсънхърст“.

През следващите няколко седмици, силно притеснена, Мередит очакваше отговора. Боеше се да каже на Лиза какво се опитваше постигне, защото не искаше да я разочарова, и все пак не можеше да повярва, че от „Бенсънхърст“ биха отказали да уважат искането на баща ѝ. Сега изпращаха американските момичета да учат в Швейцария и Франция, а не във Върмонт, и не в „Бенсънхърст“ с неговите проветриви каменни спални помещения, претрупана учебна програма и строги правилници. Със сигурност училището не беше препълнено както някога, ето защо нямаше да поемат риска да обидят баща ѝ.

След една седмица от „Бенсънхърст“ пристигна писмо. Мередит възбудено се въртеше около стола на баща си, докато го четеше.

— Пише — каза ѝ той накрая, — че отпускат стипендия на госпожица Понтини въз основа на изявените ѝ постижения в учението и препоръката на семейство Банкрофт — тя нададе неприличен за една

дама радостен вик, с което си спечели вледеняващия поглед на баща си, преди той да продължи: — Стипендията включва учебната такса, квартирата и храната. Ще трябва да си осигури пътните до Върмонт и джобни пари, докато е в училище.

Прехапа устни. Не беше помислила за стойността на самолетния билет до Върмонт или пък за джобните пари, но след като беше успяла дотук, беше сигурна, че можеше да измисли и нещо друго. Навярно би могла да убеди баща си да отидат дотам с кола, тогава Лиза можеше да пътува с тях.

На следващия ден занесе в училище всички брошури от „Бенсънхърст“ заедно с писмото за стипендията. Денят ѝ се стори дълъг като седмица, но накрая седеше на кухненската маса у Понтини, а майката на Лиза сновеше наоколо, предлагайки ѝ италиански сладки.

— Прекалено слаба си, като Лиза — нареждаше госпожа Понтини и тя послушно отхапа от курабийката, отвори ученическата си чанта и сложи брошурите от „Бенсънхърст“ на масата.

Чувствайки се малко неловко в ролята на филантропка, въодушевено разказа за „Бенсънхърст“ и Върмонт, за пътуването дотам и съобщи, че на Лиза ѝ е отпусната стипендия. За секунда настъпи дълбоко мълчание, очевидно и госпожа Понтини, и дъщеря ѝ не можеха да възприемат последната част от казаното.

Лиза бавно стана.

— Какво съм аз — избухна яростно, — твоята нова благотворителност ли? Коя, по дяволите, си мислиш, че си?

Изхвърча през задната врата и момичето се спусна след нея.

— Лиза, само исках да помогна!

— Да помогнеш ли? Какво те кара да мислиш, че бих искала да ходя на училище с тълпа богати сноби като тебе, които ще гледат на мене като на благотворителен случай? Мога да си го представя: едно училище, пълно с разглезени кучки, които се жалват, че едва изкарват месеца с по хиляда долара издръжка, изпратена им от татковците...

— Там никой няма да знае, че си със стипендия, освен ако ти самата не им кажеш — започна, после преbledня, сърдита от обидата. — Не знаех, че ме смяташ за „богата снобка“ или „разглезена... разглезена кучка“.

— Чуй се само! Ти дори не можеш да произнесеш думата кучка, без да се запънеш. Толкова си превзета и високомерна!

— Ти си снобката, Лиза, а не аз — прекъсна я Мередит. — Свеждаш всичко само до парите. Няма нужда да се безпокоиш дали ще се приспособиш към „Бенсънхърст“. Аз съм тази, която не става за никъде, а не ти — довърши спокойно и с достойнство, после се обърна и си тръгна.

Фенуик я чакаше пред дома на Понтини. Мередит седна на предната седалка. Имаше нещо нередно при нея, разсъждаваше тя — нещо, което отблъскваше хората, независимо от тяхната класова принадлежност. Не ѝ хрумна, че може би притежаваше нещо специално — финес и чувствителност, което караше другите деца да я мразят и да странят от нея.

На следващия ден по обяд седеше на обичайното си място навън — увила се в палтото си, тя ядеше ябълка и четеше книга. Забеляза Лиза да се приближава към нея.

— Съжалявам за вчера — каза Лиза.

— Няма нищо — отговори ѝ, без да вдига глава. — Забрави го.

— Доста трудно е да забравя, че се държах отвратително с най-хубавия, с най-милият човек, когото някога съм срещала.

Мередит я погледна, после отново наведе глава към книгата. Гласът ѝ беше по-мек, но категоричен:

— Вече няма значение.

Като приседна до нея на каменната пейка, приятелката ѝ продължи:

— Вчера бях зла поради ред егоистични глупави причини. Стана ми мъчно за самата мене, защото ти ми предлагаше тази прекрасна възможност да отида в специално училище, да се *почувствам* като човек, а и знам, че никога не бих могла да отида там. Искам да кажа, че майка ми има нужда от помощ за по-малките деца и къщата, а дори да нямаше, ще ми трябват пари за пътуването до Върмонт и за някои други неща там.

Никога не си беше давала сметка, че майката на Лиза не можеше или нямаше да се лиши от нея, и си помисли, че беше ужасно нечестно госпожа Понтини да има осем деца и голямата ѝ дъщеря да бъде смятана донякъде за тяхна майка.

— И през ум не ми е минавало, че баща ти и майка ти няма да те пуснат да заминеш — отбеляза тя. — Мислех си, че родителите винаги искат децата им да получат добро образование, ако това е възможно.

— Горе-долу си права — отговори ѝ и Мередит забеляза, че Лиза изглежда така, като че ли щеше да съобщи нещо важно. — *Майка* ми мисли така. Голяма борба води с баща ми, след като ти си тръгна. Той каза, че едно момиче няма нужда да учи в специални училища, достатъчно му е да се задоми и да има деца. Мама размаха черпака срещу него и му заяви, че бих могла да направя нещо по-добро от това и тогава се започна. Мама извика баба ми, *тя* се обади на лелите и чичовците ми, те дойдоха вкъщи и скоро всички започнаха събират пари за мене. Това е само заем. Смятам, че ако уча усърдно в „Бенсънхърст“, ще мога да получа стипендия за някой друг колеж след това. После ще си намеря добра работа и ще се разплатя с близките си.

Очите ѝ блестяха. Протегна ръка и стисна Мередит за лакътя.

— Какво ще кажеш — попита кротко, — да знаеш, че си отговорен за нечия съдба? Да знаеш, че си направила така, че да се сбъднат мечтите за мене и мама, и лелите ми...

Неочаквано Мередит почувства парене в очите си.

— Чудесно е да се чувстваш така.

— Мислиш ли, че можем да бъдем в една стая?

Тя кимна, лицето ѝ засия.

Няколко метра встрани групичка момичета погледнаха нагоре и зяпнаха от учудване: Лиза Понтини — новодошлата, и Мередит Банкрофт — най-странната птица в училището, внезапно се бяха изправили, плачеха и се смееха, прегръщаха се и подскачаха от радост.

ГЛАВА 6

Юни 1978 г.

Стаята, в която бяха живели Мередит и Лиза в „Бенсънхърст“ в продължение на четири години, беше задръстена от кашони и куфари. На вратата на гардероба висяха сините шапки и тоги, които двете носиха в началото на церемонията предишната вечер заедно със златните пискюли в знак на това, че бяха завършили с най-висок успех. Лиза прибираше пуловерите в един кашон, а отвъд тяхната врата, в коридора, се чуваха мъжки гласове на бащи, братя и приятели на заминаващите си ученички, които сваляха куфарите и кашоните по стълбите. Бащата на Мередит беше прекарал нощта в местната странноприемница и щеше да дойде след един час, но тя беше загубила представа за времето. Прехвърляше дебел куп фотографии, извадени от бюрото ѝ, усмихвайки се мило на спомените, които навяваше всяка една от тях.

Времето, прекарано с Лиза във Върмонт, беше чудесно и за двете. Противно на първоначалния страх, че щяла да бъде аутсайдер в „Бенсънхърст“, Лиза скоро се беше наложила над другите момичета. През първата им година в колежа тя беше тази, която организира и поведе успешен рейд срещу момчетата от „Личфийлд Преп“ в отговор на техния опит, демонстриран срещу „Бенсънхърст“. През втората учебна година направи сценичното оформление за годишното представление на „Бенсънхърст“, което беше толкова артистично, че се появиха снимки от него във вестниците из няколко града. През третата учебна година Лиза беше тази, която Бил Флечър покани на пролетния бал на „Личфийлд“. Освен че беше капитан на футболния отбор на „Личфийлд“, той беше изключително красив и много умен. В деня преди бала вкара два гола и отбеляза още една „точка“ в близкия мотел, където Лиза му отдаде своята девственост. След това знаменателно събитие тя се появи в стаята при Мередит и весело съобщи новината на четирите момичета, които се бяха събрали там. Скачайки на леглото, весело изтърси:

— Вече не съм девствена. Отсега нататък можете да се чувствате напълно свободни да се обръщате към мене за съвет и информация.

Другите очевидно приеха това като още един пример за независимостта и обиграността ѝ, защото се смееха, докато Мередит беше разтревожена и донякъде изплашена.

Онази нощ, след като приятелките им си отидоха, двете се скараха за пръв път, откакто бяха дошли в „Бенсънхърст“.

— Не мога да повярвам, че си *направила* това! — беше избухнала Мередит. — Ами ако забременееш? Ами ако останалите се разприказват? Или ако родителите ти разберат?

Лиза ѝ беше отговорила по същия начин:

— Не си ми пазач и не си отговорна за мене, така че престани да се държиш като моя майка! Ако искаш да стоиш и да чакаш Паркър Рейнолдс или някой друг рицар на бял кон да те отвлече и вкара в леглото, твоя си работа! Но не очаквай всички други да са като тебе! Нищо не съм взела от това, с което монахините ни тъпчеха главите в училището „Свети Стефан“ — продължи. — Ако си била права да си напълниш главата с него, тогава остани си вечната девственица, но не очаквай от мене същото! И не съм непредпазлива, че да забременея. Бил използва презерватив. Нещо повече, другите момичета няма да кажат нито дума за направеното от мене, защото те вече са го *правили*. Тази вечер в стаята ни ти беше *единствената изненадана малка девственица*.

— Достатъчно — прекъсна я Мередит студено. Независимо от привидно спокойния тон изпитваше неудобство и чувство за вина. Беше отговорна за Лиза, защото я беше довела в „Бенсънхърст“. — Не те съдя, притеснявам се за тебе, това е всичко.

След кратко тягостно мълчание приятелката ѝ се обърна към нея и каза:

— Мер, съжалявам. Просто аз не съм като тебе, а и не мога да бъда. Не че не съм опитвала понякога.

Признанието ѝ накара Мередит да се усмихне тъжно.

— Защо не би искала да бъдеш като мене?

— Защото — отговори Лиза плахо усмихната, после, имитирайки Хъмфри Богарт, каза: — Ти притежаваш класа, момиче. Класа с главно „К“.

Първият им истински разговор приключи с примирие, което беше сключено на чаша млечен шейк в „Полсънс Айс Крийм“.

Спомените ѝ за онази нощ бяха прекъснати, тъй като Лин Клафлин надникна в стаята и съобщи:

— Тази сутрин Ник Тиерни се обади от автомата в коридора. Каза, че телефонът ви тук вече бил изключен и че щял да се отбие след малко.

— За коя от нас се обади? — попита Лиза.

— За Мередит.

Когато Лин излезе, Лиза се обърна към приятелката си със светнали очи:

— Знаех си! Снощи не можа да свали очи от тебе, въпреки че почти щях да направя челна стойка, само и само да ме забележи. Никога не биваше да ти показвам как да си слагаш грим и да си подбираш дрехите!

— Пак започваш да си приписваш всички заслуги за малкото известност, с която се ползвам сред няколко момчета.

Ник Тиерни беше трета година студент в Пел. Беше пристигнал вчера за дипломирането на сестра си. С красивото си лице и добро телосложение се бе харесал на всички момичета, но той насочи вниманието си към Мередит.

— *Малко* известност сред *няколко* момчета ли? — повтори Лиза, която изглеждаше фантастично дори с небрежно вързаната си червена коса. — Ако през последните две години беше излизала с половината от момчетата, които са те канили, щеше да счупиш рекорда ми по срещи!

Тъкмо щеше да каже още нещо, когато сестрата на Ник Тиерни почука на отворената врата и каза:

— Мередит, Ник е долу с двама негови приятели, които пристигнаха тази сутрин от Ню Хейвън. Твърди, че е решил да ти помогне да си приготвиш багажа.

— Изпрати бедния влюбен човек и компанията му горе — нареди Лиза, смеейки се.

Когато Триш Тиерни си тръгна, приятелките се погледнаха развеселени.

Изминалите четири години бяха отбелязали много промени у тях, но при Мередит те бяха най-видими. Лиза винаги е била хубава, никога

не беше изпитвала нуждата от очила или изживявала проклятието да бъде пълничка още от бебе. Контактните лещи, които Мередит си беше купила с издръжката преди две години, дадоха възможност да се види красотата на очите ѝ. Природата и времето се погрижиха за останалото, като подсилиха деликатно оформените ѝ черти, бледорусата ѝ коса се сгъсти, фигурата ѝ се закръгли и стегна точно където трябваше.

На осемнадесет години Лиза със своята огнена къдрава коса и пряк характер беше земна и възторжена. Мередит беше сдържана и ведро красива. Жизнерадостта на Лиза впечатляваше мъжете; сдържаността на Мередит ги предизвикваше. Винаги, когато двете момичета се появяваха някъде заедно, мъжете се обръщаха и зяпваха. На Лиза ѝ се нравеше вниманието им; обичаше тръпката от срещите и възбудата от една нова връзка. Мередит не се вълнуваше от популярността си напоследък сред другия пол, въпреки че ѝ беше приятно да я водят на ски, танци или събирания. След като преминаше вълнението от новото познанство, срещите ѝ с момчетата, към които не изпитваше нищо повече, освен приятелски чувства, бяха приятни, но не така разтърсващи, както беше очаквала, че ще бъдат. По същия начин се чувстваше, когато я целуваха. Приятелката ѝ отдаваше всичко на факта, че тя прекалено беше идеализирала Паркър и сега продължаваше да сравнява с него всяко същество от мъжки род. Това несъмнено беше причината за липсата ѝ на ентузиазъм у Мередит, но не беше без значение и това, че тя беше израснала в една стара къща, където властваше силен бизнесмен. И въпреки че момчетата от „Личфийлд Преп“, с които общуваше, бяха приятни, тя неизменно се чувстваше по-възрастна от тях.

От малка мечтаеше да завърши колеж и един ден да заеме долагащото ѝ се място в „Банкрофт и компания“. Момчетата от „Личфийлд“, а и по-големите им братя — също ученици в колежа, с които се беше срещала, изглежда се интересуваха само от секс, спорт и пиене. За Мередит идеята да се отдаде на едно от тези момчета беше безсмислена, унижителна и обидна.

Копнееше да има интимни отношения с някого, на когото се възхищава и на когото можеше да се довери, искаше нежност и разбиране, искаше и романтика. Когато си мислеше за сексуална връзка, тя си представяше повече от това да се прави любов, жадуваше

за дълги разходки по плажа и за нощи, преминали в разговори пред камината. След безуспешните си опити да общува с баща си Мередит беше твърдо решена, че евентуалният ѝ любовник ще да бъде някой, с когото би могла да разговаря и който ще споделя мислите си с нея. Винаги когато си представяше такъв идеален мъж, той приемаше образа на Паркър. През времето, докато учеше в „Бенсънхърст“, се виждаше с него доста често, когато си беше къщи по време на ваканциите, тъй като двете семейства членуваха в кълтриклуба на Гленмор. Там имаше традиция членовете на клуба да участват масово в танцовите забави и спортните прояви. Допреди няколко месеца, когато стана на осемнадесет години, на Мередит ѝ беше забранено да посещава тези мероприятия. Затова тя канеше Паркър да ѝ партнира на тенис в срещите за младша и старша възраст. Той винаги приемаше великодушно, а мачовете им бяха тъжно поражение за деня, дължащо се най-вече на изключителната ѝ нервност по време на игра с него. Освен това бе убедила баща си през всяка от летните ваканции да дава няколко вечери за приятелски семейства, една от които винаги включваше Паркър и семейството му. Тъй като семейство Рейнолдс бяха собственици на банката, в която бяха депозирани всички средства на „Банкрофт и компания“, и тъй като Паркър вече беше служител на тази банка, практически той беше задължен да присъства на вечерите поради делови причини и да партнира на Мередит.

По Коледа беше успяла на два пъти да застане под венеца с имел във фоайето, когато той и семейството му идваха на обичайната си визита у Банкрофтови. И винаги придружаваше баща си, когато връщаха посещението у семейство Рейнолдс.

В резултат на номера с венеца през първата учебна година Паркър беше този, който целуна Мередит за първи път. Тя живя със спомена до следващата Коледа.

По време на общите им вечери обичаше да го слуша как говори за работата си в банката, но особено много ѝ харесваха разходките, които започнаха да правят, докато родителите им пиеха бренди. Така миналото лято разбра, че той винаги е знаел за нейната слабост към него. Беше започнал да я разпитва за карането на ски във Върмонт и тя му разказа една смешна история за това как е ходила на излет с капитана на ски отбора на „Личфийлд“. Когато Паркър спря да се смее

на това, че кавалерът ѝ е трябвало да преследва ската ѝ по склона на планината, той заяви тържествено с усмивка на уста:

— Всеки път, когато те видя, си по-хубава от предишния. Винаги съм знаел, че някой ще заеме моето място в сърцето ти, но никога не съм мислил, че то ще бъде узурпирано от някакъв тип, спасил ските ти. Всъщност — подразни я — бях свикнал да бъда твоят любим романтичен герой.

Само гордостта и разумът я предпазиха да не избухне, че погрешно е била разбрана и че никой не е заел неговото място. Тъй като той очевидно не беше разстроен от нейната въображаема изневяра, тя реши, че единственото нещо, което можеше да направи, беше да съхрани приятелството им и в същото време да погледне на увлечението си по него като на нещо забавно от младежкото ѝ минало.

— Знаел си какво изпитвам ли? — попита тя, успявайки да се усмихне.

— Да — призна той. — Чудех се дали баща ти ще забележи и ще тръгне да ме търси пушка в ръка. Той бди над тебе.

— Забелязала съм — пошегува се Мередит, въпреки че специално по този въпрос съвсем не ѝ беше до смях.

Паркър продължи сериозно:

— Въпреки че сърцето ти принадлежи на скиор, надявам се, че това не означава край на нашите разходки, вечери и тенис срещи. Винаги ми е било приятно, наистина.

С обсъждането на плановете на Мередит и намерението ѝ да следва пътя на прадедите си до президентския пост в „Банкрофт и компания“ приключиха разговора. Той разбра колко много ѝ се искаше да заеме полагащото ѝ се място във веригата от магазини „Банкрофт“ и искрено вярваше, че тя би могла да го направи.

Сега, в спалното помещение, Мередит стоеше и си мислеше, че след цяла една година щеше да го види отново. Опитваше се да приеме, че Паркър ще бъде за нея само приятел. Перспективата беше обезкуражителна, но тя беше сигурна в приятелството му, а това също означаваше много за нея.

Лиза стовари на леглото до отворения куфар последния куп дрехи.

— Мислиш си за Паркър. В такъв момент винаги придобиваш замечтан вид... — не довърши тя, тъй като Ник Тиерни се появи на

вратата, а двамата му приятели стояха зад него.

— Казах им — съобщи той, кимайки с глава към приятелите си, които не се виждаха, — че ще видят повече красота в една стая, отколкото са видели в целия щат Кънектикът. Но тъй като аз бях тук пръв, първият има право на избор, и аз избирам Мередит — като намигна на Лиза, той пристъпи встрани. — Господа, обяви той и с плавен жест се обърна към тях, — позволете ми да ви представя на моя „втори по ред избор“.

Другите двама влязоха. Изглеждаха отегчени и надуты, една двойка модели от „Лигата на бръшляна“. Погледнаха Лиза и се вцепениха.

Мускулестият блондин се съвзе пръв.

— Ти трябва да си Мередит — каза на Лиза, а видът му ясно говореше, че според него Ник беше откраднал най-доброто за себе си. — Казвам се Крейг Хаксфорд, а това е Чейс Вотиер — кимна към тъмнокосия двадесет и една годишен младеж до него, който я разглеждаше като човек, най-сетне съзрял съвършенството.

Тя скръсти ръце на гърдите си и ги погледна развеселена.

— Аз не съм тази, за която ме взимате.

Главите им се обърнаха едновременно към противоположния ъгъл на стаята, където стоеше Мередит.

— *Господи!* — прошепна със страхопочитание Крейг Хаксфорд.

— *Господи!* — повтори Чейс Вотиер, докато гледаха ту едното, ту другото момиче.

Мередит хапеше устни, за да не се изсмее на абсурдната им реакция. Лиза вдигна вежди и сухо отбеляза:

— Момчета, като приключите с молитвите си, ще ви предложим по една кола в замяна на помощта ви да приготвим тия кашони за път.

Пристъпиха напред, усмихвайки се. В този момент Филип Банкрофт, дошъл половин час по-рано, влезе и застина на място. Лицето му потъмня от гняв при вида на тримата млади мъже.

— Какво, по дяволите, става тук?

Петимата се вледениха. Тогава Мередит се окопоти и се опита да заглади положението, като припряно представи момчетата на баща си. Пренебрегвайки усилията ѝ, той гневно посочи към вратата.

— Вън! — изкрещя и когато те излязоха, се нахвърли върху момчетата: — Смятах, че правилникът на училището забранява на

други мъже, освен на бащите да влизат в тази проклета сграда!

Той не „смяташе“, че беше така, знаеше го. Преди две години неочаквано беше посетил Мередит и когато беше пристигнал в четири часа следобед в неделя, беше заварил момчетата в хола на пансиона. До този момент на мъжете посетители се разрешаваше да влизат в хола само в следобедите на събота и неделя. Филип предизвика промяна на правилника, като връхлетя в канцеларията на административната директорка и я обвини за всичко — от немарливост до възпитаване в лоши маниери. После заплаши, че ще уведоми всички родители за тези факти и ще преустанови голямото годишно дарение, което семейство Банкрофт предоставя на „Бенсънхърст“. След този ден беше забранено на мъже да влизат вътре в сградата.

Сега Мередит се опита да овладее яда и унижението си от неговото поведение пред трите момчета, които не бяха направили нищо, за да предизвикат гнева му.

— Първо — започна тя, — учебната година свърши вчера, така че правилникът не важи. Второ, те само искаха да ни помогнат за багажа.

— Бях останал с впечатлението — прекъсна я той, — че аз щях да дойда тук, за да направя всичко това. Заради това и станах рано сутринта...

В този момент административната директорка го прекъсна:

— Извинете, господин Банкрофт. Спешно ви търсят по телефона.

Като излезе, за да се обади, Мередит се отпусна на леглото, а Лиза удари шишето кока-кола на бюрото.

— Не мога да го разбера този човек! — побесняла извика тя. — Той е невъзможен! Няма да ти разреши да излезеш с когото и да било, ако не го познава от рождението му. Подари ти кола за шестнадесетия ти рожден ден, а не ти дава да я караш. Имам четирима братя, *италианци*, по дяволите, които, взети заедно, не струват колкото баща ти — закрилника! — без да забелязва, че само налива масло в огъня и засилва притеснението на Мередит, тя седна до нея. — Мер, трябва да направиш нещо за него, или това лято ще бъде още по-лошо за тебе, отколкото миналото. Още повече, че аз заминавам и няма да ме има за разтуха.

Ръководството на „Бенсънхърст“ беше толкова впечатлено от успеха на Лиза и артистичния ѝ талант, че ѝ бяха отпуснали

шестседмична стипендия за Европа. Съгласно правилника избраният студент имаше право да посочи град по желание за бъдещите си творчески планове. Тя си избра Рим и се записа в курса по дизайн на интериора.

Мередит се облегна на стената.

— Не се безпокоя толкова за това лято, колкото за следващите три месеца от този момент нататък.

Лиза знаеше, че тя има предвид битката, която водеше с баща си за следващия колеж. Няколко университета бяха предложили пълна стипендия на Лиза и тя избра университета „Нортуестърн“, защото приятелката ѝ смяташе да учи там. Баща ѝ обаче настояваше тя да отиде в „Меривил Колидж“, който беше добър институт в едно предградие на Чикаго. Мередит беше направила компромис, като кандидатства и на двете места и беше приета и в двата института. Сега с баща си бяха на напълно противоположни позиции по въпроса.

— Мислиш ли, че ще можеш да го уговориш да не те праща в „Меривил“?

— Няма да отида там.

— Но баща ти трябва да се съгласи да плати учебната такса.

Мередит каза:

— Ще отстъпи. Той бди над мене до невъзможност, но иска най-доброто за мене, наистина го иска, а бизнес институтът на „Нортуестърн“ е най-престижният. Дипломата на „Меривил“ не струва хартията, на която е написана.

Ядът на Лиза отстъпи пред объркването, което изпита, преценявайки Филип Банкрофт, човека, когото все още не можеше да разбере.

— Наясно съм с това, че иска най-доброто за тебе — разсъждаваше — тя. — И допускам, че той не е като повечето родители, най-малкото се вълнува непрекъснато за тебе. Обажда ти се всяка седмица и идва тук за всяка по-голяма училищна проява — беше удивена от факта, че родителите на повечето момичета, изглежда, не се интересуваха от децата си и че пристигащите по пощата скъпи подаръци обикновено заместваха родителските посещения, телефонните обаждания и писмата. — Може би ще трябва да говоря с него насаме, ще се опитам да го убедя да отидеш в „Нортуестърн“.

Мередит я погледна.

— Защо мислиш, че това би имало ефект?

Лиза се наведе, дръпна нагоре късия чорап на левия си крак и стегна връзките на обувката.

— Същият, който имаше миналия път, когато се изправих пред него и взех твоята страна. Ще започне да си мисли, че ти влияя зле — за да предпази Филип да мисли точно така, Лиза се отнасяше към него като към обичан и уважаван благодетел, допринесъл да бъде приета в „Бенсънхърст“. Беше олицетворение на учтивост и женственост, толкова неприсъщи за нейната личност, че изглеждаше ужасно, а това обикновено размиваше Мередит.

Отначало Филип гледаше на Лиза като на намерениче, което е спонсорира. Затова и беше останал изненадан от нейното оправяне в „Бенсънхърст“. С течение на времето обаче по свой начин беше показал, че се гордее и може би изпитва малко симпатия към нея. Родителите ѝ не можеха да си позволят да идват в „Бенсънхърст“ за каквито и да било училищни прояви, така че Филип беше поел тяхната роля, като я водеше не само на вечеря заедно с Мередит, но проявяваше и интерес към успеха ѝ. През пролетта на първата учебна година стигна дори дотам, че караше секретарката си да се обажда на госпожа Понтини и да я пита дали иска да изпрати по него нещо за Лиза. Веднъж Понтини беше приела предложението му и се уговориха да се видят на летището. Там тя му връчи кутия с италиански сладкиши и плик с дълги пръчки колбаси. Ядосан, че трябваше да се качи на самолета, натоварен с тези провизии, той все пак предаде нещата на Лиза и продължи да играе ролята на заместник-родител за нея, докато беше в „Бенсънхърст“. По случай дипломирането подари на Мередит медальон от розов топаз с тежка златна верижка от „Тифани“. На Лиза даде далеч по-евтина, но красива златна гривна с инициалите ѝ, изкусно гравирани. Беше я купил също от „Тифани“.

В началото тя изобщо не знаеше как да се държи с него, защото въпреки че беше учтив с нея, той винаги се държеше резервирано, така както се държеше и с дъщеря си. По-късно, след като беше анализирала поведението му, Лиза развеселена обяви на Мередит, че всъщност Филип е един добродушен мечок, който само ръмжи, но не хапе! Това погрешно заключение я подведе и тя взе страната на приятелката си по време на лятната ваканция след втората учебна година. Тогава беше казала на Филип с най-ослепителната си усмивка,

че Мередит заслужава малко повече свобода през лятото. Отговорът му на това, което той наричаше „неблагодарността на Лиза“ и „бъркане, където не ѝ е работа“, беше равно на експлозив. Само нейното унижително и мигновено извинение му попречи да осъществи заплахата си да прекрати дружбата ѝ с Мередит и да предложи на „Бенсънхърст“ да дадат стипендия на някой друг „по-заслужаващ“. Сблъсъкът с него беше накарал Лиза да занемее не само от реакцията му, но и от нещо друго. От това, което ѝ беше казал, накрая разбра, че Филип не просто беше предложил да ѝ отпуснат стипендията, но че тя беше от личното дарение на семейство Банкрофт за училището. Откритието я беше накарало да се чувства като абсолютна неблагодарница, докато избухването му я беше поставило в състояние на безсилие и обърканост.

Сега отново почувства същия яд и смущение от жестоките ограничения, които той налагаше на дъщеря си.

— Ти наистина ли вярваш — попита я, — че причината, поради която се държи като твое куче-пазач, е, защото майка ти го е измамила?

— Тя не го е правила само веднъж. След като са се оженили, е преспивала с всеки — от треньорите по езда до шофьорите. Нарочно е направила баща ми за посмешище. Паркър ми го каза миналата година, когато го питах какво знаят родителите му за нея. Очевидно всички са били наясно какво представлява тя.

— Но това, което не разбирам, е — продължи Лиза тъжно — защо баща ти се държи така, сякаш липсата на морал е някаква генетична заложеност.

— Държи се по този начин, защото донякъде вярва в това.

Двете виновно вдигнаха глава, когато Филип Банкрофт се върна в стаята. Само един поглед, хвърлен към тревожния израз на лицето му, беше достатъчен, за да накара Мередит да забрави за своите проблеми.

— Какво се е случило?

— Дядо ти е починал тази сутрин — отговори той с приглушен глас. — Сърдечен удар. Ще отида да си взема нещата от мотела. Уредих да заминем със самолета, който излита след един час — обърна се към Лиза: — Разчитам на тебе да докараш колата вкъщи.

Мередит го беше убедила да дойде с колата, за да може приятелката ѝ да се върне с тях.

— Разбира се, ще го направя, господин Банкрофт — отвърна бързо. — Много съжалявам за баща ви.

Когато Филип излезе, Лиза погледна Мередит. Тя се взираше в празното пространство на вратата.

— Мер? Добре ли си?

— Предполагам — промълви със странен глас.

— Този дядо ли е човекът, който се е оженил за секретарката си преди години?

Тя кимна.

— С баща ми не се разбираха много. Не съм го виждала откакто станах на единадесет години. Той се обаждаше обаче да говори с баща ми за различни неща относно магазина, а също и с мене. Той беше... той беше... харесвах го — заключи безпомощна. — Дядо също ме харесваше — вдигна очи към Лиза, пълни с тъга. — Освен баща ми той беше моят единствен друг близък роднина.

ГЛАВА 7

Влязъл в къщата на Филип Банкрофт, Джонатан Сомърс неуверено се въртеше във фоайето, търсейки сред множеството някой, който също като него бе дошъл да изкаже задължителните съболезнования в деня на погребението на Сирил Банкрофт. Спря един сервитьор, носещ поднос с напитки, и си взе две чаши, въпреки че бяха предназначени за други хора. След като обърна водката с тоник, отпи и от уискито. Алкохолът щеше да му помогне да понесе изпитанията по погребението.

След малко Джон забеляза Паркър Рейнолдс, застанал в една ниша извън всекидневната с две млади жени и друг мъж. Спирайки се на бюфета, за да си вземе друго питие, той тръгна към приятелите си.

— Страшна сбирка, какво ще кажете — отбеляза със саркастична усмивка.

— Мислех, че мразиш погребенията и никога не ходиш на такива места — отвърна Паркър.

— Наистина ги мразя и не съм дошъл тук, за да скърбя за Сирил Банкрофт. Дойдох да спасявам наследството си — отпи глътка, опитвайки се да отмие горчивината, която изпълваше думите му. — Баща ми заплаши да ме лиши отново от наследство. Страхувам се, че този път наистина ще го направи.

Лейг Акерман, хубавичка брюнетка с приятна фигура, отправи към него невярващ поглед.

— Значи ще бъдеш лишен от наследство, ако не ходиш по погребения?

— Не, скъпа моя, баща ми ще направи това, ако не се „стегна“ и не направя нещо за себе си още сега. Преведено, това означава, че трябва да се появявам на погребенията на стари семейни приятели и да участвам в най-новите начинания на семейния бизнес. В противен случай ще ме отрежат от хубавичките суми, които семейството притежава.

— Звучи злокобно — каза Паркър с неприятен израз на лицето.
— И какви са най-новите начинания на семейството?

— Петролни кладенци, колкото може повече петролни кладенци. Този път старецът се е докопал до сделка с правителството на Венецуела за провеждане на сондажни проучвания там.

Шели Филмор отправи поглед към малкото огледало над рамото на Джон.

— Не ми казвай, че те изпраща в Южна Америка.

— Нещо много по-съществено — горчиво промърмори той. — Баща ми ме превръща в известна личност, определяйки мен да провеждам интервютата с екипите, които ще изпрати там. И знаете ли какво още направи старото копеле?

Приятелите му бяха свикнали с тирадите срещу баща му така, както и с неговото пиянство, но все пак очакваха да чуят новините.

— Какво е направил? — попита Дъг Чатфънт.

— Проверява ме. След като избрах първите петнайсет здрави, опитни мъжаги, моят старец настоя да се срещне с всеки един от тях, за да прецени избора ми, и отхвърли половината. Единственият, който наистина хареса, бе един на име Фаръл, работник в стоманолеярна, когото аз не бих наел. Преди две години се е мяркал из малки петролни площадки някъде по полетата на Индиана, но никога не е бил на истински кладенец. И най-вече, пет пари не дава за самата работа. Интересува се само от възнаграждението от сто и петдесет хиляди долара, които ще получи за двегодишния си престой там, и съобщи това на баща ми.

— Тогава баща ти защо го наема?

— Харесвал стила му — присмя се Джон, гаврътвайки останалото питие. — Харесвали му идеите на Фаръл, които смята да осъществи с тези пари. Очаквах да промени решението си да го изпраща във Венецуела и да му предложи моя пост. Но ми бе заповядано да доведе Фаръл тук следващия месец, да го запозная с операцията и с някои хора.

— Джон — отбеляза кротко Лейг, — вече си пиян и говориш високо.

— Съжалявам, но трябваше да слушам баща ми как хвали този юнак в продължение на два проклетни дни. Казвам ви, Фаръл е

арогантно амбициозно копеле! Не е от нашия кръг, няма пари, няма нищо!

— Според описанието ти трябва да е божествен — пошегува се Лейг.

— Мислите, че преувеличавам? Ще го доведе в клуба на танците по случай Четвърти юли и сами ще видите що за човек моят баща смята, че трябва да бъде.

— Не се прави на луд — скастри го Шели. — Баща ти може да го харесва като служител, ала ще те кастрира, ако доведеш такъв като него в Гленмор.

— Знам, обаче си струва.

— Но не ни го натрисай, ако ще го водиш — предупреди го тя, разменяйки поглед с Лейг. — Няма да прекарваме вечерта, опитвайки се да водим разговор с някакъв стоманолеяр, както и ти не можеш да заплюеш баща си.

— Няма проблем. Ще го оставя сам да се оправя, а баща ми да гледа през това време и да решава. Тогава старият няма да може да ми каже нито дума. В края на краищата той ми нареди да „пробвам Фаръл в трудно положение“ и „се погрижа за него“, докато е в Чикаго.

Паркър се засмя на заканите му.

— Сигурно има и по-лесен начин да решиш проблема си.

— Има, разбира се. Мога да си намеря богата жена, която да ме издържа, за да продължа да живея така, както съм свикнал, и след това да кажа на баща ми да си гледа работата — огледа се и направи знак на хубавичко девойче в униформа на прислужничка, което минаваше с поднос напитки. То бързо се отправи към него и той ѝ се ухили.

Джон се обърна и вниманието му бе привлечено от зашеметяваща блондинка, облечена в черен шифон с висока яка, която слизаше по стълбите към всекидневната. Той я зяпаше с отворена уста, когато тя се спря, за да разговаря с възрастна двойка.

— Кого следиш така? — запита Дъг, проследявайки погледа му.

— Не зная коя е, но бих искал да разбера.

— Къде е? — попита Шели и всички погледнаха в посоката, в която се беше втренчил Джон.

— Ей там — отговори той, посочвайки с чаша в ръка.

Паркър се засмя:

— Всички ние я познаваме от години, просто не си я виждал отдавна. — Четири неразбиращи лица се обърнаха към него, а той широко се усмихна. — Това, приятели, е Мередит Банкрофт.

— Ти не си наред! — отговори Джон, втренчен в нея. Не можеше повярва, че стеснителното обикновено момиче се е превърнало в самоуверената млада красавица пред него. В този момент тя вдигна глава и той видя очите ѝ, огромни аквамаринени очи. Внезапно си спомни същите тези очи, гледащи стреснато към него преди много години.

Мередит слушаше, когато ѝ говореха, усмихваше се, когато ѝ се усмихваха, но като че ли не проумяваше, че дядо ѝ беше умрял и стотиците хора, които се движеха от една стая в друга, бяха тук именно поради тази причина. Фактът, че не го беше познавала добре, беше намалил скръбта до тъпа болка. Тя мерна Паркър по време на самото погребение и знаеше, че сега е някъде в къщата. Струваше ѝ се обаче неправилно и срамно да тръгне да го търси с надеждата да продължи романтичните си взаимоотношения с него точно в такъв момент. Още повече, че започваше да ѝ омръзва винаги тя да го преследва. Сега беше негов ред да предприеме нещо. Като че ли самата мисъл за това го беше довела до нея и тя чу до болка познатия глас в ухото си:

— Там, в нишата, има един човек, който застрашава живота ми, ако не те заведе при него, за да те поздрави.

Стигнаха до мястото и Мередит се намери в неудобното положение да бъде представена на четирима души, които вече познаваше и които допреди няколко години се правеха, че не я виждат, когато ги срещаше. Сега обаче изглеждаха особено нетърпеливи да я заприказват и включат в своята среда. Шели я покани на парти през следващата седмица, а Лейг настоя да бъде в тяхната компания на танците в Гленмор по случай Четвърти юли.

Паркър нарочно я представи на Джон най-накрая.

— Не мога да повярвам, че това сте вие — каза той, но алкохолът правеше думите му малко неразбираеми. — Госпожице Банкрофт — продължи със своята победоносна усмивка, — току-що обяснявах на тези хора тук, че спешно се нуждая от богата и красива съпруга. Ще се омъжите ли за мен следващата седмица?

Баща ѝ беше споменал за непрекъснатите разпри на Джон с родителите му. Тя предположи, че „спешната нужда“ от женитба с

„богата жена“ е вероятно в резултат на една от тези разпри, неговото държание ѝ се стори смешно.

— Следващата седмица е най-неподходящото време — отговори тя, усмихвайки се широко. — Баща ми ще ме лиши от наследство, ако се омъжа, преди да съм завършила колеж. И така, ще трябва да живеем при *ваши*те родители.

— Пази Боже! — потрепери Джон и всички се засмяха.

Хващайки лакътя на Мередит, Паркър я спаси от по-нататъшните глупави разговори, като каза:

— Мередит има нужда от свеж въздух и ние отиваме да се поразходим.

Навън те пресякоха ливадата и тръгнаха по алеята.

— Как се справяш? — запита я.

— Добре, само малко съм уморена — в настъпилата тишина се опитваше да си спомни някакви умни и изискани фрази, но после реши да говори простичко: — Сигурно си имал интересни преживявания през последната година.

Той кимна и каза нещо, което тя най-малко искаше да чуе:

— Имаш възможност да си една от първите, която ще ме поздрави. Със Сара Рос ще се женим. На партито в събота ще обявим годеча си.

Светът болезнено се завъртя. Сара Рос! Мередит познаваше тази жена и не я харесваше. Въпреки че беше необикновено красива и много жизнена, тя винаги я беше дразнила с глупостта ѝ суетността си.

— Надявам се, че ще бъдете щастливи — каза, опитвайки се да скрие разочарованието си.

— Аз също.

Разхождаха се около петнадесет минути и разговаряха за неговите и за нейните планове. Беше наистина приятно да се общува с него, мислеше си Мередит с чувството на огромна загуба. Той я насърчаваше и подкрепяше напълно желанието ѝ да учи в „Нортуестърн“ вместо в „Меривил“.

Вървяха към входа, когато една лимузина спря и от нея излезе впечатляваща брюнетка, следвана от двама млади мъже, не по-възрастни от двадесетина години.

— Виждам скърбящата вдовица, която най-накрая благоволи да се появи — съобщи Паркър с нехарактерен за него сарказъм и

погледна към Шарлот Банкрофт. На ушите ѝ блестяха огромни диамантени обици и независимо от обикновения си сив костюм изглеждаше привлекателна. — Забеляза ли, че на погребението не пророни нито една сълза? В тази жена има нещо, което ми напомня за Лукреция Борджия.

— Тя не идва, за да приема съболезнования. Искане да се прочете завещанието веднага след като хората се разотидат и още довчера ще се върне в Палм Бийч.

— Като спомена за пътуване — каза Паркър и погледна часовника си, — се сетих, че имам среща след час — наведе се и я целуна по бузата. — Кажете на баща ти, че съм се сбогувал.

Мередит го гледаше как се отдалечава, отнасяйки със себе си всичките ѝ мечти.

Опитвайки се отчаяно да не мисли за загубата си, тя се насили да поздрави Шарлот. По време на службата жената не беше казала дума нито на нея, нито на баща ѝ. Просто стоеше между синовете си с безизразно лице.

— Как се чувстваш? — попита учтиво Мередит.

— Нетърпелива съм да си вървя вкъщи — отговори ѝ с леден глас. — Кога ще свършим работата?

Шарлот беше вече на стълбите, когато се обърна към нея:

— Не съм разговаряла с баща ти от онзи паметен ден в Палм Бийч. Следващият път, когато ще приказвам с него, ще бъде, когато му потърся сметка, и тогава той ще моли за разговор с мен. Дотогава ще трябва да играеш ролята на посредник, Мередит — и влезе в къщата с двамата си сина, застанали от двете ѝ страни като почетна охрана.

Денят в Палм Бийч, който Шарлот беше споменала, все още бе жив в спомените на момичето. Преди седем години с баща ѝ бяха отишли във Флорида по покана на дядо ѝ. Беше се преместил там, след като получи удар. Когато пристигнаха, разбраха, че не са били поканени просто за да прекарат заедно Великден, а по-скоро за да присъстват на сватбата на Сирил Банкрофт с Шарлот, негова секретарка от близо две десетилетия. На тридесет и осем години, тя беше тридесет години по-млада от него, при това вдовица с двама сина, с няколко години по-големи от Мередит.

Така и не разбра защо Филип и Шарлот се ненавиждаха, но от малкото, което беше чула от разпаления разговор между баща ѝ и дядо

й, враждата беше започнала много преди това, още когато Сирил живееше в Чикаго. В присъствието на самата Шарлот я беше нарекъл „амбициозно, свадливо нищожество“, а баща си — „изкуфял застаряващ глупак“, изнуден да се ожени, за да могат синовете й да получат дял от парите му.

По време на това пътуване бе видяла дядо си за последен път. Оттогава той продължаваше да контролира бизнеса и вложенията си, но остави ръководството на „Банкрофт и компания“ изцяло в ръцете на сина си. Въпреки че магазинът представляваше по-малко от една четвърт от стойността на семейното състояние, неговото ръководство изискваше по същество цялото внимание на Филип. За разлика от останалите огромни богатства „Банкрофт“ беше нещо повече от обикновено място за търговия и дивиденди: магазинът беше основата на богатството в семейството и източник на особена гордост.

— Това е последната воля и завещанието на Сирил Банкрофт — започна адвокатът на дядо й, когато Мередит и баща й седнаха в библиотеката заедно с Шарлот и нейните синове. Първите дарения бяха големи суми за различни благотворителни цели, по 4000 долара на прислужниците на Сирил, по 15 000 долара на шофьора, икономката, градинаря и болногледача.

Тъй като адвокатът специално беше настоял за присъствието на Мередит, тя вече беше разбрала, че вероятно ще получи някакво наследство. Независимо от това подскочи от мястото си, когато Уилсън Рилей спомена името й: „На моята внучка Мередит Банкрофт дарявам сумата от четири милиона долара.“ Младата жена остана с отворена уста, шокирана от огромната сума, но трябваше да се концентрира, защото той продължаваше да чете: „Въпреки че обстоятелствата не ми позволиха да опозная Мередит по-добре, за мен бе очевидно от деня, в който я видях за последен път, че тя е състрадателно и интелигентно момиче, което ще използва тези пари разумно. За да й помогна да направи това, правя настоящото завещание с уговорката, че сумата ще бъде държана под попечителство, заедно с всякакви лихви, дивиденди и т.н., докато навърши тридесет години. Посочвам сина ми, Филип Едуарт Банкрофт, да действа като неин попечител и да се грижи за посочените суми.“

Спирайки, за да се изкашля, Рилей погледна Филип, после Шарлот, синовете й Джейсън и Жоел, и продължи:

— „В интерес на истината разделих останалата част от моето състояние колкото е възможно по-равностойно между останалите ми наследници. На сина ми Филип Банкрофт оставям «Банкрофт и компания», универсален магазин, който съставлява приблизително една четвърт от цялото ми състояние“ — чу Мередит, но не можа да разбере. В интерес на истината беше оставил на единственото си дете една четвърт от цялото си състояние? Значи ако е разделил всичко по равно, жена му щеше да има право на не повече от една втора, а не три четвърти. После, като че ли някъде отдалече тя чу адвокатът да привършва: — „На моята съпруга Шарлот и законно осиновените ми синове Джейсън и Жоел оставям равни части от останалите три четвърти от моето състояние. Определям Шарлот Ранкрофт да бъде попечител на Джейсън и Жоел, докато навършат тридесет години.“

Думите законно *осиновени* нараниха Мередит. Тя видя в погледа на баща си болката от предателството. Той бавно обърна глава и погледна Шарлот. Тя също го гледаше със зловна, тържествуваща усмивка.

— Ти, престъпна кучко, каза, че ще го накараш да ги осинови, и си го направила!

— Предупредих те преди много години, че ще го направя, а сега те предупреждавам, че сметките ни все още не са уредени — добави тя с още по-широка усмивка, подхранваща се от неговата ярост. — Помисли върху това, Филип. Няма да можеш да заспиш тази нощ, за да пресмяташ къде ще те ударя и какво ще ти отнема, така както ти ме накара да лежа будна преди осемнадесет години.

Лицето му се изопна от стиснатите челюсти да не я удостои с отговор. Мередит наблюдаваше синовете на Шарлот. Лицето на Джейсън беше копие на майчиното — тържествуващо и отмъстително. Жоел се мръщеше на върховете на обувките си. „Жоел е по-мек — беше казал баща ѝ преди години — *Шарлот и Джейсън* са като ненаситни баракуди, но поне знаеш какво можеш да очакваш от тях. По-малкият — Жоел, кара косата ми да настръхва. В него има нещо особено.“

Почувствал, че Мередит го гледа, Жоел вдигна глава. Всъщност, когато го беше срещнала на сватбата, беше направил всичко възможно, за да се държи добре с нея. По това време на Мередит ѝ беше мъчно за

него, защото майка му открито предпочиташе Джейсън, който беше две години по-голям и изпитваше към брат си само презрение.

Мередит не можеше да понася напрегнатата атмосфера в стаята.

— Извинете ме — каза на адвоката. — Ще почакам навън, докато свършите.

— Трябва да подпишете тези документи, госпожице.

— Ще ги подпиша, преди да си тръгнете, но след като баща ми ги прочете.

Излезе навън. Започваше да се мръква. Слезе по стълбите, излагайки лицето си на вечерния ветреца. Входната врата зад нея се отвори и когато се обърна, очаквайки да бъде повикана от адвоката, видя Жоел да стои там, също притеснен от свадата. Колебаеше се дали да остане.

Тя се опита да му се усмихне.

— Тук е много приятно, нали?

Младежът кимна, приемайки деликатната покана да остане с нея. На двадесет и три години, беше с няколко сантиметра по-нисък от брат си и не толкова привлекателен като него. Загледа я, като че ли се чудеше какво да каже.

— Променила си се — промълви накрая.

— Предполагам. Не сме се виждали единадесет години.

— След това, което се случи тук, сигурно съжаляваш, че въобще си ни срещнала.

Мередит сви рамене.

— Утре може и да мисля така, но сега просто нямам думи.

— Бих искал да знаеш — отбеляза той сдържано, — че не съм заговорничил, за да открадна чувствата или парите на дядо ти.

Тя нито можеше да го мрази, нито да му прости за това, че бяха измамил и лишили баща ѝ от законното му наследство. Въздъхна и погледна към небето.

— Какво имаше предвид майка ти, като каза, че има да урежда сметки с баща ми?

— Това, което знам, е, че се мразят, откакто се помня. Чудя се каква е била първоначалната причина, но със сигурност знам, че майка ми няма да се спре, докато не удовлетвори желанието си за отмъщение.

— Господи, каква бъркотия!

— Госпожице — отговори той, — тя едва започва.

По гърба ѝ полазиха ледени тръпки от тази мрачна перспектива. Отправи поглед към Жоел, но той просто вдигна вежди и отказа да продължи.

ГЛАВА 8

Мередит извади от гардероба роклята, с която щеше да бъде на партито по случай Четвърти юли, и съблече хавлията. Това лято беше започнало с погребение, бе продължило с петседмична битка с баща ѝ за колежа, в който смяташе да продължи образованието си — битка, вчера ескалирала в истинска война. В миналото винаги бе отстъпвала, за да му достави удоволствие. Когато беше несправедливо строг с нея, тя си казваше, че го прави, защото я обича и се страхува за нея; когато беше груб, си спомняше, че има големи отговорности, които го изморяват... Но сега със закъснение бе открила, че неговите планове за нея са в пълна противоположност с нейните. Тя обаче не желаше да се отказва от мечтите си само за да го успокои.

Винаги бе смятала, че някой ден ще има възможността да последва стъпките на всички свои предшественици и ще заеме полагащото ѝ се място в „Банкрофт и компания“. Всяко следващо поколение мъже от рода с гордост бяха заработвали пътя си през йерархията на магазина — започвайки от ръководител на отдел и после по стълбицата до поста вицепрезидент и по-късно президент или главен изпълнителен директор. Накрая, когато е трябвало да предадат магазина на синовете си, са ставали председатели на Борда. В продължение на сто години всички Банкрофт бяха успели да минат по този път и на никого от тях нито пресата, нито персоналът се бе присмивал заради некомпетентност или незаслужено заето място. Мередит вярваше, тя *знаеше*, че може да докаже способностите си по същия начин, ако ѝ дадяха тази *възможност*, всичко, което искаше, беше тази възможност. И единствената причина, поради която баща ѝ отказваше да ѝ я даде, бе фактът, се бе родила момиче.

Притеснена до сълзи, облече роклята и се отправи към огледалото на тоалетната масичка. Без никакъв интерес огледа коктейлната рокля без презрамки, която си беше купила преди няколко седмици за случая. Взе четката и разреса дългата си коса. После го я отхвърли назад и сви в непретенциозен кок, като пусна няколко

къдрици около ушите си. Прическата ѝ придаваше изискан и нежният, прасковен тен, който беше придобила, ѝ стоеше добре. Но дори и да не беше така, нито щеше да се разтревожи, го да смени тоалета си. Беше ѝ абсолютно безразлично как е облечена и отиваше на танците само защото не можеше да си представи да остане вкъщи и притеснението да я влуди. Пък и беше обещала на Шели Филмор и другите приятели на Джонатан да бъде с тях.

Седна до тоалетката и обу обувки с висок ток от копринено розово моаре. Когато се изправяше, погледът ѝ попадна на сложено на рамка копие от стар брой на „Бизнес Уик“. На корицата имаше снимка на представителния магазин на Банкрофт в центъра на града, с униформените пазачи на главния вход. Четиринадесететажната сграда беше забележителност в Чикаго, а пазачите — един исторически символ на поддържаното отлично обслужване на клиентите на „Банкрофт“. Вътре в списанието имаше дълга възторжена статия за магазина. Коментираше се забележителната компетентност на наследниците Банкрофт в управлението на тяхното наследство. Споменаваше се за възможността генът на търговията да се е предавал на поколенията, тръгвайки от основателя Джеймс Банкрофт.

Мередит знаеше, че ако баща ѝ се наложи, тя никога няма да стане президент на „Банкрофт“. Въпреки че беше обсъждал с нея всички въпроси, свързани с магазина така, както беше правил неговият баща, той решително се беше противопоставил тя да работи там. Разбра това по време на една вечеря скоро след погребението на дядо ѝ. В миналото неведнъж беше споменавала намерението си да следва традицията и да заеме мястото си в „Банкрофт“, но Филип или не беше слушал, или не ѝ беше повярвал. През онази вечер той се отнесе несериозно към идеите ѝ и грубо я уведоми, че не очаква да бъде наследен от нея, нито пък иска тя да направи такова нещо. Тази привилегия щяла да бъде запазена за един бъдещ внук. После с леден глас я информира за напълно различна традиция, която очакваше от нея да следва: жените от рода Банкрофт никога не бяха работили в магазина или където и да е. Тяхното единствено задължение е било да бъдат примерни съпруги и майки и да отдават своите таланти за благотворителни и обществени начинания.

Мередит не искаше да приеме това, не можеше. Беше твърде късно. Дълго преди да се влюби в Паркър — или си мислеше, че е

влюбена? — тя се беше влюбила в „своя“ магазин. Когато стана на шест, вече разговаряше на малко име с всички портиери и служители от сигурността. На дванадесет знаеше имената на всеки вицепрезидент и отговорностите му. На тринадесет бе придружила баща си в Ню Йорк, където прекара един следобед в „Блумингдейл“, разглеждайки магазина, докато Филип присъстваше на заседание. Когато си тръгнаха оттам, тя имаше свои виждания — разбира се, не всичките правилни — с какво „Банкрот“ превъзхожда „Блумингдейл“.

Сега, на осемнадесет, вече имаше общи познания за проблемите по компенсирането на работещите в магазина, границите на печалбата, търговската техника, производствената отговорност. Тези неща я очароваха и именно тях искаше да изучава. Нямаше намерение да прекара следващите четири години от живота си, занимавайки се с класически езици и ренесансово изкуство.

Когато му каза всичко това, той така удари с ръка по масата, че чиниите подскочиха.

— Ще идеш в „Меривил“, където и двете ти баби са учили, и ще живееш у дома. *У дома!* Ясно ли е? Въпросът е приключен! — после дръпна стола си назад и разярен напусна стаята.

Като дете Мередит беше правила всичко, за да го радва — с постиженията, поведението и послушанието си. Всъщност тя беше една образцова дъщеря. Сега обаче беше разбрала, че цената на тези радости за него и поддържането на мира ставаше все по-висока. Изискваше подчиняване на нейната индивидуалност и отказ от мечтите ѝ за нейното собствено бъдеще, да не говорим за жертвите ѝ в обществения живот.

Абсурдното отношение на баща ѝ относно нейните срещи или посещения на различни забавления сега не бяха най-важният проблем, но вече бяха станали повод за недоволства и недоразумения през това лято. Сега, когато беше на осемнадесет години, той беше започнал да ѝ налага още по-строги ограничения, отколкото преди. Ако Мередит имаше среща, той лично посрещаше младия човек на вратата и го подлагаше на обширен разпит, което беше намек за него да не повтаря поканата си. Постави ѝ ограничение за прибиране най-късно до полунощ. Ако отиваше да прекара нощта у Лиза, той винаги намираще причина да позвъни, за да провери дали наистина е там. Ако шофираще вечерно време, настояваше да знае маршрута ѝ, а когато се

връщаше вкъщи, искаше пълен отчет за всяка минута. След всичките тези години, прекарани в частни училища с възможно най-строги правила, тя жадуваше да опита вкуса на истинската свобода. Мисълта да прекара следващите четири години у дома, под непрекъснатото засилващия се контрол на баща си, беше тягостна и непоносима.

Досега никога не беше възразявала, защото това само засилваше гнева му. Той не обичаше никой да му се противопоставя и веднъж раздразнен, можеше да се сърди със седмици. Но не само страхът от гнева му я беше възпирал в миналото. На първо място, беше силното ѝ желание да получи неговата похвала. На второ, разбираше колко унижен трябва да е бил от държанието на майка ѝ. Паркър например обясняваше отношението на баща ѝ към нея със страха да не я загуби и да не би тя да направи нещо, което да предизвика приказки за отминалия скандал. Мередит не харесваше последното, но го приемаше и така прекара пет седмици от лятото, опитвайки се да постигне съгласие с баща си. Когато не успя, тя възобнови споровете. Вчера обаче между тях се разрази първата словесна битка. Пристигнало бе съобщението за таксата на обучението ѝ в университета „Нортуестърн“ и Мередит му я занесе в кабинета. Спокойно и тихо каза:

— Няма да уча в „Меривил“. Отивам в „Нортуестърн“, за да получа образование, което струва нещо.

Той я погледна така, че стомахът ѝ се сви.

— Така ли? И как точно възнамеряваш да плащаш таксата за обучението си? Казах ти, че аз няма да я плащам, а ти не можеш да пипнеш нищо от наследството си, докато не станеш на трийсет. Сега е твърде късно да кандидатстваш за стипендия и никога няма да получиш студентски заем, така че забрави за това. Ще живееш вкъщи и ще учиш в „Меривил“. Разбираш ли ме, Мередит?

Тя загуби контрол над себе си.

— Постъпваш абсолютно нелогично! — извика. — Не можеш ли да разбереш?

Той бавно се изправи, погледът му буквално я режеше с презрението си.

— Разбирам отлично. Разбирам, че има неща, които искаш да направиш, и хора, с които искаш да ги направиш, знаейки, че аз няма да ги одобря. Ето *защо* настояваш да отидеш в голям университет и да

живееш на общезитие. Това най-много ти харесва, нали, Мередит? Това е възможност да живееш в стаи, където се размотават разни момчета и които се напъхват в леглото ти. Или...

— Ти си болен?

— А ти си точно като майка си! Получи всичко най-добро и единственото, което те интересува, е да се въргаляш в леглото...

— Проклет да си! — избухна Мередит. — Никога няма да ти простя тези думи. Никога! — обърна се и се отправи към вратата.

Зад нея гласът му изтрещя като гръмотевица:

— Къде смяташ да отидеш?

— Навън — отговори тя през рамо. — И още нещо, няма да се прибера до полунощ. Свърши се с вечерните часове.

— Върни се! — изкрещя той.

Мередит не му обърна внимание и изскочи на улицата. Яростта ѝ се увеличи още повече, когато се качи в поршето, което ѝ беше подарил за шестнадесетия ѝ рожден ден. Баща ѝ беше болен! Прекара нощта при Лиза и нарочно остана там до три след полунощ. Когато се върна, завари Филип да я чака, крачейки във фоайето. Започна да крещи, наричаше я с различни имена, които късаха сърцето ѝ, но за пръв път в живота си не се уплаши от гнева му. Понасяше всяка негова жестока дума и решимостта ѝ да му се противопостави нарастваше.

Защитен от външни хора и зяпачи с висока желязна ограда и пазач на входа, клубът „Гленмор Кънтри“ се простираше върху хектари фантастични ливади, изпъстрени с цъфтящи храсти и цветя. Дългата виеща се алея бе осветена от газови лампи, заслонени от стари дъбове и явор чак до самия му вход.

Слънцето току-що беше започнало да залязва, когато Мередит мина с колата си през главния вход. Обикновено в залеза имаше нещо, което повдигаше настроението ѝ, но когато излезе от колата, беше твърде потисната и загрижена. Освен дрехите си нямаше нищо друго, което можеше да продаде, за да събере парите, необходими ѝ за колежа. Поршето беше на името на баща ѝ, а наследството ѝ — под контрол. В банковата си сметка имаше точно 7700 долара на свое име. Мередит търсеше начин сама да плати таксата и с тези мисли бавно навлезе в запълнения паркинг.

В специални вечери като тази спасителите в клуба изпълняваха и задълженията на обслужващ персонал. Един от тях побърза към вратата, за да ѝ отвори.

Освен че беше Ден на независимостта, Четвърти юли отбелязваше и годишнина от основаването на „Гленмор“ и клубът беше оживял от смеховете и разговорите на членовете му, които обикаляха от стая в стая, облечени във фракове и вечерни рокли.

Мередит тъкмо се канеше да слезе долу, когато видя Шели Филмор и Лейг Акерман. Бяха ѝ телефонирали, за да ѝ напомнят, че ще я очакват тази вечер. Стояха в крайния ъгъл на бара заедно с няколко други приятели на Джонатан, както и една възрастна двойка, в които разпозна господин и госпожа Ръсел Сомърс — вуйчото и лелята на Джонатан. Тя се отправи към тях, но замръзна, когато видя баща си в друга групичка от хора вляво.

— Мередит — започна госпожа Сомърс, — роклята ти е невероятна. Къде намери това нещо?

— От „Банкрофт“.

— Откъде другаде! — засмя се Лейг Акерман.

Господин и госпожа Сомърс се обърнаха, за да поговорят с други приятели, и Мередит погледна баща си, надявайки се, че той ще стои надалеч от нея. Беше тук вече няколко минути и чувстваше, че неговото присъствие я прави несигурна. Изведнъж ѝ хрумна, че той ще ѝ развали вечерта. Тогава ядосано реши да му покаже, че няма да му разреши да направи това. Поръча си коктейл с шампанско и после се обърна към Дъг Чалфонт с една от най-чаровните си усмивки, преструвайки се на възхитена от това, което той ѝ обясняваше.

Навън залезът бе отстъпил място на тъмнината, вътре разговорите ставаха все по-оживени, а Мередит отпиваше от коктейла и разсъждаваше дали да не си намери работа и така да даде на баща си още едно доказателство за решението си да учи в добър колеж. Погледна назад крадешком и забеляза, че той я наблюдава с неодобрение. Чудеше се от какво е недоволен сега. Може би от роклята без презрамки, или от вниманието на Чалфонт, а може би от чашата шампанско в ръката ѝ?

До нея Шели Филмор ги убеждаваше, че е време да отидат в трапезарията, в противен случай рискуват да загубят запазената маса.

— Джонатан каза, че ще дойде преди вечеря — добави тя. — Някой виждал ли го е? Боже мой! — възкликна тя, втренчена във вратата на хола. — Кой е този? Та той е страхотен! — забележката ѝ, направена с по-висок тон, предизвика интерес не само сред групата, в която беше Мередит.

— За кого говориш? — попита Акерман, оглеждайки стаята.

Мередит, която беше точно срещу входа, моментално разбра кой *точно* беше предизвикал израза на благоговение и жажда върху лицето на Лейг. На вратата беше застанал мъж, пъхнал дясната си ръка в джоба на панталона си, висок към един и осемдесет, с дълги крака и коса, черна почти колкото фрака, който прилепваше към широките му рамене. Лицето му беше загоряло, имаше светли очи. Стоеше там и спокойно изучаваше елегантно облечените членове на „Гленмор“, а Мередит се чудеше защо Шели го беше нарекла „страхотен“. Сякаш някой скулптор беше издялал чертите му така, че нарочно да им придаде сурова мъжественост — не толкова красота. Брадичката му беше четвъртита, носът — прав, беше стиснал челюстите си с желязна решителност. За Мередит той беше по-скоро арогантен, горд и упорит. А тя никога не беше харесвала тъмни мъже.

— Погледни раменете му — продължаваше Шели, — виж лицето му! Е, Дъглас — подразни тя Дъг Чалфонт, — ето, това се нарича истински, неподправен сексуален призив.

Дъг огледа мъжа и сви рамене.

— На мен не ми става нищо — обърна се към другия мъж в компанията и попита: — А на теб, Рик? Действа ли ти?

— Не мога да кажа нищо, докато не видя краката му — пошегува се той. — Аз съм мъж, който си пада по хубави крака, и затова Мередит ми харесва.

В този момент на вратата се появи Джонатан. Малко нестабилен, той прехвърли ръка през раменете на непознатия и заоглежда стаята. Мередит забеляза леката триумфална усмивка, която отпрати към приятелите си, когато ги видя в края на бара, и разбра, че е полупиян. Тя се притесни от високия смях, който се понесе от Лейг и Шели.

— О, не — простена Лейг. — Моля те, не ми казвай, че този великолепен мъжки екземпляр е работникът, когото Джонатан е наел за техните петролни кладенци.

Дъг избухна в смях и заглуши думите ѝ, затова Мередит се наведе към нея и я попита:

— Съжалявам, не те чух какво каза.

Говорейки бързо, за да приключи, преди двамата мъже да дойдат при тях, тя ѝ обясни:

— Мъжът с Джонатан всъщност е работник в стоманолеярна от Индиана. Бащата на Джо го е наел да работи на петролните им кладенци във Венецуела.

Шокирана не само от подигравателните погледи, разменени между приятелите на Джонатан, но и от обяснението на Лейг, Мередит попита:

— Но защо го е довел тук?

— Това е шега, Мередит! Джо е сърдит на баща си за това, че го е принудил да наеме това момче, както и за това, че му го е дал за пример. Джо го е довел тук напук на баща си. И знаеш ли какво е най-смешното? — прошепна тя, тъй като двамата вече се бяха приближили. — Лелята на Джо ни каза, че в последния момент баща му и майка му решили да прекарат уикенда на вилата си, вместо да дойдат тук...

Тъй като Джонатан твърде високо и неразбрано поздрави всички, които бяха наоколо, включително леля му и вуйчо му и бащата на Мередит, се обърнаха към тях.

— Здравейте, лельо Хариет, вуйчо Ръсел — той изчака, докато всички му обърнат внимание. — Бих искал да се запознаете с моя приятел Мат Теръл, не, Ф-Фаръл — започна да хълца той. — Лельо, вуйчо — продължи, като се хилеше високо, — поздравете Мат. Той е последният образец на баща ми за това какъв трябва да стана, когато порасна!

— Здравейте — поздрави официално лелята на Джонатан. Откъсвайки леден поглед от пияния си племенник, тя направи усилие да бъде любезна с мъжа, когото беше довел със себе си. — Откъде сте, господин Фаръл?

— От Индиана — отговори гостът спокойно.

— Индианаполис? — попита лелята, като се мръщеше. — Мисля, че не познаваме семейство от Индианаполис.

— Не съм от Индианаполис и съм сигурен, че не познавате семейството ми.

— И откъде сте? — продължи бащата на Мередит, готов да разпитва всеки мъж, който се мернеше около нея.

Мат Фаръл се обърна и тя го наблюдаваше с възхищение как спокойно посрещна изпитателния поглед на баща ѝ.

— От Едмънтън, южно от Гери.

— С какво се занимавате? — продължи грубо Филип.

— Работя в стоманолеярна — отвърна му толкова безцеремонно и твърдо, колкото и Банкрофт.

След думите му настана тягостна тишина. Няколко двойки на средна възраст, които чакаха лелята и вуйчото на Джонатан, се огледаха с неудобство и се отдалечиха.

Госпожа Сомърс очевидно реши, че и те трябва да тръгнат.

— Приятна вечер, господин Фаръл — хладно произнесе тя и заедно със съпруга си се отправи към залата за вечеря.

— Е — обади се весело Лейг Акерман, оглеждайки всички в групата, освен Мат Фаръл, който стоеше отзад и малко встрани. — Хайде и ние да похапнем — тя хвана под ръка Джо и го насочи към изхода, като добави натъртено: — Резервирала съм маса за девет души.

Мередит набързо преброи хората без Мат Фаръл. Парализирана от отвращението си към Джонатан и неговата групичка, тя остана прикована на мястото си. Баща ѝ видя, че е застанала близо до Фаръл, и се спря на път за трапезарията, като подхвана лакътя ѝ.

— Остави го — произнесе достатъчно високо, за да чуе и той, и тръгна.

Обхваната от гневно и отчаяно възмущение, Мередит го наблюдаваше как се отдалечава и после хвърли поглед към Фаръл, не знаейки какво да прави. Мъжът се беше обърнал към френската врата и гледаше към хората на терасата с безразличието на човек, който е наясно, че не е на мястото си, и затова ще се държи така, както той реши.

Дори и да не беше обявил, че е работник в стоманолеярна, само след няколко минути щеше да е разбрала, че той не принадлежи към техния кръг. Нито фракът му беше по мярка, което означаваше, че е нает, нито можеше да говори с онази увереност на човек, който очаква да бъде приет и знае цената си. Нещо повече, в маниерите му липсваше всякаква изтънченост, което едновременно я интригуваше и отблъскваше.

При всичко това беше учудващо, че изведнъж го оприличи на себе си, но това беше самата истина. Видя го да стои самотен, като че ли не се засягаше от това, че го бяха изолирали — видя себе си в „Свети Стефан“, седнала с книга в скута, опитвайки да се преструва, че това не я интересува.

— Господин Фаръл — опита се да произнесе тя колкото е възможно по-спокойно, — желаете ли да пийнете нещо?

Той се обърна, поколеба се за момент, после кимна.

— Скоч и сода.

Мередит направи знак на келнера, който забърза към нея.

— Джими, господин Фаръл би желал скоч със сода.

Когато се обърна, видя, че Фаръл я наблюдава леко намръщен. Погледът му изучаваше лицето, гърдите и талията ѝ, после отново се върна към очите ѝ, като че ли изразяваше подозрението си към нея, опитвайки се да разбере защо прави всичко това.

— Кой беше човекът, който каза да ме оставите? — внезапно попита той.

Беше ѝ неприятно да му каже истината.

— Баща ми.

— Приемете моето най-искрено и дълбоко съчувствие — мрачно се пошегува събеседникът ѝ, а Мередит избухна в смях, защото никой досега не се бе осмелявал да критикува баща ѝ и защото тя изведнъж усети, че Мат Фаръл е „бунтар“, каквато бе решила да бъде и тя. Това ги правеше близки по дух и вместо да му съчувства или да се отврати от него, изведнъж го прие като смел тип, несправедливо подхвърлен в групичка кучета с родословно дърво.

Реши да го спаси.

— Бихте ли желали да танцуваме? — попита тя и му се усмихна като на стар приятел.

Той я погледна развеселен.

— Какво ви кара да мислите, че един стоманолеяр от Едмънтън, Индиана, знае как да танцува, принцесо?

— А вие знаете ли?

— Мисля, че мога да се справя.

Това беше доста скромна оценка за способностите му, реши Мередит няколко минути по-късно, когато вече танцуваха на терасата

под нежната мелодия на оркестъра. Всъщност той беше умел танцьор, но с малко консервативен стил.

— Как се справям?

— Засега мога да кажа, че сте в такт и се движите добре. Впрочем това е най-важното — усмихвайки му се, добави: — Необходима ви е малко повече практика.

— Колко време ми препоръчвате?

— Не много. Една вечер ще бъде достатъчна, за да научите някои нови движения.

— Не знаех, че има „нови“ движения.

— Има — каза Мередит, — но първо трябва да се отпуснете.

— Първо? — повтори той. — През цялото това време имам чувството, че вие ще трябва да се отпуснете след това.

Внезапно тя се сети за какво мисли той и за какво намеква. Поглеждайки го сериозно, запита студено:

— За танци ли говорим, господин Фаръл?

За момент я изучава с интерес. Очите му не бяха светлосини, както си беше помислила отначало, а металносиви, косата му беше тъмнокестенява, а не черна. Тихият му глас прозвуча извинително:

— Сега се упражняваме, нали? — и обясни със закъснение причината, поради която тя усещаше напрежение в движенията му: — Преди няколко седмици скъсах мускул на крака.

— Съжалявам — отвърна Мередит, извинявайки се, че го беше помолила да излязат навън. — Боли ли ви?

На загорялото му лице се появи стряскаща усмивка.

— Само когато танцувам.

Тя се засмя на шегата и почувства, че притесненията ѝ започват да намаляват. Те останаха навън за още един танц, говорейки за незначителни неща. Когато се върнаха в хола, Джими им донесе питиетата. Подтиквана от неприязън към Джонатан, Мередит реши да се пошегува:

— Джими, моля те, запиши питиетата на сметката на Джонатан Сомърс.

— Вие не сте ли член тук? — учудено попита Мат.

— Член съм — усмихна му се загадъчно. — Това обаче беше едно малко отмъщение от моя страна.

— За какво?

— За... — със закъснение разбра, че каквото ѝ и да кажеше сега, щеше да прозвучи на Фаръл като съжаление или щеше да го притесни, и затова сви рамене. — Просто не харесвам особено Джонатан Сомърс.

Той я погледна особено и отпи от чашата с уиски.

— Сигурно сте гладна. Ще ви оставя да се присъедините към приятелите си.

Това беше учтив жест, но Мередит нямаше желание да отиде при групата на Джо и като се огледа, разбра, че ако оставеше Фаръл сам, никой нямаше да направи и най-малък опит да го заговори. Всички в хола се държаха настрана от тях.

— Всъщност — каза тя — храната тук не е нещо особено.

Той се огледа и остави чашата си с жест, показващ ѝ, че е решил да си тръгва.

— Нито пък хората.

— Те не странят, защото са подли или арогантни.

— А защо?

Тя видя няколко възрастни двойки, които бяха приятели на баща ѝ, всичките — добри хора.

— Е, най-напред бяха неприятно изненадани от постъпката на Джонатан и от това, което знаеха за вас — къде живеете и какво работите. Искам да кажа, че повечето от тях просто решиха, че нямат нищо общо с вас.

Той очевидно смяташе, че тя го покровителства, защото се усмихна учтиво и каза:

— Време е да си вървя.

Неочаквано ѝ се стори несправедливо да го остави да си отиде сега и да си спомня само за унижението тази вечер.

— Не можете да си тръгнете сега — заяви с решителна усмивка. — Елате с мен и си вземете питието.

Той присви очи.

— Защо?

— Защото — обяви упорито — по-лесно е да го направиш с питие в ръка.

— Да направиш какво? — упорстваше младият мъж.

— Да се смесиш с останалите. Отиваме да направим точно това.

— В никакъв случай! — Мат я хвана за китката и я дръпна, но беше късно.

— Моля ви, развеселете ме — каза тя тихо с умоляващ поглед.
На устните му се появи несъзнателна усмивка.

— Имате най-удивителните очи...

— Всъщност късогледни — подразни го тя. — Случвало ми се е да се блъсна в стената. Много неприятно. Подайте ми ръка и ме водете, за да не се спъна.

Остана обезоръжен от шегата и от усмивката ѝ.

— Имате и решителен характер — продължи той и с неудоволствие ѝ подаде ръката си, готов да се впусне в тази авантюра.

Близко час тя го развежда от група на група, а очите ѝ го оглеждаха развеселено, докато изричаше очевидни полуистини за това кой е той и какво работи, за да живее. Мат стоеше до нея, наблюдаваше я и искрено се забавляваше.

— Ето, виждате ли — обяви тя весело накрая, когато се отдалечиха от шума и музиката, излязоха през вратата и се отправиха към поляната. — Няма значение какво *казваш*, а какво *не казваш*.

— Това е интересна теория. Имате ли и други такива?

Мередит поклати глава, разсеяна от нещо, което несъзнателно регистрираше през цялата вечер.

— Не разговаряте като работник от стоманолеярна.

— Колко такива познавате?

— Само един — призна тя.

Той изведнъж стана сериозен.

— Често ли идвате тук?

Прекараха първата част от вечерта, играейки този вид глупава игра, но тя усети, че той не искаше повече да играе. Разхождайки се покрай алеите с рози в цветната градина, той започна да я разпитва за самата нея. Мередит му каза, че току-що е завършила образованието си. Когато Мат зададе следващия си въпрос за бъдещите ѝ планове, тя осъзна, че той погрешно е разбрал, че е завършила колеж. Но вместо да се изясни и да рискува неочаквана реакция, когато той разбереше, че е на осемнадесет, а не на двадесет и две години, отмина въпроса, като бързо го попита за неговите намерения.

Той ѝ призна, че след шест седмици заминава за Венецуела по работа. Оттук нататък разговорът им леко преминаваше от тема на тема, докато накрая двамата спряха под старо яворово дърво на поляната. Мередит не усещаше грубата кора на дървото върху голия си

гръб, увлечена от разговора. Мат беше на двадесет и шест години и освен че беше остроумен и говореше изключително добре, той можеше и да слуша внимателно това, което тя казваше, като че ли то беше най-важното нещо в света. Усещането беше едновременно смущаващо и ласкателно, създаващо нереално чувство за взаимност и уединение. Тя току-що беше спряла да се смее на шегата, която той ѝ разказа, когато голям бръмбар прелетя край лицето ѝ и зажука до ухото ѝ. Подскочи, опитвайки се да го отпъди.

— Дали не е в косата ми? — попита притеснено, навеждайки глава.

Той хвана раменете ѝ и заразглежда косата ѝ.

— Не, няма го, но това беше само един майски бръмбар.

— Майските бръмбари са отвратителни, а този беше огромен — когато той произнесе нещо неразбрано, тя му се усмихна с хитра усмивка и премина на „ти“. — След шест седмици ще спреш да се подиграваш, когато няма да можеш да излизаш навън, без да настъпиш някоя змия.

— Така ли? — промърмори той, гледайки устните ѝ. Ръцете му се плъзнаха нагоре и обхванаха нежно лицето ѝ.

— Какво правиш? — прошепна Мередит глупаво, когато той бавно започна да гали долната ѝ устна с палеца си.

— Питам се дали да се насладя на фойерверките.

— Те ще започнат след половин час — отговори му с разтреперан глас, знаейки много добре, че ще я целуне.

— Имам чувството — промълви той, бавно навеждайки главата си, — че ще започнат още сега.

Изненада я с наелектризиращо изкусителна целувка, първоначално ефирна и галеща, която разпрати искри по цялото тяло на Мередит. И преди я бяха целували, но това бяха неопитни, бързаци момченца. Никой не я беше целувал като Мат Фаръл. Ръцете му започнаха да се движат, едната надолу по гърба ѝ, за да я привлече по-близо до себе си, а другата се плъзгаше по врата ѝ. Устата му лекичко разтваряше нейната. Унесена, тя пхна ръцете си под фрака, плъзна ги нагоре по гърдите и раменете му и после го обви около врата му.

В момента, когато се допря плътно до него, устата му се разтвори още малко, езикът му премина топъл по устните ѝ, принуждавайки ги да се разтворят. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ,

галейки ги през роклята, после нетърпеливо се спуснаха зад нея. Обхващайки задните ѝ части и притискайки я към себе си, той я накара да усети възбуденото му тяло. Мередит се стегна от тази принудителна близост, но после, поради необясними причини, прокара пръстите си през косите му и жадно притисна устните си към неговите.

Като че ли бяха изминали часове, когато той спря. Сърцето ѝ убиеше лудо, тя стоеше в неговите ръце с опряно в гърдите му чело, опитвайки се да се справи с бурните си усещания. Хрумна ѝ, че вероятно той е сметнал нейното държание за много странно, като се има предвид, че това беше само една целувка. Тази неприятна възможност я накара да вдигне глава. Очаквайки да чуе озадачен смях, тя отправи поглед към изсечените черти, но там не видя никаква насмешка. Сивите му очи бяха сериозни, лицето му бе потъмняло от страст, ръцете му я притиснаха, като че ли не желаеха да я пуснат. Тялото му бе все така възбудено и Мередит изпита особено чувство на удоволствие и гордост, че той бе развълнуван от целувката колкото нея. Съвсем несъзнателно се беше втренчила в устата му. В тези твърди устни имаше толкова чувственост и някои от целувките му бяха толкова изтънчено нежни... Мъчително нежни... Жадувайки да усети устните му отново върху своите, Мередит го погледна с неосъзната молба.

Мат разбра и от гърдите му се изтръгна полусмях, полувъзглас, а ръцете му вече здраво я притискаха.

— Да — прошепна дрезгаво той и впи устни в нейните в ненаситна, изтощителна целувка, която спря дъха ѝ и я влуди от удоволствие. След известно време наблизко прозвучаха гласове и Мередит се отдръпна, извъртайки се в паника. Множество двойки излизаха от Клуба, за да наблюдават фойерверките, но доста по-напред от всички тя видя баща си да крачи към тях разярен.

— О, Господи! — прошепна. — Мат, трябва да си тръгнеш, още сега.

— Не.

— Моля те! — почти извика. — Аз ще се оправя. Той няма да ми направи нищо тук, ще чака, докато бъдем само двамата. Но не знам какво може да стори на теб.

Само момент по-късно Мередит научи отговора.

— Двама мъже идват, за да ви придружат навън, Фаръл — изсъска баща ѝ с изкривено от ярост лице. Обърна се към дъщеря си и грубо я сграбчи за ръката. — Ти идваш с мен!

Двама сервитьори от клуба вече вървяха по пътеката. Когато баща и я дръпна, тя помоли още веднъж Мат:

— Моля те, върви и не прави сцени.

Баща ѝ я издърпа две крачки напред и тя нямаше друг избор, освен да върви или да я влачат, но въздъхна облекчено, видяла двамата сервитьори, които се приближаваха към Мат, да забавят хода си и да спират. Очевидно той беше тръгнал към шосето, помисли си облекчено. Баща ѝ явно бе стигнал до същото заключение, защото когато мъжете погледнаха въпросително към него, им каза:

— Оставете това копеле да си върви, но се обадете на изхода, да не би да се върне отново.

После се обърна към Мередит. Лицето му беше посиняло от гняв.

— За майка ти говореше целият клуб и да бъда проклет, ако разреши това да се случи и с теб! Чуваш ли? — пусна ръката ѝ, като че ли бе изцапана от докосването на Мат, но не повиши глас. Един Банкрсфт никога не правеше достойние на другите семейните си проблеми. — Върви си вкъщи и стой там! Ще ти трябват двадесет минути, за да се прибереш. Ще ти се обадя след двадесет и пет и Господ да ти е на помощ, ако не си там!

Казвайки това, той се обърна и влезе в клуба. Болезнено унижена, Мередит го гледаше как се отдалечава, после влезе вътре и си взе чантичката. По пътя към паркинга видя три двойки в сенките на дърветата, които се целуваха.

Погледът и се замъгли от сълзи на безсилна ярост. Беше отминала покрай самотната фигура, която вървеше по пътя с праметнато на рамото сако, преди да се сети, че това е Мат. Тя натиска спирачка, обзета от вина за срама, който му беше причинила.

Той се приближи до колата от нейната страна и като се наведе леко, погледна през отворения прозорец.

— Добре ли си?

— Да — с усилие на волята погледна към него. — Баща ми е истински Банкрофт и никога не се разправя на обществено място.

Той видя напиралците в очите ѝ сълзи. Пресегна се през прозореца и погали бузата ѝ.

— И не плачат пред други хора, нали?

— Не — призна Мередит. — О-отивам си вкъщи. Мога ли да те закарам донякъде?

Погледът му се премести от лицето към ръцете ѝ, които стискаха кормилото.

— Да, но нека аз да покарам това нещо — говореше така нехайно, като че ли сам искаше малко да покара скъпата кола, но следващите му думи издадоха неговата загриженост за способността ѝ да шофира в това състояние. — Ще те отведе вкъщи и оттам ще си повикам такси.

— Бъди ми гост — весело предложи тя, решена да преглътне малкото гордост, която ѝ бе останала. Излезе и заобиколи колата, за да седне на другото място отпред.

Мат нямаше проблеми с управлението и минута по-късно колата се плъзна гладко по широкия път. Фаровете пресичаха тъмнината и вятърът подухваше от прозорците, докато те пътуваха в мълчание. Някъде назад множество ракети избухнаха в заключителна каскада от червено, бяло и синьо.

Мередит гледаше блестящите искри, които постепенно изчезваха.

— Искам да се извиня за това, което се случи тази вечер. Заради баща ми, искам да кажа...

Младият мъж ѝ хвърли развеселен поглед.

— Той трябваше да се извинява. Наранена бе гордостта ми, когато видях онези двама сервитьори на средна възраст, които трябваше да ме изхвърлят. Можеше да изпрати поне четирима — заради мен самия.

Мередит го зяпна учудено, защото той очевидно изобщо не беше разтревожен от гнева на баща ѝ. После се усмихна, почувства се чудесно в компанията на такъв човек. Поглеждайки широките му рамене, каза:

— Ако наистина искаше да те изхвърли оттам насила, трябваше да изпрати поне шест.

— Моето самочувствие и аз ти благодарим — провлече с усмивка и Мередит, която само преди няколко минути се беше заклела,

че никога повече няма да се засмее, избухна в смях.

— Смахът ти е прекрасен — произнесе той тихо.

— Благодаря — отвърна тя, стресната и доволна от комплиментата. В бледата светлина на таблото изучаваше тъмния му профил, наблюдаваше как вятърът роши косата му, чудейки се какво беше това в него, което можеше да направи няколко прости тихи думи да изглеждат като нежна милувка. В съзнанието ѝ изплуваха думите на Шели, давайки ѝ вероятния отговор: „истински, неподправен, сексуален призив“. Само преди няколко часа тя въобще не намираще Мат за изключително привлекателен, а сега беше убедена в това. Всъщност беше сигурна, че жените го преследват. Да, в това нямаше съмнение, защото той знаеше да целува и несъмнено имаше сексуално привличане.

— Завий тук — помоли тя след четвърт час, когато приближиха огромната желязна ограда, натисна едно копче и вратата се отвори.

ГЛАВА 9

— Това е моят дом — заяви Мередит, когато спряха пред къщата. Докато тя отключваше входната врата, Мат погледна към внушителната каменна конструкция с прозорци от скрепени с олово стъкла.

— Прилича на музей.

— Добре поне, че не каза „мавзолей“.

— Но си го помислих.

Мередит се усмихна на неговата пряма и остроумна забележка. Въведе го в потъналата в мрак библиотека и запали лампата, но когато той отиде направо към телефона на бюрото и вдигна слушалката, сърцето ѝ се сви. Искаше ѝ се той да остане, да поговори с него, да направи нещо, за да прогони отчаянието, което отново щеше да я обземе, когато останеше сама.

— Няма смисъл да си тръгваш толкова скоро. Баща ми ще играе карти, докато затворят клуба в два сутринта.

Той се обърна, доловил отчаянието в гласа ѝ.

— Мередит, не ме е грижа за баща ти заради мене самия, но ти трябва да живееш с него. Ако ме завари тук...

— Баща ми не би позволил и на смъртта да прекъсна играта му на карти, толкова запален картоиграч е.

— Той е болезнено привързан и към тебе — отговори Мат, а Мередит стаи дъх, докато той се двоумеше, преди да постави обратно слушалката на телефона. Това вероятно щеше да бъде последната ѝ приятна вечер за месеци напред и тя беше решена да я направи възможно по-дълга.

— Искаш ли бренди? Боя се, че не мога да ти предложа нищо за ядене, защото прислугата вече си е легнала.

— Бренди би било чудесно.

Мередит се приближи до барчето с напитки и извади гарафата.

Той попита:

— Прислужниците заключват ли хладилника през нощта?

— Нещо такова — заобиколи тя въпроса.

Но Мат не беше глупав — разбра това в момента, в който занесе чашата му до канапето и усети развеселения му поглед.

— Не можеш да готвиш, нали, принцесо?

— Сигурна съм, че бих могла — пошегува се тя, — ако имаше някой да ми покаже къде е кухнята, а след това и печката, и хладилника.

Широка разбираща усмивка заигра на устните му и той остави чашата на масата. Тя усети точно какво възнамерява да направи още преди да я хване за китките и здраво да я притегли към себе си.

— Зная, че можеш да готвиш — каза, като повдигна брадичката ѝ нагоре.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото — прошепна той — преди по-малко от час успя да ме подпалиш.

Устните му бяха на милиметър от нейните, когато пронизително позвъняване на телефона я накара да се изтръгне от ръцете му.

Гласът на баща ѝ прозвуча в слушалката като залп.

— Радвам се, че си достатъчно разумна и направи, каквото ти казах. И, Мередит — добави, — почти бях решил да ти разреша да отидеш в „Нортуестърн“, но сега просто забрави за това. Поведението ти тази вечер е живо доказателство, че не може да ти се вярва — той затвори.

С треперещи пръсти тя постави слушалката обратно. Ръцете ѝ започнаха да пулсират, а след това и коленете, докато цялото ѝ тяло се разтнесе от безсилие и ярост и тя се хвана за бюрото, за да се овладее.

Мат се приближи отзад и сложи ръце на раменете ѝ.

— Мередит? — изрече загрижено. — Кой беше? Какво се е случило?

— Баща ми. Проверяваше дали съм се прибрала вкъщи, както ми е наредил.

Той замълча за секунда и после тихо попита:

— Какво си направила, че толкова не ти вярва?

Лекото обвинение във въпроса му предизвика бърза и необуздана реакция.

— Какво съм направила ли? — повтори, като гласът ѝ истерично се извиси. — Какво съм направила?

— Вероятно си му дала някакъв повод да мисли, че трябва да те пази по този начин.

Диво презрение я обзе и изригна в ярост. С очи, блеснали от сълзи, тя се обърна към него и плъзна ръце по твърдата му гърд.

— Майка ми не сваляла ръце от чуждите мъже. Баща ми ме пази, като си е внушил, че аз съм като нея.

Мат присви очи, когато тя силно обви ръце около шията му.

— Какво, по дяволите, мислиш да правиш?

— Знаеш какво — прошепна тя и преди той да отговори, се притисна силно до него и го целуна дълго и с копнеж. И той я искаше — Мередит го разбра веднага, щом като ръцете я обгърнаха и притеглиха плътно към напрегнатото му тяло. Искаше я. Устните му се впиха в нейните жадно и поглъщащо. Непохватно и нетърпеливо тя разкопча горното копче на ризата му я разтвори, като плъзна ръце по гърдите му, разгалвайки бронзовите мускули, покрити с къдрави черни косми. После затвори очи, изви ръце към гърба си и трескаво започна да сваля ципа на роклята си. Искаше това, беше си го спечелила, повтаряше си тя, пламнала от желание.

— Мередит?

Тихият му глас я накара да извърне глава нагоре, но не посмя вдигне погледа си от гърдите му.

— По дяволите, аз наистина съм поласкан, но никога досега не съм виждал жена, която само след една целувка разкъсва дрехите си, обзета от страст.

Мередит опря чело на гърдите му. Ръката му се плъзна по рамото ѝ, дългите му пръсти проследиха извивката на тила ѝ, докато с другата си ръка обхвана талията ѝ и я притегли по-близо до себе си. След това пръстите му се придвижиха надолу по голия ѝ гръб. Горната част на роклята от скъп шифон се свлече. Като пое шумно дъх, тя обгърна тялото си с ръце, за да се прикрие.

— Аз... не ме бива много по тази част — каза, като вдигна очи към него.

— Не те бива ли? — прошепна той, наведе глава и впери очи в гърдите ѝ.

Мередит искаше да изпита блаженство и го потърси за следващата целувка. Впила пръсти в напрегнатите мускули на гърба на Мат, тя го целуна с неудържимо желание и когато разтворените му

устни се придвижиха настоятелно върху нейните, тя прие похотливото нахълтване на езика му. Отвърна със същото и го накара да изпъшка и да я притисне още по-силно. И тогава загуби контрол. Устните му се впиха в нейните с неудържимо желание, дрехите ѝ се свлякоха, облъхна я хлад. Освободена от ръцете му, косата ѝ се разпиля по раменете. Стаята се залюля, докато той я полагаше на канапето.

Всичко замря. Тя изплува за малко от един тъмен, сладък свят, в който чувстваше само неговите устни и ръце, галещи я до полуда. Отвори очи и го видя подпрял се на ръката си, да разглежда лицето ѝ на мекия отблясък от настолната лампа.

— Какво правиш? — прошепна, но слабият ѝ, едва доловим глас звучеше като чужд.

— Гледам те — погледът му се плъзна покрай гърдите ѝ и продължи към кръста, а след това по-надолу, към бедрата и краката ѝ. Мускулите му се свиха, докато тя прокарваше устни по гърдите му, а ръката му потъна в косата ѝ. Този път, когато Мередит вдигна поглед към него, той наведе глава. Устата му се впи в нейната грубо, езикът му разтвори устните ѝ, целувайки я еротично и яростно, което възпламени цялото ѝ тяло. Продължи да я целува, докато тя започна да стене нежно, след това устните му се спряха на гърдите ѝ, като накараха зърната им да се изправят, а пръстите му шареха, изследваха и я караха да се извива под ръката му. Тялото му се премести върху нейното, бедрата му напиреха, устните му настоятелно и нежно следваха извивката на шията и бузата ѝ. Устата се върна отново върху нейната, разделяйки устните ѝ; краката му се вмъкнаха между нейните, разтваряйки бедрата ѝ, а езикът му през цялото време се виеше около нейния, отдръпвайки се и навлизайки все по-навътре. Тогава той спря. Като обгърна лицето ѝ с длани, сухо ѝ нареди:

— Погледни ме.

Мередит успя да изплува от чувствената замаяност и с усилие се взря в изгарящите му сиви очи. В този момент Мат проникна в нея с такава сила, че изтръгна вик от гърлото ѝ и накара тялото ѝ да се извие като лък. И той разбра, че току-що беше отнел нейната девственост. Замря, стиснал силно очи, с напрегнати рамене и ръце, и остана вътре в нея, без да се движи.

— Защо? — попита я шепнешком.

Тя потрепери от обвинението, което ѝ се стори, че долавя във въпроса му.

— Защото не съм го вършила преди.

Отговорът ѝ го накара да отвори очи и това, което тя видя, не беше разочарование или упрек, а нежност и съжаление.

— Защо не ми каза? Можех да го направя така, че да бъде много по-лесно за тебе.

Като прокара пръсти по бузата му, Мередит промълви нежно и окуражаващо се усмихна.

— Ти наистина го направи лесно. И свършено.

Думите ѝ го накараха да изстене силно. Отново я целуна и с безкрайна нежност започна да се движи вътре в нея, оттегляйки се почти напълно и след това бавно прониквайки и постепенно, увеличавайки темпото на своите водещи движения, като даваше и даваше, докато тя подлудя под него. Ноктите ѝ се впиха в гърба му, притискайки го към себе си, и тя все повече се възпламеняваше. Мат зарови пръсти в косите ѝ, целувайки я пламенно и нетърпеливо и проникна в нея отново. Дълбоката, изпълнена с копнеж целувка я накара да го прегърне още по-силно и да застене от невероятното удоволствие.

Сърцето ѝ биеше лудо, тя се претърколи настрани заедно с него, притиснала лице до гърдите му. Ръцете му плътно я обвиваха.

— Имаш ли представа — прошепна той с треперещ дрезгав глас, докосвайки страните ѝ с устни — колко много възбуждаш и колко много откликваш?

Мередит не отговори, защото същността на това, което беше направила, започваше да прониква в съзнанието ѝ, а на нея така не ѝ се искаше да се върне в реалността... Не сега, все още не. Не искаше нищо да помрачава мига. Затвори очи и се заслуша в хубавите неща, които той продължаваше да ѝ говори, докато галеше страните ѝ, прокарайки палец по тях.

И тогава той попита за нещо, което наистина се нуждаеше от отговор. Цялата магия се изпари.

— Защо? Защо направи това тази вечер? Защо с мене?

Тя се притесни и въздъхна, усещайки, че губи. Измъкна се от ръцете му и се загърна с вълнения шал, който лежеше накрая на канапето. Беше чувала за физическа близост при секса, но никой не я

беше предупредил за тези странни неловки последици. Почувства се емоционално разголена, изложена на показ, беззащитна и несръчна.

— Мисля, че е по-добре да се облечем — каза нервно, — и след това ще ти кажа всичко, каквото искаш да знаеш. Веднага ще се върна.

Отиде в стаята си, облече рокля в тъмносиньо и бяло и се върна обратно. Минавайки край часовника в хола, тя го погледна. Баща ѝ щеше да си дойде след един час.

Напълно облечен, с изключение на вратовръзката, която беше пъхнал в джоба си, Мат говореше по телефона в кабинета.

— Таксито ще дойде след половин час — приближи се до масичката пред канапето и чашата си с бренди.

— Мога ли да ти предложа нещо друго? — попита тя.

— Бих искал да отговориш на въпроса ми. Какво те накара да направиш това тази вечер?

Стори ѝ се, че долови напрежение в гласа му, но лицето му остана напълно безизразно. Въздъхна и погледна встрани, съсредоточено изучавайки едно квадратче от бюрото.

— В продължение на години баща ми ме третираше като... почти като нимфоманка, а аз никога не съм направила нещо, за да го заслужи. Тази вечер, когато ти беше толкова настоятелен, той може би е имал някаква причина да ме „пази“. Тогава нещо просто прещрака вътре в мене. Мисля, че реших: ако ще ме третират като проститутка, бих могла поне да опитам какво е това да преспеш с мъж. И в същото време ме обзе безумната идея да накажа и тебе, и него. Искях да ти покажа, че грешиш.

След кратко мълчание Мат рязко произнесе:

— Би могла да ме убедиш, че греша, като просто ме уведомиш, че баща ти е едно тиранично, мнително копеле. Щях да ти повярвам.

Мередит знаеше, че това е истина. Погледна го неловко. Чудеше се дали гневът му беше единствената за нея причина, предизвикала това, което току-що се беше случило, или просто беше използвала гнева като извинение, за да изпита отблизо сексуалния магнетизъм, който чувстваше през цялата нощ. *Използвала*. Това беше точната дума. Да, тя се чувстваше виновна, че е използвала един мъж, когото страшно много беше харесала, за да го противопостави на баща си.

В настъпилото мълчание той като че ли преценяваше казаното и премълчаното от нея. Очевидно не му стана много приятно, защото

рязко остави чашата на масата и погледна часовника си.

— Мисля да тръгвам.

— Ще те изпратя.

Учтиви фрази, разменени между непознати, които само преди час бяха правили възможно най-интимните неща между двама души. Тази нелепост ѝ се натрапи в момента, в който се отдалечи от бюрото. В същия миг той прикова поглед в нея. Преди да я попита, — тя знаеше какъв ще бъде въпросът му:

— На колко години си?

— Не на толкова, колкото... мислиш.

— На колко? — настоя той.

— На осемнадесет.

Очакваше някаква реакция. Вместо това той я изгледа продължително, след това направи нещо, което според нея нямаше никакъв смисъл. Обърна се, отиде до бюрото и написа нещо на лист хартия.

— Това е телефонният ми номер в Едмънтън — каза спокойно и ѝ го подаде. — През следващите три месеца можеш да ме намериш там. След това Сомърс ще знае как да се свържеш с мене.

Когато Мат си отиде, тя се качи горе, като се мръщеше на парчето хартия в ръката си. Ако по този начин ѝ предлагаше да му се обади някой път, то той беше просто арогантен, груб и противен тип.

През цялата следваща седмица скачаше всеки път, щом телефонът звъннеше, опасявайки се, че това може би е Мат. Само при спомена за нещата, които бяха правили, лицето ѝ пламваше.

Но след като чувството на вина и страхът да не бъде разкрита я напуснаха, тя се улови, че непрестанно мисли за този мъж, изживявайки отново същите мигове, които беше искала да забрави. Нощем, свита в леглото и притиснала лице към възглавницата, тя усещаше устните му върху страните и врата си, припомняше си всяка чувствена думичка, която ѝ беше нашепнал с трепет. Мислеше си също и за други неща, като удоволствието да бъде с него, докато разговаряха на поляната в Гленмор, и начина, по който той се смееше на думите ѝ. Чудеше се дали се сеца за нея и ако е така, *защо* не ѝ се обажда...

Когато не ѝ позвъни и през втората седмица, Мередит разбра, че явно лесно може да бъде забравена и че изобщо не я мисли за „възбуждаща“ и „откликваща“. Прехвърляше наум нещата, които беше

казала на Мат точно преди да си тръгне, чудейки се дали нещо от изреченото беше причината за неговото мълчание сега. Може би бе накърнила гордостта му, като му разкри истината защо беше решила да спи с него. Матю Фаръл ни най-малко не се съмняваше в своята привлекателност — той бе пристъпил към сексуалните си задявки само няколко секунди след като се запознаха, по време на първия им танц. По-скоро не ѝ се обаждаше, защото беше решил, че е твърде млада, за да се занимава с нея.

Към края на следващата седмица Мередит не искаше повече да знае за него. Месечният ѝ цикъл закъсняваше с 15 дни и ѝ се искаше никога да не беше срещала Матю Фаръл. Дните се нижеха, а тя не реше в състояние да мисли за нищо друго, освен за ужасяващата възможност да е забременяла. Лиза беше в Европа, така че нямаше към кого да се обърне за помощ. Чакаше, молеше се и си обещаваеше, че ако не е бременна, никога повече няма да спи с мъж, докато не се омъжи.

Но или Господ не чуваше молитвите ѝ, или беше подкупен. В действителност баща ѝ беше единственият, който се безпокоеше за това, че тя бе обзета от мълчалива агония.

— Какво има, Мередит? — питаше я непрестанно.

Неотдавна най-големият проблем в живота ѝ беше невъзможността да посещава колежа, който искаше. Сега този проблем ѝ се струваше нищожен.

— Няма нищо — отговаряше тя. Беше твърде разстроена и се страхуваше да говори с него за това, което се случи с Мат в „Гленмор“.

Шест седмици, след като беше срещнала Мат и месечният ѝ цикъл за втори път не дойде на обичайната дата, страхът ѝ прерасна в ужас. Като се опитваше да се самоуспокоява с факта, че не ѝ прилязва сутрин, тя си уговори час за преглед и изследване за бременност.

Пет минути след като приключи телефонният разговор, баща ѝ почука в спалнята ѝ. Когато му извика да влезе, той се приближи до нея и ѝ подаде един голям плик. На адреса на подателя пишеше „Нортуестърн Юнивърсити“.

— Ти спечели — каза той кратко. — Не мога да понасям повече да те гледам в това настроение. Отивай в „Нортуестърн“, ако това е така дяволски важно за тебе. Ще си идваш през почивните дни вкъщи и това не подлежи на обсъждане!

Отвори плика, в който имаше известие, че е записана официално за зимния семестър, и леко се усмихна.

Мередит не отиде при личния си лекар, защото беше приятел на баща ѝ, а в една клиника близо до Чикаго, където беше сигурна, че никой няма да я разпознае. Там лекарят потвърди най-лошите ѝ опасения. Беше бременна.

Тя изслуша това с мъртвешко спокойствие, но докато се прибере вкъщи, я обзе паника. Не можеше да си представи аборт, не мислеше, че може да се откаже от детето, не можеше да си представи и как щеше да съобщи на баща си новината, че ще става майка, при това неомъжена, както и че ще бъде повод за най-новия скандал във фамилията Банкрофт. Имаше само една друга алтернатива и тя избра нея: да се обади на телефона, който Мат ѝ беше дал. След като никой не ѝ отговори, позвъни на Джонатан Сомърс и излъга, че е намерила нещо, което принадлежи на Мат и трябва да му го изпрати. Джонатан ѝ даде адреса му и я уведоми, че той все още не е заминал за Венецуела. Баща ѝ беше в града, така че си приготви един малък куфар, остави му бележка, че е на гости у приятели, и замина за Индиана.

Едмънтън ѝ се видя студен град на пушеци, фабрики и стоманолеярни. Адресът на Мат беше в отдалечен селски район. След като половин час се луташе с колата, накрая Мередит спря при една изоставена бензиностанция, за да попита за посоката.

Оттам излезе дебел монтьор на средна възраст и огледа поршето ѝ, а след това и нея по начин, който накара кожата ѝ да настръхне. Показа му адреса, който се опитваше да открие, но вместо да я упъти, той се обърна и извика през рамо:

— Хей, Мат, това не е ли твоето шосе?

Очите на Мередит се разшириха, когато човекът, който беше заврял глава под стария камион в канала, бавно се изправи и обърна. Беше Мат. Ръцете му бяха покрити с грес, джинсите — стари и износени, а той приличаше точно на монтьор от малък град, забравен от Господа. Беше толкова изненадана от вида му и толкова притеснена от бременността си, че не можа да скрие реакцията си, когато той се приближи до колата ѝ.

Мат го забеляза и това угаси усмивката му. Лицето му застина и когато проговори, гласът му беше безизразен:

— Мередит — каза, кимвайки ѝ учтиво. — Какво те води тук?

После, вместо да я погледне, се съсредоточи върху парцала, с който бършеше ръцете си, а тя имаше чувството, че той знае защо е дошла и това е причината за хладното му отношение. Искаше ѝ се, много ѝ се искаше да беше умряла — и не по-малко да не беше идвала. Очевидно той нямаше да ѝ съдейства, а и измолена помощ тя вече не искаше.

— Нищо наистина — излъга с глух смях, сложила ръка на лоста за скоростите. — Просто реших да покарам и се оказах на това шосе. Предполагам, че е по-добре да си вървя и...

Гласът ѝ се задави, когато проникателните му сиви очи се впиха в нейните... студени, изпитващи, замислени очи. Наведе се и отвори вратата.

— Аз ще карам — отрязва той.

Мередит се подчини машинално, като слезе от колата и я заобиколи. През рамото си Мат погледна пълния мъж, който се въртеше около колата и наблюдаваше сцената, проявявайки отвратително невъзпитан интерес.

— Ще се върна след час.

— По дяволите, Мат, вече е три и половина! — отвърна другият монтьор. Лицето му се изкриви в усмивка и разкри липсващ преден зъб. — Изчезвай за деня. Готино парче като това заслужава повече от един час с тебе.

Унижението ѝ беше пълно. И като допълнение към нещастieto ѝ Мат, напълно разярен, подкара поршето ѝ по виещия се селски път, разпръсквайки чакъла изпод гумите.

— Ще имаш ли нещо против да намалиш малко? — попита тя разтреперана. Той веднага отпусна педала. Единственото нещо, за което Мередит се сети в момента, беше: — Мислех, че работиш в завод.

— Там работя пет дни от седмицата. През другите два работя тук като монтьор.

— О — отвърна тя неловко.

Няколко минути по-късно завиха и след това той навлезе в едно малко сечище в горичка, по средата на което имаше стара, изтърквана

маса за пикник. В тревата до срутилото се барбекю от тухли лежеше дървена табелка с избледнели букви: „АВТОМОТОПИК НИК, С РАЗРЕШЕНИЕ НА КЛУБА НА ЛЪВОВЕТЕ ЕДМЪНТЪН“.

Той изгаси двигателя. В настъпилата тишина Мередит можеше да чуе как кръвта ѝ нахлува и пулсира в ушите, докато гледаше пред себе си и се опитваше да приеме факта, че този загадъчен непознат до нея е същият мъж, с когото преди шест седмици се беше забавлявала и любила. Дилемата, пред която се беше изправила, я задушаваше, безизходицата я вбесяваше, а сълзите, които не искаше да пророни, напиреха в очите ѝ. Мат се раздвижи, тя подскочи и извърна глава към него — но той просто слизаше от колата. Заобиколи я, отвори ѝ вратата и Мередит също слезе. Оглеждайки се с престорен интерес, тя каза:

— Хубаво е тук — гласът ѝ звучеше странен и напрегнат дори в нейните уши. — Аз наистина трябва да се връщам.

Вместо отговор той се облегна на масата за пикник и очаквателно повдигна вежди към нея — чакаше, предполагаше тя, някакво обяснение за посещението ѝ. Дългото му мълчание и изпитателният поглед правеха на пух и прах опитите ѝ да се владее. Мислите, които я измъчваха през целия ден, започнаха отново ужасяващо да кънтят в главата ѝ: тя беше бременна и щеше да стане майка неомъжена, а баща ѝ щеше да полудее от ярост и болка. Беше бременна. Беше *бременна!* А мъжът, който наполовина беше отговорен за терзанията ѝ, стоеше там и я наблюдаваше как се гърчи, подобно на учен, който с безпристрастен интерес наблюдава буболечка под микроскоп. Изведнъж, неоправдано разярена, тя се нахвърли върху него:

— Ядосан ли си за нещо, или просто се инатиш и отказваш да кажеш каквото и да било?

— Всъщност — отговори той спокойно — очаквам ти да проговориш.

— О! — възкликна Мередит. Гневният ѝ изблик отстъпи пред мъката и несигурността, докато изучаваше сдържаното му лице. Щеше да му поиска съвет, реши тя, променяйки решението си отпреди минута. Просто съвет, това беше всичко. Господи, тя трябваше да сподели с някого! Скръсти ръце на гърдите си, като че ли да се защити от реакцията на Мат, и отметна глава назад, все едно че разглеждаше дървесата.

— Имам особена причина да дойда тук днес.

— Предполагам — изражението му беше непроницаемо.

— Тук съм, защото... — не можеше да изрече думите, грозните, срамни думи.

— Защото си бременна — довърши той вместо нея с равен глас.

— Как позна? — попита тя тъжно.

— Само две неща биха могли да те доведат тук. Това е едното.

— Кое е другото?

— Превъзходното ми танцуване.

На Мередит не ѝ беше до смях. Бентът се пропука и сълзите рупнаха. Покри лицето си с длани и тялото ѝ се разтресе от ридание. Почувства ръцете му на раменете си и се остави да я притегли към себе си.

— Как можеш да се ш-шегуваш в такъв момент? — хлипаше на гърдите му, но беше доволна от безмълвната утеха, която Мат ѝ даде, прегръщайки я.

— Хайде, кажи го — отвърна, бършейки очите си. — Бях глупава, че допуснах това да се случи.

— От мене няма да чуеш никакви коментар за това.

— Благодаря — отговори тя саркастично. — Сега се чувствам много по-добре — тогава ѝ мина през ума, че той се държи учудващо и невероятно спокойно, докато нейното поведение само влошаваше нещата.

— Сигурна ли си, че си бременна?

Мередит кимна.

— Тази сутрин ходих на лекар и ми казаха, че съм вече в шестата седмица. Убедена съм и че детето е твое — в случай, че се чудиш или че си твърде учтив, за да попиташ.

— Не съм чак толкова учтив — отговори язвително. Пълните ѝ със сълзи аквамаринени очи светнаха към неговите, искрящи от обида, която тя погрешно разбра като предизвикателство. Мат поклати глава, като предотврати избухването ѝ. — Не е въпрос на благоволение, че не попитах — елементарни познания по биология. Знам, че съм отговорен.

Беше очаквала по-скоро упреци, изненада и отвращение от негова страна. Но фактът, че той реагираше спокойно, с безчувствена логика, беше донякъде окуражаващ и напълно объркващ. Впила поглед

в копчето на синята му риза, тя избърса една сълза и го чу тихо да ѝ задава въпроса, който часове наред я измъчваше: — Какво искаш да направиш?

— Да се самоубия — призна отчаяно.

— Какъв е другият ти избор?

Мередит сви вежди притеснена и го погледна, изненадана от непоколебимата сила, изписана на това строго лице, омекотено от учудващо разбиране. Отдръпна се леко, имаше нужда да помисли. Но изведнъж се разочарова, когато той внезапно свали ръце от раменете ѝ. Спокойствието обаче, с което Мат прие фактите, се отрази и на нея и тя се почувства значително по-разумна, отколкото през целия ден.

— Всеки мой избор е ужасен. Лекарите от клиниката сметнаха, абортът е нормален изход... — не се доизказа тя, очаквайки, че той ще я накара да направи точно това. Ако не беше забелязала, че Мат стисна зъби, би помислила, че или е безразличен към идеята, или напълно я приема. Погледна встрани и гласът ѝ затрепери: — Но не мисля, че мога да се справя, поне не сама. Дори ако можех, не зная как бих живяла след това — пое си дълбоко дъх. — Бих искала да родя детето и да го дам за осиновявано, но, Господи, това не би решило нещата. Не и за мене. Все пак ще трябва да кажа баща ми, че ще бъда неомъжена майка, а това ще го съкруши. Той никога няма да ми прости. Никога! И-и все си мисля как би се чувствало моето дете по-късно, питайки се защо съм се отказала от него. Знам, че до края на живота си ще се вглеждам в чуждите деца и все ще се чудя дали детето насреща не е моето и дали то не ме търси — изтри още една сълза. — Не бих могла да живея със съмнението и вината — погледна непроницаемото му лице. — Би ли казал нещо по този въпрос?

— Щом като изречеш нещо, с което не съм съгласен — информира я той с властен тон, с какъвто не беше ѝ говорил досега, — ще бъдеш уведомена.

Стресната, но явно успокоена от думите му, тя възкликна:

— О-о! — като потриваше нервно длани о панталоните си, Мередит продължи: — Баща ми се е развел с майка ми, защото тя спяла, с който ѝ падне. Ако се върна у дома и му заявя, че съм бременна, мисля, че ще ме изхвърли от къщи. Нямам никакви пари, но ще наследя някаква сума, когато стана на тридесет. Мога да се опитам да гледам детето си сама, дотогава...

Накрая той изрече ясно и категорично:

— *Нашето* дете.

Мередит кимна разтреперана и развълнувана до сълзи, че той го чувства именно така.

— Последната възможност обаче на тебе няма да ти хареса. И на мене не ми харесва. Противно е... — простена тя, след това събра кураж и започна отново: — Мат, би ли ми помогнал да убедя баща ми, че сме се влюбили и сме решили да се оженим... да се оженим веднага? След няколко седмици бихме могли да му кажем, че съм бременна. Естествено, след като се роди детето, ще се разведем. Ще се съгласиш ли на такова нещо?

— С голямо неудоволствие — отговори той след дълго мълчание.

Обзета от унижение при дългото му колебание и изпросено съгласие, Мередит извърна глава.

— Благодаря за любезността — отговори саркастично. — Ще се радвам да ти дам писмено уверение за това, че не искам нищо от тебе за детето и че обещавам да ти дам развод. Имам писалка в чантата си — добави и тръгна към колата.

Мат я спря, докато минаваше покрай него, и я завъртя към себе си.

— Как, по дяволите, очакваш да реагирам? — извика. — Не смяташ ли, че е доста неромантично от *твоя* страна да започнеш с това, че намираш идеята да се омъжиш за мене противна и да говориш за развод в момента, в който споменавах брак?

— Неромантично ли? — повтори, изумена от суровия му израз и разкъсвана между истеричен смях от многозначителното му изказване и тревога от гнева му. Но изведнъж до съзнанието ѝ достигна това, което бе казал, и я накара да се почувства като неразумно малко дете.

— Съжалявам — тя го погледна право в загадъчните сребристи очи. — Наистина съжалявам. Не съм си и помисляла, че да се омъжа за теб е противно. Исках да кажа, че да се омъжа, защото вече съм бременна, е противна причина да се направи нещо, което е редно да стане само когато двама души се обичат.

Олекна ѝ, като видя, че изразът на лицето му се смекчи.

— Ако можем да стигнем в съда преди пет часа — отговори той, — можем да получим разрешение още днес и да се оженим в събота.

Получаването на разрешение за брак изненада Мередит с това, че се оказа досадно лесно и ужасно безсмислено. Застанала до Мат, тя извади необходимите документи за самоличност и възраст, гледаше го как се подписва, а под него се подписа и тя. След това излязоха от старата сграда на съда в центъра на града, докато служителят нетърпеливо изчакваше, за да заключи вратата след тях.

— Успяхме точно навреме — каза тя с грейнала усмивка и свит стомах. — Къде ще отидем сега? — добави, качвайки се в колата, като го остави той да кара.

— Ще те заведа у дома.

— У дома ли? — повтори тя напрегнато, като забеляза, че и той не изглеждаше доволен от това, което току-що бяха направили. — Не мога да се върна вкъщи, докато не се оженим.

— Нямам предвид онази каменна крепост в Чикаго — поправи я той и се настани на мястото до нея. — Говорех за моя дом.

Колкото и уморена и без настроение да беше, пренебрежителното описание, което направи на нейния дом, я накара да се усмихне. Наистина Матю Фаръл не се впечатляваше от нищо и от никого.

Като се обърна, той сложи ръка на нейната седалка и усмивката му изчезна при категоричния му тон:

— Преди да направим крайната стъпка, ще трябва да се споразумеем за някои неща.

— Какви са те?

— Все още не зная. Ще говорим повече у дома.

Четиридесет и пет минути по-късно Мат отби колата от пътя, ограден от добре поддържани житни ниви, и навлезе в коловозите на страничен път. Колата потракваше и се друсаше по малкия мост над рекичката, направи завой и Мередит видя мястото, което той наричаше „дом“. За разлика от добре поддържаните полета в далечината, старата фермерска къща изглеждаше тъжна и крещящо нуждаеща се от боядисване. В двора бурените печелеха битката за място срещу тревата, а вратичката на хамбара отляво висеше на пантите. Независимо от всичко обаче личеше, че някога е имало някой, който е обичал това място. Яркорозови рози цъфтяха до верандата, а старата дървена порта се полюляваше под големия дъб в предния двор.

По пътя Мат ѝ беше казал, че след продължително боледуване от рак майка му е починала преди седем години и че живее заедно с баща си и шестнадесетгодишната си сестра. Обзета от притеснение при мисълта за срещата с неговото семейство, Мередит посочи с глава надясно, където един фермер караше трактора си. — Това баща ти ли е?

Докато се навеждаше да ѝ отвори вратата, той погледна в посоката, която му показва, и поклати глава.

— Един съсед. Продадохме повечето от земята си преди години, останалата част му я дадохме под аренда, тъй като баща ми загуби интерес към земеделието след смъртта на майка.

Видя напрежението, изписано върху лицето ѝ, като се заизкачваха по стъпалата на верандата, и докосна ръката ѝ.

— Какво има?

— Умирам от страх да се изправя пред семейството ти.

— Няма защо да се боиш. Сестра ми ще бъде във възторг, защото си от големия град — след кратко колебание добави: — Баща ми пие, Мередит. Започна да пие, когато му казаха, че мама е безнадеждно болна. Казвам ти това, за да го разбереш и да можеш да проявиш снизхождение. Напълно трезвен е от няколко месеца, но това може да приключи изведнъж — казаното не беше извинение, а просто спокойно поднесени факти.

— Разбирам — отговори тя, въпреки че никога в живота си не беше имала каквато и да било връзка с алкохолици и изобщо нищо не разбираше.

В този момент вратата се отвори и едно стройно момиче с тъмна коса и сиви очи като на Мат изскочи на верандата и погледна към колата на двора.

— Боже мой, Мат, порше!

Косата ѝ беше подстригана съвсем късо и това подчертаваше красивите ѝ черти. Обърна се към Мередит с грейнало от страхопочитание лице.

— Твоя ли е?

Тя кимна, слисана от внезапната симпатия, която изпита към това момиче, което приличаше толкова много на Мат и в същото време нямаше нищо общо с неговата резервираност.

— Трябва да си невероятно богата — продължи девойката непринудено. — Искам да кажа, че Лаура Фредериксън е много богата, но никога не е имала порше.

Мередит се смути при споменаването на пари и в същото време беше любопитна да научи коя е Лаура Фредериксън.

Мат изглеждаше ядосан.

— Престани, Джули! — смъмри я той.

— О, съжалявам — усмихна му се тя и се обърна към Мередит. — Здравей. Аз съм Джули, невероятно лошо възпитаната сестра на Мат. Е, ще влезете ли вътре? Татко стана преди малко. Тази седмица е на работа вечерна смяна от 11 часа, така че вечерята ще бъде в седем и тридесет. Добре ли е така?

— Чудесно — отговори Мат и побутна гостенката да влезе.

Мередит се огледа. Сърцето ѝ биеше лудо при мисълта, че ще се изправи пред бащата на Мат. Отвътре къщата изглеждаше почти както отвън — занемарена и износена, което засенчваше чара на ранноамериканския стил. Дървеният под беше надраскан и протрит, а тъканите черги, които го застилаха — изтъркани и избелели. До камината, заобиколена от лавици с книги, имаше два зеленикави фотьойла, целите на буци, а срещу тях беше разположено канапе, чиято тапицерия напомняше, че преди време шарката е изобразявала есенни листа. След всекидневната следваше трапезария с гарнитура от клен, а отворената врата по-нататък разкриваше кухнята. Стълбището вдясно от трапезарията водеше към втория етаж.

Висок слаб човек с посивяла коса и дълбоко набраздено лице слизаше по стълбите. В едната си ръка държеше вестник, а в другата чаша с тъмно пиво. За съжаление Мередит не го беше забелязала до този момент и неприятното чувство, с което тя разглеждаше къщата, беше изписано на лицето ѝ.

— Какво става тук? — попита мъжът, пристъпвайки във всекидневната, като поглеждаше ту нея, ту Мат. Джули се въртеше около камината и скрито се възхищаваше на кадифените панталони на гостенката, на италианските ѝ сандали и на свободната риза с цвят „каки“.

В отговор Мат се обърна към баща си и Джули:

— С Мередит се запознахме миналия месец, когато бях в Чикаго — и добави: — Ще се оженим в събота.

— Какво ще направите? — промълви баща му.

— Фантастично! — извика Джули, развеселявайки всички. — Винаги съм искала да имам по-голяма сестра, но никога не съм си представяла, че ще дойде у нас със собствено порше.

— С нейно собствено какво? — попита Патрик Фаръл неудържимата си дъщеря.

— Порше — повтори въодушевено тя, изтича до прозореца и дръпна завесите, за да му покаже. Колата блестеше на залеза, бяла и скъпа. Толкова не на място, колкото и самата гостенка. Очевидно и Патрик мислеше по същия начин, защото когато отмести поглед от колата към Мередит, рунтавите му вежди се извиха и бръчките под помръкналите му сини очи станаха още по-дълбоки.

— Чикаго ли? — въпросително погледна той сина си. — Та ти беше в Чикаго само за няколко дни!

— Любов от пръв поглед! — възкликна Джули. — Колко романтично!

Патрик Фаръл, който беше видял изражението на Мередит, отдаде реакцията ѝ на неприязън към неговия дом и него самия, а не на страха за несигурното ѝ бъдеще. И сега, след като хвърли поглед през прозореца към колата ѝ, се обърна и впи очи в замръзналите ѝ вкаменени черти.

— Любов от пръв поглед — повтори той, като я гледаше с нескрито съмнение. — Така ли беше?

— Очевидно — каза Мат с тон, който го предупреждаваше да приключи с темата. След това спаси Мередит, като я попита дали би искала да си почине преди вечеря. Тя би се хванала и за сламка, само да се измъкне от тази ситуация. След като беше казала на Мат, че е бременна, това беше второто най-голямо унижение в живота ѝ. Кимна му в отговор, а Джули настоя тя да ползва нейната стая и Мат отиде да донесе чантата ѝ от колата.

Мередит тъжно се отпусна върху леглото и Мат остави багажа ѝ на стола.

— Най-лошото свърши — успокои я той.

Без да вдигне очи, тя поклати глава.

— Не мисля, че е свършило. Това е само началото — като се вкопчи в най-малкия от всички заплетени проблеми, тя добави: — Баща ти ме намрази от пръв поглед.

Той леко се усмихна:

— Щеше да е по-добре, ако не беше гледала чашата със студен чай в ръката му като че ли е змия.

— Това ли направих? — попита тя дрезгаво и затвори очи.

Мат сведе очи към тъжната красавица, отпуснала се на леглото като повехнало цвете, а в съзнанието му изплува образът ѝ отпреди шест седмици в клуба: изпълнена с дяволит смях и правеща всичко възможно да му се хареса. Забелязал промените в нея сега, нещо странно и непознато го жегна дълбоко в сърцето и с целия си разсъдък почувства нелепостта на тяхната дилема: те въобще не се познаваха, освен интимно.

За разлика от другите жени, с които бе имал връзка, Мередит беше съвсем невинна. И беше бременна с неговото дете.

Между тях зееше дълбока социална пропаст, широка хиляди километри, която щяха да преодолеят с брак. И след това да разширят още повече с развод.

Нямаха нищо общо, нищо, освен една невероятна любовна нощ. Нощ на сладко, горещо любене, при което изкусителната прелъстителка в ръцете му се беше оказала паникьосана девственица. Една незабравима нощ, за която седмици наред след това си спомняше. В тази нощ той желаше да доведе и двамата до такъв връх, който никога нямаше да забравят.

И наистина успя.

В резултат на своята обиграност и решителност беше станал баща. Точно сега обаче съпруга и дете съвсем не бяха част от плановете му. От друга страна, той знаеше още когато разработваше своя план за десет години напред, че рано или късно щеше да му се случи нещо и че щеше да му се наложи да го приспособява към новите условия. Отговорността за Мередит и детето идваше в най-неподходящото време, но Мат беше свикнал да поема отговорност. Не, отговорността не го притесняваше толкова много, колкото други неща — най-напред липсата на всякаква надежда и усмивка върху лицето на Мередит. Той се наведе над нея, хвана раменете ѝ и с тон, с който искаше да я подразни, рязко ѝ нареди:

— Усмихни се, спяща красавице!

Тя отвори очи, погледна усмихнатите му устни, после вдигна взор към неговите очи, отново изпълнена със страдание.

— Не мога — прошепна глухо. — Цялата тази идея е безумна, сега разбирам това. Като се оженим, само ще направим нещата по-лоши за нас двамата и за детето.

— Защо мислиш така?

— Как можеш да ме питаш защо? Господи, та ти дори не поиска да излезеш с мене след онази нощ. Дори не ми телефонира. Как можеш...

— Възнамерявах да ти се обадя... — прекъсна я той, срещайки невярващия ѝ поглед. — След една или две години, веднага, щом като се върна от Южна Америка — ако не беше толкова нещастна, Мередит щеше да се изсмее в лицето му за последното, но следващите му думи, изречени с тиха увереност, я накараха да занемее: — Ако само за момент бях помислил, че ти действително искаш да ме видиш, щях да ти се обадя много по-рано.

Разкъсвана между недоверието и болезнената надежда, тя затвори очи, като безуспешно се опитваше да се справи със своите неконтролируеми реакции. Всичко беше въпрос на крайности — крайности на отчаяние, на облекчение, на надежда, на радост.

— Засмей се! — отново нареди Мат, поласкан, че явно е искала да го види отново.

С лека усмивка тя попита мрачно:

— Смяташ да бъдеш един мърморко ли?

— Не.

— Така ли?

— Мда — потвърди. — Съпругите са тези, които мърморят.

— А какво правят съпрузите?

— Командват.

За разлика от следващите ѝ думи усмивката и гласът ѝ бяха ангелски мили.

— Искаш ли да се обзаложим за това?

Мат откъсна очи от подканящите устни и се взря в бистрите ѝ като скъпоценни камъни очи. Хипнотизиран, той отговори напълно честно:

— Не.

Вместо да се развесели, тя се разплака и го притегли към себе си. Зарови лице във врата му, преобърна се в ръцете му и той падна на леглото до нея. Слабите ѝ рамене потрепераха. Когато проговори, думите ѝ почти не се разбираха:

— Трябва ли годеницата на фермера да прави буркани с туршии?
Мат потисна смеха си и погали разкошната ѝ коса.

— Не.

— Добре, защото аз не зная как се прави това.

— Аз пък не съм фермер.

Миг след това истинската причина за нещастieto ѝ избликна в неистово хълцане.

— Трябваше да отида в колеж следващия месец. Мислех един ден да стана президент, Мат.

Изненадан, Мат възкликна:

— Това е страхотна цел. Президент на Съединените щати.

Тази съвършено сериозна забележка предизвика неистов смях у непредсказуемата млада жена в ръцете му.

— Не на Съединените щати, а на магазин! — поправи го и повдигна към него огромните си очи, които сега плуваха в сълзи от смях вместо от отчаяние.

— Слава тебе, Господи — подразни я той. Толкова много искаше да запази усмивката ѝ, че не обърна внимание на подтекста на това, което изрече: — Надявам се да бъда доста богат човек през следващите няколко години, но дори тогава може би не биха ми достигнали средства, за да ти купя президентството на Съединените щати.

— Благодаря — прошепна тя.

— За какво?

— Че ме разсмя. От дете не съм плакала толкова много. А сега не мога да спра.

— Дано не си се смяла на това, което казах, че бих направил, ако съм богат.

Независимо от закачливия му тон Мередит усети, че той го мисли сериозно, и това я накара да изтрезнее. В тази квадратна брадичка тя прозря решителност, а в сивите очи — интелигентност и мъчително придобит житейски опит. Животът съвсем не му беше предоставил възможности, каквито даваше на мъжете от нейната среда, но тя разбра, че Матю Фаръл притежава рядък вид сила, както и

непоколебимо желание да успее. Усети и нещо друго — независимо от поведението му, пропито с лек цинизъм, в него имаше и много нежност. Тя беше инициаторът да се любят преди шест седмици и тази бременност и прибързана женитба бяха не само пагубни за нея, но и за него. И въпреки това нито веднъж не я упрекна за безразсъдността или невниманието ѝ, нито я прати по дяволите, когато го попита дали би искал да се ожени за нея. Мат виждаше, че тя го изучава. Знаеше, че не претегля шансовете му да успее и да осъществи целта си. Даваше си сметка колко нереална изглежда тази цел особено сега. През нощта, когато я беше срещнал, поне имаше вид на успял човек. Сега обаче тя разбра откъде всъщност произхожда; видя го с изцапани ръце под камиона и той си спомни изненадата и погнусата, изписани върху лицето ѝ. Като погледна това красиво лице, той очакваше тя да го подиграе за мечтите му. Но не, нямаше присмех — тя беше прекалено възпитана, за да се изсмее в лицето му. Навярно щеше да каже нещо снизходително и той щеше да го разбере на секундата, защото тези изразителни нейни очи щяха да издадат истинските ѝ мисли.

Най-сетне тя проговори:

— Правиш планове как да подпалиш света ли?

— С факла — заяви той.

За негова изненада Мередит Банкрофт вдигна ръка и плахо я сложи на брадичката му. От устните и усмивката премина към очите ѝ и те заблестяха. Нежна, но твърдо, тя прошепна:

— Сигурна съм, че ще успееш, Мат.

Той отвори уста да каже нещо, но така и не можа да проговори. Докосването на пръстите, близостта на тялото ѝ и изражението на очите ѝ изведнъж замъглиха съзнанието му. Преди шест седмици беше силно привлечен от нея. Сега само за стотни от секундата това привличане изригна с такава сила, че го накара да се наведе и да впие устни в нейните, обзет от неудържимо желание. Изгубил всякакъв контрол, се приповдигна и озова върху нея. Тялото му вече се беше напрегнало от желание и няколко минути по-късно той стенеше, когато тя опря длани в гърдите му, за да го отблъсне.

— Семейството ти... — дишаше Мередит задъхано, — те са долу...

Мат с неудоволствие отмести ръката си от разголените ѝ гърди. Неговото семейство. Беше забравил за тях. Очевидно баща му беше

стигнал до правилния извод относно причината за внезапната им женитба и до погрешното заключение за това каква жена беше Мередит. Трябваше да слезе долу и да изясни нещата, нямаше нужда да подсилва бащиното впечатление, че тя е една разглежена богаташка. Беше изумен, че е забравил всичко това, беше още по-учуден от неспособността си да се контролира.

Като отметна глава назад, той пое дълбоко дъх и стана от леглото, отдалечавайки се от изкушението. Облегнал се върху таблата на леглото, я гледаше как се изправя и после приседна. Погледна го неловко, припряно оправяйки дрехите си, и той се усмихна, когато свенливо закри гърдите си.

— С риск да прозвучи ужасно — отбеляза той, — започвам да мисля, че между нас има силно сексуално привличане. Направихме си и бебе. Може би не е зле да се опитаме да поживеем като женени хора. Знае ли човек — добави, — може да ни хареса.

Мередит едва ли щеше да се изненада повече, ако му бяха пораснали криле и започнеше да кръжи из стаята, когато прозря, че той просто подхвърляше идеята като една възможност, а не правеше предложение.

— Не е спешно — добави Мат с широка усмивка, като се изправяше. — Имаме няколко дни, за да решим.

След като излезе Мередит, впери поглед в затворената врата, зашеметена от скоростта, с която той стигаше до заключения, даваше разпореждания и определяше насоките. Имаше някои много ясни и плашещи рационални страни в Матю Фаръл и тя въобще не беше сигурна кой всъщност беше той. В нощта, когато го беше срещнала, бе видяла в него смразяваща прямота; в същата нощ се беше смял на шегите ѝ, беше ѝ разказвал спокойно за себе си, бе я целувал до полуда и любил с жадна страст и нежност. Дори така да беше, имаше чувството, че нежността, с която почти винаги я даряваше, не беше задължителна негова черта и че не биваше да бъде подценяван. Изпитваше дори и по-силно усещане, че Матю Фаръл един ден щеше да представлява сила, с която тя ще трябва да се съобразява. Заспа с мисълта, че той вече е такава сила.

Каквото и да беше казал Мат на баща си, преди Мередит да слезе за вечеря, явно имаше ефект: Патрик Фаръл, изглежда, беше приел факта, че двамата щяха да се оженят. Неспирното бърборене на Джули й помогна да понесе вечерта. Мат беше мълчалив и замислен и в същото време като че ли доминираше в стаята и дори в разговора просто защото присъстваше и слушаше.

Патрик Фаръл би трябвало да бъде главата на семейството, но явно беше отстъпил тази роля на сина си. Мередит го намираще колкото жалък, толкова и донякъде опасен и продължаваше да чувства, че и той не я харесва особено много.

Джули, която, изглежда, доброволно беше приела ролята на готвачка и домакиня на двамата мъже, приличаше на фойерверк за Четвърти юли. Всяка мисъл изригваше от устата ѝ в порой от силни думи. Очевидно се беше посветила изцяло на Мат — скочи да му поднесе кафето, питаше го за съвет, слушаше го какво ѝ говори, като че ли самият Господ казваше мнението си. Мередит отчаяно се опитваше да не мисли за своите проблеми и се чудеше как едно момиче будно като Джули беше успяло да запази ентузиазма и оптимизма си тук, как може доброволно да се жертва, за да се грижи за баща си. Погълната от мислите си, тя не разбра, че сестрата на Мат ѝ говори.

— В Чикаго има универсален магазин на Банкрофт. Понякога виждам техни реклами в „Севънтийн“, но най-вече във „Вог“. Предлагат фантастични неща. Един път Мат ми донесе копринен шал оттам. Пазарувала ли си някога от това място?

Мередит кимна, несъзнателно усмихвайки се при споменаването на магазина. Не беше имала време да обясни на Мат по какъв начин е свързана с веригата „Банкрофт“, а и Патрик вече беше реагирал толкова зле на нейната кола, че не искаше да му казва за това. За съжаление Джули не ѝ даде никаква възможност за избор.

— Имаш ли някаква родствена връзка с тези Банкрофтови — хората, които притежават универсалния магазин?

— Да.

— Близка роднина ли си им?

— Доста близка — отговори тя, забавляваща се неволно на блесналите от възбуда големи сиви очи на Джули.

— Колко близка? — момичето остави вилицата си и впи очи в нея. Мат застина и втрещено я погледна. Патрик Фаръл се облегна

назад, мръщейки се насреща ѝ.

С тиха въздишка Мередит призна:

— Моят прапрадядо е основал магазина.

— Това е фантастично! Знаеш ли какво е направил пък моят прапрадядо?

— Не, какво? — попита Мередит, толкова увлечена от ентузиазма на момичето, че забрави да погледне към Мат, за да види реакцията му.

— Имигрирал в тази страна от Ирландия и основал ранчо с коне — отговори ѝ Джули и започна да разчиства масата.

Тя се усмихна и стана да ѝ помогне.

— Моят е бил конекрадец!

Зад нея двамата мъже взеха чашите си с кафе и се преместиха във всекидневната.

— Наистина ли е бил конекрадец — попита момичето, докато пълнеше мивката с вода. — Сигурна ли си?

— Абсолютно — потвърди Мередит, категорично решена да не се обръща към Мат. — Обесили го заради това.

Известно време продължиха да работят в мълчание и Джули каза:

— През следващите няколко дни татко ще работи по две смени. Довечера пък аз ще остана у една приятелка, ще учим. Но ще се върна сутринта навреме, за да приготвим закуската.

Впечатлена от забележката за ученето, тя пренебрегна факта, че явно щеше да остане сама с Мат.

— Да учите? Не си ли във ваканция?

— Посещавам лятно училище. Така ще мога да завърша през декември — два дена след като стана на седемнадесет години.

— Много млада ще завършиш.

— Мат беше на шестнадесет.

— О-о! — Мередит се чудеше какво ли е нивото на едно селско училище, че позволява на всеки да го завърши толкова рано. — Какво ще правиш, след като се дипломираш?

— Ще уча в колеж. Ще избира една от научните дисциплини, но още не съм решила коя. Вероятно биология.

— Така ли?

Джули кимна и продължи гордо:

— Ще получавам пълна стипендия. Мат изчака досега и не замина, защото искаше да е сигурен, че ще се справя сама. Това беше добре дошло и за него, защото, докато ме чакаше да порасна, имаше време да си вземе своята степен МБА^[1]. Трябваше обаче да остане в Едмънтън и да работи нещо само за да изплати медицинските сметки на мама.

Мередит се завъртя и я попита втрещено:

— Какво имаше възможност Мат да вземе?

— Своята степен МБА. Знаеш, нали, магистърска степен по Бизнес и администрация. Това е, което следва, след като имаш вече бакалавърска степен. Мат имаше двойна възможност благодарение на своята преддипломна степен — икономика и финанси. Ум блика в нашето семейство — добави тя, но едва тогава забеляза изненадата на Мередит и млъкна. Попита я колебливо: — Ти, ти въобще нищо ли не знаеше за Мат?

„Само как се целува и прави любов“ — засрамена си помисли тя.

— Не много — призна тихо.

— Ами не трябва да се самообвиняваш. Повечето хора смятат, че той е много труден за опознаване, а вие двамата сте били заедно само два дни — това прозвуча толкова сурово, че Мередит се извърна, неспособна да я погледне в очите. Вдигна каната и започна да я бърше.

— О — каза Джули, загрижена от посърналото ѝ лице, — няма нищо, от което да се срамуваш, искам да кажа голяма работа, че си бременна.

Мередит изпусна каната и тя се търкулна по линолеума под мивката.

— Ама наистина няма значение — настояваше момичето, като се наведе и я взе.

— Мат ли ти каза, че съм бременна? — успя да попита. — Или ти сама се досети?

— Мат говори с татко, а аз подслушах, въпреки че всъщност вече и сама се бях досетила.

— Чудесно! — възкликна отчаяно Мередит.

— Мислех си, доста изпипана работа — сподели Джули. — Искам да кажа, докато Мат разказваше на татко всичко за тебе, имах чувството, че съм единствената останала жива девственица над шестнадесет години!

Мередит притвори очи. Чувстваше, че ѝ призлява от учестеното биене на сърцето ѝ, като разбра за разговора. Ядоса се, че той я е обсъждал с баща си.

— Доста са поклокарствали — отбеляза тя тъжно.

— Мат не клюкарстваше за тебе. Той разказваше на татко какво момиче си — това накара Мередит да се почувства неизмеримо по-добре, а когато Джули го забеляза, продължи в малко по-различна посока: — Тридесет и осем от двеста момичета в моя последен клас са бременни. Всъщност — сподели без настроение — аз нямам защо да се безпокоя за това. Повечето момчета се страхуват дори да ме целунат.

Чувствайки, че е редно да каже нещо, Мередит попита:

— Защо?

— Заради Мат. Всяко момче в Едмънтън знае, че е мой брат. И всички знаят какво ще се случи, ако разбере, че са се опитвали да ми направят нещо. Когато опре до това да се опази „девствеността“ на една жена — допълни тя, смеейки се, — с Мат наоколо е все едно да се носи коланът на целомъдрието.

— Не смятам, че нещата стоят съвсем така — отбеляза Мередит.

Джули се засмя и гостенката ѝ усети, че също се смее.

Като се присъединиха към мъжете в дневната, тя се настрои да прекара няколко часа, гледайки телевизия, но момичето отново взе нещата в свои ръце.

— А сега? — попита. — Какво ще кажете за някаква игра или нещо друго? Едни карти? Не, чакайте, сетих се за нещо наистина глупаво. — Обърна се към полиците с книги и прекара пръсти по няколко игри. — „Монополи“? — попита през рамо.

— Без мене — отсече Патрик. — Предпочитам да гледам този филм.

Мат нямаше никакво желание за каквато и да било игра и почти щеше да предложи на Мередит да се поразходи с него навън, когато се досети, че може би тя се нуждае от разтоварване, а не от напрежение. А разговорът им неминуемо щеше да доведе до такава.

Той кимна, като се опитваше да си придаде вид, че ще се забавлява, след това погледна Мередит за нейното мнение. Тя не изглеждаше по-въодушевена от перспективата, отколкото него самия, но се усмихна и също кимна.

Два часа по-късно Мат си призна, че „Монополи“ беше неочакван и непредвиден успех за него, на който и той се наслаждава. Играта постепенно се беше превърнала в своего рода фарс, в който двете момичета се бяха опитали да го бият, а като видяха, че се провалят, решиха да го измамят. Два пъти той хвана Джули да краде парите, които вече беше спечелил, а сега Мередит му излизаше с разни номера и отказваше да му плати дължимото.

— Никакви извинения този път — предупреди той Мередит, след като тя „се приземи“ на собственост, притежавана от него. — Дължиш ми хиляда и четиристотин за това.

— Не, не ти дължа — отвърна му с усмивка и посочи малките пластмасови хотели, които беше разположил върху собствеността си. Един от тях побутваше с пръст. — Този хотел навлиза в мое владение. Построй ги на моя земя, ето защо ти ми дължиш.

— Навлязъл съм в твое владение, е, добре — заплаши той и се закани: — Ако не ми дадеш моите пари...

Смеейки се, тя се обърна към Джули:

— Имам само хиляда. Можеш ли да ми заемеш малко?

— Разбира се — отговори девойката, въпреки че вече беше загубила всички свои пари. Пресегна се, грабна няколко банкноти по 500 долара от купчинката на Мат и ги подаде на Мередит. След няколко минути тя се призна за победена. Джули отиде да си вземе учебниците, а Мередит се зае да прибере играта.

Зад нея Патрик Фаръл се изправи.

— Време е да тръгвам вече — каза той на сина си. — В гаража ли остави камиона? — след като Мат му отговори, че го е оставил там и че ще отиде сутринта в града, за да го докара, Патрик се обърна към Мередит. По време на шумната им игра на „Монополи“ тя беше почувствала погледа му. Сега той се усмихна — една тъжна, несигурна усмивка. — Лека нощ, Мередит.

Мат също се изправи и я попита дали би искала да се поразходи. Доволна от всичко, което би я отдалечило от леглото, тя му отговори:

— Идеята ти е добра.

Навън нощният въздух беше благоуханен, а луната очертаваше широка пътека през двора. Току-що бяха слезли по стълбите на верандата, когато Джули изникна иззад гърба им, метнала пуловер раменете си и стиснала учебници в ръка.

— До утре сутринта. Джоул ще ме чака с колата в края на пътеката. Ще уча у тях.

Мат се обърна и присви вежди.

— В десет вечерта ли?

Тя се спря с ръка на перилата и многозначителна усмивка на хубавичкото си лице.

— Мат! Ама че тъп въпрос!

— Много поздрави на Джоул — тя забърза към колата, която я чакаше в края на чакъла, а Мат се обърна към Мередит и я попита нещо, което явно го беше озадачило: — Ти откъде знаеш за навлизане на постройките в чуждо владение и нарушаване на зони?

Тя се загледа в кръглата луна, надвиснала отгоре като огромен златист диск.

— Баща ми винаги ми е говорил за бизнес. Имаше подобен проблем, когато построихме клон от нашия магазин в предградията — тъй като той вече й беше задал въпрос, Мередит го попита за нещо, която я гложеше от часове. Спря се и си откъсна един лист от ниския клон. — Джули ми каза, че имаш степен МБА. Защо ме остави да се заблуждавам, че си най-обикновен стоманолеяр, който отива във Венецуела да си опита късмета в нефтените полета?

— Какво те кара да мислиш, че стоманолеярите са обикновени, а хората със степени МБА са специални?

Мередит почувства упрека в тези думи и вътрешно се сви.

— Като снобка ли говоря?

— А ти снобка ли си? — отвърна й той и мушна ръце в джобовете си, гледайки я изпитателно.

— Аз... — колебаеше се тя, търсейки в тъмнината да зърне чертите му, изкушена да каже това, което мислеше, че той иска да чуе. — Може би съм.

При вида на широката му усмивка пулсът й се ускори.

— Съмнявам се в това.

Тези думи невероятно много я поласкаха.

— Защото снобите не се безпокоят дали са такива, или не са. Да отговоря на въпроса ти все пак. Част от причините, поради които не ти казах за степената, е, че тя не означава нищо, освен ако и докато не мога да я използвам. В момента всичко, което имам, са идеи и планове, които може да не се осъществят.

Джули беше казала, че повечето хора го смятат за труден за опознаване. И все пак Мередит изпитваше странното чувство, че е така настроена към него, та почти чете мислите му.

Тихичко добави:

— Мисля, че другата причина, поради която ме остави да си мисля, че си стоманолеяр, беше, че искаш да видиш дали това има значение за мене. Беше изпитание, нали?

Това го изненада.

— Предполагам. Кой знае, това е всичко, което може би някога съм бил.

— И сега преминаваш от стоманолеярни към нефтени кладенци — дразнеше го тя, а очите ѝ се смееха, — защото ти се искаше работа с повече блясък, така ли?

Мат едва устоя на изкушението да я сграбчи и да заглуши смеха ѝ, впивайки устни в нейните. Тя беше млада и добре гледана, а той отиваше в една чужда страна, където много неща от първа необходимост щяха да бъдат лукс. Този внезапен порив да я вземе със себе си беше безумен. От друга страна, тя беше смела, сладка и носеше неговото дете. Неговото дете. Тяхното дете. Може би идеята да заминат заедно не беше толкова безумна.

— Мередит — каза той, — на повечето двойки са необходими месеци, за да се опознаят, преди да се оженят. С тебе имаме на разположение само няколко дни, преди да направим същото, и по-малко от седмица, преди да замина за Южна Америка. Мислиш ли, че бихме могли да опитаме да вместим няколко месеца в няколко дни?

— Предполагам — отговори тя, озадачена от напрегнатия му тон.

— Чудесно! — Мат се зачуди как да започне. — Какво би искала да знаеш за мене?

Тя го погледна смаяна, питайки се дали той има предвид въпроси за генетично наследени болести в семейството му.

— Искаш да кажеш, че трябва да те питам за неща като има ли психически обременени във вашето семейство, или имаш ли досие в полицията?

Мат избухна в смях, но ѝ отговори сериозно:

— Не — на двете неща. Ами как е при тебе?

Тя тържествено поклати глава.

— Никакви душевноболни, нито пък досие.

Тогава той усети отново смеха, който искреше от очите ѝ, докато му отговаряше. И за втори път в броени секунди трябваше да устои на страхотното си желание да я притегли към себе си.

— Сега е твой ред да ме питаш нещо — предложи тя игриво. — Какво искаш да знаеш?

— Само едно — отговори ѝ искрено. — Дали си наполовина толкова сладка, колкото аз си мисля?

— Вероятно не.

— Хайде да се поразходим, докато не съм забравил защо излязохме навън. В интерес на истината — добави, като завиха и тръгнаха по пътеката, водеща към главния път, — току-що си спомних, че аз наистина имам досие в полицията — Мередит рязко спря, а той се извърна и ѝ каза: — Два пъти ме прибираха, когато бях на деветнайсет години.

— Какво правеше по онова време?

— Биех се. Предизвиквах бъркотии. Преди да почине мама, си бях втълпил, че ако ѝ осигурим най-добрите лекари и най-добрите болници — само най-добрите, — тогава тя няма да умре. Осигурихме ги, баща ми и аз. Когато парите от застраховката свършиха, продадохме фермерското оборудване и всичко друго, което можахме, за да плащаме сметките. Въпреки това тя почина — изрече с равен глас. — Баща ми се пропи, а аз потърсих нещо, с което да избия по свой начин. Месеци наред налятах на бой и тъй когато не можех да пипна Господ, в който майка ми сляпо вярваше, се утешавах с всеки смъртен, който ме предизвикваше. В Едмънтън не е трудно да си изкараш боя — добави с крива усмивка и дори не усети, че споделя с едно осемнадесетгодишно момиче нещо, каквито никога не беше признавал пред когото и да било, дори и пред самия себе си. А осемнадесетгодишното момиче го гледаше с нямо разбиране. — Ченгетата се набъркаха на два пъти в побоищата — завърши — и ни прибраха. Не е кой знае каква работа. Никъде другаде нямам досие, освен в Едмънтън.

Трогната от неговото откровение, Мередит ласкаво промълви:

— Трябва много да си я обичал — съзнавайки, че навлиза в забранена територия, тя добави: — Никога не съм виждала майка си. Заминала за Италия след развода на родителите ми. Мисля, че имах късмет — без да я познавам, да я обичам през всичките тези години.

Мат разбра точно какво се опитваше да му каже.

— Много хубаво — сериозно отвърна той. — Имам учудващо добър вкус към жените.

Мередит избухна в смях. След това почувства приятна тръпка, когато усети ръката му да се плъзга по гърба ѝ, да обхваща кръста ѝ и да я придърпва плътно до себе си, докато вървяха заедно. Няколко крачки по-късно изведнъж се сети за нещо и спонтанно го попита:

— Бил ли си някога женен?

— Не. А ти? — подразни я той.

— Знаеш много добре, че не съм, че не бях го правила — срамежливо отвърна тя.

— Наистина зная — потвърди той. — Това, което не мога да разбера, е как толкова красиво момиче като тебе би могло да стане на деветнадесет години, без да загуби своята девственост от някой добре възпитан, изискан симпатяга от своя кръг.

— Аз не харесвам симпатягите — отговори му и го погледна объркана. — Всъщност не го знаех преди.

Това достави огромна радост на Мат, защото то означаваше, че тя със сигурност нямаше да се омъжи за такъв.

— Това ли било? Това ли е отговорът?

— Част от него. Истината е, че бях толкова свита и грозничка до шестнадесет години, че момчетата просто страняха от мене. А когато не бях вече така грозна, бях толкова озлобена към тях заради това, че ме пренебрегваха през всичките тези години, че изобщо не им обръщах внимание.

Мат гледаше красивото ѝ лице, изкушаващите устни и блестящите очи и се усмихваше.

— Наистина ли си била грозничка?

— Нека да го кажа така — отвърна тя сухо. — Ако имаме момиченце, за нея ще бъде по-добре да прилича на тебе, докато е малка.

Неудържимият смях на Мат прокънтя в нощната тишина и той властно я притегли в ръцете си. Смеейки се, зарови лице в ефирната ѝ коса, изненадан от обзелите го чувства на нежност заради факта, че е била грозноватичка, трогнат, че беше споделила това с него, и радостно възбуден, защото... защото... Отказа се да мисли защо. Това, което имаше значение, беше, че тя също се смееше и че ръцете ѝ

обгърнаха кръста му. Тържествено усмихнат, потърка брадичка о челото ѝ и прошепна:

— Имам превъзходен усет към жените.

— Ами, едва ли щеше да си мислиш същото преди две години — отвърна тя смеейки се и се отпусна в ръцете му.

— Аз съм човек с перспективно мислене — увери я. — И тогава щях да си го помисля.

Час по-късно седяха един срещу друг на стъпалата на верандата, облегли гръб на перилата. Мат беше по-нагоре, протегнал дългите си крака напред. На долното стъпало седеше Мередит, опряла колене в гърдите си. Бяха просто една двойка, която в късната лятна нощ взаимно се наслаждава на компанията си.

С полузатворени очи тя отпусна глава назад и се заслуша в цвърченето на щурците.

— За какво си мислиш? — попита той тихо.

— Мисля си, че скоро ще дойде есента. Есента е най-любимият ми сезон. Надценяват пролетта. Тя е влажна и дърветата са все още голи след зимата. Зимата се влачи ли, влачи, а лятото е хубаво, но е винаги едно и също. Есента е различна. Искам да кажа, има ли похубав аромат на земята, който може да се сравни с мириса на запалени листа? — Мат си мислеше, че тя самата мирише дяволски по-добре, отколкото запалените листа, но я остави да продължи: — Есента е вълнуваща, нещата се променят. Тя е като здрача.

— Здравча ли?

— Той е любимото ми време от деня. Когато бях малка, отивах привечер на алеята за колите до оградата, оставах там и гледах как те се движеха със запалени фарове. Нощта току-що започваше... — промълви смутено. — Трябва да звучи невероятно глупаво.

— По-скоро невероятно самотно.

— Не бях самотна, наистина. Просто си мечтаех. Зная, че е ужасно впечатлението ти за баща ми от онази нощ в Гленмор, но той не е Страшилището, за което го мислиш. Обича ме и всичко, което някога се е опитвал да направи, е да ме защитава и да ми осигури най-доброто — внезапно доброто ѝ настроение се изпари и действителността я връхлетя с болезнена сила. — И за отплата ще си отида вкъщи след няколко дни бременна и...

— Разбрахме се тази вечер да не говорим за това — прекъсна я той.

Младата жена кимна и се опита да се усмихне, но не можеше да контролира мислите си така лесно, както той успяваше. Изведнъж си представи своето дете как стои накрая на някаква алея за коли в Чикаго само и гледа преминаващите по пътя коли. Никакво семейство, никакви братя и сестри, никакъв баща. Само тя. А не беше сигурна, че само тя ще му е достатъчна.

— Ако есента е любимият ти сезон, кой е този, който най-малко обичаш? — попита Мат, опитвайки се да я развлече.

Замисли се за секунда.

— Базарите за елхи в деня след Коледа. Има нещо тъжно в тези красиви дървета, които никой не е взел. Те са като сираци, които никой не иска — тя млъкна, усещайки какво казва, и бързо погледна встрани.

— Минава полунощ — Мат се изправи. — Защо не си лягаме?

Мередит изведнъж почувства, че я обзема паника. Тя беше бременна и той щеше да се ожени за нея, защото трябва. Цялата ситуация беше толкова неприятна, нещо повече — беше евтина и унижителна.

Мълчаливо изгасиха лампите в дневната и се качиха по стълбите горе. Стаите им бяха в двата срещуположни края на площадката, а банята — по средата. Като се приближиха до неговата врата, Мередит взе нещата в свои ръце.

— Лека нощ, Мат — пожела му тя разтреперана. После му се усмихна през рамо и го остави да стои пред вратата. Като не направи никакъв опит да я спре, чувствата ѝ рязко се смениха от облекчение към съжаление. Явно, реши тя, отправяйки се към стаята на Джули, бременните жени не са сексапилни, дори за същия мъж, с когото са били в едно легло само преди няколко седмици. Отвори вратата и влезе вътре.

Зад нея Мат я извика с равен глас:

— Мередит?

Тя се обърна и го видя, че все още стои на вратата, опрял рамо на дървената рамка, кръстосал ръце на гърдите си.

— Да?

— Знаеш ли какво най-малко обичам?

Загадъчният му тон ѝ подсказа, че въпросът не беше обичаен. Тя поклати глава.

— Да спя сам, когато в края на хола има някой, за когото съм сигурен, че трябва да си легне с мене — той смяташе това по-скоро за покана, отколкото за любезна констатация, и липсата на всякакъв такт при тези думи изненада и самия него. Десетина изражения се смениха на красивото ѝ лице — смайване, неудобство, съмнение, несигурност... И тогава тя му се усмихна леко, произнасяйки:

— Лека нощ.

Мат я гледаше как влиза в стаята на Джули и затваря вратата зад себе си, а той остана дълго там, съзнавайки, че ако я беше последвал и се беше опитал нежно да я убеди, би могъл да я склони да легне при него. И все пак поради някакви причини не бе го направил и не желаше да го направи. Обърна се и влезе в стаята си, но остави вратата отворена, все още убеден, че на нея ѝ се искаше да бъде с него, и че ако наистина беше така, щеше да се върне.

Мат стоеше на прозореца и съзерцаваше поляната, огряна от луната. Чу Мередит да излиза от банята и напрегнато се заслуша в стъпките ѝ. Тя прекоси хола към стаята на Джули и затвори вратата. Направила е избора си, констатира той и изненадан, и раздразнен, и разочарован. Искаше от нея някакъв знак, че е готова за една действителна връзка с него; но не би направил каквото и да било, за да я убеждава.

Трябваше да вземе решение сама. И тя беше направила своя избор, като си отиде от него. Ако изпитваше някакви съмнения за това, което той искаше от нея или което ѝ беше казал в хола, то трябваше да ги отстрани.

Като се извърна от прозореца, Мат въздъхна и си призна, че вероятно очаква твърде много от едно осемнадесетгодишно момиче. Отметна чаршафа, пъкна се в леглото и скръстил ръце под главата си, се загледа в тавана. Тази вечер тя му беше разказала за Лиза Понтини и как са станали приятелки. От това, което Мередит беше споделила, той разбра, че тя се чувства добре не само в клубовете и големите къщи, но и когато е заедно със семейство Понтини. Нямахше нищо фалшиво или изкуствено около нея, мислеше си той. Напротив, от нея се излъчваха нежност и елегантност, които го привличаха толкова много, колкото и въодушевеното ѝ лице и пленителната ѝ усмивка.

Изтощението надделя и той затвори очи. За съжаление нито една от тези черти нямаше да направи идеята да тръгне с него за Южна Америка малко по-осъществима, ако тя не изпитваше поне някакви чувства към него. Да убеди една съпротивляваща се, разглезена осемнадесетгодишна да замине с него за Венецуела, при условие, че тя няма кураж да прекоси коридора и да стигне до него, беше не само противно, но и безсмислено.

Навела глава, Мередит стоеше край леглото на Джули, разкъсвана от желаниа и терзания, които, изглежда, не можеше да контролира или предскаже. Бременността ѝ все още нямаше физически признаци, но очевидно предизвикваше пълен хаос в чувствата ѝ. Само преди по-малко от час тя не искаше да бъде с Мат в леглото, а сега само за това си мислеше. Здравият разум ѝ подсказваше, че бъдещето ѝ вече е ужасно несигурно и че ако се предаде пред нарастващото привличане, което изпитваше към този мъж, щеше само да усложни нещата. На двадесет и шест години той беше много по-голям от нея и много по-опитен във всяко отношение. Преди шест седмици, когато беше облечен в смокинг, а тя беше в позната за нея обстановка, Мат ѝ изглеждаше като всички други мъже, които познаваше. Но тук, в дънки и риза, притежаваше нещо светско, което я привличаше и плашеше. Искаше я в леглото тази нощ и ѝ го беше показал достатъчно ясно. Когато ставаше въпрос за жени и секс, той явно беше толкова сигурен в себе си, че можеше да се изправи и направо да каже какво иска тя да направи. Не да я помоли или да се опита да я увещава, а да ѝ нареди! Неслучайно в Едмънтън гледаха на него като на жребец, а и защо не — нощта, когато го беше срещнала, той можа да я накара да се извива от страст, въпреки че беше крайно уплашена. Знаеше точно къде да я докосне, как да се движи, за да я накара да си загуби ума, а всички тези сексуални умения не се научават от книгите! Може би се е любил стотици пъти, по стотици различни начини, със стотици жени.

Но въпреки това разумът ѝ не искаше да повярва, че Мат не изпитва никакво чувство към нея, а единствено сексуален глад.

Вярно, не ѝ се беше обадил нито веднъж през шестте седмици, откакто беше напуснал Чикаго; но истина беше също, че тя бе толкова разстроена онази вечер, че дори не му подсказа да ѝ се обади. Извинението му, че бил възнамерявал да я потърси, като се завърне

след две години от Южна Америка, ѝ изглеждаше невероятно. Сега в безмълвната тъмнина, след като беше слушала цяла вечер плановете му за бъдещето, тя имаше чувството, че му се искаше да бъде човек с положение, когато ѝ се обади следващия път. Спомни си какво ѝ беше разказал за смъртта на майка си; със сигурност това момче, което беше изстрадало смъртта на най-близкото си същество, не би могло да се превърне в елементарен, безотговорен мъж, чийто единствен интерес са жените. Мат беше много далеч от това. Нито веднъж, откакто тя се озова тук, той не се опита да избегне каквато и да било отговорност за детето. Нещо повече, като се имат предвид някои казани от него неща и някои забележки на Джули, Мат от години наред носеше на плещите си грижите за цялото семейство.

Ако сексът беше единственото, което го интересуваше тази вечер, защо не се опита да я убеди да отиде с него в леглото, след като красноречиво ѝ беше показал, че я иска? Спомни си нежния израз на очите му, когато я беше попитал дали е толкова сладка, колкото си мисли, че е. Същият този поглед беше стоплял многократно сивите му очи, докато седяха на верандата.

Защо не се беше опитал да я уговори да го последва в леглото?

Отговорът я изненада, накара я да се почувства отмаляла от облекчение и странно уплашена. Определено му се искаше да я люби и, разбира се, знаеше как да я убеди, но се беше отказал да го направи. Тази вечер той беше пожелал нещо повече от нея, не само тялото ѝ. Знаеше го, усещаше го, без да разбира как.

Мередит се изправи, като се олюля несигурно и постави несъзнателно ръка върху плоския си корем. Беше уплашена, объркана и силно привлечена от един мъж, когото не познаваше или не разбираше. С разтуптяно сърце тя тихо отвори вратата на стаята си. Мат пък беше оставил вратата си откритата — тя забеляза това, когато излезе от банята. Ако е заспал, щеше да се върне и да си легне. Ще остави всичко на съдбата.

Беше заспал, разбра тя, докато стоеше на прага и го наблюдаваше на лунната светлина, която се прокрадваше през прозрачните пердета на прозореца. Сърцето ѝ започна да бие по-спокойно. Стоеше там, очарована от невероятната сила, с която тази светлина въздействаше на чувствата ѝ, и я беше отпратила при него. Почувствала се неловко, че стои и го гледа как спи, тя тихо се обърна.

Мат нямаше представа какво го събуди или колко дълго Мередит беше стояла на вратата, но когато отвори очи, тя си отиваше. Спря я с думите:

— Не прави това, Мередит!

Сухата заповед я накара да се върне.

Мат я гледаше как се приближава към него. Носеше къса копринена нощница, която едва покриваше края на красиво оформените ѝ бедра. Дръпна се встрани и отгърна завивките. Тя се поколеба и седна до него. Очите ѝ, широко отворени от смущение, търсеха неговите. Когато проговори, гласът ѝ беше тих и трепереше:

— Не зная защо, но сега съм по-уплашена, отколкото бях миналия път.

Той се усмихна и повдигна ръка към бузата ѝ, а после обхвана тила ѝ.

— И аз също.

Стояха напълно неподвижни в тишината. Единствено палецът на Мат бавно галеше врата ѝ. И двамата усещаха, че пристъпват заедно по една непредвидена пътека. Мередит го усещаше подсъзнателно, Мат го осъзна съвсем ясно. Тя вече не беше наследницата от един друг свят. Беше жената, която той беше поискал да притежава в момента, в който я видя, и тя седеше до него, а косата ѝ падаше над ръката му като водопад.

— Смятам, че е честно да те предупредя — прошепна той, докато ръката му стисна още по-силно тила ѝ и започна да насочва устата ѝ към неговата. — Това може би ще се окаже по-голям риск, отколкото онзи, който ти пое преди шест седмици.

Мередит го погледна в очите и разбра, че я предупреждаваше за един вид по-дълбоко емоционално обвързване.

— Решавай — дрезгаво настоя той.

Тя се поколеба, после погледът ѝ се отмести от завладяващите му очи към тази изразителна уста. Сърцето ѝ спря.

— Аз — промълви, като започна да клати глава, изправи се и после нещо я спря. Наклони се и впи устни в неговите. Мат разпери ръце и я обгърна, притискайки я плътно, след това я претърколи по гръб и жадно и настойчиво я целуна.

Магията започна отново, както се беше започнало пред шест седмици. Само че този път беше различно, защото беше по-горещо, по-

сладко, по-вълнуващо. И хиляди пъти по-смислено.

Когато приключи, Мередит се търкулна в своята част на леглото, изтощена, влажна и удовлетворена, усещайки краката и бедрата му плътно до своите. Започна леко да се унася в сън, а ръката му все още я галеше и се спря върху гърдите по начин, който изразяваше както притежание, така и съзнателно предизвикателство. Последната ѝ мисъл беше, че той просто искаше да се увери, че е там, до него, че претендираше за друг вид право, за каквото не беше молил, а и тя не му беше дала. И усмихвайки се, Мередит заспа.

— Добре ли спа? — попита Джули на следващата сутрин в кухненския бокс, докато мажеше филийки с масло.

— Много добре — отговори тя, отчаяно опитваща се да не ѝ личи, че цяла нощ се е любила с Мат. — Мога ли с нещо да помогна за закуската?

— Не, с нищо. През следващата седмица татко ще работи двойна смяна, от три часа следобед до седем сутринта. Като си идва вкъщи, единственото нещо, което иска, е да се нахрани и да се наспи. Вече приготвих закуската му. Мат не закусва. Искаш ли да му занесеш кафето? Обикновено му го сервирам, преди да спре будилникът му да звъни — погледна тя към часовника в кухнята, едно нещо от пластмаса с формата на чайник, — след десет минути.

Мередит кимна и наля кафе в една каничка, после се огледа за захарницата и се подвоуми.

— Пие го черно — каза Джули, усмихвайки ѝ се. — И между другото, сутрин той е като мечка, така че не очаквай весели приказки.

— Наистина ли?

— Не е зъл, просто мълчи.

Донякъде беше права. Когато Мередит почука на вратата и влезе, Мат се обърна по гръб. Единственият му поздрав беше лека усмивка на благодарност, след като се надигна, приседна и посегна да поеме чашата с кафе. Тя се въртеше около леглото, гледаше го как пие кафето си, като че ли му беше необходимо, за да оцелее в следващите няколко минути, после се обърна и си тръгна, чувствайки се ненужна. Той я спря, като я хвана за китката, и тя послушно приседна до него.

— Защо само аз съм единственият, който е изтощен тази сутрин?
— попита накрая с все още дрезгав от съня глас.

— Аз съм ранно пиле — отвърна му. — Вероятно ще клюмна следобед.

Погледът му се плъзна по памучната риза на Джули, която беше завързала отпред, после продължи надолу, към белите къси панталонки.

— С този костюм изглеждаш като от реклама.

Това беше първият комплимент, който ѝ беше направил, като се изключат нещата, които ѝ нашепваше, докато се любеха. Мередит, която не беше свикнала на комплименти, вътрешно се усмихна. Не на това, което ѝ беше казал, а на нежността, с която го изрече.

Патрик си дойде, закуси и си легна. Джули излезе в 8.30, весело махна с ръка и съобщи, че след училище щяла да отиде при приятелката си и възнамерявала пак да остане да спи там. В 9.30 Мередит реши да позвъни вкъщи и да остави съобщение на иконома за баща си. Албърт отговори на позвъняването и я изпревари, като ѝ предаде съобщението на Филип. Баща ѝ наредил веднага да се прибере вкъщи и да си подготви едно хубаво обяснение за това къде е изчезнала. Тя помоли Албърт да му предаде, че има чудесна причина да не е вкъщи ѝ ще го види в неделя.

След това времето като че ли се влачеше. Като внимаваше да не събуди Патрик, тя слезе в дневната и потърси нещо за четене. Беше прекалено неспокойна, за да се зачете в роман. Сред списанията и периодичните издания откри стар журнал за плетива на една кука. Изучаваше го с нарастващ интерес и си представяше чудесни бебешки терлички.

Поради липса на други развлечения реши да опита плетенето на една кука и тръгна с колата към града. В магазина на Джексън купи списание за плетки, кълбета прежда и една дървена кука за ръчно плетиво, дебела колкото пръста ѝ, за която продавачът я убеди, че е най-добрата за начинаещи. Докато отключваше колата, която беше паркирала пред магазина, ѝ хрумна, че би могла да се погрижи за вечерята. Като хвърли торбичката с преждата в колата, пресече отново улицата и влезе в бакалията. В продължение на няколко минути обикаляше по пътеките. На щанда за месо гледаше пакетите и хапеше устни. Пригответното от Джули снощи беше чудесно; каквото и да

направеше Мередит, щеше да бъде елементарно. Погледът ѝ се плъзна покрай пържолите, свинските котлети и телешкия дроб, после се спря на опаковките с кренвирши и изведнъж вдъхновението ѝ дойде. С малко късмет би могла да превърне вечерята в носталгична авантюра вместо в кулинарна катастрофа. Усмиввайки се, купи кренвиршите, един плик кифлички и голям плик с градинска ружа.

Вкъщи Мередит остави настрана покупките и взе куката за плетене. В два часа бременността, която все още не изглеждаше реалност, напомни за себе си с един внезапен порив за сън и Мередит остави куката за плетене настрана. Като се сви на дивана, тя погледна часовника. Можеше да подремне малко и да стане навреме, за да бъде готова, когато Мат си дойде вкъщи. Когато Мат си дойде вкъщи... Мисълта, че той ще се завърне при нея след дълъг уморителен ден, я изпълни с удоволствие. Спомни си начина, по който я беше любил. Споменът беше толкова силен и възбуждащ, че тя просто болейше за него. Имаше голяма опасност да се влюби в бащата на детето си. Сериозна опасност ли? Какво би могло да бъде по-хубаво от това — стига Мат да изпитваше същите чувства. И си помисли, че той наистина изпитва същото.

Звукът от автомобилни гуми, свистящи по чакъла, достигна до нея. Отвори очи и погледна към часовника. Беше 4.30. Надигна се и седна, прокарвайки пръсти през косата си. Докато се пресягаше да прибере преждата, входната врата се отвори шумно и сърцето ѝ трепна от радост, като го видя.

— Здравсти — поздрави тя и изведнъж ѝ се привидяха и други такива вечери, когато Мат щеше да си идва вкъщи. Чудеше се дали той изобщо се е сетил за нея и се укори, че е толкова глупава. Тя имаше твърде много свободно време, той обаче е бил зает и несъмнено претоварен с работа. — Как мина денят ти?

Мат я погледна, изправил се близо до дивана, докато представата за много такива дни се изниза като на парад пред съзнанието му... Месеци и години, дни наред, когато щеше да се завръща вкъщи при една златокоса богиня с усмивка, винаги караща го да се чувства така, като че ли току-що е повалил дракон с една ръка, излекувал простуда или открил средство за постигане на мир в света.

— Моят ден беше чудесен — отговори той, усмиввайки се. — Какво направи ти с твоя ден?

Част от него Мередит беше прекарала в безпокойство, а през останалото време си мислеше и мечтаеше за него. Тъй като не би могла да му го каже, отвърна:

— Реших да се захвана с плетене — повдигна кълбото прежда.

— Много домашарски — подразни я Мат, след като погледът му се плъзна надолу по въжето от бримки, което завършваше някъде под масата. Ококори очи. — Какво плетеш?

— Познай — отговори тя, като се опитваше да не се издаде и се надяваше той да измисли нещо.

Мат се наведе, вдигна края на синджира и започна да отстъпва назад, докато го разтегля до края на стаята.

— Килим ли? — плахо попита той.

— Разбира се, че не е килим.

— Подскажи ми — помоли нежно.

— Нямам нужда. Очевидно е какво ще бъде — като се опитваше да запази сериозно изражение на лицето си, тя съобщи: — Възнамерявам да прибавя още няколко реда към това, което вече съм изплела — така че да стане по-широко. — След това ще колосам всичко това и ще можеш да го използваш за ограда на твоята собственост!

Раменете му се разтресоха от бурен смях и той я грабна в ръцете си.

— Купих някои неща за вечеря — каза му тя, като се отдръпна.

— Не ми ли каза, че не знаеш да готвиш?

— Ще разбереш, като видиш какво съм купила — отвърна тя и той сложи ръка на рамото ѝ и я поведе към кухнята. Тя извади кренвиршите и очите му светнаха, като видя ружите.

— Много умно — отбеляза с усмивка. — Измислила си как да ме накараш да готвя, нали?

— Повярвай ми — каза му тъжно, — така е по-сигурно.

Мат беше вкъщи едва от десет минути, а за втори път се беше почувствал така, като че ли изведнъж животът му се беше изпълнил с радост и смях.

Тя изнесе навън одеяло и храната, а Мат накладе огън. Прекараха вечерта на открито и хапнаха кренвирши, които бяха препечени, кифлички, които бяха недопечени, ружи, които прегоряха на огъня. По здрач бяха свършили с яденето и Мередит вдигна чиниите, след което

отиде в кухнята да ги измие. Мат я чакаше да се върне. Погледът му блуждаеше от тъмното небе към листата, които току-що беше събрал и натрупал върху огъня, за да я изненада.

Когато тя излезе отново навън, из въздуха се носеше приятният аромат на есента, а той седеше на одеялото и се опитваше да изглежда така, като че ли нямаше нищо странно в миризмата на изгорели листа през август. Тя приклепна срещу него и дори в тъмнината Мат можа да види блясъка в очите ѝ.

— Благодаря ти — каза му простичко.

— Моля — отговори той, а гласът му прозвуча странно дрезгаво дори за неговите уши. Протегна ръка към нея, а след това трябваше да потисне обзелото го желание, когато тя се намести между краката му, така че опря гръб на гърдите му и се загледа в огъня.

— Това е най-хубавата нощ, която някога съм имала, Мат — изрече.

Той я целуна по главата.

— Какво ще кажеш за миналата нощ?

— Това е втората ми най-хубава нощ, която някога съм имала.

Мат се усмихна и захапа ухото ѝ. Страстта вече се беше надигнала и го пронизваше, бушуваше във вените му като див огън, отказваше да бъде отложена за по-късно или отхвърлена. Разтърсен от силата ѝ, той обърна лицето на Мередит към себе си и впи устни в нейните. После я положи върху одеялото. Тялото му покриваше наполовина нейното. Усети моментното ѝ колебание при силата на неговия плам, който я прикова неподвижна. Той също се вцепени от тази отчайваща, неудържима нужда да я притежава напълно, от необходимостта да направи съзнателно усилие да се овладее и да се позабави. Не разбра, че колебанието ѝ не се дължи на страх от бурната му страст, а на нейната липса на опит и несигурност за това как да отвърне и да го окуражи. Но дори да се беше усетил, не би могъл да ѝ покаже как да го направи точно в този момент, защото да се забави и удължи тяхното любене беше вече невероятно трудно. И така, той бавно я съблече с треперещи пръсти и дълго я целуваше, докато тя започна да се извива под него, а ръцете ѝ трескаво се движеха по раменете му. Докосването на ръцете и устните ѝ го възпламениха и всеки един нежен звук, който тя издаваше, караше кръвта му да кипи, докато дрезгаво ѝ нашепваше горещи думи. Следваше го,

присъединяваше се, докато накрая я накара да извика, тялото ѝ се разтърси и миг след това той се изля в нея.

После загърна одеялото около тях и легна до нея, вперил поглед в небето, покрито със звезди, вдишвайки носталгичния аромат на ранна есен. В миналото правенето на любов беше акт на удоволствие, с Мередит бе акт на запленаваща красота. Изящна, мъчителна, омайваща красота. За пръв път в живота си се чувстваше напълно доволен и спокоен. Бъдещето беше по-сложно, отколкото когато и да било, и все пак никога не се беше чувствал по-уверен, че би могъл да го направи такова, че то да им подхожда — само ако му се дадяха шанс и време. Време.

Изпитваше крайна нужда да бъде заедно с Мередит, за да заздрави тази необикновена крехка връзка, която ги приближаваше по-близо един към друг с всеки час, прекаран заедно. Ако би могъл да я убеди да замине с него за Южна Америка, щеше да разполага с необходимото време. Вярваше в това. Утре щеше да се обади на Джонатан Сомърс и без да му обяснява защо, щеше да се опита да разбере какво представляват жилищата там и какво е медицинското обслужване. За себе си не се безпокоеше. Мередит и детето му бяха нещо друго.

Само ако можеше да я вземе със себе си... И в това беше проблемът. Не би могъл да се откаже от Южна Америка. Беше подписал договор, а и имаше нужда от тези 150 000 долара като бонус за това, че щеше да престои там, за да може да ги използва за капитализиране на следващата си инвестиция. Така както небостъргачът беше откритие, така тия 150 000 долара бяха основата на неговия цялостен велик план. Парите не бяха колкото му се искаше да бъдат, но и тези щяха да стигнат.

Мередит беше свикнала да има най-хубавото. То ѝ се полагаше и той искаше тя да го има. А единственият начин, по който можеше да ѝ го предостави, беше като замине за Южна Америка.

Мисълта да замине без нея и след това да я загуби, защото се е уморила да го чака или защото е престанала да вярва в неговите възможности да успее, щеше просто да го подлуди. Но още едно нещо работеше в негова полза: тя беше бременна с неговото дете. И то щеше да ѝ даде сигурно основание да го чака и да му вярва.

Същата бременност, която Мередит разглеждаше като беда, за него сега представляваше неочакван дар от съдбата.

Когато си тръгна от нея в Чикаго, беше си помислил, че не рано от две години би могъл да се върне и да се опита да я ухажва — разбира се, ако вече не я беше загубил. Беше красива, пленителна и стотици мъже щяха да тичат подир нея, докато той отсъстваше. Един от тях вероятно би я спечелил и той беше разбрал това през нощта, когато си тръгна.

Но сега му беше предоставен целият свят. Фактът, че съдбата никога не е била любезна и благосклонна към семейство Фаръл, беше нещо, поради което Мат не униваше и не падаше духом. Сега обаче беше готов да повярва в Господ и всемирната доброта само заради Мередит и детето.

Единственото нещо, което всъщност намираще малко трудно за възприемане, беше, че тази изискана млада наследница, която беше срещнал в клуба, очарователната блондинка, която пиеше коктейли с шампанско и се усмихваше с достойнство, се беше свила на кълбо до него и спеше в прегръдките му, а неговото дете беше вътре в нея.

Неговото дете.

Мат положи дланта си върху корема ѝ, питайки се Мередит имаше ли представа как всъщност се чувстваше той по отношение на тяхното дете. Или какво изпитваше към нея поради това, че не се беше опитала да се отърве от детето и от него. Първия ден, когато беше изредила своите възможности за избор, само споменаването на думата „аборт“ го беше накарало да се чувства така, като че ли ще повърне.

Искаше му се да разговаря с нея за детето и да ѝ каже точно какво изпитва. Заради едно нещо обаче той се почувства като себично копеле — за това, че е толкова щастлив за нещо, което я разстройва така много. Заради това, че тя изпитваше ужас от срещата с баща си и всяко споменаване на бременността, изглежда, ѝ напомняше какво ѝ предстои да изживее.

Срещата с баща ѝ... Кучи син! Но пък беше отгледал най-удивителната жена, която Мат някога беше срещал, и затова той му беше благодарен. Беше му толкова благодарен, че желаше да направи каквото може, за да улесни нещата между Мередит и баща ѝ, когато я заведе в Чикаго. А дотогава щеше да си повтаря, че Мередит —

единственото дете на фамилията Банкрофт, по причини, известни само на нея, обичаше този арогантен тип.

[1] Магистър по бизнес и администрация. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

— Къде е Мередит? — Мат попита Джули на следващия ден, след като се върна от работа.

Тя вдигна глава от масата в трапезарията, където пишеше домашните си.

— Отиде да пояди. Каза, че ще си дойде, преди да се прибереш вкъщи, но ти се връщаш два часа по-рано — и с усмивка добави: — Чудя се какво ли ще бъде привличането този път.

— Хлапачка! — Брат ѝ я дръпна за черната коса и се отправи към задната врата.

Вчера Мередит му беше казала, че обича да язди, ето защо той извика съседа им сутринта и уреди с него да му предостави един от конете на Дейл.

Мат прекоси двора и мина покрай обраслата с бурени зеленчукова градина на майка си, докато оглеждаше полето и търсеше някаква следа от Мередит. Почти беше стигнал до оградата, когато я съзря да се приближава, а от гледката го полазиха тръпки. Конят бягаше в плавен галоп, а Мередит се беше прилепила към врата му, с коси, веещи се над раменете. Като наближи, той разбра, че щеше да обърне коня и да отиде към техния хамбар. Мат също се упъти натам. Не я изпускаше от очи, докато пулсът му се успокои и страхът му намаля. Тя яздеше като аристократка, каквато и беше — леко и красиво.

— Здравсти! — провикна се тя със зачервено и светнало лице, докато спираше коня близо до купа изгнило сено. — Ще трябва да го поохладя — каза, докато Мат се пресягаше да хване юздата. И тогава всичко стана мигновено: той настъпи едно старо гребло точно когато Мередит сваляше крак от гърба на коня; дръжката на греблото се вдигна нагоре и удари коня по носа. Разяреното животно изцвили и се изправи на задните си крака. Мат изпусна юздата и безуспешно се опита да сграбчи Мередит, която се приземи по гръб върху сеното, а оттам се свлече на земята.

— По дяволите! — избухна той, клекна и я хвана за раменете. — Удари ли се?

Купата сено беше омекотила падането и тя само беше уплашена до смърт и объркана от това, което се беше случило.

— Дали съм се ударила ли? — попита с комичен израз на лицето, докато се изправяше на крака. — Гордостта ми е по-накърнена, отколкото аз съм наранена. Тя е срината, унищожена...

Гледаше я със загрижено присвити очи.

— Ами детето?

Младата жена спря да отупва сеното и мръсотията по дънките, взети на заем от Джули.

— Мат — информира го тя, като задържа ръцете си на дъното на панталоните си, — това тук не е мястото, където се намира детето.

Той я погледна смутено.

— Така ли?

Няколко минути Мередит седеше доволна, наблюдавайки го как успокоява коня. После изведнъж си спомни нещо и се усмихна:

— Днес довърших плетенето на твоя пуловер.

Той се сепна и се втренчи невярващ в нея.

— Ти... си изплела това дълго въже за пуловер ли? За мене?

— Разбира се, че не — заяви тя, мъчейки се да изглежда засегната.

— Това дълго нещо беше само за опит. Аз направих истински пуловер, дреха, въпреки че не е съвсем пуловер. Искаш ли да го видиш?

Малко по-късно тя донесе набодена на куката ѝ за плетене една пухкава бежова дреха плюс кълбото прежда от вчера.

Мат току-що излизаше от хамбара и двамата се сблъскаха близо до купата сено.

— Ето го — обяви младата жена и измъкна всичко иззад гърба си. — Какво ще кажеш?

С нескрит ужас той погледна ръцете ѝ, след това пуловера, после вдигна очи към невинното ѝ лице. Стоеше занемял и впечатлен, трогнат от това, което беше направила за него. Мередит се почувства малко неловко от скроената шега.

— Чудесен е! Мислиш ли, че ще ми стане?

Беше сигурна, че ще му е по мярка. Беше проверила дрехите му в чекмеджетата, за да се увери, че ще купи точния размер. Когато донесе този пуловер вкъщи, внимателно беше махнала всички етикети.

— Така мисля.

— Нека да го пробвам.

— Точно тук ли? — попита тя и когато той кимна, издърпа куката, мъчейки се да потисне чувството за вина. Бавно и с безкрайно внимание той го пое от ръцете ѝ и го облече.

— Как изглеждам? — попита, сложил ръце върху хълбоците си и леко разкراчил крака.

Изглеждаше чудесно — широкоплещест, с тесен таз, красив и фатално секси, дори в избелелите си дънки и евтиния пуловер.

— Харесва ми, защото самата ти си го направила за мене.

— Мат — започна тя плахо, готова да признае.

— Да?

— За пуловера...

— Не, любима — прекъсна я, — не се извинявай, защото ти просто нямаше достатъчно време, за да ми изплетеш няколко. Утре можеш да направиш това.

Мередит застина, опиянена от приятната тръпка, полазила я от главата до петите, когато чу да я нарича „любима“. Той грабна една пръчка от земята и закачливо тръгна към нея, а Мередит започна да отстъпва, като се смееше.

— Само да си посмял! — кискаше се тя и отстъпваше към хамбара. Когато се оказа притисната до стената, Мат я хвана и я придърпа към себе си.

Зачервила бузи, с искрящи от смях очи, тя го погледна в упор.

— И сега като ме хвана, какво ще правиш с мене?

— Ето това е въпрос — отговори той с дрезгав глас. Вперил поглед в устните ѝ, наведе глава и чувствено започна да я целува. Мередит забрави, че посред бял ден стояха на открито пред къщата, и обви с ръка врата му. В момента, в който той повдигна глава, и двамата дишаха учестено.

Мат пое дълбоко въздух и отметна главата си назад, усещайки инстинктивно, че точно сега беше идеалният момент да я подтикне да тръгне с него за Южна Америка. Позамисли се как да го направи,

защото ужасно се страхуваше да не му откаже. И реши да наклони везните в своя полза, като приложи някаква форма на принуда.

— Мисля, че е дошло времето за нашия разговор — заяви той. — Когато се съгласих да се оженим, ти казах, че може би ще имам някои претенции. Тогава не знаех какви. Сега вече знам.

— И какви са те?

— Искам да дойдеш с мене в Южна Америка.

Разкъсвана от изненадата, от върховното удоволствие от неговото предложение и занемяла от ултимативния му тон, тя отговори:

— Бих искала да разбера нещо. Твърдиш, че бракът няма да се състои, ако не се съглася с това, за което ме молиш ли?

— По-добре отговори на моя въпрос, преди аз да отговоря на твоя.

— Искаш да замина с тебе за Южна Америка ли?

Той кимна.

— Говорих днес със Сомърс! Каза, че жилищата и медицинското обслужване били прилични. Трябва да ги видя сам, за да съм сигурен. Ако са приемливи, настоявам да дойдеш при мене.

— Не мисля, че предложението е много честно — отговори тя.

— За момента това е най-доброто, което мога да направя.

— Май не се представяш много добре — отвърна Мередит, като се опитваше да скрие усмивката си. — Получавам съпруг, бебе, къща, плюс вълнението да замина за Южна Америка. Ти получаващ съпруга, която вероятно ще стотви ризите ти, ще колоса храната ти и ще постави на погрешно място...

Избухна в неудържим смях, когато ръката му подпря гърба ѝ, но Мат не се смееше. Той я погледна възхитен и я притегли плътно до гърдите си.

Джули стоеше на прозореца в кухнята и наблюдаваше как брат ѝ целуна Мередит, а след това неохотно я пусна. Когато тя пристъпи встрани, той застана с ръце на хълбоците си, гледаше я и се усмихваше.

— Татко — обърна се към баща си, — Мат е влюбен.

— Господ да му е на помощ, ако е така.

Тя го изгледа изненадана.

— Не харесваш ли Мередит?

— Видях я как погледна къщата в мига, в който влезе тук. Отвисоко.

Лицето на момичето помръкна, но после тръсна глава.

— Беше уплашена тогава. Мога да твърдя, че беше така.

— Мат е онзи, който трябва да се страхува. Ако не успее да постигне това, което е замислил, тя ще го зареже заради някое богато копеле и той ще увисне без нищо. Дори няма да има право да вижда внучето ми.

— Не вярвам.

— Той няма шанс да бъде щастлив с нея дори едно на един милион — отсече Патрик сухо. — Знаеш ли какво значи за един мъж да обича съпругата си и да иска да ѝ осигури най-доброто от всичко — или най-малкото по-добро от онова, което е имала, преди да се омъжи за него, и след това да не може да го направи? Представяш ли си как ще се чувства той, като се гледа всеки ден в огледалото и разбира, че се проваля?

— Мислиш си за мама — отвърна Джули. — Но тя никога не е смятала, че си се провалил. Сто пъти ни е казвала колко щастлива си я направил.

— По-добре да я бях направил по-малко щастлива, но да я бях опазил за по-дълго време жива — заяви той тъжно и се обърна да излезе.

Погрешната му логика и признаците на депресия не убягнаха от дъщеря му. Тя знаеше, че двойната смяна през тази седмица го изтощава много, така както ѝ беше известно, че може би още утре той щеше да се напие до забрава.

— Мама живя пет години повече, отколкото бяха казали лекарите — припомни му Джули. — И ако Мат иска Мередит да остане при него, то той ще намери начин да го постигне. Той е като мама. Бори се.

Патрик Фаръл се обърна и погледна дъщеря си с тъжна усмивка.

— Това намек ли беше да се преборя с изкушението?

— Не — отговори му, — по този начин те моля да престанеш да се самообвиняваш, защото ти просто не можеше нищо повече да направиш. Мама се бореше упорито и ти, и Мат се борехте заедно с нея. Вие двамата изплатихте последните сметки от болницата през това лято. Не мислиш ли, че е време да забравиш?

Той се пресегна и повдигна брадичката ѝ.

— Някои усещат любовта със сърцата си, Джули. Някои усещат всичко до дъното на душата си. Ние сме от типа хора, които не можем да забравим — махна с ръка, погледна през прозореца, а лицето му придоби сурово изражение. — Заради Мат се моля на Бога той да не е от този тип. Има големи планове за бъдещето, което ще предполага саможертви, а това момиче никога през живота си не е правило саможертва. Няма да има куража да бъде до него, ще изчезне в минутата, в която нещата загрубят.

Мередит стоеше до вратата, прикована от това, което го беше чула да казва. Той се обърна да излезе и те се озоваха очи в очи. Патрик се смути малко, но заяви:

— Ти чу всичко Мередит, съжалявам. Все още мисля така.

Беше засегната и той го виждаше. Но го погледна право в очите и с чувство за лично достойнство тихо отвърна:

— Надявам се, че ще бъдете също толкова нетърпелив един ден да признаете, че сте сгрешили по отношение на мене, господин Фаръл.

После се обърна и се отправи към стълбите, оставяйки го занемял да гледа след нея.

Джули се обади:

— Ти наистина я огорчи, татко.

Патрик я погледна намръщено. Когато тръгваше за работа обаче, той се спря и погледна към стълбите. В същия миг Мередит се канеше да слезе надолу, но се поколеба дали да продължи и спря на горното стъпало.

— Ако ми докажеш, че греша, Мередит, ще ме направиш много щастлив.

Беше плах опит за примирие и тя го прие, като кимна с глава.

— Носиш моето внуче — добави. — Бих искал да го виждам да расте с двама родители, които все още ще са женени един за друг и когато то завършва колеж.

— Същото бих желала и аз, господин Фаръл.

Слаба усмивка се появи на устните му.

ГЛАВА 11

Слънчевата светлина се прокрадваше през щорите и Мередит гледаше отблясъците от нея върху венчалната си халка. Мат я беше сложил на ръката ѝ предишния ден по време на скромната гражданска церемония, извършена от местен съдия и в присъствието на Джули и Патрик като свидетели. В сравнение с пищните църковни венчавки, на които беше ходила, нейната беше кратка и делова, а „меденият месец“, който я последва, прекара в леглото на Мат. Бяха останали сами в къщата и той я държа будна до зори, като я любеше отново и отново.

Мередит си мислеше за всичко това, докато разсеяно триеше пръстена в роклята, която беше заела от Джули. В леглото той винаги ѝ даваше много. Понякога, когато я любеше, тя мечтаеше да му достави същото умопобъркващо удоволствие, но се чувстваше несигурна да поеме инициативата, без той най-напред да я е окуражил под някаква форма. Тревожеше се, защото, изглежда, той даваше повече, отколкото получаваше, но когато навлезеше в разтапящото ѝ се тяло, Мередит забравяше за това. Забравяше за света наоколо.

Тази сутрин той сложи подноса със закуската на нощното шкафче и приседна до нея.

— Събуди се, спяща красавице, и дари този жабок с целувка.

Мередит се засмя.

Колкото повече се приближаваха към нейната къща и към сблъсъка с баща ѝ, приповдигнатото настроение, което и двамата се опитваха да поддържат, започваше да се изпарява. Мат трябваше да замине за Венецуела след два дни, така че времето им да бъдат заедно изтичаше.

— Ето ни вкъщи — въздъхна тя, няколко минути по-късно, когато навлязоха в алеята за колите. — У дома, милия дом.

— Ако баща ти те обича толкова много, колкото ти мислиш — ѝ каза Мат, нежно подкрепяйки я, докато слизаше от колата, — веднага

след като се окопити от шока, ще се опита да го направи наистина такъв дом.

Надяваше се да е прав, защото в противен случай трябваше да живее във фермата, докато Мат го нямаше. А това тя не искаше — не и с Патрик Фаръл.

— Започва се — отрони тя, поемайки дълбоко дъх, докато се изкачваха по стълбите към входната врата. Тъй като се беше обадила днес сутринта и помолила Албърт да предаде на баща ѝ, че ще бъде къщи в ранния следобед, предполагаше, че Филип ще я очаква.

Беше права. В мига, в който отвори вратата, той се появи откъм всекидневната. Изглеждаше така, като че ли не беше спал цяла седмица.

— Къде беше, по дяволите? — прогърмя гласът му. Без да забелязва Мат, който стоеше няколко стъпки зад нея, той продължи да беснее: — Искаш да ме побъркаш ли?

— Успокой се за секунда и ще ти обясня — посочи тя към съпруга си.

Той погледна наляво и видя с кого е била дъщеря му.

— Кучи син!

— Не е това, което си мислиш! — извика Мередит. — Ние сме женени!

— Вие сте какво?

Мат отговори на въпроса с безизразен тон:

— Женени!

Само за три секунди Филип Банкрофт стигна до единствената възможна причина, поради която дъщеря му би се омъжила за някого, когото не познаваше. Тя беше бременна.

— *О, Господи!*

Яростният израз на лицето му и болезненият гняв в гласа му я нараниха повече от каквато и да е физическа болка. Но това беше само началото. Яростта беше изместила шока и тъгата. Като се обърна рязко, Филип нареди и на двамата да го последват в кабинета, след това затръшва вратата зад себе си.

Крачеше напред-назад из кабинета си като ранена пантера и всеки път, щом погледнеше Мат, от очите му струеше смъртна омраза. Сякаш минаха часове, а той продължаваше да проклина младия мъж, обвинявайки го за всичко — от отвличане до изнасилване; и още

повече подлудяваше от това, че зет му понасяше зловната му тирада с мълчание, здраво стиснал зъби.

Тресяща се от нерви и потънала от срам, Мередит седеше на дивана до Мат, където се бяха любили. Трябваша ѝ няколко минути, за да схване, че в крайна сметка баща ѝ беше разярен не толкова от бременността, колкото от женитбата ѝ за един „амбициозен дегенерат от низшата класа“. Когато речникът му се изчерпа, той се тръшна на стола зад бюрото си и потъна в злокобно мълчание, вперил поглед в Мат, потупвайки по плота с ножа за отваряне на писма.

Очите ѝ пареха от непролети сълзи. Мат бе сгрешил. Това не беше нещо, с което баща ѝ щеше да привикне или да го преживее. Щеше да я изхвърли от живота си така, както беше направил с майка ѝ. Мат все още ѝ беше чужд, а от този ден нататък баща ѝ — също. Нямаше никакъв смисъл да обяснява или защитава съпруга си, защото щом се опиташе да прекъсне тирадата на Филип, той или не я забелязваше, или още повече се вбесяваше.

Като се изправи, с колкото можеше повече достойнство тя заяви:

— Щях да остана тук, докато замина за Южна Америка. Явно това е невъзможно. Ще се кача да си взема някои неща — обърна се към Мат, за да му предложи да я изчака в колата, но Филип я прекъсна с глас, стегнат от напрежение:

— Това е твоят дом и тук ти е мястото. А Фаръл и аз трябва да си поговорим насаме.

На нея не ѝ хареса казаното, но младият мъж ѝ кимна учтиво да върви.

— Поздравления, Фаръл — подигра се Банкрофт с хаплив, саркастичен тон. — Сдоби се с една осемнадесетгодишна бременна, едно момиче, за което животът тепърва започва — живот, който щеше да ѝ даде колежанско образование, пътувания, най-доброто от всичко — пронизвайки го с презрителен поглед, той продължи:

— Знаеш ли защо има клубове като този в Гленмор? Те съществуват, за да защитават нашите семейства, *нашите* дъщери от такива празнодумци като тебе.

Банкрофт усети, че е разбунил кръвта му със своите забележки и с инстинкта на вампир продължи настървено:

— Мередит е на осемнадесет, а ти ѝ открадна младостта, като направи така, че да забременее и да се омъжи за тебе. Сега искаш да я

повлечеш по целия път с тебе — за да мизерства като жена на бачкатор в Южна Америка. Бил съм там и познавам Брамбли Сомърс. Зная *точно* какъв вид сондени операции планира той във Венецуела. Ще трябва да прокарате пътища през джунглата, за да можете да се доберете до това, което минава за цивилизация там долу — обектите със сондите. Когато падне следващият дъжд, пътеките ще изчезнат. Доставчиците ви закарват и отвеждат с хеликоптери. Там няма телефон, няма климатична инсталация, няма нищо! И тази влажна дяволска дупка ли е мястото, където възнамеряваш да заведеш дъщеря ми!

Когато прие работата, Мат беше наясно с това, че нефтените компании плащат допълнителните 150 000 долара, за да се компенсират някои определени битови лишения. Но той беше убеден, че щеше да отработи нещата за Мередит. Независимо от омразата си към Филип Банкрофт знаеше, че човекът имаше право да иска някаква сигурност за дъщеря си. За пръв път, откакто беше дошъл, проговори:

— Има едно голямо село на сто и двацет километра...

— Глупости! Това са четири часа път с джип, при положение че прокараната от вас пътека не е изчезнала обратно в джунглата! Това ли е селото, където смяташ да закопаеш дъщеря ми за година и половина? Кога ще я виждаш? Ще работиш по дванадесет часа на смяна, доколкото разбирам.

— Има къщички и на обекта — изтъкна Мат, въпреки подозренията си, които беше споделил с Мередит, че може би не са подходящи. Знаеше, че Банкрофт е прав относно терена и неудобствата. Залагаше на това, че младата му жена може би щеше да намери Венецуела красива и да погледне на кратковременния им престой като на приключение.

— Прекрасен живот ѝ предлагаш — подхвърли Филип с убийствено презрение. — Палатка на обекта или колиба в някое забравено от Бога село, някъде в небитието! Сигурно прикритие имаш Фаръл, обзалагам се. Взе всичко, което можеш да предложи, без да си мръднеш и пръста. Чудя се дали имаш съвест? Продаде на дъщеря ми мечтите си в замяна на целия ѝ живот. Е, и тя си имаше мечти, копеле такова! Искаше да учи в колеж. Беше влюбена в едно момче от детинство — син на banker, който би могъл да ѝ предложи целия свят. Тя си мисли, че не знае за това, но греша. А ти знаеш ли?

Мат стисна зъби, но замълча.

— Кажи ми, откъде взе дрехите, с които е облечена? — без да чака отговор, Филип продължи: — С теб е от няколко дни и дори не изглежда същата! Прилича на човек, който се облича от „Март“. И така, стигаме до следващото — каза Филип с делови тон, — което ни води към нещо, което съм сигурен, е от жизнено значение за тебе: пари. Няма да видиш и един цент от парите на Мередит! Ясно ли се изразявам? — изсъска той. — Вече ограби младостта и мечтите ѝ, но никога няма да се докоснеш и до един неин *цент*. Контролирам състоянието ѝ за повече от дванадесет години напред. Ако по някаква случайност тогава тя е все още с теб, преди да ѝ ги прехвърля, ще инвестирам всеки проклет цент от тях в неща, които не може нито да продава, нито да търгува в продължение на двадесет и пет години.

След като Мат запази ледено мълчание, той продължи:

— Ако си мислиш, че ще изпадна в съжаление за начина, по който живее с тебе, и ще започна да ѝ отпускам средства, за да направя нещата по-добри за нея и за тебе — не ме познаваш! Мислиш, че си упорит, Фаръл, но ти все още не знаеш какво значи да бъдеш упорит. Пред нищо няма да се спра, за да освободя Мередит от компанията ти, и ако това означава да ѝ разреша да се разхожда облечена в дрипи, боса и бременна, ще го позволя да се случи! Достатъчно ясно ли се изразих дотук?

— Чудесно — подхвърли зет му. — И сега нека да напомня нещо: тук има замесено и дете. Мередит е бременна, така че повечето от това, което казахте, е вече без значение.

— Тя трябваше да отиде в колеж — подметна Филип. — Всички знаят това. Ще я изпратя някъде, където може да роди. Все още има време да се обмисли друга възможност...

Гняв заструи от очите на Мат.

— Нищо не трябва да се случва на детето! — предупреди той с тих глас.

— Чудесно. Щом го искаш, вземи го.

С много повече убеденост, отколкото чувстваше в момента, Мат заяви:

— Това са абсурдни приказки. Мередит иска да остане с мене.

— Разбира се, че иска! Сексът е едно ново за нея изживяване — хвърляйки презрителен поглед към него, Филип добави: — Но не и за тебе, нали?

Бяха като двама души на дуел, но Банкрофт разполагаше с по-острата рапира, а Мат беше в отбранителна позиция.

— Когато заминеш и сексът няма да бъде част от твоята привлекателност, Мередит ще може да размисли по-трезво — заяви баща ѝ убедено. — Тя ще поиска да се сбъднат нейните мечти, а не твоите. Ще пожелае да учи в колеж и да излиза със своите приятели. И така — заключи той, — искам да се споразумеем с тебе и съм склонен да платя хубавичко за това. Ако Мередит е като майка си, бременността изобщо няма да ѝ проличи, докато не влезе в шестия месец. Така че ще има време да преосмисли нещата. Настоявам да запазиш тази женитба и бременността в тайна...

Преди да даде възможност на Филип да си помисли, че го е убедил, Мат каза кратко:

— Тя вече е решила да постъпи така, докато стане време да дойде при мене в Южна Америка.

Удоволствието, което се изписа върху лицето на Банкрофт, го накара да скръцне със зъби.

— Добре, ако никой не знае, че сте женени, това ще направи нещата по-ясни, когато се разведете. Ето какво ти предлагам, Фаръл: в замяна на това да освободиш дъщеря ми ще те подпомогна със значителна сума за финансиране на всякакъв щурав проект, какъвто тя спомена, че имаш предвид, след като напуснеш Южна Америка.

Безмълвен, Мат го гледаше как изважда дебела чекова книжка от бюрото си. Само заради дребното отмъщение седеше там и остави Банкрофт да напише тлъстия чек, защото искаше да го притесни, преди да му откаже. Мат щеше да си върне за мъката и терзанието, което беше изпитал.

След като свърши, Банкрофт хвърли писалката и тръгна към него.

— Пет минути след като излезеш от тази стая, ще дам в моята банка нареждане да задържи изплащането на този чек. Но веднага, щом като убедиш Мередит да се откаже от този брак и ти разреши да отгледаш детето, ще дам нареждане на банката да изплати чека. Тези пари са твоето възнаграждение — сто и петдесет хиляди долара, — за да не съсипеш живота на едно осемнадесетгодишно момиче. Вземи го — нареди и протегна ръката си.

Младият мъж не пое листа хартия.

— Вземи чека, защото това е последният цент от моите пари, които някога ще видиш!

— Не ме интересуват проклетите ти пари!

— Предупреждавам те, Фаръл — лицето му отново потъмня от гняв, — вземи този чек.

С ледено спокойствие Мат произнесе:

— Разкарай се с твоя...

Юмрукът на Банкрофт с неочаквана сила проряза въздуха. Мат посрещна удара, сграбчи ръката на мъжа в движение, после рязко го дръпна напред, завъртя го и изви ръката му високо зад гърба. С леко ръмжене той нареди:

— Слушай ме много внимателно, Банкрофт. След няколко години ще имам достатъчно пари, за да те купя и продам, но ако се намесиш в брака ми, ще те *погреба*! Разбрахме ли се?

— Пусни ми ръката, кучи сине!

Мат го тласна настрана и се отпрати към вратата. Зад него Филип възстанови присъствието на духа си с учудваща бързина.

— В неделя обядваме в три часа — каза. — Бих предпочел да не разстройваш Мередит, като й разкажеш за това, което се случи тук. Както ти самият изтъкна, тя е бременна — задържайки ръката си на дръжката на вратата, младият мъж се обърна. Мълчанието му издаваше негласно съгласие, но Банкрофт не беше свършил. — Не искам да загубя дъщеря си, Фаръл — отрони той ледено. — Очевидно двамата с теб никога няма да си допаднем и харесаме, и все пак заради нея можем поне да опитаме да се търпим.

Мат изучаваше мъжа насреща, но не откри в изражението му и следа от лицемерие. Нещо повече, това, което предлагаше, беше логично, разумно, в негов собствен интерес и в интерес на дъщеря му. След малко кимна и прие предложението за чиста монета.

— Бихме могли да опитаме.

Филип Банкрофт го гледаше как излиза и затваря вратата зад себе си. После бавно накъса чека на парчета с кисела усмивка на лице.

— Фаръл — произнесе в празната стая той подигравателно, — ти току-що направи две огромни грешки: отказа този чек и подцени своя противник.

Мередит лежеше до Мат и се взираше в играещите сенки над леглото си, обезпокоена от промяната, която усети в него след разговора с баща ѝ. Когато го попита какво се е случило в библиотеката, всичко, което той ѝ каза, се свеждаше до:

— Опита се да ме убеди да изчезна от живота ти.

След като двамата мъже започнаха да се държат учтиво един към друг, тя предположи, че са постигнали някакво споразумение, и непрекъснато подпитваше:

— Той успя ли? — Мат отговори с „не“ и тя му повярва, но тази вечер той я люби с такава мрачна непоколебимост, каквато изобщо не беше типична за него. Като че ли искаше да я запечати към тялото си — или по-точно, като че ли се сбогуваше с нея...

Мередит крадешком го наблюдаваше: лежеше с широко отворени очи, стиснал плътно устни, потънал в мисли. Но тя не можеше да разбере дали беше сърдит, тъжен или просто угрижен. Познаваха се само от шест седмици и сега повече от всякога тя осъзна какъв голям недостатък беше това, защото въобще не можеше да проумее настроението му.

— За какво си мислиш? — попита той изведнъж.

Стресната от внезапното му желание да говори, тя отвърна:

— Мислех си, че се познаваме само от шест седмици.

На красивите му устни заигра насмешлива усмивка, сякаш беше очаквал да чуе подобно нещо.

— Това е чудесно основание да не желаяш да останеш омъжена, нали?

Неудобството, което изпита от неговите думи, прерасна в болезнена паника. Изведнъж разбра причината за своята реакция. Тя беше влюбена в него. Безнадеждно влюбена и поради това болезнено уязвима. Легна по корем и се облакът на възглавницата си, не особено сигурна дали той правеше изявление, или се опитваше да отгатне мислите ѝ. Съзнателно избягвайки погледа му, тя промълви:

— Току-що ме попита за моето мнение, или ми казваше какво е твоето?

— Питам те дали е това, за което мислиш.

Олекна ѝ. Усмихна се, тръсна глава и обясни:

— Мислех си, че ми е трудно да те разбера тази вечер, защото те познавам от много скоро. Сега е твой ред — каза с притеснена и

неумолима усмивка. — А ти над какво си блъскаш главата?

Думите му я вледениха.

— Разсъждавах над факта, че причината, поради която се оженихме, беше, защото ти настояваше детето да е законно и защото не искаше да кажеш на баща си, че си бременна. Детето е законно. Баща ти вече знае, че си бременна. Вместо да се опитаме от този брак да излезе нещо, има друга алтернатива, която не обсъдихме преди, но ще трябва да направим това сега: мога да взема детето и да го отгледам.

Решението ѝ да се държи спокойно и разумно се изпари и тя отвърна:

— Това би те освободило от товара на една нежелана съпруга, нали?

— Не го предложих поради такава причина!

— Така ли? — попита тя презрително.

— Не — обърна се на една страна и докосна ръката ѝ.

Мередит избухна:

— Да не си посмял да ме любиш отново! Може да съм млада, но имам право да зная какво става, а не да бъда използвана цяла нощ като едно, едно, една... безмозъчно тяло! Ако искаш да се освободиш от този брак, просто го кажи!

Неговата реакция беше почти толкова спонтанна, колкото и нейната:

— По дяволите, не се опитвам да се измъкна от каквото и да било! Ще се удавя във вината, която изпитвам, Мередит! *Вина*, не страхливост! Виновен съм, че забременя, че в паниката си дойде при мене и те накарах да се оженим. Както баща ти красноречиво се изрази — добави с горчиво самосъжаление, — аз откраднах младостта ти. Откраднах мечтите ти и ти продадох моите.

Прекалено много вина, а не съжаление беше причината за неговото настроение. Мередит си отдъхна с облекчение и понечи да каже нещо, но той продължи:

— Ти ми каза, че не искаш да останеш във фермата, докато ме няма. Хрумвало ли ти е, че фермата е много по-хубава от мястото, където ще отидеш? Или живееш с някои наивни представи, че ще живееш така и във Венецуела? Защото ако е така, бъди готова за изненади. Дори ако нещата се развият както смятам, ще минат години

преди да мога да си позволя да ти осигуря такъв живот, на какъвто си свикнала. По дяволите, аз може би *никога* няма да мога да си позволя къща като тази...

— Къща като тази ли? — прекъсна го, след това заби лице във възглавницата и се разтреса от смях.

Над нея гласът му се извиси сърдито и озадачено:

— Това не е смешно!

— Смешно е — отговори тя и продължи да се смее. — Това, това е една ужасна къща! Тя не е приветлива и аз *никога* не съм я обичала! — когато той не отговори, Мередит се овладя донякъде, повдигна се на лакти и крадешком погледна към каменното му лице. — Искаш ли да знаеш още нещо? — подразни го, спомняйки си признанието му, че е откраднал младостта ѝ.

Решен да я накара да разбере саможертвите, които я е принудил да направи, Мат се въздържа да прокара ръка по блестящата коса, разпиляна на гърба ѝ, но не можа да скрие усмивката си.

— И какво е то?

Отново развеселена, тя трепна.

— Аз не харесвам също и младостта си! — беше се надявал на благоприятен отговор и го получи. Целуна я яростно, което накара дъхът ѝ да секне и я лиши от способността да мисли. Докато все още се опитваше да дойде на себе си, той каза дрезгаво:

— Обещай ми едно нещо. Дори ако промениш решението си за каквото и да било, докато ме няма, недей да махаш детето. Никакъв аборт! Аз ще уредя нещата и ще го отгледам сам.

— Няма да променя...

— Обещай ми, че няма да махнеш детето!

Разбирайки, че е безсмислено да спори, тя кимна и впери поглед в тези сиви очи.

— Обещавам — отговори с мила усмивка.

Наградата ѝ за това обещание беше още един час любене, но този път той беше мъжът, когото тя познаваше.

Мередит застана на алеята за коли и за трети път тази сутрин целуна Мат за довиждане. Денят не беше започнал много добре. На закуска баща ѝ беше попитал дали някой друг знае за женитбата им и

тя си спомни, че миналата седмица беше звъняла на Джонатан Сомърс, когато никой не бе вдигнал телефона в къщата.

За да си спести въпроса, беше казала на Джонатан, че е намерила кредитната карта на Мат в колата си, когато го беше откарала от Гленмор къщи, и че не знае къде да я изпрати. Той я беше информирал, че Мат все още е в Едмънтън. Както баща ѝ посочи, идеята да обявят брака си само два дни след телефонния разговор с Джонатан беше просто смешна. Той предложи на дъщеря си да замине за Венецуела и тогава нека всички да си помислят, че са се оженили там. Мередит знаеше, че е прав, но я беше яд, защото беше предизвикала нещата да се развият така. Сега заминаването на Мат тегнеше над нея като черен облак.

— Ще ти се обадя от летището — обеща той. — Щом като пристигна във Венецуела и проверя какви са условията, ще се свържа с теб оттам, но няма да е по телефона. Ще разполагаме с радиовръзка до базовата станция, където всъщност има телефон. Връзката няма да е много качествена и няма да имам достъп до нея, освен в изключителни случаи. Ще намеря начин все пак да ти позвъня, за да те успокоя, че съм пристигнал благополучно. Но повече едва ли ще имам тази възможност.

— Пиши ми — помоли тя, като се опитваше да се усмихне.

— Ще пиша. Пощенските услуги вероятно също ще са лоши, така че да не се изненадаш, ако дни наред не получиш нито едно писмо, а след това пристигнат накуп.

Стоеше там, на пътеката, и го гледаше да се отдалечава. После тръгна бавно към къщи, мислейки си за времето след няколко седмици, когато те отново щяха да бъдат щастливи заедно. Баща ѝ беше в хола и я погледна със съжаление.

— Фаръл е от типа мъже, които непрекъснато се нуждаят от нови жени, нови места, нови предизвикателства. Ще разбие сърцето ти, ако се оставиш да разчиташ на него.

— Престани. Ти грешиш. Ще видиш.

Мат удържа на обещанието си да ѝ се обади от летището, а следващите дни Мередит си намираще работа из къщи и го чакаше да телефонира от Венецуела. Позвъни ѝ на третия ден, но тя не беше

вкъщи, а чакаше нервно пред кабинета на лекаря, защото се опасяваше, че ще абортира.

— Прокървяването през първите три месеца не е необичайно явление — обясни доктор Арлидж след прегледа. — Може и нищо да не означава. Повечето от спонтанните аборти обаче стават именно през това време — продължи той, като че ли очакваше да я успокои по този начин. Доктор Арлидж беше приятел на баща ѝ. Познаваше го от години и не се съмняваше, че и той веднага беше разбрал, че се е омъжила, защото е забременяла. — На този етап — добави лекарят — няма основание за безпокойство.

Когато го попита дали може да замине за Венецуела, той малко се намръщи.

— Не бих ти препоръчал това, освен ако не си абсолютно сигурна, че там има качествено медицинско обслужване.

Почти цял месец Мередит беше хранила надежда, че ако е бременна, ще пометне. Сега беше невероятно облекчена, че нямаше да загуби детето на Мат. Тяхното дете.

Тази мисъл я караше да се усмихва по целия път обратно към дома си.

— Фаръл се обади — събщи баща ѝ със същия глас, изпълнен с ненавист, както винаги, когато говореше за него. — Ще се опита да се обади отново довечера.

Мередит седеше до телефона, когато той иззвъня. Мат не беше преувеличил, че телефонната връзка ще бъде лоша.

— Приказките на Сомърс, че условията тук са прилични, са просто смехотворни — каза ѝ. — По никакъв начин не можеш да дойдеш тук веднага. Живее се предимно в бараки. Добрата новина е, че едната от къщичките ще се освободи след два месеца.

— Добре — отговори тя, като се опитваше гласът ѝ да звучи ведро, тъй като не искаше да му казва защо е ходила на лекар.

— Изглежда не си много разочарована.

— Разочарована съм. Но лекарят каза, че спонтанните аборти стават обикновено през първите три месеца, така че може би е по-добре да остана тук дотогава.

— Има ли някаква конкретна причина, поради която си започнала да се безпокоиш от помятане?

Мередит го увери, че се чувства чудесно. Когато първоначално ѝ беше казал, че няма да може да ѝ се обади пак скоро, беше се разстроила, но толкова трудно го чуваше през всичките шумове и пукания, че нямаше нищо против да не го прави. Писмата, реши тя, след като затвори, щяха да бъдат добре дошли.

Две седмици след като Мат беше заминал, Лиза си дойде от Европа. Тя реагира почти комично на разказа на Мередит за това как е срещнала Мат и се е омъжила за него, след като разбра, че всъщност приятелката ѝ въобще не се чувства нещастна от случилото се.

— Не мога да повярвам! — повтаряше тя непрекъснато, зяпнала Мередит, която седеше на леглото срещу нея. — Нещо не е наред в картинката. Аз бях безразсъдната, а ти беше самата Мери Попинс на „Бенсънхърст“, да не говорим, че беше най-предпазливият жив човек! Ако на някого се случеше да се влюби от пръв поглед, да забременее и да се омъжи, предполагаше се, че това трябваше да стане с мене!

Мередит се усмихна.

— Време беше и аз да направя нещо първа.

Лиза обаче изведнъж стана сериозна.

— Чудесен ли е той, Мер? Искам да кажа, ако той не е наистина, наистина чудесен, тогава не е за тебе.

Да говори за Мат и за чувствата си към него беше ново изживяване, най-вече защото знаеше колко нелепо би изглеждало, ако кажеше, че го обича, след като го познаваше само от няколко седмици. Вместо това тя кимна утвърдително, усмихна се и каза:

— Той наистина е чудесен!

Веднъж започнала обаче, вече ѝ бе невъзможно да не говори за него. Като подвиг крака под себе си, тя се опита да обясни:

— Лиза, случвало ли ти се е някога да срещнеш някого и за няколко минути да разбереш, че това е най-важният човек, когото някога си щяла да срещнеш в живота си?

— Обикновено така се чувствам в началото с всеки, с когото излизам... Шегувам се! — засмя се тя, когато Мередит я замери с една възглавница.

— Мат е специален, сериозно говоря. Мисля, че е прекрасен — искам да кажа, наистина прекрасен. Той е невероятно силен и малко

тираничен понякога, но вътре в него има нещо друго, нещо хубаво и мило, и...

— Случайно да разполагаме със снимка на това лице? — прекъсна я приятелката ѝ, очарована от сияещия ѝ вид, докато тя бърбореше.

Мередит извади една снимка.

— Намерих я в някакъв семеен албум, който сестра му ми показва. Правена е преди година и въпреки че е моментална и не е много хубава, ми напомня нещо от неговата самоличност — тя подаде снимката. Мат леко примигваше на слънчевата светлина, пъхнал ръце в задните джобове на дънките си, и се усмихваше на Джули, която го снимаше.

— *О, Господи!* — възкликна Лиза с широко отворени очи. — Личи животински магнетизъм! Мъжка привлекателност... сексапил...

Смеейки се, младата жена дръпна снимката.

— Ей, внимавай, това е моят съпруг, за когото приказваш.

— Ти винаги си харесвала чистички, светлокоси, изцяло американски тип мъже.

— Всъщност не смятах, че Мат е особено симпатичен, когато го срещнах за пръв път. Но оттогава вкусът ми се подобри.

— Мер, мислиш ли, че си влюбена в него?

— Много ми харесва да бъда с него.

— Не е ли същото?

Мередит се усмихна безпомощно и отговори:

— Да, но не звучи толкова глупаво като това да кажеш, че си влюбен в някого, когото познаваш само от няколко дни.

Доволна, Лиза скочи на крака.

— Хайде да излезем и да празнуваме! Ти плащаш вечерята!

— Спечели — вече бе на път към гардероба, за да се преоблече.

Пощенските услуги от Венецуела бяха много по-лоши, отколкото Мат беше казал. През следващите осем седмици Мередит му писа по три или четири пъти на седмица, но получи само пет писма — факт, който баща ѝ отбелязваше с повече тъга, отколкото със задоволство. Тя неизменно му напомняше, че писмата, които беше получила, бяха много дълги — по десет-дванадесет страници. Поради това, че мъжът

й работеше по дванадесет часа на ден и вършеше тежък физически труд, не можеше да се очаква от него да пише толкова често като нея. Това, което тя не спомена, беше, че последните две писма бяха много по-малко лични, отколкото предишните. Докато отначало Мат пишеше колко много му липсва тя и правеше планове, внезапно започна да пише все повече за нефтените кладенци и природата на Венецуела. Но за каквото и да ставаше дума, то оживяваше пред очите ѝ. Казваше си, че той ѝ пише за тези неща не защото губи интереса си към нея, а защото иска да задържи нейното внимание към страната, която щеше да посети.

Като се опитваше да запълни времето, тя прочете редица книги за бременността и отглеждането на деца, купи някои неща за бебето, кроеше планове и мечтаеше. Детето, което в началото не изглеждаше реалност, започна да напомня за съществуването си, като ѝ причиняваше периодично гадене и отмалялост — неща, които трябваше да се случат по-рано. А жестокото главоболие я принуждаваше доста често да остава в леглото. Тя понасяше това с чувство за хумор и с твърдото убеждение, че изживяванията ѝ са специални. Дните се нижеха и тя придоби навика да слага ръка на все още плоския си корем и да говори на бебето, като че ли то можеше да я чуе.

— Надявам се, че ти е добре там, малка госпожице, защото ме караш да се чувствам ужасно зле, като бито куче — тъй като нямаше ни най-малко предпочитание, тя промени „малка госпожице“ с „млади господине“.

Към края на месец октомври четиримесечната бременност на Мередит започна да разширява талията ѝ, а редовните коментари на баща ѝ, че Мат иска да се отърве от брака, започнаха да ѝ се струват действителни.

— Хубаво направи, че не каза на никой друг, освен на Лиза, че си се омъжила за него — заяви той няколко дни преди Хелюин. — Все още имаш избор, Мередит, не забравяй това — добави с неочаквана нежност. — Когато бременността ти проличи, ще кажем на всички, че си заминала да учиш в колеж от зимния семестър.

— Престани да говориш така, по дяволите! — избухна тя и отиде в стаята си, твърдо решила да накаже Мат, като самата тя спря да му пише. Освен това беше започнала да се чувства като влюбена глупачка,

която му досажда през цялото време, докато той не си бе направил труда да изпрати поне една картичка.

Лиза се отби късно следобед. Веднага усети, че Мередит е пренапрегната и предположи причината за опънатите ѝ нерви.

— Няма ли писмо от Мат днес? И баща ти си пее любимата песен, нали?

— Така е. Изминаха две седмици, откакто пристигна писмо номер пет.

— Хайде да излезем — предложи Лиза. — Това винаги ти се отразява добре. Ще отидем някъде, където е приятно.

— Какво ще кажеш да вечеряме в „Гленмор“? — попита Мередит, следвайки плана, който си беше наумила от седмици. — И може би — призна си тъжно, — Джон Сомърс ще бъде там. Обикновено е там.

— Бих могла да го разпитам за нефтодобива и може би той ще спомене Мат.

— Чудесно — съгласи се тя, но Мередит усещаше, че мнението ѝ за Мат се влошава с всеки изминал ден, в който не пристигаше никакво писмо.

Джонатан беше във фойето с още няколко души. Всички шумно разговаряха и пиеха. Когато двете влязоха, веднага получиха покана от мъжете да седнат на тяхната маса. В продължение на един час Мередит беше само на няколко стъпки от мястото, където бе стояла с Мат преди четири месеца. През това време Лиза разигра представление, достойно за академична награда: направи си шега с Джонатан и го накара да ѝ повярва, че възнамерява да се преориентира към геологията и да специализира нефтодобив. Така приятелката ѝ научи повече за нефтените сонди, отколкото искаше да знае, и нищичко за Мат.

Две седмици по-късно лекарят ѝ не се усмихваше, докато разговаряше с нея. Отново кървеше сериозно. Препоръча ѝ да ограничи до минимум всякакво движение. Повече от всякога Мередит искаше любимият ѝ да бъде до нея. Когато се прибра вкъщи, тя позвъни на Джули, защото искаше да поговори с някого, който му е близък. Два пъти преди това се беше обаждала на сестрата на Мат поради същата причина, и всеки път научаваше, че Джули и баща ѝ са получили известие от него през същата седмица.

Тази нощ лежеше будна, молеше се детето да е добре и Мат да ѝ пише. Беше изминал един месец от последното му писмо. От него бе разбрала, че е изключително зает и адски уморен нощем. Можеше да разбере това, но не можеше да схване защо имаше време да пише на семейството си, а на нея не. Мередит сложи ръка на корема си.

— Татко ти — прошепна тя на бебето — ще получи от мене едно много сурово писмо.

Предположи, че това е имало ефект, защото Мат бил шофирал осем часа, за да се добере до телефон и да ѝ се обади. Беше толкова щастлива да го чуе, но неговият глас звучеше сурово и студено.

— Къщичката все още не е свободна — каза ѝ. — Намерих друго жилище тук, в едно малко село. Ще идвам там обаче само в края на седмицата.

Мередит не можеше да замине сега, защото лекарят настояваше да я преглежда всяка седмица и не ѝ разрешаваше да се движи. Не можеше да замине и не искаше да плаши Мат, като му каже, че има опасност да загуби детето. От друга страна, толкова му беше сърдита, че не пише, и толкова уплашена за детето, че все пак пророни:

— Не мога да дойда. Лекарят иска да стоя вкъщи и да не се движа много.

— Колко странно — отвърна той. — Миналата седмица Сомърс беше тук и ми каза, че ти и твоята приятелка Лиза сте били в „Гленмор“, очаровайки всички мъже в салона.

— Това беше преди лекарят да ми препоръча да лежа.

— Ясно.

— Какво очакваш да направя? — саркастично попита тя. — Да вися тук ден след ден и да чакам твоите евентуални писма ли?

— Би могла да опиташ — подхвърли той. — Между другото, и ти не пишеш често.

Мередит така се ядоса, че почти щеше да затвори телефона.

— Разбирам, че нямаш какво друго да кажеш.

— Не особено.

Когато приключиха разговора, Мат се облегна на стената до телефона и стисна очи, опитвайки се да се успокои. Беше заминал само преди три месеца, и Мередит вече не искаше да дойде в Южна Америка. Не му беше писала от седмици; вече си възстановяваше стария начин на живот и го лъжеше, че трябва да бъде на легло вкъщи.

Но тя беше на осемнадесет години, спомни си той горчиво. Защо да не иска да бъде сред обществото? „По дяволите!“ — прошепна безпомощно, но след миг се изпълни с решителност. След няколко месеца нещата на обекта щяха да бъдат под контрол и той щеше да настоява за четири дни отпуска, за да отлети вкъщи и да я види. Мередит го желаше и искаше да бъде омъжена за него. Независимо колко малко писма беше написала или какво беше направила, със сърцето си Мат чувстваше, че всичко това все още беше истина. Щеше да отлети у дома и когато са заедно, щеше да я убеди да се върне с него.

Мередит затвори телефона, хвърли се на леглото и заплака. Когато ѝ беше казал, че е намерил къща, той се беше държал така, като че ли не го беше особено грижа дали тя ще отиде. Избърса очите си и му написа дълго писмо. Обясни, че е дала воля на гнева си и губейки цялата си гордост, му каза колко много означават неговите писма за нея. Описа и в най-големи подробности становището на лекаря.

Когато привърши писмото, го занесе долу и го остави на Албърт да го изпрати по пощата. Вече се беше отказала да виси край пощенската кутия на пътя и да чака писмата на Мат, които така и не идваха. Албърт, който работеше като иконом, шофьор и по поддръжката, точно в този момент влезе с парцала за прах в ръка. Госпожа Елис за пръв път от години си беше взела три месеца отпуска и той с нежелание беше поел някои от нейните задължения.

— Би ли изпратил това писмо, Албърт? — попита тя.

— Разбира се.

След като тя излезе, той занесе писмото в кабинета на Филип Банкрофт, отключи един шкаф и го хвърли отгоре върху всички други писма, половината от които бяха с клеймо от Венецуела.

Мередит се качи горе в спалнята си и почти беше стигнала до стола при бюрото, когато кръвоизливът започна.

Прекара два дни в крилото „Банкрофт“ на болницата „Сидър Хилс“. Отделението носеше името на нейната фамилия в чест на огромните им дарения. Молеше се кръвенето да не започва отново и Мат да реши да си дойде вкъщи. Искаше си детето, искаше си съпруга, а имаше ужасното предчувствие, че загубваше и двете.

Доктор Арлидж я пусна от болницата при условие, че ще остане на легло по време на цялата бременност. Веднага щом като се прибра

вкъщи, написа писмо на Мат не само за да го информира, че имаше опасност да загуби детето. Писмото беше *предназначено* да го уплаши и той да се обезпокои за нея. Беше готова да направи всичко, само и само да не я забрави.

Пълната почивка, изглежда, беше решение на проблема с помятането, но без да имаше какво друго да прави, освен да чете, да гледа телевизия или да се безпокои, Мередит разполагаше с много свободно време за болезнената действителност: Мат очевидно я намираще за удобна партньорка в леглото и сега, когато бяха разделени, напълно я беше забравил. Започна да обмисля как да отгледа детето си сама.

Оказа се, че излишно се беше притеснявала. В края на петия месец получи нов кръвоизлив. Този път нищо не можа да спаси момиченцето, което Мередит нарече Елизабет на майката на Мат. В продължение на три дни самата тя беше в критично състояние.

Цяла седмица след това лежа на системи, заслушвайки се да чуе по коридора шумните, бързи, големи крачки на Мат. Баща ѝ се беше опитал да му се обади и след като не беше успял, беше му изпратил телеграма.

Мат не дойде. Не се и обади.

През втората седмица от престоя ѝ в болницата обаче той отговори на телеграмата ѝ с телеграма. Беше директна и лаконична:

„Разводът е отлична идея. Вземи го.“

Мередит беше съкрушена от тези шест думи. Не искаше да повярва, че той е способен да изпрати такава телеграма — не и когато тя беше в болницата.

— Лиза! — изплака истерично. — Трябва да ме е *намразил*, преди да постъпи така, а не съм направила нищо, за да го накарам да ме мрази! Той не е изпратил тази телеграма — не я е изпратил! Не би *могъл*!

Убеди приятелката си да изиграе още едно представление пред състава на „Уестърн Юнион“, за да открие кой е авторът на това зловещо известие. С неудоволствие дадоха информация, че

телеграмата наистина е била изпратена от Матю Фаръл от Венецуела и е била заведена по сметката на неговата кредитна карта.

В един студен декемврийски ден Мередит излезе от болницата, придружавана от Лиза от едната си страна и от баща си от другата. Погледна нагоре към синьото небе. То изглеждаше различно, чуждо. Целият свят изглеждаше чужд.

По настояване на баща си тя се записа за зимния семестър в „Нортуестърн“ и уреди да бъде в една стая с приятелката си. Направи го, защото, изглежда, искаха това от нея, но все пак навреме си спомни, че някога много държеше на това. Спомни си и други неща — да се усмихва и да се смее. Лекарят я беше предупредил, че една бъдеща бременност щеше да бъде голям риск за детето и за самата нея. Мисълта, че навярно ще бъде бездетна, я беше наранила жестоко, но някак си прие и това.

Животът ѝ нанесе няколко големи удара, но тя оцеля и откри, че у нея имаше вътрешна сила, каквато до този момент не знаеше, че притежава.

Баща ѝ нае адвокат, който се зае с развода. От Мат нямаше известие, но накрая тя вече можеше да мисли за него без болка или омраза. Явно се беше оженил за нея, защото беше бременна и защото беше алчен. Когато беше разбрал, че баща ѝ има пълен контрол върху нейните пари, просто повече не му беше нужна. Своевременно спря да го обвинява. Нейните основания да се омъжи за него също не бяха лишени от себичност: беше забременяла и се страхуваше сама да приеме последствията. И въпреки че го бе обичала, той никога не я беше лъгал за самия себе си — тя се беше *самозалъгвала*, вярвайки, че той я обича. И така, оказа се, че бракът им е бил обречен още от самото начало.

По-късно се беше срещала с Джонатан Сомърс в „Гленмор“. Той ѝ беше казал, че баща му толкова харесал някакъв проект на Мат, че сключил договор за съдружие с него и вложил допълнителен капитал в начинанието му.

Това начинание се бе оказало удачно. През следващите единадесет години още много проекти на Мат бяха успешни. Често в списанията и вестниците се появяваха статии за него. Тя ги виждаше,

но беше заета със своята кариера, а и вече ѝ беше безразлично какво прави той. Това беше от значение единствено за пресата. От година на година пресата все повече следеше невероятния му успех в бизнеса и пишеше за пицните му партньорки в леглото, между които имаше няколко филмови звезди. За обикновения човек Мат очевидно представляваше американската мечта на бедното преуспяло момче. За Мередит той беше просто един мъж, с когото е имала кратка връзка. Тъй като никога не беше използвала името му и само баща ѝ и Лиза знаеха, че за кратко беше омъжена за него, широката му публична известност и пикантните истории не ѝ причиниха никакви лични неприятности.

ГЛАВА 12

Ноември 1989 г.

Образуванията от вятъра бели зайчета върху гребена на вълните се разбиваха по скалите, където Барбара Уолтърс се разхождаше в компанията на Матю Фаръл. Камерата ги следваше и тъмното око на обектива ги наблюдаваше отдясно на фона на „Кармел“ — калифорнийското имение на Фаръл, а отляво — на необятната шир на Тихия океан.

Мъглата се стелеше наоколо като плътно, непроницаемо платно, издуващо се под напора на вятъра, който духаше на тласъци, разбъркваше косите на Барбара Уолтърс и пръскаше пясък към камерата. На предварително определеното място тя се спря, застана с гръб към океана и зададе поредния си въпрос на Фаръл. Камерата също се завъртя, но сега „хващаше“ само силуета на двойката, очертан на фона на сивата мъгла, докато вятърът пилееше косите на Уолтърс по лицето ѝ.

— Спри! — извика раздразнена, опитвайки се да отстрани полепналите по червилото ѝ кичури коса. Обърна се към гримьорката и я попита:

— Трейси, имаш ли нещо под ръка, което ще задържи това чудо да не се развява на вятъра?

— Лепило „Елмър“ ще свърши ли работа? — пошегува се тя и се запъти към караваната под кипарисовите дървета в западния край на имението. След като се извини на Фаръл, Уолтърс тръгна след гримьорката.

— Мразя мъглата! — тъжно заяви операторът, взирайки се в гъстата пелена, обхванала бреговата линия и закриваща панорамната гледка от Залива на луната, който той беше избрал за снимачен фон по време на интервюто. — И мразя също вятъра, по дяволите!

Като че ли в отговор в краката на мъжа се изви вихрушка от пясък и посипа гърдите и лицето му.

Асистент-операторът се пошегува:

— Очевидно и Господ много-много не *те* обича — подаде му чаша димящо кафе. — Какво ще кажеш за едно кафе?

— И това мразя — измърмори операторът, но взе чашата. Асистентът кимна по посока на високия мъж, който стоеше на няколко крачки от тях и гледаше океана.

— Защо не помолиш Фаръл да спре вятъра и да прогони мъглата? От това, което чувам, като че ли Господ получава заповедите си от него.

— Ако мене ме питаш — присъедини се Алис Чампиън, — Матю Фаръл е Господ — двамата мъже хвърлиха насмешлив поглед към момичето, но не казаха нищо. Тя обаче знаеше, че мълчанието им означаваше тяхното неохотно възхищение.

Тя изучаваше Фаръл, докато той стоеше и се взираше в океана — самотен, потаен властелин на една финансова империя, наречена „Интеркорп“, империя, която беше дръзнал да изгради със собствената си пот. Изискан монарх, чиято власт се простираше над стоманените заводи на Индиана, Матю Фаръл се беше извисил над всичко, което би могло да напомни за обикновения му произход.

И сега, докато изчакваше да продължи интервюто, Алис си мислеше, че от него се излъчват успех, увереност, мъжественост. И сила. Повече от всичко Фаръл излъчваше сурова, непреклонна сила. В него имаше нещо, което дори дрехите му, ушити по поръчка, и учтивата усмивка не можеха да скрият — усещане за опасност, безскрупулност, които другите се опитваха да намират по-скоро забавни, отколкото дразнещи. Като че ли цялото му същество мълчаливо предупреждаваше никой да не му се изпречва на пътя.

— Господин Фаръл? — Барбара Уолтърс излезе от караваната. — Това време е отвратително. Ще трябва да продължим вътре в къщата. Ще ни отнеме около тридесет минути. Може ли да се възползваме от всекидневната?

— Чудесно — отговори Мат, прикривайки зад мигновена усмивка раздразнението си от забавянето. Не обичаше репортерите.

Единствената причина, поради която се беше съгласил да го интервюират, бе, че от доста време се шумеше за частния му живот и за имиджа на „Интеркорп“ щеше да е от полза да бъде отразена личността на главния изпълнителен директор. Когато ставаше въпрос за „Интеркорп“, той беше готов на всякакви саможертви. Преди девет

години, след като приключи договора си за работа във Венецуела, беше използвал премията и допълнителните пари, които Сомърс вложи, за да купи малка фирма за производство на авточасти, която беше пред фалит. Една година по-късно я продаде за два пъти повече пари, отколкото струваше. Като използва своя дял от печалбите и взе допълнително заем от банки и частни инвеститори, той основа „Интеркорп“ и продължи да купува през следващите няколко години фирми, които бяха пред банкрут не защото бяха лошо управлявани, а защото бяха лишени от капитал — после ги укрепваше със средства на „Интеркорп“ и чакаше купувач.

По-късно, вместо да продава фирмите, започна внимателно да разработва програми за приобщаване. В резултат на това за десет години беше изградил финансова империя, за каквата беше мечтал, докато се потеше в стоманолеярните край нефтените кладенци. Днес „Интеркорп“ беше един огромен конгломерат със седалище в Лос Анжелос и контролираше най-различни дейности — от фармацевтични лаборатории до текстилни заводи.

Доскоро като правило купуваше само подобрани фирми, които се продаваха. Преди година обаче той започна преговори да купи един многомилионен производител на електроника от Чикаго. Първоначално самата фирма беше потърсила „Интеркорп“, питайки дали оттам проявяват интерес да ги приобщят.

Идеята му хареса, но след като загубиха много средства и месеци за финализиране на споразумението, служителите на „Хаскъл Електроникс“ изведнъж се отказаха да приемат вече договорените условия. Ядосан от пропиляното време и пари за „Интеркорп“, той реши да получи „Хаскъл“ със или без тяхното съгласие. В резултат на това последва свирепа и широко огласена битка. Накрая служителите и директорите бяха оставени да служат на финансовото бойно поле, а „Интеркорп“ спечели един изключително доходен производител на електроника. Заедно с победата Мат си завоюва името на непреклонен финансов нападател. Тази му слава не беше по-незначителна от вече придобитата известност на международен плейбой. Популярността и липсата на лична неприкосновеност беше цената на успеха и той приемаше това със същото философско безразличие, с което приемаше сблъсъка с лицемерието в обществото и предателството на противниците в бизнеса.

Това, което наистина го притесняваше, беше, че вече не изпитваше удовлетворение от успехите си. От години му липсваха тръпката и възторгът, които чувстваше при всяка трудна сделка. Нямахме никакво предизвикателство — поне нямаше такова, докато не беше решил да превземе „Хаскъл Електроникс“. „Хаскъл“ беше предизвикателство, старата огромна корпорация се нуждаеше от пълно реструктуриране. Беше с прекалено тромаво управление, производствените ѝ мощности бяха морално остарели, маркетинговата стратегия — отживяла. Всичко трябваше да се промени, и Мат изгаряше от нетърпение да отиде в Чикаго и да се захване с това. Тъй като знаеше, че ще бъде там по-голямата част от годината, той купи апартамент на последния етаж на един небостъргач. Всичко беше готово и той бързаше да замине и да започне работа.

Миналата нощ си беше пристигнал от Гърция, където преговорите за една спедиторска флотилия бяха продължили четири дълги, изтощителни седмици, за да се стигне до благоприятен край. Единственото нещо, което го задържаше сега, беше това интервю. Проклинайки мълчаливо забавянето, Мат тръгна към къщата. Хеликоптерът му вече го чакаше, за да го закара на летището, където купеният от него самолет „Пиър“ беше готов да излети за Чикаго.

Пилотът му махна с ръка, после направи знак с вдигнат палец, че е зареден с гориво и готов за полет, и тревожно погледна към стената от спускаща се мъгла. Мат прекоси терасата и влезе в кабинета си. Посегна към телефона, за да позвъни в офиса си в Лос Анжелос, когато вратата срещу него се отвори шумно.

— Здравей, Мат — подаде глава Джо О’Хара. Грубият му нецивилизован глас и небрежната външност контрастираха с почти антисептичното великолепие на покрития с мрамор под на кабинета, върху който имаше дебел кремав килим и бюро със стъклен плот. Официално О’Хара беше шофьор на Мат, неофициално — негов телохранител. Тази роля много повече му прилягаше, защото когато седнеше зад волана на автомобила, караше така, като че ли се състезаваше за първото място на Гранд При.

— Кога ще тръгнем за Чикаго? — попита той.

— Веднага щом като свърша с това проклето интервю.

— Добре. Обадих се и лимузината ще ни чака на пистата при Мидуей. Но не съм тук, за да ти съобщя това — О’Хара отиде към

прозореца и дръпна завесите. Повика с ръка Мат да се присъедини, после посочи към широкия път, виещ се между кипарисите пред къщата. Грубото му лице се отпусна, а гласът му се снижи: — Хвърли един поглед към онази сладурана ей там — каза той, когато Мат се приближи до прозореца. Някой би си помислил, че става въпрос за жена, но Мат знаеше по-добре. След смъртта на жена си О'Хара даряваше единствено колите с любовта си. — Принадлежи на един от операторите, които дойдоха тук с Уолтърс.

„Сладураната“ беше червен кадилак, 1959 година.

— Погледни как се въртят фаровете й! — говореше Джо възторжено с глас на подрастващ, захласнал се в „Плейбой“. — И тия извивки! Плъзга се, Мат, наистина го прави. Просто те кара да я погалиш, нали? — побутна с лакът мълчаливо стоящия до него човек. — Виждал ли си някога нещо по-хубаво от това?

Мат си спести отговора, защото се появи момичето за интервюто и го уведоми, че са приключили подготовката за снимки във всекидневната.

Интервюто вървеше съгласно планираното време почти един час, когато внезапно вратата се отвори и една жена нахълта в стаята. Върху красивото й лице се изписа усмивка.

— Мат, скъпи, ти си си дошъл! Аз... — всички обърнаха глава. Екипът на АББ зяпна от изненада, когато Мерил Сандърс се втурна напред, облечена в прозрачна предизвикателна червена рокля.

Но не беше тялото й, в което се бяха вторачили групата от АБВ, а лицето й — едно лице, което красеше телевизионните и киноекраните по целия свят; лице, чиято момичешка миловидност и ангелска религиозност я бяха направили любимка на Америка. Подрастващите я харесваха, защото беше хубава и млада, родителите я одобряваха, продуцентите я преследваха, защото беше дяволски талантива, и всеки филм, в който се появеше, неминуемо гарантиране приходи в мегамилиони. Нямаше значение, че беше само на двадесет и три години. Тя бе страхотно сексапилна. С ускорен пулс посрещнаха Мерил, а Мат се почувства така, като че ли е хванат на местопрестъплението, прелъстявайки Алиса от страната на чудесата.

Тя се усмихна учтиво на безмълвната група и се извини на Мат за прекъсването. После се обърна и излезе с достойнството на ученичка от католическото училище.

Лицето на Барбара Уолтърс отразяваше като огледало мислите ѝ и Мат се подготви за неизбежния порой от неудобни въпроси, съжалявайки, че внимателно изграденият за репортерката имидж можеше да рухне. Но госпожица Уолтърс само попита дали Мерил му гостува често. Той отговори, че ѝ е приятно да пребивава в къщата му винаги когато е необитаема, а това беше доста често.

За негова изненада журналистката прие отговора му и се върна на основната тема, която разискваха допреди малко:

— Какво ще кажете за нарастващия брой враждебни кредитори?

— Смятам, че това е тенденция, която ще продължи дотогава, докато не се очертаят ръководни начала за упражняване на контрол.

— „Интеркорп“ планира ли да погълне още фирми?

Подвеждащ въпрос, но не и неочакван, и той леко го заобиколи.

— „Интеркорп“ винаги е проявявал интерес към привличане на добри фирми с оглед на своя и на техния бъдещ просперитет.

— Дори ако фирмата не *желае* да се присъедини?

— Това е риск за всички, дори за „Интеркорп“ — отговори той, учтиво усмихвайки се.

— О, ще е необходим доста по-голям гигант от „Интеркорп“, за да го погълне. Има ли някой, който е защитен срещу асимилиране от вас. Приятели и така нататък? Искам да кажа — поясни се тя, — възможно ли е нашата собствена фирма АБВ да се окаже ваша следваща плячка?

— Предметът на опита за поглъщане се нарича цел — заяви сухо, — не плячка. Ако това ще ви подейства успокоително обаче, бих могъл да ви уверя, че „Интеркорп“ засега не е насочил мерника си към АБВ — пошегува се той.

Тя се засмя и след това го дари с най-добрата си усмивка на професионален телевизионен журналист.

— Сега можем ли да поговорим малко за личния ви живот?

Внимателно прикривайки раздражението си, Мат попита:

— А бих ли могъл да ви спра?

Тя се усмихна широко, тръсна глава и започна:

— През последните няколко години се писа за вас, че сте имали любовни връзки с няколко филмови звезди, с една принцеса и съвсем наскоро с Мария Калварис, наследница на гръцки богаташ. Всички

тези истории, за които се писа, истина ли са, или са измислени от клюкарските рубрики?

— Измислени, естествено.

Барбара Уалтърс се изсмя на светкавичния му отговор, после стана сериозна.

— Какво ще кажете за вашия брак? Можем ли да говорим за това?

Той толкова се изненада, че за секунда занемя.

— Моя какво? — не *желаеше* да повярва. Никой никога не беше разкрил неговия кратък, неудачен брак с Мередит Банкрофт преди единадесет години.

— Никога не сте се женили — поясни тя. — Чудех се дали имате някакви планове да го направите в бъдеще.

Мат разсеяно отговори:

— Не е невъзможно.

ГЛАВА 13

Ноември 1989 г.

Тълпи жители на Чикаго вървяха по Мичиган Авеню със забавена крачка, отчасти поради невероятно мекото за сезона време и отчасти поради задръстването на пазаруващите пред витрините на „Банкрофт и компания“, които привличаха с красиво изработената си коледна украса.

Двама възрастни портиери, които се конкурираха във всичко и почти не си говореха, работеха заедно вече тридесет години. Сега те ревниво наблюдаваха идващото черно БМВ и всеки от тях тайничко се надяваше шофьорът да спре от неговата страна.

Колата се плъзна, отмина леко Леон, който стоеше затаил дъх от едната страна на вратата, и спря точно пред съперника му.

— Нещастен стар глупак! — измърмори Леон срещу противника си, когато Ърнест пристъпи напред.

— Добро утро, госпожице Банкрофт — поздрави любезно портиерът, отваряйки вратата. Преди двадесет и пет години той беше отворил вратата на бащината ѝ кола, бе погледнал за пръв път Мередит и бе изрекъл същите думи със същия тон.

— Добро утро, Ърнест — отговори тя с усмивка и му подаде ключовете от колата си. — Би ли помолил Карл да я паркира вместо мене? Доста неща имам със себе си и не бих искала да ги разнасям от паркинга обратно до тук.

— Разбира се, госпожице Банкрофт.

— Поздрави Амелия от мене — добави тя, имайки предвид жена му. Мередит поддържаше приятелски отношения с много от дългогодишните служители на магазина.

Спря се за миг на тротоара и погледна тълпите пред витрините на магазина. Усмивка заигра на устните ѝ и сърцето ѝ се изпълни с радост. Това беше чувство, което изпитваше винаги когато погледнеше елегантната фасада на „Банкрофт“, чувство на гордост, ентузиазъм и

закрила. Днес обаче щастието ѝ беше безгранично, защото снощи Паркър я беше прегърнал и ѝ бе заявил нежно и тържествено:

— Обичам те, Мередит. Ще се омъжиш ли за мене? — след което ѝ беше подарил годежен пръстен.

— Тази година витрините са по-хубави от всякога — каза на Ърнест, когато тълпите се размърдаха и тя видя зашеметяващия резултат от таланта и умението на Лиза Понтини. Приятелката ѝ вече си беше спечелила одобрението на „Банкрофт“ за своята професионална работа. След една година, когато прекият ѝ началник щеше да се пенсионира, беше определена да заеме неговата длъжност и да оглави направлението за пространствено оформление.

Нетърпелива да се види с Лиза и да ѝ разкаже за предложението на Паркър, Мередит взе две чанти, няколко папки и се упъти към главния вход. Веднага щом влезе в магазина, един служител от сигурността я забеляза и се приближи:

— Може ли да ви помогна, госпожице Банкрофт?

— Благодаря, Дан — тя му подаде тежките папки и двете чанти. След като мъжът се отпрати към ескалаторите, Мередит оправи синия копринен шал на бялото си сако, пъкна ръце в джобовете си и тръгна към щанда за козметика. Купувачите я блъскаха, забързани към ескалаторите, но това само засилваше удоволствието ѝ.

Вдигнала глава, тя се взираше в белите коледни елхи, които се извисяваха над алеите. Клоните им бяха украсени с мигащи червени светлинки, големи червени дъги и огромни украшения от червено стъкло. Празнични венци, украсени с шейни и звънчета, висяха по покритите с огледала колони. Музика се носеше от високоговорителите на радиоуредбата. Една жена, която разглеждаше чанти на близкия щанд, побутна приятелката си.

— Това не е ли Мередит Банкрофт?

— Да, това определено е тя! И този писател, който я оприличи на младата Грейс Кели, е напълно прав!

Мередит ги чу, но не обърна особено внимание на думите. През последните няколко години беше свикнала хората да се заглеждат и да говорят за нея. „Уименс Уеър Дейли“ я бяха нарекли „въплъщение на хладна елегантност“, „Космополитън“ — „тотален шик“, „Уолстрийт Джърнъл“ — „всепризнатата принцеса на «Банкрофт»“. Зад вратите на директорския съвет на „Банкрофт“ я наричаха „душманка в работата“.

Само последното описание беше от значение за Мередит, не я интересуваше какво пишеха за нея вестниците и списанията, освен когато писанията им допринасяха или не за престижа на магазина. Но Бордът на директорите беше от голямо значение за нея, защото хората там имаха властта да ѝ попречат, да осуетят мечтите ѝ за непрестанното разрастване на веригата „Банкрофт“. Президентът на „Банкрофт“ не се отнасяше с повече любов или ентузиазъм към нея, отколкото директорите. А той беше нейният баща.

Днес обаче дори продължаващата битка с баща ѝ и Борда за планираната експанзия не можеше да помрачи настроението ѝ.

Мередит погледна часовника си. Видя, че вече е един часът, и се отправи към Лиза, за да сподели новините за себе си. Беше прекарала цялата сутрин с архитекта, обсъждайки плановете за магазина в Хюстън, а я чакаше много натоварен следобед.

Дизайнерската стая, всъщност едно огромно помещение от магазина, се намираше под нивото на улицата. В нея бяха струпани няколко маси, части от манекени, грамадни топове платове и какво ли не. Мередит си пробиваше път през хаоса с цялото умение на бивш обитател на това място — какъвто и беше. През ранния етап на своето обучение беше работила във всеки отдел на магазина.

— Лиза? — извика тя и помощниците на приятелката ѝ вдигнаха глави.

— Тук съм! — чу се сподавен глас, след което завесите около масата се разтвориха и се подаде къдравата червена коса на Лиза. — Сега пък какво? — попита тя раздражено, а светлокафявите ѝ очи се впиха в краката на Мередит. — Как мога да направя нещо с толкова прекъсвания?

— Пада ми се — отговори тя развеселена, седна върху масата и се усмихна. — Никога не мога да разбера как откриваш тук нещо, когато го потърсиш, а камо ли да го *създадеш*.

— Здравсти — отвърна Лиза, докато изпълзяваше изпод плота. — Опитвах се да закача няколко жици под масата, за да я подготвим за коледната вечеря, която организираме в отдела за мебели. Как мина срещата с Паркър снощи?

— О, чудесно. Както обикновено — излъга тя, като демонстративно попипваше ревера на сакото си с лявата ръка, върху която носеше годежния пръстен със сапфир. Вчера беше казала на

приятелката си за предчувствието си, че Паркър ще ѝ направи предложение.

Лиза сложи ръка на кръста си.

— Както обикновено! За Бога, Мер, той се разведе преди две години, ти излизаш с него девет месеца. Прекарваш с дъщерите му почти толкова време, колкото и той. Красива и интелигентна си. Мъжете припадат само като те погледнат, а Паркър те зяпа от месеци насам и мисля, че ти просто си губиш времето с него. Ако този идиот искаше да ти направи предложение...

— И го направи — прекъсна я, усмихвайки се победоносно, но Лиза беше подхванала любимата си реч и ѝ трябваше време, за да стигнат думите на Мередит до съзнанието ѝ.

— Той въобще не е за тебе. Трябва ти някой, който ще те извади от твоята консервативна черупка и ще те накара да правиш луди и импулсивни неща — например да гласуваш поне веднъж за демократите или да отидеш на опера в петък, вместо в събота. Паркър е като тебе, твърде методичен, твърде сериозен, твърде предпазлив, твърде... Ти се шегуваш! Той ти направи предложение ли?

Най-сетне забеляза тъмния сапфир в античната розетка.

— Това ли е годежният ти пръстен? — попита и сграбчи ръката на Мередит, но докато разглеждаше пръстена, усмивката ѝ изчезна и тя озадачено се смръщи. — Какво е това?

— Сапфир — отговори ѝ, без да се смуцава от липсата на възторг у Лиза. Винаги беше харесвала нейната прямота. Самата Мередит, която обичаше Паркър, не беше убедена в красотата на пръстена. Беше обаче семейно наследствено бижу и на нея това ѝ стигаше.

— Видях, че е сапфир, а какви са другите по-малки камъчета? Не блестят като истински диаманти.

— Старовремска изработка са. Пръстенът е стар. Принадлежал е на бабата на Паркър.

— Не е могъл да купи нов ли? — подразни я. — Знаеш ли — продължи, — допреди да те срещна, си мислех, че хората с много пари купуват великолепни неща и за тях цената не е от значение...

— Само тези с новите пари правят това. Старите пари са тихи пари.

— Ами, добре де, старите пари могат да научат нещо от новите пари. Що за хора сте, пазите нещата, докато се изтъркат. Ако някога се сгодя и господинът се опита да ми пробута изтъркания пръстен на баба си, всичко ще свърши на секундата. Е, и от какво — продължи тя сърдито — е направена розетката? Не е много лъскава.

— Платина — Мередит потисна смеха си.

— Знаех си. Предполагам, че никога няма да се изтърка. Този, който е купил това нещо преди двеста години, си е направил сметката.

— Точно така — отговори ѝ, а раменете ѝ вече се тресяха от смях.

— Честно, Мер — продължи Лиза, също смеейки се, но с насълзени очи. — Ако не смяташе, че трябва да бъдеш вървяща реклама на шикозните облекла на „Банкрофт и компания“, все още щеше да носиш колежанските си дрехи.

— Само ако бяха много здрави.

Лиза се хвърли и сърдечно я прегърна.

— Той и наполовина не те заслужава.

— Той е идеален за мене. Благотворителният бал на операта е утре вечер. Ще взема два билета, за тебе и Фил — каза Мередит, имайки предвид колегата фотограф, с когото излизаше Лиза. — След това ще бъде нашето парти по случай годиша.

— Фил е в Ню Йорк, но аз ще бъда там. В края на краищата, след като Паркър ще става член на нашето семейство, ще трябва да го заобичам — и с кисела гримаса добави: — Въпреки че той наистина обявява ипотека за просрочване.

— Лиза, Паркър мрази твоите bankerски шеги и ти знаеш това. Сега, когато сме сгодени, не би ли спряла да се заяждаш с него?

— Ще се опитам — обеща тя. — Никакво заяждане и никакви bankerски майтапи.

— И няма да го наричаш повече „Дрисдейл“, нали?

— Няма да гледам и „Бевърли Хилбилд“.

— Благодаря — отвърна Мередит и стана. Лиза рязко се обърна и изведнъж се зае да оправя гънките на един топ червено кадифе. — Има ли нещо, което да не е наред?

— Той знае ли за... за другото нещо, за твоята „венчавка“?

— Знае. Паркър беше мил и прояви разбиране — започна тя, после внезапно млъкна, след като зазвъняха серия звънци по системата

от високоговорителите в магазина. Купувачите бяха свикнали да ги чуват и не им обръщаха внимание, но всеки началник на отдел в магазина имаше свой код и този, за когото беше предназначен сигналът, трябваше да му отговори възможно най-бързо. Мередит се заслуша: две кратки позвънявания, пауза, след това още един звън.

— Това е моят пейджър — изрече с въздишка и се изправи. — Трябва да тръгвам. След един час има заседание на съвета, а трябва да се подготвя по още някои бележки.

— Прати ги по дяволите! — каза приятелката ѝ и бързо пропълзя обратно под масата.

Мередит отиде до телефона, окачен на стената до вратата, и се обади на телефонистката на магазина.

— Мередит Банкрофт е. Току-що ме повикахте.

— Да, госпожице Банкрофт — отговори операторката. — Господин Брейдън от охраната пита дали бихте могли да отидете в кабинета му колкото е възможно по-скоро. Каза да ви предам, че е важно.

ГЛАВА 14

Дискретно скрити от погледа с фалшива стена, помещенията за сигурността бяха на шестия етаж, зад отдела за играчки. Охранителното отделение беше на подчинение на Мередит. Докато вървеше покрай купувачите, които разглеждаха електрически влачета и кукленски къщички във викториански стил, тя тъжно се чудеше кого ли бяха хванали да краде, че се налагаше да я викат. Едва ли беше обикновен случай на кражба, защото щяха да се оправят сами, което пък означаваше, че вероятно ставаше въпрос за служител. Работещите в магазина, от изпълнителните ръководители до продавачите, бяха плътно наблюдавани от охранителното отделение. Мередит спря пред вратата, на която пишеше: „МАРК БРЕЙДЪН, ДИРЕКТОР НА СИГУРНОСТТА И ПРЕДОТВРАТЯВАНЕ НА ЗАГУБИ“, и влезе в голямата чакалня, свързана с кабинета.

Една жена на около двадесет години и една на седемдесет седяха на столовете до стената под зоркото око на униформен служител. Помладата се беше свила на стола, притиснала стомаха си с ръце, и по страните ѝ се виждаха следи от сълзи. Изглеждаше смутена, бедна и уплашена. За разлика от нея възрастната беше картинка на засмяно, елегантно същество, една порцеланова кукла, облечена в червено-черен костюм „Шанел“, която седеше с изправен гръб на стола си, опряла чантата на коленете си.

— Добро утро — пропя тя, като видя Мередит. — Как си днес?

— Чудесно, госпожо Фиоренца — отговори ѝ, потискайки раздражението си, като разпозна възрастната жена. Съпругът на Агнес Фиоренца беше не само уважаван в обществото, но и баща на държавен служител, беше също член на Борда на директорите на „Банкрофт“, което правеше цялата ситуация особено деликатна. — Как сте? — любезно попита.

— Много съм нещастна. От половин час чакам тук и както обясних и на господин Брейдън, аз наистина не мога да се бавя. След половин час трябва да отида на обяд в чест на сенатора Фиоренца и

той ще бъде ужасно разстроен, ако не присъствам. След това ще говоря пред Младежкия съюз. Смятате ли, че можете да ускорите нещата с господин Брейдън вместо мен?

— Ще видя какво мога да направя — отговори ѝ и влезе в кабинета на Марк. Брейдън се беше облегал на бюрото си, отпиваше от чашата димящо кафе и говореше със служителя от сигурността, който беше видял по-младата жена да краде.

Привлекателен, добре сложен четиридесет и пет годишен мъж, с пясъчноруса коса и кафяви очи, Брейдън беше работил като специалист по сигурността във военновъздушните сили и се отнасяше към работата си в „Банкрофт“ така сериозно, както си беше изпълнявал отговорностите по поддържане на националната сигурност. Мередит не само му се доверяваше, но и го харесваше, и това личеше от свенливата ѝ усмивка, докато говореше.

— Видях Агнес Фиоренца в чакалнята. Иска да кажа на хората ти от отдела, че я бавите и закъснява за важен обяд.

Той вдигна свободната си ръка безпомощно и я пусна надолу.

— Какво задигна този път?

— Колан „Либер“, чанта „Живанши“ и тези тук — подаде ѝ огромни, натруфени обици от син кристал, отмъкнати от бижутерийната секция, които биха изглеждали странно върху ушите на възрастната жена.

— Колко е неувоеният ѝ кредит? — попита тя, имайки предвид сметката, която съпругът ѝ беше открил в банката, за да покрива авансово кражбите на жена си.

— Четиристотин долара. Няма да стигнат.

— Ще говоря с нея, но първо може ли чаша кафе и за мене? — омръзнало ѝ бе да се разправя със старата дама. Другите, като младата жена отвън, бяха преследвани докрай съгласно закона.

— Ще наредя на портиерите да не пускат повече госпожа Фиоренца в магазина — реши Мередит, напълно съзнавайки, че едно такова действие можеше да предизвика гнева на съпруга ѝ. — Какво е взела младата жена?

— Детска грейка, ръкавички и две пуловерчета. Отрича го — каза той, свивайки рамене, и ѝ подаде чаша кафе. — Имаме видеозапис. Общата стойност на стоките е около двеста долара.

Мередит кимна и отпи, молейки се на Бога окаяната майка отвън да си признае кражбата. Ако отречеше, тя принуждаваше магазина да докаже вината ѝ и да я съди, за да се предпази от някои бъдещи съдебни действия за своеволното ѝ задържане.

— Има ли досие в полицията?

— Питам. Няма.

— Склонни ли сте да снемете обвинението, ако подпише показание и си признае?

— Защо, по дяволите, трябва да го правим?

— Заради това, че е много скъпо, а и тя няма никакво предишно досие. И от друга страна, намирам за изключително непочтено да се пусне госпожа Фиоренца да си отиде с едно мъмрене, а е откраднала скъпи неща, които лесно би могла да плати, и в същото време да се подвежда под съдебна отговорност тази жена, която е взела топли дрехи за детето си.

— Нека се договорим: ти ще забраниш на Фиоренца да влиза в магазина, а аз ще пусна другата при условие, че си признае кражбата. Договоряме ли се?

— Дадено — съгласи се тя.

— Въведи възрастната дама — нареди Марк на охраната.

Госпожа Фиоренца влезе в стаята, обвита в облак от парфюм.

— Прекалено дълго ме държахте, господин Брейдън.

— Госпожо Фиоренца — започна Мередит, — многократно ни притеснявате, защото продължавате да взимате неща от щандовете, без да сте заплатили за тях.

— Зная, че понякога те притеснявам, Мередит, но това, разбира се, не те оправдава да ми държиш този поучителен тон.

— *Госпожо Фиоренца!* — натъртено произнесе тя, още по-ядосана от това, че ѝ говореха като на зле възпитано дете. — Хората лежат в затвора с години за откраднати неща на стойност по-малка от тази на нещата тук... — посочи към колана, чантата и обиците. — Отвън в чакалнята има една жена, която е взела топли дрехи за детенцето си, и *нея* я заплашва затвор. А вие — вие крадете дребни предмети, от които дори не се нуждаете.

— За бога, Мередит! — прекъсна я жената ужасена. — Не би могла да си помислиш, че съм взела тези обици за себе си! Не съм толкова дребнава. Аз съм състрадателен човек.

Смутена, Мередит се поколеба.

— Искате да кажете, че правите подаръци с крадените неща — за благотворителност ли?

— Господи! — възкликна тя, а на порцелановото ѝ кукленско лице се изписа негодувание. — Каква благотворителна акция би приела тия обици? Те са противни. Разбира се, че не. Взех ги, за да ги дам на прислужницата. Тя има ужасен вкус. Ще ѝ харесат. Но наистина смятам, че трябва да кажеш на този, който е купил тия обици за магазина, че те ни най-малко не допринасят за имиджа на „Банкрофт“! За магазините на „Голдблат“ могат да бъдат подходящи, но не виждам защо „Банкрофт“...

— Госпожо Фиоренца — прекъсна я, — предупредих ви миналия месец, че ако ви хванат отново да крадете, ще трябва да кажа на портиерите да не ви пускат в магазина.

— Не говориш сериозно!

— Напротив.

— Забранено ми е да пазарувам от „Банкрофт“ ли?

— Да.

— Това е жестоко.

— Съжалявам.

— Съпругът ми ще бъде уведомен за това! — заплаши жената, но гласът ѝ беше станал плах.

— Той ще разбере само ако вие решите да му кажете... — отговори Мередит, долавяйки, че заплахата на възрастната клептоманка беше изпълнена по-скоро с тревога, отколкото с гняв.

Вдигнала гордо глава и все още засегната, тя изрече:

— Нямам никакво желание да пазарувам повече в този магазин. Ще се прехвърля в „Магнин“. Те дори не биха си помислили да заделят и един сантиметър за такива обици на своите щандове.

Взе си чантата от бюрото, където я беше оставила, поглади побелелите си коси и си тръгна. Сгушила се до стената, Мередит погледна двамата мъже в стаята и отпи глътка кафе. Чувстваше се неловко и ѝ беше мъчно — като че ли току-що беше ударила плесник на старата жена. В края на краищата мъжът ѝ *наистина* плащаше за всичко, което откраднеше, така че „Банкрофт“ не губеха пари — поне не и когато я хванеха.

След малко тя попита Марк:

— Забеляза ли, че изглеждаше някак приповдигнато?

— Не.

— Предполагам, че е за нейно добро — продължи Мередит, изучавайки странния израз на лицето му. — Кой знае, може да сме ѝ дали урок, прилагайки наказание, вместо да игнорираме това, което прави. Нали така?

Брейдън бавно се усмихна, като че ли се забавляваше, после, без да отговори, вдигна телефонната слушалка и натисна четири бутона.

— Дан — каза той на един от служителите от сигурността от основния етаж, — госпожа Фиоренца слиза надолу. Спрете я и настоявайте да ви предаде колан „Либер“, който е в чантата ѝ. Да, същия колан, който я хванаха, че краде по-рано. Тя току-що отново го открадна — сега от бюрото ми.

След като Брейдън затвори, Мередит занемяла поклати глава и погледна часовника си. Мислите ѝ се насочиха към заседанието, което беше определено за следобед.

— Ще те видя на заседанието по-късно. Готов ли е докладът за статута на отдела ти?

— Да. Нещата са добре. В сравнение с миналата година загубите са намалели с осем процента.

— Това е чудесно.

Сега повече от всякога Мередит искаше нейното цяло направление да блести. Кардиологът на баща ѝ настояваше той или да се оттегли от президентството на „Банкрофт“, или да си вземе шестмесечен отпуск. Филип се спря на второто и вчера се беше срещнал с Борда на директорите, за да обсъдят кой ще бъде определен за временен президент, докато отсъства. Освен това Мередит жадуваше за възможността да го замества. Същото искаха поне четирима от другите изпълнителни вицепрезиденти. Тя беше работила упорито за това — по-упорито от всеки един от тях; и толкова дълго, колкото двама от тях, но с прилежание и успех. На президентския стол винаги бе седял човек от фамилията Банкрофт и ако не се беше родила момиче, Мередит знаеше, че временното президентство щеше да ѝ се полага. Дядо ѝ е бил по-млад от нея, когато е поел работата, но не е бил възпрепятстван от никого и от нищо.

Мередит се нуждаеше от този шестмесечен срок като временен президент, за да докаже, че когато баща ѝ се оттегли, тя би могла да

поеме отговорностите на президентството.

Ако Филип я препоръчваше за свой заместник, докато отсъства, директорите със сигурност щяха да си дадат съгласието. Баща ѝ абсолютно нищо не беше споделил с нея за срещата си с Борда и дори за това кога Бордът щеше да съобщи решението си.

Мередит остави чашката от кафето върху бюрото на Марк, погледна мъничката грейка, която беше откраднала жената отвън, и почувства същата болка, която изпитваше винаги, когато се изправяше пред факта, че никога не беше имала дете. Отдавна се беше научила да не показва чувствата си пред колеги и сега се овладя.

— Ще поговоря с другата жена. Как ѝ беше името?

Марк ѝ каза и тя излезе.

— Госпожо Джордан — обърна се тя към пребледнялата жена, — аз съм Мередит Банкрофт.

— Виждала съм ваши снимки във вестниците — отвърна Сандра Джордан. — Зная коя сте. И какво?

— Така, ако продължавате да отричате, че сте откраднали тези неща, магазинът ще трябва да ви съди.

Толкова враждебно беше изражението върху лицето отсреща, че ако Мередит не знаеше какво беше взела жената и ако не беше видяла блясъка в очите ѝ, насълзени от уплаха, щеше да се откаже от опита си за милосърдие.

— Слушайте ме внимателно, госпожо Джордан, защото ви казвам това от състрадание: ако отричате, че сте взели тези неща, и ви пуснем да си отидете, без да ви съдим, и ако се докаже, че все пак сте ги присвоили, вие можете да ни съдите, че несправедливо сме ви обвинили и задържали. Магазинът не може да рискува такъв съдебен процес. Ето защо, ако отричате, ние *трябва* да преминем през всички съдебни процедури сега, когато сме ви задържали. Разбирате ли ме дотук? Има ви на видеозапис как крадете детските дрешки. Можем и ще представим записа в съда, за да докажем не само че сте виновна, но и че ние не сме ви обвинили без основание. Слушате ли ме?

— Очаквате ли да повярвам, че разрешавате на крадците да си отидат, стига да си признаят, че са задигнали нещо?

— Вие крадла ли сте, госпожо Джордан? Такава ли сте — обикновена крадла? — преди жената да отговори, Мередит продължи с мек тон: — Жените на вашата възраст обикновено крадат дрехи за себе

си, парфюми или бижута. Вие сте взели зимни дрешки за детенце. В полицията няма никакво сведение за вас за предишни арести. Предпочитам да мисля, че сте майка, която е постъпила така от отчаяние и нужда да осигури топлина за детенцето си.

Младата жена, която явно се беше сблъсквала по-често с неразбиране, отколкото със състрадание, се разплака.

— Гледах по телевизията, че не трябва да се признава нищо, докато не дойде личният ти адвокат.

— Имате ли адвокат?

— Не.

— Ако не си признаете, че сте откраднали тези неща, ще имате нужда от такъв.

— А ще потвърдите ли писмено, че няма да изпратите полицията след мен, ако си призная?

Мередит не беше сигурна, дали това по-късно не би се изтъкувало като своего рода писмен „подкуп“ и да доведе до други усложнения. Поклати глава.

— Ненужно усложнявате нещата, госпожо Джордан.

Жената потрепери от страх и съмнение, след това пое дълбоко дъх.

— Добре, ако призная това, което направих, бихте ли ми дали думата си, че няма да изпращате полицията след мене?

— Ще приемете ли думата ми?

— Трябва ли? — попита тя накрая с глас, треперещ от ужас.

Мередит кимна.

— Да.

След още един дълъг миг на колебание тя заяви:

— Добре. Аз наистина откраднах тези неща.

Като погледна през рамо към Марк Брейдън, който тихо беше отворил вратата и ги наблюдаваше, Мередит се обърна към него:

— Госпожа Джордан признава, че е взела дрешките.

— Чудесно — каза той безизразно. В ръката си държеше листа с признанието, което съкрушената жена трябваше да подпише.

— Вие не казахте — обърна се тя към Мередит, — че трябва да *подпиша* признание.

— След това можете да си отидете — увери я Мередит и отново беше подложена на дългия, изпитателен поглед на младата жена.

Ръката ѝ трепереше, но тя подписа и го подаде на Марк.

— Можете да си вървите, госпожо Джордан — каза той.

Жената сграбчи облегалката на стола и погледна Мередит.

— Благодаря, госпожице Банкрофт.

— Няма нищо.

Вече излизаше от коридора и влизаше в отдела за играчките, когато Сандра Джордан дотича зад нея.

— Госпожице Банкрофт? — когато Мередит се спря и се обърна, тя продължи: — Виждала съм ви, искам да кажа — *видях* ви няколко пъти по телевизията на красиви места. Много по-хубава сте, отколкото изглеждате на екрана.

— Благодаря — Мередит леко се усмихна.

— Искате да знаете, че никога не съм се опитвала да крада каквото и да било преди — добави, а очите ѝ молеха да ѝ повярват. — Вижте — каза и измъкна от чантата една снимка. Оттам се усмихваше бебе с огромни сини очи и очарователна беззъба уста. — Това е моята Джейни. Много лошо се разболя миналата седмица. Лекарят каза, че трябва да бъде на топло, но не мога да си позволя да плащам сметки за тока сега. Така че си мислех, ако имаше по-топли дрешки... — сълзите рукнаха от очите ѝ неудържимо. — Бащата на Джейн ни напусна, след като забременях, но тя ми е достатъчна. Обаче не бих могла да го понеса, ако... ако загубя моята Джейни — тя отвори уста като че ли да каже още нещо, но после се обърна и избяга. Мередит я гледаше как бърза покрай пътеката, пълна със стотици мечета, но това, което виждаше, беше детенцето на снимката.

Няколко минути по-късно охраната на главния вход спря Сандра Джордан, която излизаше от магазина.

— Господин Брейдън ще дойде, госпожо — информира я мъжът и цялото тяло на Сандра започна да трепери от ужас, че е била подмамена да подпише признанието, за да я предадат на полицията. Брейдън се приближаваше към нея, носейки голям плик със знака на „Банкрофт“, в който тя веднага разбра, че беше розовата грейка заедно с всички други доказателства за извършената от нея кражба — включително едно голямо мече, до което дори не се беше докосвала.

— Вие излъгахте! — извика тя с пресипнал глас, когато той ѝ подаде плика.

— Тези неща са за вас, да ги занесете вкъщи, госпожо Джордан — прекъсна я с усмивка и с тона на човек, който говори това, което му е наредено.

Невярваща, Сандра взе плика с топлите дрешки за Джейни и мечето и ги притисна до гърдите си.

— Весела Коледа от „Банкрофт и компания“ — каза той, но Сандра знаеше, че подаръците не бяха нито от него, нито от магазина. Вдигна поглед към мецанина и със замъглени от сълзи очи потърси красивата млада жена, която беше погледнала снимката на Джейни с такава нежна усмивка. Стори ѝ се, че вижда Мередит Банкрофт да стои на мецанина и да ѝ се усмихва.

— Кажете ѝ — прошепна със задавен глас на Брейдън, — че с Джейни ѝ благодарим.

ГЛАВА 15

Когато Мередит влезе в заседателната зала, вътре беше необичайно тихо, а напрежението бе почти осезаемо. Както тя, така и всички останали, се надяваха, че днес Филип Банкрофт ще намекне кой ще бъде негов временен заместник. Сядайки накрая на дългата маса, тя кимна на деветте мъже и единствената жена, които също като нея бяха вицепрезиденти и съставляваха ръководния състав на „Банкрофт“.

Позицията на Мередит като първи вицепрезидент включваше управлението на различни други дейности в магазина — като се почне от сигурността и личния състав до разширяване на дейността и бъдещото планиране. Именно в тази последна област тя постигна редица успехи. Освен петте нови магазина, открити под нейно ръководство, бяха избрани площадките за строеж на други пет. На две от тях вече беше започнала работа.

Единствената друга жена на масата ръководеше въвеждането на новите стоки. Нейна отговорност бе предвиждането на модните тенденции и даването на препоръки в това направление. Тереза Бишъл, която заемаше този пост, седеше срещу Мередит и тихичко разговаряше с ревизора.

— Добро утро — гласът на баща ѝ прозвуча силно и рязко, докато преминаваше през залата, за да заеме мястото си начело на масата. Следващите му думи наелектризираха всички: — Ако се чудите кой ще бъде временно изпълняващият президент, въпросът не е решен. Когато бъде решен, ще ви уведомя. Можем ли сега да оставим тази тема настрана и да се заемем с работата на магазините, Тед? — сърдитият му поглед се насочи към Тед Ротман, вицепрезидента, отговарящ за закупуването на козметика, бельо, обувки и връхни дрехи. — В съответствие с вчерашните доклади на нашите магазини продажбата на палта е спаднала с единадесет процента в сравнение със същата седмица миналата година. Какво е твоето обяснение?

— Отговорът ми — започна Ротман — е невероятно топлото време. Клиентите не се трупат при връхните дрехи толкова, колкото това обикновено е ставало по същото време други години. Това трябваше да се очаква — той се изправи и се приближи към един от компютърните екрани, вградени в стената на залата, и бързо натисна няколко клавиша по клавиатурата. По настояване на Мередит компютърната система на магазина бе осъвременена, така че във всеки момент можеха да имат информация за продажбите от всеки щанд на всичките им магазини, както и сравнения с предишната седмица, миналия месец или миналата година. — Продажбите на палта в Бостън, където тази седмица температурите спаднаха, е нормална за сезона — той замълча, наблюдавайки екрана. — *Нараснали* са с десет процента в сравнение с миналата седмица.

— Не ме интересува миналата седмица! Искам да знам защо продажбите на палта са спаднали в сравнение с миналата година.

Мередит, която беше говорила с една своя приятелка от списанието „Всекидневно дамско облекло“, погледна към ядосания си баща.

— Според проучванията на „Всекидневно дамско облекло“ — каза тя — продажбите на палта са спаднали във всички вериги. В следващия брой ще има статия по този въпрос.

— Не желая да слушам извинения, искам обяснения — сръза я баща ѝ.

Мередит въздъхна тихичко. От деня, в който го бе принудила да признае нейните качества като ръководител на „Банкрофт“, баща ѝ започна да доказва на нея и на другите, че не фаворизира дъщеря си. Всъщност беше точно обратното.

— Обяснението — отговори тя спокойно — са саката. Продажбата на зимни сака се е повишила с дванадесет процента в цялата страна. Те взимат връх в зимните продажби.

Филип я изслуша и само кимна. После се обърна към Ротман със скастриящ глас:

— И какво ще правим с палтата, които се предполага, че ще останат?

— Поръчките за палта са намалени — отговори търпеливо Ротман, — така че не очакваме никакви излишества.

Когато той не добави, че именно Тереза Бишъл го беше посъветвала да намали броя на палтата и да купи повече сака, Гордън Митчел — вицепрезидентът, който отговаряше за дрехите, принадлежностите и детското облекло, побърза да се намеси.

— Доколкото си спомням — отбеляза той, — закупихме сака вместо палта, защото Тереза ни обърна внимание, че тенденцията към по-къси поли ще накара жените да се обърнат повече към саката, отколкото към палтата — Митчел проговори не защото се интересуваше дали Тереза ще бъде оценена или не, а защото не искаше заслугата да бъде приписана на Ротман. Той никога не пропускаше възможността да представи другите вицепрезиденти, отговарящи по търговските въпроси, по-малко компетентни от себе си. Беше красив, но подъл човек и винаги бе отблъсквал Мередит въпреки приятния си външен вид.

— Сигурен съм, че всички оценяваме изключителната проницателност на Тереза в областта на модата — произнесе Филип с унищожителна ирония. Той не харесваше жени между своите вицепрезиденти и всички знаеха това. Тереза примигна, но не погледна към Мередит за подкрепа. Ако направеше това, означаваше да признаят зависимостта си една от друга, т.е. своята слабост. И двете не си разрешаваха да дадат какъвто и да е повод на своя мъчно управляем президент.

— А какво става с новия парфюм, който предстои да бъде представен от онази рок звезда? — попита Филип, поглеждайки в бележките си и после Тед Ротман.

— „Чаризма“ — спомена той името на парфюма, а Черил Адърли, тя е рок звезда и секссимвол, която...

— Известно ми е коя е — прекъсна го бързо президентът. — Ще получил ли „Банкрофт“ представянето на нейния парфюм, или не?

— Все още не знам — отговори Ротман притеснено.

Парфюмите бяха една от най-печелившите стоки в един универсален магазин, а получаването на изключително право за представяне на всеки нов аромат в града представляваше малък връх. Означаваше безплатна реклама от парфюмерийната фирма, безплатна известност, когато звездата дойдеше в магазина, за да го представи, както и наплив от клиентки по щандовете.

— Какво означава, че не знаеш? Каза, че било почти в кърпа вързано.

— Може би Адърли лавира. Доколкото чух, възнамерява да смени имиджа си на рок звезда с амплото на сериозна актриса, но...

Филип ядосано захвърли писалката си.

— За бога! Не ме интересува нейната кариера! Това, което искам да знам, е дали „Банкрофт“ ще получи представянето на парфюма, или не и ако не, *защо*?

— Опитвам се да ти отговоря, Филип — отговори той внимателно. — Адърли иска да направи дебюта на парфюма в класически магазин, за да придобие нов имидж.

— Какво по-класическо от „Банкрофт“? — настоя Филип сърдито. Продажбите вървяха и всеки от вицепрезидентите му беше способен. Филип знаеше това, но влошаването на здравето му го правеше по-раздражителен. И сега Гордън Митчел беше следващият, попаднал под огъня му:

— Роклите на Доминик Аванти са ужасни — не се продават.

— Една от причините за това — обяви Митчел и обвиняващо погледна към шефа на Лиза — е, че твоите хора направиха роклите на Аванти да изглеждат почти смешни с тези шапки и ръкавици с пайети върху раменете.

Шефът на Лиза, Нейл Нордстром, спокойно изгледа сърдития вицепрезидент.

— Лиза Понтини и екипът ѝ се постараха да направят стоката поне интересна, каквато тя всъщност не е.

— Достатъчно, господа — прекъсна ги малко уморено Филип. — Сам — обърна се той към Сам Грийн, главния правен консултант на магазина, който седеше от лявата му страна. — Какво стана с делото, което онази жена беше завела срещу нас, обвинявайки ни, че се спънала в някакви мебели и паднала?

— Тя е просто една лъжкия — отговори Грийн. — Застрахователният ни агент я открил, че е завела четири такива дела срещу други магазини. Нищо няма да получи.

Филип кимна и отправи студен поглед към Мередит.

— Какво става с договорите за земята в Хюстън, която толкова твърдо си решила да купуваш?

— Заедно със Сам приключваме нещата около последните подробности. Продавачът се съгласи да раздели собствеността и ние сме готови да съставим договора.

Отговорът ѝ бе удостоен с леко кимване и баща ѝ се обърна към ревизора от дясната му страна:

— Алън, за какво ще докладваш?

Ревизорът погледна жълтата папка пред себе си. Като главен финансов ръководител на корпорацията „Банкрофт“ Алън Стаили отговаряше за всички финансови въпроси, включително и за кредитния отдел на магазина. Двадесетгодишната му стресова интелектуална борба с Филип Банкрофт вероятно беше причината за олисяващата му глава, както и за това, че изглеждаше много по-възрастен за петдесет и петте си години. Той и неговите хора не докарваха приход на магазина, както и правният отдел, и „Личен състав“. Според Филип тези три звена бяха едно необходимо зло. Нещо повече, ненавиждаше факта, че ръководителите им му представяха основанията, поради които той не трябваше да прави някои неща, вместо да му казват как да ги прави. На Алън Стаили му оставаха още пет години, за да се пенсионира, а имаше случаи, когато Мередит се чудеше как ще издържи. Когато той проговори, думите му бяха точни, но колебливи:

— Миналия месец имахме рекорден брой молби за кредитни карти, почти осем хиляди.

— Колко одобрихте?

— Около шестдесет и пет процента.

— Как, по дяволите — Филип сърдито наблягаше на всяка своя дума, почуквайки с края на писалката си по масата, — можете да оправдаете отхвърлянето на три от осемте хиляди молби? Ние се опитваме да привлечем нови притежатели на карти, а вие ги елиминирате почти веднага след като са постъпили. Аз ли трябва да казвам колко е печеливша лихвата по тези карти за нашата работа? Дори не искам да *изчислявам загубите* от продажбите, които тези три хиляди души няма да направят в магазина, защото *не могат* да пазаруват с кредитни карти.

В един момент той като че ли си спомни за болното си сърце и Мередит го наблюдаваше как прави усилия да се успокои.

— Молбите, които отхвърлихме, са на неплатежоспособни хора, Филип — отговори Алън. — Ти говориш за загубите, а аз мисля, че

моите хора *спасиха* „Банкрофт“ от несъбираеми дългове. Съставил съм основни изисквания, на които трябва да се отговори преди издаването на картата, и факт е, че три хиляди души не отговарят на тези изисквания.

— Защото са твърде високи — добави Гордън Митчел.

— Какво те кара да мислиш така? — попита нетърпеливо Филип, винаги готов да намира грешки в действията на финансистите.

— Казвам го — отговори Митчел с отмъстително задоволство, — защото моята племенница току-що ми каза, че „Банкрофт“ е отхвърлила молбата ѝ за кредитна карта.

— Значи е била неплатежоспособна — пресече го ревизорът.

— Тогава защо „Фийлд“ и „Мейси“ ѝ издадоха такива карти? Според племенницата ми, която е първа година в колеж, в уведомителното ви писмо пишело, че няма достатъчно финансова гаранция. Според мен просто не сте могли да откриете нищо за нея — нито добро, нито лошо.

Ревизорът кимна, а бледото му, набръчкано лице просветна.

— Щом в писмото е пишело така, това е истината.

— А какво ще кажеш тогава за другите два магазина? — попита Филип, накланяйки се напред. — Очевидно те имат повече информация, отколкото ти и твоите хора.

— Не, нямат. И те и ние използваме едно и също кредитно бюро за информация. Очевидно изискванията им не са толкова строги, колкото моите.

— Те не са *твои*, по дяволите, този магазин не е *твой*...

За да защити Алън Стаили и да отърве останалите от един дълъг спор, Мередит прекъсна тирадата на баща си:

— И миналия път обсъждахме този въпрос. Ти прецени, че проучванията често определят студентската аудитория като рискована кредитна група и даде инструкции на Алън да им отказва кредитни карти, освен в изключителни случаи.

В заседателната зала се възцари тишина — неестествена, напрегната тишина, често настъпваща, когато тя възразяваше на баща си. Но днес беше по-тежка, защото всеки внимателно следеше дали ще се появи някакъв знак на търпимост в суровото отношение на Филип към собствената му дъщеря, което би означавало, че изборът да заеме мястото му се е спрял на нея.

Сега навлезе в спорна тема, осъзнавайки твърде добре, че въпреки уважението, което би могла да спечели, щеше да предизвика много повече възмущение.

Филип я погледна презрително и запита:

— Какво предлагаш, Мередит?

— Същото, което предложих и миналия път: колежани, за които няма достатъчно информация, да получават кредитни карти, но с по-малък лимит — да речем петстотин долара за първата година. В края на този срок, ако хората на Алън са доволни от редовните плащания, тогава сумата може да се увеличи.

За момент той само я погледна, после се обърна и продължи заседанието. Час по-късно, когато затваряше папката от еленова кожа, в която водеше бележките си, той погледна към събралите се:

— Днес имам изключително много срещи, господата и... дами — каза той със снизходителен тон, който пораждаше желание у Мередит да го удари. — Тази седмица няма да обсъдим реализиралите най-много продажби. Благодаря ви, че дойдохте. Закривам заседанието. Алън — добави той, — можеш да отпуснеш кредит на студенти с лимит петстотин долара, ако нямат задължения.

Това беше. Той не призна идеята на дъщеря си, нито я похвали. Много често реакцията му беше такава, когато тя направеше добро предложение. Приемаше го с неудоволствие, без никога да оцени приноса ѝ, било то личен или в полза на магазина. Но тези предложения бяха ценни и всеки го знаеше, включително Филип Банкрофт. Мередит прибра бележките си и напусна залата заедно с Гордън Митчел. От всички кандидати за поста временен президент те двамата имаха най-големи шансове. Митчел знаеше това, както и тя. На тридесет и седем години, той имаше повече практика в търговията от нея, което му даваше малко предимство, но за „Банкрофт“ работеше едва от три години. Тя имаше вече седем и най-вече успешно беше разработила разширението на „Банкрофт“ в други щати; беше спорила, придумвала и накрая убедила баща си, а после и банкерите на магазина да финансират това разширение. Сама беше подбирала петната за новите магазини, самата тя се беше включила активно в безкрайните подробности около процеса на строителството и зареждането на магазините. Поради всичко това, както и с опита си в другите отдели на „Банкрофт“, можеше да предложи на Борда на

директорите идеи, които никой друг кандидат, включително и Митчел, не можеше. И това беше свързано с нейната многостранност и гъвкавост и по-широко разбиране за работата на магазина.

Хвърли поглед към Гордън и видя преценяващия израз в очите му, когато той я погледна.

— Филип ми каза, че по препоръка на лекарите ще направи дълго пътуване с кораб, когато излезе в отпуска — започна Гордън, когато тръгнаха по коридора. — Къде смята да пътува? — той прекъсна разговора, когато секретарката му се изправи и с малко по-висок глас каза:

— Господин Митчел, на личния ви телефон е господин Бендър. Било доста спешно.

— Помолих те да не отговаряш на личния ми телефон, Деби! — рязко отговори той и извинявайки се на Мередит, се втурна към кабинета си и затвори вратата.

Отвън Деби Новотни прехапа устни, наблюдавайки Мередит да отминава. Винаги когато „секретарката на господин Бендър“ се обадеше, Гордън ставаше напрегнат и възбуден и винаги затваряше вратата на кабинета, докато говореше. Вече година обещаваеше да се разведе, за да може да се ожени за Деби. Сега тя изведнъж бе ужасена от причината за неговата тайнственост, защото „секретарката на господин Бендър“ всъщност сигурно бе измисленото име на новата му любовница. Той беше дал и други обещания, които не беше изпълнил. Сърцето ѝ биеше в гърлото и тя припряно вдигна слушалката на своя телефон. Гордън говореше тихо и притеснено:

— Казах ти да не ми се обаждаш повече тук.

— Успокой се, няма да те бавя — отговори Бендър. — Все още имам купища от онези копринени блузи и от бижутерията. Твоето ще е двойно, само ме отърви от тях — беше мъжки глас и Деби почувства такова облекчение, че посегна да затвори. Едва тогава през ума ѝ мина, че това, за което говореше Бендър, звучеше като подкуп.

— Не мога — възрази Гордън, — видях последната ти пратка, ужасна е! Взаимоотношенията ни продължиха толкова дълго, защото стоките ти бяха сравнително качествени. Ако някой тук ги разгледа повнимателно, ще поиска да узнае кой ги е купил и защо. И когато разберат, моите мениджъри ще отговорят, че аз съм *наредил* да се закупи от теб.

— Щом толкова се притесняваш от това, уволни и двете и те няма да могат да го направят.

— Това няма да промени нищо. Слушай, Бендър — каза Гордън с леден глас, — сделките бяха добри и за двамата, но това е краят. Твърде рисковано е. Мисля, че ще ми предложат поста временен президент. Ще бъда абсолютно извън преките търговски операции.

Гласът на Бендър стана заплашителен:

— Слушай ме много внимателно, нахалнико, защото ще го кажа само веднъж. Всичко между нас вървеше много добре и твоите амбиции въобще не ме засягат. Миналата година ти платих сто хиляди...

— Вече поясних. Сделката свърши.

— Няма да свърши, докато аз не наредя, и това време е още далеч. Честен кръст, ще позвъня на стария Банкрофт.

— И какво ще му кажеш? — присмехулно запита Гордън. — Че съм отказал подкуп, за да купя боклуците ги?

— Не, че съм един честен търговец и ти си ме изнудвал, преди да разрешиш на хората си да купят отличните ми стоки. Това не е подкуп, това е изнудване — той спря за минута, за да се възприеме казаното, и после продължи: — Човек трябва да внимава с данъчните, нали така? Ако някой им телефонира анонимно и те започнат да те проверяват, обзалагам се, ще открият, че имаш сто хиляди, които не си декларирал. Нарушенията на закона за приходите се тълкуват като измама, уважаеми. Изнудване и измама.

В състояние на нарастваща паника на Гордън му се стори, че чу звук в слушалката — странен, приглушен шум на затварящо се чекмедже.

— Чакай малко — каза той бързо, — трябва да си взема нещо от куфарчето — той остави слушалката, отиде до вратата и тихо я отвори. Секретарката му седеше на бюрото с телефон на ухото и ръка върху микрофона — на таблото светеше само една лампичка. Побелял от ярост и паника, той затвори вратата и се върна на бюрото си. — Ще довършим разговора довечера — изстреля той. — Обади ми се вкъщи.

— Предупреждавам те...

— Добре, добре! Обади ми се вкъщи. Ще измислим нещо.

Поуспокоен, Бендър отговори:

— Така е по-добре. Не съм толкова неразумен. Тъй като ще трябва да откажеш предложението на Банкрофт, ще увеличи дела ти.

Гордън затвори и натисна копчето на вътрешния телефон.

— Деби, би ли дошла? — каза той и освобождавайки бутона, добави: — Тъпа кучка!

След момент секретарката отвори вратата. Усещаше се така, сякаш имаше топка в стомаха. Ужасяваше се, че лицето ѝ може да я издаде.

— Затвори вратата и я заключи — той се насилваше да говори прелъстително. Стана от бюрото и се отправи към канапето. — Ела, седни тук.

Объркана от чувствената нотка в гласа му и студенината в очите му, Деби го приближи страхливо и после потисна вика си, когато той я сграбчи в прегръдките си.

— Знам, че подслушваше на телефона — каза ѝ, едва овладявайки се да не я стисне за гърлото. — Правя го за нас, Деби. Когато приключа с развода, ще прекратя всичко. Парите ми трябва за нас, за да мога да ти дам всичко, което трябва да имаш. Разбираш ме, нали, сладурче?

Деби се вгледа в красивото му лице, видя молбата в очите му и му повярва. Ръцете му разкопчаваха ципа на роклята ѝ, сваляйки я надолу, и когато пръстите му заиграха в сутиена и в бикините ѝ, тя се притисна към него, предлагайки тялото си. Любовта си. Мълчанието си.

Мередит току-що беше вдигнала слушалката на телефона, когато секретарката ѝ мина покрай вратата на кабинета.

— Бях при копирната машина — обясни Филис, влизайки вътре. На двадесет и седем години, Филис Тилшър беше интелигентна, с интуиция и напълно разумна във всичко, с изключение на едно — неудържимо я привличаха безотговорните мъже. Това беше нейна слабост, която тя весело беше споделила с Мередит. — Докато те нямаше, се обади Джери Кийтън от „Личен състав“ — продължи секретарката и с обичайната си усмивка и експедитивност започна да докладва за приетите телефонни разговори.

— Трябва да вървя в архитектурното бюро, за да гледаме плановете за магазина в Хюстън — уведоми я Мередит.

На вратата се почука и Сам Грийн учтиво попита:

— Мередит, можеш ли да ми отделиш няколко минути?

— Какво има?

— Току-що разговарях с Айвън Торп — каза той намръщено, приближавайки се към бюрото ѝ. — Може да имаме пречки в сделката за земята в Хюстън.

Тя беше прекарала повече от месец в Хюстън, търсейки подходящо място, където биха могли да построят не само нов магазин, а цял търговски център. Най-накрая бе намерила идеалното, откъдето се виждаше Галерията, и вече месеци бяха в преговори с „Торп Дивелъпмънт“, собствениците на мястото.

— Какви пречки?

— Когато му казах, че сме готови да подготвим договора, той ми отговори, че май са намерили купувач за цялата си собственост, включително и за мястото, което искаме.

„Торп Дивелъпмънт“ беше холдингова компания в Хюстън, която притежаваше няколко административни сгради и търговски центрове, както и свободни парцели. Не беше тайна, че братята Торп искаха да продадат цялата компания, за това бяха писали и в „Уолстрийт Джърнъл“.

— Наистина ли смяташ, че имат купувач? Или се опитват да получат по-висока начална цена за земята?

— Вероятно е последното, но исках да знаеш, че може да имаме конкуренция, каквато не сме очаквали.

— Значи въпросът не търпи отлагане, Сам. Искам да построя следващия магазин именно на това място. То е най-доброто. Хюстън започва да се възражда, но цените за строителство са все още ниски. До времето, когато ще сме готови да открием магазина, икономиката им ще процъфтява.

Мередит погледна часовника си и стана. Беше вече три часът в петък следобед и това означаваше, че движението започва да става интензивно.

— Трябва да тръгна — каза тя с извинителна усмивка. — Виж дали твоят приятел в Хюстън може да научи нещо за другия клиент на Торп.

— Вече му се обадих и той действа.

ГЛАВА 16

Лимузината на Мат лавираше в натовареното движение през петъчния следобед към шестдесететажната сграда, където беше централното седалище на „Хаскъл Електроникс“. Той вдигна глава от доклада, когато Джо О'Хара се плъзна покрай едно такси, премина на червено и натискайки нетърпеливо клаксона, разгони група чикагски пешеходци от пътя си. На няколко метра от подземния гараж шофьорът натисна спирачките и зави във входа.

— Съжалявам, Мат — каза с виновна усмивка, когато видя сърдитото му изражение в огледалото.

— Някой ден — отговори му раздражено той — бих желал да ми обясниш защо искаш да превръщаш пешеходците в украшение за капака на колата?

Независимо от това колко скъпа или елегантна кола караше, О'Хара винаги се държеше като безстрашен хлапак, седнал в спортен шевролет с руса красавица в скута си и стек бира на седалката. Ако рефлексите му не бяха все още като на младеж, отдавна щеше да е загубил шофьорската си книжка или живота си.

Беше толкова верен, колкото и смел, и преди десет години в Южна Америка именно поради това бе успял да измъкне Мат на безопасно място, когато спирачките му бяха отказали и камионът се беше обърнал и запалил. За постъпката си беше получил цял кашон уиски и безкрайната благодарност на Мат. Под сакото на Джо винаги висеше закачен на ремък автоматичен пистолет, купен преди години, когато за пръв път го беше возил. Мат смяташе, че пистолетът не е необходим. Въпреки че беше нисичък, Джо представляваше солидна маса от мускули, имаше заядливо, почти грозно лице, а заканите му бяха определено заплашителни. Повече му отиваше да е бодигард, отколкото шофьор. Изглеждаше като борец по сумо, шофираше като маниак.

— Пристигнахме! — извика Джо, успявайки да спре плавно колата до частния асансьор на сградата. — Добре дошли вкъщи.

— За година или по-малко — уточни Мат, затваряйки куфарчето си. Обикновено когато купуваше някоя фирма, оставаше за месец-два на мястото — достатъчно време, за да се вижда с хората си, когато те оценяват ръководния състав и правят препоръките си. Положението с „Хаскъл“ беше различно. Старите методи и процедури трябваше да се заменят с нови; трябваше да се планират печалбите, да се регулират заплатите, да се построи огромна фабрика в предградието Саутвил, където земята вече беше купена. „Хаскъл“ се нуждаеше от цялостно обновяване. Корабната компания, която току-що беше купил, и реорганизацията на „Хаскъл“ щяха да му костват дълги и напрегнати дни и нощи, но това правеше вече години наред. В началото — от някакво отчаяно импулсивно желание да докаже, че може. Дори и сега, когато беше успял много над най-налудничавите си мечти, той поддържаше тази изтощителна крачка не защото му харесваше или заради бъдещия успех, а защото му беше навик. Пък и нищо друго не можеше да му донесе такова удовлетворение. Работеше здраво и когато трябваше да играе, играеше здраво. Вкарването на „Хаскъл“ в пътя, за да го превърне в това, което трябва да бъде, беше цел, която го предизвикваше. Може би именно там грешеше, реши Мат.

На шестнадесетия етаж момичето от рецепцията вдигна слушалката и изслуша информацията на униформената охрана, която обслужваше и рецепцията във фойето на „Хаскъл“. Валери стана 4 и отиде до секретарката, която седеше вдясно от нея.

— Пит Дънкан каза, че голяма сребърна лимузина току-що е влязла в гаража — прошепна й. — Смята, че е Фаръл.

— Сребърният цвят сигурно му е любим — отговори Джоана, поглеждайки многозначително новата сребриста табела със знака на „Интеркорп“, която беше закачена на стената зад нея.

Валери и Джоана, заедно с няколко от другите секретарки на етажа, вече добре се бяха запознали не само с репутацията и особеностите на Матю Фаръл, но и с неговата безцеремонност. Само дни след като „Интеркорп“ купи „Хаскъл“, президентът — Вери Хаскъл, беше принуден да се пенсионира. Така стана и с двамата първи вицепрезиденти — сина на Хаскъл и зет му. Друг високопоставен ръководител отказа да се оттегли и беше уволнен.

Нещата стояха зле, тъй като не само висшите ръководители биваха уволнявани. Секретарката на господин Хаскъл получи

възможност за „избор“ — да работи с някой от по-нискостоящите или да напусне заедно с шефа си, защото Матю Фаръл беше изпратил своята секретарка от Калифорния. Това беше всяло страх сред останалите, но нищо не можеше да се сравнява с онова, което почувстваха при пристигането на секретарката на Фаръл. Елинър Стърн беше слаба като клечка тиранка със ситно накъдрена коса, която ги следеше като сокол и използваше думи като „нетърпение“ и „благоприличие“. Идваше на работа преди всички и си отиваше след всички.

Когато вратата на кабинета ѝ беше отворена, тя можеше да чуе и най-тихия смях или клюка. А когато това ставаше, отиваше до вратата и застава там като военен сержант. Стоеше, докато всичко утихнеше и всеки заемеше мястото си. Именно поради тази причина Валери потисна желанието си да извика другите секретарки и им каже, че Фаръл пристига.

Филмовите списания и вестници го описваха като красив, изтънчен мъж, който се срещаше с филмови звезди и европейски кралски височества. „Уолстрийт Джърнъл“ писа, че той е „всестранен гений с нещо от цар Мидас“. В деня, в който напускаше, господин Хаскъл отбеляза, че Матю Фаръл е „арогантно копеле с инстинкти на акула и морал на мародерстващ вълк“. В очакване да го видят Джоана и Валери вече бяха настроени да го мразят и те го мразеха.

Мекият звън на асансьорния звънец прозвуча като удар на гонг в помещението. Матю Фаръл излезе и като че ли самият въздух изпращя от потиснатата енергия на неговото присъствие. Почернял от слънцето и атлетично сложен, той пристъпи към тях, като четеше някакъв доклад и държеше куфарчето си и бежовото кашмирено сако.

Валери се изправи и поздрави колебливо:

— Добро утро, господин Фаръл.

В отговор получи само обезсърчаващ поглед от студени сиви очи и едва забележимо кимване. После той премина покрай тях като вятър — мощен, неспокоен и напълно различен от типа мъж, отговарящ на моралните възгледи на Валери и Джоана.

Мат беше идвал тук веднъж на заседание и сега без колебание се насочи към кабинетите, които принадлежаха на президента Хаскъл и секретарката му. Едва след като затвори вратата на кабинета на секретарката си, отдели очи от доклада, който четеше в асансьора, и то

само за да погледне формално жената, с която работеше вече девет години. Те не се поздравиха, нито пък размениха най-обикновени приказки за времето — никога не го правеха.

— Как вървят нещата?

— Доста добре — лаконично отвърна Елинър Стърн.

— Готов ли е дневният ред за заседанието? — запита той, тръгвайки към своя кабинет.

— Разбира се — отвърна тя.

Те бяха идеално съчетание — още от първия ден, когато тя пристигна в кабинета му заедно с двадесет други жени, повечето от тях млади и привлекателни, изпратени му от агенция на борсата. Същата сутрин бе видял снимка на Мередит в едно списание, оставено от някого в кафенето. Лежеше на брега на Джамайка с приятел от колежа, поне така се споменаваше в текста. Още по-отчаяно решен да успее именно заради лицето от снимката, той започна интервюто с кандидатките. Повечето от тях бяха с празни глави или открито флиртуваха, а той не беше в настроение да толерира нито глупостта, нито еротичните им желаниа.

Имаше нужда от умен и надежден човек, с когото ще върви към върха. Току-що беше хвърлил в кошчето документите на последната кандидатка, когато вдигна глава и видя Елинър Стърн. Тя вървеше към него с обувките си на ниски токчета, обикновен черен костюм и сива коса, стегната в малък кок. Подаде му биографията си и зачака мълчаливо, докато Мат четеше справката, която включваше информация, че е на петдесет години, неомъжена, може да печата 120 удара и да стенографира 160 думи в минута. Мат я погледна с намерението да ѝ зададе въпрос и чу ледения ѝ глас:

— Напълно съзнавам, че съм с двадесет години по-възрастна от другите кандидатки и двадесет пъти по-малко привлекателна. Всъщност никога не съм била красива и затова трябваше да развия и разчитам на други мои качества.

Изненадан, Мат попита:

— И какви са тези качества?

— Умът и знанията ми. Освен машинопис и стенография, съм учила и владее счетоводство и най-вече мога да правя нещо, което много малко двадесетгодишни момичета не могат...

— Какво?

— Зная правопис — забележката бе добавена с нескрито самочувствие и намекваше за отвращение към всяко нещо, което не е свършено. Това му хареса и той почувства същото твърдо решение у нея да заеме мястото, което чувстваше и той. Основавайки се на този сляп инстинкт, че е подходяща, той каза открито:

— Работата е много и сега заплатата не е висока. Току-що започвам. Ако успея, ще останете с мен. Възнаграждението ви ще се увеличава в съответствие с приноса.

— Съгласна съм.

— Ще пътувам много и може би ще се наложи да ме придружавате.

Безцветните ѝ очи се присвиха.

— Може би трябва да сте по-точен относно задълженията ми, господин Фаръл. Жените несъмнено ви намират много привлекателен, но аз...

Поразен от факта, че тя очевидно взе думите му като намек, и разгневен от мнението ѝ за въздействието му, оказвано върху жените, Мат ѝ отговори с глас, по-студен и от нейния:

— Задълженията ви ще бъдат чисто секретарски. Нямам намерение да флиртувам или да въртя любовни истории, не желая да ми правите торта за рождения ден, нито пък ме интересува вашето мнение за въпроси, засягащи само мен. Всичко, което искам, е вашето време и уменията ви.

Беше по-строг от обикновено, което се дължеше повече на впечатлението от снимката на Мередит, отколкото на отношението му към Елинър Стърн, но това въобще не я впечатли. Всъщност тя предпочиташе точно този начин на работа.

— Намирам това за напълно приемливо.

— Кога ще започнете?

— Сега.

Никога не съжали за решението си. Само след седмица разбра, че също като него Елинър Стърн можеше да работи неуморно с убийствено темпо. Колкото повече задачи получаваше, толкова по-добре ги изпълняваше. Никога не нарушиха преградата помежду им. В съвместната си работа първоначално бяха твърде заети, за да се сетят за това, а по-късно вече то нямаше значение — съществуваше рутина в отношенията им и тя работеше великолепно и за двамата. Мат беше

успял да се изкачи на върха и тя беше работила ден и нощ до него, без никакви оплаквания. Всъщност тази жена беше незаменим капитал за неговия бизнес и удържайки на думата си, той я беше възнаградил за верността и усилията в буквалния смисъл на думата: госпожица Стърн получаваше годишна заплата от 65 000 долара, повече, отколкото получаваха много от средната класа чиновници в „Интеркорп“.

Сега тя го последва в кабинета и го изчака да остави куфарчето си на полираното бюро от розово дърво. Обикновено получаваше микрокасата с инструкции и текстове.

— Днес няма диктовки — обясни Мат. Отвори куфарчето и й подаде купчина папки. — Нямах и време да погледна договора на Симпсън в самолета. Имаше проблем с двигателя и трябваше да взема обикновения полет дотук. Бебето на предната седалка сигурно имаше проблеми с ушите и пищя цялата нощ.

И защото той започна разговора, госпожица Стърн почувства, че трябва да участва:

— Някой е трябвало да направи нещо.

— Господинът до мен изяви желание да го успокоява — отговори Мат, — но майката на бебето не прие нито неговото, нито моето предложение.

— Какво беше вашето?

— Водка и бренди — затваряйки куфарчето си, той продължи: — Какъв е екипът тук?

— Някои са много съзнателни. Джоана Симпсън обаче, покрай която сте минали на път за тук, едва ли е подходяща. Носят се слухове, че е била нещо повече от секретарка на господин Морисей, което съм склонна да приема. Тъй като не е добра като секретарка, предполагам, че уменията ѝ са в друга насока.

Мат почти не обърна внимание на думите ѝ. Кимна към заседателната зала и попита:

— Тук ли са всички?

— Разбира се.

— Имат ли копия от дневния ред?

— Разбира се.

— Очаквам разговор от Брюксел през следващия час — каза той, тръгвайки към заседателната. — Свържете ме незабавно. За другите ме няма.

Шест от най-талантливите вицепрезиденти на „Интеркорп“ бяха седнали на дълги кожени канапета един срещу друг покрай ниска масичка от стъкло и мрамор. Когато Мат влезе, мъжете се изправиха. Той се ръкува с всички и всеки от тях се опитваше по израза на лицето му да установи какъв е резултатът от пътуването му до Гърция.

— Хубаво е, че си отново тук, Мат — каза последният, ръкувайки се с него.

— Хайде, не ни дръж в напрежение — добави Том Андерсън. — Как беше в Атина?

— Изключително приятно — отговори Мат, когато всички се отпавиха към заседателната маса. — „Интеркорп“ вече притежава флот от танкери.

В стаята си почувства полъх на пълен и сладък успех, след това се чува различни гласове, обсъждащи планове за използването на най-новия „фамилен клон“ на „Интеркорп“.

Мат наблюдаваше шестимата влиятелни ръководители, насядали пред него. Всички бяха динамични личности, посветени на работата си мъже, всеки един — най-добрият в неговата област. Пет от тях бяха завършили Харвард, Принстън и Йейл с международни титли и отличия — от международно банкерство до маркетинг. Петимата бяха облечени в костюми, струващи по 800 долара, памучни египетски ризи с дискретни монограми и внимателно подбрани копринени вратовръзки. Събрани заедно, единствено думите „само най-доброто е достатъчно добро“ им прилягаха отлично. Само шестият, Том Андерсън, се различаваше с раираното си сако в зелено и кафяво, зелените панталони и вратовръзка в индийски десен. Страстта му необичайното облекло беше източник на много забавления сред останалите изискано облечени мъже от екипа. Те обаче рядко се шегуваха с него, дори само поради факта, че пред тях стоеше човек, висок над един и осемдесет и тежащ около 100 килограма.

Той беше завършил обикновено висше образование, без никакви колежи, но беше изключително горд с него. „Моите титли са от училището на живота“ — казваше той, когато го питаха за образованието му. Притежаваше способности, които нито едно училище не можеше да му даде — невероятен инстинкт и интуитивна чувствителност за нюансите на човешкия характер. Само след едноминутен разговор с някого можеше да отгатне мотивите му и да

определи дали бяха породени от суетност, алчност, амбиция, или от нещо свършено различно.

Външно беше обикновен човек, едър като мечка, който обичаше да работи по риза с къс ръкав. Но под тази неполирана повърхност Том Андерсън притежаваше таланта да води преговори и да успява да достигне до същината на проблема, което беше безценно качество, особено когато трябваше да работи с профсъюзите от името на „Интеркорп“.

От всичките му достойнства Мат ценеше най-много едно — неговата лоялност. Беше единственият човек в залата, когото не би си разрешил да изпусне. Работеше в една от компаниите, които Мат беше закупил. Когато я продаде по-късно, Том реши да опита късмета си при Мат, а не при новите собственици, които му бяха предложили по-добра заплата.

Мат плащаше на другите от проучвателния екип достатъчно, за да не могат да бъдат изкушени от някоя конкурентна компания; на Андерсън плащаше повече. Никога не съжали за парите, които им даваше, защото като екип те бяха най-добрите, а той беше този, който насочваше енергията им в правилната посока. Генералният план за развитието на „Интеркорп“ беше негов и той вече беше показал достойнствата си на практика.

— Господа — прекъсна дискусиите им за танкерите, — за тях ще говорим друг път. Нека сега разгледаме проблемите на „Хаскъл“. Елиът — обърна се към Елиът Джеймисън, — нека започнем с теб. Как най-общо изглежда маркетинговият отдел на „Хаскъл“?

— Нито зле, нито добре. Имат твърде много ръководители, както и регионални бюра, а малко представители в областта на продажбите. Клиентите им получават прекалено много внимание, но представителите не успяват да разширяват дейността си. Имайки предвид високото качество на продукцията, „Хаскъл“ би трябвало да има три или четири пъти повече клиенти от тези, които има сега. На този етап бих препоръчал увеличаване броя на хората, работещи в продажбите, с петдесет души.

Мат си взе бележка и отново отправи поглед към него.

— Какво друго?

— Паул Граншоу, вицепрезидентът по маркетинга, ще трябва да си отиде, Мат. Работил е с „Хаскъл“ цели двадесет и осем години и

неговата маркетингова концепция е старомодна и глупава. Липсва му гъвкавост и не желае да промени методите си.

— На колко години е?

— По документи — на шестдесет и шест.

— Ще приеме ли по-ранно пенсиониране, ако му го предложим?

— Възможно е, но сам няма да си отиде, това е сигурно. Той е арогантен тип и открито се противопоставя на „Интеркорп“.

Том Андерсън откъсна поглед от вратовръзката си.

— Това не е изненадващо, защото е далечен братовчед на Хаскъл.

Елиът го погледна изненадано.

— Това не беше споменато в документите му. Как разбра?

— Имах много приятен разговор с една симпатична възрастна дама в архива. Тя е работила тук повече години от всеки друг във фирмата и е подвижен справочник.

— Ясно е защо Граншоу е толкова раздражителен. Значи определено трябва да си върви. Ще се срещнем с него следващата седмица, за да уточним подробностите.

Мат се обърна към Ламбърт за информация във финансовата сфера.

Поглеждайки в бележките си, мъжът докладва:

— Печалбите са добри, това знаехме и предварително, но има много възможности за по-целенасочено разходване на средствата и намаляване на разходите. И още нещо, не работят добре по събиране на взиманията. Половината от сметките им чакат по шест месеца, за да бъдат платени, защото Хаскъл не е водел по-решителна политика в това отношение.

— Ще трябва ли да сменим ревизора в такъв случай?

Ламбърт се колебаеше.

— Трудно е да дам точен отговор. Ревизорът твърди, че Хаскъл не желаел клиентите да бъдат притеснявани с по-бързи плащания. Казва, че години наред се е опитвал да въведе по-строга процедура, но старият Хаскъл не искал и да чуе. Оставяйки това настрана, доста добре води кораба си. В отдела има висок дух и той дава добър пример. Има достатъчно хора, които да следят изпълнението на задачите, и те го правят добре. Отделът е надежден.

— Как реагира при твоето нахлуване в царството му? Показа ли желание да отговори на изискванията за промени?

— Той е изпълнител, не е инициатор, но е съзнателен. Кажи му какво да направи, и то ще бъде направено. От друга страна, ако искаш нововъведения и по-агресивен метод на счетоводство, той самият едва ли ще ги предложи.

— Стегни го малко и го вкарай в правия път — каза Мат след моментно колебание. — Когато назначим ресорен вицепрезидент, той може да го наблюдава. Финансовият отдел е голям и изглежда във форма. Щом има добра атмосфера, ще го оставим така.

— Съгласен съм. До началото на следващия месец ще съм готов да ти предложа за дискусия новия бюджет и ценовата структура.

— Чудесно — Мат се обърна към нисичкия рус мъж, специалист по работната сила и политиката в тази област. — Дейвид, как стоят нещата при теб?

— Не са зле. Процентът на работниците от различни националности е доста нисък, но не толкова, че да ни пишат във вестниците или да загубим правителствените договори — отговори Дейвид Талбот. — „Личен състав“ е работил добре. Лойд Уолдръп — вицепрезидентът, отговарящ за този отдел, е умен мъж, с висока квалификация.

— Напротив, затворен и тесногръд човек е — оспори го Том Андерсън, навеждайки се напред, за да си сипе кафе от сребърната каничка, поставена в центъра на масата.

— Това е смешен намек — раздразнително отвърна Талбот. — Лойд ми представи отчет с имената на мъже и жени от националностите, назначени на различни позиции, и процентът им в ръководните органи също е задоволителен.

— Не вярвам на отчетите.

— Господи, какво ти става, Том? — възропта той, обръщайки стола си, за да погледне към невъзмутимото лице на Том. — Всеки път, когато купим нова компания, ти се захващаш с шефовете на „Личен състав“. Какво по-специално те кара да не ги харесваш?

— Предполагам това, че *почти винаги* са жадни за власт блюдолизци.

— Включително Уолдръп?

— Особено той.

— И кой от инстинктите ти те кара да мислиш така?

— Два дни подред ми прави комплименти за дрехите. Никога нямам доверие в някого, който ме четка за облеклото ми, особено ако носи консервативен сив костюм.

Приглушените възгласи нарушиха напрежението, пораждащо се в помещението, и дори Дейвид се отпусна.

— Има ли други причини, поради които да се смята, че дава неверни данни за прилаганата практика по назначаването и повишенията?

— Да, има — допълни Том. — Вече няколко седмици ходя нагоре-надолу в тази сграда, докато ти беше зает да си вършиш работата в отдела, и не можех да не забележа нещо — той спря за малко, за да разбърка кафето си, което разгневи всички в стаята, освен Мат, който продължаваше да го наблюдава със спокоен интерес.

— Том — каза Дейвид напрегнато, — моля те да си дойдеш на думата, за да можем да продължим заседанието. Какво си забелязал, когато си се разхождал нагоре-надолу из тази сграда?

Той невъзмутимо повдигна дебелия си вежди и произнесе:

— Много от хората работят в самостоятелни стаи.

— И какво от това?

— В тези стаи не видях жени, освен в счетоводството, където по традиция ръководителите са жени. И само няколко жени, които видях в кабинетите, имаха секретарки. Това ме кара да се чудя дали нашият приятел Уолдръп не си измисля някакви титли, за да ощастливи дамите, а докладите му за назначенията да изглеждат добри. Ако тези жени действително имат съответното ниво, тогава къде са секретарките им? Къде са работните им места?

— Ще проверя — каза Дейвид с раздразнена въздишка. — Щях да разбера рано или късно, но по-добре е да го знам сега — обръщайки се към Мат, той продължи: — В някакъв бъдещ момент ще трябва да адаптираме политиката на „Хаскъл“ по отношение отпуските и размера на заплатите в системата на „Интеркорп“. Давали са на хората си три седмици ваканция след три години работа, а четири седмици — след осем години. Тази политика струва на компанията цяло състояние от загубено време и постоянната нужда да се наема допълнителна временна работна ръка.

— А какво е нивото на заплатите?

— По-ниски са от нашите. Философията на „Хаскъл“ е да им предоставя повече свободно време, но да плаща по-малко. Ще се срещнем и ще разгледаме всичко това в по-големи подробности, когато ще мога да предложи някакви цифри и препоръки.

През следващите два часа Мат изслуша докладите и на останалите от съответните направления, обсъждаха се решения. Когато приключиха дебатите по „Хаскъл“, той уведоми всички за някои случки в отделите на „Интеркорп“, които биха ги засегнали сега или по-късно, като се започне от профсъюза, заплашващ със стачка в текстилната фабрика, на „Интеркорп“ в Джорджия, и се стигне до проекта и възможностите на новите производствени мощности, които възнамеряваше да построи за „Хаскъл“ на големия парцел земя, закупена от него в Саутвил.

През цялото заседание само един човек — Питър Вандъруайлд, остана мълчалив. Питър — бивше „дете-чудо“ на Харвард с гениален коефициент на интелигентност, се бе специализирал в проучване на различни компании, които „Интеркорп“ желаше да закупи. Той анализираше техния потенциал за печалба, след което правеше препоръките си пред Мат. „Хаскъл Електроникс“ беше една от тези компании и щеше да е третата по ред печеливша с неговия принос. Мат го беше изпратил в Чикаго с екипа, защото искаше Питър да набере опит какво се прави след закупуването на една компания. Нужно бе да наблюдава това, което не може да се види от финансовите отчети. А върху тях младежът се облягаше съвсем сериозно, когато правеше своите препоръки за закупуването на дадена фирма.

Независимо от значителния успех на Питър досега Мат знаеше, че той има нужда да бъде направляван. Нещо повече, в зависимост от положението той беше самонадеян и суперчувствителен, безразсъден и плах, и това бяха черти, които той искаше да промени. Притежаваше огромен заряд от суров материал, който обаче трябваше да бъде обработен.

— Питър — обърна се към младежа, — нещо ново в твоята област, което би трябвало да чуем сега?

— Имам предвид няколко възможни компании, които могат да бъдат чудесна придобивка — заяви той. — Не са толкова големи като „Хаскъл“, но са печеливши. Една от тях е малка софтуерна фирма в...

— Никакви софтуерни компании, Питър — отбеляза твърдо Мат.

— Но „J&H“ е...

— Никакви софтуерни компании. Точно сега те са твърде рискови — той видя раздражението му. Напомняйки си, че целта му беше да насочва огромния талант на младия човек, а не да пречупва ентузиазма му, изясни непримиримостта си: — Това няма нищо общо с теб, Питър. Какво друго искаш да препоръчаш?

— Вие споменахте, че искате да разширите нашата търговска собственост — каза колебливо Питър. — В Атланта има такава компания, другата е тук, в Чикаго, а третата е в Хюстън. И трите, изглежда, търсят някой да ги купи. Първите две притежават повечето високи и средно високи административни сгради. Тази в Хюстън има вложения предимно в земя. Това е фамилна компания — на братята Торп, които са поели ръководството след смъртта на баща им преди няколко години. Говори се обаче, че не могат да се понасят — все още сепнат от внезапното отхвърляне на предишното му предложение, побърза да добави: — Хюстън беше в дълбок застои и предполагам, че няма причини сегашното оживление да продължи дълго. Братята Торп не могат да се споразумеят за нищо конкретно. Така че сделката може би ще ни причини повече неприятности, отколкото полза...

— Не разбирам какво се опитваш да ме убедиш — че идеята ти е добра, или лоша — попита Мат с усмивка като компенсация за предишната си реакция. — Ти ще направиш избора според най-добрите си предвиждания и аз ще преценя на кои компании да се спра. Това е моя работа. Не навлизай в територията ми, защото за мен няма да остане нищо. Ще се чувствам излишен.

Шегата бе посрещната със смях. Ставайки, Питър му подаде папка, върху която пишеше: „ПРЕПОРЪЧВАНИ ПОКУПКИ — ТЪРГОВСКИ КОМПАНИИ СЪС СОБСТВЕНОСТ“. Вътре имаше данни за трите компании, които той спомена, и за други, по-малко интересни.

Мат отвори папката и видя, че досиетата са доста обширни, а анализите — сложни. Тъй като не желаше да задържа останалите, предложи:

— Господа, преглеждането на папката на Питър изисква време. Мисля, че засега обсъдихме всичко. Ще се видя с всеки от вас следващата седмица. Уведомете госпожица Стърн, когато сте готови да разискваме поотделно всеки въпрос.

ГЛАВА 17

Освежен от сауната и душа, Мат зави хавлията около кръста си и посегна за часовника върху тоалетната масичка. Телефонът иззвъня и той го вдигна.

— Гол ли си? — прозвуча прелъстителният глас на Алисия Ейвъри.

— Какъв номер набирате? — попита той с подправен глас.

— Твоя, скъпи. Гол ли си?

— Полугол. И закъснявам.

— Радвам се, че най-после си тук, в Чикаго. Кога пристигна?

— Вчера.

— Вече си в моите лапи — засмя се тя с изкусителен смях. — Не можеш да си представиш фантазиите ми, когато си помисля, че след благотворителния бал в операта ще останем сами. Липсваше ми, Мат — добави.

— Ще се видим след час — обеща й той, — ако ме оставиш да затворя телефона.

— Добре. Всъщност татко ми се обади. Страхуваше се, че ще забравиш за бала довечера. Той е почти толкова нетърпелив да те види, колкото и аз, е, поради съвсем други причини.

— Разбира се.

— О, по-добре да те предупредя, че той възнамерява да постави кандидатурата ти за членство в „Гленмор Кънтри К्लъб“. Балът е отлично място, за да те представи на някои от членовете и да осигури гласовете им. Така че ще те разхожда навсякъде, ако му разрешиш да се захване с това. Не че той се притеснява — добави тя. — Ти ще си атракцията. Разбира се, ще има много представители на пресата, така че се пригответи да бъдеш нападнат, когато те забележат. Много е унижително, господин Фаръл — дразнеше го, — да знаеш, че моята среща ще бъде причина за повече сензации, отколкото самата аз...

Споменаването на клуба в Гленмор, където бе срещнал Мередит на Четвърти юли преди много години, го накара да стисне зъби с

горчива ирония и той почти не чу какво каза Алисия. Вече членуваше в два такива клуба. И двата бяха изключителни, както този в Гленмор. Рядко използваше клубовете, към които принадлежеше, и ако станеше член на този в Чикаго, което всъщност не желаше, това със сигурност нямаше да бъде „Гленмор“.

— Кажи на баща ти, че оценявам желанието му, но по-добре да не го прави.

Преди да може да каже още нещо, Стантън Ейвъри вдигна допълнителната слушалка.

— Мат — чу той сърдечния му глас, — не си забравил, че благотворителният бал е тази вечер, нали?

— Спомням си, Стантън.

— Добре, добре. Мислехме си да те вземем в девет, да спрем за малко в яхтклуба за по едно питие и тогава да отидем в хотела. Така няма да има нужда да слушаме „Травиата“, преди да започне сериозното пиене и самото парти. Много ли харесваш „Травиата“?

— Операта ме прави летаргичен — пошегува се Мат и Стантън го подкрепи. През последните седем години Мат беше посетил доста оперни представления и симфонични концерти, защото се движеше в общество, където спонсорството и посещението на културни мероприятия бяха задължителни от гледна точка на бизнеса. И след като насила се беше запознал с най-известните симфонии и опери, първоначалното му мнение не се бе променило: намираше ги отегчителни. — Но работата си е работа — добави.

Независимо че не обичаше оперната музика и вниманието на журналистите, обикновено очакваше тези вечери. Беше срещнал Стантън Ейвъри в Лос Анжелос преди години и когато Мат идваше в Чикаго или Стантън в Калифорния, винаги се опитваха да бъдат заедно. За разлика от много социалисти дилетанти, които беше срещал, Стантън беше твърд, открит, стъпил на земята бизнесмен и той много го харесваше. Всъщност, ако трябваше да си избира тъст, този човек би бил неговият избор. Алисия много приличаше на баща си — изтънчена и шлифована, но директна, когато се стигнеше до нещо, което искаше. И двамата настояваха той да ги придружава на благотворителната вечер и нямаше да приемат „не“ за отговор. Той не само се съгласи да отиде, но прие да дари и 5000 долара.

Преди два месеца, когато Алисия беше с Мат в Калифорния и откровено му намекна, че трябва да се оженят, за кратко време той се забавляваше от тази възможност, но желанието му премина много бързо. Харесваше Алисия в леглото, но вече бе имал една нещастна женитба с разглежено, богато момиче от Чикаго и нямаше никакво намерение да повтаря този опит. Никога сериозно не му беше минавала мисълта да се жени отново, защото никога не можаха да се *повторят* чувствата, които беше изпитвал към Мередит — тази отчаяна, обсебваща, безразсъдна нужда да я вижда, докосва, да се смее с нея; тази вулканична страст, която го командваше и не можеше да бъде заситена. Пред погледа на нито една друга жена не бе ставал едновременно смирен и властен, нито една не бе запалвала онова неистово желание да докаже, че би могъл да бъде по-добър от това, което е. Да се ожени за някоя, която не можеше да му даде всичко това, беше все едно да се ожени за втората след най-добрата, а това за него не беше достатъчно. И в същото време нямаше никакво желание да изживява отново онези мъчителни, бурни, съсипващи чувства. Те бяха толкова болезнени, че когато краткият му брак бе приключил, самият спомен за него и лъжовната му млада съпруга, която той обожаваше, бяха направили живота му ад години след това.

Истината беше, че ако Алисия *можеше* да влезе под кожата му така, както бе направила Мередит, той щеше да скъса с нея в същия миг. Не искаше и никога нямаше да си позволи да бъде уязвим от жена, никога повече. Сега, когато беше в Чикаго, Алисия нямаше да пропусне възможността да спомене за женитбата отново. Ако го стореше, той щеше да ѝ даде ясно да разбере, че за момента това е изключено, или пък изобщо щеше да прекрати това хубаво приятелство.

Мат отиде от спалнята във всекидневната. Имаше още петнадесет минути преди Стантън и Алисия да пристигнат. Отправи се към бара с намерение да изпие чаша бренди. Както си сипваше, закачи вестника и той се разпиля на пода. Тогава видя Мередит.

Снимката ѝ изскочи от последната страница — съвършена усмивка, съвършена прическа, съвършен овал на лицето. „Типично за Мередит“ — помисли си той с ледено отвращение, като вдигна вестника и се загледа в нея. Беше красива млада жена, а този, който се

грижеше за снимките ѝ в пресата, беше направил всичко възможно да изглежда като Грейс Кели на млади години.

Погледът му премина от снимката към текста под нея и само за секунди се развълнува от изненада. Според думите на хроникьорката Сали Менсфийлд Мередит се беше сгодила за своята „детска любов“ Паркър Рейнолдс III и „Банкрофт и компания“ възнамеряваше да отпразнува сватбата ѝ през февруари с национална разпродажба във всичките си магазини.

Саркастична усмивка изкриви устните на Мат, когато захвърли вестника и се приближи към прозореца. Бил е женен за тази малка измамна кучка и дори *не е знаел*, че е имала „детска любов“. Но тогава значи въобще не я е познавал.

Внезапно разбра, че това, което мисли, не отговаря на чувствата му. Очевидно реагираше по стар навик, защото всъщност вече не я презираше. Усещаше само студена апатия. Времето беше изтрило всяко силно чувство, което той изпитваше към нея, дори омразата.

На неговото място нямаше нищо... нищо, освен отвращение и съжаление. Мередит беше твърде безгръбначна, за да бъде измамница, без мнение и напълно подвластна на баща си. Когато беше бременна в шестия месец, тя абортира бебето им и после му изпрати телеграма, казвайки му какво се е случило и че иска развод. И независимо от това, което беше направила на неговото бебе, той беше луд по нея. Върна се в страната с намерението двамата да поговорят за този внезапен развод. Когато стигна в болницата, беше информиран в крилото на „Банкрофт“, че Мередит не желае да го види. Тъй като смяташе, че тези указания са издадени от Филип Банкрофт, Мат отиде на следващия ден, но охраната го върна от вратата и му връчи листа, на който тя саморъчно бе написала, че е незаконно да се доближава до нея.

Години наред беше отблъсквал тези спомени заедно с мъката по детето. Освобождаването от мислите за Мередит се беше превърнало в изкуство, което той практикуваше и усъвършенстваше. Първоначално за самозащита, после по навик.

Сега разбра, че не бива да го прави повече. Тя беше престанала да съществува за него.

Когато взе решението да прекара следващата година в Чикаго, знаеше, че е невъзможно да не срещне Мередит, и се опасяваше, че

това може да окаже влияние на плановете му. Сега му стана ясно, че не е трябвало въобще да се притеснява. И двамата бяха възрастни хора. Миналото — минало. Мередит можеше да е всякаква, но беше добре възпитана. И двамата можеха да понасят срещите си с учтивост, която се очакваше от възрастни хора в такива случаи.

Мат се качи в дългия мерцедес на Стантън и се ръкува с приятеля си, после погледът му се премести към Алисия, която носеше дълго до глезените самурено палто с цвета на черната ѝ лъскава коса. Тя протегна ръка и я постави в неговата, усмихвайки му се прелъстително и предизвикателно.

— Измина много време — произнесе тя с дълбокия си, мек глас.

— Твърде много — отговори той и това беше вярно.

— Пет месеца — напомни му. — Ще ми стиснеш ръката или ще ме целунеш хубаво?

Мат хвърли развеселен поглед към баща ѝ. Стантън му отговори с топла усмивка и той прихвана ръката на Алисия, издърпвайки я безцеремонно към скута си. — Колко хубаво имаше предвид? — попита.

— Ще ти покажа.

Само тя би се осмелила пред баща си да целуне мъж по начина, по който го направи. Но и малко бащи учтиво биха отклонили погледа си към страничното стъкло, докато дъщерите им са сексуално възбудени.

Тя се отмести, кръстоса дългите си крака и палтото ѝ се разтвори, разкривайки дълбока цепка встрани на черната ѝ копринена рокля.

— За какво мислиш? — попита тя.

— По-късно ще разбереш за какво мисли — внезапно Стантън показва негодувание, че дъщеря му обсебва вниманието на приятеля му.

— Мат, какво знаеш за слуховете, че „Едмънд Майнинг“ ще се слива с „Риерсън Консолидейтид“? — но без да дочака отговор, попита: — Как е баща ти? Настоява ли да остане във фермата?

— Добре е — отвърна и това беше истина. Патрик Фаръл беше спрял да пие от седем години. — Накрая го убедих да остане при мен няколко седмици, а после ще посети сестра ми. Трябва да отида там по-късно този месец, за да прибера някои фамилни спомени. Той просто няма сърце да го направи.

С високите си мраморни колони, светещи кристални полилеи и великолепия сводест таван, огромната бална зала на хотела винаги беше изглеждала величествена. Но тази вечер Мередит я намираще за изключителна. Екипът по украсата беше превърнал залата в пищна зимна приказка, потънала в червени рози и зеленина.

Разкошната обстановка тази вечер беше подсилена от блясъка на украсените с бижута копринени и кадифето рокли на дамите. Покровителите на операта се оказаха доста. Те позираха за фотографите от пресата или се разхождаха наоколо, поздравявайки приятелите си. В центъра на залата Мередит беше застанала до Паркър, който с чувство на притежание бе обхванал кръста ѝ. Дватама приемаха поздравленията на приятели и познати, които бяха прочели за годеща им. Когато и последната група се оттегли, Мередит погледна към Паркър и лицето ѝ се оживи от внезапен смях.

— Какво смешно има? — попита той с нежна усмивка.

— Мелодията, която свири оркестърът, е същата, на която танцувахме, когато бях на четиринадесет години — когато той я погледна учуден, тя добави: — На партито на госпожица Епингъм в хотел „Дрейк“.

Лицето му просветна.

— А, да, задължителната нощ за мъчение у госпожица Епингъм.

— Наистина беше мъчение — съгласи се тя. — Помня как изпуснах чантичката си и как си чукнахме главите, и как те настъпвах през цялото време, докато танцувахме...

— Ти наистина си изпусна чантичката и наистина си ударихме главите — изрече той. — Но не си ме настъпвала. Беше възхитителна онази нощ. Всъщност тогава за пръв път забелязах смайващите ти очи. Тогава ти ме погледна с най-необикновения си поглед...

Мередит избухна в смях.

— Вероятно съм търсела най-добрия начин да ти се обясня в любов.

— Наистина ли?

— Абсолютно — усмивката ѝ изчезна, когато видя журналистката, пишеща клюка реките вести, и бързо добави:

— Паркър, отивам за малко горе в залата. Сали Менсфийлд се приближава, а не искам да говоря с нея до понеделник, докато не разбере кой в „Банкрофт“ е измислил тази глупост с разпродажбите.

Трябва ни опровержение, защото няма да има никаква разпродажба. Моля те, следи за Лиза — добави, тръгвайки към огромните стълби за мецанина. — Трябваше да е тук отдавна.

— Пристигаме точно навреме — каза Стантън, когато Мат свали коженото палто на Алисия от раменете ѝ и го подаде на гардеробиерката. Мат го чу, но вниманието му моментално бе отклонено от изобилието на плът, показваща се от дълбоко изрязаното деколте на Алисия. — Страхотна рокля! — отбеляза, а изражението му бе изпълнено с удоволствие и нескривано желание.

Тя задържа погледа му с леко наклонена назад глава, позната усмивка се беше появила на карминеночервените ѝ устни.

— Ти си единственият мъж — каза му тя кротко, — който може да направи така, че изразът „страхотна рокля“ да прозвучи като неудържимо желание за прекарване в леглото поне една седмица.

Той се усмихна и те тръгнаха към заслепяващите светлини на тържеството. Видяха пред тях двама фотографи, които снимаха, както и телевизионния екип, сновящ между гостите.

— Беше ли? — попита Алисия веднага след като баща ѝ се спря да разговаря с приятели.

— Беше ли какво? — Мат се спря да вземе две чаши шампанско от подноса на минаващия келнер.

— Покана за цяла седмица страхотно чукане, както направихме преди два месеца.

— Алисия — смърри я нежно, кимайки на двама познати мъже, — дръж се прилично — беше готов да върви напред, но тя упорито не мърдаше от мястото си, изучавайки го с нарастващ интерес.

— Защо досега не си се оженил?

— Нека да говорим за това друг път.

— Опитвах се, но ти винаги избягваш въпроса.

Подразнен от упоритостта ѝ по темата, Мат подхвана ръката ѝ и я отведе настрана.

— Разбирам — каза, — че искаш да обсъждаме въпроса тук и още сега.

— Да — отговори тя, поглеждайки го с гордо вдигната брадичка.

— Какво имаш предвид?

— Женитба.

Той замълча и Алисия видя внезапната студенина, появила се в погледа му, но това, което той изрече, беше още по-неприятно:

— За кого?

Изумена от очевидното му нахалство и ядосана от грубичкото подхващане на ръката ѝ, тя погледна към непроницаемото му лице и ядосано изрече:

— Предполагам, че заслужавам това.

— Не — отговори Мат, — не го заслужаваш.

Алисия се беше втренчила в него, объркана и нещастна, и едва успя лекичко да се усмихне.

— Поне знаем накъде сме — засега.

Въздъхна и го хвана под ръка.

— Ти си — каза му откровено, когато продължиха напред — най-твърдият мъж, когото съм срещала някога — тя му отправи прелъстителен поглед и добави: — Физически и емоционално, разбира се!

Лиза показа гравираната си покана на портиера пред залата. Спирайки се, за да свали палтото си и да го остави на гардероба, тя огледа залата, търсейки Мередит и Паркър. Забелязвайки русата му глава близо до оркестъра, се отправи към него. Пътюм премина покрай Алисия Ейвъри, която вървеше бавно до много висок мъж с тъмна коса и широки рамене, чиято стойка ѝ се стори някак си позната. Лиза си пробиваше път през тълпата, когато мъжът се обърна и я погледна оценяващо: червенокоса глава и червени сатенени панталони, сако от черно кадифе и черна лента, превързана през челото — абсолютно странен и неподходящ ансамбъл, в който обаче тя изглеждаше изключително добре.

Другите мъже мислеха така, но не и Паркър.

— Здравей — каза тя.

Той се обърна и очите му се присвиха.

— Защо не се обличаш като другите жени?

— Не знам. Къде е Мередит?

— В дамската стая горе.

Те стоически търсеха начин да не се поглеждат, демонстрирайки по този начин нехарактерната студенина, която се беше настанила помежду им от години. Насочиха вниманието си към тълпата. Изведнъж вдясно от тях настана лека суматоха. Проблеснаха светкавиците на фотоапаратите, а журналистите от телевизионните екипи заобиколиха тъмнокосия мъж, когото Лиза беше видяла с Алисия Ейвъри.

— Кой е този? — попита тя Паркър.

— Не мога да видя — започна той, поглеждайки нататък без никакъв интерес, но когато тълпата се раздели, лицето му се вкамени. — О, това е Фаръл.

Името, заедно със силно загорялото лице, бяха достатъчно, за да подскажат на Лиза, че мъжът с Алисия е неверният, безсърдечен, бивш съпруг на Мередит. Изпълни я враждебност, когато го наблюдаваше как престана да отговаря на въпросите на журналистите, а Алисия висеше на ръката му и се усмихваше на фотографите.

Лиза го гледаше, без да помръдне, спомняйки си мъката, която беше причинил на Мередит, и едва се сдържаше да не пристъпи към него и пред жадните вестникари да го нарече „кучи син“ право в лицето. Това нямаше да се хареса на приятелката ѝ, защото мразеше сцените, а освен това само Паркър и Лиза знаеха за случилото се с Мередит. В този момент и тя, и Паркър стреснати, се погледнаха.

— Знаеше ли Мередит, че той ще е тук? — изрече тя на един дъх.

Той я хвана за ръката и заповяда:

— Намери я и я предупреди.

Докато Лиза си пробиваше път, името Матю Фаръл вече се носеше из залата като камбанен звън. Той беше отпратил журналистите и само Сали Менсфийлд стоеше край него, разговаряйки със Стантън Ейвъри близо до края на стълбите. В този момент Мередит се появи и започна да слиза по стълбите.

Тъй като не можеше да стигне до нея, преди да е минала покрай Фаръл, Лиза застина неподвижна. В следващия миг изпита мрачно задоволство от това, че Мередит никога не бе изглеждала по-поразително красива, отколкото беше тази вечер. Вечерта, в която гадният ѝ бивш съпруг щеше да я види за пръв път след единадесет години. Беше облечена според последната модна линия — дълга рокля без презрамки от блестяща бяла коприна, чието бюстие беше обшито

със ситни перли и бели кристалчета. Носеше великолепна огърлица от рубини и диаманти, която или беше подарък от Паркър, в което Лиза не вярваше, или беше взела под наем от бижутерийния щанд на „Банкрофт“, което беше по-вероятно.

По средата на стълбите Мередит се спря да поговори с възрастна двойка и Лиза затаи дъх. Паркър се приближи към нея, а погледът му се местеше трескаво от Фаръл през Сали Менсфийлд до Мередит.

Докато слушаше Стантън, който му говореше нещо, Мат се огледа за Алисия. В това време някой извика името му, или нещо, което прозвуча като името му. Той обърна глава по посока на гласа, а после погледна по-нагоре... И замръзна, като видя жената на стълбите. Тя беше още момиче, когато му бе станала съпруга и когато я бе видял за последен път. В този момент разбра защо пресата обичаше да я сравнява с младата Грейс Кели. За годините, през които не я беше виждал, фигурата ѝ бе придобила зрялост, а нежните черти на лицето ѝ имаха невероятно излъчване, което хипнотизираше. Шокът му премина така бързо, както и беше дошъл. Той продължи да кима на Стантън, но не престана да изучава и изобилието от красота на стълбите — вече с интереса на експерт, съзряващ произведение на изкуството, за което обаче знае, че е фалшиво.

И въпреки това не можеше напълно да затвори сърцето си, като я гледаше как разговаря с възрастната двойка. Тя винаги се беше разбирала с хора, по-възрастни от нея. Мат си спомни това, мислейки за вечерта, когато го бе поела под крилото си в клуба, и сърцето му омекна още повече.

Усещаше как и последните горчиви нотки в душата му се стопяват. От нея се излъчваше невероятна нежност, споменът за която у него бе изчезнал. Нежност, която трябва да е била наранена ужасно от аборта. Тя беше толкова млада, когато бе принудена да се омъжи за него, не бе имала никакво време да го опознае. И без съмнение е очаквала, че ще трябва до края на живота си да остане в мръсен град като Едмънтън, омъжена за пияница, какъвто беше и бащата на Мат, за да отгледа детето си. Със сигурност Филип Банкрофт се е опитал да я убеди в това, за да сложи край на връзката ѝ с един човек, който бе никой, включително и да направи аборта и да се разведе с него. За разлика от баща си обаче Мередит никога не е била сноб. С добър произход и отгледана с грижа — да, но не и такъв сноб, че да причини

всичките тези неща на Мат и тяхното дете. Страхът, младостта и натискът от страна на баща ѝ са били причината. Това се потвърди и от настоящия момент. След единадесет години беше достатъчно само да я зърне, за да разбере каква е била и каква все още е.

— Красива е, нали? — подметна Стантън.

— Много.

— Ела. Ще те представя на нея и на годеника ѝ. Трябва да говоря с него. Между другото, сигурно познаваш Паркър, той ръководи една от най-големите банки в Чикаго.

Мат се поколеба и после кимна. Дватамата с Мередит можеха да се срещнат във всеки подобен случай. Струваше му се, че е по-добре да прескочат препятствието още сега. Поне този път, когато ѝ го представят, нямаше да се чувства като натрапник от друг свят.

Оглеждайки хората, за да види Паркър, Мередит слезе от последното стъпало и се спря, чувайки веселия глас на Стантън Ейвъри зад гърба си:

— Мередит — той постави свойски ръка върху рамото ѝ, — бих искал да те представя на един човек.

Тя беше започнала да се усмихва и да протяга ръката си, докато преместваше поглед от Стантън към гърдите на един много висок мъж и после към лицето му. *Лицето на Матю Фаръл*. Главата ѝ се замая, стомахът ѝ се сви и тя чу гласа на Ейвъри, звучащ като в някакъв тунел, да казва:

— Това е моят приятел Мат Фаръл...

И тя видя човека, оставил я да лежи самотна в болницата, когато бе загубила неговото дете. А после ѝ бе изпратил телеграма, с която ѝ предлагаше развод... Сега ѝ се усмихваше със същата незабравима, интимна, очарователна, *омразна* усмивка, докато протягаше ръката си, за да хване нейната. Нещо вътре в нея избухна. Тя рязко се отдръпна, погледна го с ледено отвращение и се обърна към Стантън Ейвъри.

— Наистина трябва да подбирате по-добре приятелите си, господин Ейвъри — студено и високомерно произнесе. — Извинете ме — Мередит се отдалечи, оставяйки зад себе си учудената Сали Менсфийлд, поразения Стантън Ейвъри и бесния Матю Фаръл.

Беше вече три часът сутринта, когато и последните гости на Мередит и Паркър си тръгнаха. Останаха само баща ѝ и годеникът ѝ.

— Не бива да стоиш толкова до късно — каза тя на баща си, отпусвайки се в един от столовете в стил Кралица Ана, тапициран с кретон. Дори сега — часове сред срещата с Матю Фаръл, все още потръпваше, когато помислеше за това.

— Знаеш прекрасно защо съм още тук — възрази Филип, сипвайки си чаша шери. Той не бе разбрал за срещата на Мередит с Фаръл допреди час, когато Паркър му каза, и очевидно очакваше да научи повече подробности.

— Недей да пиеш. Лекарите твърдят, че не трябва.

— По дяволите всички лекари! Искам да знам какво ти каза Фаръл. Според Паркър си го отрязала.

— Не можа да произнесе и дума — отговори тя и му разказа всичко.

Когато свърши, го наблюдаваше в напрегнатата тишина как изпи забраненото питие — остаряващ, внушителен мъж с посребрена коса и в изискан фрак. Почти през целия ѝ живот той беше властвал над нея, беше я манипулирал, докато накрая тя бе намерила кураж да устоява на желязната му воля и вулканичния нрав. И независимо от това го обичаше и се тревожеше за него. Той беше единственият от нейното семейство и сега лицето му бе удължено от болестта и умората. Веднага след като се уредеше отпуската му, Филип щеше да предприеме дълго пътуване с кораб и лекарите го бяха накарали да обещае, че няма да се безпокои нито за „Банкрофт и компания“, нито за световните дела или за каквото и да било. Шестте седмици, през които трябваше да отсъства, не биваше да гледа телевизия, да чете вестници или нещо друго. Всичките му занимания трябваше да са приятни и отморяващи.

Мередит погледна към Паркър и каза:

— Искан ми се да не беше споменавал за това на баща ми тази вечер. Не беше необходимо.

Въздъхвайки, той се облегна назад и с неудоволствие ѝ разкри нещо, което тя не знаеше:

— Мередит, Сали Менсфийлд видя и чу всичко. Ще бъде чудо, ако утре случката не бъде раздута в нейната колона.

— Надявам се, че ще напише някой и друг ред — каза Филип.

— А аз се надявам на обратното — възрази Паркър, без да обръща внимание на жлъчта му. — Не желая хората да се питат защо Мередит го е поставила на мястото му.

Тя въздъхна нещастно и затвори очи.

— Ако имах време да помисля, нямаше да го направя, или поне не така открито.

— Някои от нашите приятели вече попитаха защо се е държала по този начин — каза Паркър. — Ще трябва да измислим някакво обяснение... — започна той, но тя го прекъсна:

— Моля те, не сега. Единственото, което искам, е да си легна.

— Права си — отговори той и стана, така че и Филип трябваше да си тръгне.

ГЛАВА 18

Беше почти обяд, когато Мередит излезе от банята. Докато беше във всекидневната, погледът ѝ попадна върху колоната на Сали Менсфийлд в неделния брой на „Трибюн“, който беше захвърлила на канапето. Първото съобщение се отнасяше до снощното фиаско:

„Изглежда, че жените по целия свят стават жертва на легендарния чар на Матю Фаръл, но нашата Мередит Банкрофт със сигурно е имунизирана срещу него. На оперния благотворителен бал в събота вечер тя директно го отрязва, както бихме казали в по-стари времена. Красивата Мередит, пословично любезна с всички, отказа да се ръкува с Матю Фаръл — да се чуди човек защо.“

Твърде напрегната, за да може да работи, и прекалено уморена, за да излезе навън, Мередит стоеше в средата на красивата стая и оглеждаше старинните маси и столове, като че ли ги виждаше за пръв път.

Отказа се да работи, отиде в кухнята и си наля кафе. Облегната на шкафа, отпиваше от чашата, очаквайки чувството за нереалност да изчезне, и се опитваше да не мисли за миналата вечер, докато главата ѝ не се проясни. Не можеше да понася горчивия срам заради снощното си държание и дълбоко съжеляваше, че бе загубила контрол. Преди години беше прекратила обвиненията си срещу Матю Фаръл не толкова заради него, колкото заради самата себе си, защото яростта и болката, които изпитваше от предателството му, бяха повече от това, което можеше да понесе. Година след спонтанния аборт бе премислила всичко обективно. За това помогна и психологът, с когото бе разговаряла в колежа. Така тя се примири, че случилото се между тях двамата с Фаръл е било неизбежно. Те бяха *принудени* да се оженят и освен детето нямаха нито една друга причина, която да ги свърже.

Нямаха нищо общо, нито пък щяха да имат. Мат се бе показал коравосърдечен, като бе пренебрегнал молбата ѝ да се върне от Южна Америка, когато направи спонтанния аборт, и още по-коравосърдечен, като поиска незабавен развод. Под външния си чар той *винаги* е бил груб и безкомпромисен. А и как би могъл да бъде друг, като се има предвид произходът му? Той трябваше да се бори с живота, справяйки се с пияницата баща, малката си сестра, работата в чугунолеярната и всичко останало. Ако не беше толкова твърд и обзет от своята цел, никога не би успял да се измъкне оттам. Преди единадесет години просто бе показал какъв е: неумолим, студен, изпълнен с решимост. Изпълни дълга си и се ожени за нея, подтикван може би и от алчност. Но след като беше разбрал, че Мередит няма никакви собствени средства, а и след като тя загуби бебето, той нямаше други причини да запази този брак. Не споделяше нейните ценности и ако бяха останали женени, щеше да разбие сърцето ѝ. Бе разбрала всичко това, или поне така си мислеше. И все пак снощи за един ужасен момент бе загубила спокойствието си. Това никога не би се случило, ако я бяха предупредили, преди да го види, или ако той не ѝ се беше усмихнал по този топъл и интимен начин! Бе ѝ се приискало да го зашлеви, за да изтрие тази нахална усмивка.

Като обмисли подробно случилото се, тя се почувства по-добре. Сипа си още кафе, отиде във всекидневната и седна на бюрото да работи. Погледна към телефона и за миг почувства желание да позвъни на Мат Фаръл и да направи това, което изискваше доброто възпитание — да се извини за грозната сцена. С леко свиване на раменете обаче тя прогони моментния импулс. Отвори куфарчето си и извади оттам финансовите данни за магазина в Хюстън. Когато се бяха оженили, Матю Фаръл не даваше и пет пари за това, което тя мислеше. Ето защо него със сигурност не го интересуваше и какво е направила снощи. Освен това бе толкова ексцентричен и толкова обръгнал на какво ли не, че нищо не би могло да го нарани или засегне.

ГЛАВА 19

Точно в десет часа сутринта в понеделник Питър Вандъруайлд се представи на госпожица Стърн, която бе нарекъл „Сфинкса“. С вид на възмутен молител той зачака да забележат присъствието му, докато в един момент тя се показа достатъчно добра да спре чукането на машината и да го погледне.

— Имам среща с господин Фаръл в десет часа — информира я той.

— Господин Фаръл е в заседание. Ще ви приеме в десет и петнадесет.

— Според вас трябва ли да изчакам?

— Само ако смятате, че няма какво да правите следващите петнадесет минути — отговори тя студено.

Освободен като недисциплиниран ученик, Питър бързо тръгна към асансьора и се върна в кабинета си. Това изглеждаше много поумно, отколкото да остане на шестнадесетия етаж и по този начин да докаже, че няма какво да прави през тези петнадесет минути. В 10.15 часа госпожица Стърн го покани за разговора.

— Седни, Питър — каза Мат. През уикенда беше прегледал всяко от предложенията. Беше доволен от няколко от тях, впечатлен от необикновено задълбочената мисъл на проучването и малко стъписан от някои от препоръките. — Кое по-специално харесваш на компанията в Атланта?

— Няколко неща — отговори Вандъруайлд, стреснат от внезапния въпрос. — Нейната собственост представлява в голямата си част нови търговски сгради с висок процент на заетост. Почти всичките им наематели са солидни корпорации с дългосрочни договори, а сградите са изключително добре поддържани и ръководени. Видях го със собствените си очи, когато отидох в Атланта.

— А чикагската компания?

— Намира се в жилищна сграда с висок наем. Печалбите им са отлични.

Мат присви очите и подчерта:

— От това, което прочетох тук, става ясно, че много от тези сгради са строени преди повече от тридесет години. Разходите по подновяването и ремонтите ще започнат да изяждат тези отлични печалби в идващите седем до десет години.

— Взех това предвид, когато подготвих сметките за проектопечалбите — отговори Питър, — но земята, върху която се намират тези сгради, винаги ще бъде едно голямо състояние.

Доволен от отговорите, Мат отвори следващата папка. Именно тази препоръка го беше накарала да се замисли дали оценката на Питър не беше малко надута.

— Какво те накара да вземеш предвид тази компания от Хюстън?

— Ако Хюстън продължи икономическото си възстановяване, цените на собствеността ще се покачват и...

— Това ми е ясно — нетърпеливо го прекъсна той. — Искам да знам причините, поради които ми препоръчваш да обсъждам покупката на „Торп Дивелъпмънт“. Всеки, който чете „Уолстрийт Джърнъл“, знае, че тази компания се продава от две години, както и защо не е продадена: цената ѝ е смешно висока и се ръководи зле.

Питър се изкашля и настоятелно продължи:

— Прав сте, но ако ме изтърпите за малко, може би ще промените мнението си — когато Фаръл кимна рязко, той се впусна в обяснения: — „Торп Дивелъпмънт“ е собственост на двама братя, наследили имота преди десет години, когато умира баща им. След като започват да ръководят фирмата, правят поредица от слаби инвестиции, ипотекирайки повечето от собствеността, която баща им е натрупал с течение на годините. В резултат на това са задължнели до гуша на тръста „Континентъл Сити“ в Хюстън. Двамата братя не се понасят и не могат да стигнат до никакво споразумение. През последните две години единият се опитва да продаде компанията и всичките ѝ капитали като цяло, докато другият иска да ги раздели и продава поотделно. Сега обаче те нямат друг избор, освен да направят последното, и то бързо, защото „Континентъл“ скоро ще обяви просрочка.

— Откъде знаеш това?

— Когато ходих в Хюстън през октомври, за да посетя сестра си, реших да хвърля поглед на компанията „Торп“. От Макс Торп разбрах,

че името на банкера им е Чарлз Колинз, и когато се върнах тук, му се обадох. Той беше много нетърпелив да „помогне“ на „Торп“ да си намери купувач и се разприказва повече, отколкото предполагах. В течение на разговора започнах да подозирам, че причината за нетърпението му вероятно е нуждата да изчисти заемите на „Торп“ от сметките си. Той ми се обади минатия четвъртък, за да ми каже, че „Торп“ желаят да направят сделка с нас и че цената ще е много ниска. Поиска от мен да преразгледаме въпроса и да им направим предложение. Ако действаме бързо, смятам, че можем да купим, която и да е от собственостите на „Торп“, по-скоро за сумата, за която е ипотекирана, отколкото на истинската ѝ цена. Колинз възнамерява да обяви ипотека за просрочена и „Торп“ очевидно знаят за това.

— Какво те кара да мислиш, че ще я обявят за просрочена?

Питър лекичко се усмихна.

— Обадох се на мой приятел банкер в Далас и го попитах дали знае Колинз от „Континентъл Сити Тръст“. Той отговори, че го познава, и проведе с него приятелски разговор, за да сподели нарочно лошото състояние на банковото дело в Тексас. Колинз му разкрил, че банковите ревизори оказвали натиск върху него да обяви за просрочени няколко големи заема, включително този на „Торп“ — Питър спря за малко, очаквайки някакъв комплимент от безкомпромисния си шеф за изчерпателността и резултатите от своето проучване. Това, което получи, бе нещо като усмивка и почти незабележимо одобрително кимване. Той обаче се почувства като благословен от Бога и навеждайки се напред, попита:

— Интересува ли ви нещо повече за собствеността на „Торп“? Няколко обекта са наистина *отлични* и биха могли да се разработят и продадат за цяло състояние.

— Слушам — отговори Мат, въпреки че не беше твърде заинтересован да купува и разработва нови земи.

— Най-хубавото парче на „Торп“ е парцел от петнадесет акра, намиращ се на две пресечки от „Галерията“ — огромен луксозен търговски център със собствени хотели. Наблизо има и друг голям търговски център, а по авенюто се намират множество луксозни бутици. Петното на „Торп“ е между тях и е идеално за построяването на друг луксозен търговски център.

— Виждал съм тези участъци, когато ходих в Хюстън по работа — отбеляза Мат.

— Тогава със сигурност знаете каква сделка ще бъде закупуването на това място за двадесет милиона долара, колкото „Торп“ дължи. Бихме могли да строим на него или да го държим, за да го продадем след пет години, когато цената му ще бъде четиридесет милиона. Ако Хюстън продължи да се развива, парцелът със сигурност скоро ще струва толкова.

Мат си водеше бележки в папката „Торп“ и чакаше пролука в рецитацията на Питър, за да му каже, че интересите на „Инкеркорп“ са да инвестира в търговски сгради, когато младежът добави:

— Ако сте заинтересован, трябва бързо да се свържем с Торп и Колинз, тъй като и двамата казаха, че очакват оферта за същата земя. Първоначално помислих, че блъфират, докато не споменаха конкретни имена. „Банкрофт и компания“ от Чикаго например искат да я купят на всяка цена и това е добре премислено. Няма друго такова петно в целия Хюстън. По дяволите, бихме могли да го купим за двадесет милиона и след няколко месеца да го продадем на „Банкрофт“ между двадесет и четири до тридесет милиона, което е действителната му цена — гласът му замря, защото Мат внезапно се бе втрещил в него със странен израз на лицето.

— Какво каза? — попита той.

— „Банкрофт и компания“ искат да купят земята — повтори Питър, изненадан от студения, пресметлив поглед в очите на Фаръл. Реши, че той иска още информация, и бързо добави: — „Банкрофт“ е като „Блумингдейл“ или „Неймън Маскус“ — стари, уважавани магазини с клиента предимно от висшето общество. Започнаха разширение и в други...

— Зная — прекъсна го Мат. Погледът му отново се насочи към папката и той започна да преглежда документите с нов интерес. Тази земя наистина беше сделка с голям потенциал за печалба. Но в този момент той не мислеше за печалбата. Гневът му от Мередит се бе възбудил отново.

— Купувай — каза той меко.

— Не желаете ли да чуете нещо за другите обекти?

— Не ме интересува нищо друго, освен това, което иска „Банкрофт“. Кажи на правния отдел да изготви офертата, занеси я утре

в Хюстън и лично я връчи на „Торп“.

— Оферта? — Питър беше онемял. — За колко?

— Предложи петнадесет милиона и им дай двадесет и четири часа да подпишат договора, в противен случай ще се откажем. Те веднага ще предложат двадесет и пет, след което ще се спрете на двадесет. Кажи им, че искаме да оформим всичко в срок от три седмици, или се отказваме.

— Всъщност не мисля, че...

— Има и друго условие. Ако „Торп“ приемат нашата оферта, трябва да запазят цялата сделка в тайна. Никой не трябва да знае, че ние купуваме земята, докато се осъществи продажбата. Кажи на юристите да включат тази клауза в договора заедно с другите обикновени условия.

Неочаквано Питър се почувства притеснен. В миналото, когато Фаръл инвестираше или купуваше компании, които му беше препоръчал, той сам проверяваше нещата и взимаше предпазни мерки. Този път обаче, ако нещо се случеше, единствен той щеше да отговаря.

— Господин Фаръл, аз наистина мисля, че...

— Питър! — прекъсна го с нетърпящ възражение тон. — Купувай проклетата земя.

Кимайки, мъжът се изправи, но притеснението му нарастваше с всеки изминал момент.

— Позвъни на Арт Симпсън от правния отдел в Калифорния, дай му условията и му кажи, че искам договорите тук утре. Когато пристигнат, донеси ми ги и ще обсъдим следващите стъпки.

Когато Вандъруайлд излезе, Мат се завъртя в стола си и се загледа през прозореца. Очевидно Мередит все още го смяташе за понискостоящ от нея. Нейно право също така бе да изяснява чувствата си пред всички в чикагските вестници, което беше и направила. Но упражняването на тези права щеше да ѝ коства около десет милиона — допълнителната цена, налагаща се да плати на „Интеркорп“ за земята, която искаше да купи в Хюстън.

ГЛАВА 20

— Господин Фаръл нареди да му донеса тези договори веднага след като пристигнат — каза Питър на госпожица Стърн късно следобед на следващия ден.

— В такъв случай — тя повдигна тънките си сиви вежди — предлагам да направите точно това.

Раздразнен от загубата и на втори рунд с нея, той почука на вратата и я отвори. В усилията си да разубеди Фаръл да не действа толкова необмислено за парцела в Хюстън, не забеляза, че Том Андерсън седи в далечния край на големия кабинет, изучавайки картината, която току-що беше закачена на стената.

— Господин Фаръл — започна Питър, — трябва да ви кажа, че се чувствам изключително неспокоен за сделката „Торп“.

— Носиш ли договорите?

— Да — с нежелание му ги подаде. — Но ви моля поне да изслушате това, което искам да кажа.

Фаръл кимна към едно от кожените кресла около бюрото му.

— Седни, докато ги прегледам, и после можеш да споделиш притесненията си.

В напрегнатата тишина Питър се чудеше дали този мъж някога е изпитвал човешки слабости като съмнение, страх, съжаление или каквото и да е друго силно чувство.

През едната година, в която работеше за „Интеркорп“, беше наблюдавал как Мат Фаръл взима решение за нещо, което много иска да направи. Той преодоляваше с лекота усложненията и пречките и приключваше сделката за седмица или две. Когато имаше мотивация за постигане на целта, отстраняваше всяка пречка по пътя си, човешка или от общ характер, точно като торнадо.

Разсъжденията му внезапно бяха прекъснати от двете забележки, които Фаръл направи в договорите, после ги парафира и му подаде документите.

— С нанесените поправки са добре. Какъв е проблемът със сделката?

— Те са няколко, господин Фаръл — отговори Питър. — На първо място, имам чувството, че прибързвате с тази сделка, защото ви накарах да мислите, че бихме могли да реализираме бърза и лесна печалба чрез повторната продажба на „Банкрофт“. Вчера бях убеден, че това е абсолютно сигурна възможност, но след срещата ни прекарах времето си в повторна проверка на „Банкрофт“, преглеждайки финансовите им отчети и провеждайки няколко телефонни разговора с мои приятели на Уолстрийт. Накрая говорих с лице, което лично познава Филип и Мередит Банкрофт...

— И?

— Сега не съм абсолютно сигурен, че „Банкрофт и компания“ ще имат финансовата възможност да закупят земята в Хюстън. Базирайки се на всичко, което открих, мисля, че са изправени пред голяма неприятност.

— Каква неприятност?

— Става дума за една доста дълга история и аз мога само да разсъждавам, основавайки се на фактите и интуицията си.

Вместо да го прекъсне за това, че не преминава директно на въпроса, Фаръл го подкани:

— Продължавай.

— Добре, ето как стои въпросът. Допреди няколко години Банкрофт е имал няколко магазина в и около Чикаго и компанията е била в застои. Маркетинговата им техника е била старомодна, ръководният екип е разчитал твърде много на „престижа“ на името и като един динозавър е бил тръгнал по пътя на изчезването. Филип Банкрофт, който все още е президент, ръководел магазина така, както и баща му — като една фамилна династия, нямаща нужда да отчита икономическите промени. Но тогава се появява дъщеря му Мередит. Вместо да посещава някое модерно училище и да се посвети на появяването си по страниците на списанията, тя решава, че иска да заеме полагащото ѝ се място в йерархията на „Банкрофт“. Отива в колеж, където изучава търговия, завършва с отличие и получава титли, но нищо не трогва баща ѝ, който се опитва да я разубеди да работи в „Банкрофт“, назначавайки я за чиновничка в отдела за бельо —

спирайки за момент, Питър обясни: — Давам ви тази информация, за да имате представа кой ръководи магазина — формално.

— Продължавай — каза Фаръл отегчено, взе доклада от бюрото си и започна да го чете.

— През следващите няколко години — продължи упорито служителят му, — госпожица Банкрофт преминава през различни длъжности и навсякъде бележи значителни постижения.

— Каква връзка има това с нашата бъдеща сделка?

— Точно това исках да посоча: госпожица Банкрофт е търговец, както и другите от рода ѝ, но нейният определен талант е в разширяването и дългосрочното планиране и именно към това тя се устремява. Успява някак да убеди баща си и Борда на директорите да започнат програма за разширяване и да открият магазини в други градове на страната. За финансирането на тази идея те се нуждаят от стотици милиони долари, които получават по обикновения начин — заемат каквото могат от банката си, после започват да продават дялове от компанията на борсата в Ню Йорк.

— Какво значение има всичко това?

— Нямах да има никакво значение, ако не съществуваха две обстоятелства, господин Фаръл: „Банкрофт“ толкова бързо са осъществили това разширяване, че са затънали до гуша, тъй като по-голяма част от печалбите са използвани за откриването на новите магазини. В резултат на това нямат суми в наличност, с които да извършват основни икономически операции. Честно казано, не зная как възнамеряват да платят земята в Хюстън и дали въобще ще могат. На второ място, вътре в самата организация има проблеми във взаимоотношенията между някои отдели. Ако някой пожелае да ги погълне, те просто не могат да спечелят битката. Готови са да бъдат погълнати. И — подчерта Питър, — мисля, че някой вече е забелязал това.

Вместо да се разтревожи, Фаръл изглеждаше твърде доволен.

— Това вярно ли е?

Питър кимна, малко объркан от странната му реакция.

— Мисля, че някой тайно е започнал да изкупува всички дялове на „Банкрофт“, до които може да се добере, но ги купува на малки части, за да не се усъмнят от компанията или на Уолстрийт. Смятам, че някой се опитва да придобие контрол над компанията.

Мат стана, слагайки грубо край на разговора.

— Или е това, или инвеститорите просто мислят, че „Банкрофт и компания“ е вложение за цял живот. Независимо от всичко ще продължим със сделката в Хюстън.

Питър нямаше друг избор, освен да вземе подписания договор от бюрото и да направи това, което му бяха наредили.

— Господин Фаръл — каза той колебаейки се, — чудех се защо изпращате мен в Хюстън, за да водя тези преговори. Това не е по моята специалност.

— Сделката няма да е трудна — отговори му той с внимателна, окуражаваща усмивка. — А ще обогати опита ти. Спомням си, че това беше част от причините, поради които ти пожела да работиш в „Интеркорп“.

— Да, господине — отговори Питър.

— И не оплесквай нещата — добави Фаръл.

— Няма — увери го, разтреперан от предупреждението, което долови в гласа на шефа си.

През цялото време Том Андерсън бе стоял мълчаливо до прозореца. Проговори едва след като младежът излезе:

— Мат, ти му изкара акъла на това дете.

— Това дете — сухо отбеляза той — има коефициент на интелигентност шестдесет и пет и вече е направило няколко милиона за „Интеркорп“. Доказва, че е отлична инвестиция.

— А това петно в Хюстън, и то ли е отлична инвестиция?

— Мисля, че да.

— Добре — Том седна и протегна дългите си крака напред. — Защото не ми се ще да мисля, че ще похарчиш цяло състояние само за да се противопоставиш на някаква дама от обществото, която те е обидила на публично място.

— И защо правиш това заключение? — студено попита Мат.

— Не зная. Просто в неделя случайно прочетох във вестника, че дама на име Банкрофт те е поляла със студен душ в операта. А тази вечер ти подписваш договор, за да купиш нещо, което тя също иска да купи. Колко ще струва това на „Интеркорп“?

— Вероятно двадесет милиона.

— А колко ще й струва на госпожица Банкрофт, за да го купи от нас?

— Много повече.

— Мат — подхвърли небрежно Том, — спомняш ли си нощта преди осем години, когато окончателно се разведох с Мерилин?

Той се учуди на въпроса, но си спомняше добре всичко. Няколко месеца след като Том започна работа при него, съпругата му неочаквано беше съобщила, че има любовна връзка и иска да се разведе. Твърде горд, за да се моли, и твърде съкрушен, за да се бори, той се беше изнесъл от къщата, но до деня на развода вярваше, че жена му ще промени намерението си. През този ден не беше дошъл на работа, нито се беше обадил по телефона. В шест вечерта Мат разбра защо: Том му се обади от полицията, където беше задържан за пиянство и буйстване.

— Не си спомням много, с изключение на това, че здравата се напихме.

— Аз вече бях пиян — поправи го Том. — Ти ме освободи и после двамата се напихме заедно. Имам някакви смътни спомени, че ти сподели тогава за някаква дама на име Мередит, която те била измамила или нещо такова. Само че тогава не я нарече „дама“, а „разглезена малка кучка“. По някое време, преди да заспя, двамата пиянски се разбрахме, че жени, чиито имена започват с буквата М, не струват.

— Очевидно паметта ти е по-добра от моята — заяви Мат, но той видя едва забележимото стягане на челюстите му при споменаване на това име и стигна до незабавно и правилно заключение.

— И така — продължи усмихнат, — след като днес разбрахме, че тази Мередит е всъщност Мередит Банкрофт, ще имаш ли нещо против да ми обясниш защо двамата все още се мразите?

— Да. Имам нещо против — отговори Фаръл, стана и отиде до ниската масичка, където се намираха проектните чертежи на фабриката в Саутвил. — Нека да довършим разговора за Саутвил.

ГЛАВА 21

Движението беше блокирано две пресечки преди магазина на „Банкрофт“. Тълпи купувачи, плътно загърнати в палтата си и навели глави срещу студения вятър, който духаше от езерото Мичиган, бързаха да пресекат улицата, като не обръщаха внимание на червения светофар. Шофьорите не спираха да натискат клаксоните и да ругаят пешеходците, които им пречеха да използват зелената светлина. В черното си БМВ Мередит наблюдаваше хората, които се спираха пред витрините на магазина и след това влизаха вътре. Времето беше застудяло, а това винаги докарваше клиенти. Днес обаче мислите ѝ бяха насочени другаде. След двадесет минути трябваше да направи изказването си пред Борда на директорите за магазина в Хюстън и въпреки че всички се бяха съгласили с проекта, тя не можеше да предприеме нищо без тяхното формално одобрение.

Когато излезе от асансьора на четиринадесетия етаж, четири жени се бяха събрали около бюрото на секретарката ѝ. Спря се и надникна през раменете им, очаквайки да види новия брой на „Плейгърл“.

— Какво интересно?

— Нищо особено — отговори Филис, когато другите жени бързо се отдалечиха и тя последва Мередит в кабинета ѝ. Въртейки очи, секретарката се разприказва: — Пам си беше поръчала астрологична прогноза за следващия месец и я четяхме. Голямата любов, парите и славата били на пътя ѝ.

— Мисля, че в миналата се казваше същото — развеселено отбеляза Мередит.

— Точно така. Казах ѝ, че за четиринадесет долара аз ще ѝ направя следващата.

Двете жени се засмяха и преминаха към работа.

— Имаш заседание на Борда след пет минути — напомни ѝ Филис.

Тя кимна и взе папката с бележките си.

— Макетът в залата ли е?

— Да. Всичко е готово.

— Ти си истинско бижу — с папка в ръка тръгна към вратата, после се върна и добави: — Обади се на Сам Грийн и го помоли да бъде готов за среща с мен веднага щом свърши заседанието на Борда. Кажу му, че желая да прегледам предварителния договор за покупка, който е съставил за петното в Хюстън. Искам „Торп Дивелъпмънт“ да го получат в края на седмицата. С малко късмет — добави — този следобед ще имам съгласието на Борда за проекта „Хюстън“.

Филис се пресегна за телефона върху бюрото на Мередит, за да се обади в съвета, и окуражително вдигна палец.

— Унищожи ги!

Заседателната зала изглеждаше почти така, както и преди петдесет години, само че сега, във века на стъклото, месинга и хрома, от огромното помещение лъхаше някакво носталгично великолепие с ориенталските килими, необикновените форми върху облицованите в тъмно дърво стени и английските пейзажи, висящи в бароковите си рамки.

— Добро утро, господа — поздрави Мередит с бодра и делова усмивка консервативно облечените мъже, насядали около масата. Те държаха правото да приемат или отхвърлят проекта ѝ за Хюстън.

С изключение на Паркър, чиято усмивка беше топла и искрена, останалите ѝ отговориха сдържано. Мередит знаеше, че част от резервите на присъстващите се дължаха на съзнанието за власт и отговорност, които имаха, а друга част — на простия факт, че тя непрекъснато ги придумваше да инвестират печалбите на „Банкрофт“ в разширяване на дейността, вместо да ги раздават като големи дивиденди на акционерите, включително и на самите тях. И най-вече се въздържаха и се пазеха, защото не можеха да разберат как точно да се отнасят към нея. Въпреки че беше изпълнителен вицепрезидент, Мередит не беше член на Борда, т.е. имаше по-нисък ранг. От друга страна, беше пряка наследница на основателя на компанията и това задължаваше да се отнасят към нея с уважение. И въпреки това нейният баща, който беше както Банкрофт, така и член на Борда, проявяваше само груба търпимост и нищо повече. Не беше тайна и фактът, че той не искаше дъщеря му да работи в „Банкрофт“. Но на всяка длъжност, на която я беше поставял, тя бе постигала

забележителни резултати и приносят ѝ за компанията бе голям. В резултат на това членовете на Борда бяха поставени в положение, при което плахите мъже се превръщаха в темпераментни, а безцеремонните — в несигурни. И понеже Мередит беше причината за това неприятно чувство, което изпитваха, те често реагираха негативно.

Тя разбираше всичко това и не позволи на обезсърчаващите лица да повлияят на увереността ѝ, когато зае място в края на масата и зачака разрешението на баща си, за да започне да говори.

— Тъй като Мередит вече е тук — каза той с тон, намекващ за нейното закъснение, — мисля, че можем да започнем работа.

Дванадесет образцово подстригани мъжки глави се обърнаха към нея, когато се изправи.

— Господа — започна тя, — надявам се, че имайте достатъчно време да разгледате архитектурния макет.

Десет от тях кимнаха, баща ѝ погледна към макета, а Паркър я наблюдаваше с полугорда, полусмразена усмивка. Сякаш не можеше да прецени как и защо тя настоява да прави това, но доволен от начина, по който го прави. Като banker на „Банкрофт“ той имаше осигурено място в Борда, но Мередит знаеше, че невинаги можеше да разчита на подкрепата му. От самото начало бе забелязала, че той отстоява собственото си мнение по всички въпроси и го уважаваше за това.

— На миналите заседания вече обсъждахме сумите на разходите. Проектната стойност на сградата е тридесет и два милиона, което включва новия магазин, инсталациите, паркинга, осветлението — всичко. Земята възнамеряваме да купим от „Торп Дивелъпмънт“, което ще бъде още двадесет до двадесет и три милиона долара в зависимост от окончателните преговори с тях. Още двадесет ни трябват за...

— Това прави седемдесет и пет милиона максимум — прекъсна я един от директорите, — а вие искате от нас да одобрим седемдесет и седем милиона за магазина.

— Другите два милиона ще покрият предварителното откриване — обясни Мередит. — Предвиждат се доста разходи, за реклама, например.

По-нататък тя обясни, че проектът предвижда построяването на целия търговски комплекс, а не първо само на магазина. За това ще са

необходими още петдесет и два милиона, но те ще се възвърнат от пространствата, които ще се дават под наем в целия комплекс.

— Ще си ги възвърнем, но не веднага, както намекваш, Мередит — обади се раздражено баща ѝ.

— Не намеквам такова нещо — отговори учтиво тя. Усмихна му се и за момент спря да говори, упреквайки го мълчаливо за несправедливостта и нетърпението. Беше се научила, че това е най-ефективният начин да се работи с него. Разтревожи се, когато чу гласа му. Беше напрегнат, както често се случваше след прекарана сърдечна атака.

— Чакаме — предупреди я той.

Със спокоен тон Мередит продължи:

— Някои от вас смятат, че би трябвало да изчакаме, преди да построим целия комплекс. Мисля, че имаме солидни основания да приключим с всичко наведнъж. На първо място, ще трябва да платим земята за целия комплекс и ако строим едновременно, ще спестим седем милиона долара. Второ, разходите по строителството ще нарастват, защото икономиката на Хюстън се развива бързо, и трето, ако имаме добре подбрани наематели в комплекса, те ще увеличат посещението в магазина. Има ли въпроси? — запита и когато никой не се обади, продължи: — Нашият специален екип направи необходимите проучвания върху разположението на петното и даде много висока оценка. Демографските показатели на района са добри, не съществуват географски бариери...

Обясненията ѝ бяха прекъснати от Сирил Фортъл, осемдесет и една годишен старец, който беше в Борда на „Банкрофт“ от петдесет години и чиито идеи бяха толкова стари, колкото и брокатовото му сако и бастунът с дръжка от слонова кост.

— Това са куп глупости, госпожице — възкликна той с присмехулен и раздражен глас. — „Демография“, „проучвателен екип“, „географски бариери“. Какво означава това, ето какво искам да знам.

Мередит почувства смесено чувство на досада и обич към Сирил, когото познаваше от малка. И други членове на Борда разбираха, че той вече се е вдетинил и планираха да организират оттеглянето му. Тя повтори обяснението си, използвайки повече думи.

— В миналото не обръщах внимание на такива неща — настояваше той раздражено, оглеждайки нетърпеливите лица около масата. — Когато исках да отворя дрогерия, просто изпращах хора да я построят, зареждах я със стока и бизнесът започваше.

— Днес е малко по-различно, Сирил — обади се Бен Хъпън. — Сега просто слушай, за да можеш да гласуваш за това, за което говори Мередит.

— Не мога да гласувам за нещо, което не разбирам, нали така? — каза той, изключвайки слуховото си апаратче и поглеждайки към младата жена. — Продължавай, скъпа, аз все пак разбрах това-онова.

— Мередит — обърна се баща ѝ към нея, — имаш ли да добавиш още нещо, преди да гласуваме проекта?

— Тъй като този проект вече беше обсъждан на няколко заседания, нямам какво да добавя. Бих желала обаче още веднъж да заявя, че само чрез непрекъснато разширяване на работата „Банкрофт“ може да се надява успешно да конкурира останалите подобни магазини.

Тъй като не бе сигурна дали Бордът ще гласува в полза на проекта, Мередит направи последен опит да получи подкрепата им, като добави:

— Убедена съм, че не трябва да напомням на членовете на Борда, че всеки един от нашите пет нови магазина има печалба, която е равна или надминава очакванията ни. Този успех се дължи до голяма степен и на местоположението на магазините.

Филип се обърна към Паркър:

— Вашата банка все още ли желае да даде заем, с който да финансира проекта в Хюстън, ако Бордът го одобри?

— Мисля, че да, но само при условията, които обсъждахме на миналото заседание.

Мередит знаеше за тези условия от няколко седмици. Банката на Паркър, и по-точно нейният Борд на директорите беше ревизирал огромните суми, отпуснати на „Банкрофт“ през последните няколко години и се бе разтревожил от астрономическите цифри. За да се отпуснат заемите за Финикс и сега за Хюстън, Бордът бе поискал някои нови условия: тя и баща ѝ лично да гарантират заемите с техните дялове в „Банкрофт“. Мередит залагаше собствените си пари и това определено я стряскаше. Освен дела си в „Банкрофт“ и заплатата,

единствените пари, които имаше, бе наследството на дядо ѝ и именно него щеше да даде като допълнителна гаранция за магазина в Хюстън.

Когато баща ѝ започна да говори, за всички бе очевидно, че е сърдит заради исканията на своя banker.

— Знаеш как се чувствам заради тези специални условия, Паркър, като се има предвид, че „Рейнолдс Маркънтайл“ е единствената банка на „Банкрофт“ в продължение на осемдесет години. Това неочаквано искане за лични и допълнителни гаранции направо е възмутително.

— Разбирам чувствата ти, Филип — отговори спокойно Паркър. — Дори съм съгласен с теб и ти знаеш това. Тази сутрин отново се срещнах с Борда и се опитах да ги убедя да отстъпят от настояването си за тези строги условия или поне да ги намалят, но без успех. Впрочем тези претенции за допълнителни и лични гаранции не са отражение на тяхното недоверие към „Банкрофт и компания“ като клиенти.

— Изглежда така — обяви Сирил, — като че ли банката ти смята „Банкрофт“ за бита карта.

— Нищо подобно. Факт е обаче, че през последните години икономическото положение на веригите универсални магазини се поразклати. Два от тях при опит да се реорганизируют използваша възможностите на специалния закон, за да избегнат закриването си от кредиторите. От времето на голямата икономическа криза не е имало толкова голям брой банкрутирали банки. В резултат на това повечето започват да стават по-внимателни, когато трябва да отпуснат много пари. Трябва да отговорим и на изискванията на банковите ревизори, които повече от всякога критикуват всичките ни заеми. В днешно време условията за даване на заеми са по-строги.

— Ние бихме могли да намерим и други, които да ни финансират — добави Мередит, — но банката на Паркър ни дава изгоден лихвен процент. Освен това специалните условия не са толкова голям проблем, тъй като „Банкрофт и компания“ ще може да плаща вноските си навреме.

— Точно така — допълни баща ѝ, който почваше да става нервен и нетърпелив. — Ако някой друг няма да добави нещо, можем да приключваме с въпроса за Хюстън и да гласуваме в края на заседанието.

Взимайки папката си, тя официално благодари на Борда за вниманието им по проекта „Хюстън“ и напусна заседателната зала.

— Е — запита Филис, следвайки я в кабинета ѝ. — Как мина? Ще има ли клон на „Банкрофт“ в Хюстън, или не?

— Ще гласуват след малко — отговори Мередит, прелиствайки сутрешната поща.

— Стисках палци през цялото време.

Трогната от предаността на секретарката си, тя се усмихна.

— Ще го одобрят — пророкува. Баща ѝ, макар и с неудоволствие, щеше да я подкрепи. — Би ли се обадила на Сам Грийн да донесе договорите с „Торп“?

Само няколко минути по-късно Грийн влезе в стаята.

— Филис ми препоръча да започна окончателното оформяне на договорите за Хюстън. Значи ли, че имаме официалното одобрение на Борда?

— Предполагам, че ще го имаме след няколко минути. На колко мислиш, че трябва да възлиза първоначалната ни оферта за „Торп“?

— Искат тридесет милиона — отговори той и продължи: — Какво ще кажеш за осемнадесет милиона и накрая да се спрем на двадесет? Земята е ипотекирана и парите им трябва спешно. Биха могли да я продадат за двадесет.

— Мислиш ли?

— Вероятно няма да стане — цъкна с език Сам.

— Ако трябва, ще качим на двадесет и пет. Струва максимум тридесет, но те не могат да я продадат за... — телефонът на бюрото ѝ иззвъня и Мередит грабна слушалката.

Гласът на баща ѝ беше груб и не търпеше възражение:

— Ще работим по проекта Хюстън, но трябва да отложим строителството на целия комплекс, докато не получим някакви печалби от магазина там.

— Мисля, че правите грешка.

— Това беше решението на Борда.

— Ти можеше да ги убедиш.

— Много добре тогава, аз взех това решение.

— И сбърка.

— Когато ти започнеш да ръководиш тази компания, тогава ти ще взимаш решения.

Сърцето ѝ подскочи при тези негови думи.

— А ще имам ли тази възможност?

— Дотогава аз ще взимам становище — заяви той, отбягвайки отговора на въпроса ѝ. — Сега си отивам вкъщи, не се чувствам добре. Щях да отложам заседанието тази сутрин, ако ти не беше настояла толкова много за тази сделка със земята.

Не беше сигурна дали наистина се чувстваше зле, или използваше това като претекст, за да избегне разговор с нея.

Мередит въздъхна и приключи:

— Пази се. Ще се видим на вечеря в четвъртък — усмихвайки се на Сам, каза: — Имаме разрешение за Хюстън.

— За целия комплекс или само за магазина?

— Само за магазина.

— Мисля, че това е грешка.

Тя не отговори. Вместо това попита:

— След колко време ще си готов да занесеш договора на „Торп“?

— До утре вечер. Но ако искаш лично да отида в Хюстън, няма да мога чак до следващата седмица. Все още работим по другото дело.

— Мисля, че може да почака до следващата седмица.

— Земята се продава от години — отговори той с усмивка. — Ще се продава и след две седмици. Хората ми ще се постараят да подготвят всичко и веднага след като привършим тук, ще замина за Хюстън.

Минаваше шест, когато Мередит вдигна глава от договорите и видя Филис да върви към нея с палто, праметнато през ръката ѝ, и с вечерния вестник на Мередит.

— Съжалявам за сделката в Хюстън — каза младата жена, — за това, че не приеха строителството на целия комплекс.

Мередит се облегна назад и вдигна уморено очи.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За грижите — отговори и посегна към вестника. — Общо взето, бих казала, че днес беше добър ден.

Филис кимна към вестника, който тя беше разтворила на втората страница.

— Надявам се, че това няма да те разубеди.

Шокирана, Мередит видя Мат Фаръл да я гледа, застанал до някаква красавица, с която бил посетил празненство на негов приятел.

— Това трябва ли да ме притеснява?

— Преди да решиш, прочети бизнес новините — посъветва я секретарката ѝ.

За момент ѝ се прииска да накаже Филис, но после размисли. През последните шест години бяха работили много нощи заедно, бяха яли студени сандвичи, когато сроковете ги притискаха. Бяха добър екип, харесваха се и се уважаваха взаимно.

На първата страница имаше друга снимка на Мат с възхваляваща статия за неговото ръководство, за „Интеркорп“ и за причините за идването му в Чикаго — великолепната текстилна фабрика, която щеше да построи в Саутвил. Отново се намекваше за скъпия апартамент, който беше купил и обзавел в „Бъркли Тауърс“. Малко по-надолу от неговата беше тази на Мередит със статия за успешното развитие на „Банкрофт“ на националния търговски пазар.

— Сложили са го най-отгоре — отбеляза Филис, присядайки на ръба на бюрото, докато тя четеше. — Тук е едва от две седмици, а вестниците са пълни с истории за него.

— Вестниците съобщават и за множество крадци и последователи на рапа — напомни ѝ Мередит, отвратена от грандиозното ласкателство по адрес на неговото управление на „Интеркорп“ и сърдита на себе си, че ръцете ѝ се бяха разтреперили при вида на снимката.

— Дали наистина е толкова красив, колкото изглежда?

— Красив ли? — каза с добре премерено безразличие, като стана, за да вземе палтото си. — Аз не го намирам красив.

— Той е мижитурка, нали? — попита секретарката с усмивка.

— Откъде съдиш?

— Прочетох статията на Сали Менсфийлд. И след като тя пише, че си го „отрязала“ пред всички, си представих, че трябва да е някаква мижитурка. Искам да кажа, че съм те виждала как се отнасяш към мъже, които не можеш да търпиш, и все пак успяваш да им се усмихнеш и да бъдеш любезна.

— Всъщност репортерката погрешно е интерпретирала случилото се. Познавам този човек много слабо — променяйки

нарочно темата, допълни: — Ако колата ти е все още на ремонт, мога да те закарам.

— Не, благодаря. Отивам у сестра ми на вечеря. Тя живее в друга посока.

— Бих те закарала и дотам, но вече е късно, а днес е сряда...

— И годеникът ти ще е на вечеря при теб, нали?

— Да.

— Добре е, че държиш на традициите, Мередит. Аз бих полудяла, ако мъжът на моя живот прави само определени неща, в определени дни, ден след ден, година след година...

Мередит избухна в смях.

— Стига! Депресиращ ме. Освен това обичам традиционните неща, реда и безкомпромисността.

— За разлика от мен. Аз харесвам спонтанността.

— Заради това срещите ти обикновено не започват по-рано от полунощ — подразни я тя.

— Права си.

ГЛАВА 22

Мередит би искала да забрави напълно Матю, но Паркър пристигна при нея с вестник в ръка.

— Видя ли статията за Фаръл? — попита той, след като я целуна.

— Да. Ще пийнеш ли нещо?

— С удоволствие.

— Какво би искал? — попита тя и се отправи към барчето с напитки.

— Както обикновено.

Ръката ѝ застина в момента, когато се пресегна да вземе чаша, и в ушите ѝ прозвуча забележката, направена от Лиза онази сутрин, а след това и коментара на Фил. „Трябва ти някой, който ще те накара да направиш нещо наистина авантюристично, като например да гласуваш за демократ. Бих полудяла, ако мъжът на моя живот прави само определени неща, в определени дни.“

— Сигурен ли си, че не би желал нещо друго? — попита Мередит колебливо, поглеждайки го през рамо. — Какво ще кажеш за един джин с тоник?

— Не бъди глупава. Винаги пия бърбън със сода, скъпа, а ти винаги пиеш бяло вино. На практика това е навик.

— Паркър, Филис каза днес нещо, а Лиза направи една забележка, които ме карат да си мисля дали ние... — започна тя, чувствайки се глупава, но въпреки това извади джина и тоника за себе си.

— Накараха те да си мислиш дали ние сме какво? — попита той и се приближи до нея.

— Ами, дали не правим все едно и също.

— Обичам рутината — заяви и я целуна по слепоочието. — Обичам предсказуемите неща, както и ти.

— Така е, но не мислиш ли, че с годините твърде много от тези неща ще ни отегчат и ще станем скучни хора? Искам да кажа, не мислиш ли, че вълнението също може да бъде приятно?

— Не съвсем — отвърна той, после нежно, но твърдо заяви. — Мередит, ако ми се сърдиш за това, че помолих тебе и баща ти да дадете персонална гаранция за заема, моля те, кажи. Ако си разочарована от мене заради това, упрекни ме, но не ме обвинявай за нелепи неща и по други причини.

— Не го правя — отговори тя искрено. — Дори извадих удостоверенията за акциите си от сейфа, за да ти ги дам. Ей там са, в голямата папка върху бюрото ми — тъй като той се взираше в лицето ѝ, тя неохотно добави: — Признавам, че е страшно да дам всичко, което имам, но знам, че не би могъл да убедиш по друг начин твоя Борд да поеме допълнителното обезпечаване.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Защо не прегледаш удостоверенията, докато сложа масата и видя какво ни е оставила госпожа Елис за вечеря?

Икономката не работеше вече при баща ѝ, но всяка сряда идваше в жилището на Мередит, за да почисти и да напазарува, и винаги приготвяше нещо за ядене.

Паркър се приближи до бюрото ѝ, а Мередит сложи бледорозови ленени покривчици за сервиране на масата в трапезарията.

— Тук ли са? — попита той и вдигна един кафяв хартиен плик.

— Не. Там са паспортът ми, удостоверението за раждане и някои други документи. Удостоверенията за акциите са в по-голям плик.

Паркър вдигна един друг плик и се опита да разчете адреса, написан върху него.

— Този ли е?

— Това са документите от развода.

— Чела ли си ги някога?

Тя сви рамене, докато изваждаше ленени салфетки от страничната масичка.

— Не съм ги чела, откакто ги подписах. Но помня съдържанието им. Там се казва, че в замяна на 10 000 долара, изплатени от баща ми, Фаръл ми дава развод и се отказва от правото на всякакви претенции към мене или към каквото и да било мое.

— Сигурен съм, че не са формулирани точно така — отбеляза Паркър навъсено. — Имаш ли нещо против да хвърля един поглед?

— Не, но защо ти е да го правиш?

Той се усмихна.

— Професионално любопитство — адвокат съм, нали разбираш? Аз не съм отегчителният, капризен банкер, за какъвто ме смята твоята приятелка Лиза. Тя непрекъснато се заяжда с мене на тази тема.

Не за първи път Паркър споменаваше острите забележки на Лиза, които очевидно го бяха засегнали. Мередит реши, че не е най-разумно да му напомни, че неговата тясна специалност е данъчното право, а не гражданското.

— Погледни всичко, което искаш — отговори му, наведе се и го целуна. — Ще ми се да не заминаваш за Швейцария. Ще ми липсваш всеки ден.

— Само две седмици. Би могла да дойдеш с мене.

Паркър трябваше да участва в световна банкова конференция и да говори на форума.

— Известно ти е, че много бих искала да дойда с теб. Но този сезон е...

— Е най-натовареното време от годината — довърши той думите й, без да се сърди. — Знам.

В хладилника Мередит намери всичко. Както обикновено, имаше малко неща, които трябваше да допригответи за вечеря. Готвенето беше нещо, което на няколко пъти се бе опитала да прави, но се провали. Ако храната не можеше да се озове направо на масата, като мине само през микровълновата печка, то тя нямаше никакво желание да се захваща с нея. Затова и изцяло разчиташе на госпожа Елис.

Валеше проливен дъжд. Мередит запали свещите, после извади пилето и салатата, изстуди бялото вино и ги сложи на масата. Застана встрани. Масата изглеждаше чудесно. Премести две от розите в средата.

— Вечерята е готова — съобщи и се приближи до Паркър. За момент й се стори, че не я чува. После вдигна очи от документите, които четеше, погледна я и се намръщи. — Има ли нещо не наред?

— Не съм сигурен. Кой се е занимавал с развода ти?

Тя хвърли поглед към папката, на която най-отгоре пишеше: „Мередит Александра Банкрофт срещу Матю Ален Фаръл“.

— Баща ми се погрижи за всичко. Защо питаш?

— Защото според мен тези документи са нередовни от юридическа гледна точка.

— В какъв смисъл? — попита тя, забелязвайки, че адвокатът на баща ѝ беше сбъркал второто име на Мат и вместо Алън пишеше Ален.

— Във *всякакъв* — отвърна той, притеснено прехвърляйки листовите.

Напрежението му се предаде и на нея.

— Сигурна съм, че се е действало законно и правилно. Баща ми движеше всички въпроси, а ти знаеш колко държи на подробностите.

— Да, може би, но този адвокат — Станислав Спичалски — не се е погрижил за детайлите. Погледни тук — посочи той, изваждайки писмото, което беше адресирано до баща ѝ. — В него се казва, че изпраща цялото досие и протоколите, подписани от съда, така както е поискал баща ти.

— Е, и какъв е проблемът?

— В това „цяло досие“ липсва уведомлението, с което Фаръл е бил известен за развода или че той някога се е явявал в съда, или дори, че се е отказал от правото си да се яви. А това е само една малка част от нещата, които предизвикват притеснението ми.

Мередит за пръв път изпита лека уплаха.

— Какво от това? Ние сме разведени и само това е от значение.

Вместо да отговори, Паркър отвори отново на първата страница от бракоразводното досие и започна бавно да чете, като с всеки следващ параграф се мръщеше все повече.

Тя не можеше повече да издържа и възкликна:

— Какво те безпокои пък сега?

— Безпокои ме целият документ — отговори той с непреднамерена вежливост. — Бракоразводните дела се гледат от адвокати и се подписват от съдия, докато това удостоверение е написано така, като че ли никога не е било видяно от компетентен адвокат. Слушай само на какъв език е — каза той и започна да чете последната страница: — „Срещу 10 000 щатски долара и други стоково-материални ценности, предоставени на Матю А. Фаръл, Матю Фаръл оттегля всички искове към собствеността и богатството, притежавани в момента и за в бъдеще от Мередит Банкрофт Фаръл. С настоящото съдът удостоверява развода на Мередит Банкрофт Фаръл.“

Дори сега споменът за начина, по който се беше почувствала преди единадесет години, когато научи, че Мат беше приел пари от баща ѝ, я накара да потрепери. Беше се оказал такъв лъжец, такъв

лицемер, докато бяха женени, твърдейки, че никога не би докоснал и един цент от парите ѝ!...

— Не мога да повярвам на нито една дума от това! — тихият сърдит глас на Паркър я изтръгна от спомените. — Звучи като договор за недвижимо имущество: „Срещу 10 000 долара и други стоково-материални ценности...“ — повтаряше той. — Кой, по дяволите, е този човек? Виж адреса му! Защо баща ти би скрил един адвокат, чиято практика е предимно в този регион?

— Поверителност — отвърна тя, доволна, че поне веднъж има отговор за нещо. — Тогава той ми каза, че нарочно е наел „адвокат без име“ от южния край — някой, на когото не е известно коя съм и кой е баща ми. Беше страшно разстроен от всичко, както вече съм ти разказвала. Какво правиш? — попита тя, като го видя, че се пресята за телефона.

— Ще се обадя на баща ти — отговори той и с тъжна усмивка я накара да замълчи, добавяйки: — Няма да го плаша. Не съм сигурен, че има нещо за плашене — проведе кратък учтив разговор с баща ѝ и между другото му каза, че преглежда бракоразводното дело на Мередит. Попита кой му е препоръчал този адвокат Станислав Спижалски. Засмя се на отговора на Филип, но след като постави слушалката на мястото ѝ, усмивката му изчезна.

— Какво каза той?

— Че е взел името му от Жълтите страници.

— И сега какво? — попита Мередит, опитвайки се да не се поддава на паника. Започваше да ѝ се струва, че нещо неясно, неопределено я заплашва. — Сега пък на кого звъниш?

— Хауърд Гърнбил.

Разкъсвана от притеснение и яд от непълните му отговори, тя продължи:

— *Защо* звъниш на Хауърд Гърнбил?

— Учихме заедно в Принстън.

— Паркър, ако се опитваш да ме ядосаш, наистина ще успееш. Искам да зная защо се обаждаш на твоя състудент.

— Обожавам точно този твой тон. Напомня ми за учителката ми от детската градина. Харесвах я — преди да успее да му запуши устата, той добави: — Обаждам се на Хауърд, защото е президент на Илинойската адвокатска асоциация и... — прекъсна, тъй като отсреща

отговориха. — Хауърд, обажда се Паркър Рейнолдс — започна той, после спря, докато другият му говореше нещо, и продължи: — Прав си, забравих, че ти дължа една игра на скуош. Обади ми се утре и ще се уговорим. Да ти се намира под ръка справочникът на членовете на Илинойската адвокатска асоциация? Не съм вкъщи, а съм любопитен да разбера дали един човек е неин член? Би ли могъл да провериш в твоя справочник и да ми кажеш? — очевидно състудентът му беше отговорил положително, тъй като Паркър продължи: — Добре. Името на човека е Станислав Спизал-ски. С-п-и-ж-а-л-с-к-и. Ще почакам.

Като закри с длан микрофона на слушалката, той и се усмихна окуражително.

— Може би неоснователно се безпокоя. Това, че човекът е некомпетентен, не означава, че не е правоспособен адвокат — секунда по-късно обаче усмивката му угасна. — Няма го в справочника? Сигурен ли си? — за момент се замисли, после попита: — Би ли могъл да погледнеш в текущия справочник на Американската адвокатска асоциация и да провериш дали не фигурира там? — замълча, после с престорена веселост продължи: — Не, не е спешно. Утре ме устройва. Обади ми се и ще се договорим и за мача. Благодаря, Хауърд. Поздрави Хелън.

— Не разбирам за какво се безпокоиш — каза Мередит, леко разтревожена.

— Струва ми се, че бих взел още едно питие — заяви той, стана и отиде до бара с напитките.

— Паркър, тъй като това ме засяга, смятам, че имам право да зная какво мислиш.

— В момента си спомням пет-шест случая, в които няколко души са се представили като адвокати — обикновено в по-бедни квартали — и които са взели пари от клиентите, повярвали им, че техните интереси ще бъдат правно защитени. Един от случаите включваше човек, който всъщност си беше адвокат. Той си присвои таксите за съда и след това „предостави“ решението за бракоразводното дело на своите клиенти, подписано от самия него.

— Как е могъл да направи това?

— Адвокатите внасят делото за разглеждане, съдиите просто подписват. Той се беше подписал собственоръчно под името на съдията.

— Как е могъл? Но със сигурност в случаите, когато и двете страни заявяват взаимно съгласие, съдът дава развод дори без да се гледа делото, нали?

— По дяволите, правят го!

— Не ми харесва тонът на този разговор — заяви Мередит. — Какво прави съдът за тези хора, които мислят, че са се развели?

— Ако се оженят отново, не ги обвинява в двубрачие.

— Прекрасно...

— Но вторият брак се смята невалиден, ако първият не е бил разтрогнат съгласно правната процедура.

— Боже мой! — възкликна тя. Дълбоко в себе си обаче беше абсолютно сигурна, че разводът ѝ беше валиден. Просто алтернативата беше немислима.

Осъзнавайки колко е разстроена, Паркър се пресегна и нежно погали косата ѝ.

— Дори Спизалски да не принадлежи към адвокатска асоциация, дори никога да не е следвал право, твоят развод все още би могъл да бъде законен, стига човекът да е представил на съдията това абсурдно заключение за разтрогване на брака и някак да го е заверил с подпис.

Тя вдигна очи към него. Все същите хубави синьо-зелени очи, само че сега бяха по-тъмни и по-тревожни.

— Ще намеря някой да отиде утре в съда и да разбере дали разводът е бил регистриран и протоколиран. Докато не се провери тази подробност, няма за какво да се безпокоиш.

ГЛАВА 23

Денят започна с обичайната натовареност и с напрежението, които Мередит намираше за изтощителни и все пак винаги вълнуващи. От време на време оставаше за момент сама със себе си и тогава се улавяше, че впива поглед в телефона и очаква обаждането на Паркър, за да ѝ съобщи, че няма нищо обезпокоително относно развода ѝ.

Беше почти пет часът, когато той най-сетне позвъни. Мередит сграбчи слушалката и извика:

— Какво откри?

— Все още нищо окончателно — отговори ѝ, но в гласа му се усещаше нещо ново, напрегнато. — Спижалски не е член на Американската адвокатска асоциация. Очаквам информация от един човек от съда в Кук Кънтри. Той ще ми се обади веднага, щом като я получи. В следващите няколко часа ще сме наясно по въпроса. Ще си бъдеш ли вкъщи довечера?

— Не — въздъхна тя. — На гости съм у баща ми. Дава малък прием по случай рождения ден на сенатор Дейвис. Обади ми се там.

— Разбира се.

— Веднага щом имаш резултат, нали?

— Обещавам.

— Тържеството ще приключи рано, защото сенаторът трябва да замине за Вашингтон, така че, ако съм си тръгнала, позвъни ми вкъщи.

— Ще те откроя, не се безпокой.

ГЛАВА 24

Неспособна да потисне нарастващата си тревога, Мередит все пак успяваше да се усмихва и да бъде любезна с гостите на баща си. Вечерята беше приключила преди час, а Паркър все още не се обаждаше. Опитвайки да се разсее, тя обикаляше из трапезарията и наглеждаше как почистват масата. После влезе в библиотеката, където гостите се бяха събрали да изпият по чашка бренди, преди да се разотидат по домовете си.

Телевизорът работеше и няколко души гледаха новините.

— Чудесно парти, Мередит... — започна съпругата на сенатор Дейвис, но не можа да се доизкаже, тъй като в този момент коментаторът съобщи:

„А сега — за още една личност от Чикаго в новините днес. Матю Фаръл гостува в студиото на Барбара Уолтърс рано тази вечер. Наред с другите неща той коментира наскорошното поглъщане на фирмите от кредиторите. Ето част от интервюто...“

Гостите, които вече бяха чели статията на Сали Менсфийлд, естествено предполагаха, че Мередит би се интересувала от интервюто с Фаръл. След като я погледнаха любопитно усмихнати, хората в стаята като един се обърнаха към телевизора, когато лицето на Мат изпълни екрана.

— Как се чувствате при нарастващия брой враждебно настроени кредитори, които поглъщат фирмите? — попита го Барбара Уолтърс.

— Смятам, че това е явление, което ще продължи, докато не се изработят ръководни принципи, за да го контролират.

— Има ли имунизирани срещу поглъщане от вас — приятели и т.н.? — допълни тя шеговито. — Възможно ли е например нашето АБВ да се окаже следващата ви плячка?

— Предметът на едно асимилиране се нарича *цел* — обясни той, усмихвайки се, а не *плячка*. Все пак — продължи с обезоръжаваща усмивка, — ако това ще ви подежда успокоително, мога да ви уверя, че „Интеркорп“ няма претенции към АБВ.

Мъжете в стаята се засмяха на неговата забележка, но Мередит запази пълно спокойствие.

— Позволявате ли да поговорим сега малко повече за личния ви живот? През последните няколко години се носят слухове, че сте имали шеметни връзки с няколко филмови звезди, с една принцеса и напоследък с Мария Калварис, наследницата на кораби. Всички тези любовни истории истински ли са, или са били измислени от клюкарските хроники?

— Измислени.

Мередит отново чу одобрителния смях зад гърба си, който изпълни библиотеката, и очите ѝ засвяткаха с презрение, предизвикано от лекотата, с която този човек печелеше хората.

— Никога не сте сключвали брак, чудех се дали имате някакви планове да се ожените в бъдеще?

— Не е изключено.

Леката му усмивка я накара да скръцне със зъби, спомняйки си как тази усмивка някога караше сърцето ѝ да бие ускорено. Телевизионните камери рязко се върнаха на водещата, но облекчението, което изпита Мередит, беше краткотрайно, защото сенаторът се обърна към нея с приятелско любопитство:

— Мередит, предполагам, че всички тук са прочели статията на Сали Менсфийлд. Ще имаш ли нещо против да ни кажеш защо не харесваш Фаръл?

Тя се опита да имитира усмивката на Фаръл.

— Не.

Всички се засмяха, но тя усети нарастващото им любопитство и побърза да се залови с възглавниците по дивана. В същия миг сенаторът сподели с баща ѝ:

— Стантън Ейвъри е предложил Фаръл за член на клуба.

Проклинайки Мат за това, че беше дошъл в Чикаго, Мередит погледна баща си умолително, но чувствата у него вече бяха надделели над разума.

— Сигурен съм, че всички ние тук имаме достатъчно влияние, за да не го допуснем — дори ако всеки друг, който принадлежи към „Гленмор“, го иска за член.

Съдията Нортръп чу това и прекъсна разговора си с един друг гост.

— Това ли имаш намерение да направим, Филип? Да не го допуснем?

— По дяволите, точно това!

— Ако си убеден, че е нежелан, това е предостатъчно за мене — заяви съдията и се огледа за подкрепа у останалите. Бавно, но подчертано, всички гости на баща ѝ кимнаха единодушно в знак на съгласие и Мередит разбра, че шансовете на Мат да членува в клуба „Гленмор“ вече бяха нулеви.

— Купил е голямо парче земя в Саутвил — съобщи съдията на баща ѝ. — Настоява да бъде преразпределено така, че да може да построи голям високотехнологичен комплекс върху него.

— Така ли? — възкликна Филип, а от следващите му думи младата жена разбра, че и тук беше готов да попречи, стига да можеше. — Кого познаваме в регионалната комисия в Саутвил?

— Няколко души. Има един Полсън и...

— За бога! — прекъсна ги тя, като се засмя насила и умоляващо погледна баща си. — Няма защо да пускате тежката артилерия само защото не харесвам тази личност.

— Сигурен съм, че с баща ти имате достатъчно основателни причини за това — заяви сенаторът Дейвис.

— Ти си напълно...

— Ни най-малко! — прекъсна баща си Мередит и се опита да спре една вендета, която започваше. Със сияйна изкуствена усмивка заяви високо: — Истината е, че преди време, когато бях на осемнадесет години, Мат Фаръл се опита да ме сваля и татко още не може да му го прости.

— Сега се сещам къде съм го срещала преди! — възкликна госпожа Фостър. Обръщайки се към Мередит, тя продължи: — Преди години в „Гленмор“. Спомням си какъв необикновено привлекателен млад човек беше той... и, Мередит, *ти* беше тази, която ни запозна с него!

Дали случайно или нарочно, сенаторът спести отговора на Мередит, като обяви:

— Е, не искам да си тръгвам от моето тържество, но трябва да излятя за Вашингтон със самолета в полунощ...

Половин час по-късно и последният гост си отиде. Застанала до баща си, Мередит се сбогуваше с всеки един поотделно, когато забеляза, че по алеята към двора идва кола.

— Кой, по дяволите, е това? — раздражено попита Филип, след като фаровете ги осветиха.

Тя присви очи и различи светлосин мерцедес.

— Паркър!

— В единайсет през нощта!

— Надявах се партито да е приключило досега. Трябва да говоря и с двамата — заяви Паркър.

— Не забравяй, че баща ми беше болен... — започна тя.

— Няма да го притеснявам неоснователно — обеща той, почти изтласквайки ги по коридора навътре, — но трябва да бъде запознат с фактите, за да могат правилно да се отработят.

— Престани да говориш за мен така, като че ли ме няма! — извика Филип, когато влязоха в библиотеката. — Факти за какво? Какво, по дяволите, става тук?

Затваряйки вратите на библиотеката, младият мъж каза:

— Мисля, че и двамата трябва да седнете.

— Паркър, нищо не ме разстройва повече от това да ме държат в неизвестност...

— Много добре, Филип, снощи хвърлих един поглед върху документите от развода на Мередит и забелязах някои нередности. Спомняш ли си преди около осем години да си чел за един адвокат от Чикаго, който приемал такси от клиентите, след което присвоявал сумите без някога да е регистрирал делата им?

— Да. И какво от това?

Предугаждайки какво ще последва, Мередит се отпусна на дивана. Стомахът ѝ се сви на топка. Гласът на годеника ѝ долиташе някъде отдалече:

— Та този човек имал някакви познания по право и знаел достатъчно много термини, за да може да оформи едно прилично искане на юридически жаргон. Когато някакъв клиент отивал при него с молба за развод, той най-напред изисквал или взаимното съгласие на двамата съпрузи, или единият от тях да не може да бъде открит. След това взимал на клиентите толкова пари, колкото можел да измъкне. Изготвял решението за развода и понеже знаел, че никога не би могъл да се представи за адвокат пред колегията, подписвал решението за разтрогване на брака сам, вместо съдията.

— Опитваш се да ми кажеш — започна Филип, — че адвокатът, когото бях наел преди единайсет години, не е бил адвокат?

— Боя се, че да.

— Не вярвам! — тихо възкликна той.

— Няма смисъл да се докарваш до втори сърдечен удар, защото това няма да промени нищо — разумно изтъкна Паркър, а на Мередит мъничко ѝ поолекна, като забеляза, че баща ѝ се опитва да се поуспокои.

— Продължавай — подкани той след малко.

— Днес, след като получих потвърждение, че Спизалски не е член на Адвокатската асоциация, изпратих един човек да проучи нещата в съда — много дискретен човек, когото ползваме за нужди на банката — увери той Филип, който беше впил пръсти в облегалката на стола пред себе си. — Той прекара целия ден и част от нощта, проверявайки отново и отново, и установи, че разводът на Мередит не е вписан в съдебните регистри.

— Ще го очистя това копеле!

— Ако имате предвид Спизалски, ще трябва най-напред да го откриете. Той е изчезнал. Ако обаче си мислите за Фаръл, горещо ви съветвам да преосмислите намерението си.

— По дяволите, ще го направя! Мередит може да реши целия проблем, като просто излети за Рено или някъде другаде и получи тихо и бързо развод.

— Вече мислих за това, но няма да стане — вдигна той ръка, за да спре разярения мъж. — Слушай ме, Филип, тъй като имах достатъчно време тази вечер, премислях нещата. Дори ако Мередит постъпи както предлагаш, това няма да помогне и за отпадане на

законното основание върху правата за собственост. Ще трябва да се действа само чрез съда в Илинойс.

— Дъщеря ми няма нужда да му казва, че има усложнение.

— Американската адвокатска асоциация вече разполага с две жалби срещу Спижалски и те са предадени за разглеждане от властите. Да предположим, че Мередит те послуша, арестуват Спижалски и той си признае. Веднага щом като го направи, властите ще уведомят Фаръл, че разводът му не е законен. Даваш ли си сметка какво дело би могъл да заведе той за всичко това? В името на добрата воля Фаръл е предоставил на теб и Мередит да поемете отговорността за развода, а вие сте били немарливи; нещо повече, изложили сте го на възможността за двуженство през тези години и...

— Изглежда си премислил всичко — язвително подхвърли Филип. — Какво предлагаш да направим?

— Всичко възможно, за да го умилостивим и да го накараме да се съгласи на бърз и без усложнения развод — отговори Паркър, след което се обърна към Мередит: — Боя се, че тази работа ще се падне на тебе.

По време на цялата дискусия тя седеше, отнесена нанякъде, но тази забележка я накара да трепне.

— Защо трябва да бъде умилостивен от мене или от когото и да било друг?

— Защото има огромни финансови усложнения. Харесва ли ти или не, но този човек е законният ти съпруг от единайсет години насам. Ти си богата млада жена, Мередит, и като твой законен съпруг Фаръл би могъл да предяви иск за дял от това, което имаш...

— Престани да го наричаш мой „законен съпруг“!

— Истина е — продължи Паркър, но този път по-меко, — че Фаръл би могъл и да откаже да сътрудничи при получаването на развода. Би могъл да те съди за небрежност...

— Боже мой! — извика тя и започна нервно да крачи. — Не мога да повярвам! Не, чакайте. Преиграваме — заяви след секунда, наложила си да разсъждава логично, като че ли имаше да разрешава служебен проблем. — Ако е истина това, което съм чела, Мат е далеч по-богат от нас...

— Много по-богат — потвърди Паркър, усмихвайки се одобрително на спокойствието, с което тя разсъждаваше. — В такъв

случай той би загубил дяволски повече в една битка за собственост, отколкото ти.

— Следователно няма защо да се безпокоим — заключи младата жена, — тъй като той също ще иска да се приключи с този кошмар и ще е доволен, че не търся нищо от него. Всъщност ние имаме решаващ глас...

— Това не е съвсем вярно — възрази Паркър. — Както току-що обясних, с баща ти сте поели отговорността за получаване на развода и тъй като не сте изпълнили задължението си, адвокатите на Фаръл лесно биха могли да убедят съда, че вината е ваша. В такъв случай не е изключено съдията да присъди дори наказателни щети. Вие, от друга страна, доста трудно ще получите някакви пари от Фаръл, тъй като се предполага, че съзнателно не сте довели нещата докрай.

— Няма да получи и цент повече! — злостно подхвърли Филип.

— Вече платих на копелето десет хиляди долара, за да се махне от живота ни и да забрави за всякакви пари от Мередит или от мене.

— Как му платихте?

Лицето на Филип посърна.

— Направих това, което оня тип ми каза да правя — написах чек, който да бъде изплатен на двамата: Фаръл и на него.

— Спижалски — вметна Паркър саркастично — е мошеник. Наистина ли мислиш, че той би имал някакви скрупули и не би измамил Фаръл, като откъдне всичките пари за себе си?

— Трябваше да убия Фаръл в деня, в който дъщеря ми го доведе тук!

— Престани! — извика Мередит. — Не си приписвай още една заслуга! Просто ще наемем адвокат, който ще се свърже с неговия адвокат.

— Не смятам, че е редно да се постъпи така — намеси се Паркър.

— Ако искате той да ви сътрудничи и да се запази в *тайна* цялата тази бъркотия — което смятам, че е основна цел за всички нас, — то по-добре е нещата да се изгледят лично с него.

— Какви неща? — попита тя разпалено.

— Бих предложил — заяви Паркър — лично да му се извиниш за направената от тебе забележка, която се появи в колонката на Сали Менсфийлд.

При спомена за благотворителния бал Мередит се сви на креслото пред камината, вперила поглед в огъня.

— Не мога да повярвам — прошепна.

Баща ѝ възкликна:

— Започвам да ти се чудя, Паркър. Що за мъж си, че предлагаш тя да се извини на това копеле! Аз ще се разправам с него!

— Един практичен, *цивилизован* мъж, такъв съм аз — отговори той, прекоси стаята и сложи ръка върху рамото на Мередит. — А ти си своенравен Филип, поради което си последният човек в света, който трябва да се свърже с него. Още повече, че аз вярвам на Мередит. Слушай, дъщеря ти ми разказа за всичко, което се е случило между Фаръл и нея. Оженил се е за нея, защото е била бременна. Това, което е направил при загубата на детето, е било жестоко, но може би е било по-добре, отколкото да продължи един брак, обречен от самото начало.

— Много мило! — изсъска Филип. — Този субект беше на двадесет и шест години и докато преследваше богати момичета, успя да съблазни една осемнадесетгодишна наследница. Преспа с нея и после „учтиво“ благоволи да я вкара под венчило.

— Престани! — извика Мередит още по-рязко. — Паркър е прав. А ти много добре знаеш, че не ме е „съблазнил“. Казах ти какво се случи и защо. Това обаче няма нищо общо със случая сега. Аз ще се оправям с Мат, но след като преценя как ще бъде най-добре да постъпя.

— Това вече е моето момиче — доволен отбеляза Паркър и погледна Филип, но не обърна внимание на буреносния израз върху лицето му. — Мередит просто трябва да се срещне с него по цивилизован начин, да обясни проблема и двамата ще получат развод без финансови претенции един към друг — изучаваше бледото ѝ, изпито лице. — Имала си и по-заплетени проблеми за разрешаване в живота си, нали, скъпа?

Тя видя разбиране, подкрепа и гордост в очите му, но се чувстваше безпомощна.

— Не, грешиш.

— Разбира се, че си имала! — настояваше той. — Всичко това скоро може да бъде зад гърба ти, ако само успееш да го убедиш за среща още утре.

— Слушай! Защо да не му кажа по телефона?

— Така ли би постъпила, ако това беше заплетена ситуация от твоя бизнес, жизненоважна за тебе?

— Не, разбира се — въздъхна тя.

След като Паркър си отиде, известно време Мередит и баща ѝ останаха в библиотеката, зареяли поглед в пространството и сякаш изпаднали в някакъв сърдит унес.

— Предполагам, че ме обвиняваш за всичко това — проговори накрая Филип.

Тя извърна глава и го погледна. Изглеждаше победен и бледен.

— Разбира се, че не — отговори тихо. — Ти само се опита да ме защитиш, като нае адвокат. Е, оказа се, че си налетял на мошеник.

— Ще се обадя на Фаръл сутринта.

— Не трябва — възрази тя. — Паркър беше прав. Ти губиш всякакъв контрол само като чуеш името Мат. Ако се опиташ да говориш с него, само след десет секунди ще получиш нов сърдечен удар. Защо не си легнеш да поспиш? — добави и стана. — Ще се видим утре в службата. Сутринта всичко ще изглежда по-малко страшно. Освен това — тя се опита да се усмихне окуражаващо, докато се придвижваха към изхода, — аз вече не съм онова осемнадесетгодишно момиче и не се страхувам да се срещна с Матю Фаръл. Всъщност — излъга Мередит — дори чакам с нетърпение да го надприказвам!

Махна на баща си весело с ръка и забърза надолу по стъпалата. Колата ѝ беше паркирана до пътеката. Тя отвори вратата и се вмъкна вътре. Опря чело във волана и затвори очи. „О, Боже мой!“

Перспективата да се изправи лице в лице с тъмнокосия демон от миналото ѝ я ужасяваше.

ГЛАВА 25

— Добро утро — поздрави весело Филис, влизайки в офиса.

— Може би ще трябва да се обадя на доста места — Мередит отиде да закачи палтото си в гардероба. — Има ли някакви съобщения?

— Обади се господин Санбърн от отдела за човешките ресурси, тъй като не си върнала актуализирана молбата си за застраховката. Каза, че му е необходима веднага. Ето ти я, за да я попълниш.

Като въздъхна, младата жена седна на бюрото си, взе писалка и нанесе името и адреса си. След това се спря, объркана от следващата графа: „Семейно положение. Оградете с кръгче: неомъжена, омъжена, вдовица“. Напуши я истеричен смях. Тя беше *омъжена*. От единадесет години беше *омъжена* за Мат Фаръл.

— Добре ли си? — попита я Филис загрижено, когато Мередит опря чело на дланта си и втренчено загледа формуляра.

— Какво могат да ти направят, ако излъжеш, попълвайки формуляра за застраховка?

— Предполагам, че няма да изплатят застраховката на законния ти наследник, ако починеш.

— Много честно, наистина — отговори тя и сърдито ограда с кръгче „неомъжена“.

Подаде на Филис попълнения формуляр и я помоли:

— Би ли затворила вратата ми, като излезеш, и за няколко минути не ме свързвай с никого.

Останала сама, взе телефонния указател от шкафа зад гърба си и провери номера на „Хаскъл Електроникс“. Мигът, от който се беше ужасявала цялата нощ, беше дошъл. Затвори очи за момент и се опита да се съсредоточи: ако Мат беше бесен заради казаното от нея в операта — което беше много вероятно, — щеше да му се извини с достойнство. Едно извинение само, без никакви оправдания, последвано от учтива молба за среща по неотложен въпрос. Такъв беше планът ѝ. Бавно, с трепереща ръка, тя се пресегна за телефона...

За трети път през този час интеркомът върху бюрото на Мат звънеше, прекъсвайки разгорещения му спор с неговите изпълнителни директори. Ядосан, той погледна язвително към мъжете и докато се пресягаше към бутона на интеркома, продължи да говори:

— Сестрата на госпожица Стърн е болна, а самата тя се намира на крайбрежието. Продължете разговора — добави той и натискайки бутона, извика на секретарката, която заместваше Стърн: — Помолих ви да не ме свързвате!

— Да, господине, зная — чу се гласът на Джоана Сеймън, — но госпожица Банкрофт твърди, че е изключително важно, и настоя да ви прекъсна.

— Приемете съобщението — извика Мат и започна да отпуска бутона, но после внезапно спря. — Кой казахте, че се обажда?

— Мередит Банкрофт — нарочно подчерта секретарката, подсказвайки му с тона си, че също беше прочела колонката на Сали Менсфийлд. Очевидно и седналите в полукръг около бюрото му мъже бяха чели материала, защото само споменаването на името Мередит ги накара да замлъкнат, а след това да поведат оживен разговор, за да нарушат тишината.

— По средата на важно заседание съм — обясни Мат учтиво. — Кажете ѝ да ми се обади след петнайсет минути — и затвори телефона. Учтивостта изискваше той да позвъни на *Мередит*. Не му пукаше: нямаше какво да си кажат. Опита да се съсредоточи върху работата, погледна Том Андерсън и продължи разговора, който беше прекъснал. — Няма да възникне никакъв проблем с районирането в Саутвил. Имаме договор с комисията, която ни увери, че областта и градът очакват с нетърпение да построим завода. Ще получим одобрението им в сряда, когато ще заседават, за да гласуват...

Десет минути по-късно, след като изпрати хората от офиса си, затвори вратата и отново седна зад бюрото си. След като Мередит не му се обади и след половин час, той се облегна в коженото кресло, съзерцавайки мълчания телефон, а враждебността му растеше с всяка изминала минута. Но какво си въобразяваше тя? Обажда му се за пръв път след повече от десет години, после настоява секретарката му да го прекъсне по средата на заседание и след като не може веднага да ѝ обърне внимание, го кара да седи и чака. Винаги се е държала така,

като че ли е кралска особа. Явно по рождение е с чувство само за собствената си значимост и е израснала с убеждението, че е по-добра от всеки друг...

Докато изчакваше да минат четиридесет и пет минути, барабанейки с маникюра си по бюрото, Мередит се облегна в креслото си и сърдито погледна часовника. Какво си беше втълпил този арогантен самохвалко, че да я кара тя да му се обади пак! Очевидно Мат ни най-малко не се беше променил. Все още си беше груб и пробивно амбициозен. Тя обаче си даде сметка за горчивите мисли, които я преследваха, а това само щеше да направи нещата по-трудни. И освен това, напомни си отново, не беше честно да вини единствено Мат за случилото се преди години. Доброволно се беше любила с него през нощта, когато се срещнаха, беше пренебрегнала и отговорността да вземе мерки против забременяване. И когато това стана, Мат почтено се беше съгласил да се оженят. Е, по-късно си беше въобразила, че я обича, но той лично никога не ѝ го беше казал. Всъщност никога не я беше мамил и беше глупаво и детинско да бъде обвиняван, че не е оправдал наивните ѝ очаквания. В един момент се почувства много по-спокойна и реши да остави настрана наранената си гордост. Когато стрелките на часовника показаха 10.45, тя вдигна телефона.

Мат подскочи при иззвъняването на интеркома.

— Госпожица Банкрофт е на линията — докладва Джоана.

Той вдигна слушалката.

— Такава изненада...

Засегнатата, Мередит отбеляза, че не беше казал „неочаквано удоволствие“, както беше прието, и че гласът му беше по-плътен и по-силен, отколкото беше навремето.

— Мередит! — раздразненият му тон я изтръгна от вцепенението. — Ако ми се обаждаш само за да дишаш в ухото ми, поласкан съм, но и малко объркан. Какво очакваш да направя сега?

— Виждам, че си все така самонадеян и се държиш лошо, като...

— А, звъниш ми, за да ме критикуваш ли?

Мередит си спомни, че целта ѝ бе да го трогне и предразположи, а не да го настройва срещу себе си. Тя постепенно се овладя и искрено му каза:

— Всъщност ти се обаждам, защото бих искала да сключим примирие.

— С коя част на тялото ми? — саркастичната му шега предизвика безпомощен лек смях у нея и когато Мат го чу, изведнъж си спомни как някога смехът и чувството ѝ за хумор го пленяваха. Стисна зъби и хладно попита:

— Какво искаш, Мередит?

— Ами... трябва да говоря с тебе — лично.

— Миналата седмица ми обърна гръб пред петстотин души — напомни ѝ ледено. — Защо е тази внезапна промяна в сърцето ти?

— Случи се нещо и трябва да го обсъдим спокойно, като зрели хора. Отнася се за... ами... за нас.

— Няма никакво „нас“ — отрязва я той безапелационно — и от това, което се случи в операта, е явно, че спокойната разсъдливост е извън твоите възможности.

Жлъчният отговор беше на езика ѝ, но Мередит го преглътна. Не искаше битка, трябваше ѝ примирие. Беше делова жена и се беше научила да се справя с упорити мъже. Мат беше един от тях, ето защо трябваше да маневрира много внимателно и разумно, за да го насочи в нужната ѝ посока. Чрез спор нямаше да постигне нищо.

— Нямах ни най-малка представа, че Сали Менсфийлд е била наблизо, когато се държах по този начин с теб — тактично обясни. — Извинявам се за казаното и най-вече, че допуснах именно тя да го чуе.

— Впечатлен съм — отговори той присмехулно. — Очевидно си учила дипломация.

Мередит стисна зъби, но продължи със същия мек тон:

— Мат, опитвам се да постигнем съгласие. Не можеш ли поне мъничко да ми помогнеш?

Звукът на името му, произнесено от нея, го накара да трепне и той се колеба цели пет секунди преди да отговори:

— След един час излитам за Ню Йорк. Няма да се върна преди понеделник късно вечерта.

Тя се усмихна победоносно.

— В четвъртък е Денят на благодарността. Бихме ли могли да се видим преди това, например във вторник, или си ужасно ангажиран тогава?

Той погледна календара си, който беше плътно зает със срещи през цялата следваща седмица. Беше невероятно зает.

— Съгласен съм. Защо не дойдеш в кабинета ми в единадесет и четиридесет и пет?

— Чудесно — веднага се съгласи Мередит, повече облекчена, отколкото разочарована от петте дена отлагане.

— Между другото — попита той, — баща ти знае ли, че ще се виждаме?

Киселият му тон ѝ подсказа, че неприятното чувство, което изпитваше към баща ѝ, не беше намаляло с годините.

— Знае.

— Тогава съм изненадан, че не те е заключил и вързал с вериги, за да го предотврати. Навярно е станал по-либерален.

— Не е, но сега вече е по-стар и е много болен. Може да умре всеки момент.

— Когато това стане — отбеляза Мат саркастично, — моля се на Господ да се намери някой, който да побие дървен кол в сърцето му.

Ужасена от себе си, Мередит потисна смеха си и учтиво му каза „дoviждане“. Затвори телефона и се облегна в креслото. Мат беше останал с впечатлението, че баща ѝ е едва ли не вампир, а някога самата тя беше изпитвала чувството, че той изстиска живота от нея. Най-малкото, беше лишил младостта ѝ от много радости.

ГЛАВА 26

До вторник Мередит беше успяла да си внуши, че би могла да се срещне и да проведе един учтив разговор с Мат, по време на който да получи съгласието му за бърз развод.

Изправена пред огледалото в банята до кабинета, тя си сложи червило, среса косата си и после отстъпи назад, за да прецени ефекта от черната трикотажна рокля с висока яка и дълги ръкави. Широко златно колие блестеше на шията ѝ, а на китката си имаше подобна гривна. Гордостта и разумът ѝ изискваха да изглежда възможно най-добре. Мат излизаше с филмови звезди и сексапилни блестящи модели и Мередит знаеше, че би могла да се справи с него само ако се чувства уверена, а не плаха, старомодна и развлечена. Доволна от вида си, взе палтото и ръкавиците си и реши да отиде с такси, за да не се измъчва с натовареното движение или да търси място за паркиране в дъжда.

От таксито гледаше как пешеходците забързани крачат по Мичиган Авеню, разпънали чадъри или държащи вестници над главите си. Поройният дъжд се стичаше по предното стъкло на таксито и закриваше светлините на светофара, превръщайки ги в игриви отблясъци на зелено, жълто и червено. Те ѝ напомниха фойерверките на Четвърти юли — нощта, променила изцяло живота ѝ.

Гласът на шофьора я изтръгна от обзелите я спомени.

— Пристигнахме, госпожице.

Мередит плати и изтича под пороя към извисяващата се сграда от стъкло и метал.

Когато слезе от асансьора на шестнайсетия етаж, се озова в просторна приемна, чийто под беше покрит със сребрист мокет. Приблужи се до служителката, шикозна брюнетка, която седеше на бюрото и със зле прикрито възхищение я наблюдаваше.

— Господин Фаръл ви очаква, госпожице Банкрофт — събщи тя, очевидно разпознала Мередит от снимките. — Той заседава в момента, но ще приключи след няколко минути. Моля, седнете.

Раздразнена, че Мат я караше да чака като селянка, тя погледна часовника на стената. Беше дошла десет минути по-рано. Ядът ѝ премина и тя се разположи на коженото кресло. Взе някакво списание и го отвори. В същия миг един човек излезе от кабинета в ъгъла и остави вратата откритата. Дискретно поглеждайки над списанието, Мередит видя мъжа, който беше неин съпруг, и започна да го изучава с неволно възхищение. Мат седеше зад бюрото си, отпуснат на стола. Свъсил замислено тъмните си вежди, той слушаше хората, които му говореха. Независимо от ленивата му поза, брадичката му издаваше властност и увереност, а от самия него сякаш се излъчваше сияние от взривоопасна сила. Онази вечер в операта тя не посмя да го погледне добре, камо ли да го разгледа. Но сега, когато имаше време и възможност, забеляза, че той е почти същият, какъвто го помнеше отпреди единадесет години... На тридесет и седем, беше загубил невъздържаността на младостта, а на нейно място беше придобил една твърда сила, която го правеше още по-привлекателен. Косата му беше по-тъмна, отколкото си я спомняше, а очите му — по-светли, но все същата чувственост беше изписана върху изваяната му уста. Един от мъжете каза нещо смешно и блясъкът от внезапната широка усмивка на Мат накара сърцето ѝ да се свие. Тя съсредоточено се заслуша в дискусиата, която се водеше в кабинета му. Явно ставаше въпрос за сливането на два отдела от „Интеркорп“ в един и целта на заседанието беше да се обсъди най-плавният начин за осъществяването му.

С нарастващ професионален интерес Мередит установи, че методът на Мат за водене на заседание с неговите изпълнителни директори беше много различен от този на баща ѝ. Филип свикваше заседание, за да дава нареждания, и побесняваше, ако някой се опиташе да му противоречи. Мат, напротив, предпочиташе оживения разговор, свободното изразяване на различни мнения и конфликтни предложения. Изслушваше, претегляше и преценяваше всяка идея и всяко изложено възражение по нея. Вместо да подлага на унижително подчинение състава си, както правеше баща ѝ, той използваше таланта на всеки човек, опита на всеки експерт. Според Мередит този метод беше много по-разумен и по-продуктивен.

Тя седеше и открито подслушваше, докато едно мъничко зрънце на възхищение пусна коренче в сърцето ѝ и започна да расте. Когато протегна ръка, за да остави списанието, това движение привлече

вниманието на Мат и той изведнъж обърна глава, поглеждайки право към нея.

Мередит замръзна със списанието в ръката си, а тези пронизващи сиви очи приковаха нейните. Секунда след това се извъртя към седящите пред бюрото му хора.

— Необходимо ни е повече време, отколкото мислех — каза той. — Ще продължим обсъждането следобед.

Неколцината мъже бързо се изнизаха пред погледа ѝ, а гърлото ѝ пресъхна, когато Мат се упъти към нея. „Бъди спокойна, тактична и делова — напомни си тя притеснена. — Не бързай... спокойно поднеси проблема, не го изстрелвай!“

Когато Мат я заговори, гласът му беше напълно безличен:

— Отдавна не сме се виждали — изрече, съзнателно показвайки ѝ, че е забравил кратката им неприятна среща в операта. Беше се извинила по телефона, беше доказала желанието си за помирение и беше дошла сама тук. Искаше му се по-нататък да поеме нещата в свои ръце.

Насърчена от липсата на враждебност у него, Мередит протегна ръката си в черна ръкавица и се опита да прикрие своята нервност.

— Здравей, Мат — успя да произнесе сдържано.

Стисна ръката ѝ кратко и делово.

— Ела за момент в кабинета ми, трябва да се обадя по телефона, преди да излезем.

— Да излезем ли? — попита тя, озовавайки се с него в просторно помещение със сребрист мокет на пода и панорамна гледка към Чикаго. — Какво искаш да кажеш?

Мат взе телефона.

— Дошли са някои нови картини за кабинета ми и след малко ще започнат да ги окачват. Освен това мисля, че бихме могли да говорим по-добре по време на обяд.

Мередит го погледна слисано.

— Не ми казвай, че вече си яла, защото няма да ти повярвам — каза той, набирайки някакъв номер. — Ти смяташе, че е нецивилизовано да се обядва преди два часа.

Тя си спомни, че беше казвала нещо такова по време на престоя си във фермата. Какво противно малко идиотче е била на осемнайсет години! Сега обикновено се хранеше в кабинета си — ако изобщо

имаше време за обяд. Всъщност един обяд в ресторант не беше лоша идея, защото на публично място той не би могъл да проклина, крещи или прави сцени, когато му съобщи новината. Докато той говореше по телефона, Мередит обиколи наоколо и разгледа колекцията от произведения на модерното изкуство. За някои от тях се чудеше как ги харесваха. Наклонила глава на една страна, тя съзерцаваше картините.

Докато изчакваше да го свържат, Мат я наблюдаваше с интереса на истински познавач. Загърнатата в палто от визон, с блестяща огърлица на шията, тя изглеждаше елегантна, богата и високомерна — впечатление, което напълно контрастираше с миловидната чистота на подобния на мадона профил, с искряща като злато коса, свободно падаща върху раменете ѝ. Почти на тридесет, от Мередит се излъчваше онзи ореол на изисканост и неосъзната сексапилност. Несъмнено това беше по-голямата част от нейния чар, мислеше си той — спираща дъха красота в комбинация с привидна, но убедителна царственост и с малко несъществуващи доброта и миловидност. Дори сега, с десет години по-възрастен и по-мъдър, той все още щеше да я смята за изключително привлекателна, ако не знаеше вече колко безсърдечна и егоистична беше всъщност.

След като затвори телефона, Фаръл се приближи до нея и изслуша коментара ѝ за картината, която гледаше.

— Мисля, че е чудесна — излъга Мередит.

— Наистина ли? Какво харесваш у нея?

— Ами, всичко. Цветовете... вълнението, което тя предава... замисъла.

— Замисъла ли? — повтори той. — Какво специално виждаш, когато я погледнеш?

— О, виждам нещо, което би могло да бъдат планини... или готически островърхи кули, обърнати с върха надолу, или... — гласът ѝ заглъхна. Бе се почувствала неудобно. — А ти какво виждаш в това платно? — попита тя с малко изкуствен ентузиазъм.

— Виждам инвестиция за четвърт милион долара — отговори той сухо, — която вече е нараснала на половин милион.

Беше отвратена и не успя да го скрие.

— За *това* нещо?

— За това — отвърна той, а на нея ѝ се стори, че вижда как очите му се смеят.

Мат изостави темата и безразлично сви рамене.

— Да тръгваме ли?

Когато отиде да вземе палтото си, Мередит забеляза върху бюрото му фотографията на хубава млада жена. Беше седнала на голям дънер, свила едното си коляно плътно до гърдите, с развети от вятъра коси и ослепителна усмивка. Тя беше или професионален модел, реши, или, съдейки по тази усмивка, беше влюбена във фотографа.

— Кой е правил тази снимка? — попита тя, когато Мат се обърна към нея.

— Аз, защо?

— Няма значение — момичето очевидно не беше от известните звезди или общественички, с които той се снимаше. От него лъхаше свежа, неподправена красота. — Не я познавам.

— Тя не се движи в твоите кръгове — отговори ѝ саркастично, обличайки сакото и после палтото си. — Работи като химик-изследовател в Индиана.

— И те обича — допълни Мередит, изненадана от тона в гласа му.

Мат погледна снимката на сестра си.

— Тя ме обича.

Мередит инстинктивно разбра, че тази девойка беше от значение за него. И ако той мислеше да се ожени за нея, то тогава също би имал интерес да получат бързо развод. Кое то пък би улеснило нейната задача.

На излизане от секретарската стая Мат се спря и поръча на жената с посивялата коса:

— Том Андерсън е на заседанието във връзка с районирането на Саутвил. Ако се върне, докато обядвам, дай му номера на ресторанта и му кажи веднага да ми позвъни там.

ГЛАВА 27

Чакаше ги една сребриста лимузина. Шофьорът, мъж със счупен нос и физика на бик, държеше задната врата отворена за дамата. Обикновено Мередит намираще возенето в подобни коли удобно и приятно, но сега остана неприятно изненадана. Успя да скрие уплахата си, докато шофьорът прелиташе с лимузината на завоите, но когато задмина на червено автобус от градския транспорт, отправи притеснен поглед към Мат.

Той ѝ отговори с мълчаливо свиване на рамене.

— Джо не се е отказал от мечтата си да кара в Индите.

— Това не са *Индите* — посочи тя напред с ръка, но трябваше отново да се хване за дръжката при следващия завой.

— А той не е шофьор.

— Така ли? Какъв е тогава?

— Бодигард.

Стомахът ѝ се сви. Очевидно Мат беше правил неща, за които някои го мразеха и биха могли физически да го наранят. Опасността никога не я беше привличала, обичаше мира и сигурността, а да наемеше бодигард ѝ се струваше малко варварско.

Никой от тях не проговори, докато не спряха пред „Ландрис“ — един от най-елегантните и представителни ресторанти в Чикаго.

Облечен във фрак, метр д'отелът който беше съсобственик на ресторанта, се намираще на обичайното си място близо до входната врата. Мередит познаваше Джон от ученическите си години, когато баща ѝ често я водеше тук на обяд, а той изпращаше на тяхната маса специално за нея екзотични разхладителни напитки.

— Добър ден, господин Фаръл — поздрави той официално, но когато се обърна към Мередит, добави със сияйна усмивка: — Винаги е удоволствие да ви видя, госпожице Банкрофт.

Тя хвърли бърз поглед към Мат. Как ли се бе почувствал, след като разбра, че беше добре позната в ресторанта, избран от него? Докато ги водеха към тяхната маса, видя няколко познати, които

обядваха тук. Съдейки по учудените им погледи, всички те разпознаха Мат и несъмнено бяха озадачени от факта, че тя щеше да обядва с човека, публично обиден от нея. Шери Уидърс, една от най-големите клюкарки в кръга, я забеляза и ѝ махна, хвърли поглед на Мат и учудено повдигна вежди.

Масата им беше разположена достатъчно далече от огромното пиано в центъра, за да се наслаждават на музиката, без тя да пречи на разговора им. За всеки друг, освен за редовните посетители, беше много трудно да запази хубава маса в „Ландрис“. Как ли го беше постигнал Мат?

— Нещо за пиене? — попита я той, след като седнаха.

— Не, благодаря, само студена вода — започна Мередит, но после реши, че едно питие ще ѝ се отрази добре. — Да — поправи се тя. — Ще пия.

— Какво би искала?

— Да съм в Бразилия — измърмори с въздишка.

— Моля?

— Нещо силно — отговори, опитвайки се да реши какво да пие.

— „Манхатън“?

Тя поклати отрицателно глава. Едно е питието да ѝ подейства успокоително, друго да я накара да каже или направи нещо, което не биваше. Беше твърде нервна и се нуждаеше от нещо, което щеше пие бавно, докато намали напрежението у нея. Нещо, което не харесваше.

— Мартини — реши тя и кимна.

— Всичко това ли? Чаша вода „Манхатън“ и мартини?

— Не... само мартини — каза тя с лека усмивка, но очите ѝ несъзнателно го молеха да прояви търпение.

Мат беше заинтригуван от комбинацията поразяващи противоречия, която тя представляваше в момента. Носеше изискана черна рокля, изглеждаше елегантна и блестяща. Само това не би го обезоръжило. Но леката руменина, избила върху гладките ѝ страни, безпомощната молба, четяща се в огромните ѝ очи, и нейните момичешка стеснителност и обърканост бяха нещата, на които не можеше да устои.

— Ще те ядосам ли, ако те попитам какво мартини би искала?

— Джин. Водка... Не, джин, джин мартини.

Руменината по бузите ѝ се засили, но тя беше твърде притеснена, за да забележи, че той искрено се забавлява, когато я попита:

— Сух или мокър?

— Сух.

— „Бифийтърс“, „Танкърей“ или „Бомбай“?

— „Бифийтърс“.

— С маслини или с лук?

— С маслини.

— Една или две?

— Две.

— Валиум или аспирин? — попита той със същия равен тон, но усмивката играеше в ъгълчетата на устата му и тя усети, че през цялото време се беше шегувал. Обзета от благодарност и облекчение, тя го погледна и му се усмихна:

— Съжалявам. Аз... аз съм малко нервна.

Когато келнерът се отдалечи да изпълни поръчката им, той се замисли за нейната нервност, обхождайки с поглед заведението. Беше наистина добър ресторант, в който един обяд струваше колкото цялата му дневна надница в завода. Без да имаше такова намерение, той призна:

— Някога си мечтаех да те заведа на обяд на подобно място.

Мередит рееше невидящ поглед из залата над красивите цветя и облечените във фракове келнери.

— Какво място?

Мат се засмя.

— Не си се променила. И най-екстравагантният лукс е нещо обикновено за тебе.

Твърдо решена да поддържа добрия тон, тя заяви сериозно:

— Не би могъл да знаеш дали съм се променила или не — ние прекарахме заедно само шест дни.

— И шест ноци — подчерта той многозначително, опитвайки се отново да докара руменина върху бузите ѝ, да види пак несигурното момиче, което толкова трудно решаваше какво да пие.

Без да обръща внимание на забележката му, тя каза:

— Трудно е да се повярва, че някога сме били женени.

— Няма нищо чудно, тъй като никога не си ползвала моето име.

— Сигурна съм — отбеляза тя, — че има поне дузина жени, на които се полага много повече да носят това име, отколкото на мен.

— Ревнуваш ли?

— Дали ревнувам? — отвърна Мередит, като с усилие сдържаше гнева си. Наведе се напред през масата и продължи: — Тогава зле ме разбираш?

— Забравих за начина, по който изразявате яда си всички, които сте били в пансиона на това училище.

— Защо — изсъска тя — ме провокираш към спор?

— Всъщност — отговори той сухо — последното беше комплимент.

— О! — възкликна Мередит.

Изненадана и малко смутена, тя премести погледа си върху келнера, който вече сервираше напитките им. Дадоха поръчката за обеди си, тя зачака Мат да изпие поне половината си питие и след това да му съобщи новината за техния несъществуващ развод.

Той вдигна чашата си, ядосан на себе си, че се беше заяждал, и с искрен интерес я попита:

— Според светската хроника ти участваш активно в половин дузина благотворителни прояви, имаш отношение и към симфоничната музика, операта и балета. С какво друго се занимаваш?

— Работя по петдесет часа на седмица в „Банкрсфт“ — отговори Мередит, разочарована, че не беше прочел нищо за други нейни изяви.

Мат знаеше за нейните постижения в „Банкрофт“, но беше любопитен да разбере доколко добра беше наистина като изпълнителен директор, а това можеше да установи единствено като разговаряше с нея. Започна да се интересува от работата ѝ.

Тя се разприказва — отначало сдържано, а след това все по-свободно, защото се страхуваше да му разкрие причината на тяхната среща и защото работата ѝ беше нейната любима тема. Той така умело ѝ задаваше въпросите, че скоро вече му разказваше за целите, успехите и неудачите си. Мат умееше да слуша и това насърчаваше човек да споделя. Преди да се усети, Мередит вече му беше обяснила всичко за проблемите, с които се сблъскваше в магазина, и за взаимоотношенията с баща си, и за трудностите в ръководенето на състава по наложения от него начин.

До края на обета беше отговорила на всичките му въпроси и беше изпила почти половин бутилка бордо. Хрумна ѝ, че причината за нейната словоохотливост е желанието ѝ да отложи неприятната новина за по-късно. Но дори и така да беше, повече не можеше да отлага. Сега се чувстваше много по-спокойна, отколкото в началото на обета.

— Баща ти е щастливец, че те има за член на ръководния състав — заяви Мат. Не се съмняваше, че тя беше чудесен изпълнителен директор, с вродена дарба за това. Докато я слушаше, беше му станал ясен нейният стил на ръководство, а също и нейните всеотдайност и интелигентност, ентузиазмът ѝ и преди всичко нейната решителност.

— Аз съм щастливка — каза тя и му се усмихна. — „Банкрофт“ е най-важното нещо в живота ми.

Той се облегна назад, изненадан от това изявление. Намръщен, гледаше виното в чашата си и се чудеше защо, по дяволите, тя говореше за тези универсални магазини така, като че ли бяха живи хора. Защо кариерата беше най-важното нещо в живота ѝ? Защо не беше Паркър Рейнолдс или някой друг подходящ от средата им. Мат подозираше, че знае отговора: накрая баща ѝ беше успял, беше се наложил така безмилостно, че беше отблъснал всички мъже около нея. Каквато и да беше причината за предстоящия ѝ брак с Рейнолдс, очевидно беше, че Мередит не бе влюбена в него. Тя изцяло беше отдадена на универсалния магазин.

Стана му жал за нея, като я гледаше. Жал и нежност... беше изпитал тези чувства в нощта, когато я срещна, заедно с бясното желание да я притежава, напълно замъглило разума му. Беше влязъл в клуба, бе хвърлил един поглед към усмивката и блестящите ѝ очи и си бе загубил ума. Сърцето му се размекна, като си спомни как весело го представяше за магнат от стоманената промишленост от Индиана. Беше преизпълнена с толкова смях и живот, бе толкова невинна и нетърпелива в ръцете му. Господи, как я желаше! Искаше да я отведе далече от баща ѝ и да я закриля.

Ако беше останала негова жена, сега щеше невероятно много да се гордее с нея. Но по някакъв начин и сега беше дяволски горд от това, което беше успяла да постигне.

Да я закриля ли? Мат се усети за посоката, в която течаха мислите му. Мередит не се нуждаеше от това, тя беше безчувствена като черен женски паяк. Единственото човешко същество, което имаше

значение за нея, беше баща ѝ, и за да го умилостиви, беше направила аборт. Беше разглежена, безгръбначна и безсърдечна — една празноглава красива манекенка, която беше предназначена да седи начело на масата в трапезарията. Само за това ставаше. Външният ѝ вид го беше накарал за момент да забрави миналото — това нейно прекрасно лице, с аквамаринените очи, обградени от извити ресници; гордият начин, по който се държеше; нежните сочни устни; мелодичният ѝ глас, несигурната, заразителна усмивка. Господи, какъв глупак е бил! Изведнъж осъзна, че цялата му неприязън е безсмислена. Независимо от това, което беше направила, тогава тя беше много млада и много уплашена. Всичко беше свършило.

— От думите ти разбрах, че си станала страхотен изпълнителен директор. Ако бяхме останали женени, сигурно щях да те привлека на работа в моята организация.

Несъзнателно ѝ беше подхвърлил очакваното начало и Мередит се хвана за него. Опитвайки се да поддържа шеговития тон, тя му препоръча с нервен, приглушен смях:

— Ами тогава започни да се опитваш.

Той присви очи.

— Какво трябва да означава това?

Неспособна да се усмихва повече, младата жена се наведе напред, скръсти ръце на масата и пое дълбоко дъх.

— Аз... аз имам нещо да ти съобщя, Мат. Опитай се да не се разстройваш.

— Не изпитваме никакви чувства един към друг, Мередит. Така че нищо, което би могла да ми кажеш, не може да ме разстрои.

— Все още сме женени.

Той сви вежди.

— Нашият развод не е бил законен — продължи тя, избягвайки погледа му. — Адвокатът, който е водил делото, въобще не е бил адвокат. Бил е мошеник и това се откри едва сега. Никакъв съдия не е подписвал бракоразводното решение. Никакъв съдия никога не го е виждал дори!

Той постави чашата си на масата и се наклони напред.

— Или лъжеш, или в противен случай не ти стига умът дори да се облечеш! Преди единайсет години ме покани да преспя с тебе, без да вземеш мерки против забременяване. Когато се оказа, че си

бременна, дотича при мене и ми сервира проблема. Сега пък — друг сюрприз: не ви бил стигнал акъл да наемете истински адвокат, за да получиш развод, и все още сме женени. Как, по дяволите, можеш да ръководиш цял отдел на един универсален магазин и да бъдеш толкова глупава?

Всяка обидна дума, която изричаше, беше удар с камшик върху гордостта ѝ, но реакцията му не беше по-различна от това, което очакваше. Яростта и шокът временно го лишиха от думи и тя заговори с тих и успокоителен глас:

— Мат, мога да разбера как се чувстваш...

Искаше му се да повярва, че тя го лъжеше за цялата тази бъркотия, че това беше някакъв налудничав опит да измъкне пари от него, но инстинктът му подсказваше, че Мередит му казваше истината.

— Ако аз бях на твое място — продължи тя, опитвайки се да говори спокойно и разумно, — щях да се чувствам също като тебе.

— Кога откри това? — прекъсна я той.

— Вечерта преди да ти се обадя, за да се срещнем.

— Да приемем, че ми казваш истината. Какво по-точно искаш от мен?

— Развод. Безшумен, лесен развод веднага.

— И никаква издръжка ли? — подхвърли той, забелязвайки избиващата руменина по бузите ѝ. — Никакви претенции за имущество, нищо такова ли?

— Естествено!

Ядосана от преднамереното и грубо напомняне, че богатството му беше много по-голямо от нейното, Мередит го изгледа с презрение.

— Добре, защото можеш да бъдеш сигурна, че нищо няма да получиш.

— Парите винаги са били всичко, за което някога си се вълнувал, всичко, което те е интересувало. Никога не съм искала да се омъжвам за тебе и не са ми необходими парите ти! По-скоро бих гладувала, отколкото всички да знаят, че някога сме били женени!

Точно в този неподходящ момент метр д'отелът се появи на масата им и ги попита дали са доволни от обедата и дали биха желали нещо друго.

— Да — отговори Мат безцеремонно. — Двойно уиски с лед за мене, а за моята съпруга — натърти той, изпитвайки злобно

удовлетворение — още едно мартини.

Мередит, която никога не се беше забърквала в публични скандали, се усмихна на стария си приятел и му каза:

— Ще ти дам хиляда долара да сложиш отрова в питието му!

Като се поклони леко, Джон се усмихна и с мрачна вежливост отговори:

— Разбира се, госпожо Фаръл — после се обърна към разярения Мат и добави услужливо: — Арсеник или предпочитате нещо по-екзотично, господин Фаръл?

— Да не си посмял да ме наречеш с това име отново! — предупреди Мередит Джон.

Усмивката на Джон се изпари и той отново се поклони.

— Моите най-искрени извинения за неуместната волност, госпожице Банкрофт. Вашето питие е за моя сметка.

Тя се почувства ужасно от това, че изля яда си върху него. Загледа се тъжно в гърба му, после обърна глава към Мат. Изчака малко и пое дълбоко дъх.

— Мат, безсмислено е да се обиждаме. Моля те да се опитаме да бъдем поне любезни. Тогава би било по-лесно и за двамата ни да се оправим с всичко това.

Беше права, знаеше го, и след кратко колебание той заяви рязко:

— Предполагам, че можем да опитаме. Как смяташ, че трябва да се постъпи?

— Тихо! — каза тя, усмихвайки се с облекчение. — И бързо. Необходимостта от дискретност и бързина е много по-голяма, отколкото може би предполагаш.

— Да, твоят годеник. Според пресата ще се омъжваш за него през февруари.

— Ами да, така е — съгласи се тя. — Паркър вече знае какво се е случило. Всъщност той откри, че нашият развод не съществува. Но има нещо друго — нещо изключително важно за мене, което бих могла да загубя, ако всичко това излезе наяве.

— Какво е то?

— Необходим ми е дискретен развод, така че да не стане достояние на клюка реките колонки или на обществото. Разбираш ли, баща ми ще излезе в отпуск поради здравословни причини и страшно искам да заема временно изпълняващ длъжността президент. Трябва

ми тази възможност, за да докажа на Борда на директорите, че когато той се оттегли от президентството за постоянно, аз съм способна да ръководя корпорацията. Бордът се колебае да ме назначи временно изпълняващ — както вече ти казах, хората там са консервативни и все още се съмняват в мен, защото съм относително млада за длъжността, а и защото съм жена. Имаше вече две стачки срещу мен, а и пресата не ми помогна много, като ме представи за фриволна социална пеперуда. Ако се доберат до тази новина, те ще я обърнат на карнавал. Обявила съм годеща си с много стабилен banker, а за тебе се предполага, че имаш за кандидатки поне половин дузина звезди. И какво стана? Ето ни тук — все още женени един за друг. Двубрачието не позволява назначение на длъжността президент на „Банкрофт“. Уверявам те, ако това излезе на бял свят, ще сложи край на всичките ми шансове.

— Не съм убеден, че би било толкова фатално, колкото ти си мислиш — каза Мат.

— Така ли смяташ? — отвърна тъжно тя. — А как реагира самият ти, когато ти казах, че адвокатът е бил мошеник? Веднага стигна до заключението, че съм малоумна и неспособна да организирам живота си, да не говорим за нещо друго, като верига магазини например. Точно така ще реагира и Бордът, защото не ме обичат много-много.

— Не би ли могъл баща ти да им покаже ясно, че държи да назначат тебе?

— Да, но съгласно вътрешните разпоредби на корпорацията Бордът на директорите трябва да постигне единодушие относно избора на президент. Дори баща ми да ги контролира, не съм сигурна, че би действал в моя полза.

В този момент донесоха на Мат безжичния телефон.

— Търсят ви, господин Фаръл — каза келнерът. — Господинът твърди, че сте поръчали да ви се обадят тук.

— Какво става с комисията за райониране на Саутвил?

— Не вървят добре нещата, Мат — отговори Том. — Отхвърлиха ни.

— Защо, за Бога, ще отхвърлят една молба, която е само от полза за общността им? — възкликна повече озадачен, отколкото ядосан.

— По мои сведения някой с много голямо влияние им е наредил да го направят.

— Имаш ли представа кой може да бъде?

— Да. Един човек на име Полсън оглавява комисията. Споделил е с няколко от членовете на комисията, включително и с моя човек, следното: *сенатор Дейвис* е заявил, че щял да го смята за лична услуга, ако отхвърлят нашата молба.

— Това е нелепо — заяви Мат, намръщи се и се опита да си спомни дали беше отпуснал пари за кампанията на Дейвис или на неговия опонент, но преди да си спомни, Андерсън добави саркастично:

— Случайно да си чел в светската хроника за партито по случай рождения ден на сенатора?

— Не, защо?

— Било е организирано от някой си Филип Банкрофт. Има ли някаква връзка между него и тази Мередит, за която говорихме миналата седмица?

Гневът на Мат избухна. Вдигна поглед към Мередит и забеляза, че е преbledняла. Отдаде го на споменаването на комисията за райониране в Саутвил. Сухо и кратко приключи разговора с Андерсън:

— Да, има връзка. В кабинета ли си? Ще се върна към три часа и ще обсъдим следващите стъпки.

Замислен, бавно остави слушалката и после погледна Мередит. Изведнъж тя беше изпитала нуждата да заглажда несъществуващи гънки по покривката на масата. Вината се беше изписала на лицето ѝ. Как я мразеше в този момент! Беше помолила за тази среща не за да „зароят брадвичката“ и сключат примирие, а защото се нуждаеше от нещо — от няколко неща: искаше да се омъжи за нейния скъпоценен banker, искаше президентството на „Банкрофт“, искаше бърз и тих развод. Беше доволен, че тя копнееше за тези неща, защото нямаше да ги получи. Това, което щяха да получат тя и баща ѝ, беше война. Война, която щяха да загубят... заедно с всичко, което имаха. Даде знак на келнера да донесе сметката. Тя разбра какво щеше да направи той и опасението, пронизало я, когато чу да се споменават Саутвил и комисията, премина в паника. Все още не се бяха договорили за нищо. Келнерът донесе сметката в кожена папка. Мат пъкна вътре стодоларова банкнота и се изправи.

— Да вървим! — нареди и заобикаляйки масата, дръпна стола ѝ.

— Но ние не сме се споразумели за нищо — възрази тя, когато я хвана здраво за лакътя и я поведе към изхода.

— Ще довършим нашата дискусия в колата.

Лееше се проливен дъжд. Мат нареди на шофьора да кара към универсалния магазин „Банкрофт“ и след това обърна внимание на Мередит.

— Сега — произнесе той с кадифен глас — какво искаш да направиш?

Тонът му говореше, че щеше да ѝ сътрудничи, и тя почувства едновременно облекчение и срам. Срам поради факта, че много добре знаеше защо комисията ги е отхвърлила, така както ѝ беше известно защо нямаше да бъде допуснат и до членство в клуба „Гленмор“. Вътре в себе си обаче беше решила някак си да принуди баща си да поправи нанесените на Мат щети и на двете места.

— Бих желала и двамата да получим развод бързо и дискретно — за предпочитане в друг щат или извън страната, — и освен това фактът, че сме били женени, да остане в тайна.

Той кимна като че ли в знак на съгласие, но следващите му думи я накараха да изтръпне:

— А ако откажа, как ще си върнеш? Предполагам — изрече той с безизразен тон, — че би продължила да ми правиш спънки навсякъде, а баща ти ще се постарее да не бъда допуснат до нито един клуб в Чикаго.

Вече знаеше какво беше направил Филип срещу него в „Гленмор“.

— Съжалявам за „Гленмор“. Наистина съжалявам.

— Не ме е грижа за вашия скъпоценен клуб. Някой ме е предложил там, след като бях казал да не си правят труда — засмя се той.

Независимо от реакцията му Мередит знаеше, че не му е безразлично дали е член на клуба или не. Чувстваше се виновна и засрамена заради баща си. Беше ѝ приятна компанията му по време на обяда, а, изглежда, същото се отнасяше и за него. Толкова хубаво беше да разговаря с Мат, като че ли грозното минало не съществуваше. Не искаше да бъде негов враг, но случилото се преди години беше изцяло по негова вина. Сега и двамата имаха свой нов живот — живот, който сами си бяха избрали. Беше горда от постигнатото, той — също. Беше

положил ръката си върху облегалката и тя се загледа в елегантния златен часовник, който блестеше на китката му, а след това и в самата ръка. Имаше чудесни, способни, мускулести ръце. Някога бяха груби, покрити с мазоли.

Изведнъж ѝ се прииска да вземе дланта му в своята и да каже: „Съжалявам, съжалявам за всичко, което направихме, и че взаимно се наранихме. Съжалявам, че толкова много сгрешихме в отношението си един към друг“.

— Опитваш се да разбереш дали все още имам грес под ноктите си ли?

— Не! — извика Мередит и го погледна право в магнетичните му сиви очи, а после с достойнство му призна: — Бих искала нещата да бяха приключили различно, да бяха приключили така, че сега да бъдем поне приятели.

— Приятели ли? — повтори той с ирония. — Последния път, когато се отнесох приятелски с тебе, ми костваше името, ергенлъка и какво ли не друго.

„Коствало ти е повече, отколкото знаеш — мислеше си Мередит тъжно. — Костваше ти един завод, който искаше да построиш в Саутвил. Но някак си ще оправя това. Ще принудя баща си да възстанови нанесените щети и ще го накарам никога да не се набърква отново в твоите работи.“

— Мат, чуй ме — помоли тя, обзета от желанието нещата между тях да бъдат наред. — Склонна съм да забравя миналото и...

— Колко мило от твоя страна — подхвърли той.

Мередит застина. Изкушаваше се да подчертае, че тя беше засегнатата страна, изоставената съпруга, но упорито продължи:

— Казах, че съм склонна да забравя миналото, и наистина е така. Ако ти се съгласиш да се разведем без много шум, по договореност, ще направя всичко, за да облекча живота ти в Чикаго.

— И как си представяш, че ще облекчиш живота ми в Чикаго, принцесо! — попита той с глас, пропит от сарказъм.

— Не ме наричай „принцеса“! Не гледам отвисоко, а се опитвам да бъда честна.

Мат се облегна назад и я погледна, нещо в погледа му трепна.

— Извинявам се, че съм груб с тебе, Мередит. Какво възнамеряваш да направиш за мене?

Успокоена от явната промяна в отношението му, тя бързо произнесе:

— Като начало мога да гарантирам, че повече няма да се отнасят към тебе като към отхвърлен от обществото. Зная, че баща ми попречи на приемането ти за член на нашия клуб, но ще го накарам да промени нещата.

— Остави това — заяви той, ядосан от лицемерието ѝ. Беше му харесала повече, когато отстояваше своите позиции. По този начин се бе държала в операта. Но сега тя се нуждаеше да получи нещо от него и Мат беше доволен, че това беше особено важно за нея. Защото нямаше да го получи.

— Искаш хубав, тих развод, защото ще се омъжваш за твоя banker и защото се каниш да станеш президент на „Банкрофт“, така ли? — когато тя кимна, продължи: — И президентството на „Банкрофт“ е много, много важно за тебе, така ли?

— Повече от каквото и да било друго нещо, което някога съм пожелавала през живота си — призна. — Ти, ти нали ще ми помогнеш? — попита тя, опитвайки се да разгадае каменния израз на лицето му, когато колата спря пред „Банкрофт“.

— Не — отговори накрая той толкова учтиво, че за момент на Мередит ѝ призля.

— Не ли? — повтори тя, невярваща. — Но разводът е...

— Забрави за това!

— Да забравя ли? Всичко, което искам, е свързано с него!

— Това е твърде лошо.

— Тогава ще получа развод и без твоето съгласие!

— Само се опитай, и ще видиш какво ще ти се случи. Като начало ще осъдя твоя безгръбначен banker за присвояване на собственост.

— Присвояване на... — повтори Мередит, твърде изненадана, за да бъде предпазлива, и избухна в горчив смях. — Ти си загубил ума си! Ако направиш това, ще изглеждаш на задник, на отхвърлен съпруг с разбито сърце.

— А ти ще приличаш на прелюбодейка — заяви той.

— Бъди проклет! — изкрещя тя, цялата пламнала. — Само ако посмееш публично да обидиш Паркър, ще те убия със собствените си ръце! Не можеш и на малкия му пръст да стъпиш! Той струва десет

пъти повече от тебе! На него не му се налага да се пробва в леглото с всяка жена, която срещне. Има принципи и е джентълмен, но ти не би разбрал това, защото под костюма ти, ушит по поръчка, не си нищо повече от един мръсен стоманолеяр, от малък, мръсен град, с гаден баща пияница!

— А ти си — извика той диво — все същата злобна, надута кучка!

Замахна, после преглътна болката, когато Мат я сграбчи за китката и изрече:

— Ако комисията за райониране на Саутвил не преразгледа решението си, няма да има *следващо* обсъждане на развода. Ако реша да ти дам развод, аз ще определя условията, а ти и баща ти ще ги спазвате — като я стисна още по-силно за китката, той я дръпна напред така, че лицата им се озоваха на милиметри едно от друго. — Разбираш ли ме, Мередит? Ти и баща ти нямате никаква власт над мене. Само още веднъж да се изпречиш на пътя ми, само още веднъж, ще се молиш на Господ майка ти да не те е раждала!

Тя разтърси ръката си, освободена от хватката.

— Ти си чудовище! — изсъска. Сграбчи трескаво ръкавиците и чантата си и хвърли поглед към шофьора, който беше отворил вратата на колата и наблюдаваше кавгата им с интерес, като че ли се намираще на тенис мач.

Едва разпознал Мередит, Ърнест изтича напред, готов да я защити, от каквато и да е опасност.

— Видя ли мъжа в оная кола? — попита тя портиера на „Банкрофт“. Когато той потвърди, че наистина го е видял, тя му нареди: — Добре. Ако някога само се приближи до магазина, обади се в полицията!

ГЛАВА 28

Джо О'Хара изтегли колата към завоя пред сградата на „Интеркорп“ и още преди да е спрял напълно, Мат блъсна вратата и изскочи навън.

— Кажи на Том Андерсън да се качи! — заповяда той на госпожица Стърн, профучавайки покрай нея на път за кабинета си. — И после се опитай да ми намериш аспириин.

Две минути по-късно тя се появи с чаша студена вода и два аспирина.

— Господин Андерсън идва — каза жената, изучавайки лицето му, докато той гълташе аспириините. — Имахме тежка програма и се надявам, че не се разболявате. Господин Хърш е болен, както и двама от вицепрезидентите и половината от отдела за обработка на данни. Започва с главоболие.

Тъй като Стърн никога не бе показвала какъвто и да е интерес към неговото лично състояние, Мат прие, че тя се тревожи единствено от това да не се разболе, защото в такъв случай не би могъл да спазва работния си график.

— Не се разболявам от грип — отвърна той. — Никога не боледувам.

Главоболието, което тази сутрин бе само леко неразположение, ставаше все по-силно.

— Ако е грип, може да продължи със седмици и дори да премине в пневмония. Така стана с госпожа Морис в рекламния отдел и с господин Латруп в личен състав. Сега и двамата са в болница. Може би трябва да си починете, вместо да ходите в Индиана следващата седмица. В противен случай вашата програма...

— Не съм болен от грип — упорстваше Мат. — Имам най-обикновено главоболие.

Тя се засегна от тона му, обърна се и излезе, сблъсквайки се с Том Андерсън.

— Какъв е проблемът на госпожица Стърн? — попита Том, поглеждайки през рамо.

— Страхува се, че ще трябва да преработва целия график с ангажиментите ми — отговори му нетърпеливо. — Нека да поговорим за зоналната комисия.

— Добре. Какво искаш да направя?

— Засега поискай отлагане, на каквото и да е постановление.

— И после какво?

В отговор Мат вдигна телефона и се обади на Вандървайлд.

— По колко върви „Банкрофт“? — попита той Питър и когато получи отговор, му нареди: — Започвай да купуваш. Използвай техниката, която приложихме, когато решихме да купим „Хаскъл“. И си мълчи — затвори и погледна Том. — Искам да провериш всеки член на Борда на директорите на „Банкрофт“. Някой от тях може да се продава. Намери кой е и каква е цената му.

Нито веднъж през годините, откакто бяха заедно с общите битки, Мат не беше прибегвал към нещо толкова неоправдано като подкупа.

— Мат, говориш за чиста проба...

— Говоря за победа над Банкрофт с неговите собствени камъни. Той използва влиянието си, за да купи гласове в зоналната комисия. Ние ще използваме пари да купим гласове в неговия Борд. Единствената разлика между това, което той прави, и това, което аз ще направя, е средата на обмена. Когато приключа с това отмъстително старо копеле, той ще получава заповеди от мен в собствената си заседателна зала.

— Добре — отговори Том след известно колебание, — но всичко трябва да се направи много дискретно.

— Има и още нещо — продължи инструкцията си Мат, отправяйки се към залата, присъединена към кабинета му. Натисна един бутон на стената и огледалният панел, който скриваше бара, се плъзна тихичко настрана. Извади бутилка уиски, сипа си малко в една чаша и отпи голяма глътка. — Нуждая се от пълна информация по операцията „Банкрофт“. Работи заедно с Вандървайлд. След два дни ми е нужно да съм абсолютно наясно с финансовото състояние и изпълнителните им ръководители. Преди всичко искам да знам къде са най-уязвими.

— Мисля, че се каниш да ги пометеш.

Мат отпи солидна глътка от пиетието си.

— Това ще реша по-късно. Сега искам достатъчно акции, за да ги контролирам.

— Какво става със Саутвил? Вложихме цяло състояние в тази земя.

Тъжна усмивка изкриви устните му.

— Телефонирах от колата на Пиърсън и Левинсън — отвърна, имайки предвид правната фирма от Чикаго, с която беше сключил договор — и им казах какво възнамерявам да правя. Ще си вземем нашето и ще спечелим добре от „Банкрофт“.

— Как?

— Съществува малък проблем за собствеността в Хюстън, към която те толкова много се стремят.

— И?

— И сега тя е наша.

Андерсън кимна и направи две крачки към вратата. После се обърна и колебливо попита:

— Тъй като ще бъда на предната линия заедно с теб в тази битка с „Банкрофт“, не е зле поне да знаеш как започна всичко това.

Ако някой от другите му заместници беше изрекъл тези думи, Мат буквално щеше да му смъкне кожата. Откровениченето беше лукс, който мъжете във финансовите сфери не можеха да си позволят. Беше научил и другите, стигнали до върха, че е твърде рисковано да се изповядват на когото и да било. Много често хората използваша тази информация. Мат вярваше безпрекословно само на четирима: на баща си, сестра си, Том Андерсън и Джо О'Хара. Том беше с него от старите дни, когато със зъби и нокти градеше империята си върху основата на смелостта и интуицията си и много малко върху реални пари. Той вярваше на Андерсън и О'Хара, защото двамата бяха доказали верността си. И до известна степен им се доверяваше, защото и те като него не произлизаха от привилегированата класа и не бяха учили в скъпи училища.

— Преди малко повече от десет години — започна след пауза — направих нещо, което Филип Банкрофт не хареса.

— Господи, трябва да е било адски гадно, за да иска да ти отмъсти след толкова много време. Какво му причини?

— Осмелих се да се натрапя на неговия малък, елитен свят.

— Как?

Мат отпи отново, за да отмие горчивината от спомена.

— Ожених се за дъщеря му.

— Оженил си се за... Мередит Банкрофт?

— За същата — потвърди мрачно той.

Андерсън се беше втренил в него безмълвно. След малко Мат добави:

— Има и още нещо, което би трябвало да знаеш. Днес тя ми каза, че разводът, който е получила преди единадесет години, не бил законен. Адвокатът бил мошеник и не попълнил документите в съда. Казах на Левинсън да провери, но имам чувството, че е истина.

— И сега тя иска цяло състояние, за да разреши въпросът, така ли?

— Не, желае само развод. Тя и баща ѝ просто копнеят да ме унищожат, а отгоре на всичко тя заявява, че не искала нищо.

Том се засмя с горчив, саркастичен смях.

— Когато ги довършим, ще се молят на Господа да не са започвали тази война — обеща той, отправяйки се към вратата.

Мат отиде до прозореца и се загледа навън в мрачния и мокър ден, каквото беше и в душата му. Андерсън вероятно беше прав за изхода на всичко това, но чувството за победа у него вече се разпаднаше. Той се чувстваше... празен. Взираше се в дъжда навън, а последните думи на Мередит се връщаха отново и отново в съзнанието му: „Не можеш, и на малкия пръст да стъпиш на Паркър! Той струва десет пъти повече от тебе! Под костюма ти, ушит по поръчка, не си нищо повече от един мръсен стоманолеяр, от малък, мръсен град, с гаден баща пияница!“

Устата му се изкриви в горчива подигравка към самия себе си. Днес бе имал шанса да я впечатли. Беше постигнал невероятен финансов успех; костюмът му струваше повече от пикапа, който караше при запознанството им; с лимузина и шофьор я беше завел в красив, скъп ресторант. И след всичко това за нея пак беше „нищо повече от един мръсен стоманолеяр“. Обикновено той се гордееше със своя произход, но думите ѝ го бяха накарали да се чувства като чудовище, изпълзяло от дъното на вонящо блато, чудовище, което беше заменило люспите си с кожа.

Към седем часа вечерта напусна сградата. Джо отвори вратата на колата и Мат се вмъкна вътре. Беше необикновено уморен. Облегна горящата си глава на седалката, опитвайки се да не обръща внимание на лекия мирис от нежния парфюм на Мередит. С типичната за Банкрофт арогантност му се беше усмихнала и поискала услуга — тих, приятелски развод. В същото време публично го беше унижила и се бе съюзила с баща си, за да го унищожи. С най-голямо удоволствие щеше да ѝ даде развод. Но не точно сега.

Колата неочаквано се отклони и Мат чу клаксони до себе си и отзад. Моментално отвори очи и видя, че Джо го наблюдава в огледалото за обратно виждане.

— Случвало ли ти се е някога — каза той грубо, — да поглеждаш пътя от време на време? Това би направило пътуването не толкова авантюристично.

— Не. Получавам пълна хипноза, ако гледам твърде много напред — отговори мъжът, впускайки се в темата, която очевидно беше на устата му, след като беше станал свидетел на скандала в колата. — Това жена ти ли беше, Мат? — хвърли поглед към шосето и после отново към огледалото. — Искам да кажа, вие се караете за някакъв развод, така че... това трябва да е жена ти, прав ли съм?

— Прав си! — изстреля Мат.

— Тя май е опак човек — цъкна Джо, без да се притеснява от сърдития му поглед. — Май много не те харесва, а?

— Не ме харесва.

— Какво има против стоманолеярите?

Последните ѝ думи отново го пронизаха: „Ти не си нищо повече от един мръсен стоманолеяр.“

— Мръсен — несъзнателно промърмори Мат. — Тя не обича мръсотията.

Когато стана очевидно, че работодателят му нямаше да каже нищо повече, Джо с недоволствие смени темата:

— Ще имаш ли нужда от мен във фермата следващата седмица? Ако няма да ти трябва, с баща ти мислим да се отдадем на двудневна оргия с таблата.

— Остани с него — Патрик беше много развълнуван от продажбата на фермата, независимо от факта, че сам бе взел решението да я продаде. Заради това Мат се чувстваше притеснен да

го остави съвсем сам, докато е в Индиана, за да опакова личните им вещи.

— А тази вечер ще излизаш ли?

— По дяволите! Казах, че ще използвам ролса.

— Мат?

— Какво?

— Жена ти е истинска бомба — отсече Джо и пак цъкна. — Лошо е, че те прави толкова раздразнителен.

Мат посегна и грубо вдигна разделителното стъкло.

Ръката на Паркър лежеше върху раменете ѝ, давайки ѝ усещането за спокойствие. Мередит се беше втренчила в пукация огън в камината, изпълнена с безпомощен гняв от злополучната си среща с Мат. В началото той беше толкова мил, шегуваше се, защото не беше решила какво ще пие... внимателно я слушаше да говори за работата си. Но телефонният разговор, с който му бяха съобщили за решението на зоналната комисия на Саутвил, беше променил всичко. Тя разбра това сега, когато бе имала време да помисли. Имаше обаче нещо, което не можеше да разбере и което я караше да се чувства неловко. Бе доловила гняв у него — не, по-точно *презрение* към нея. И независимо от това, което самият той беше направил преди единадесет години, днес нито веднъж не се опита да се оправдае. Нещо повече, държеше се така, сякаш тя трябваше да се чувства виновна и я нарече „развратна, самовлюбена кучка“.

Мередит ядосано отпъди безполезните мисли и с отвращение осъзна, че търси причини да оправдае действията му, да го извини. От първата вечер, в която го бе срещнала, тя беше пленена от силата и от непреклонния му характер, и беше започнала да изгражда образа му на рицар в блестящи доспехи. Сега, макар и в по-малка степен, правеше същото, и то, защото днес отново бе подействал омагьосващо на всичките ѝ сетива.

Блестяща червена главня падна върху решетката, разсипвайки дъжд от оранжеви искри, и Паркър погледна часовника си.

— Вече е седем. Мисля, че трябва да тръгвам.

Въздишайки, Мередит стана и го придружи до вратата, благодарна за деликатното му оттегляне. През целия следобед Филип

беше на изследвания в болницата и въпреки това беше настоял да дойде, за да разбере какво бе станало на срещата с Мат. Това, което щеше да му каже, несъмнено щеше да го ядоса и независимо че беше свикнала с яростта му, щеше да се чувства неудобно пред Паркър.

— Трябва да го накарам да промени решението си за зоналната комисия в Саутвил. Докато не направи това, нямам и най-малък шанс да получа съгласието на Мат за развод.

— Ще успееш — насърчи я Паркър, като плъзна ръцете си около нея и я привлече, дарявайки я с целувка за кураж. — Баща ти има малък шанс и ще го разбере.

Вече затваряше вратата, когато чу Паркър да поздравява баща ѝ във фоайето. Пое си дълбоко дъх при мисълта за предстоящия неприятен разговор.

— Е? — запита Филип още от прага. — Какво стана с Фаръл?

Мередит не отговори на въпроса му.

— Какво каза лекарят за резултатите от изследванията? За сърцето ти?

— Все още било в гърдите ми — саркастично отвърна той, събличайки палтото си. Той мразеше всички лекари и най-вече своя. Просто защото доктор Шафър не можеше да бъде заблуден или подкупен, за да даде на Филип невъзможното — силно сърце и бележка за добро здравословно състояние. — Няма значение. Искам да знам точно какво каза Фаръл — заяви и си наля чаша шери.

— Да не смееш да пиеш това! — предупреди го тя, но остана с отворена уста, когато в следващия миг той извади и една тънка цигара от вътрешния си джоб. — Опитваш се да се убиеш ли? Махни тази цигара!

— Мередит — изгледа я ледено, — като не отговаряш на въпроса ми, ти натоварваш сърцето ми повече, отколкото тази капка бренди и дима от цигарата. Не съм дете, а твой родител. Любезно те моля да си спомниш това.

След напрегнатия ден тази нечестна атака разпали гнева. Той изглеждаше по-добре сега в сравнение с миналата седмица. Вероятно резултатите от изследванията бяха насърчаващи, за да си разреши шерито и цигарата.

— Добре — отговори тя. Радваше се, че баща ѝ се чувства силен. Искаше отчет, който да го стресне, и тя щеше да му го даде. Но

странно, когато свърши да говори, Филип изглеждаше облекчен.

— Това ли е? Това ли е всичко, което каза Фаръл? Не добави ли нещо — погледна към цигарата, като че ли се опитваше да намери подходящата дума — *странно*?

— Не — отговори Мередит. — Сега аз искам да ти задам няколко въпроса? — погледна го право в очите и проговори тихо: — Защо попречи на Мат да стане член на „Гленмор“? Защо нареди да отхвърлят молбата му във връзка със Саутвил? Защо след всичките тези години все още носиш това налудничаво отмъщение в себе си? *Защо?*

Баща ѝ стана неспокоен.

— Отстраних го от клуба, за да не ти се налага да го срещаш там. Искам да се измете от Чикаго, така че да не го виждаме там, където ходим.

— Това трябва да се промени — информира го с безличен тон Мередит.

Филип не обърна внимание на думите ѝ.

— Не искам да говориш повече с него. За днес се съгласих, защото оставих Паркър да ме убеди, че няма никакъв друг начин. Почвам да мисля, че е слаб, а аз не обичам слаби мъже.

— Първо, Паркър не е слаб и е достатъчно интелигентен да разбере, че неговото присъствие само ще усложни и без това трудното положение. И още нещо — когато срещнеш някого, силен като теб, неволно започваш да го мразиш.

Той посягаше към палтото си, метнато върху облегалката на стола, но внезапно се обърна и я погледна ядовито през рамо.

— Защо трябваше да казваш това?

— Защото единственият мъж, когото някога съм познавала и който може да се сравнява с теб по безпрекословна сила на волята си, е Мат Фаръл. И ти го знаеш — добави тя тихичко. — По някакъв начин прилича на теб — проникателен, неуязвим и готов да направи всичко, за да постигне това, което иска. В началото го мразеше, защото беше никой и защото се осмели да преспи с мен. Но после го намрази още повече, защото не можа да го стреснеш — нито през онази първа нощ в клуба, когато го изгони, нито по-късно, когато се оженихме и аз го доведох вкъщи — тя се усмихна тъжно. — Сега го презираш, защото е единственият човек, подобен на теб, когото някога си срещал.

Той мрачно запитва:

— Ти не ме обичаш, нали, Мередит?

Филип ѝ беше дал живот и после се беше опитвал да насочва всяка нейна глътка въздух, всеки ден от живота ѝ. Бдеше над нея като сокол още от детската ѝ възраст. Беше провалил толкова неща в живота ѝ, но го беше сторил от обич — с властна, задушшаваща любов.

— Обичам те — отговори му тя с предана усмивка, за да извади жилото от думите си, — но не харесвам много от нещата, които вършиш. Нараняваш хората без никакво съжаление, точно както прави и Мат.

— Правя това, което мисля, че трябва да бъде направено — отвърна той, като обличаше палтото си.

— А в момента — напомни му Мередит — е нужно незабавно да поправиш грешките си за „Гленмор“ и зоналната комисия в Саутвил. След това ще се свържа отново с него и нещата ще се уредят.

— Смяташ, че той ще се спре дотук и ще се съгласи на развода, който искаш? — попита с язвителна усмивка.

— Да. Виж какво, Матю Фаръл не желае да остане женен за мен. Сега търси отмъщение, но не е толкова луд, за да завърши остатъка от живота си, разсипвайки теб и мен. На това се надявам. Искам честната ти дума, че утре ще се обадиш и ще уредиш със зоналната комисия да придвижи молбата му.

— Ще помисля по въпроса.

— Това не е достатъчно...

— Е, честно казано, не ми се ще много-много да го направя.

По израза на лицето му Мередит реши, че блъфтира, и с облекчение го целуна по бузата. Когато Филип излезе, тя бавно отиде до канапето и седна. Взираше се в тъмното, без да вижда гаснещите въглени на огъня. Внезапно си спомни какво ѝ беше казал Паркър тази вечер — утре Бордът на директорите на „Банкрофт“ щеше да решава въпроса за временния президент. Той самият нямаше да гласува поради ангажимента си към Мередит. Сега обаче беше твърде изтощена, за да се притеснява за това. Дистанционното управление на телевизора беше на масичката и посягайки към него, се сети за интервюто на Барбара Уолтърс с Мат. Бяха говорили за успехите му и за известните дами, с които бе имал връзки. Учуди се как *въобще* е могла да си въобрази, че двамата биха могли да са щастливи заедно. С Паркър се разбираха,

произлизаха от една и съща среда — хора, които даряваха нови крила на болници и посвещаваха времето си на благотворителност и обществените каузи. Те не обсъждаха богатството и малките си приключения по телевизията, пред всички.

Независимо от това колко пари бе натрупал Матю Фаръл или с колко красиви и известни жени беше преспал, той винаги щеше да бъде груб, арогантен, жесток, алчен, безскрупулен и... Тя се намръщи срещу екрана напълно объркана — той наистина беше всичко това и все пак Мередит усещаше, че и той имаше същото ниско мнение за нея! Нищо чудно, като си спомни за начина, по който се бе отнесла към семейството му и как го беше нарекла „мръсен стоманолеяр“! Беше атакувал произхода му, защото това бе единственото му уязвимо място.

Телефонният звън я извади от мислите ѝ. Тя вдигна слушалката и чу притеснения, припрян глас на Лиза:

— Мер, какво стана с Фаръл днес? Каза, че след като се видиш с него, ще ми се обадиш.

— Помня. Опитах с пейджъра, след като се върнах в кабинета си, но никой не отговори.

— Трябваше да изляза за малко. И така, какво стана?

Мередит беше разказвала всичко вече два пъти и беше твърде изтощена, за да го потрети.

— Не беше особено успешно. Може ли да поговорим утре?

— Разбирам. Искаш ли да вечеряме заедно?

— Добре, но сега е мой ред да съм домакиня.

— О, не! — подразни я Лиза. — Все още имам разстройство от миналия път. Защо да не купя малко китайска храна на път за вас?

— Само при условие, че аз ще я платя.

— Става. Нещо друго да донеса ли?

— Ако искаш да чуеш за срещата ми с Мат — предложи Мередит, — по-добре е да донесеш и кутия със салфетки.

— Толкова ли беше зле?

— Да.

— В такъв случай може би е по-добре да дойда с пушка? — пошегува се тя. — След като се нахраним, можем да отидем на лов за него.

— Не ме изкушавай! — отговори, но думите на Лиза я накараха да се усмихне.

ГЛАВА 29

В 13.30 на следващия ден Мередит излезе от рекламния отдел и тръгна към кабинета си. През целия ден, където и да отидеше, хората се втрещваха в нея и тя не се съмняваше защо го правят. Яростно натисна бутона на асансьора, мислейки за възмутителната бележка на Сали Менсфийлд в тазсутрешния брой на „Трибюн“:

„Приятели на Мередит Банкрофт, които бяха потресени от това, че тя безцеремонно сръза най-известния ерген на Чикаго, Матю Фаръл, на благотворителния концерт преди две седмици, днес изживяха втори шок: двойката обядва заедно на една от уютните задни маси в «Ландрис». Той определено е зает човек — същата вечер придружаваше страхотната Алисия Ейвъри на премиерата на «Укротяване на опърничавата» в Малкия театър.“

Вече в кабинета си, Мередит отвори ядосано чекмеджето на бюрото, разсъждавайки отново върху дребнавата отмъстителност на журналистката — близка приятелка на бившата съпруга на Паркър. Това споменаване на обяда ѝ с Мат не беше нищо друго, освен намек, чрез който Паркър трябваше да изглежда глупак.

— Мередит — обади се Филис с напрегнат глас. — Секретарката на господин Банкрофт току-що се обади и каза, че той настоява незабавно да те види в кабинета си.

Внезапните повиквания от страна на баща ѝ бяха изключително рядко събитие. Той предпочиташе да работи с отговорните ръководители по време на редовно планираните седмични заседания и да обсъжда всичко друго по телефона. Мередит предположи, че причината може да е във връзка с решението за временния президент.

Това заключение се потвърди, когато стигна до приемната пред кабинета на баща си. Мередит видя всички други вицепрезиденти,

включително Алън Стаили, който беше в отпуска.

— Госпожице Банкрофт — чу тя гласа на секретарката, която с жест я покани да мине напред. — Господин Банкрофт би желал да влезете веднага — сърцето ѝ се сви, когато прекрачваше прага на вратата. След като тя първа трябваше да бъде уведомена за решението на Борда, беше логично да се мисли, че решението *беше* в нейна полза. Както баща ѝ, неговият баща и всички други Банкрофт преди тях, Мередит най-последно щеше да получи това, което ѝ се полагаше по рождение. По-точно, щеше да ѝ бъде разрешено да докаже себе си през следващите шест месеца.

Развълнувана почти до смърт, тя почука на вратата и влезе в кабинета. Никой друг, освен Банкрофт не беше седял зад това бюро. Как можеше да се съмнява, че тази дълга традиция ще бъде нарушена от баща ѝ?

Той стоеше обърнат към прозореца, със склучени на гърба ръце.

— Добро утро — поздрави тя бодро.

— Добро утро, Мередит — той се обърна. Гласът и изразът му бяха необикновено приятелски. Седна зад бюрото си. Въпреки че в другия край на стаята имаше канапе и ниска масичка, Филип никога не сядаше там и никога не беше поканил някой друг да седне там. Имаше навик да седи на въртящия се стол с висока облегалка зад бюрото си и да говори официално с хората през бариерата на голямото антично бароково бюро. Мередит не беше сигурна дали правеше това несъзнателно, или намерението му бе да плаши посетителите си. Ситуацията изнервяше всеки, който трябваше да пресече голямото пространство от вратата до бюрото, докато той седеше там, наблюдаваше и изчакваше.

— Харесва ми роклята ти — отбеляза Филип, гледайки бежовия кашмир.

— Благодаря — отговори Мередит, искрено учудена.

— Мразя да те виждам в тези всекидневни костюми, които носиш толкова често. Жените изглеждат добре в рокли — без да ѝ даде възможност да отговори, той кимна към един от столовете пред бюрото му и тя седна, опитвайки се да скрие нервността си.

— Извиках целия ръководен състав, защото трябва да ви съобща нещо, но най-напред искам да говоря с теб. Бордът на директорите

реши кой ще е временният президент — той спря за миг и Мередит се наведе напред, скована от очакване. — Избраха Алън Стаили.

— Какво? — изхриптя тя с глас, издаващ едновременно шока, гнева и неверието, които я изпълниха.

— Повтарям: избраха Алън Стаили. Няма да те лъжа, направиха го по моя препоръка.

— Но той беше на ръба на нервна криза дълго преди да почине съпругата му! И още нещо, този човек няма познания, нито опит в търговските операции...

— В продължение на двадесет години той е ревизор на „Банкрофт“ — изрече бързо баща я.

Разгневена, не само защото беше измамена за възможността, която трябваше да ѝ бъде дадена, но и от неудачния избор, Мередит заяви:

— Алън Стаили е само един отличен счетоводител! Не можеше да направиш по-лош избор и ти го знаеш! Всеки един от другите, който и да е от тях, щеше да е по-добър избор... — тогава изведнъж осъзна: — Затова си предложил Стаили, нали? Защото той не би могъл да ръководи „Банкрофт“ така добре, както ти го правиш?! Застрашаваш компанията само заради своето *его*...

— Няма да слушам такива думи от теб!

— Не се осмелявай да упражняваш ръководителска власт над мен точно сега! — предупреди го вбесена Мередит. — Хиляди път си ми казвал, че в този магазин нашето роднинство не съществува. Не съм дете и не ти говоря като твоя дъщеря. Аз съм вицепрезидент и основен акционер в тази компания.

— Ако някой друг от вицепрезидентите се осмели да ми говори така, веднага ще го уволня.

— Тогава уволни и мен! — извика. — Не, няма да ти доставя такова голямо удоволствие. Подавам оставка. Сега, в този момент. След петнадесет минути молбата ще е на бюрото ти.

Преди да направи и една стъпка, той ѝ нареди с властен глас:

— Седни! Тъй като искаш това в този неподходящ момент, нека да сложим *всичките* си карти на масата.

— Приемам — отвърна Мередит и сковано се отпусна върху стола.

— Истината е, че ти не се сърдиш за това, че се спрях на Стаили, а защото не избрах *теб* — започна той с хапещ сарказъм.

— Сърдя се и за двете.

— Както и да е, имах причина да не посоча теб, Мередит. Да започнем с това, че не си достатъчно зряла и нямаш достатъчно опит, за да поемеш компанията.

— *Наистина ли?* И как стигна до това заключение? Бил си година по-млад от мен, когато дядо ти е поверил поста.

— Това е различно.

— Естествено, че е различно — съгласи се тя с треперещ от гняв глас. — Когато си започнал да ръководиш този магазин, твоите резултати в него в никакъв случай не са били така изявени, както са моите сега! — видя го да слага ръка на гърдите си, като че ли изпитваше някаква болка, и това само я ядоса още повече. — Да не смееш да се преструваш, че ти има нещо, защото няма да ме спреш да кажа това, което трябваше да ти кажа преди много години! — той свали ръката си и пребледнял, я гледаше. — Ти си *фанатик*. И истинската причина да не ми дадеш шанс, е, че съм жена...

— Не си далеч от истината — прекъсна я с пресипнал глас, потискайки яростта си, която надминаваше нейната. — Навън има петима мъже, които са инвестирани десетилетия от живота си в този магазин. Не няколко години, а *десетилетия*.

— Така ли? — презрително го сръза тя. — Колко от тях са инвестирани четири милиона долара от собствените си пари тук? И ти не само блъфираш, ти лъжеш. Двама от тези мъже дойдоха на работа в същата година, в която дойдох и аз, и то за по-високи заплати.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Тази дискусия е безсмислена.

— Да, така е — горчиво се съгласи младата жена и се изправи. — Моята оставка остава валидна.

— Къде мислиш, че можеш да отидеш? — попита той с глас, намекващ, че тя никога и никъде не би получила такъв пост?

— При който и да е голям търговец на дребно в тази страна! — възрази му, твърде ядосана, за да усети мъката, която такъв акт на нелоялност би й причинил. „Банкрофт“ беше нейната история, беше нейният живот. — „Маршъл Фийлдс“ ще ме наемат само за пет минути, както и „Мей Къмпани“ или „Ниймънз“...

— Сега *ти* блъфираш.

— Само гледай! — предупреди го тя, но още в този момент ѝ прилоша и от мисълта да работи за конкурентите на „Банкрофт“, и от изтощението, което предизвикаха бушуващите в нея чувства. Почти примаяля, запита: — Поне веднъж не можеш ли да бъдеш напълно честен към мен?... Всъщност ти никога не си имал намерение да прехвърлиш управлението на мен, нали? Нито сега, нито в бъдеще, независимо от това колко дълго и колко упорито работя тук.

— Позна.

Винаги беше усещала това със сърцето си, но въпреки това сега не можеше да си поеме дъх от думите му.

— Защото съм жена — заяви тя.

— Едната от причините. Мъжете вън няма да работят с жена.

— Това са глупости — отговори глухо Мередит. — Не е вярно и ти го знаеш. В отделите, които контролирам, десетки мъже са ми подчинени. Само твоят егоистичен фанатизъм те кара да не вярваш в способностите ми да ръководя тази компания.

— Може и така да е. А може и да е заради това, че отказвам да подкрепям и насърчавам заслепеното ти решение да изградиш целия си живот около тази компания! Всъщност ще направя всичко възможно в рамките на пълномощията ми да те спра от кариера, в който и да е магазин! Това са *моите мотиви*, за да те държа настрана от наследяването на този кабинет, Мередит. И това, дали ти харесва или не, си е твоя работа. От друга страна, ти просто не знаеш защо си толкова решена, че трябва да се превърнеш в следващия президент на „Банкрофт“.

— Какво? — произнесе тя объркана. — Каж ми ти тогава защо толкова искам да стана президент?

— Много добре. Чуй ме тогава. Преди единадесет години се омъжи за едно копеле, което преследваше твоите пари и затова ти направи дете. Ти загуби детето си и откри, че не можеш да имаш повече деца. Изведнъж — завърши той с горчив триумф — ти разви невероятна любов към „Банкрофт и компания“ и една луда амбиция да ѝ станеш майка.

Мередит го гледеше втренчено. Голяма буца болезнено заседна в гърлото ѝ и борейки се да запази гласа си спокоен, тя заговори:

— Обичам това място от времето, когато бях момиченце, обичах го много преди да срещна Матю Фаръл, обичах го и когато той изчезна от живота ми. Всъщност мога да ти кажа точно кога реших, че ще работя тук и ще бъда президент някой ден. Бях на шест години, когато веднъж ти ме доведе тук, за да изчакам да свърши заседанието на Борда. Тогава ми каза, че мога да седна на твоя стол и да те чакам. И аз те послушах. Седях там, докосвайки писалките, после позвъних на секретарката ти по телефона. Тя дойде и аз ѝ издиктувах писмо. Беше до теб — по пребледнялото му лице разбра, че той си спомни за него. — В писмото се казваше: „Скъпи татко, ще уча и ще се трудя много, така че някой ден да бъдеш много горд, че ще работя тук като теб и дядо. И ако направя всичко това, ще ми разрешиш ли да седна на твоя стол отново?“ Ти прочете писмото тогава и изрече „разбира се“ — завърши Мередит, поглеждайки го с презрение. — Аз удържах на думата си, но ти никога не си имал намерение да удържиш на своята. Другите момиченца си играеха на кукли, но не и аз — добави, задушавайки се в горчивия си смях. — Аз играех на магазини — повдигайки брадичка, добави: — Мислех, че ме обичаш. Сега знам, че си искал да съм момче, но никога не разбрах, че не си давал и пукната пара за мен просто защото съм момиче. През целия ми живот ме караше да ненавиждам майка си за това, че ни е напуснала. Но сега започвам да се питам дали тя ни е напуснала, или ти си я *изгонил*, точно както сега гониш мен. Оставката ми ще бъде на бюрото ти утре — видя познатия израз на задоволство върху лицето му при нейното отлагане и още по-високо вдигна брадичка: — Имам планирани заседания и нямам физическата възможност да я донеса по-рано.

— Ако не останеш тук, когато обявявам решението пред другите — предупреди я, — всички ще помислят, че си избягала, плачейки, че не са избрали теб.

Мередит остана неподвижна още известно време, наблюдавайки го със съжаление.

— Не се заблуждавай, татко. Въпреки че се отнасяш към мен като към нежелан плевел, никой от другите не вярва, че си така безсърдечен и толкова безразличен към мен, както всъщност си. Всички мислят, че още преди дни си казал на дъщеря си какъв е изборът.

— Ще разберат, че не е така, когато си подадеш оставката — добави той и само за част от секундата в гласа му се долови някакво безпокойство.

— Ще бъдат твърде заети да помагат на бедния Алън да управлява тук.

— Аз ще ръководя Алън.

Тя спря с ръка на дръжката и го погледна през рамо, вече толкова изстинала, че дори успя да се засмее.

— Знам това. Смяташ ли, че съм толкова нахална да помисля, че бих могла да ръководя „Банкрофт“ сама, без твоите указания, когато отсъстваш? Или си се страхувал, че ще се опитам?

Без да дочака отговора, затвори вратата след себе си и го остави сам в стаята.

Разочарованието си от това, че не й бе даден шансът да докаже себе си като временен президент на „Банкрофт“, бе напълно изтрито от болката на осъзнаването, че всъщност значеше много малко за баща си. Години наред си беше внушавала, че той я обича, но не знае как да го показва. Вратата на асансьора се отвори и тя пристъпи навътре, после втренчено се загледа в святкащите копчета на таблото. Не знаеше кое да натисне, тъй като не знаеше накъде отива, нито в крайна сметка коя беше тя. През целия си живот бе дъщерята на Филип Банкрофт. Това беше нейното минало. А бъдещето й винаги бе свързано с магазина. Сега миналото се бе оказало една лъжа, а бъдещето... бъдеще просто нямаше. Отдолу се чуха мъжки гласове. Тя се пресегна и натисна копчето за мецанина, молейки се вратата да се затвори, преди някой да я е видял.

Телефонът й звънеше вече трети път, когато най-последно тя се обади:

— Ти ли ме търсиш, Филип?

— Съжалявам, че те безпокоя, Мередит — по тъжния, неспокоен глас на секретарката си разбра, че заседанието при баща й е свършило и новината вече се е разнесла. — Господин Рейнолдс те търси. Трябвало спешно да говори с теб. Беше доста развълнуван.

— Ако позвъни пак, кажи му, че ще му се обадя по-късно — точно сега не би понесла каквото и да е съчувствие, без да се разплаче.

И ако той се опиташе да ѝ каже, че това е за добро, тя нямаше да издържи.

Погледна часовника си. Предстояха ѝ още две заседания този следобед. Отново я обзеха съмнения. Не можеше да приеме, че трябва да си отиде просто ей така, без да е приключила сделката за магазина в Хюстън и още няколко проекта, които я чакаха. Ако поработеше здраво през следващите две седмици, щеше да довърши повечето от задачите и да успее да подготви останалите, за да ги предаде на заместника си. Да остави всичко объркано, без да се погрижи за някой от проектите, не беше в интерес на магазина. На нейния магазин. Наранявайки „Банкрофт“, означаваше да нарани себе си. Нямаше значение къде щеше да бъде или какво щеше да прави, това място винаги щеше да е част от нея и тя част от него.

— Ще се върна след минута. Не отлагай никакви срещи.

— Мередит? Ако това може да бъде утешение, повечето от нас смятат, че ти трябваше да поемеш управлението — колебливо произнесе Филис.

Мередит се засмя с кратък, приглушен смях.

— Благодаря — отговори и затвори.

Точно сега никакви насърчителни думи не можеха да помогнат и да променят настроението ѝ.

ГЛАВА 30

Паркър погледна телефона във всекидневната на Мередит, който неумолимо звънеше, и после нея. Тя стоеше до прозореца и изглеждаше бледа и отнесена.

— Вероятно пак е баща ти.

— Нека отговори секретарят — Мередит безучастно сви рамене. Беше излязла от кабинета си в пет часа и оттогава отказваше да приеме два разговора с баща си и няколко с репортери, които искаха да я попитат как се чувства като пренебрегната в избора за временен президент.

Когато пусна записа, гласът на Филип се задъхваше от ярост:

— Мередит, знам, че си там. Обади се, по дяволите! Искам да говоря с теб!

Обхващайки я през кръста, Паркър я притегли към себе си.

— Не ти е до него, нали? — промълви. — Но човекът се обажда вече няколко пъти. Защо не му отговориш и да приключиш с това?

— Точно сега не ми се говори с никого, а особено с него. Моля те, опитай се да ме разбереш. Наистина бих искала... да бъда... сама.

— Знам — въздъхна той, но си остана на мястото, предлагайки й мълчаливото си съчувствие, докато Мередит гледаше безцелно навън в тъмнината. — Ела да поседнеш — прошепна, докосвайки с устни слепоочията ѝ. — Ще ти приготвя нещо за пиене — тя поклати глава, отказвайки напитка, но все пак седна на канапето. — Сигурна ли си, че ще си добре, ако си отида? — попита той час по-късно. — Трябва да свърша някои неща, ако ще пътувам утре, но ме е страх да те оставя в такова настроение. Утре е Денят на благодарността и ти няма да го прекараш с баща си, както беше планирала. Виж какво — реши той. — Ще анулирам полета си за Женева. Някой друг може да произнесе приветствие на банковата конференция. Няма и да забележат...

— Не! — възрази тя. Беше забравила, че Паркър трябва да замине утре за три седмици и да произнесе встъпителното слово на Световната банкова конференция. — Обещавам ти, че няма да се

хвърля от прозореца — каза с тъжна усмивка. — Ще вечерям със семейството на Лиза. Докато се върнеш, ще съм решила накъде да се ориентирам и ще съм подредила живота си. Ще приключа и с подготовката за сватбата.

— Какво смяташ да правиш с Фаръл?

Мередит се чудеше как ли постъпват хората, когато трябва да се справят с толкова много усложнения, неуспехи и разочарования. Изправена срещу днешните съсипващи открития, беше забравила, че все още е омъжена за този отвратителен, невъзможен...

— Баща ми ще трябва да прекрати офанзивата си, която е започнал срещу Мат. *Дължи* ми това — добави горчиво. — Когато го направи, ще си взема адвокат, който да се свърже с Мат и да му предложи мирно разрешение на въпроса.

— В това състояние няма ли да ти е трудно с подготовката за сватбата? — попита той нежно.

— Мога да се справя. Ще се оженим през февруари, както сме планирали.

— Има още нещо — добави той, обхващайки с ръце страните ѝ. — Обещай ми, че няма да се залавяш с нова работа, докато не се върна.

— Защо?

Поемайки дълбоко дъх, много внимателно ѝ обясни:

— Винаги съм разбирал защо настояваш да работиш в „Банкрофт“... Но след като не можеш да продължиш там, бих искал да си помислиш дали ти трябва друга кариера, освен тази на моя съпруга. Ще имаш достатъчно много неща, с които да се занимаваш. Освен това ще ръководиш дома ни и забавленията там, а и има немалко обществена и благотворителна работа...

Обзета от толкова дълбоко отчаяние, каквото не беше изпитвала от години, Мередит понечи да възрази, но после се отказа.

— Желая ти безопасно пътуване — прошепна и го целуна по бузата.

Бяха на половината път към вратата, когато някой започна настоятелно да звъни на входната врата долу.

— Това е Лиза — каза Мередит виновно. Беше забравила, че приятелката ѝ ще дойде за вечеря. Нямаше да може да остане сама — нещо, от което отчаяно се нуждаеше. Натисна бутона, който

отключваше вратата, и само след минута Лиза влетя в апартамента с жизнерадостна усмивка, мъкнейки пакети с китайска храна.

— Досетих се, че си забравила за плановете ни да хапнем заедно тази вечер. Сигурна съм, че няма да си много гладна — добави, като постави пакетите върху блестящата повърхност на масата и съблече палтото си, — но не можех да допусна да останеш сама точно сега. Затова съм тук, независимо дали искаш или не — спирайки за момент, тя добави: — Извинявай, Паркър, не знаех, че ще си при Мер. Предполагам, че храната ще стигне за всички.

— О, той току-що си тръгваше — обясни й Мередит, надявайки се, че двамата ще пропуснат обичайните словесни престрелки. — Утре заминава, за да присъства на Световната банкова конференция.

— Колко забавно! — изкоментира Лиза драматично, насочвайки ослепителната си усмивка към Паркър. — Ще можеш да сравниш своята техника по предсрочното изтичане на ипотеките — специално за вдовици — с bankerите от цял свят.

Мередит видя как лицето му се стегна, как присви очи от ярост. Отново се учудваше, че думите на приятелката й можеха да го разстроят така дълбоко, но в момента нейните проблеми я тревожеха много повече.

— Вие двамата, моля ви — предупреди тя. — Не започвайте пак, особено тази вечер. Лиза, не съм в състояние да хапна нищо...

— Трябва да ядеш, за да имаш сили.

— И — Мередит продължи решително, — честно казано, бих искала да съм сама.

— Нямах шанс. Точно когато влизах тук, баща ти пресичаше улицата с колата.

Като че ли за да потвърди думите й, звънецът издрънча отново.

— Не ме интересува, може да виси там и цяла нощ — отговори Мередит, — отваряйки вратата на апартамента, за да излезе Паркър.

Той се обърна:

— За Бога, не мога да си тръгна, след като Филип чака долу. Когато излизам, той ще се възползва от това да влезе.

— Не му разрешавай — проговори тя, старайки се да контролира нервите си.

— Какво, по дяволите, очакваш да му кажа, когато ме помоли да му отворя?

— Позволи ми да ти направя предложение, Паркър — замърка сладко Лиза, като пхна ръката си в неговата и го поведе към отворената врата. — Защо не се отнесеш към него както към всеки беден ахмак с много деца, желаещ заем от твоята банка и да му кажеш — не.

— Лиза — процеди той през зъби, като издърпа ръката си, — наистина си просиш да те намразя — и като се обърна към Мередит, добави: — Бъди разумна, човекът не е само твой баща, ние работим с него.

Слагайки ръце на кръста си, Лиза попита:

— Паркър, къде са гърбът ти, твоята смелост, твоят характер?

— Гледай си работата! Ако беше от друга класа, щеше да разбереш, че това е личен въпрос, и отдавна да си в кухнята.

Забележката му предизвика учудващ ефект върху нея. Обикновено тя поемаше толкова, колкото и казваше, но от думите му цялата се изчерви.

— Копеле — промърмори тихичко, обърна се и се отправи към кухнята. Минавайки покрай Мередит, додаде: — Дойдох тук, за да те утеша, а не да те ядосвам, Мер. Ще почакам оттатък — само след секунди сърдито изтри сълзите, появили се в очите ѝ, и включи радиото. — Хайде, Паркър, продължавай да декламираш! — извика и увеличи радиото. — Няма да чуя и думичка от това, което дрънкаш.

Той дълбоко пое дъх, разкъсван между дилемата да счупи радиото или да прекърши врата на Лиза Понтини. Погледна към годеницата си, която стоеше на няколко крачки от него, твърде потънала в скръбта си, за да забележи оглушителното нападение, и сърцето му омекна.

— Мередит — попита тихичко, — наистина ли искаш да го спра? Тя го погледна, преглътна и кимна.

— Тогава ще направя точно това.

— Благодаря ти.

Гневният глас на баща ѝ, който внезапно се втурна в стаята, ги накара да се обърнат изненадани.

— Дявол да го вземе! Ужасно е, когато трябва да се промъквам покрай друг! Какво става тук, парти ли има? — попита той, извисявайки тон, за да надвика радиото. — Оставих две съобщения на секретарката ти следобед, Мередит, и четири на телефонния секретар.

Вбесена от нахлуването му, Мередит процеди:

— Няма какво да си кажем.

Той хвърли шапката си на канапето и нервно извади цигара. Тя го наблюдаваше как я пали и стоически издържа да не проговори.

— Напротив! — отговори баща ѝ. — Стаили отказа да поеме поста. Смята, че не може да се оправи.

Твърде наранена от предишната среща, за да почувства каквото и да е при тази новина, тя отбеляза:

— Така че ти реши да ми го предложиш?

— *Не*. Предложих го на Гордън Митчел.

Младата жена сви рамене.

— Тогава защо си тук?

— Митчел отказа.

Паркър учудено произнесе:

— Митчел е болезнено амбициозен. Мислех си, че умира от желание да заеме този пост.

— Така смятах и аз. Но той смята, че може да допринесе повече на магазина, като остане в търговския отдел. Очевидно за него благосъстоянието на „Банкрофт“ е по-важно, отколкото персоналната известност — добави и стрелна с поглед Мередит. След това рязко приключи: — Ти си третата възможност и затова съм тук.

— Предполагам, очакваш да се нахвърля върху шанса си? — грубо възрази тя, все още толкова наранена от това, което ѝ бе казал по-рано, че не можеше да се зарадва на предложението му.

— Очаквам — бавно произнесе той, ставайки тъмночервен от гняв — да се държиш като ръководител, за какъвто се смяташ. Това означава да оставиш настрана нашите разногласия, така че да можеш да се възползваш от предоставената ти възможност!

— Има и други шансове, на друго място.

— Не бъди глупачка! Никога няма да имаш по-добър случай да ни убедиш в качествата си.

— Това ли ми давате, шанс да се докажа?

— Да.

— Ами ако успея, какво ще стане после?

— Кой знае?

— При тези обстоятелства не съм заинтересована. Намери някой друг!

— По дяволите! Няма друг, който да е така квалифициран като теб, и ти знаеш това!

За Мередит това неохотно направено признание бе много по-сладко, отколкото която и да е друга похвала. Въпреки това се мъчеше да изглежда безразлична.

— В такъв случай ще приема.

— Добре, утре вечер ще говорим за подробностите. Ще имаме пет дни да прегледаме всички неотложни задачи, преди да замина — той посегна за шапката си.

— Не бързай толкова — спря го тя. — Първо, но не най-важното, държа да ми увеличиш заплатата.

— Сто и петдесет хиляди долара годишно, с начало един месец, след като си работила на моето място.

— Сто седемдесет и пет хиляди годишно от този момент — светкавично възрази.

— Със споразумението — сърдито прие той, — че заплатата ти ще остане същата, каквата е сега, когато се върна от отпуска.

— Нямам нищо против.

— И — добави — никакви подмолни действия, *никакви* основни промени в политиката, без да се консултираш предварително с мен.

— Съгласна съм и с това.

— Тогава въпросът е уреден.

— Не съвсем, има *още нещо*, което искам от теб. Възнамерявам напълно да се посветя на работата си, но ме тревожат и два лични въпроса, за които трябва да се погрижа.

— Какви?

— Разводът и женитбата. Не мога да се справя с второто, без да съм уредила първото — когато Филип остана мълчалив и напрегнат, тя продължи: — Смятам, че Мат ще се съгласи на развод, ако му подам клончето на мира — одобрението на молбата му до зоналната комисия, както и бъдещи гаранции, че няма повече да се бъркаме в личния му живот. Почти съм сигурна, че той ще приеме.

Баща ѝ я изучаваше с тъжна усмивка.

— Наистина ли вярваш?

— Да, но ти очевидно не си на същото мнение. Защо?

— Защо? — повтори някак си развеселен. — Ще ти кажа. Той ти е напомнил за мен, нали? Не мога да приема такова хилаво дарение.

Нито сега, нито когато и да било. Ще го накарам да съжалява за деня, в който се е опитал да ме подцени. И когато приключи с това, ще сключи сделка, но по *мои* условия, от които той ще се задуши — Мередит настръхна от думите му.

— Независимо от това — настояваше тя, — преди да приема, искам да ми дадеш дума, че той ще получи разрешението на комисията при повторно подаване на молбата.

Баща ѝ се поколеба, после кимна.

— Ще се погрижа.

— И ще ми обещаеш, че няма да се намесваш в нищо друго, което той прави, ако приеме да се разведем бързо и без много шум.

— Добре. Паркър — каза той, — желая ти приятно пътуване.

Когато излезе, Мередит погледна годеника си. Той ѝ се усмихна, когато тя тихичко промълви:

— Баща ми не каза, че съжалява или че е сбъркал, но съгласяването му с всичко, което поисках, бе неговият начин да поправи нещата. Ти на какво мнение си?

— Вероятно си права — отговори Паркър, без да е напълно убеден в думите си.

Мередит се хвърли на врата му, обзета от радост.

— Ще се оправя с всичко, с работата, развода и нашите планове за женитбата! — обеща весело. — Ще видиш!

— Знаем, че ще успееш — отговори той, сключи ръце на гърба ѝ и я привлече към себе си.

Седнала на кухненската маса с вдигнати крака върху облегалката на един стол, Лиза видя Мередит да стои на вратата.

— Отидоха ли си? — попита тя, изключвайки радиото. — Господи, каква кошмарна нощ! — добави, когато Мередит кимна в отговор.

— Каква превъзходна, фантастична нощ! — заяви приятелката ѝ със заслепяваща усмивка.

— Казал ли ти е някой, че страдаш от обезпокояващи смени в настроението? — запита Лиза, гледайки я учудено. Беше чула как Паркър повишава глас във всекидневната само преди няколко минути.

— Моля да се обръщате към мен с малко повече уважение, мадам.

— И как трябва да се обръщам към теб? — полюбопитства тя, изучавайки лицето ѝ.

— Какво ще кажеш за „госпожо Президент“?

— Шегуваш се! — изкрещя възторжено.

— Само за начина, по който трябва да се обръщаш към мен. Нека да отворим бутилка шампанско. Иска ми се да празнуваме.

— Разбира се, шампанско — съгласи се, като я прегърна. — И след това можеш да ми разкажеш какво стана с Фаръл вчера.

— Беше ужасно! — заяви весело Мередит, изваждайки бутилка шампанско от хладилника.

ГЛАВА 31

През седмицата, която последва, Мередит с ентузиазъм започна да изпълнява задълженията на временен президент. Срещна се с изпълнителния комитет, изслуша мненията на членовете му, предложи нови идеи и скоро мъжете започнаха да се отнасят към нея с пълно доверие. В същото време успя да се справи благодарение на компетентността, верността и желанието на Филис да работят дълги часове заедно.

След няколко дни работа и на двата поста Мередит се научи да разпределя времето си и изтощението отстъпи място на еуфорията. Тя успя дори да посвети малко време и на бъдещата си женитба. Поръча поканите, а когато от булчинския отдел в магазина се обадиха, че са получили скици на нови модели, веднага отиде да ги види. Една великолепна рокля от стоманеносиня коприна, с дълбоко V-образно деколте отзад и следваща линията на тялото, беше точно това, което от дълго време безуспешно търсеше.

Седмицата вече изтичаше, а тя все още се чувстваше превъзбудена и щастлива и бе изцяло погълната от работата. Успехът се усмихваше на всяка задача, с която се захванеше, с изключение на една: преди да отпътува, баща ѝ бе изпълнил обещанието си за молбата на Мат, но тя не можеше да се свърже с него, за да му каже.

Когато звъннеше в службата му, секретарката му я информираше, че или не е в кабинета си, или е извън града. В четвъртък следобед, когато все още не беше отговорил на нейните позвънявания, Мередит се опита отново. Този път секретарката ѝ предаде съобщение от Мат.

— Господин Фаръл — произнесе тя с леден глас — ме инструктира да ви предам, че трябва да се свържете с неговите адвокати Пиърсън и Левинсън, а не с него. Той няма да приема вашите обаждания нито сега, нито в бъдеще, госпожице Банкрофт. Каза ми също така, че ако продължавате да го търсите тук, ще предприеме правни мерки срещу тормоз — след това затвори телефона.

Зашеметена, Мередит държеше слушалката. Безсмислено беше да се свързва с адвокатите на Мат. Те представляваха противниковата страна и щяха да се опитат да я сплашат. Още от самото начало знаеше, че ще има нужда от адвокат, който да състави документите, след като Мат се съгласи с един приемлив развод. Очевидно нуждата от него се появяваше по-рано, отколкото беше очаквала. Но тя не можеше просто да избере някой компетентен юрист, особено когато той бе представен от такава мощна и престижна фирма като „Пиърсън и Левинсън“. На когото и да се спреше, трябваше да е поне дотолкова политически влиятелен и кадърен, колкото и неговите адвокати. На второ място, но еднакво по важност, бе, че този, когото щеше да избере, трябваше да пази нейната тайна и законните ѝ интереси. Някой, който нямаше да обсъжда случая с приятели на чашка в Клуба на юристите, някой, на когото можеше да разчита безрезервно.

Паркър беше предложил негов приятел, но Мередит искаше човек, когото тя познава и харесва. Не ѝ се щеше да се смесват служебни с лични въпроси, така че за Сам Грийн въобще не можеше да става и дума. Взе писалката и изписа няколко имена върху листа на хора, които познаваше от социалните си контакти, но скоро ги задраска. Те всички бяха изключително преуспяващи и всички принадлежаха към нейния клуб, но пък играеха заедно голф и вероятно щяха да *клюкарстват* по неин адрес.

Имаше само един, който отговаряше на изискванията ѝ, въпреки че не ѝ се искаше да му разказва за всичко това. „Стюарт“ — въздъхна тя със смесица от неудоволствие и обич.

Стюарт Уайтмор беше единственото момче, харесало я, когато беше едно обикновено тринадесетгодишно момиче, единственото, което само я беше поканило да танцува на бала у госпожица Епингъм. На тридесет и три години, той беше физически непривлекателен, какъвто е бил винаги, с тесни рамене и оредяваща кестенява коса. Беше много добър адвокат, очарователен сладкодумник и най-вече неин приятел. Преди две години бе направил последното и най-решително усилие да я накара да легне с него.

Беше действал така, сякаш представяше добре обоснован правен аргумент пред съда — беше изброил всичките причини, поради които тя би *трябвало* да спи с него, приключвайки с „включително, но не само, възможността за брак“.

Учудена и трогната от факта, че той беше мислил за женитба с нея, Мередит тактично го бе отказала от намерението му, опитвайки се да му внуши, че цени много повече неговото приятелство. Той съсредоточено бе изслушал нейния отказ и бе отбелязал сухо: „Ще ми позволиш ли тогава да те представявам при някой съдебен случай? По този начин бих могъл да кажа пред себе си, че липсата на реципрочност в чувствата ни забранява да се обвържем.“ Мередит дълго се бе опитвала да дешифрира това изречение и когато малко покъсно беше усетила иронията в него, в отговор усмивката ѝ беше изпълнена с благодарност и добро чувство: „Разбира се, че ще ти разреша! Ще открадна шишенце с аспириин от някоя аптека утре и ти ще ме извадиш от затвора.“

Стюарт си беше тръгнал, но сбогуването му бе топло и приятелско.

Мередит вдигна телефона и се обади на секретарката си:

— Филис, би ли ме свързала със Стюарт Уайтмор, моля?

В момента, в който постави слушалката, почувства как я обхваща нервно напрежение. Не го беше виждала повече от два пъти през последната година. Какво щеше да стане, ако той не пожелаеше да разговаря с нея... или пък не му се занимаваше с нейните лични проблеми... ако беше извън града? Острото, кратко извънпяване на телефона я накара да подскочи.

— Господин Уайтмор е на първа линия.

Тя си пое дъх и вдигна телефона.

— Стюарт, благодаря ти, че се обади толкова бързо.

— Бях тръгнал да взимам едни показания под клетва, когато чух секретарката ми да приема молбата ти за разговор — отговори той с делови, но любезен тон.

— Имам малък правен проблем — обясни тя. — Всъщност не е малък. Голям е. Не, огромен е.

— Слушам те — откликна той, усетил колебанието ѝ.

— Сега ли искаш да ти обясня? По телефона, когато бързаш по работа?

— Не е задължително. Би могла само да намекнеш нещо, за да разпалиш апетита ми.

Тя усети сухия завоалиран хумор в гласа му и въздъхна от облекчение.

— Накратко, имам нужда от съвет... относно моя развод.

— В такъв случай — отговори той незабавно и сериозно — първо трябва да се омъжиш за Паркър. По този начин ще ни бъде полесно.

— Това не е шега, Стюарт — предупреди го тя, но почувства нещо у него, което ѝ вдъхваше доверие, и леко се усмихна. — Намирам се в най-невероятното правно положение, в което някога си попадал. Трябва да го разреши незабавно.

— Обикновено проточвам случаите си, така сметките ми набъбват — отговори ѝ шеговито. — Но за един стар приятел, предполагам, че бих направил жертва. Свободна ли си за вечеря?

— Ти си ангел.

— Наистина ли? Вчера моят опонент заяви на съдията, че съм едно манипулиращо копеле.

— Не си — възрази Мередит.

Той леко се засмя.

— Такъв съм, красавице.

ГЛАВА 32

Далеч от мисълта да осъжда или да се ужасява от държанието на едно осемнадесетгодишно момиче, Стюарт спокойно изслуша цялата история. Дори не се учуди, когато тя му разказа за бащата на нейното дете. Неговият мил израз и пълно мълчание бяха толкова объркващи, че когато Мередит завърши разказа си, го запита колебливо:

— Стюарт, ясно ли ти е всичко?

— Съвършено ясно — отговори той и добави: — Завърши с това, че сега баща ти иска да използва влиянието си, за да може молбата на Фаръл да получи разрешение от зоналната комисия по същия незаконен начин, както когато е накарал сенатора Дейвис да го блокира. Така ли беше?

— Мисля, че да — отговори тя, чувствайки се неудобно заради неговото леко осъдително отношение към действията на баща ѝ.

— Пиърсън и Левинсън представляват Фаръл, така ли?

— Да.

— Добре тогава — заяви той, давайки знак на келнера да донесе сметката. — Ще се обадя на Бил Пиърсън утре сутринта и ще му кажа, че неговият клиент подлага моята любима клиентка на неоправдано умствено напрежение.

— И после какво?

— Ще поискам клиентът му да подпише няколко хубави документа, които ще съставя и ще му занеса.

Мередит се усмихна със смесица от надежда и несигурност.

— Това ли е всичко, което трябва да се направи?

— Вероятно.

Стюарт се обади чак следобед на следващия ден.

— Говори ли с Пиърсън? — попита тя, а стомахът ѝ се свиваше в очакване и страх.

— Само преди минутка.

— Е? — подтикна го, когато той замълча. — Уведоми ли го за предложението на баща ми? Какво отговори той?

— Той каза — отговори Стюарт злъчно, — че проблемът между теб и Фаръл е много *личен* и неговият клиент желае да разреши първо него. По-късно, когато неговият клиент бъде готов, ще диктува условията, според които ще получиш развод.

— Боже мой — въздъхна тя. — Какво означава това? Нищо не разбирам.

— В такъв случай ще се опитам да ти разясня учтивия правен израз и да ти го превода. Пиърсън ми каза да се...

Ругатните въобще не бяха характерни за Стюарт и това подсказваше на Мередит, че е ядосан много повече, отколкото показваше. А това я притесни толкова, колкото и странното отношение на адвоката на Мат.

— Все още не разбирам — студено произнесе. — Мат беше много добре настроен онзи ден на обяда, докато не му позвъниха за случая със Саутвил. Сега му предлагам разрешение на молбата му, а той дори не иска да ме изслуша.

— Мередит — каза твърдо Стюарт, — скри ли нещо от мен, когато описваше взаимоотношенията си с Фаръл?

— Не, нищо. Защо питаш?

— Защото от всичко, което съм чел и чул за него, той е интелигентен човек с логична мисъл, невъзмутим и почти нечовешки логичен. Обикновено деловите мъже не променят начина си на действие, за да отмъщават за дреболии. Това значи да си загубят времето, а в случая с Фаръл времето му струва доста пари. Но всеки има някакви граници, до които може да поема. Изглежда, че той е бил изтласкан извън тази граница и иска война, просто гори от желание да я води! А това много ме притеснява.

Мередит също беше обезпокоена.

— Трябва да приема, че търси удовлетворение от отмъщението.

— Отмъщение за какво? — възкликна тя уплашено. — Защо казваш всичко това?

— Защото Пиърсън спомена нещо такова. Предупреди ме, че всеки опит от твоя страна да вкараш този развод в съда без пълното одобрение от неговия клиент ще доведе до последици, които той нарече „повече от неприятни“ за теб.

— Повече от неприятни? — повтори слисана. — Какво му е хрумнало на Мат сега? Когато обядвах с него миналата седмица, той се

опита да бъде добър. И честно казано, успя. Шегуваше се с мен, въпреки че всъщност ме ненавижда...

— Защо? — прекъсна я напрегнато. — Защо ще те мрази? Какво те кара да мислиш така?

— Не знам. Това е нещо, което чувствам. Той с основание е ядосан за случая в Саутвил и несъмнено е бил обиден от това, което му наговорих в колата. Възможно ли е това да го е извадило от равновесие?

— Би могло — отговори Стюарт не особено уверен.

— Какво ще правим?

— Ще помисля през уикенда. След един час заминавам за Палм Бийч, където ще прекарам края на седмицата на яхтата на Теди и Лиз Дженкинс. Когато се върна, ще изработим стратегията си. Опитай се да не се тревожиш прекалено.

— Ще пробвам — измънка Мередит, но когато затвори, ѝ трябваша херкулесовски усилия, за да изхвърли Матю Фаръл от съзнанието си.

Беше се потопила в работа през последните два часа, когато Сам Грийн поиска да я види незабавно. Както беше обещал, екипът му беше положил усилия да завърши проекта, и това беше причината досега да не замине за Хюстън и да преговаря за собствеността с Торп. Преди три дни се беше обадил, за да си уреди среща за тази седмица, но Торп я беше насрочил за следващата.

Усмивайки се, Мередит го наблюдаваше как се приближава към бюрото ѝ.

— Готов ли си за пътуването до Хюстън?

— Торп току-що ми се обади, за да анулира срещата — ядосано обяви той. — Изглежда, за този парцел е сключен договор за двадесет милиона. Купувачът е поискал сделката да се запази в тайна досега и затова Торп ме е излъгал за срещата. Сега земята е собственост на подразделение за недвижими имоти на някакъв мастит конгломерат.

Мередит бързо предложи:

— Свържи се с новите собственици и разбери дали биха го продали.

— Вече се свързах и те определено желаят да го продадат — гласът на Сам преливаше от сарказъм.

— Тогава да не губим време и да започнем преговори с тях.

— Вече се опитах. Искат тридесет милиона и сумата не подлежи на договаряне.

— Тридесет милиона! Това е невероятно! — възкликна тя. — Неразумно е! Парцелът струва двадесет и седем милиона най-много, а те са платили двадесет.

— Казах това на директора на отдела за недвижима собственост, но неговата реакция беше: ако искаш, го взимаш, ако не искаш — не го взимаш.

Мередит стана и неспокойно закрачи към прозорците, опитвайки се да реши каква да бъде следващата стъпка. Петното в Хюстън, намиращо се близо до Галерията, бе най-доброто място за клон на „Банкрофт“, каквото беше срещала въобще. Искаше магазинът да бъде построен там и нямаше да се предаде.

— Самите те смятат ли да строят? — попита тя.

— Не.

— Каза, че някакъв конгломерат го е купил. Знаеш ли кой е?

Като всеки друг в „Банкрофт“ Сам Грийн беше наясно от клюкарските колони на вестника, че името ѝ е свързано с това на Матю Фаръл, и за няколко секунди се поколеба, преди да отговори:

— „Интеркорп“.

Мередит го погледна и избухна:

— Шегуваш ли се?

— Приличам ли ти на човек, който се шегува?

— За това ще убия Матю Фаръл!

— Смятам, че тази заплаха е по-подходяща за взаимоотношенията адвокат — клиент, така че няма да се наложи да свидетелствам срещу теб, ако го направиш.

Предположението на Стюарт за жадуващото отмъщение от Мат изключваше всяко съмнение, че покупката на „Интеркорп“ е чисто съвпадение. Очевидно това бе една от неприятностите, за които Пиърсън беше предупредил адвоката ѝ днес.

— Какво смяташ да правиш? — хладнокръвно запитва Грийн.

— След като го убия ли? После искам да го хвърля на рибите. Този циничен, интригантстващ... — тя спря, опитвайки се да се успокои, и се отправи към бюрото. — Трябва да премисля всичко. Нека обсъдим положението в понеделник.

Когато Сам излезе, Мередит започна да крачи нагоре-надолу, стареайки се да разсъждава обективно. Ако Мат се опитваше да направи личния ѝ живот кошмарен, тя някак си щеше да се оправя чрез Стюарт. Но сега той атакуваше „Банкрофт и компания“ и това я паникьосваше и ядосваше повече от всичко друго, което би се опитал да направи директно на нея. Трябваше да го спре, и то още сега. Господ знае какво друго беше замислил, или още по-лошо, какво беше пуснал в действие.

— *Защо прави това?* — запита се гласно в празната стая. Отговорът беше ясен — жадуваше за отмъщение поради отхвърлената молба от зоналната комисия. Мат беше любезен по време на обяда миналата седмица, докато не проведе разговора за Саутвил. Намесата на баща ѝ очевидно беше причината за тази битка.

Но сега всичко това беше безсмислено! Необходимо беше да намери начин и да го накара да я изслуша и да разбере, че беше спечелил тази битка. Всичко, което Мат трябваше да направи, бе да подаде отново молбата си пред комисията! Тъй като Стюарт го нямаше, за да я спре, тя набра номера в кабинета на Мат.

Когато госпожица Стърн отговори, Мередит измени гласа си, опитвайки се да се скрие.

— *Обажда се Филис Тилшър* — излъга тя, използвайки името на секретарката си. — *Господин Фаръл там ли е?*

— *Господин Фаръл си отиде вкъщи.* Няма да бъде тук до понеделник следобед.

Погледна часовника си и с изненада установи, че вече е пет часът.

— *Съжалявам, не знаех, че е станало толкова късно.* Нямам домашния му телефон. Можете ли да ми го дадете, моля?

— *Не ми е разрешено да давам този номер, на когото и да е* — отговори тя. — *Това са инструкциите на господин Фаръл.*

Мередит затвори. Не би могла да чака до понеделник. Ако не можеше да го накара да я изслуша в кабинета си, а тя не смееше да опита отново в понеделник, трябваше да го намери „вкъщи“. Този вариант ѝ се стори доста по-добър. У дома му нямаше секретарка, на която вече бе наредено да ѝ отказва среща с него. Провери в служба „Справки“, но нямаше регистриран номер на негово име.

Разочарована, но не победена, тя затвори. Сега, когато твърдо беше решила, че ще говори с него в дома му, бе обзета от спокойно, желязно решение. Опитвайки се да си спомни за някого, който би могъл да знае домашния му телефон и би ѝ го дал, затвори очи и се концентрира. Мат придружаваше Алисия Ейвъри в операта, а Стантън Ейвъри ѝ беше представил Мат като перспективен член на клуба в Гленмор. Тя потърси номера на Стантън Ейвъри в указателя и се обади.

Според иконома на Ейвъри господинът и дъщеря му се намирали в резиденцията си и щели да се върнат след една седмица. Мередит затвори и после набра номера на клуба в Гленмор. Възнамеряваше да попита шефа му за телефона на Мат, който беше вписан в неговата молба за членство.

Но Тим и Мартин вече си бе тръгнал.

Разбра, че няма друг изход, освен да отиде до апартамента на Мат. Знаеше адреса му — както и всички, които четяха „Чикаго Трибюн“. В неделното приложение миналия месец бяха поместени четири страници цветни снимки от невероятния апартамент, който този най-богат предприемач в Чикаго си бе купил и обзавел в „Бъркли Тауърс“ на Лейк Шор Драйв.

ГЛАВА 33

Колите буквално пълзяха по Лейк Шор Драйв. Изнервена, Мередит се надяваше, че влошаващото се време не беше предвестник на задаващите се събития. Когато напускаше гаража, дъждът беше примесен със суграшица, а вятърът духаше така силно, като че ли искаше да отвее колата ѝ. Пред нея се виждаше огромно море от святкащи задни стопове, на изток езерото Мичиган кипеше като зрящо гърне.

Тя се опитваше да се концентрира, сгушена на топло в колата.

Преди да стигне до апартамента му, трябваше да мине край охраната, която всички луксозни сгради имаха, за да предпазват наемателите си. Ако името ѝ не е в списъка на очакваните гости, никога нямаше да я пуснат да се приближи до асансьорите. Ръцете ѝ несъзнателно стиснаха кормилото. Започваше да я обзема луда паника. Колите вече се движеха нормално и тя набра скорост. По някакъв начин трябваше да блъфира пред охраната, за да я пуснат. Ако системата за сигурност на „Бъркли Тауърс“ е подобна на осигурителните системи на другите луксозни сгради, това нямаше да е проста задача. Вероятно пазачът щеше да я пусне във фоайето, където човекът от охраната щеше да я попита за името ѝ. И когато не го намереше сред записаните, щеше да ѝ предложи да използва телефона за връзка с Мат. А нали в това беше проблемът... Тя не знаеше телефона му, но дори и да беше обратното, не беше сигурна, че той щеше да я приеме. Трябваше да намери начин охраната да я пусне вътре, без да предупреди Мат, че идва.

Двадесет минути по-късно Мередит спря колата си на отбивката пред сградата.

Пазачът я посрещна с чадър, за да я предпази от дъжда, и тя му подаде ключовете от колата си. После отвори куфарчето си и извади голям плик, съдържащ поща за баща ѝ.

От момента, в който влезе в луксозното фоайе и тръгна към регистратурата, всичко се разви точно така, както го бе предвиждала.

Мъжът от униформената охрана попита за името ѝ, после провери списъка и като не го намери, ѝ посочи телефона в злато и слонова кост на плота.

— Като че ли името ви не е в списъка тази вечер, госпожице Банкрофт. Бихте могли да се обадите на господин Фаръл, ако използвате този телефон. Трябва ми разрешение от него, за да ви пусна. Съжалявам за безпокойството.

Той беше съвсем млад, забеляза тя с облекчение, и имаше по-голяма вероятност да се поддаде на играта ѝ, отколкото някой по-възрастен, изпечен бодигард.

Мередит му отправи усмивка, която би разтопила и тухла.

— Няма защо да се притеснявате — погледна името му върху значката на ревера. — Напълно ви разбирам, Крейг. Номерът му обаче е в тефтерчето ми.

Усетила възторжения му поглед, започна да рови из чантата си за малкия телефонен указател. Усмихна се извинително и продължи да рови, после бръкна в джобовете на палтото си и накрая погледна пощенския плик.

— О, не! — избухна тя, като си придаде съкрушен вид. — Бележникът ми не е у мен! Крейг, господин Фаръл чака тези документи — размаха плика пред него. — Трябва да ме пуснете.

— Разбирам — промърмори младежът, — но не мога. Ще бъде нарушение на правилата.

— Аз наистина трябва да се кача — умолително обясни тя и направи нещо, което при други обстоятелства никога не би си позволила. Погледна човека право в очите и с неочаквана усмивка запита: — Не съм ли ви виждала някъде? О, да. В магазина. Да, разбира се, в магазина!

— Какъв магазин?

— „Банкрофт и компания“! Аз съм Мередит Банкрофт — обяви тя.

Крейг щракна с пръсти.

— Знаех си! Знаех си, че ви познавам. Виждал съм ви в новините и във вестниците. Аз съм ваш почитател, госпожице Банкрофт.

Устните ѝ се изкривиха в отговор на това жизнерадостно, наивно възхищение.

— Сега, когато знаете, че не съм някакъв криминален елемент, може ли да направите изключение?

— Не — когато тя отвори уста, за да заспори, Крейг обясни: — Това няма да ви помогне. Не можете да слезете от асансьора в сградата, защото вратите няма да се отворят, ако не притежавате ключ или ако някой отгоре не ви отвори.

— Разбирам — Мередит окончателно бе обезсърчена, но неговото следващо предложение почти я накара да припадне от уплаха.

— Ще ви кажа какво ще направим — обяви той, като вдигна слушалката и натисна няколко от бутоните. — Господин Фаръл ни е предупредил да не го безпокоим за гости, които не са записани в списъка, но аз сам ще му се обадя и ще го уведомя, че сте тук.

— Не! — възкликна тя, знаейки какво ще чуе от Мат. — Искам да кажа, правилата са си правила и вие не трябва да ги нарушавате.

— Заради вас ще го направя — отвърна той с усмивка и после проговори по домофона: — Тук е охраната във фойето, господин Фаръл. Госпожица Банкрофт очаква да ви види. Да, господине, госпожица Банкрофт... Не, не Банкър, Банкрофт. Знаете — универсалният магазин „Банкрофт“.

Не би могла да погледне лицето му, след като Мат му наредеше да я изхвърли. Тя посегна да затвори чантата си и се приготви за пораженческо отстъпление.

— Да, господине. Ще го направя. Госпожице Банкрофт — спря я Крейг, когато вече си бе тръгнала, — господин Фаръл нареди...

Тя преглътна.

— Мога да си представя какво...

Младежът извади ключовете си от асансьора и кимна:

— Нареди да се качите.

Шофьорът на Мат, облечен в измачкани черни панталони и бяла риза с навити ръкави, ѝ отвори вратата.

— Насам, мадам — упъти я той с дрезгав глас и акцент от Бронкс, звучащ като в гангстерски филм от тридесетте години.

Треперейки от напрежение и решимост, тя го последва през фойето, после през огромната всекидневна с бели мраморни подове, към трите бледозелени канапета, които образуваха широк полукръг около широка ниска масичка.

Погледът на Мередит нервно заподскача от дъската за табла към побелялата глава на мъжа, седнал на едно от канапетата, после обратно към шофьора, който очевидно бе играл с другия преди нейната визита. Джо заобиколи масичката, седна на съседното канапе и се облегна с ръце зад тила, гледайки я с очарователна развеселеност. Объркана, тя се втренчи в шофьора, после — във възрастния човек, който я наблюдаваше с хладно мълчание.

— Дойдох, за да се срещна с господин Фаръл — обясни.

— Тогава си отвори очите, момиче! — изстреля той и се изправи. — Пред теб съм.

Мередит продължаваше да го гледа напълно замаяна. Беше слаб и строен мъж, с бяла вълниста коса, с добре подстригани мустаци и пронизващи светлосини очи.

— Трябва да има някаква грешка. Дойдох, за да се видя с господин Фаръл.

— Сигурно имаш проблем с имената, момиче — прекъсна я бащата на Мат с презрение. — Моето име е Фаръл и твоето *не е* Банкрофт, а *все още* е Фаръл, от това, което чух.

Тя внезапно осъзна кой е този човек и сърцето ѝ спря за миг от враждебността, която той излъчваше.

— Аз... не ви познах, господин Фаръл — промърмори. — Необходимо ми е да говоря със сина ви.

— Защо? Какво, по дяволите, искаш?

— Искам да видя Мат — настояваше Мередит. Не можеше да повярва, че този висок, здрав, сърдит мъж, който стоеше пред нея, беше същият блуждаец, разсипан човек, когото навремето беше срещнала във фермата.

— Не е тук.

Тя беше преживяла толкова неща този следобед, че нямаше никакво намерение да бъде разигравана.

— В такъв случай — отговори — ще го чакам, докато се върне.

— Ще трябва дълго да чакаш — саркастично заяви Патрик. — Той е във фермата в Индиана.

Това беше лъжа.

— Секретарката му каза, че си е у дома.

— Там е неговият дом, момиче — каза той, приближавайки се към нея. — Спомняш си го, нали? Би трябвало. Ти сама дойде там.

Внезапно Мередит се уплаши от гнева, събрал се зад суровите черти, и отстъпи назад.

— Промених решението си. Ще говоря друг път с Мат — обърна се, за да си тръгне, но изхърка от ужас, когато Патрик Фаръл я сграбчи за ръката и я завъртя така, че буреносното му лице се намери само на сантиметри от нейното.

— Стой надалеч от Мат, чуваш ли ме? Преди години почти го уби и сега няма да позволя да се върнеш в живота му и да го разсипеш окончателно!

Мередит се опита да откопчи ръката си, но като не можа, яростта ѝ надделя над страха.

— Не желая вашия *син* — информира го с презрение. — Искам развод, но той не смята да ми помогне.

— Аз наистина не знам защо най-напред той поиска да се ожени за теб, а сега пък, по дяволите, не мога да разбера защо иска да остане женен за теб! — отбеляза той, пускайки ръката ѝ. — Ти предпочете да убиеш детето му, вместо да задържиш в проклетата си утроба един Фаръл от по-ниско потекло.

Болката и яростта я прерязаха с хиляди ножове.

— Как смееете да твърдите такова нещо! Тогава направих *спонтанен аборт!*

— Ти сама си направила *аборт!* — изкрещя ѝ. — Направила си аборт, когато беше бременна в шестия месец, и тогава изпрати телеграмата на Мат. Проклетата телеграма, след като всичко беше свършило!

Мередит беше стиснала зъби, за да спре болката, която бе крила дълбоко в себе си толкова години, но повече не можеше да я задържи. Тя експлодира срещу бащата на човека, който беше причината за всичките ѝ страдания.

— Да, изпратих му телеграма, телеграма, с която му обяснявах, че съм направила спонтанен аборт, а вашият драгоценен син дори не си направи труда да ми се обади! — очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Предупреждавам те, момиче — започна той с ужасяващ глас, не си играй с мен! Знам, че Мат се върна, за да те види. Знам каква беше телеграмата, защото *видях* него, *видях* и нея.

— Той се е върнал, за да... ме види? — изведнъж нещо странно и сладко разцъфтя в сърцето ѝ и после внезапно умря. — Това е лъжа —

произнесе безизразно. — Може и да се е върнал, но не е било, за да ме види, тъй като не го направи.

— Да, не те видя! — гневно я прекъсна баща му. — И ти много добре знаеш *защо*, нали? Лежеше в крилото „Банкрофт“ на болницата и беше забранила да го пуснат там — като че ли накрая цялата му ярост се бе изчерпала, той отпусна рамене и я изгледа с безпомощно отчаяние. — Кълна се в Бога, не знам как можа да направиш такова нещо! Когато махна бебето си, той беше подивял от мъка, но когато не поиска да го видиш, това едва не го уби. Дойде във фермата и остана там. Не искаше да се върне в Южна Америка. Седмици наред го гледах как се дави в алкохол. Виждах го да прави това, което аз правех със себе си години наред. Успях да го отърва. После го изпратих обратно в Южна Америка, за да се излекува от теб.

Тревожни звънци заехтяха в главата ѝ. Крилото „Банкрофт“ беше кръстено на *баща* ѝ, защото беше дарил парите за строежа му, лекарят бе стар приятел на *баща* ѝ. Всички, които беше срещала или с които беше разговаряла в болницата, бяха по някакъв начин благодарни на *баща* ѝ. А Филип ненавиждаше Мат. Ето защо той трябва да е... не, не е могъл... Пронизващо щастие премина през нея, разбивайки ледената обвивка, в която бе сърцето ѝ през всичките единадесет дълги години. Страхувайки се да повярва на бащата на Мат, но страхувайки се и да не би да не му повярва, тя повдигна насълзените си очи към каменното му лице.

— Господин Фаръл — прошепна с треперещ глас, — наистина ли Мат дойде, за да ме види?

— Знаеш много добре, че това беше причината — отговори Патрик, но когато се вгледа в нещастното ѝ лице, видя там объркване, а не измама. Изведнъж го обхвана мъчително подозрение, че тя не е знаела нищо.

— И вие сте видели тази... телеграмата, която се предполага, че съм му изпратила, за това, че съм направила аборт. Какво точно пишеше в нея?

— Там... — поколеба се той, търсейки очите ѝ, разкъсван между съмнението и вината. — Там се казваше, че си направила аборт и ще се разведеш.

Цветът изчезна от лицето на Мередит. Стаята започна да се върти пред погледа ѝ и тя стисна облегалката на канапето, за да остане права.

Плата от смъртна ненавист към баща си. Беше потресена, а съжалението я свали почти на колене, съжаление за всичките тези страшни, самотни месеци след нейния спонтанен аборт и всичките години на потискана мъка от последвалото пренебрежение на Мат. Но това, което буквално я изгаряше, бе мъка, дълбока, режеща, пронизваща мъка за загубеното дете и за това, че бе станала жертва на бащините си манипулации. В очите ѝ нахлуха горещи сълзи.

— Не съм искала да правя аборт, не съм изпращала телеграмата... — гласът ѝ пресекна, когато погледна към Патрик. — Кълна се, че не съм!

— Тогава кой е?

— Баща ми! — извика тя. — Трябва да е бил баща ми! — отпусна глава и раменете ѝ се разтресоха от мълчаливи хълцания. — Трябва да е бил баща ми...

Патрик гледаше втренчено момичето, което някога синът му бе обичал до безумие. Всяко късче от тялото ѝ крещеше от мъка, гняв и болка. Той се колебаеше, но потресен от това, което видя, с отчаяна сила прегърна снаха си.

— Може да съм глупак — измърмори яростно, — но ти вярвам — вместо надменно да отхвърли докосването му, както беше очаквал, Мередит се вкопчи в него с дълбоки, пронизващи хлипания, които разтърсваха слабичкото ѝ тяло.

— Съжалявам — ридаеше неутешимо тя, — съжалявам.

— Хайде, хайде — шепнеше ѝ, безпомощно потупвайки я по гърба. През насълзените си очи видя О'Хара да се отправя към кухнята и я притисна още по-плътно.

— Поплачи си — тихичко ѝ говореше, борейки се с гнева срещу баща ѝ. — Изплачи всичко това — Патрик държеше младата жена в ръцете си и се опитваше да мисли. Докато тя се успокои, той вече знаеше какво иска да направи, но не знаеше как. — По-добре ли се чувстваш? — попита и подхвана леко брадичката ѝ, за да я погледне. Когато тя кимна малко глуповато и прие носната му кърпа, той продължи: — Добре. Изтрий си очите, а аз ще ти донеса нещо за пиене. След това ще поговорим какво ще правим.

— Знам точно какво ще направя! — отговори яростно Мередит, изтривайки очите и издухвайки носа си. — Ще убия баща си.

— Няма да можеш, ако аз пръв стигна до него — заведе я до канапето и я настани там, а той се отпрати към кухнята. След няколко минути се върна с чаша шоколад, от който се вдигаше пара.

— Сега — каза той, когато тя изпи горещата течност — нека да поговорим за това, което ще кажеш на Мат.

— Ще му кажа истината.

Патрик кимна, като безуспешно се опита да скрие задоволството си.

— Точно това трябва да направиш. В края на краищата все още си негова съпруга и той има право да знае какво се е случило. И защото той е твой съпруг, трябва да те изслуша и да ти повярва. Дватамата имате и други задължения — да простите и забравите, да се утешите и да уважите семейната клетва...

Тя осъзна какво цели той и посегна да остави чашата върху масата. Патрик Фаръл беше син на ирландски емигранти. Очевидно дълбоко вярваше в това, че хората се обвързваха за цял живот, и сега, когато вече знаеше истината за сина си и за Мередит, настъпваше.

— Господин Фаръл, аз...

— Казвай ми татко — когато тя се поколеба, топлината веднага изчезна от очите му. — Няма значение. Естествено, че момиче като теб не би искало да...

— Не, не е това — изчерви се от срам, спомняйки си презрението, което беше изпитвала към него преди. — Просто не трябва да имате надежди за Мат и мен — необходимо беше Патрик Фаръл да разбере, че беше твърде късно да спасяват брака си, но тя не можеше да продължава да го наранява, казвайки му открито, че не обича сина му. Единственото, което искаше, бе възможността да обясни на Мат за спонтанния аборт и да го помоли за прошка. Искаше да му даде и своята прошка. Отчаяно искаше да направи това.

— Господин Фаръл... татко — поправи се объркана, — това, което се опитвате да направите, няма да стане. Не може. Ние с Мат се познавахме само за няколко дни, преди да се разделим, а това не е достатъчно време, за да...

— За да разбереш дали обичаш някого? — довърши мисълта ѝ Патрик, когато Мередит безпомощно замълча. Гъстите му бели вежди се надигнаха насмешливо. — В момента, в който погледнах жена си, разбрах, че тя е единствената за мен.

— Аз не съм толкова импулсивна — отговори Мередит и в следващия миг пожела да потъне в земята, защото очите му заблестяха с познатата ирония.

— Била си много импулсивна преди единадесет години — напомни ѝ многозначително. — Мат е бил с теб само една нощ в Чикаго и ти забременя. Той самият ми каза, че не си имала други преди него. Така че, струва ми се, доста бързо си решила, че Мат е този, който ти трябва.

— Нека да не се връщаме към това — помоли го, разтреперана, вдигайки ръката си, като че ли да спре думите му. — Не разбирате какво съм чувствала към сина ви през цялото това време. Напоследък между мен и Мат се случиха някои неща. Толкова е сложно...

Патрик я погледна възмутен.

— Няма нищо сложно. Ти си обичала сина ми и той те е обичал. Ще ви трябва малко време, за да преоткриете чувствата, които сте изпитвали един към друг. Ето, всичко е толкова просто.

Мередит почти се засмя на категоричното определение на ситуацията, но от реакцията ѝ веждите му се надигнаха неодобрително.

— Не е зле да решиш по-бързо какво ще правиш, защото има едно момиче, което го обича, и той може да се ожени за нея.

Навярно имаше предвид момичето, чиято снимка беше върху бюрото на Мат, и сърцето ѝ смешно подскочи, когато се изправи, за да си тръгне.

— Мат отказва да ми се обади по телефона, а трябва да разговарям с него сега повече от когато и да било — каза.

— Фермата е най-доброто място за това — Патрик се усмихна и се изправи рязко. — Ще ти трябва само няколко часа, за да стигнеш дотам. През това време ще измислиш най-добрия начин да му разкажеш всичко.

— Какво? Изключено. Въобще не е добра идеята да го видя сам във фермата.

— Смяташ, че имаш нужда от бавачка ли?

— Мисля, че се нуждаем от съдия. Надявах се, че вие ще бъдете доброволец и тримата бихме могли да се срещнем тук, когато той се върне.

Той сложи ръце на раменете ѝ:

— Мередит, върви във фермата. Там е мястото, където можеш да му кажеш всичко. Никога няма да ти се отвори по-добър шанс. Фермата е продадена. Затова Мат е там, да прибере някои лични вещи. Телефонът е прекъснат, така че никой няма да ви безпокои. Не може да потегли нанякъде с колата си, защото е на ремонт, а Джо няма да го прибере по-рано от понеделник сутринта — видя, че тя започна да се поддава, и с радост продължи да я увещава: — Между вас има цели единадесет години, изпълнени с омраза и болка, и още тази нощ ти би могла да сложиш край на всичко това! Знам как си се чувствала, когато си мислела, че Мат не се интересува от теб или от бебето, но представи си как се е чувствал той през всичките тези години. Към девет тази вечер целият този кошмар би могъл да бъде зад двама ви. Бихте могли да бъдете приятели, каквито бяхте — тя изглеждаше готова да капитулира, но все още се колебаеше и затова Патрик подличко подхвърли: — След като се наприказвате, можете да отидете в мотел „Едмънтън“ и да останете там.

Колкото повече Мередит разсъждаваше над аргументите му, толкова повече разбираше, че той е прав. Без телефон Мат не би могъл да извика полиция, за да я арестува за влизане в чужда собственост. Без кола не би могъл да замине и да я изостави. *Ще трябва* да я изслуша — ще не ще. Тя си помисли как се е чувствал и все още се чувства той след онази чудовищно нелепа телеграма, която бе получил. Изведнъж силно пожела да направи това, което предлагаше Патрик — да сложи край на недоразуменията между тях веднага и да се разделят като приятели.

— Ще трябва да се отбия вкъщи, за да взема някакви дрехи — каза тя.

Той ѝ се усмихна с толкова сърдечна нежност и одобрение, че гърлото ѝ се сви от вълнение.

— Караш ме да се чувствам горд с тебе, Мередит — прошепна възрастният мъж и тя осъзна: той бе убеден, че срещата с оскърбения му син нямаше да бъде никак лесна.

— По-добре да тръгвам — изправи се на пръсти и импулсивно и горещо го целуна по бузата. Той я притисна към себе си в здрава прегръдка и този жест я трогна. Не можеше да си спомни кога за последен път собственият ѝ баща я беше прегръщал.

— Джо ще те закара — каза Патрик с надебелял от вълнение глас. — Започва да вали сняг и пътищата може да са лоши.

Мередит отстъпи и поклати глава.

— Предпочитам да взема моята кола. Свикнала съм да шофирам в сняг.

— Все пак ще се чувствам по-добре, ако Джо шофира — настояваше той.

— Ще се оправя.

Мередит вече си бе тръгнала, когато си спомни, че тази вечер трябваше да вечеря с Лиза и да посети откриването на последната изложба на приятеля ѝ.

— Мога ли да използвам телефона? — попита тя Патрик.

Лиза беше разочарована, дори малко се разсърди. Когато Мередит ѝ каза къде и защо отива, приятелката ѝ побесня от жестокостта на Филип Банкрофт.

— Господи, Мер, през всичките тези години двамата с Мат да мислите един за друг такива неща, и то само заради това копеле баща ти... — тя се спря в средата на тирадата и трезво завърши: — Желая ти успех тази вечер.

След като Мередит си тръгна, Патрик мълча дълго, после погледна през рамо Джо, който беше застанат на вратата на кухнята.

— Е — попита той с възторжена усмивка, — какво ще кажеш за снаха ми?

Джо се отлепи от рамката на вратата и влезе във всекидневната.

— Мисля, че щеше да е по-добре да я закарам до фермата, Патрик. По този начин и тя не би могла да си тръгне, защото няма да разполага с кола.

— Тя сама взе решението. Ето защо не иска ти да я закараш.

— Мат няма да ѝ се зарадва, като я види — поклати глава Джо.

— Той ѝ е ужасно сърдит. Не, нещо по-лошо. Никога не го бях виждал такъв. Споменах името ѝ вчера и той ме погледна така, че кръвта ми се смрази. От някакви телефонни разговори, които дочух в колата, той смята да купи нейния магазин. Никога не съм виждал друг, който да може да влезе под кожата му така, както тя.

— Знам. Тя е единствената, която е успяла да го направи.

О'Хара изучаваше изражението на Патрик, изпълнено със задоволство, и веждите му се свиха.

— Ти се надяваш, че след като тя разкаже на Мат за гадостите, които е направил баща ѝ, и след като синът ти се успокои, той няма да я пусне да си отиде от фермата, така ли?

— Разчитам на това.

— Обзалагам се на пет долара, че бъркаш.

— Залагаш срещу предвижданията ми?

— Е, при други обстоятелства не бих заложил на пет, а на десет, че когато Мат погледне красивото ѝ лице и види как изглеждат очите ѝ, когато плаче, ще я отведе в леглото си и ще се опита там да я успокои.

— А защо мислиш, че няма да направи точно това?

— Защото е болен, затова.

Патрик се засмя.

— Не преувеличаваш ли?

— Болен е като куче! — настояваше Джо. — Цяла седмица го гони грипът и въпреки това отиде в Ню Йорк. Когато го взех от летището вчера, така кашляше в колата, че изтръпнах.

— Искаш ли да заложеш на десет долара?

— Съгласен.

Седнаха да продължат играта си, но Джо се колебаеше.

— Патрик, оттеглям си баса. Не е честно да ти взема парите. Почти не си виждал Мат тази седмица. Гарантирам ти, че ще е твърде болен, за да иска да я задържи там.

— Може да е бeseн, но не може да е толкова болен. Мат взе рецепта от лекаря, преди да тръгне за Индиана. Обади ми се, че се чувства по-добре.

— Блъфираш, очите ти те издават.

— Ако ти стиска, можеш да вдигнеш залога.

ГЛАВА 34

Когато Мередит тръгна от дома си, едва валеше, но докато прекосяваше Индиана, бурята вече бушуваше с пълна сила. Снегорини и камиони с пясък сновяха по магистралата, а жълтите им фарове шареха по пътя.

Според радиото температурата беше двадесет и два градуса по Фаренхайт^[1] и продължаваше да пада. Очакваше се снежната покривка да достигне метър, но коварното време не вълнуваше Мередит. Мислите ѝ се въртяха само към миналото и единственото ѝ желание бе да се добере до фермата. Там щеше да обясни на Мат какво всъщност се беше случило тогава.

Стомахът ѝ се свиваше само като си помислеше как ли се беше почувствал той, получавайки телеграмата. Въпреки това беше взел самолета и се бе върнал, за да я посети в болницата. И да му откажат всякакъв достъп, да не го допуснат, като че ли е някакъв просяк! Той никога не е изоставял нея или детето им. Тази мисъл я изпълваше с умиление и с нетърпение час по-скоро да му каже, че не е махнала умишлено детето и че не го е изтръгнала него, любимия, от живота си.

За секунда колата поднесе на леда, но след като я овладя, мислите ѝ се върнаха отново към Мат. Чак сега си обясняваше причината за подчертаната враждебност у него, която беше доловила, както и последните му думи, изречени миналата седмица на раздяла: „Само още веднъж да се изпречиш на пътя ми, само още веднъж, ще се молиш на Господ майка ти да не те е раждала!“

На фона на цялото жестоко огорчение в душата му тя намираще за странно приятелското му отношение в операта и по време на обедата. На негово място не би могла да се държи учтиво.

Не беше възможно той сам да е изпратил онази телеграма. Матю Фаръл не предлагаше извинения никому. Когато забременя от него, той се ожени за нея и след това се изправи лице в лице с гнева на баща ѝ, без да трепне. После беше изградил своята бизнес империя, започвайки от нищо, разчитайки само на ентусиазъм, смелост и силна

воля. Не би хленчил за нищо и пред своя баща. Телеграмата, която беше получила за развода, очевидно беше изпратена в отговор на онази, която му е била пратена. И въпреки това той е долетял, за да я види, преди...

Сълзите пареха очите ѝ и тя неволно даде повече газ. Трябваше по-бързо да стигне при него, да говори с него, да го накара да разбере. И трябваше той да ѝ прости. Не смяташе, че това би се отразило по някакъв начин на бъдещето ѝ с Паркър. Мъката ѝ се смесваше с болезнена нежност към Мат. Представяше си бъдещите им срещи. Следващия път, когато той протегне ръка, както направи това в операта, и ѝ се усмихне и я поздрави, тя щеше също да му се усмихне и ще му подаде ръка. Приятелството им нямаше да се ограничи само до случайни срещи, би могло да навлезе и в бизнеса. Мат беше блестящ тактик, умееше да преговаря и вероятно можеше да го вика за консултации.

Дървеният мост над рекичката беше покрит със сняг. Мередит натисна педала за газта, затаи дъх и профуча през моста. В един момент гумите поднесоха и задният край на колата се завъртя, после се изправи и тя се спря в двора пред къщата. На лунната светлина и на фона на заснежените ниви голите дървета изглеждаха като призрачни видения. Хвърляйки причудливи сенки върху къщата, те сякаш предупреждаваха Мередит да не пристъпва напред. Тя потръпна от страх, след като изгаси фаровете и изключи двигателя. Бледа светлинка се процеждаше през завесата от прозореца на горния етаж: Мат беше тук и все още беше буден. И щеше да побеснее, като я види.

Тя облегна главата си на седалката, затвори очи и се опита да събере сили за това, което трябваше да издържи през следващите няколко минути. В този момент, изправена пред изключително трудната и важна задача, за първи път от единадесет години насам отпрати зов за помощ: „Моля те, Господи, накарай го да ми повярва.“

Преди единадесет години молитвите ѝ Мат да дойде в болницата бяха чути, само че тя не беше разбрала това. След това беше престанала да се моли. Без съмнение Господ нямаше да я чуе сега. Отвори очи и взе чантата си.

Лампата на верандата изведнъж светна и сърцето ѝ се качи в гърлото. Мередит погледна нагоре и видя, че вратата се отвори. Уплашена, тя затъна в снега и се хвана за колата, изпускайки

ключовете до дясната гума. Наведе се да ги потърси, но се сети, че в чантата си имаше друг комплект. Нямахме смисъл да рови в снега.

Светлината от верандата се размиваше по двора. Мат стоеше на вратата, невярващ на очите си. Една жена току-що беше слезла от колата си, една жена, която невероятно много приличаше на Мередит. После тя пропадна някъде в снега, появи се отново и тръгна към него през снежната вихрушка. Той се хвана за рамката на вратата, като се опитваше да се задържи прав. Беше отмалял и му се виеше свят. Гледаше я невярващ и почти убеден, че халюцинира от високата температура. Когато обаче жената се приближи, отметна глава и изтръска снега от тежката си грива с познат до болка жест, сърцето му болезнено се сви.

Тя се изкачи по стъпалата на верандата и вдигна лице към него.

— Здравей, Мат.

Той твърдо реши, че просто сънува. А може би умираше горе в леглото си. Студените тръпки, които пронизваха и разтърсваха тялото му, ставаха все по-силни. Видението пред него се усмихна с нежна, разтапяща усмивка.

— Мога ли да вляза? — попита жената. Приличаше му като ангелско подобие на Мередит.

Не беше видение, това *беше* Мередит. Беше твърде болен, за да я отпрати обратно до колата. Той се стегна, отстъпи навътре и грубо ѝ обърна гръб, давайки ѝ възможност да го последва.

— Трябва да имаш нос на хрътка и упоритост на булдог, за да дойдеш след мене в това време — коментира той и запали лампите. Гласът му звучеше дрезгаво и странно дори за самия него.

Мередит се беше подготвила за нещо много по-лошо.

— Помогнаха ми да те открия — като потисна внезапно обзелото я желание да обгърне лицето му с ръце и да му каже „съжалявам“, тя се задоволи за момента само да свали палтото си и да му го подаде.

— Икономът е в почивка тази вечер — изсмя се Мат и не пое палтото ѝ. — Закачи си го сама — вместо да му отговори, както очакваше, тя се обърна и го сложи на един стол. Мат присви очи от яд и смущение, като сравни кротката ѝ смиреност със собственото си поведение последния път. — Е? — подхвърли. — Да чуем. Какво искаш?

За негова изненада тя се засмя — весел, искрен смях.

— Струва ми се, че искам едно питие. Да, определено се нуждая от едно питие.

— Нямаме „Дом Периньон“ — информира я той. — Избери си между скоч или водка.

— Водка — каза тя тихо.

Краката едва го държаха. Отиде в кухнята, наля водка в една чаша и се върна в дневната. Тя взе чашата, която той остави пред нея, и огледа стаята.

— Странно е да те видя отново тук след всичките тези години — започна Мередит, заеквайки.

— Защо? Това е мястото, откъдето произхождам и на което ти смяташ, че все още принадлежа. Аз не съм нищо друго, освен един мръсен работник, спомняш ли си?

За изненада на Мат тя пребледня от притеснение и започна да се извинява:

— Много съжалявам за думите си. Исках да ти причиня болка и го казах, защото знаех, че ще те заболи. Не го мислех и няма нищо лошо в това да бъдеш работник — работниците са трудолюбиви, почтени хора, които...

— Какво, по дяволите, целиш? — избухна той, след което се преви на две от пронизваща болка в главата. Стаята се завъртя пред очите му, опря ръка на стената и се опита да се закрепил.

— Какво ти е? — извика Мередит. — Болен ли си?

Мат имаше усещането, че или ще се сгромоляса на пода, или ще повърне пред нея.

— Махни се от тук, Мередит! — главата му бучеше, стомахът го присвиваше и той се запъти към стълбите. — Ще си легна.

— Ти си болен! — избухна тя и изтича към него, когато той сграбчи перилата и залитна на второто стъпало. Посегна да го подкрепи и той отблъсна ръката ѝ, но не и преди тя да разбере, че изгаря от температура. — Боже мой, та ти гориш!

— *Махай се!*

— Млъкни и се облегни на мен — не му стигнаха сили да я спре, когато вдигна ръката му и подложи рамото си.

Като го заведе до стаята му, той залитна и падна на леглото със затворени очи. Неподвижен като смърт. Ужасена, Мередит вдигна

отпуснатата му ръка и потърси пулса му, но паникьосана, не можа да го намери.

— Мат! — изкрещя истерично, сграбчи го за раменете и го разтърси. — Мат, да не си *посмял* да умреш! Изминах целия този път, за да ти обясня някои неща, които трябва да знаеш, да те помоля да ми простиш и...

Страхът, пронизващ гласа ѝ, и начинът, по който го разтърсваше, накрая проникнаха до замъгленото съзнание на Мат. В това си състояние той не можеше вече да изпитва враждебност към нея. Това, че тя беше тук, когато той се чувстваше толкова зле, беше от значение.

— Спри... — прошепна — да ме разтърсваш. По дяволите!

Мередит го пусна и почти се разплака от облекчение, после се опита да се овладее. За последен път беше видяла баща си да колабира по този начин. Тогавя той почти *щеше да умре*. Но Мат беше млад и силен. Имаше висока температура, тресеше го, но сърцето му беше здраво. Огледа се и видя две шишенца на масичката до леглото. И на двете пишеше да се взима по една таблетка на всеки три часа.

— Мат — разбута го тя, мислейки, че е време да вземе отново от лекарствата. — Кога взе тези хапчета?

Чу я и се опита да си отвори очите, но преди да успее, тя сграбчи ръката му, приближи уста до ухото му и умолително го попита:

— Мат, чуваш ли ме?

— Не съм глух — изръмжа той дрезгаво — и няма да умра. Имам грип и бронхит. Просто взех повече таблетки.

Мат почувства, че леглото потъва, когато тя приседна до него. Стори му се, че го гали по челото. Трябва да беше някакъв смешен, нелеп сын: Мередит, притеснена, се суети над него, докосва челото му, гали го по косата.

— Сигурен ли си, че това е грип и бронхит? — попита го.

Устните му се изкривиха в немощна усмивка.

— Колко по-зле искаш да бъда?

— Смятам, че трябва да повикам лекар.

— Имам нужда от женска ласка.

— Аз ще свърша ли работа?

— Много смешно — прошепна той.

Сърцето ѝ трепна. Не искаше ли да ѝ каже, че тя *щеше да му бъде повече от достатъчно*?

— Оставям те да си почиваш.

— Благодаря — измърмори той, обръщайки се с гръб към светлината, и веднага заспа.

Мередит оправя одеялата и го зави. Беше заспал облечен и тя предположи, че така щеше да му бъде по-топло, отколкото с пижама. Спря се до вратата, за да изгаси лампата, и го погледна. Дишаше дълбоко и тежко, лицето му беше бледо. Но дори болен, той изглеждаше като огромен и страшен демон.

— Защо се получава така — попита тя спящия мъж, — че всеки път, щом се появя край тебе, *нищо* не се случва, както би трябвало?

Вдигна палтото си от стола и реши да отиде до колата, за да си вземе чантата. Преди да се упъти към стълбите, се спря, обърна се и изпълнена с носталгия и смътна тъга, огледа стаята. Не се беше променила — старият диван и двете кресла пред камината, лавиците с книги, лампите. Същата, но някак си по-малка и тъжна, с пръснати по пода кашони, някои от тях вече пълни с книги и опаковани във вестник неща.

[1] По скалата на Целзий — минус 5,5°. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

На сутринта все още валеше, когато Мередит влезе тихо в стаята на Мат, за да провери как е той. Продължаваше да го тресе, но температурата бе поспаднала.

Призори, след съня и топлия душ, неочакваното ѝ посрещане снощи изглеждаше по-скоро комично, отколкото разстройващо.

Обу тъмносини кадифени панталони и облеche пуловер с остро деколте. После се изправи пред огледалото, за да разреши косата, и леко се усмихна. Колкото повече си мислеше за изминалата нощ, толкова по-смешно ѝ се струваше всичко. След цялата ѝ нервност и напрежение, след дългото и изтощително каране във виелицата, те едва си бяха разменили няколко думи и Мат се бе строполил в краката ѝ, след което и двамата си бяха легнали, очевидно, реши тя за себе си, притежаваше някакво свръхестествено влияние върху Мат винаги когато се окажеше в близост до него.

Всъщност той беше твърде болен, за да я прогони. Не можеше да му съобщи новината, докато той е в това състояние, но разчиташе, че следобед щеше да се чувства по-добре и би се опитала да разговаря с него. Ако все още настоява да си върви, щеше да спечели време, като му кажеше истината само наполовина — че си е загубила ключовете в снега и не може да тръгне.

Доволна от плана си, Мередит среса косата си. Сложи си червило туш на миглите, после отстъпи назад и се огледа. Определено изглеждаше добре.

Мат лежеше с натезала глава. Ту се унасяше, ту се пробуждаше в това състояние усещаше, че може би вече е сутрин. Обърна глава, насили се да отвори очите си и потърси с поглед електронния часовник в спалнята си. Пред него, равномерно тиктакайки, старомоден пластмасов будилник показваше 8.30. Тогава си спомни: намираше се в Индиана и беше болен. От това, че едва можа да се обърне и да се пресегне за хапчетата до часовника, разбра, че все още е зле. Опита се да проясни главата си, но в слепоочията си усещаше туптенето на

хиляди чукчета. Температурата му беше спаднала и ризата му беше мокра от пот. Като взе чашата с вода и глътна хапчетата, установи, че би могъл да стане и след като си вземе душ, да се преоблече. Почувства се обаче толкова изтощен, че реши да поспи още един час. Легна отново и затвори очи, но нещо го смущаваше. Беше сънувал, че Мередит е дошла в снежната буря и му е помогнала да си легне. Чудеше се как подсъзнанието му можеше да роди толкова *странна* картина като *тази*. Мередит могла например да го бутне от някой мост или от ръба на планината, или да го разори, но всичко друго, по-малко разрушително, беше направо смехотворно.

Вече се унасяше отново, когато долови леки стъпки по скърцащите стъпала. Стреснат, той приседна, олюлявайки се, и тъкмо се канеше да отгърне завивките, когато на вратата се почука.

— Мат? — извика един нежен и мелодичен глас. Гласът на Мередит.

Ръката му замръзна и той впи невиждащ поглед в стената пред него.

— Мат, ще вляза — дръжката на вратата се раздвижи и реалността го стъписа. Не беше странен и нелеп сън. Тя стоеше пред него.

Като си помагаше с рамо, тя отвори вратата и заднешком бавно влезе в стаята. Заблудена от сравнително приятното му отношение предишната вечер, едва не изпусна таблата, когато зад нея сърдитият му глас изригна като вулкан:

— Ти какво правиш тук?

— Донесох ти един поднос — обясни тя, обърна се и тръгна към леглото му, изненадана от разярения му вид. Но изражението му не беше нищо в сравнение със злобата, изписала се на лицето му малко по-късно, когато съзря червената гумена торбичка.

— Какво, по дяволите — избухна той, — мислиш да правиш с *това*?

— За главата ти е.

— Това да не би да е твоята идея за *мръсна шега*! — попита той, а от тона му личеше, че е готов да убие човек.

Разстроена, Мередит остави подноса на леглото до него и отговори успокоително:

— Сложих лед в нея за тебе.

— Ти би... — изригна той и продължи застрашително: — Давам ти точно пет секунди да се махнеш от тази стая и още една минута — от тази къща, преди да те изхвърля — наведе се напред и Мередит разбра, че смяташе да отгърне завивките и да обърне подноса.

— Не! — изкрещя тя. — Няма никаква полза от това да ме заплашваш, защото не мога да си тръгна. Загубих си ключовете, когато слизах от колата. А и дори да не беше така, пак нямаше да си тръгна, преди да ти обясня заради какво дойдох тук.

— Не ме интересува! — отвърна Мат. Беше направо бесен, защото отново му се зави свят и трябваше да изчака преминаването на пристъпа.

— Снощи не се държа така — изрече тя отчаяно и вдигна подноса от одеялата, преди да го е обърнал на пода. — Не мислех, че ще се ядосаш толкова много само защото приготвих торба с лед за главата ти!

— Какво си направила? — попита той сподавено.

— Току-що ти казах. Приготвих ти торба с лед за главата... Мередит замълча, тъй като той изведнъж покри лицето си с длани и падна назад върху възглавниците. Раменете му се разтресоха, тресеше се цялото му тяло — от главата до петите. Сподавени звуци излизаха изпод ръцете му.

— Какво съм сбъркала? — избухна тя. Въпросът ѝ като че ли накара леглото да се разтресе още повече. — Ще извикам „Бърза помощ“! — тя остави подноса и изтича към вратата. — В колата имам телефон — изхвъркна от стаята и заслиза по стълбите надолу, когато смехът на Мат изригна зад нея: силен, гръмък смях; неспиращи изблици неконтролируем смях...

Младата жена се закова на място, обърна се и се заслуша. С ръка на перилата тя разсъждаваше върху причината за този смях. Тази дълга гумена торба я беше притеснила от самото начало.

Спомни си, че и при предишното си посещение в къщата беше виждала същата гумена вещ окачена зад вратата в банята. Ако имаше някакво по-специално предназначение, то тя не биваше да се оставя на видно място.

Спря се пред вратата, чувствайки се ужасно неловко. Тогава ѝ хрумна, че независимо от това какво неудобство беше изпитала, си заслужаваше. В края на краищата смехът го беше отклонил от

яростния му опит да я изгони. Дори болен, Матю Фаръл беше най-страшният зложелател, с когото някога се беше сблъсквала. А когато беше сърдит, ставаше ужасен. И все пак беше време да се опита да склучи мир с него.

Мередит взе решение: пъхнала ръце в джобовете си, тя си придаде вид на засегната и влезе отново в стаята. В момента, в който я видя, той отново избухна в смях. Независимо че беше почервеняла от яд, тя се приближаваше към него, като се опитваше да изглежда така, сякаш няма представа защо се смее той.

Изведнъж на Мат му дойде наум защо всъщност е дошла и усмивката му се изпари. Очевидно Мередит беше разбрала, че е купил земята, която тя искаше в Хюстън, и че сега щеше да ѝ струва десет милиона долара повече. Беше дошла, готова на всичко, за да го накара да промени решението си — дори ако това означаваше да му пригответи и поднесе поднос с храна в леглото. Отвратен от прозрачния ѝ опит да го манипулира, той я изчакваше да заговори първа, но тъй като тя мълчеше, учтиво я попита:

— Как ме намери?

Мередит схвана веднага промяната в настроението му.

— Отидох до вас снощи — призна. — Що се отнася до подноса...

— Остави това. Попитах те как ме намери.

— Баща ти беше у вас и си поговорихме. Той ми каза, че си тук.

— Май доста си се постарала, за да го убедиш да ти помогне — отвърна той с нескрито презрение. — Баща ми не би ти отделил и една секунда време.

Толкова много ѝ се искаше да го накара да я изслуша и да ѝ повярва, че кротко приседна на леглото до него.

— Разказах на баща ти някои неща и той ми повярва. След това ми каза къде си, за да дойда тук и да ти обясня и на тебе.

— Започвай да обясняваш тогава — той се облегна на възглавниците. — Но бъди кратка — добави, изненадан, че е могла да намери общ език с баща му, и любопитен поне малко да разбере какво се случило.

Мередит го погледна право в очите, студени и отблъскващи, и пое дъх. Само допреди малко тези очи блестяха от смях, а сега бяха ледени.

— Ще говориш ли — подхвърли той, — или ще седиш там и ще ме изучаваш?

Трепна от тона му, но продължи внимателно да го гледа.

— Ще говоря. Обяснението е малко сложно...

— Но, надявам се, убедително — иронизира я той.

Вместо да му отвърне със същото, както правеше в миналото, тя кимна и кротко му се усмихна.

— Надявам се.

— Хайде тогава! Но се придържай към същността на това, в което искаш да повярвам, и кажи точно какво предлагаш и какво очакваш от мене в замяна. Всъщност можеш да пропуснеш последната част. Зная към какво се стремиш, само ми е интересно как смяташ да го постигнеш.

Думите му достигаха съзнанието ѝ като порой от камшични удари, но без да сваля очи от него, тя започна да говори тихо и искрено:

— Това, в което държа да повярваш, е истината, която ще ти разкрия. Това, което предлагам, са някои миролюбиви предложения, които имах намерение да ти направя, отивайки снощи у вас. А онова, което желая в замяна — продължи, пренебрегвайки нареждането му да пропусне тази част, — е примирие, разбирателство между нас. Него най-много искам.

При последните ѝ думи на устните му заигра язвителна усмивка.

— И това е *всичко*, което искаш — примирие и разбирателство? — хапливата ирония в гласа му я накара да се почувства неудобно, тъй като усещаше, че той имаше предвид земята в Хюстън. — Е, сега, когато разбирам твоите чисто алтруистични мотиви, да чуем какво желаеш да предложиш.

— Предлагам ти одобрението на твоята молба до комисията на Саутвил — заяви тя и забеляза изненадата му от откровеността ѝ и от това, че е наясно със ситуацията. — Баща ми е блокирал сделката, но бих искала да знаеш, че *никога* не съм била съгласна с това. Имах скандал с него много преди да обядвам с тебе.

— Каква честност и лоялност от твоя страна...

— Убедена бях, че ще реагираш по този начин. На твое място и аз щях да постъпя така. Все пак можеш да ми повярваш, защото съм в състояние да го докажа: комисията за райониране в Саутвил ще одобри

молбата ти веднага, щом я подновиш. Баща ми даде думата си, че не само няма да блокира молбата ти, а напротив, ще използва влиянието си тя да бъде удовлетворена. На свой ред ти обещавам да се уверя лично, че ще удържи на думата си.

— Какво те кара да смяташ, че ще повярвам на твоята или на неговата дума? Нека склучим сделка с *теб* — добави той с нежен, но заплашителен глас. — Ако молбата ми бъде одобрена до пет часа във вторник вечерта, без да бъде подавана отново, ще оттегля съдебното дирене, което моите адвокати подготвят за сряда: съдебно дирене срещу баща ти и сенатор Дейвис за техния противозаконен опит да повлияят на обществени служители, и още едно съдебно дело — срещу комисията за райониране на Саутвил за преднамерено действие срещу интереса на тяхната община.

Стомахът ѝ се сви от притеснение, като разбра, че той беше запланувал да направи това, и от невероятната скорост, с която мобилизираше всички сили за отмъщение. Както се бяха изразили в „Бизнес Уик“ за него: „Един човек, който е носител на атавистични белези за дните, когато борбата «око за око — зъб за зъб» е била смятана за справедливост, а не за жестоко и нечовешко отмъщение.“ Потискайки страха си, Мередит си припомни, че независимо от факта, че Мат имаше основателна причина да я ненавижда, той все пак се беше опитал да се държи сърдечно с нея. Едва след като беше преминал всички граници на търпението, бе насочил гнева си срещу баща ѝ и нея. Това възвърна куража ѝ и още нещо — породил някаква нова нежност у нея към този сърдит, динамичен човек, показал толкова много сдържаност.

— Разбра ли? — нетърпеливо попита Мат и остана занемял пред нежния израз в очите ѝ.

— Няма да има повече никакви действия на отмъщение от страна на баща ми — големи и малки.

— *Означава ли това* — попита той, забавлявайки се, — че мога да бъда член на тоя ваш изключително малък провинциален клуб?

Изчервявайки се, тя кимна.

— Клубът в Гленмор не ме интересува. Никога не ме е интересувал.

— Какво друго предлагаш? — когато тя се поколеба да отговори, той загуби търпение. — Да не искаш да ми кажеш, че това е било

всичко? Че това е цялото ти предложение? И че сега се предполага да простя, да забравя и да ти дам каквото наистина искаш?

— Какво разбираш под „наистина искаш“?

— Хюстън — поясни ледено. — Сред твоите благородни подбуди ти пропускаш мотива от тридесет милиона долара, който те накара да изтичаш до дома ми снощи. Или може би погрешно разбирам безкористността на твоите действия, Мередит?

Тя го изненада отново, като тръсна глава и тихо призна:

— Вчера разбрах, че си купил земята в Хюстън. Прав си, това ме подтикна да отида в дома ти.

— И след това те докара тук — добави жлъчно той. — И за това, че сега си тук, си готова да кажеш или направиш всичко, само и само да ме накараш да си променя решението и да ти продам имота за толкова, за колкото съм го купил. Просто докъде желаш да стигнеш?

— Какво имаш предвид?

— Искам да зная това ли е всичко? Със сигурност тези няколко незначителни концесии не са най-доброто, което можеш да направиш.

Понечи да му отговори, но на Мат му беше омръзнало всичко това.

— Нека ти спестя отговора — подхвърли нагло. — Нищо, което ще направиш или ще кажеш, сега или в бъдеще, не би означавало нещо за мен. Можеш да обикаляш около леглото ми, можеш да ми предложиш игрички в леглото, но имотът в Хюстън ще ти струва тридесет милиона, ако искаш да го притежаваш. Ясно ли е?

Реакцията ѝ го накара напълно да занемее.

— Съвършено ясно е — отговори тя смирено и бавно се изправи.

— Тръгваш си, доколкото разбирам?

Поклати глава и леко се усмихна.

— Ще вдигна капака от подноса със закуската ти и ще се въртя загрижено около леглото ти.

— За бога, недей! — избухна Мат, изпускайки леко ситуацията изпод контрол. — Не разбра ли какво казах току-що? Нищо, което ще направиш, няма да бъде в състояние да ме накара да променя решението си за имота в Хюстън.

Изражението ѝ се промени, но очите ѝ останаха все така нежни, вирайки се в неговите.

— Вярвам ти.

— Е, и? — ядът му отстъпи пред пълно поражение, дължащо се преди всичко на лекарството, което му пречеше да се съсредоточи.

— Приемам решението ти като... като вид наказание за минали дела. Не би могъл да намериш по-добър начин, наистина, Мат — призна тя. — Искях да притежавам този имот за „Банкрофт и компания“ и доста ще ме боли, когато отиде в други ръце. Не можем да си позволим да платим тридесет милиона — погледна я невярващ. — Отне ми нещо, което страшно много желяех. Сега, когато го имаш, би ли приел, че сме наравно и ще се съгласиш ли на примирие?

Съзерцавайки я, Мат окончателно и напълно разбра какво го беше завладяло у нея преди време. Мередит Банкрофт беше истинска, стопроцентова жена — променлива и непредсказуема, високомерна и сладка, умна и сериозна, искрена и своенравна, невероятно точна, несъзнателно предизвикателна.

Какъв смисъл имаше да води тази смехотворна война с нея? Ако я прекрати, всеки един от тях можеше да следва своя собствен път без повече огорчения. Миналото трябваше да бъде погребано още преди години, а не сега. Получи възмездие си — десет милиона долара, защото не беше допуснал дори и за секунда, че тя не би открила начин да изкара допълнително пари. Почти щеше да се откаже от намерението си, когато изведнъж си спомни как влезе при него с поднос в ръце и трябваше да потисне напирания в него смях. В момента, в който изражението му се промени, тя усети, че той е готов да капитулира, отпусна рамене и очите ѝ блеснаха от успокоение. Фактът, че Мередит го разбираше така добре, го накара да удължи и поддържа подозрението ѝ. Като скръсти ръце на гърдите си, той заяви:

— Не сключвам сделки, когато лежа по гръб.

Не можеше да я измами.

— Смяташ ли, че една закуска би се отразила добре на твоето благоразположение? — попита тя с усмивка.

— Съмнявам се — отговори ѝ, но усмивката ѝ беше толкова заразителна, че и той започна да се усмихва напук на себе си.

— И аз така мисля — пошегува се тя и му подаде ръката си. — Мир?

Мат реагира машинално на жеста и протегна ръка, но изведнъж тя дръпна своята и с дяволита усмивка каза:

— Преди да се съгласиш, има нещо, за което трябва да те предупредя.

— И то е?

Гласът ѝ звучеше почти сериозно.

— Смятам да те съдя за имота в Хюстън. Не бих искала забележката ми преди малко да те подвежда, че доброволно приемам загубата му като наказание. Когато казах това, имах предвид, че ако съдът не те принуди да го продадеш по текуща пазарна цена, ще приема положението, без да изпитвам лоши чувства към тебе. Надявам се, че каквото и да се случи по този въпрос, то е само бизнес, без никакъв личен мотив.

Очите на Мат блестяха от смеха, който се опитваше да потисне.

— Възхищавам се на твоята честност и упоритост — призна ѝ той искрено. — Все пак, предлагам ти да си помислиш дали да ме даваш под съд. Ще ти струва цяло състояние да ме осъдиш за измама или каквото друго измислиш. При всички случаи си бита карта.

Мередит знаеше, че е прав, а и загубата на имота в Хюстън не я вълнуваше толкова в момента. Беше въодушевена, тъй като вече беше спечелила нещо по-важно от едно съдебно дело. По някакъв начин беше успяла да накара този горд мъж да приеме примирието. Решена да укрепи това завоевание и да разведри атмосферата, тя продължи:

— Всъщност по-скоро смятах да те съдя за спиране на търговски инвестиции или нещо такова. Какви шансове бих имала според тебе?

Мат се престори, че разсъждава, после тръсна глава и заяви:

— И това няма да мине в съда. Ако си твърдо решена да ме осъдиш, по-добре да бъде за заговор.

— Бих ли могла да спечеля?

— Не, това би бил един по-забавен процес.

— Ще си помисля по това предложение — обеща му тържествено.

Той ѝ се усмихна. Мередит също му отвърна с усмивка. И в този продължителен момент, изпълнен с топлина и разбирателство, единадесетгодишната преграда от гняв и тъга между тях започна да се разчупва и след това се сгромоляса. Бавно, несигурно Мередит протегна ръка в знак на помирение и приятелство. Гледаше как ръката му посяга към нейната, как дланта му докосва нейната длан. После пръстите му — силни и топли, обхванаха и притиснаха здраво нейните.

— Благодаря ти — прошепна тя и вдигна поглед към него.

— Моля — тихо отговори той, задържа още малко ръката ѝ и после я пусна. Напускайки миналото.

Като непознати, които случайно са споделили нещо по-лично, отколкото са възнамерявали или очаквали, и двамата се опитаха веднага да се оттеглят в по-сигурни води. Мат се облегна на възглавниците, а тя насочи вниманието си към забравения поднос с храна и лекарства. С крайчеца на окото си той я гледаше как взе с два пръста обидното гумено нещо и го остави на пода, така че да не се вижда. Обърна се към него, остави подноса на масичката до леглото и отново се усмихна.

— Изглежда вкусно — излъга Мат, оглеждайки това, което беше върху табличката. — Много обичам рициново масло — като подправка, разбира се. Предполагам, че това миризливо лепкаво нещо в синьото бурканче е основното ястие, нали?

Мередит избухна в смях и взе една чиния, захлупена с купичка.

— Рициновото масло беше само за *шега*.

Сега, когато емоционалната битка между тях беше приключила, Мат усети, че започва да губи и битката да остане буден. Клепачите му натежаваха все повече. Не беше толкова болен, колкото изтощен. Очевидно тия проклетите хапчета донякъде бяха виновни за това.

— Оценявам жеста, но не съм гладен.

— И не смятах, че ще бъдеш — тя го гледаше със същата нежност, която се излъчваше от тюркоазните ѝ очи през цялата сутрин. — Но все пак трябва да хапнеш нещо.

— Защо? — попита той и тогава със закъснение се сети, че Мередит всъщност беше приготвила подноса специално за него. Жената, която преди единадесет години не знаеше как да включи дори печката, а и не беше поискала да се опита. Развълнуван от нейната загриженост, седна отново в леглото.

Тя приседна до него.

— Трябва да ядеш, за да се възстановиш — обясни, подавайки му чашата с бялата течност.

— Какво е това?

— Топло мляко. Намерих една кутия в шкафа.

Направи гримаса, но послушно пое чашата и я изпи.

— С масло е — добави Мередит, когато той се закашля.

Мат върна чашата, облегна глава на възглавниците и затвори очи.

— Откъде ти хрумна? — прошепна дрезгаво.

— Просто това ми даваше гувернантката, когато боледувах като малка.

Повдигна клепачи и в сивите му очи затрептя хумор.

— И като си помисля, че завиждах на богатите деца...

Тя му отвърна с усмивка и започна бавно да изважда препечените филийки.

— Ще ги изям по-късно, обещавам — каза той, полагайки върховни усилия да държи отворени очите си. — Точно сега искам само да спя.

Изглеждаше толкова отпаднал, че Мередит неохотно се съгласи.

— Добре, но вземи поне този аспирин.

Мат послушно глътна хапчето. Доволна, тя стана.

— Искаш ли да ти донеса нещо друго?

— Свещеник — изхриптя той.

Младата жена се засмя и излезе.

ГЛАВА 36

До обяд действието на хапчетата беше преминало. Мат се почувства значително по-добре, въпреки че беше изненадан от слабостта си, след като не беше правил нищо друго, освен да вземе душ и да си обуе дънките. Леглото го мамеше да си легне отново, но той не му обърна внимание. Долу Мередит очевидно приготвяше обеди, тъй като я чуваше да се движи из кухнята. Извади електрическата самобръсначка, която си беше купил от Германия, включи я и така застина с машинката в ръка. Мередит беше долу...

Невъзможно. Немислимо. Не беше истина. Осъзнаваше, че мотивите за присъствието ѝ и спокойствието, с което беше приела новината за Хюстън, изглеждаха невероятни. Мат започна да се бръсне. Навън отново валеше и беше адски студено, ако се съдеше по ледените висулки по дърветата. Но вътре беше топло и неочаквано уютно, а простата истина беше, че не му се занимаваше с опаковане на книгите, не беше и достатъчно болен вече, за да пази леглото и се визира в тавана. Компанията на Мередит, въпреки че нямаше нищо общо с отмората, щеше да бъде едно приятно развлечение.

Докато сновеше из кухнята, Мередит чу, че той крачи из стаята над нея. Взе подноса и тръгна към стълбите. Довечера или на сутринта щеше да му разкаже какво се беше случило с тяхното дете, не точно сега. От друга страна, страшно много ѝ се искаше да приключи с тази част от посещението си, да изтрие завинаги оскърблението, гнева и болката, които двамата бяха преживели. Тогава щяха да обърнат нова страница. Биха могли наистина да се помирят, може би дори да спечелят едно взаимно и чисто приятелство, и най-сетне да сложат край на този бурен и обречен от самото начало брак. Тази сутрин Мат беше склонен да остави нещата в миналото, но тя не искаше и да мисли за евентуалната му реакция, когато откриеше докъде всъщност се простираше коварството на баща ѝ.

Засега беше доволна, че той е потопен в блажено невежество за нещата, които предстоеше да научи. Трябваше да си даде кратка

почивка... за да се подготви за предстоящия мъчителен разговор — както за нея, така и за него. Хрумна ѝ, че беше необикновено щастлива от перспективата да прекара една спокойна вечер в негова компания. В края на краищата, след като бяха стари приятели, и двамата заслужаваха да подновят приятелството си.

Спря пред вратата му, почука и извика.

— В добро настроение ли си?

— Да. Влез.

Отвори вратата и го видя, че стои пред огледалото без риза и се бръсне. Смутена, тя отмести поглед от бронзовия гръб и подскачащите му мускули. Забелязал реакцията ѝ, Мат присви вежди в огледалото.

— Не е нещо, което не си виждала преди — отбеляза сухо.

Упрекна се за това, че се държи като неопитна девственица, и изтърси първото нещо, което ѝ дойде наум:

— Истина е, но сега съм сгодена.

Ръката му застина.

— Имаш си голям проблем — добави той след кратко напрегнато мълчание. — Съпруг и годеник.

— Когато бях млада, бях свита и безинтересна за момчетата — пошегува се тя и остави подноса. — Сега се опитвам да наваксам за загубеното — като се обърна към него, добави с по-особена нотка в гласа си: — От думите на баща ти, доколкото разбирам, не съм единствената, която има проблем със съпруг и годеник. Очевидно смяташ да се ожениш за момичето, чиято снимка е на бюрото ти.

— Това ли каза баща ми?

— Да. Истина ли е?

— А има ли някакво значение?

— Не.

Мат изключи самобръсначката.

— Бих ли могъл да те помоля за една услуга?

— Разбира се.

— Прекарах две изтощителни седмици и очаквах с нетърпение идването си тук, за да остана на тишина и да си почина.

Мередит се почувства така, сякаш ѝ беше зашлевил плесница.

— Съжалявам, че наруших спокойствието ти.

На устните му заигра усмивка.

— Ти *винаги* си нарушавала спокойствието ми, Мередит. Всеки път, когато се срещнем, целият свят около нас се обърква. Не съжалявам за това, че си тук, но бих искал да прекарам един приятен следобед, без да се занимавам с неприятни неща точно сега.

— Всъщност аз се чувствам по същия начин.

Двамата се изгледаха, после Мередит се обърна и взе хавлиения халат, преметнат на един от столовете.

— Облечи това и после можеш да обядваш.

Мат послушно навлече халата и седна, вперил недоверчив поглед в покритите чинии.

— Какво има в оная купичка? — попита той предпазливо.

— Наниз чесън — излъга Мередит тържествено, — да го увесиш на врата си — той все още се смееше, когато тя вдигна капака. — Дори аз мога да приготвя супа от консерва и да направя сандвич, като сложа парче месо върху две филии хляб.

— Благодаря — каза той искрено. — Много мило от твоя страна.

След като се нахрани, двамата слязоха долу и седнаха пред камината, която той настоя да запали. Известно време разговаряха спокойно за неща, които не биха предизвикали спор — за времето, за сестра му и накрая за книгата, която четеше. Тя забеляза, че той се измори.

— Не би ли искал да си легнеш пак?

— Не, по-добре ми е тук, долу — изтегна се на дивана и бавно отпусна главата си върху възглавницата.

След като спа един час, Мат се събуди със същата мисъл, която го беше спходила сутринта — сънуваше, че Мередит е при него. Но когато обърна главата си леко и погледна към стола, където беше седяла по-рано, се убеди, че не е сън. Тя беше там — подвила крака под себе си, правеше записки в един жълт бележник. Светлината на огъня позлатяваше косата ѝ, а гладките ѝ бузи озаряваше с лек розов отблясък. Гледаше я как работи и се усмихваше вътрешно. Тя приличаше по-скоро на прилежна ученичка, която пише домашните си, отколкото на временно изпълняващ длъжността президент на национална верига магазини за търговия.

— Върху какво работиш?

Жената на стола се усмихна и вместо „алгебра“ или „геометрия“, отвърна:

— Подготвям обзор за развитието на пазара. Трябва да го представя на следващото заседание на Борда на директорите. Надявам се, ще ги убедя да ми разрешат по-широка гама стоки с наша, собствена марка. Универсалните магазини — обясни тя, — особено магазини като „Банкрофт“, печелят изключително много от продажби на стоки със собствени етикети. Ние обаче не се възползваме достатъчно от това положение, за разлика от „Ниймънз“ и „Блумингдейл“, например.

Както по време на обета, така и сега, Мат изведнъж бе силно впечатлен от тази страна на нейната личност — делова жена. Отчасти може би, защото контрастираше толкова много с представата му за нея от миналото.

— Защо не сте се възползвали от тази възможност? — попита той.

— Никога не бихме могли да го направим — разясни му тя, когато той я подтикна да помисли за закупуването на техни собствени производствени мощности в Тайван или Корея.

— Защо пък не? Ако притежавате ваши собствени мощности, бихте елиминирали всичките си проблеми с качествения контрол и с доверието на потребителите.

— Прав си, но просто не бих могла да си го позволя. Нито сега, нито пък в близко бъдеще.

Явно тя не го разбираше.

— Не ти предлагам да използваш ваши собствени пари! Вземи кредит от банката, банкерите са за това — добави той, забравяйки за момент, че годеникът ѝ упражняваше точно тази професия. — Банкерите ти заемат твоите собствени пари тогава, когато са убедени, че това, за което искаш кредита, е сигурно нещо. Тогава ти взимат лихва, понеже са ти отпуснали парите — а когато заемите се изплатят, ти заявяват колко са щастливи, че са поели риска вместо тебе. Сигурно знаеш как стават тия работи.

Мередит избухна в смях.

— Напомняш ми моята приятелка Лиза — тя не е особено възторгната от професията на годеника ми. Смята, че Паркър трябва просто да ми дава парите, когато ми потрябват, без да настоява за обичайното обезпечение.

Усмивката му леко се помрачи при споменаването на годеника ѝ, но след това прерасна в шок, когато тя допълни:

— Повярвай ми, започвам да ставам експерт по търговско кредитиране. „Банкрофт“ е вече на кредит, а откровено казано, и аз също.

— Какво искаш да кажеш с „и аз също“?

— Разрастваме се много бързо. Ако навлезем в дадена област, която е била разработена от някой друг, разходите намаляват, но също и печалбите. Така че обикновено развиваме съответната търговия сами, тогава даваме на лизинг част от нея на други търговци. Цяло състояние струва да се направи това и за целта осигуряваме средствата — от кредит.

— Разбирам, но какво общо има това лично с тебе?

— Необходимо е обезпечение, за да получиш заем — напомни ми. — „Банкрофт и компания“ вече са дали като обезпечение всичко, което имат, както и самите магазини, разбира се. Искан да пробия в Ню Орлийнс и Хюстън, за да вложа стоки и собственост в доверителния фонд за обезпечения. След една седмица ще навърша тридесет години и доверителният фонд, който дядо ми е открил в моя полза, минава под мое управление.

Видя го, че се намръщи, и бързо добави:

— Няма основание за безпокойство. Магазинът в Ню Орлийнс се справя с изплащането на заема.

Мат беше напълно онемял.

— Да не би в момента да ми казваш, че ти лично си гарантирала този заем за магазина в Ню Орлийнс?

— Трябваше да го направя.

Той се опита да говори спокойно:

— Никога не прави това отново — предупреди я. — Никога не залагай свои пари за бизнес сделки. Казах ти, че банките са за това. Те печелят от лихвата, нека да поемат риска. Ако бизнесът се провали и магазинът в Ню Орлийнс не може да погасява заема, ти ще трябва да го направиш, а ако не можеш, банката ще те довърши.

— Нямахте друг начин.

— Ако твоята банка ти е внушила това, то тя е мошеник — прекъсна я той. — „Банкрофт и компания“ е утвърдила се, печеливша корпорация. Една банка има правото да поиска от някого персонална

гаранция за кредитиране на бизнес само в случай на неизвестно лице без почтено кредитно досие — тя отвори уста и понечи да му противоречи, но Мат я спря, като вдигна ръка. — Зная, че ще се опитат да те накарат лично да подпишеш. Много биха искали да имат петдесет консигнанта с обикновена ипотeka на жилищата си, ако можеха да ги осигурят, тъй като това елиминира техния риск. Но никога, при никакви обстоятелства, не се подписвай лично за кредит на „Банкрофт“ отново. Смяташ ли, поне за секунда, че bankerите молят директорите на „Дженеръл Мотърс“ да гарантират лично банковите кредити за собствената им корпорация?

— Не, разбира се, че не. Но нашият случай е малко по-различен.

— Това е, което банките винаги се опитват да кажа. Кой, по дяволите, е bankerът на „Банкрофт“?

— Моят годеник... „Рейнолдс Маркънтайл Тръст“ — поясни тя.

— Голяма сделка е изработил годеникът ти за тебе — заяви той саркастично.

Дали тази забележка не беше породена от мъжко съперничество?

— Не си разумен — тихо се обади тя. — Има нещо, което забравяш. Банковите контролори проверяват отпуснатите от банката кредити, и сега, когато банките навсякъде непрекъснато фалират, ревизорите се мръщят за това, че банките инвестират неудачно, давайки големи кредити. „Банкрофт и компания“ дължи стотици милиони на „Рейнолдс Маркънтайл“. Паркър не би могъл лесно да ни предоставя парични заеми — особено сега, когато сме сгодени, — освен ако не дадем достатъчно обезпечение.

— Би трябвало да има някаква друга форма на обезпечение, която бихте могли да използвате като гаранция. Ами акциите ти в магазина?

Тя преглътна и поклати глава.

— Вече съм ги използвала, а и баща ми направи същото. Има само един голям акционер на „Банкрофт и компания“, който не е заложил акциите си.

— Кой?

На нея вече й се искаше да отклони разговора в друга насока и се възползва от предоставената й възможност.

— Майка ми.

— Майка ти ли?

— И аз имам такава, знаеш ли? — напомни му сухо. — Дали са й голям брой акции като част от бракоразводното споразумение.

— Защо майка ти не предложи акциите си на банката? Съвсем разумно е, тъй като това ще й донесе печалба. Стойността на акциите се повишава с всеки изминат ден за това, че „Банкрофт и компания“ продължават да се разрастват и просперират.

Като остави бележника настрана, Мередит го погледна.

— Не го е направила, тъй като не е била помолена да го направи.

— Ще ти бъде ли удобно да ми кажеш защо не е била помолена?

— Защото живее някъде в Италия и нито баща ми, нито аз сме имали нещо общо с нея, откакто съм навършила годинка — изведнъж реши да му каже нещо, за което обикновено предпочиташе да не си спомня. Наблюдавайки го за реакцията му, продължи с усмивка. — Моята майка е Каролин Едуардс.

Той сви вежди в недоумение и тя му подсказа:

— Спомняш ли си един стар филм с Кари Грант? Той е на Ривиерата, а принцесата на някакво митично кралство избягва оттам...

По израза му разбра, че се беше сетил точно кой е филмът и коя е филмовата звезда, изпълняваща женската роля.

Той я погледна изненадан и се усмихна.

— Тя е твоята майка?

Мередит кимна утвърдително.

Замислен, Мат мълчаливо сравни Мередит със звездата от филма. Каролин Едуардс е била красива, но дъщеря й беше още по-красива. Тя пленяваше с излъчването си, което идваше отвътре и озаряваше изразителните й очи с онази естествена изтънченост, която не можеше да бъде придобита в някаква актьорска школа. Притежаваше изваян нос, на който и скулпторите биха завидели, нежни скули, романтична уста, която мамеше и приканваше мъжа да я обсипе с целувки, и в същото време всичко останало у нея го предупреждаваше да стои на разстояние.

Дори ако този мъж беше неин съпруг...

Мат прогони тази мисъл от главата си в мига, в който го споходи. Бяха женени само по технически причини, в действителност си бяха чужди един на друг. Интимни непознати, напомни демонът в главата му, и той се насили да не сваля поглед по-надолу от остроото деколте на жълтия й пуловер. Нямаше обаче нужда да гледа. Някога беше

изследвал и целувал сантиметър по сантиметър гърдите ѝ, които сега предизвикателно повдигаха пуловера. Все още си спомняше — как изпълваха ръцете му, мекотата на кожата ѝ, твърдостта на зърната ѝ, благоуханието... Раздразнен от насоката на мислите си, той се опита да се убеди, че такава би била естествената реакция на всеки мъж, изправен пред жена, притежаваща способността да изглежда едновременно невинна и прелъстителна. Като се усети, че я беше гледал прекалено дълго, той се върна към темата на разговора им.

— Винаги съм се чудил откъде имаш това красиво лице... И Господ знае, че в никакъв случай не приличаш на баща си.

Изненадана от неочаквания комплимент и поласкана, че той смяташе лицето ѝ за красиво дори сега, когато приближаваше трийсетте, Мередит леко повдигна рамене.

— Как така досега не съм разбрал коя е майка ти?

— Нямахме много време за разговори преди.

„Защото бяхме твърде заети с това да се любим“ — отговори си той наум, връхлетян от спомена за онези горещи, безкрайни нощи. Тогава я беше държал в ръцете си, бе сливал тялото си с нейното, изгаряйки от копнеж да ѝ достави удоволствие и да бъде близо до нея.

— Чувал ли си някога за „Сийборд Консолидейтид Индъстрийз“?

— Струва ми се, че има такава фирма във Флорида. Това е холдинг, който първоначално е притежавал няколко големи химически фирми, а по-късно е привлякъл други производства в областта на минната, въздухоплавателната и компютърната промишленост. Даже имат верига от аптеки.

— Супермаркети — поправи го тя с тази закачлива усмивка в ъгълчетата на устните си, винаги предизвиквала жаждата му да ги покрие с целувки. — „Сийборд“ е бил основан от дядо ми.

— И сега твой ли е?

— Не, притежават го втората му съпруга и двамата ѝ синове. Дядо ми се ожени за секретарката си седем години преди да почине. По-късно осинови момчетата и им завеща „Сийборд“.

— Трябва да е доста способна в бизнеса жена — развила е „Сийборд“ в голям и добре печеливш конгломерат.

Неприязната ѝ към тази жена я накара да отрече една такава оценка и тя разкри повече, отколкото имаше намерение:

— Шарлот разрасна корпорацията, но тя винаги е била много мощна. Всъщност „Сийборд“ притежаваше всичко, което семейството е придобило за поколенията, а „Банкрофт и компания“ — имам предвид универсалния магазин — беше около една четвърт от общите активи. Така че, разбираш ли, неслучайно тя е развила „Сийборд“ до такава степен.

По всяко друго време не би споделила толкова много, но днес беше специален ден. Беше ѝ приятно да седи срещу Мат след всичките тези години с пълното съзнание, че възстановява едно приятелство. А и бе поласкана от неговата заинтересованост към разказваното от нея. Всичко това, съчетано с уюта от прациящите в огъня клони, докато навън снегът се трупаше по прозорците, създаваше атмосфера, насърчаваща откровеността. Тъй като той деликатно се въздържаше от по-нататъшно любопитство относно нещата, за които говореха, Мередит непринудено продължи:

— Шарлот и баща ми се ненавиждаха и когато дядо се ожени за нея, това предизвика такъв срив между двамата, че той никога не беше превъзмогнат. По-късно, може би като отмъщение за това, че баща ми го отбягваше, дядо ми законно осинови синовете на Шарлот. Ние дори не знаехме за това, преди да прочетат завещанието му. Беше разделил имуществото си на четири равни части: една — на баща ми, а останалите — на Шарлот и синовете ѝ, чиито дялове бяха под неин контрол, разбира се.

— Не усещам ли някаква нотка на неприязън, когато споменаваш тази жена?

— Вероятно.

— Защото е сложила ръка върху три четвърти от имуществото на дядо ти ли — подхвърли Мат, — вместо върху половината, което би било по-нормално?

Наближаваше време за вечеря, затова тя побърза да довърши:

— Не заради това не мога да я понасям. Шарлот е най-коравосърдечната, най-студената жена, която някога съм познавала, и мисля, че нарочно задълбочи отчуждението между баща ми и дядо ми. Не че ѝ костваше много от нейна страна — приключи с тъжна усмивка. — Двамата бяха вироглави и избухливи. Твърде много си приличаха по темперамент, за да могат да живеят в разбирателство. Веднъж, когато се караха за начина, по който баща ми управляваше магазина, чух дядо

да му крещи, че единственото свястно нещо, което баща ми бил направил в живота си, било да се ожени за майка ми. И след това го оплескал така, както развалял магазина — поглеждайки към часовника, тя се изправи и каза: — Стана късно, може би си гладен. Ще приготвя нещо за хапване.

— А баща ти наистина ли оплескваше работата в магазина? — попита Мат, влизайки с нея в кухнята.

Тя се засмя и поклати глава.

— Не, сигурна съм, че не беше така. Дядо ми имаше слабост към красивите жени. Беше луд по майка ми и бесен по онова време заради развода. Всъщност той й даде акциите от „Банкрофт“ — това щяло да напомня на баща ми непрекъснато, че всеки път, когато магазинът има печалба дори само един долар, тя ще получава част от нея в дивиденди.

— Изглежда е бил голям джентълмен — отбеляза саркастично Мат.

Мередит бе насочила вече вниманието си към вечерята. Отвори шкафа, чудейки се каква по-лека храна би могла да приготви.

Той обаче отиде направо до хладилника и извади оттам пържоли.

— Какво ще кажеш за това?

— Пържоли? Яде ли ти се нещо тежко?

— Определено. Цял ден не съм хапвал нищо нормално.

Независимо че не се интересуваше от вечерята, на него не му се искаше да приключат разговора си. Беше романтично изживяване и за двамата, почти като в романите — тя беше тук сега и играеше ролята на всеотдайна, внимателна съпруга, която се грижи за своя съпруг, възстановяващ се след боледуване. Започна да разопакова месото, но скрито я наблюдаваше как стои до рамото му и завързва хавлиена кърпа на кръста си вместо кухненска престилка.

— Баща ти казва ли, че изпускаш работата в магазина? — пошегува се Мат.

Докато изваждаше хляба, тя му хвърли весел поглед.

— Само когато е в необичайно добро настроение.

Опита се да му покаже, че не е необходимо да й съчувства.

— Потискащо е, когато по време на заседания се държи грубо с мене пред останалите директори, но те вече са свикнали. Още повече, че също са изпитали гнева му по един или друг начин. Разбираш ли, хората са наясно, че баща ми е човек, който трудно приема, че някой

друг е способен да постигне нещо без неговия съвет или намеса. Винаги наема компетентни и образовани хора, които раждат суперидеи, а след това ги принуждава да приемат неговите. Ако даден проект се осъществи, той си приписва заслугата за успеха, ако се провали, другите са изкупителната жертва. Тези, чиито идеи успеят, получават повишение, но не и благодарности и признание. Всеки следващ път битката започва отначало. И така е с всяко нововъведение.

— А ти? — попита той и се облегна на стената до нея. — Ти как се справяш с нещата, след като сама движиш всичко сега?

Мередит се спря за момент и си припомни заседанието, което Мат водеше в деня на нейното посещение в офиса му.

— Постъпвам като тебе — отговори тя тихо.

Той повдигна учудено вежди.

— Откъде знаеш как действам?

— Наблюдавах те в деня, когато дойдох в твоя офис. Винаги съм знаела, че има и по-добър начин да се ръководят изпълнителните директори от този на баща ми. Но не бях сигурна дали няма да решат, че съм слаба и постъпвам по женски, ако проведа един по-открит диалог, когато стана президент.

— Е, и? — подтикна я, усмихвайки се леко.

— И ти правеше точно това с твоя състав тогава. Никой обаче не би те обвинил *някога*, че си неубедителен или действаш по женски. И така — приключи тя на един дъх, смеейки се — реших да се държа точно като тебе, когато порасна!

Настъпи неловко мълчание. Мередит се почувства неудобно, а Мат беше поласкан от нейната похвала много повече, отколкото искаше да си признае.

— Благодаря — произнесе той официално.

— Моля. Ами защо не седнеш, а аз ще приготвя нещо да хапнем.

След вечерята се върнаха във всекидневната. Тя застана пред библиотеката и започна да преглежда старите книги и игри. Беше прекарала един чудесен, незабравим ден и този факт я караше да се чувства виновна пред Паркър и някак неловко за... нещо, което не можеше да определи с думи. Но да, би могла, помисли си откровено пред себе си, би могла лесно да го формулира, въпреки че не можеше да разбере защо ѝ действаше така силно. Твърде много мъжественост цареше в тази къща и не ѝ даваше спокойствие, твърде много мъжки

чар, твърде много спомени започваха да се събуждат. Не беше си помисляла за нещо подобно, когато пътуваше за фермата.

Той я наблюдаваше от канапето. Когато се задържа доста дълго време пред полицата със старите игри, си помисли, че може би съзерцаваше играта „Монополи“... и си е спомнила за последния път, когато бях играли на нея.

— Би ли искала да опиташ? — попита той.

Тя се обърна.

— Да опитам какво?

— Помислих, че гледаш една от игрите — тази най-отгоре.

Тогава Мередит я видя, „Монополи“. И всичките ѝ мисли и грижи изведнъж се изпариха пред перспективата да прекара следващите няколко часа, играейки с него на „Монополи“. Усмихна му се мило и се пресегна да вземе кутията.

— Искаш ли да играем?

— Предполагам, че бихме могли — отвърна той и издърпа одеялото от канапето, за да могат да седнат там и да разположат играта между тях.

Два часа по-късно Мат притежаваше Бродуок, Парк Плейс, зелени площи, червени площи, жълти площи, всичките четири жп гари и двата завода; на практика бордюрът беше покрит само с негови къщи и хотели, на които Мередит трябваше да плаща наем всеки път, когато нейният знак се приземяваше на негова собственост.

— Дължиш ми две хиляди долара за последния ход — напомни той, предоволен от вечерта и напълно очарован от жената, успяла да превърне игра като „Монополи“ в една от най-приятните и забавни вечери, които беше прекарвал от години. — Предаваш ли се?

Мередит го погледна открито и го смути с нахалството си:

— Останали са ми само петстотин. Ще ми отпуснеш ли кредит?

— Нямах никакъв шанс. Спечелих. Предай се.

— Богаташите са безсърдечни — заяви тя и изсипа парите в дланите му. Опита се да се намръщи, но безрезултатно. — Трябваше да предвидя последния път, когато играхме на тази игра — а ти купи всичко наоколо и обра парите ни, — че ще станеш известен, богат магнат.

Мат я погледна изпитателно за миг и после сериозно я попита:

— А това щеше ли да е от значение за тебе?

Тя трепна и сърцето ѝ прескочи от прекия, неочакван въпрос. Опитвайки се да го отмине и да възстанови настроението си, тя си придаде вид на засегната и започна да събира играта.

— Ще съм ви благодарна, ако не намеквате, че съм била користолюбива на младини, господин Фаръл. Достатъчно ме унижихте за една вечер, като спечелихте всичките ми пари.

— Права си, направих го — отговори ѝ Мат, подражавайки на безгрижния ѝ тон. Ядоса се на себе си, защото внезапно се бе зачудил с какво да я задържи при себе си. Изправи се и се зае с огъня в камината. Докато свърши, вече се беше овладял.

— Като говорим за пари — каза той, когато тя остави играта обратно на мястото ѝ, — ако някога лично даваш отново гаранция за кредит, отпускан на вашата фирма, поне настоявай банката на твоя годеник да те освободи от гаранцията след две или три години. Това е достатъчно дълго време, за да се убедят, че кредитът е стабилен.

— Правят ли банките това?

— Питай годеника си — Мат усети сарказма в гласа си и се намрази за пронизващата го ревност. И докато все още се упрекваше за изтърваните от него думи, продължи: — И ако той не се съгласи, намери си друг banker.

Мередит усети, че земята под нея се клати.

— „Рейнолдс Маркънтайл“ — обясни му търпеливо — е банка на „Банкрофт“ от почти един век насам. Ако знаеше всички подробности за нашите финанси, щеше да се съгласиш, че Паркър ни е повече от удобен.

Неоснователно раздразнен от това, че тя непрекъснато защитаваше този мъж, Мат целенасочено попита нещо, което искаше да ѝ каже през цялата вечер:

— Той ли е отговорен за пръстена, който носиш на лявата си ръка?

Тя кимна и го погледна внимателно.

— Има противен вкус. Дяволски грозен е — с презрение коментира той.

Това беше истина и Мередит усети, че я залива неудържим смях. Той стоеше неподвижно, повдигнал вежди предизвикателно, приканвайки я да го отрече.

Тя прехапа устни.

— Наследствена вещ е.

— Грозен е.

— Ами една наследствена вещ е...

— Всеки един предмет — продължи той, — всяка една вещ с дълбока сантиментална стойност, която е твърде грозна, за да се продаде, и твърде ценна, за да се изхвърли.

Вместо да се разсърди, Мередит избухна в смях и се опря в стената.

— Прав си.

Мат я гледаше и се мъчеше да си напомни, че тя повече не означава нищо за него. После откъсна поглед от това пламнало, запленяващо лице и погледна часовника над камината.

— Минава единадесет часът. Може да се каже, че вече е нощ.

Сепната от учтивия му тон, Мередит бързо изгаси лампата на канапето.

— Съжалявам. Не трябваше да те задържам до толкова късно. Не усетих как мина времето.

Настроението им напълно спадна, когато заедно се заизкачваха по стълбите, за да си легнат. Мередит го усети, но не си даваше ясна сметка защо се получи така. Затова пък Мат имаше точен отговор на въпроса. С хладна вежливост той я придружи до стаята на Джули и ѝ пожела лека нощ.

ГЛАВА 37

В полунощ Мат все още лежеше буден. Упорито стискаше очи, но съзнанието му беше обсебено от мисълта, че Мередит спи в стаята отсреща. В 12.30 се обърна по гръб и разстроен, изпи едно хапче от шишенцето с приспивателните. В 1.15 отви капачката и взе още едно.

Лекарството му помогна да заспи, но под влиянието му той започна да я сънува... Безкрайни, горещи сънища... Мередит се обръщаше в ръцете му гола и копнееща, прекарваше ръце по тялото му, караше го да стене от удоволствие. Той я любеше, отново и отново, докато накрая я уплаши, тъй като не можеше да се спре... Проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, докато тя умолително извиха: „Мат, спри, спри!“

После му каза, че сънува... „Ако не се събудиш, ще извикам лекар.“

Не искаше лекар, искаше нея. Опита се отново да мине върху нея, но тя го задържа долу, до себе си, и сложи ръка на челото му... Предложи му кафе... „Моля те, събуди се! Донесла съм ти кафе“

Кафе ли?

Мередит прошепна нежно в ухото му: „По дяволите, ти сънуваш! Събуди се?“

Тя никога не ругаеше, така че имаше нещо нередно със съня му. Нещо не беше наред.

С мъка отвори очи и опитвайки се да се ориентира, се взря в красивото ѝ лице. Беше се навела над него, държеше го за раменете и го гледаше загрижено.

— Какво има?

Мередит разхлаби хватката си, отпусна се на леглото до него и въздъхна с облекчение.

— Мяташе се и говореше насън толкова високо, че те чух чак в другата стая. Като не можах да те събудя, се паникьосах. Слава богу, поне челото ти беше студено. Ето, донесох ти малко кафе — добави тя и посочи чашата върху нощното шкафче.

Мат послушно седна. Облегна се на таблата и прокара ръка през косата си.

— От сънотворните е — обясни той. — Две от тях са достатъчни да поразят и ядрена глава.

Тя вдигна шишенцето и прочете етикета върху него.

— Тук пише, че трябва да се взима само по една таблетка.

Мат мълчаливо се пресегна за чашата и изпи кафето. После облегна глава назад и за няколко минути затвори очи, оставяйки топлината и кофеина да задействат. Беше се отпуснал безгрижно, незаинтересован за нещата, които го бяха притеснявали предишната нощ.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Мередит.

— Значително. Кафето ти е чудесно.

— Всяка жена трябва да има поне едно кулинарно постижение — нещо, с което да се представи, когато се наложи.

— Кой твърди това?

— Едно списание. Прочетох го в зъболекарския кабинет — отговори тя, подсмивайки се лекичко. — Моето най-голямо кулинарно постижение е кафето. А сега би ли искал да закусваш?

— Каквото и да приготвиш, ще бъде великолепно — каза той. — Ще закуся долу, след като взема душ.

Когато Мередит излезе от стаята, Мат затвори очи и стисна зъби, разярен и невярващ. Независимо от всичко случило се в миналото тя все още го възбуждаше! Ако това, което изпитваше към нея, се свеждаше единствено до страст, би могъл да си прости. Но не можеше да си прости този внезапен копнеж да бъде отново част от нея... да бъде обичан от нея.

Преди единадесет години се беше влюбил в Мередит почти от пръв поглед и дълго след това животът му беше преследван от спомена за смеещата се, горделива и превзета осемнайсетгодишна хлапачка.

Беше преспал с десетки жени и всичките бяха много по-опитни от нея. С тях половият акт беше просто акт на взаимно задоволяване. С Мередит беше акт на дълбока красота. Изключителен. Изстрадан. Вълшебен... Поне така се беше чувствал навремето. Вероятно, реши той сега, защото беше толкова луд по нея, че не правеше разлика между въображение и действителност. Беше го пленила на осемнадесет, но на двадесет и девет още повече застрашаваше

душевния му мир, защото се беше променила и промените го интригуваха и привличаха. Младежката ѝ изтънченост беше придобила бляскава елегантност и все пак нежната ѝ уязвимост все още блестеше в очите ѝ. На осемнадесет притежаваше неподправена искреност, която го беше очаровала и изненадала; на двадесет и девет — вече просперираща бизнес дама, беше все така естествена и пряма, както преди. Изглежда беше напълно безразлична към красотата си. Нито веднъж вчера не се беше погледнала в огледалото в трапезарията. За разлика от други красиви жени, които познаваше, тя не позираше, не маниерничеше, нито прокарваше пръсти през разкошната си коса, за да привлече вниманието.

Кръвта на Мат се разбушува, ръцете го засърбяха от желанието да я обсипе с ласки. Изведнъж му дойде наум изкусителна идея: може би ако я имаше само още веднъж, той би могъл да утоли жаждата си за нея и завинаги да я отстрани от своя живот... Ругаейки под носа си, стана от леглото и си навлече халата. Беше напълно ненормален, щом би могъл дори само да си помисли за някаква интимност с нея.

Изведнъж се запита защо, по дяволите, го беше навестила във фермата?

На този въпрос беше отговорила сама: „Искам примирие...“

Добре, беше се съгласил с това. Защо обаче все още беше тук? Не беше дошла да си играят на семейство, това беше сигурно. Защо тогава му носеше кафе в леглото и правеше всичко възможно да го очарова и разоръжи?

Отговорът му подежда като студен душ и той занемя от собствената си глупост: „Искам оня имот в Хюстън за «Банкрофт» — беше казала, — но не можем да си позволим да платим тридесет милиона“.

Господи, тя му действаше като наркотик! Напълно замъгляваше разсъдъка му. Мередит настояваше да купи земята в Хюстън на първоначалната ѝ цена и очевидно беше склонна да направи всичко, за да го постигне, включително и да обслужи на низките му страсти. Извинението ѝ, желанието ѝ за помирение, съпругеската грижовност, с която го обграждаше през този уикенд... Всичко беше предназначено да го доведе до пълна капитулация! Отвратен от нейното двуличие и своята наивност, Мат отиде до прозореца, дръпна завесата и се загледа

в навалелия навън сняг. В съзнанието му отново се яви тя, застанала смирено до леглото му: „Приемам това като вид наказание...“

Наказание ли? Смиреност ли? Мередит не притежаваше и една мека кост в тялото си. Тя и баща ѝ премазваха всеки, който се изпречеше на пътя им, и като че ли това беше тяхно божествено право! Единствената промяна у нея беше, че вече притежаваше решителност и твърдост. „Без съмнение ще легне с мен, ако това ще ѝ осигури Хюстън“ — мислеше си той вече с отвращение, а не със страст.

Като се обърна, той вдигна куфарчето си от пода и извади клетъчния телефон, който винаги държеше там. Сю О’Донъл от съседната ферма отговори на позвъняването му и след като нетърпеливо отговори на въпросите ѝ за семейството му, Мат стигна до същността на проблема:

— Затрупано е догоре със сняг. Би ли помолила Дейл да разчисти пътя по-скоро?

— Можеш да разчиташ — съгласи се тя веднага. — Щом се върне следобед, ще го накарам да дойде при теб.

Ядосан, че няма да стане бързо, но неспособен да измисли друго решение, Мат затвори телефона и се отправи към банята, за да вземе душ. Преди страстта му да го изкуши да направи нещо, което щеше да му коства малкото гордост, която му беше останала, той щеше да отпрати Мередит!

ГЛАВА 38

Закопчавайки ризата си, Мат стремително слизаше по стълбите. Мередит стреснато се обърна, когато той тръгна навън, обличайки коженото си сако.

— Къде отиваш?

— Да ти намеря ключовете. Спомняш ли си къде ги изпусна?

Тя зяпна от учудване, когато забеляза твърдата му решимост.

— Изпуснах ги, когато минах пред колата, но няма причина да излизаш точно сега.

— Не — отрязва я той сухо. — Има. Този маскарад продължи твърде дълго. Не се учудвай. И ти си толкова отегчена от това съпружеско блаженство, колкото и аз — тя пое дълбоко дъх, като че ли я беше зашлевил, но Мат студено добави: — Възхищавам се на издръжливостта ти, Мередит. Знам, че искаш земята в Хюстън за двадесет милиона и се нуждаеш от бърз таен развод. Прекара два дни, като се грижеше за мен, за да съм по-благоклонен и към двете ти желаниа. Опита се, но се провали. Връщай се в града и се дръж като компетентния ръководител, който всъщност си. Заведи дело в съда за собствеността в Хюстън и за развода, но престани с този отвратителен фарс! Ролята на смирена, любеща съпруга не ти отива и трябва да ти е омръзнало, както и на мен.

Той се обърна рязко и излезе навън. Мередит втрещено гледаше към мястото, където беше стоял, а сърцето ѝ бе обхванато от паника, разочарование и унижение. Внезапно Мат беше решил, че тези два дни бяха досадна игра на думи! Преглъщайки сълзите си, тя прехапа долната устна и се обърна към тигана, в който пържеше. Очевидно беше пропуснала най-подходящия момент, за да му разкаже това, за което беше дошла. Мразеше неговата непредсказуемост, но той винаги е бил такъв. Никога не можеш да знаеш какво мисли или какво ще направи в следващия момент. Преди да напусне тази къща, щеше да му обясни какво се бе случило преди единадесет години. Но вече не знаеше дали това би го интересувало, дори да ѝ повярваше. Тя взе едно

яйце и го счупи толкова силно в ръба на тигана, че жълтъкът се разля навън.

Десетина минути Мат се въртя около предната гума на колата в безрезултатни усилия да намери проклетия ключ. Ровеше снега, докато ръкавиците му се намокриха и ръцете му замръзнаха, после се отказа и провери алармената ѝ система, поглеждайки през прозореца. На таблото нямаше никакъв знак, което означаваше, че дори и да разбиеше стъклото, нямаше да може да я запали.

— Закуската е готова — каза с неудобство Мередит, влизайки във всекидневната, когато чу вратата да се затваря с трясък. — Намери ли ключовете?

— Не — той едва сдържаше гнева си. — В града има специалист, но ще бъде на работа в понеделник.

Тя му сервира бърканите яйца и после седна срещу него. Внимателно го попита:

— Имаш ли нещо против да ми обясниш защо така неочаквано реши, че целият уикенд е бил отегчителен заговор от моя страна?

— Да кажем, че моите способности се завърнаха с възстановяване на здравето ми — отсече той.

В продължение на десетте минути, докато се хранеха, Мередит се опитваше да го въвличе в някакъв разговор, но получаваше само лаконични отговори. В момента, когато приключи с яденето, той стана и заяви, че отива да опакова нещата във всекидневната.

Със свито сърце Мередит го наблюдаваше да излиза, после се зае с кухнята. Когато всичко беше измито и подредено, влезе при него.

— Има доста неща за опаковане — отбеляза, опитвайки се да го направи по-сговорчив. — Какво да направя, за да ти помота?

Мат долови молбата в нейния глас и тялото му откликна с нов прилив на желание, когато се изправи и я погледна. „Можеш да се качиш с мен горе и да ми предложиш прелестното си тяло.“

Защо, чудеше се ядосана Мередит, трябваше да е толкова резервиран сега, да я намира отегчителна и дразнеща? Доскоро мислеше, че Патрик беше преувеличил някои черти в характера на Мат, а сега беше сигурна, че е прав. Но това не я учудваше. Той винаги бе поемал големи отговорности, но беше невъзможно да разбереш какво мисли и чувства.

По обяд слезе в кухнята. Ядоха сандвичи и въпреки че Мат съвсем не беше приятелски настроен, поне отговаряше на въпросите ѝ. Тя взе това като знак за подобряващото му се настроение. Когато всичко в кухнята бе подредено, Мередит отиде във всекидневната, където той опаковаше книги и различни дреболии. Спря се на вратата.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Едва ли. Вече приключих.

Тя се сви. Ярки червени петна избиха по високите скули на лицето ѝ. С последно усилие да бъде любезна каза:

— Отивам в стаята на Джули, за да прибера някои от нещата, които е оставила. Би ли искал преди това да ти направя кафе?

— Не.

— Нещо друго?

— Боже Господи! — избухна той, обръщайки се. — Престани да се държиш като търпелива съпруга и се махни оттук!

В очите ѝ блесна ярост, ръцете ѝ се свиха в юмруци. Тя едва сдържаше сълзите си и едновременно с това желанието си да го удари.

— Много добре. Можеш да си приготвиш вечерята и сам да си я изядеш — завъртя се и се втурна по стълбите нагоре.

— Какво, по дяволите, означава това? — извика той.

Тя се спря на площадката, поглеждайки към него като разгневена богиня, с разпилени по раменете коси.

— Означава, че въобще не ставаш за компания!

Беше такова незначително обвинение, че Мат би се засмял, ако не беше вбесен на себе си за това, че я желаше дори и сега. Наблюдаваше я как се обърна и изчезна по коридора, после се загледа през прозореца по алеята. Беше почистена. Очевидно Дейл О'Донъл го беше направил, докато бяха обяждали. Няколко минути стоя до прозореца със стиснати устни, борейки се срещу желанието си да се качи горе и сам да се убеди дали Мередит толкова много искаше собствеността в Хюстън, за да легне с него. Имаше и по-лоши начини да се прекара един мразовит ден и мразовита нощ. А и нямаше подобро отмъщение от това да я накара да го направи и след това да я изпрати с празни ръце. И все пак се колебаеше, задържан от някакви неясни скрупули... или от чувство за самосъхранение. Отдръпна се от прозореца, облече се и излезе навън, твърдо решен този път да намери

ключовете от колата. Успя да ги открие — само на няколко сантиметра от мястото, където ги беше търсил първия път.

— Пътят е разчистен — обяви той, влизайки в стаята на Джули.
— Можеш да прибереш нещата си.

Мередит потрепери от ледения му тон. Да, очевидно доброто му настроение нямаше да се върне. Тя бавно се изправи и го погледна.

— Преди да си тръгна, бих искала да ти кажа нещо.

— Не ме интересува.

— Няма да си тръгна, докато не ти кажа защо всъщност дойдох тук — отвърна тя, после извика, когато я сграбчи за ръката.

— Мередит — тихо произнесе той, — спри да говориш глупости и тръгвай.

— Не мога! — избухна тя, издърпвайки ръката си. — Нямам ключове.

После той го видя — малкото куфарче, изправено до леглото. Мат не си спомняше много от първата вечер, когато тя пристигна, но беше абсолютно сигурен, че щеше да забележи, ако беше излязла с това куфарче от колата. Колата ѝ ужким беше заключена, а тя беше успяла да си вземе куфарчето. Обърна се, взе чантата ѝ и изсипа цялото ѝ съдържание. Комплект ключове за кола паднаха върху портмонето и кутията с грим.

— Така значи — каза той с кадифен глас, — нямаш никакви ключове.

В паниката и отчаянието си Мередит несъзнателно сложи ръка върху гърдите си.

— Мат, моля те да ме изслушаш — наблюдаваше как погледът му отскочи от ръката към лицето ѝ и когато очите му срещнаха нейните, той се беше променил. Тя не съзнаваше, че именно интимността на жеста ѝ бе причинила промяната.

Свитите челюсти се отпуснаха, тялото му вече не бе така напрегнато, в погледа му хладното безразличие като че ли се стопи; дори гласът му стана различен — някак си гладък и мек, като атлаз върху студена стомана.

— Хайде, скъпа, слушам всяка твоя дума.

Съзнанието на Мередит заби тревога, когато погледна тези сиви очи с натезали клепачи. Но тя толкова отчаяно искаше да говори!

Поемайки си дълбоко дъх, започна речта, която беше репетирала цяла сутрин:

— В петък вечерта отидох в апартамента ти, за да се опитам да се споразумея с теб...

— Вече знам това — прекъсна я.

— Това, което не знаеш, е, че с баща ти проведохме доста разпален спор.

— Сигурен съм, че не си спорила, любов моя — каза той с тънък сарказъм. — Жена с добро възпитание като теб никога не пада толкова ниско.

— Е, аз паднах — отговори тя. — Баща ти ми нареди да се държа настрана от теб, обвинявайки ме, че съм убила бебето ни и почти съм разрушила живота ти. Отначало не можех да схвана за какво говори.

— Сигурен съм, че той е бил виновен, защото не се е изразил ясно.

— Спри да ми говориш по този покровителствен начин! — извика Мередит. — Опитвам се да те накарам да разбереш...

— Съжалявам. И какво е това, което трябва да разбере?

— Мат, аз не съм прекъснала по свое желание бременността си — направих спонтанен аборт. Разбираш ли? Спонтанен аборт — повтори.

— Спонтанен аборт, разбира се — очите му се спряха върху устните ѝ, а ръката му се плъзна по нейната. — Толкова красива... — дрезгаво промълви. — Винаги си била толкова дяволски красива...

Застинала от думите и гласа му, тя се беше втренчила в него, но не можеше да разбере мисълта му, неспособна бе да повярва, че е приел обяснението ѝ толкова лесно и спокойно.

— Толкова красива — повтори, ръката му стигна до врата ѝ и той я стисна — и такава лъжкиня! — преди да реагира, устните му се спуснаха надолу, впивайки се в нейните с груба чувственост. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и наведоха главата ѝ назад, държейки я в плен, докато езикът му нахално проникваше в устата ѝ.

Тази целувка бе предназначена да я накаже и унижи, и Мередит знаеше това. Но вместо да се бори с него, както той очевидно очакваше, тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката с разтърсваща нежност и болезнено свиване в сърцето си, опитвайки се да го убеди по този начин, че говори истината. Нейният отговор го

вцепени. Само допреди миг напрегнат, като че ли щеше да я отблъсне, но с тихо стенание я обгърна и я целуна с нестихващ, разтопяващ глад, който разгроми напълно защитата ѝ и я подлуди с безпомощния си копнеж. Целувката му се задълбочи и Мередит чувстваше натиска на възбуденото му тяло.

Когато накрая той вдигна глава, беше твърде замаяна, за да може веднага да разбере значението на язвителния въпрос:

— Взимаш ли противозачатъчни? Преди да си легнем, за да ми покажеш колко силно желая мястото в Хюстън, искам да съм сигурен, че няма да има друго дете от тази среща — никакъв друг аборт.

— Аборт! — задушаваше се тя. — Не чу ли какво казах? Направих спонтанен аборт...

— Проклетата да си, лъжеш ме!

— Трябва да ме изслушаш...

— Не желая да говоря повече! — устата му отново сграбчи нейната в болезнена целувка.

Трябваше да го спре, да го накара да я изслуша, преди да е станало твърде късно. Тя успя да се изтръгне от него.

— Не! — опря ръце в гърдите му. — Не съм правила аборт, не съм! — викаше и отстъпваше назад, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха при резките поемания на въздух между думите, които се изсипваха с дълго спотаяваните болка и ярост. Но вместо внимателно репетирана реч Мередит изля неудържим поток от гневни думи: — Направих спонтанен аборт и едва не умрях. Спонтанен! Никой няма да прекъсне шестмесечна бременност...

Само преди минути очите му се премрежваха от желание, сега излъчваха диво презрение.

— Сигурно може и да ти направят тази услуга, ако им дадеш цяло крило от болница, където да бъде извършена.

— Мат, опасно е!

— Очевидно е било опасно, след като стоя там две седмици.

Мередит разбра, че той е размишлявал над всичко това отдавна и е направил свои заключения. И нищо от това, което тя казваше, нямаше значение за него. Осъзнаването на това я потресе и тя обърна главата си настрана, изтривайки сълзите, но не можеше да спре да говори:

— Моля те — мълвеше съкрушено, — изслушай ме. Започнах да кървя и така загубих нашето бебе. Помолих баща ми да ти изпрати телеграма и да ти обясни какво се е случило, като те помоли да си дойдеш вкъщи. Не съм си и помисляла, че те е излъгал или че не те е пускал да влезеш в болницата, но твоят баща каза, че той го е направил... — сълзите ѝ се отприщиха. — Обичах те! Чаках те да дойдеш в болницата. Чаках и чаках — викаше тя, — а ти така и не дойде.

Наведе глава. Раменете ѝ се тресяха от ридания, които не можеше да потиска повече. Мат виждаше, че плаче, но не можа да реагира заради спомена, закрепял в мозъка му: Филип Банкрофт, застанал в средата на кабинета си, с побеляло от ярост лице, произнася: „Мислиш, че си силен, Фаръл, но все още не знаеш какво е сила. Пред нищо няма да се спра само за да освободя Мередит от теб!“ След като гневът му бе затихнал, той бе запитал Мат дали не биха могли да се помирят заради Мередит. Тогава Банкрофт изглеждаше искрен. Правеше се, че е приел женитбата. Но дали това беше така? „Пред нищо няма да се спра, само за да освободя Мередит от теб...“

Тогава Мередит вдигна към него ранените си синьо-зелени очи. В състояние на парализираща несигурност Мат погледна в тях и видя, че те бяха изпълнени със сълзи и молба. И истина. Гола, унищожаваша, непоносима истина.

— Мат — прошепна тя с болка, — имахме си бебе, момиченце.

— О, Господи! — изстена той и я притегли в прегръдката си.

Тя се вкопчи в него, неспособна да спре скръбта си сега, когато я държеше в обятията си.

— Нарекох я Елизабет, на майка ти.

Едва я чуваше, измъчван от мисълта за Мередит, която лежи сама в болничната стая и напразно го чака.

— Моля те, недей! — молеше той съдбата, притискайки я още по-силно към себе си.

— Не можах да отида на погребението ѝ — продължи тя отпаднало, — бях много болна. Баща ми каза, че е ходил. Дали не ме е излъгал?

— О, Господи! — Мат простена отново. Чувстваше се безпомощен да излекува болката, която несъзнателно ѝ беше причинил преди години.

Тя вдигна обляното си в сълзи лице.

— Помолих го да има много цветя за Елизабет. Мислиш ли, че не ме е излъгал, когато ми каза, че е изпратил много?

— Изпратил е! — убеждаваше я яростно той. — Сигурен съм, че е изпратил.

— Не бих могла да го понеса, ако не е имало достатъчно цветя.

— Моля те, скъпа — прошепна Мат съкрушено. — Моля те, недей! Стига вече!

През мъглата на скръбта и облекчението си Мередит усети болезнените нотки в гласа му, видя опустошаващата мъка върху лицето му. И в нея преля нежност, сладостта на която изпълни сърцето ѝ, докато я заболя от пълнота.

— Недей да плачеш — успокояваше го тя, а нейните сълзи капеха, когато се пресегна и го погали по лицето. — Всичко свърши вече. Баща ти ми разкри истината. Затова дойдох тук, да те видя... Трябваше да ти кажа какво се е случило всъщност. И да ти поискам прошка.

Навеждайки глава назад, Мат затвори очи и се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото му.

— Да ти простя? — повтори. — За какво?

— За това, че те мразех през всичките тези години.

Той насила отвори очи и погледна красивото ѝ лице.

— Не е възможно да си ме мразила така, както аз ненавиждам себе си в този момент.

Сърцето ѝ подскочи от откритото разкаяние в очите му: той винаги изглеждаше толкова недосегаем, толкова неспособен на дълбоки чувства. А може би преценката ѝ е била повлияна от и нейните младост и неопитност. Но какъвто и да бе Мат, тя не мислеше да го утешава сега.

— Всичко свърши. Не мисли за това — каза тя тихо. Но можеха ли в тишината да мислят за нещо друго?

— Много ли страда тогава? — попита той накрая.

С част от съзнанието си Мередит усещаше, че той я разпитва, за да сподели с нея това, което беше негово право да сподели преди години. В същото време ѝ предлагаше закъснялата възможност да потърси в него спокойствието, от което се нуждаеше... Мередит започна да осъзнава, че искаше всичко това, дори сега. Сгушена в

прегръдките му, чувстваше бавните, успокояващи милувки на ръката му по врата и гърба си. И неочаквано вече не беше на двадесет и девет, а на осемнадесет, той пак — на двадесет и шест, и беше влюбена в него. Той олицетворяваше силата, сигурността и надеждата.

— Спях, когато се случи — започна тя. — Събуди ме нещо странно и запалих лампата. Когато погледна надолу, видях, че одеялото е напоено с кръвта ми. Изпицях — тя спря, после се насили да продължи: — Същия ден госпожа Елис се беше върнала от Флорида. Тя ме чу и събуди баща ми. После някой извика линейката. Болките започваха и аз помолих баща ми непременно да ти се обади. Тогава пристигнаха от „Бърза помощ“. Спомням си, че ме изнесоха от къщата на носилка, като тичаха. Спомням си сирената, която виеше продължително в нощта. Опитвах се да си запуша ушите, за да не чувам, но ми сложиха инжекция и сестрата държеше ръцете ми опънати — Мередит пое въздух и отново се разплака. Ръката на Мат обаче се движеше по гърба ѝ, притискайки я към силното си тяло, и тя набра кураж: — Следващото нещо, което си спомням, е монотонният звук на някакъв апарат. Когато отворих очи, лежах в болничното легло с множество тръбички, прикачени към мен, и друг апарат, който следеше работата на сърцето ми. Беше светло. До мен седеше една сестра, но когато се опитах да ѝ задам въпрос за нашето бебе, тя ме потупа по ръката и ми каза да не се безпокоя. Попитах дали мога да те видя, но тя отговори, че още не си дошъл. Когато отново отворих очи, беше нощ, а около леглото ми се бяха насъбрали лекари и сестри. И тях попитах за бебето, но ми отговориха, че моят лекар ще дойде скоро и всичко ще бъде добре. Знаех, че ме *лъжат*. Затова ги помолих — не — поправи се тя, усмихвайки се тъжно и поглеждайки го в очите, — *заповядах* им да ти позволят да влезеш. Просто знаех, че пред теб не биха посмели да излъжат.

Той се опита да ѝ се усмихне, но не успя и тя отново опря лице в гърдите му.

— Казаха ми, че те няма, но че баща ми е там. След това влязоха той и моят лекар. Всички други напуснаха стаята...

Мередит спря, сгърчвайки се от спомена за това, което беше последвало. Мат почувства какво изпитва тя и постави ръката си върху бузата ѝ, притискайки лицето ѝ към ритмичните удари на сърцето си.

— Продължавай — прошепна с глас, разкъсван от нежност и тъга. — Сега съм тук и няма да боли толкова много.

Плъзгайки ръце към раменете му и инстинктивно търсейки опора в тях, Мередит търсеше най-точната дума, но сълзите задавиха гласа ѝ.

— Доктор Арлидж ми каза, че сме имали момиченце и че било направено всичко възможно, за да го спасят, но не били успели, защото... защото било много мъничко — по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Много мъничко — повтори тя. — Мислех си, че е нормално едно бебенце да е малко. Мъничко е толкова красива дума, толкова женствена...

Мередит почувства пръстите на Мат, които се впиваха в гърба ѝ, и неговата реакция ѝ вля сили. Поемайки си дълбоко дъх, тя завърши:

— Защото била много мъничка, не можела да диша правилно. Лекарят ме попита какво искам да направя и когато аз разбрах, че ме пита дали искам да ѝ дам име и да се направи погребение, започнах да го моля за позволение да те видя. Баща ми много му се разсърди, че ме е разтревожил, и ми обеща, че ще ти изпрати телеграма. Доктор Арлидж ме предупреди, че не мога да се бавя много и трябва да взема решение. И така ѝ дадох името Елизабет, защото мислех, че това ще ти хареса. Помолих баща ми на погребението ѝ да има много розови рози. И всичките картички да бъдат от наше име, с надписи: „Ние те обичаме“.

— Благодаря ти — прошепна Мат със суров и сдържан глас и тя внезапно разбра, че бузите ѝ бяха мокри не само от нейните, но и от неговите сълзи.

— И след това зачаках — призна му с въздишка. — Чаках те да дойдеш, защото си мислех, че ако ти беше там, всичко щеше да е по-добре — няколко минути след като беше завършила разказа си, Мередит почувства облекчение и спокойствие.

Когато Мат най-накрая проговори, беше овладял чувствата си:

— Получих телеграмата на баща ти три дни след като беше изпратена. В нея пишеше, че си направила аборт и че не искаш нищо повече от мен, освен развод, за който били предприети съответните стъпки. Въпреки това аз се върнах тук и една от твоите прислужници ми каза къде си. Когато обаче отидох в болницата, ми отговориха, че специално си предупредила да не ме пускат при теб. Отидох отново на

следващия ден — с нещо като план за преминаване през охраната на крилото „Банкрофт“, но това се оказа пълен абсурд. На вратата ме чакаше полицай, който ми показва подписана заповед, че извършвам криминален акт, ако се приближа до теб.

— И през цялото това време — изрече тя — аз съм била там и съм те чакала.

— Уверявам те — отговори той твърдо, — ако съм знаел, че си искала да ме видиш... Само ако съм знаел, нищо не би ме спряло да стигна до теб.

— Ти не можеше да ми помогнеш.

Тялото му се напрегна.

— Не можех?

Тя поклати глава.

— От медицинска гледна точка за мен и за Елизабет бе направено всичко възможно. С какво повече би могъл да ни помогнеш? — почувства такова облекчение, след като истината най-накрая бе излязла наяве, че пренебрегна гордостта си и отиде още по-нататък: — Знаеш ли, независимо от думите, които поисках да напишат на картичките върху розите, в сърцето си знаех какво всъщност изпитваше ти към бебето и към мен.

— Кажи ми — добави той рязко — какво всъщност съм изпитвал към вас?

Учудена от раздразнението му, тя наклони глава. С мека усмивка, за да покаже, че в думите ѝ няма укор, добави:

— Отговорът е толкова очевиден и сега, както беше и тогава: и двете ти се бяхме лепнали. Ти преспа една нощ с глупава осемнадесетгодишна девственица, която направи всичко възможно, за да те изкуси, и която нямаше достатъчно разум да взима противозачатъчни средства. И виж какво стана.

— Какво стана, Мередит?

— Знаеш какво. Дойдох да те търся, за да ти предам радостната новина, ти постъпи благородно и се ожени за момиче, което не си искал.

— Не съм искал? — избухна той. — Искал съм те във всеки един от дните на този мой изгубен живот.

Мередит го загледа втренчено — омаяна, съмняваща се, радостно разтърсена.

— Ти бъркаш и в нещо друго — добави той, обхвана лицето ѝ с длани и пръстите му започнаха да изтриват следите от сълзите. — Ако имах и най-малката възможност да те видя в болницата, можех да ти помогна.

Гласът ѝ премина в трептящ шепот.

— Как?

— Ето така — каза той и като продължи да милва лицето ѝ, наведе глава и докосна с устни нейните. Прелестната нежност на целувката му и галещите му пръсти, които милваха лицето ѝ, я трогнаха и тя заплака отново точно когато си мислеше, че не ѝ бяха останали сълзи. — И ето така... — устните му се плъзнаха по слепоочията ѝ и само миг след това тя почувства докосването на езика върху насълзените си очи. — Щях да те взема вкъщи от болницата и щях да те прегърна — ето така — думите му прозвучаха обещаващо и той я привлече към себе си. Тя усети дъха му в ухото ѝ и тръпки преминаха по гърба ѝ. — Когато оздравееше, щяхме да се любим, и покъсно, когато ти пожелаеше, щях да ти направя друго бебе.

Той не каза „ето така“, но когато я положи на леглото и я покри с тялото си, Мередит знаеше, какво имаше предвид. Знаеше го така добре, както и това, че не биваше да му разрешава да ѝ сваля пуловера и разкопчава джинсите; както знаеше, че не можеше да има друго дете. О-о, но сладостта да си представи — само сега! — че всичко това е било реалност, а миналото — една мечта, която би могла да бъде променена... Сърцето ѝ отчаяно искаше да опита, но разумът я предупреждаваше, че греши.

— Не трябва — прошепна тя, когато той се надвеси над нея.

— Трябва! — отвърна той яростно и устните му запечатаха нейните с познатото настоятелно умение.

Мередит затвори очи и разреши на мечтата да се превърне в действителност.

Но в осъществяването на този акт тя не бе наблюдател, тя участваше — в началото колебливо, срамежлива и непохватна, каквато винаги е била, изправяйки се пред самоуверена сексуалност и безгрешна опитност. Устата му изтезаваше нейната, изкушаваше я, докато ръцете му неспирно се движеха по тялото ѝ, по бедрата ѝ, плъзгайки се с възбуждаща притома нагоре, към гърдите ѝ. Стенеща вътрешно от съчетанието на събуждащото се желание и повтарящата

се забрана, Мередит плахо докосна копринените къдрави косъмчета на мускулестите му гърди. Устните му станаха още по-настоятелни, ръцете му бяха толкова близко до напрегнатите ѝ гърди, но той още не ги докосваше. Точно когато си мислеше, че ще умре от желание, усети езика му в устата си, а ръцете му обхванаха гърдите ѝ, притискайки ги, измъчвайки ги, играейки си с втвърдените зърна, и викът, който Мередит потискаше в себе си изригна в момента, когато въздържанието ѝ отмря. Тялото ѝ се изви срещу неговото и тя трескаво галеше изпъкналите мускули на ръцете му, посрещаше нашествията на езика му, отдавайки му своя. Той откъсна устни от нейните и тя изстена, протестирайки срещу загубата, а после потръпна от страст, когато целуваше ухото ѝ, плъзгайки устните си надолу по врата и към гърдите ѝ, докато плътно се затвори на върху зърната ѝ. Изгубена в тъмното, притихнала, тя почувства ръката му да се приближава към триъгълника между краката ѝ, търсейки и намирайки всяко топло, влажно място, докосвайки го, галейки го, докато тя отново се изви, за да заеме формата на тялото му.

Мат усети момента, в който тя изцяло му се отдаде. Усети как напрежението я напуска, а после краката ѝ се разтвориха в очакване и мъчителната сладост на нейното отдаване, добре запомнена, разпали неукротимото му желание. Сърцето му лудо заби, цялото му тяло вибрираше, дори краката му трепереха, когато се надвесваше над нея. Изчезна надеждата му да удължи това невероятно моментно сливане; единственото нещо, което имаше значение, бе да бъде отново част от нея. Вените на ръцете му бяха изпъкнали, когато се държеше над нея, очите му бяха затворени, освобождавайки се от напрежението само по мъничко, борейки се с непреодолимата нужда да се потопи изцяло в невероятната ѝ топлина, да я поглъща с ръце и уста.

Започна да губи контрол, когато тя леко разтвори устни и отново плъзна ръце по раменете му, произнасяйки името му. Но когато отвори очи и я погледна, Мат бе загубен: това не бе никаква фикция на трескавото му въображение — момичето, което беше обичал, сега бе жената, която любеше. Красивото лице, което беше преследвало мечтите му, бе само на сантиметри от неговото, порозовяло от желание, а блестящата ѝ коса бе разпиляна върху възглавницата му. Тя го бе чакала в болницата; никога не се бе опитвала да се отърве от неговото дете или от него. Беше дошла тук, при него, бе понесла

омразата и гнева му и после бе поискала *неговата* прошка. Осъществяването бе завладяващо болезнено и въпреки това той може би би могъл да продължи да се движи бавно и твърдо в нея, ако Мередит не избра момента да прекара пръстите си в косата му, да повдигне бедрата си и да промълви:

— Моля те, Мат.

Сладостта на името му върху устните ѝ и възбуждащото движение на тялото ѝ в стремежа си към него изтръгнаха мълчаливо стенание. И той навлезе в нея, втурвайки се отново и отново, докато и двамата полудяха от желание, достигайки го заедно, намирайки го в един и същи момент, избухвайки и после отпускаяки се заедно. С преплетени ръце и крака, с неистово биещи сърца, той я прегърна и все още се движеше в нея, като че ли искаше да разсее единадесетте години копнеж. Мередит се притискаше към него, тялото ѝ отново бе обхванато от конвулсии, докато ритмичните ѝ движения иззеха от него всичко, освен чувството за всеобхватна радост и спокойствие.

Той се отпусна върху нея, после се обърна настрана, за да не ѝ тежи, повличайки я със себе си. Все още отнесен и съединен с нея, той прекара ръката си по гърба ѝ, наслаждавайки се на усещането да бъде вътре във влажната ѝ топлина и да усеща устните ѝ върху брадичката си.

Затвори очи, опивайки се от мига, изпълнен с преклонение към всичко, което беше тя, и за всичко, което го караше да бъде. Цели единадесет години небето го бе мамило. Сега я бе открил и нямаше нещо, което не би направил, за да не я загуби отново. Тогава не можеше да ѝ предложи нищо друго, освен себе си; сега можеше да ѝ даде света и себе си. Почувства как дишането ѝ се успокоява и разбра, че тя се унася.

Щеше да я остави да спи един час. И той щеше да поспи. После ще я събуди и ще я люби по-дълго и по-пълно. След това ще си говорят. Трябваше да начертаят плановете си. Въпреки че очакваше колебание от нейна страна за разтрогване на годежа ѝ само заради един следобед, прекаран в леглото с него, Мат знаеше, че би я убедил в простата истина: те бяха предназначени един за друг. Винаги са били предназначени един за друг...

Разбуден от някакъв шум, Мат отвори очи и се огледа, леко объркан от празното място до себе си. В стаята беше тъмно и той се обърна настрана, за да погледне часовника си — беше почти шест. Надигна се на лакти, учуден, че беше спал почти три часа. За кратко остана неподвижен, слушайки и опитвайки се да разбере къде се намираше Мередит. Но първият шум, който чу, бе и последен: идваше отвън — запалване на кола и шум от двигател.

За един момент реши, че тя сигурно се е обезпокоила за акумулатора си заради студа, отхвърли завивката и стана от леглото. Прокара ръка през косата си и дръпна завесата встрани, възнамерявайки да отвори прозореца и да й каже, че той ще се погрижи за това. Но видя само червени светлини, които проблясваха, когато колата се отправяше по дългата отсечка към главния път.

Беше толкова изненадан, че първата му реакция бе тревога от голямата скорост. След което реалността го потресе. Тя си беше тръгнала! За част от секундата съзнанието му като че ли не можеше да приеме шока. Беше се измъкнала от леглото и беше изчезнала в нощта. Проклинайки яростно, той се обърна, запали лампата и навлече панталона си. След това застина, загледан в празното легло, почти парализиран. Не можеше да повярва, че тя беше избягала. Като че ли бяха правили нещо, от което трябваше да се срамуват! После видя бележката. Сграбчи я с надежда, че просто е отишла до магазина или нещо подобно.

„Мат — беше написала Мередит, — това, което се случи този следобед, не бива никога да се повтори. И двамата сбъркахме — разбираемо защо, но сбъркахме страшно. И двамата имаме свой живот и планове за бъдещето, както и хора, които обичаме и които ни вярват. Ние ги предадохме чрез това, което направихме. Срамувам се. И въпреки това винаги ще си спомням за този уикенд като за нещо красиво и много специално. Благодаря ти.“

Мат се взираше с яростно недоверие в думите и се чувстваше така абсурдно и глупаво, като че ли го беше изнасилила! Не, не изнасилила, а употребила като някой платен расов жребец, който тя

можеше да отведе в леглото си, за да прекара „специално“ и после да го освободи като незначителен длъжник, срамувайки се, че е била с него.

Не беше се променила ни най-малко през всичките тези години! Все още си беше разглежена и егоцентрична. Все още — така убедена в собственото си превъзходство, та не можеше дори да ѝ мине през ума, че може би някой от по-малко привилегирована класа би могъл да заслужава вниманието ѝ. Не, въобще не се беше променила, беше си останала същата страхливка...

Мат се спря насред мисълта си, учуден от това, че гневът му можеше всъщност да изтрие спомена за всичко онова, което беше открил. През последните няколко минути той я преценяваше въз основа на всичките лоши неща, които в продължение на единадесет години беше вярвал, че е извършила. Реалността обаче беше различна. Реалността беше това, което беше научил за нея в тази стая: болезнени истини и толкова красиви, че му причиняваха болка. Не, Мередит не беше страхливка, никога не беше бягала от него, от майчинството, дори от тираничния си баща, с когото трябваше да се оправя в магазина през всичките тези години. Тя беше само на осемнадесет, когато навярно го е обичала — лека усмивка се изписа на устните му при спомена за невероятните ѝ признания, но изчезна, когато си помисли за престоя ѝ в болницата, преминал в очакване. Беше имала сили да поръча цветя за тяхното мъртво дете и да го кръсти на майка му... И когато той не се беше появил, беше събрала сили и бе отишла да учи в колеж, а после беше посрещнала всичко, което съдбата бе изпречила на пътя ѝ. Нещо се сви в стомаха му при спомена за това, което ѝ беше причинил през последните няколко седмици. Господи, колко ли трябва да го е мразила!

Беше я заплашвал, подигравал се бе с нея... И все пак, когато е разбрала фактите от баща му, беше проявила смелост, за да дойде при него в снежната буря и да му разкаже истината. При това много добре е знаела как ще бъде посрещната.

Облягайки се на рамката, той гледаше към леглото. Неговата съпруга, реши Мат с нарастваща гордост, не беше избегнала неща, които биха накарали други да си плюят на петите.

Но тази вечер беше избягала от него.

Какво, чудеше се той, я беше накарало да го направи, когато за първи път, откакто беше дошла, между тях се беше възцарила пълна хармония?

Търсейки отговор на въпросите, той бързо си припомни последните два дни. Видя я как протяга ръка, молейки за мир, спомни си как наблюдаваше съединяването на ръцете им. Пръстите ѝ трепереха, когато ги докосна. Видя я да му се усмихва с нейните блестящи синьо-зелени очи: „Реших да бъда точно като теб, когато порасна“. Но най-вече си спомняше, когато плачеше в прегръдките му, разказвайки за тяхното дете. А това, което се бе случило в леглото... Мат бавно се изправи, поразен от очевидния отговор. Най-вероятно Мередит бе избягала тази вечер, защото това, което се бе случило между тях в тази къща, и особено в леглото, бе потресаващо и за нея. А ако беше така, всичките ѝ планове за бъдещето ѝ с Паркър и останалата част от живота ѝ бяха застрашени.

Тя не е страхливка, внимателна е. Беше забелязал това, когато разговаряха за магазина. Поемаше пресметнати рискове, но само когато резултатите щяха да бъдат добри и вероятността от провал бе сравнително малка. Самата тя бе признала всичко това.

Имайки предвид това, нямаше да рискува отново сърцето или бъдещето си заради Мат Фаръл, ако можеше да го избегне. Отклонението, което бе извършила, любейки се и обвързвайки се отново с него, бе твърде силно и завладяващо, за да можеше да се пребори с него. Последния път, когато беше направила това, животът ѝ се бе превърнал в ад. Той разбираше, че за Мередит вероятността за неуспех с него бе огромна, а резултатите.

Мат леко се засмя — това, което щеше да ѝ предложи, надминаваше и най-невероятното въображение. Просто трябваше да я убеди в това. Но щеше да му трябва време, а тя нямаше да иска да му го даде. Всъщност като имаше предвид начина, по който бе избягала тази вечер, той бе убеден, че тя би отлетяла до Рено или някъде другаде, за да прекъсне всякакви връзки с него в първия възможен момент. Колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че би направила точно това.

Имаше само две други неща, за които той беше сигурен — че Мередит все още изпитва чувства към него и че на всяка цена ще остане негова съпруга. В името на това беше готов да премести, ако

трябва, небето и земята; всъщност беше готов дори да намери отворителния ѝ баща и да я направи сираче. Размишлявайки така, той неочаквано се сети за нещо, което го накара да изтръпне: пътищата, по които караше Мередит, бяха изключително опасни, а точно сега тя трудно би могла да се съсредоточи.

Бързо се отправи към стаята си, извади телефона от куфарчето си и проведе три разговора. Първият бе с новия шеф на полицията в Едмънтън. Мат му нареди да осигури патрулна кола за черното БМВ, която дискретно да го придружи до Чикаго, осигурявайки безопасно пътуване за водача. Началникът на полицията беше любезен да откликне на необичайната му молба. Матю Фаръл беше дал доста голяма сума за провеждане на изборната му кампания.

Следващият разговор бе с дома на Дейвид Левинсън, по-важния от партньорите на „Пиърсън и Левинсън“. Мат го инструктира да се яви заедно с Пиърсън в кабинета му точно в осем часа на следващата сутрин. Левинсън бе готов да откликне на молбата му.

Матю Фаръл плащаше годишно по 250 000 долара, за да бъдат негови адвокати, когато и където той поискаше.

Последният разговор бе с Джон О'Хара. Настоятелно го помоли да тръгне към фермата незабавно, за да го прибере. Човекът се стресна. Мат му плащаше доста пари, за да бъде на разположение, но Джон смяташе себе си за негов защитник и приятел. Според О'Хара не беше в интерес на Мат да изчезва от фермата, ако Мередит искаше той да остане там. Вместо веднага да се съгласи да тръгне, започна да любопитства:

— Наред ли е всичко между теб и жена ти?

Мат вътрешно го наруга за този безпрецедентен случай на неподчинение.

— Не съвсем — отговори нетърпеливо.

— Тя все още ли е там?

— Вече си тръгна.

— Значи ти я пусна да си върви?

Тъгата в гласа на О'Хара го накара да не му се сърди за натрапването и той отново осъзна колко верен му беше неговият шофьор.

— Искам да я последвам. Хайде, вдигай гъльбите, О'Хара.

— Смятай, че вече съм тръгнал!

Когато затвори, Мат се загледа през прозореца, обмисляйки стратегията си за сутринта.

ГЛАВА 39

— Добро утро — поздрави Филис, но тъй като Мередит мина покрай нея в понеделник сутринта, без да ѝ отвърне и с два часа закъснение, тя попита: — Случило ли се е нещо?

Мередит седна на бюрото си, започна да разтрива слепоочията си и отвърна:

— Нищо съществено. Малко ме боли главата. Има ли някакви съобщения за мен?

— Цял куп — каза секретарката. — Сега ще ги донеса заедно с чаша кафе. Изглежда, че имаш нужда от него.

Мередит се облегна на стола си, чувствайки се остаряла със сто години, откакто беше напуснала тази стая в петък. Освен че беше преживяла най-драматичния уикенд в живота си, преглътна гордостта си и легна с Мат, предавайки годеника си, а после избяга и остави бележка на Мат. Вина и срам я преследваха по пътя до вкъщи и като завършек на всичко имаше чувството, че патрулна кола от Индиана я бе следвала през цялото време, като намаляваше, когато тя намаляваше скоростта, спираше на бензиностанциите с нея и после пак я следваше, докато не стигна на две пресечки от апартамента си. Когато се прибра у дома, цялата бе изтъкана от вина, срам и страх, и то преди да беше чула съобщението, оставено от Паркър на телефонния секретар. Беше звънял в петък вечерта, за да ѝ каже, че му липсва и иска да чуе гласа ѝ. В съботното му обаждане сутринта се чувстваше леко безпокойство от това, че не я бе намерил. В събота вечерта бе вече притеснен от мълчанието и питаше да не би баща ѝ да се е разболял. В неделя сутринта бе заявил, че е много разтревожен и ще се обади на Лиза. Тя очевидно му бе обяснила, че е отишла да се срещне с Мат в петък, за да му каже истината и да изясни нещата. В неделя вечерта гласът му звучеше сърдито и обидено:

„Обади ми се, по дяволите! Иска ми се да вярвам, че имаш основателна причина, за да прекараш целия уикенд с Фаръл, но вече не намирам никакви извинения.“

Мередит понесе тази част от думите му по-добре, отколкото следващите, изпълнени с тревога и нежност:

„Скъпа, къде си? Знам, че си с Фаръл. Съжалявам за казаното, но въображението ми ме подлудява. Съгласи ли се да ти даде развод? Страшно се притеснявам за теб.“

Бележката, която беше оставила на Мат, бе израз на страхливост. Защо, защо не го бе изчакала да се събуди, за да му каже довиждане, като възрастен, зрял човек? Всеки път, когато се доближеше до Мат Фаръл, говореше и правеше неща, които никога не би направила при нормални обстоятелства — глупави, погрешни, опасни! За по-малко от четиридесет и осем часа, прекарани с него, тя бе отхвърлила всичките си скрупули и бе забравила за основни неща като приличие и принципи. Вместо това бе легнала с човек, когото не обичаше, и беше предала Паркър.

Спомняше си начина, по който бе откликнала в леглото, и бледите ѝ бузи се покриха с червенина. На осемнадесет бе омагьосана от факта, че Мат знаеше къде и как да я докосне, за да я доведе до лудостта на беззащитното желание. Само за да открие сега, когато беше на двадесет и девет, че той все още можеше да го прави, и точно затова още повече се изпълваше с отчаян срам. Всъщност вчера тя го бе молила да я доведе до оргазъм, тя, която беше безпомощно скромна в леглото с годеника си.

Мередит се стресна. Този вид обвинения, тези мисли не бяха честни нито по отношение на Мат, нито на самата нея. Нещата, които му бе разказала вчера, го бяха засегнали дълбоко. Те бяха стигнали до леглото като начин... по който трябваше да се утешат взаимно. Той *не беше* използвал това като извинение, за да я вкара в леглото си. Поне, мислеше си тя малко налудничаво, *не изглеждаше* така в този момент.

— Трябваше да почакам, докато смелят прясно кафе — стресна я Филис. — Ето съобщението за теб. Не забравяй, че прехвърли заседанието на изпълнителния комитет за днес в единадесет.

Мередит се опитваше да не изглежда така притеснена и нещастна, както всъщност се чувстваше.

— Добре, благодаря. Би ли ме свързала със Стюарт Уайтмор и виж дали можеш да откриеш Паркър в хотела му в Женева. Ако го няма, остави му съобщение.

— Кой да бъде пръв? — попита секретарката с обичайната си весела разпоредителност.

— Стюарт — отговори тя. Първо трябваше на него да съобщи за решението си. След това щеше да разговаря с Паркър и да се опита да му обясни. Да му обясни какво? — мислеше си отчаяно.

Взе бележките и с безразличие ги прегледа. Петата от тях почти я изправи на крака, а сърцето ѝ започна лудо да бие. Съобщението показваше, че в 9.10 се беше обаждал Мат Фаръл.

Острият звук на апарата насочи вниманието ѝ към телефона и тя видя, че бутоните и на двете линии светеха.

— На линия първа е господин Стюарт — докладва Филис, когато тя вдигна слушалката, — а на втора, господин Фаръл. Твърди, че е спешно.

— Филис — произнесе с треперещ глас, — не искам да разговарям с Мат Фаръл. Би ли ми казала, че отсега нататък желая да се свързваме чрез нашите адвокати. Кажу ми също така, че ще замина за седмица или две. Бъди учтива с него — добави нервно, — но безкомпромисна.

Мередит затвори телефона с трепереща ръка, наблюдавайки как мигащата светлина на втора линия остана постоянна. Секретарката ѝ предаваше съобщението ѝ на Мат. Посегна към телефона, трябваше поне да разговаря с него и да разбере какво иска, но после дръпна ръката си като ужилена. Не, не трябва! Нямахше значение. Веднага след като Стюарт ѝ каже къде да отиде, за да получи бърз, законен развод, за каквото и да настоява Мат, нямахше да има никакво значение. В малките часове на сутринта бе стигнала до категоричното решение за развод в Рено. И това единствено имаше реален смисъл. Сега, когато всичко между тях бе ясно, тя знаеше, че той няма да изпълни

заплахите, които ѝ беше отправил в колата след онзи обяд. Всичко това бе останало в миналото.

Светлината, регистрираща разговора с Мат, угасна и тя не можеше да понася повече напрежението. Позвъни на Филис и я помоли да дойде в кабинета.

— Какво каза той?

Филис леко се усмихна.

— Че те разбираше отлично.

— Това ли е всичко?

— След това се поинтересува дали пътуването ти е свързано с внезапно появил се ангажимент и аз потвърдих. Така добре ли е?

— Не зная — отвърна безпомощно Мередит. — Той попита ли нещо, когато го информира, че пътуването ми е неочаквано и наложително?

— Не съвсем.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Ами, всъщност той леко се засмя. След това ми благодари и затвори.

Поради някаква необяснима причина реакцията му я накара да се почувства неспокойна.

— Каза ли нещо друго? — попита тя, когато Филис бе стигнала почти до вратата.

— Чудех се — отговори неадекватно секретарката ѝ — дали той наистина е бил с Мишел Пфайфър и Мег Райън, или списанията само си пишат.

— Сигурна съм, че е бил — хладно коментира Мередит.

Кимвайки, секретарката ѝ погледна към телефона:

— Забрави ли, че Стюарт Уайтмор все още е на линията?

Ужасена, тя сграбчи слушалката и изчака Филис да затвори вратата.

— Стюарт, съжалявам, че те накарах да чакаш — започна. — Тази сутрин не е особено добра за мен.

Отговорът от другата страна бе забавен:

— Аз пък имам една *очарователна* сутрин благодарение на теб.

— Не те разбирам?

— Ще ти обясня. Неочаквано адвокатите на Фаръл настояват да разговаряме. Дейвид Левинсън ми се обади в девет и половина тази

сутрин, изпълнен с толкова добра воля, че човек би се запитал дали пък арогантното копеле не е преживяло някакво религиозно пречистване през уикенда.

— Какво точно каза той? — попита Мередит с нарастваща тревога.

— Ами, най-напред ми изнесе лекция за светостта на брака, особено за католиците. И го направи с най-възвишен глас. Мередит — той се задушаваше от потискан смях, — Левинсън е ортодоксален евреин, има четири брака и шест любовници. Господи, не можех да повярвам!

— А ти какво му отговори?

— Заявих му, че не вярвам на ушите си — отвърна Стюарт, след което престана да ѝ представя нещата откъм смешната страна, защото разбра, че тя не може да ги приеме. — Е, това няма значение. Според Левинсън неговият клиент неочаквано е решил да ти даде развод, което ми звучи доста странно, а странните неща ме изнервят.

— Не е толкова странно — подхвърли тихо тя, обзета от болезнената мисъл, че Мат я захвърляше така безцеремонно, след като беше легнала с него. Но пък така предлагаше незабавен край на враждебността между двамата. — Срецнах се с Мат през уикенда и разговарях с него.

— За какво? — и докато тя се колебаеше, той допълни: — Недей да криеш нищо от адвоката си. Нетърпеливото предложение на Левинсън за среща бие тревожни камбани в мозъка ми. Подушвам някаква засада.

Не би било честно, а щеше и да е глупаво да скрива от Стюарт събитията, станали през уикенда. И Мередит подробно му разказа всичко. Пропусна единствено факта, че бе спала с Мат. Това беше нещо, което никой нямаше право да знае, освен Паркър.

Когато свърши, адвокатът за известно време остана мълчалив и тя се изплаши, че той подозира истината. Когато обаче проговори, единственото, което каза, бе: „Фаръл владее положението повече, отколкото аз. Ще трябва да се погрижа за баща ти.“

Мередит, която щеше да разчиства сметките с баща си за предателството му, след като се върнеше от пътуването, отмина тази забележка.

— Във всички случаи — намекна тя — е ясно защо Фаръл е решил да бъде отзивчив.

— Той не е просто отзивчив — вметна сухо Стюарт. — Според Левинсън Фаръл е дълбоко загрижен за твоето благосъстояние и иска да сключите финансово споразумение. Готов е да ти продаде земята в Хюстън при много изгодни условия, въпреки че в момента не знам за каква земя става въпрос.

— Не съм го упълномощавала за никакво финансово споразумение — отговори разпалено Мередит. — Ако Мат желае да ни продаде земята в Хюстън, това е чудесно, но нямаме никаква нужда от среща с адвокатите му. Реших да отида в Рено или някъде другаде, за да получа незабавно развод. Затова и исках да ти се обадя — да те попитам къде би могло това да стане бързо и законно.

— Нямах избор — отговори хладно Стюарт. — Ако се опиташ да действаш по този начин, Фаръл ще оттегли предложението си.

— Защо? — извика тя, усещайки невидим капан да се затваря около нея.

— Защото Левинсън беше пределно ясен. Изглежда, клиентът му иска да направи това както трябва и окончателно, в противен случай въобще не желае да обсъжда въпроса. Ако откажеш да се срещнеш с него утре или се опиташ да ускориш развода, предложението на Фаръл да ти продаде земята ще бъде оттеглено автоматично. Левинсън намекна, че всяко от тези действия ще се смята от клиента му като лично отхвърляне на неговата добра воля. Всичко това ме обърква — заключи той. — Откривам, че поведението на Фаръл като студент грубиян е само прикритие на чувствителното му сърце, така ли е?

— Не знам какво да мисля — призна. — Толкова дълго съдех Мат прекалено строго, така че не знам какъв е той всъщност.

— Е — информира я весело Стюарт, — това ще разберем утре в четири часа, Фаръл иска срещата между неговите адвокати, мен и теб да се проведе в кабинета му. Там ли ще се срещнем, или да мина да те взема?

— Не! Не искам, ти можеш да ме представляваш.

— Съжалявам. Трябва да си там. Левинсън каза, че клиентът му не желае да прояви отстъпчивост относно промяната на датата, мястото и присъстващите. Неотстъпчивостта — отбеляза хапливо той,

— е странна черта за човек с такава изключителна добра воля и щедрост, за какъвто ни го представят неговите адвокати.

Объркана, Мередит погледна часовника си. Заседанието трябваше да започне. Не искаше да изпусне земята в Хюстън, след като Мат беше готов да им я продаде, но не би могла да понесе и емоционалното напрежение от личната среща с него.

— Дори и да получиш развод в Рено — напомни ѝ Стюарт, — пак ще трябва да се занимаваш с имуществени въпроси, когато се върнеш. Единадесетгодишните права върху имуществото могат лесно да се разнищят, ако Фаръл пожелае това. В противен случай може да се влачиш по съдилищата с години.

— Господи, каква каша! — едва успя да промълви тя. — Добре, ще се срещнем във фоайето на „Интеркорп“ в четири часа. Предпочитам да се качим заедно.

— Разбирам — отговори любезно Стюарт. — Ще се видим утре. Недей да мислиш за това дотогава.

Мередит упорито се опитваше да последва съвета му, когато седна начело на заседателната маса.

— Добро утро — произнесе с бодра изкуствена усмивка. — Марк, би ли започнал ти? Има ли нещо за докладване от отдела по сигурността?

— Има един хубав, тлъст проблем — отговори той. — Само преди пет минути се обадиха от Ню Орлийнс за бомбена заплаха. Изпразнили са магазина и полицейският екип е на път за там.

Всички около масата наостриха уши.

— Защо не са ми съобщили веднага?

— И двете ти линии са били заети, така че ръководството на магазина е следвало инструкцията и ми се обадиха на мен.

— Имам и частна линия.

— Знам. За съжаление Микаелсон се паникьосал и не могъл да открие номера.

В седемнадесет и тридесет, след ден на напрежение и безпомощно очакване, най-накрая Мередит бе уведомена, че отделът за бомбени атентати в Ню Орлийнс не е открил никакви следи от експлозив и ще отстрани бариерите около магазина. Това бяха добрите новини. Лошите бяха, че магазинът беше загубил продажбите си за един цял ден, и то в най-важния сезон на годината.

Мередит уведоми Марк Брейдън за новината и се прибра вкъщи. Паркър все още не бе получил известието ѝ, но тя знаеше, че ще се обади веднага след като го получи.

Тя хвърли палтото, ръкавиците и куфарчето си на един стол и отиде до телефона, за да провери получените съобщения. Мислеше, че Паркър може би вече ѝ е позвънил, но червената лампичка не светеше. Госпожа Елис бе идвала и оставила бележка, че е напазарувала.

Продължителното мълчание на годеника ѝ все повече тревожеше Мередит. В един момент тя започна да си го представя в някоя и швейцарска болница или нещо по-лошо, да утешава наранените си чувства с друга жена, танцувайки в някой нощен бар в Женева... „Спри, просто спри!“ — предупреждаваше се тя. Близостта на Мат Фаръл я караше да очаква нещастия от всички страни. Беше глупаво и тя го знаеше, но имайки предвид миналите си преживявания с него, нещата бяха обясними.

Взе душ и току-що беше облякла копринената си пижама, когато силно почукване на външната врата я изненада. Който и да беше, трябваше да има ключ от входната врата, което означаваше, че е госпожа Елис, тъй като Паркър бе в Швейцария.

— Забравили ли сте нещо, поспа... — започна тя, отваряйки вратата и замръзна от изненада пред сърдитото лице на Паркър.

— Чудех се дали ти не си забравила нещо, като например, че имаш годеник?

Обзета от угризения, Мередит се хвърли в ръцете му, забелязвайки колебанието му миг преди да я прегърне.

— Не съм забравила — отговори тя, целуна го по бузата и допълни: — Толкова съжалявам — после го поведе навътре. Очакваше, че ще си свали палтото, но единственото нещо, което направи, без да я наблюдава със студен, питащ поглед.

— За какво съжаляваш, Мередит?

— За това, че те разтревожих толкова много, та си решил да напуснеш конференцията и да се върнеш вкъщи! Не получи ли съобщението ми в хотела тази сутрин? В десет и половина ти позвъних.

Каменното изражение на лицето му изчезна, но той изглеждаше измъчен и уморен. Никога преди това не го беше виждала в такова състояние.

— Не, не съм. Мога ли да пийна нещо? — попита и свали палтото си. — Каквото и да е, само да е по-силно.

Мередит кимна.

— Не мога да повярвам, че си се върнал само защото не си успял да се свържеш с мен.

— Това е една от двете причини.

Тя наклони глава.

— А каква е другата?

— Мортън Симпсън ще се явява утре в съда. Научих за това в Женева.

Мередит не беше убедена, че той е трябвало да се върне само защото един голям производител на бои е пред банкрут, и му го каза, докато приготвяше напитката му.

— Нашата банка им е отпуснала сто милиона допълнително. Ако те фалират, ще загубим почти всичко. И понеже самият аз почувствах, че губя моята годеница — добави, — реших да се върна, за да видя дали мога да спася единия или двамата.

— Нито за миг не е имало опасност да ме загубиш — каза тя с болка в гласа.

— Защо не отговаряше, по дяволите, на телефонните ми обаждания? Къде беше? Какво става с Фаръл? Лиза ме информира какво си разбрала от разговора с баща му. Съобщи ми, че си заминала за Индиана, за да се срещнеш в петък с Фаръл и разкривайки му истината, да го накараш да се съгласи на развод.

— Направих точно това — изрече тихо Мередит, подавайки му питието — и той е съгласен да се разведем. Утре Стюарт Уайтмор и аз ще се срещнем с Мат и адвокатите му.

Той кимна, наблюдавайки я мълчаливо. От следващия му въпрос най-много се страхуваше:

— Там ли прекара уикенда?

— Да. Той беше твърде болен в петък вечерта, за да може да ме изслуша — спомни си със закъснение, че Паркър не знае някои неща и му разказа как Мат закупил земята в Хюстън, отмъщавайки на баща ѝ за комисията в Саутвил. След това му обясни защо бе искала да сключи примирие с Мат, преди да му разкаже за спонтанния си аборт. Приключвайки разказа си, тя смутено сведе поглед, обхваната от вина за това, което беше премълчала. Не беше сигурна и дали изповедта ѝ

не бе представлявала егоистичен начин да разтовари себе си, и то в момент, когато Паркър вече бе получил тежък удар от Мортън Симпсън.

Все още разсъждаваше върху това, когато той се върна към въпроса с уикенда:

— Фаръл трябва да е побеснял в неделя, когато е разбрал, че баща ти го е излъгал за аборта.

— Не — отговори Мередит, спомняйки си скръбта и съжалението, изписани по лицето на Мат. — Вероятно сега го е хванало яд на баща ми, но не и тогава. Разплаках се, когато му разказвах за погребението на Елизабет, и мисля, че и той едва се удържа да не заплаче. Не беше време за гняв.

Вината за случилото се след това бе изписана в очите ѝ и Паркър я видя.

— Предполагам — отмести поглед от нея, а лицето му се изопна. В тягостната тишина Мередит осъзна, че той бе разбрал.

— Паркър — започна с разтреперан глас, готова да си признае, — ако се чудиш дали Мат и аз...

— Не ми казвай, че си легнала с него, Мередит! Излъжи ме, ако трябва, и след това ме накарай да ти повярвам, но не ми и споменавай, че си спала с него. Няма да го понеса.

Вече я бе осъдил и наказал, което означаваше, че ще трябва да изкупува доживотна присъда. Той изчака за миг, очевидно даваше време и на двамата да приключат с въпроса, после остави чашата настрана. Сложи ръце на раменете ѝ и я привлече близо до себе си, повдигна брадичката ѝ и се опита да се усмихне.

— Това, което ми разказа за разговора ти със Стюарт тази сутрин, ме кара да мисля, че Фаръл гледа разумно на възникналата ситуация.

— И аз така мисля — отговори Мередит, но вината и мъката правеха усмивката ѝ вяла и тъжна.

Паркър я целуна по челото.

— Значи проблемите са почти разрешени. Утре вечер вероятно ще вдигнем наздравица за успешните преговори по развода, може би и за закупуването на петното в Хюстън, което толкова много искаш да имаш.

Той беше възвърнал спокойствието си и това, което каза, я накара със закъснение да осъзнае колко е разтревожен за проблемите в банката.

— Може би ще трябва да ти потърся друг кредитор, който да финансира този магазин и земята. Мортън Симпсън е третият, който има проблеми и който е получил заем от нас през последните шест месеца. Ако не си получим парите, не можем да даваме кредити, ако сами не вземем такива от федералната банка, а и там сме задължнели много.

— Не знаех, че имате още два лоши заема.

— Икономиката ми играе номера. Няма значение — добави той, като стана и ѝ се усмихна насърчително. — Банката ще издържи. Намираме се в по-добро състояние от много от конкурентите ни. Би ли направила нещо за мен? — попита я шеговито.

— Всичко — заяви тя без колебание.

Преди да я прегърне за лека нощ, Паркър добави:

— Ще се погрижиш ли „Банкрофт“ да продължи с редовното и навременно изплащане на вноските си към нашата банка?

— Разбира се.

Той дари Мередит с дълга, уморена и нежна целувка, на която тя отвърна с повече жар от когато и да било. Когато той излезе, не посмя да сравнява тази целувка с настоящите, горещи целувки на Мат. Целувките на Мат я изгаряха със страстта си, а тези на Паркър бяха лишени от плам.

ГЛАВА 40

Мат стоеше по средата на конферентната зала, която беше в съседство с кабинета му. След половин час щеше да дойде Мередит. Твърдо беше решил да я впечатли с всичко, което можеше да говори за постигнатото от него. Беше повикал в заседателната зала секретарката и служителката от информацията, за да си кажат мнението за цялостния ефект от наредбата на обновената стая. Беше оставил спешно съобщение за Вандървайлд веднага да се яви при него. Той беше на години почти колкото Мередит, а и имаше добър вкус — Мат нямаше да се обиди да чуе и неговото мнение за нещата.

— Какво мислиш, Джоана? — попита секретарката си, сложил ръка на ключа, с който се контролираше осветлението на тавана. — Тази светлина достатъчно ли е, или е твърде силна?

— Мисля... мисля, че е точно колкото трябва, господин Фаръл — отговори тя припряно, старателно опитвайки се да не покаже изненадата си, че техният работодател е обзет от човешка слабост като съмнение и нещо повече, че най-сетне си е направил труда да запомни имената им. Фактът, че имаше хубава усмивка, не беше изненада за околните. Бяха го виждали да се усмихва на заседания с директорите, в списания и вестници, но до ден-дневен нито една жена от „Хаскъл Електроникс“ не беше усещала неговата усмивка, насочена към нея. Джоана и Валери старателно се опитваха да не покажат колко поласкани и развълнувани се чувстват в момента.

Валери стоеше настрани и изучаваше цветята, подредени в средата на масата.

— Смятам, че цветята върху конферентната маса стоят чудесно — обърна се тя към шефа си. — Да ангажирам ли цветарката всеки вторник с подобна аранжировка?

— Защо трябва да се прави това? — попита Мат. — Изглежда много добре — отбеляза той, когато Джоана сложи върху конферентната маса от палисандрово дърво кристална гарафа за вода от 2000 долара и подходящи към нея чаши. Огледа просторната стая

със сребрист мокет на пода, с диван и столове от виненочервена кожа. Въпреки че неговият кабинет и конферентната зала се намираха в остъклената част и от тях се откриваше поразително красива гледка към небето над Чикаго, той реши да спусне завесите. По този начин се създаваше някакво усещане за мекота. Светлината от тавана падаше върху кристала, отразяваше се и се пръскаше на малки звездички. Вътрешните стени също бяха облицовани с палисандрово дърво, а в един ъгъл се намираше заоблен барплот. Вратите на бара бяха отворени и оттам се виждаха безброй кристални шишета и гарафи, подредени върху полицата с позлатени ръбове. Все още притеснен, Мат продължаваше да разсъждава:

— Последно — спуснати или вдигнати? — попита той двете жени и натисна един бутон. Завесите меко се надиплиха нагоре и в стаята се откри гледка към цялото небе.

— Вдигнати — едновременно отговориха Джоана и Валери.

Мат погледна навън в сумрака на отиващия си ден. Срещата му с Мередит щеше да продължи най-малко час, до това време щеше да се стъмни и панорамата щеше да бъде изключителна.

— Спуснати — реши той, натисна отново бутона и завесите се спуснаха. — Ще ги вдигна, като стане тъмно — продължи, разсъждавайки на глас.

Замисли се за предстоящата среща. Даваше си сметка, че е глупаво да се занимава с незначителни подробности. Дори ако Мередит бъде впечатлена от невероятно скъпия кристал и от всички други красоти на неговото малко кралство — дори ако беше сърдечна, спокойна и великодушна, когато влезеше тук, на нея със сигурност нямаше да ѝ хареса обстановката или домакинът, щом като започнеше срещата.

Той въздъхна едновременно нетърпелив и нежелаещ да започне битката, после изведнъж се сети за служителките си, които чакаха да разберат дали се нуждаеше от нещо друго.

— Благодаря ви за помощта — каза. Дари с усмивка и двете жени — една топла усмивка, която ги накара да се почувстват най-сетне оценени и забелязани, след което унищожиха всичко това с въпроса си: — Ако ти беше жена, тази стая щеше ли да ти се стори привлекателна?

— Намирам я привлекателна, господин Фаръл — сухо отвърна Джоана.

Мина една минута, докато леденият ѝ отговор достигне до съзнанието му, но когато погледна през рамо, двете жени излизаха, разминавайки се с Елинър Стърн.

— От какво се обиди? — попита той своята секретарка, чийто единствен интерес се свеждаше до добре свършената работа, а не до общуване и флиртуване.

Госпожица Стърн приглади строгия си сив костюм.

— Предполагам — коментира тя с нескрито презрение за другата секретарка, — се е надявала да оцените факта, че тя е жена. От деня, в който пристигнахте тук, не е преставала да се надява.

— Губи си времето — каза Мат. — Наред с други неща, тя е и служител. Само един идиот флиртува със своите подчинени.

— Може би трябва да се ожените — отсъди госпожица Стърн мъдро, като продължаваше да разлиства бележника си, търсейки някакви цифри. — По мое мнение това би сложило край на женските аспирации около вас.

Лека усмивка се прокрадна на устните му и той приседна на крайчеца на заседателната маса. Изведнъж му се прииска да сподели с някого истината.

— Аз съм женен — обяви тихо, следейки реакцията ѝ.

Госпожица Стърн отгърна друга страница и без да вдигне глава, се произнесе:

— Моите най-сърдечни поздравления и на двамата.

— Сериозно — отвърна той.

— Да предам ли тази информация на госпожица Ейвъри? — попита тя безучастно. — Днес се обажда два пъти.

— Госпожице Стърн — каза Мат твърдо и за пръв път в техните чисто делови взаимоотношения съжали, че никога не се беше опитал да се сприятели с нея. — Ожених се за Мередит Банкрофт преди единадесет години. Днес следобед тя ще дойде тук.

Погледна го над очилата си.

— Имате резервация за вечеря в „Реналдос“. Госпожица Банкрофт ще се присъедини ли към вас и госпожица Ейвъри? Ако е така, да променя ли резервацията за трима?

— Отмених срещата си с... — започна Мат, после спря и се усмихна. — Като че ли долавям някаква нотка на цензура в гласа ти?

— Разбира се, че не, господин Фаръл. Много ясно поставихте нещата още в началото: цензурирането не е част от моята работа. Доколкото си спомням, вие подчертахте, че не желаете личното ми мнение и че не искате торта за рождения си ден; необходими ви са моите умения и време. Сега желаете ли да присъствам на срещата и да водя бележки?

Мат потисна смеха си, като разбра, че направената преди години забележка не е забравена от нея.

— Смятам, че идеята ви да водите бележки е добра. Обърнете особено внимание на всичко, с което госпожица Банкрофт и адвокатът ѝ се съгласят. Възнамерявам да ги накарам да приемат всяка една концесия.

— Разбирам — каза тя и тръгна към вратата.

Гласът на Мат я догони.

— Госпожице Стърн? — тя се обърна изправена, с молив в ръка, готова да записва нареждането Мат я попита: — Имате ли малко име?

— Разбира се — отвърна тя и присви очи.

— Мога ли да го използвам?

— Нямам нищо против. Аз обаче не смятам, че „Елинър“ ще ви е по-удобно, както да речем и „Матю“.

Той погледна безизразната ѝ физиономия и преглътна, за да не се разсмее, питайки се дали беше сериозна, или се шегуваше.

— Смятате ли — попита сериозно, — че двамата с вас бихме могли да... да бъдем по-малко официални тук?

— Предполагам, че имате предвид по-свободни отношения, вида отношения, които може би са по-типично срещани между секретарка и работодателя ѝ ли?

— Да, всъщност да.

Повдигна замислено вежда.

— Ще трябва ли да приготвям торта за рождения ви ден?

— Може би — отвърна той, глуповато захилен.

— Ще си отбележа — каза тя и когато наистина го направи, Мат избухна в смях. — Има ли нещо друго? — попита тя и за пръв път от толкова години Елинър Стърн му се усмихна. Усмивката имаше поразяващ ефект върху лицето ѝ.

— И още нещо — добави той. — Много важно е, ще ми е необходимо цялото ти внимание.

Веднага стана сериозна.

— Имате го.

— Според теб каква е тази конферентна зала — изключително впечатляваща или само ефективна?

— Почти съм убедена — отговори тя сериозно, след като огледа стаята, — че госпожица Банкрофт ще занемее от възхищение.

Мат зяпна, след като тя се обърна и излезе от стаята. Той можеше да се закълне, че раменете ѝ се разтърсваха от смях.

Питър Вандъруайлд крачеше нервно в стаята на госпожица Стърн, чакайки старата ексцентричка да се появи от кабинета на Фаръл и да му разреши да влезе. Тя се появи отвътре с необичайна бързина и го накара да се чувства като избягал ученик, изправил се пред директора на училището.

— Господин Фаръл ме вика — заобяснява ѝ той, опитвайки се да скрие смущението си от внезапното и спешно повикване. — Каза, че е много важно, но не и за какво се отнася, и аз... аз не зная кои папки да донеса.

— Не мисля — отвърна тя със странен приглушен глас, — че ще се нуждаете от вашите папки, господин Вандъруайлд. Заповядайте, очакват ви.

Питър я погледна с любопитство, после побърза да влезе при Фаръл. Две минути по-късно се изниза от кабинета на Мат заднешком и в състояние на прекомерна загриженост се удари в бюрото на Стърн.

Тя го погледна.

— Можат ли да отговорите на въпроса на господин Фаръл без вашите папки?

Очевидно нуждаещ се от подкрепа, Питър отговори:

— Да, но не съм сигурен, че отговорих правилно, госпожице Стърн. Според вас конферентната зала впечатляваща ли е или елементарно ефективна?

— Впечатляваща.

Той отпусна рамене с облекчение.

— И аз казах същото.

— Това е правилният отговор.

Питър се втрени в нея учудено. Развеселена, тя го гледаше със симпатия. Той откри с изненада, че под ледената ѝ повърхност всъщност прозираше някаква топлина, която може би не беше забелязал в миналото. И реши да ѝ купи кутия бонбони за Коледа.

Стюарт чакаше с куфарче в ръка, когато Мередит влезе във фойето на „Интеркорп“.

— Изглеждаш чудесно — каза той и пое ръката ѝ. — Съвършена. Спокойна и сдържана.

След цял час колебание тази сутрин Мередит накрая беше решила да облече жълта вълнена рокля и тъмносиньо сако, обточено със същия жълт цвят. Причината беше една-единствена — беше прочела някъде, че мъжете възприемат жълтия цвят като агресивен, но не и враждебен. С надеждата да подсили този агресивен елемент беше прибрала косата си на кок.

— Само като те погледне Фаръл, и ще ни даде всичко, което поискаме — галантно предсказа Стюарт на път за асансьорите. — Как би могъл да ти устои!

Работата беше в това, че последния път, когато Мат я беше гледал, тя беше гола в леглото с него, и затова сега се чувстваше изключително неловко да се изправи пред него.

— Аз обаче не съм сигурна — каза тя разтреперана, влизайки в асансьора преди адвоката си.

Взираше се в бляскавите месингови врати и се опитваше да се съсредоточи върху спомена за смеха и за задушевния разговор, който бяха водили с Мат във фермата. Би било погрешно да мисли сега за него като за противник. Беше плакала в ръцете му за загубата на детето им, беше я прегръщал, опитвайки се да я утеши. Това е, което трябваше да помни, за да не е толкова притеснена. Мат не беше неин противник.

Служителката се изправи веднага, щом като Стюарт ѝ даде имената им.

— Оттук, моля. Господин Фаръл ви очаква. Другите вече са пристигнали.

Мередит не можа да познае кабинета на Мат. Стената в левия ъгъл беше приплъзната назад, така че кабинетът му преминаваше в конферентна зала с размери на тенис корт. На заседателната маса седяха двама мъже и разговаряха с него. Той погледна нагоре, видя я и веднага стана. Тръгна към нея с топло и спокойно изражение на лицето. Носеше тъмносин костюм, искряща бяла риза и красива копринена вратовръзка в тъмночервено и синьо. Официалното му делово облекло я накара да се чувства още по-неловко.

— Нека ти помогна с палтото — каза той, без да обръща внимание от Стюарт, който също съблече дрехата си.

Твърде притеснена да срещне погледа му, Мередит се подчини машинално и леко се обърна, опитвайки се да потисне тръпките си, когато той повдигна палтото ѝ и пръстите му докоснаха раменете ѝ. Страхувайки се да не забележи реакцията ѝ, тя наведе глава. Стюарт се беше приближил до масата и се ръкуваше с противниковия юрисконсулт. Мередит тръгна към него и той тъкмо щеше да я представи на другите двама адвокати, когато Мат изведнъж я хвана за лакътя и започна да се държи така, като че ли това беше събиране, организирано от него в нейна чест.

— Мередит — каза той със засмени очи, като я погледна, — бих искал да те запозная с Бил Пиърсън и Дейв Левинсън.

Усещайки изтънчения покровителствен начин, по който Мат стоеше до нея, тя откъсна поглед от него и погледна двамата мъже, ръкувайки се с всеки от тях. Бяха високи, облечени в безупречни костюми, шити по поръчка, със самочувствие, елегантни и решителни. В сравнение с техния ръст и изискан външен вид Стюарт изглеждаше дребен и невзрачен, с оредяла тъмна коса, и като ученик с очила с рогови рамки. В действителност, мислеше си Мередит, докато той се представяше на Мат, присъстващите далеч го превъзхождаха.

Като че отгатнал мислите ѝ, Мат обясни:

— Бил и Дейв са тук, за да защитават както твоите, така и моите интереси.

Чул тази забележка, Стюарт се позабави, докато седеше, и хвърли насмешлив поглед към Мередит, предупреждавайки я да не вярва на това. Тя се почувства окуражена от погледа му. Той беше по-млад и по-невзрачен от другите двама, но не беше нито по-глупав, нито по-бездарен.

Мат също видя реакцията на дребничкия мъж, но не му обърна внимание. Обръщайки се към Мередит, която се канеше да седне, той я хвана за лакътя и я спря, започвайки да изпълнява плана си.

— Току-що бяхме решили да пием по едно питие, когато дойдохте — предложи той, когато тя се надигна и го погледна обърквана. После се обърна към адвокатите: — Какво желаете, господа?

— Скоч и сода — отговори на часа Левинсън, разбирайки, че току-що му беше наредено да вземе едно питие, и послушно бутна настрани папката с документи.

— Същото и за мен — обади се на свой ред Пиърсън и се отпусна на стола, като че ли разполагаха с всичкото време на света.

Обръщайки се към Стюарт, Фаръл учтиво го попита:

— Вие какво бихте искали да пийнете?

— Перие — отвърна. — С лимон, ако имате.

— Има.

Мат погледна към Мередит, но тя поклати глава.

— Нищо не желая.

— В такъв случай ще ми помогнеш ли да донеса питиетата? — заяви той, решен да се възползва от случая да говори насаме с нея. — Доколкото ми е известно, тези трима мъже са се срещали и преди около заседателни маси. Сигурен съм, че ще намерят какво да си кажат, докато им приготвим питиетата — като инструктира по този начин Левинсън и Пиърсън да държат Стюарт при тях, той подхвана Мередит за лакътя. Зад него Левинсън веднага поведе разговор за един противоречив процес, отразяван нашироко във вестниците, а Пиърсън се присъедини с допълнителни забележки и разяснения. Разговорът вървеше на достатъчно висок тон, за да бъде предоставена възможност на Мат за уединение с Мередит.

Барът описваше полукръг и оставаше извън погледа на седящите около масата в заседателната зала. Тя обаче упорито стоеше от другата страна на плота, втренчена като хипнотизирана в отразените светлини, танцуващи по стените на кристалните чаши. Той сложи лед в пет чаши, после махна ограничителя на кристалната гарафа и сипа уиски в три чаши и вода в другата. Поглеждайки към хладилника, който беше от неговата страна, помоли:

— Би ли ми извадила перието?

Тя кимна. Гледаше я как неохотно заобиколи бара. Нарочно избегна погледа му, извади бутилка „Перие“ и лимон и ги сложи на плота.

— Мередит — каза тихо Мат, слагайки длан върху нейната, — защо не можеш да ме погледнеш?

Тя подскочи от докосването му и той пусна ръката ѝ. Вдигна поглед към него и голяма част от напрежението ѝ се стопи. Дори успя леко да се усмихне.

— Не зная точно защо, но намирам цялото това изпитание ужасно мъчително.

— Така ти се пада — подразни я, като се опитваше да я разсее. — Никой ли не ти е казал, че не е хубаво да оставяш мъж в леглото само с една бележка, на която пише „довиждане“? Това го кара да се чуди дали все още го уважаваш.

Мередит потисна внезапно надигналия се кикот при точната му забележка и той ѝ се усмихна.

— Беше глупаво, че те оставих така — призна. — Самата аз не разбирам защо го направих.

— Аз пък мисля, че знам отговора. Заповядай, пийни това — подаде ѝ водката и содата, които беше приготвил за нея. — Не, не ми отказвай. Ще ти помогне да понесеш тази среща по-лесно — изчака, докато отпи глътка, и после ѝ каза защо я беше повикал да дойде с него на бара. — Бих искал да те помоля за една услуга.

Мередит го погледна право в очите.

— Какъв вид услуга?

— Помниш ли, че ти ме помоли за помирение?

Кимна.

— Моля те за същото нещо сега: вид помирение, спиране на огъня — от момента, в който моите адвокати започнат да говорят, до момента, в който напуснеш това помещение.

Обзе я неясна тревога и тя бавно остави чашата си на плота, взирайки се предпазливо в лицето му.

— Не разбирам.

— Моля те да изслушаш условията на моето предложение и да помниш, че без значение как... — Мат замълча, като се опитваше да намери най-подходящата дума за това как вероятно условията му щяха да я изненадат. *Вбесяващи? Скандални? Гнусни?* — Без значение колко

необичайни могат да изглеждат моите условия, правя това, което искрено вярвам, че е най-доброто и за двама ни. Моите адвокати ще изложат юридическите алтернативи, в случай че откажеш да приемеш офертата ми. Първоначално ще добиеш чувството, че си притисната в ъгъла, но те моля да не ставаш веднага и да не напускаш това място, пращайки ни по дяволите нас тримата, независимо от това колко много си се ядосала. Накрая те моля да ми отделиш пет минути тук, насаме с теб, след срещата. През това време ще се опитам да те убедя да приемеш предложеното от мен. Ако не мога да го направя, имаш пълната свобода да ми кажеш да вървя по дяволите и да си отидеш. Съгласна ли си?

Тревогата ѝ се увеличи още повече.

— Съгласих се с твоите условия във фермата — припомни ѝ той. — Толкова ли много искам, като те моля да се съ согласиш сега с мен?

Неспособна да спори, Мередит бавно кимна.

— Добре, съгласна съм. Примирие — промълви тя, след това изненадана видя как Мат протегна към нея ръка, както тя беше направила във фермата, само дето беше обърнал дланта си нагоре. Сърцето ѝ затуптя необяснимо, когато положи ръката си в неговата, а пръстите му здраво я обхванаха.

— Благодаря ти.

Спомни си, че и тя точно така му беше отговорила. Изумена от прозрението, че онзи миг във фермата очевидно също е бил неприятен за него, тя се опита да му се усмихне и му отговори със същите думи:

— Моля.

Стюарт остави двамата адвокати да излагат тезите си, докато той пресметна наум колко време беше необходимо да се приготвят пет чаши с питиета. Когато това време изтече, той обърна гръб на Левинсън и Пиърсън и дискретно хвърли поглед към двамата на бара. Предполагаше, че Фаръл ще се опитва да дразни Мередит, но това, което видя, беше една двойка в профил, хваната в такава изненадваща поза, че моментално се обърка. Да я дразни ли? Нищо подобно! Фаръл протягаше ръката си към нея, гледаше я усмихнат и, което съвсем смая Стюарт, определено, с нежност. А Мередит, която беше винаги съдържана, слагаше ръката си в неговата и на лицето ѝ беше изписано

такова изражение, каквото той никога преди не беше виждал у нея: уязвимият израз на истинска загриженост.

Рязко отмести поглед от двойката при бара и се обърна към адвокатите. Все още не беше намерил обяснение за изражението на Мередит преди минута, когато тя и домакинът донесоха напитките на масата.

— Мат, ще започваме ли? — попита Пиърсън, след като Фаръл настани младата жена.

Подреждането на местата около масата се беше сторило странно на Стюарт още когато беше влязъл в стаята: Пиърсън беше сложен начело на заседателната маса, където нормално се полагаше да седи Фаръл. Мередит седеше отляво на Пиърсън, а Стюарт — до нея. Левинсън беше отдясно на Пиърсън, точно срещу нея, а Фаръл заобиколи масата и седна до Левинсън. Стюарт се чудеше дали Фаръл преднамерено беше сложил Пиърсън на „горещото“ място, за да накара Мередит да смята, че по-скоро Пиърсън, а не той самият е отговорен за това, което тя щеше да чуе. Или пък, реши, Фаръл искаше да наблюдава Мередит през цялото време.

Секунда по-късно Пиърсън започна да говори и казаното от него беше толкова неочаквано, толкова невероятно, че Стюарт присви вежди от учудване.

— Твърде много неща трябва да се вземат под внимание — заяви той, натъртвайки на всяка дума. — Пред нас стоят двама души, които преди единадесет години са дали обет, *тържествено* обещание. И двамата са знаели, че бракът е свещено нещо, към което се пристъпва сериозно.

Полуядосан, полуразвеселен, Стюарт го прекъсна:

— Можеш ли да си спестиш текста на цялата брачна церемония, Бил. Минали са през нея преди цели единадесет години. *Затова* сме и тук сега — обърна се към Мат: — Моята клиентка не се интересува от оценката на ситуацията, направена от вашите адвокати. Какво искате и какво предлагате? Нека пристъпим към работа по същество.

Вместо да отреагира на предизвикателството му, той погледна Пиърсън и с едно леко кимване, го инструктира да направи точно това.

— Много добре — започна адвокатът му. — По същество нещата стоят така. Нашият клиент има достатъчно основание да заведе грозно и унищожително дело срещу бащата на твоята клиентка. В резултат на

безразсъдната намеса на Филип Банкрофт в брака на нашия клиент той е бил лишен от правото си да присъства на погребението на детето си, бил е лишен от правото си да утеши съпругата си и да бъде утешен от нея след смъртта на детето, и подведен да повярва, че тя желае да се разведе с него. Накратко, той е бил лишен от брака си в продължение на единадесет години. Господин Банкрофт се е намесил и в бизнеса на господин Фаръл, опитвайки се незаконно да повлияе върху решението на зоналната комисия на Саутвил. Разбира се, това са неща, които могат да бъдат разглеждани в съда...

Стюарт погледна Фаръл, който наблюдаваше Мередит, а тя пък на свой ред не сваляше очи от Пиърсън и все повече пребледняваше. Ядосан, че неочаквано я подлагаха на всичко това, той погледна колегата си и презрително заяви:

— Ако всеки женен мъж, чиито роднини се бъркат в живота му, би могъл да ги съди за това, щеше да притежава петдесетгодишна преписка за съдебни дела. Ще му се изсмеят в съда.

Пиърсън го погледна предизвикателно.

— Съмнявам се. Намесата на Банкрофт е била злонамерена и крайна. Смятам, че едно жури с удоволствие ще заведе процес срещу Банкрофт за тия действия на учудваща злина, които според мен са били неоправдани. Имам предвид всичко останало преди незаконния опит на Банкрофт да въздейства на зоналната комисия на Саутвил. Както и да е — продължи той, — дали ще спечелим нашите дела или не, самото им завеждане ще породи неприятна шумотевица в печата. Една публичност, която би била унищожителна за Филип Банкрофт и много вероятна — за „Банкрофт и компания“. Общеизвестно е, че господин Банкрофт е сериозно болен и, разбира се, ефектът от общественото достойние на тия неща и един процес може би ще влошат още повече здравословното му състояние.

Страх и паника свиваха стомаха на Мередит, но в момента най-силното усещане беше това за предателство. Беше отишла във фермата при Мат, за да му каже истината за детето и телеграмата на баща ѝ. Сега той ги използваше срещу нея. Духът ѝ малко се приповдигна, когато Пиърсън заяви:

— Споменах всичко това, госпожице Банкрофт, не за да ви обезпокоя или разстроя, а просто да ви напомня фактите и да ви запозная с нашата гледна точка. И все пак господин Фаръл желае да

загърби всичко, което споменах, и да се откаже от съдебно дирене по отношение на баща ви... срещу няколко елементарни отстъпки от вас. Стюарт — обърна се той към колегата си и му подаде един документ от две страници, а на Мередит — идентично копие от същото, — предложението, което ще направя, подробно е изложено в този документ. И за да не остават никакви съмнения относно лоялността на господин Фаръл, той предложи да го подпише пред теб в края на срещата. Има обаче едно условие: това предложение трябва да бъде прието или отхвърлено днес, преди твоята клиентка да си тръгне оттук. Ако се отхвърли, ние ще заведем дело срещу Филип Банкрофт до края на седмицата. Желаш ли да се запознаеш с изложението, преди да направя обобщение?

Отказвайки дори да погледне документа, Стюарт го захвърли на масата, облегна се назад и пренебрежително се усмихна на противника си:

— По-добре да го чуя от теб, Бил. Никога преди не съм имал удоволствието да се запозная с актьорските ти заложби. Единствената причина, поради която не казах и на двама ви да вървите по дяволите и да се срещнем в съда, беше, че просто не можех да не видя последното действие.

Той не се притесняваше от техните заплахи, но затова пък беше бесен от преднамерения опит на Пиърсън да уплаши и унижи клиентката му.

С леко, вежливо кимване Мат подкани Левинсън да се намеси:

— Може би би било по-добре, ако аз направя обобщение на офертата, изложена в този документ.

— Не зная — дръзко отвърна Стюарт. — Вие дубльорът ли сте или главният изпълнител?

— Главният изпълнител — отговори по-възрастният мъж. — Аз изготвих документа — обръщайки се към Мередит, той се усмихна и добави: — Както току-що обясни моят колега, госпожице Банкрофт, ако се съгласите с това, за което моли вашият съпруг, той е склонен да оттегли намерението си за предприемане на законни действия срещу баща ви, но предлага и много повече, отколкото е посочено в този документ. Господин Фаръл желае да ви осигури щедро обезпечение — парична издръжка, ако предпочитате да го приемате по този начин — в размер на пет милиона долара.

Чашата преля. Тревогата, която Мередит изпитваше, се сля с шока. Тя погледна Стюарт и попита:

— Да се съглася с какво? Какво, за Бога, става тук?

— Това е просто игра — увери я той. — Най-напред те заплашиха с това, което ще ти отнемат, ако откажеш да участваш в играта. Сега ти казват какво ще ти дадат, ако приемеш условията ѝ.

— Игра ли? — възкликна тя тихо. — Каква *игра*?

— Тази част я пазят за финала.

Впила очи в него, Мередит кимна разбиращо, после събра кураж и се обърна към Левинсън, като старателно избягваше погледа на Мат.

— Продължете, господине — каза, опитвайки се да демонстрира смелост и достойнство.

— Допълнително към плащането от пет милиона долара вашият съпруг ще продаде на „Банкрофт и компания“ определена част от собствеността на Хюстън срещу двадесет милиона долара.

Мередит почувства, че стаята се завъртя пред очите ѝ, и тогава обърна глава и погледна Мат. Върху лицето ѝ се изписаха объркване, благодарност и лоши предчувствия. Задържа погледа си, без да мига, когато Левинсън добави:

— И накрая, ако се съгласите с предложеното от вашия съпруг, той ще подпише отказ относно обичайното двегодишно разделяне, което се изисква от този щат, за да се получи развод поради непримирими различия. Това ще съкрати помирителния срок до шест месеца.

Стюарт отхвърли предложението:

— Не ни е нужен отказ от страна на Фаръл, за да се съгласи съдът да намали периода на изчакване. В закона ясно е посочено, че ако двойката не е съжителствала две години и между партньорите съществуват непреодолими различия, то срокът може да бъде съкратен до шест месеца. Двамата не са живели заедно в продължение на единадесет години!

Левинсън се облегна назад. Мередит имаше болезнено предчувствие за това какво ще последва, когато той съобщи:

— Те са прекарвали заедно миналия уикенд.

— Какво от това? — подхвърли адвокатът ѝ.

Той не се сърдеше повече, по-скоро беше озадачен от предложението на Фаръл за пет милиона долара и затруднен от

невъзможността да разбере какво щеше да поиска Фаръл в замяна.

— Те не са съжителствали в интимния смисъл на думата. Просто са спали в една и съща къща. Нито един съдия не би си и помислил, че бракът им би могъл да се запази, и не би могъл да настоява на двегодишен помирителен период само защото са пребивавали под един и същи покрив в продължение на два дни. Това, което са направили, в никакъв случай не е съжителстване.

Настъпи гробно мълчание.

Левинсън многозначително и настойчиво погледна Стюарт. Вече съвсем изнервен и ядосан, той се обърна към Фаръл:

— Бяхте под един покрив, а не в едно легло.

Но и Фаръл не каза нищо. Вместо това впи очи в Мередит.

Тогаваш Стюарт разбра, по-скоро усети, още преди да обърне глава и види издайническия блясък в очите ѝ и руменината, избила върху страните ѝ от яд и смущение. Независимо от несвързаните си противоречиви мисли, които се въртяха в главата му, той повдигна рамене и заяви с неубедителна незаинтересованост.

— И така, преспали са заедно. Голяма работа. Отново повтарям — защо да разглеждаме отказа на вашия клиент да подпише двегодишния помирителен период? Защо да се проточва неизбежният развод?

— Защото — отвърна Левинсън спокойно — господин Фаръл не е убеден, че разводът е неизбежен.

Смехът на Стюарт беше искрен.

— Това е нелепо.

— Господин Фаръл не мисли така. В действителност той желае да предложи всички отстъпки, които обсъдихме тук — издръжка на съпругата в размер на пет милиона долара, собствеността в Хюстън, отпадането на всички съдебни действия срещу Филип Банкрофт и отказ от двегодишен помирителен период — само срещу една-единствена отстъпка за самия него.

— И каква е тя?

— Той иска по една седмица за всяка година брак, от който е бил лишен. Общо единадесет. Единадесет седмици със съпругата му, така че да могат да се опознаят един друг по-добре.

Мередит, внезапно надигнала се от стола си, с очи, изстрелващи искри към Мат, извика:

— Ка-а-кво!

— Посочете как възнамерява да я опознае! — подхвърли Стюарт, убеден, че формулировката на фразата включва сексуално общуване.

— Смятам, че можем да предоставим на тях самите да отработят подробностите — започна Левинсън, но разярената жена го прекъсна:

— О не, не можеш да направиш това! Днес ти ме подложи на всичко — от терор до унижение. Не спирай сега. Нека бъдем подробни и в това, за да впишат всичко в предложението ти. Кажим точно как смяташ да ме опознаеш. Това е изнудване, така че изложи условията си, ти... ти, копеле!

Мат погледна адвокатите и ги помоли:

— Оставете ни сами.

Тя вече не се интересуваше дали някой щеше да чуе още нещо.

— Седнете! — властно нареди на тримата мъже. Нищо вече не беше от значение. Бяха я хванали в капан. Беше разбрала условията, само не ѝ беше ясно гротескното плащане, което Мат възнамеряваше да направи. Или трябваше да спи с него през следващите единадесет седмици, или щеше да влачи баща ѝ по съдилищата и много вероятно да го убие от стреса, който щеше да му причини. Тогава тя констатира и нещо друго — секретарката с посивялата коса, която се беше разположила на дивана, усърдно протоколираше разговора. Като животно, което е притиснато в ъгъла, младата жена настръхна, сложи длани на масата и погледна Мат с очи, излъчващи презрение и омраза:

— Настоявам всички да останат по местата си, докато изброиш и поставиш непочтените си условия. В противен случай ще убиеш баща ми със своите съдебни дела или ще ми смъкнеш кожата — така ли? И сега, започвай, кажи на твоите адвокати как възнамеряваш да го постигнеш! Кажим колко често и по какъв начин, проклет да си! Но пиши и приготви квитанции, копеле такова, защото ще те накарам да ги подпишеш!

После се обърна към секретарката:

— Добре ли ви е на вас там? Успявате ли да запишете всичко? Това чудовище, за което работите, ще ви продиктува как иска своите удоволствия, колко често...

Изведнъж всички се раздвижиха. Мат скочи от стола си и заобиколи масата. Левинсън го сграбчи за ръкава, но го изпусна.

Стюарт избута стола си назад и се опита да придърпа Мередит зад себе си, но тя го отблъсна.

— Стой далеч от мен! — предупреди тя адвокатата си, преди да връхлети върху Мат с ръце, свити в юмруци. — Копеле! Започвай да диктуваш условията си! Колко често го искаш и как? — той се пресегна да я хване и в същия момент Мередит се извъртя и го зашлеви по лицето с такава сила, че главата му се отметна встрани.

— Престани! — заповяда ѝ, като я сграбчи за ръцете, но погледът му беше върху Стюарт, който се беше запътил към него и се опита да го хване.

— Копеле! — ридаше тя. — Копеле такава, аз ти вярвах...

Мат я притегли към гърдите си, изблъсквайки Стюарт.

— Чуй ме! — каза ѝ сурово. — Не те моля да спиш с мен! Разбираш ли ме? Моля те да ми дадеш шанс, по дяволите! Само шанс за единадесет седмици!

Всички стояха прави, замръзнали на местата си. Дори Мередит престана да се бори, но цялото ѝ тяло трепереше и тя закри лицето си с ръце. Като огледа присъстващите, Мат рязко се разпореди:

— Разкарайте се всички оттук!

Левинсън и Пиърсън си събраха книжата, готови да напуснат, но Стюарт остана, където беше, и не изпускаше от поглед младата жена, която стоеше като вцепенена в прегръдката на Мат.

— Никъде няма да отида, докато не свалиш ръцете си от нея и тя не ми каже, че иска да се махна.

Мат знаеше, че той наистина го мислеше, и тъй като Мередит беше престанала да се съпротивлява, свали ръцете си от нея, извади от джоба си носна кърпа и ѝ я подаде.

— Мередит? — повика я плахо Стюарт. — Отвън ли да те чакам, или да остана тук? Кажи ми какво искаш да направя.

Унижена до краен предел, осъзнала колко погрешна беше реакцията ѝ и ядосана, че беше допуснала да я предизвикат и за двете, тя грабна носната кърпа.

— Това, което тя иска да направиш точно сега — обърна се Мат към Стюарт, — е да ми зашлевиш още един...

— Мога да отговарям за себе си! — процеди през зъби Мередит, заби очи в земята и отстъпи крачка назад. — Остани тук, Стюарт — вдигна очи към Мат и каза: — Искаше всичко да бъде законно и

официално. Обясни на моя адвокат какво имаш предвид, като молиш да ти се даде шанс, защото очевидно аз не разбирам нищо.

— Бих предпочел да ти обясня всичко насаме.

— Това е твърде лошо! — отвърна тя, а по миглите ѝ все още блестяха сълзи. — Ти настояваше да се направи това днес, и то пред адвокатите ти! Просто не можеше да ми го спестиш и да го обсъдиш с мен насаме някой друг път...

— Вчера ти се обадох, за да се опитам да направя точно това — каза ѝ. — Беше инструктирала секретарката си да ме уведоми, че ще разговарям с теб само чрез адвоката ти!

— Би могъл да се опиташ отново!

— Кога? След като излетиш за Мексико или Рено, или където решиш да отидеш през тази седмица, за да се разведеш с мен ли?

— И аз бяха *права*, че мога да се опитам — обади се тя ледено и Мат ѝ се усмихна гордо. Беше прекрасна: вече си възвръщаше самообладанието. Все още не можеше да погледне адвокатите в очите, той обаче им хвърли поглед през рамото ѝ. Пиърсън и Левинсън си тръгнаха, взели палтата и куфарчетата си, докато нейният адвокат не помръдваше от мястото си. Стоеше там, скръстил ръце на гърдите си, и наблюдаваше Фаръл с омраза, подозрение и нескрито любопитство.

— Мередит — предложи Мат, — поне би ли помолила твоя адвокат да изчака в моя кабинет? Може да вижда всичко оттам, но не е необходимо да чуе повече от това, което вече чу.

— Аз нямам какво да крия! — гневно отвърна тя. — Нека да приключваме с всичко това. Какво точно искаш от мен?

Мат реши, че не го е грижа какво щеше да чуе Уайтмор. Приседнал на ръба на заседателната маса, той скръсти ръце на гърдите си.

— Искам шанс за нас да се опознаем един друг през следващите единадесет седмици.

— И как точно възнамеряваш да направим това?

— По обичайните начини — ще вечеряме заедно, ще ходим на театър...

— Колко често? — прекъсна го тя.

— Не съм мислил за това.

— Сигурна съм, че доста старателно си изпипал твоя шантаж и си измислил начини да разрушиш живота ми!

— Четири пъти в седмица! — изстреля Мат отговора на въпроса й колко често ще се „опознават“. — И не се опитвам да разбия живота ти!

— Кои дни от седмицата?

Ядът му премина и той отново се усмихна.

— Петък, събота, неделя и сряда — уточни след секунда колебание.

— Минавало ли ти е през ум, че аз имам кариера и годеник?

— Не искам да ти се бъркам в кариерата. Годеникът ти обаче ще трябва да се оттегли за единадесет седмици.

— Не е честно спрямо него! — извика Мередит.

— Лош късмет!

Студеният тон и неумолимото му изражение бяха толкова красноречиви, че тя накрая разбра — нищо, което би казала или направила, нямаше да го разубеди.

— Всичко гадно, което разправят за теб, е вярно, нали?

— До голяма степен — отвърна той. Изглеждаше така, като че ли го беше зашлевила отново.

— Няма значение кого ще нараниш или какво ще трябва да направиш, за да получиш това, което искаш, така ли?

Лицето му придоби напрегнат израз.

— Не и в този случай.

— Защо ми причиняваш това? Какво съм ти направила, за да разбиваш живота ми?

— Просто смятам, че има нещо между нас — едно привличане — и искам да видя колко силно е то.

— Господи, не мога да повярвам! — възкликна тя и сложи ръце на кръста си. — Няма *нищо* между нас. Нищо, освен едно ужасно минало.

— А миналия уикенд?

Мередит прикри огорчението си с гняв.

— Това беше... това беше *секс*!

— Така ли?

— Ти трябва да знаеш по-добре! — извика тя, спомняйки си нещо, на което беше попаднала напоследък. — Ако е вярно само половината от това, което съм прочела за тебе, ти държиш световния

рекорд по евтини номера и безсмислени залитания. Боже мили, как си могъл да легнеш с тая рок звезда с пембяната коса!

— Мариана Тайбел ли?

— Да! Не си прави труда да отричаш! Цялата предна корица на „Нешънъл Татлър“ беше изпълнена със снимки.

Мат потисна смеха си, като я гледаше как крачи напред-назад. Обичаше начина, по който се движеше; начина, по който го ругаеше, когато се ядосваше; начина, по който се вливаше в него, когато почти достигаше оргазъм. Беше великолепа и невероятно страстна, знаеше го добре.

— Е? — попита го тя отново. — Как можа да легнеш с тая жена?

— Бях на гости в дома ѝ. Никога не съм спал с нея.

— Трябва ли да вярвам?

— Очевидно не.

— Няма значение — отговори Мередит и тръсна глава. — Мат, моля те — опита се за последен път да го склони да се откаже от безумния си план. — Аз съм влюбена в друг.

— Не беше влюбена в друг онази неделя, когато бяхме в леглото...

— Спри да говориш за това! Влюбена съм в Паркър Рейнолдс. Кълна ти се! Влюбена съм в него от малка. Бях влюбена в него, преди да те срещна! — Мат беше на път отново да я обори и пак поради същата причина, когато тя внезапно изтърси: — Само че той току-що се беше сгодил за друга и аз се предадох.

Тази информация го накара да стане и кратко да заяви:

— Ти чу моето предложение, Мередит. Приемаш ли го, или го отхвърляш?

Мередит се стресна. Изведнъж той се отдалечи от нея и някак си се стегна. Решението беше взето. Стюарт също го разбра. Той вече обличаше палтото си и се запъти към кабинета на Мат, като се спря на вратата и я изчака. Обръщайки гръб на Мат, тя отиде да си вземе чантата. Испитваше удоволствие да му отмъсти, карайки го да си мисли, че презира сделката му, но вътрешно беше обхваната от паника. Докато вдигаше чантата си от заседателната маса, чувстваше очите му да пронизват гърба ѝ. След това се отправи към дивана, където беше метнала палтото си.

Зад нея прозвуча гласът на Мат, леден и заплашителен:

— Това ли е твоят отговор, Мередит?

Отказа да отговори. Замълча, опитвайки се за последен път да измисли нещо, с което да умилостави сърцето му. Но той нямаше сърце. Страстта беше всичко, на което беше способен. Страст и отмъщение — от тях беше изграден той. Взе си нещата и хвърли бегъл поглед на Мат, излизайки от стаята.

— Да вървим — подкани тя Стюарт, като се надяваше Мат да помисли поне за една-две минути, че беше захвърлила неговия ултиматум в лицето му... Искаше ѝ се да ѝ каже, че това е било само блъфиране, че не би постъпил така с баща ѝ или с нея. Но той мълчеше.

Секретарката си беше отишла вече и когато Стюарт затвори междинната врата между двата кабинета, Мередит се спря и със сподавен глас попита:

— Може ли да направи това, с което заплашва баща ми?

Ядосан заради това, че Мередит беше подложена на неразумното напрежение да вземе решение, Стюарт въздъхна и отговори:

— Не можем да го спрем да заведе съдебни дела или да даде баща ти под съд. Не смятам, че ако го направи, има голям шанс да спечели нещо друго, освен отмъщение. Но спечелил или загубил, в деня, в който заведе дело, пресата ще гръмне с името на баща ти. Как е той със здравето?

— Не се чувства достатъчно добре, за да бъде изложен на такова напрежение от една публичност на процесите — погледна документа, който държеше в ръцете си. — Има ли някаква вратичка тук, в този документ, която бихме могли да използваме?

— Нито една. Нито пък някакви капани, ако това може да те успокои. Много просто и точно е написано това, което Левинсън и Пиърсън изложиха — той остави листа хартия върху бюрото, за да може Мередит да го прочете. Но тя отказа, взе една писалка и се подписа отдолу.

— Дай му двата екземпляра и го накарай да ги парафира — поръча му и хвърли писалката настрана, като че ли беше мръсна. — И накарай тоя... тоя маниак да впише дните от седмицата, които спомена. В текста да се посочи, че ако пропусне един ден, няма право да го компенсира с друг — Стюарт се усмихна на идеята ѝ, но поклати глава, като му подаде книгата.

— Освен ако не искаш петте милиона долара или земята в Хюстън повече, отколкото пише вътре, не смятам, че е необходимо да понесеш всичко това. За баща ти той определено блъфира.

Лицето ѝ светна от надежда.

— Защо мислиш така?

— Интуиция. Много силно интуитивно чувство.

— Но въз основа на какво?

Той си спомни нежността, изписана върху лицето на Фаръл, когато държеше ръката на Мередит. Припомни си как изглеждаше, когато тя му зашлеви плесницата, и липсата на всякаква грубост при опита му да я възпре след това. И още нещо — бе усетил искреното огорчение на Мат, когато Мередит го обвини едва ли не, в желание за сексуален тормоз през онези злощастни единадесет седмици. Вместо да сподели мислите си с нея, Стюарт я попита нещо по-конкретно:

— Ако той е достатъчно злонамерен да причини това на баща ти, тогава защо е толкова щедър в предложенията си към теб? Защо просто не те заплаши, че ще даде под съд баща ти, за да те накара да отстъпиш?

— Предполагам, смята, че ще се забавлява повече. Харесва му това аз и баща ми да знаем, че той може да хвърли тези пари и състоянието му въобще да не пострада, Стюарт, баща ми го унижи жестоко, когато той беше на двадесет и шест години, а и още се опитва да го прави! Мога да си представя каква ненавист изпитва Мат към него.

— Все още съм склонен да се обзаложа с теб, че този човек няма да заведе дело срещу баща ти, независимо от това, дали ти ще се съгласиш или не.

— Искане ми се да ти повярвам — каза тя с по-спокоен тон. — Дай ми поне една основателна причина, поради която не би го направил, и веднага ще хвърлим всички тия книжа в кошчето за боклук.

— Ще ти се стори... странна, но въпреки това, което видях у Фаръл днес, и въпреки репутацията, която той има, аз все пак не смятам, че би те наранил.

Тя се изсмя горчиво:

— Как ще обясниш тогава заплашването и унижението, да не говорим за изнудването? Как ще нарече това, на което ме подложи там, вътре?

Стюарт безпомощно сви рамене.

— Не е изнудване — той ти дава парите, а не обратното. Бих казал, че това е използване на абсолютно всичко, на всички средства, за да се опиташ да постигнеш това, което желаш. Което страшно много желаш. Смятам също, че малко изпусна нещата благодарение на Пиърсън с неговото излишно драматизиране. Наблюдавах Фаръл почти през цялото време и всеки път, когато Пиърсън беше нетактичен с теб, вътрешно побесняваше. Мисля, че не е подбрал добре адвокатите за деликатната работа, която е искал да бъде свършена от тях. Левинсън и Пиърсън играят играта само по един начин — хващат за гърлото и действат, докато спечелят.

Сърцето ѝ се сви от необоснованата му логика.

— Не мога да залагам живота на баща си върху нещо толкова неубедително като това. И ще ти кажа нещо — добави тя тъжно: — Мат е взел адвокати, които разсъждават точно като него. Може би имаш право, когато твърдиш, че не иска да ме нарани лично, но грешиш по отношение на това, което цели да постигне. Разбрах го, щом излязохме — разтреперана, тя си пое дъх. — Мат не преследва мен. Той дори не ме познава. Това, което иска, е да отмъсти на баща ми и е измислил два начина, за да го постигне: или да заведе дело срещу него, или да отмъсти по един много по-сладък, по-добър начин — като използва мене. Аз съм най-скъпото му отмъщение. Да принуди баща ми да ни вижда заедно след толкова години, да го накара да мисли, че има някакъв шанс да останем заедно — за Мат това е „око за око“. Така че — заключи и сложи длан върху неговата, — ще ми направиш ли една услуга, когато внесеш този документ при него?

Стюарт успокоително потупа ръката ѝ.

— Какво искаш да направя?

— Да вземеш съгласието на Мат тази сделка и бракът ни да останат в тайна. Вероятно той няма да приеме — това ще го лиши донякъде от удоволствието, което би изпитал от неговото отмъщение, но пробвай.

— Ще опитам.

Когато тя си отиде, адвокатът отгърна документа на втората страница и вписа условията, за които се надяваше да склони Фаръл, после се изправи. Стюарт отвори вратата на кабинета, без да почука. Като видя, че Фаръл не е там, той се запъти към заседателната зала.

Искаше да го изненада, да види нещо, което би дало отговор за истинските чувства на този мъж.

Завесите в заседателната зала бяха дръпнати встрани. Мат стоеше с чаша в ръка до прозорците, зареял поглед в нощното небе. Приличаше на човек, помисли си Стюарт със задоволство, който е претърпял поражение и сега се опитва да се съвземе. Както стоеше в просторното помещение, заобиколен от всички предмети, говорещи за благосъстоянието и властта му, той изглеждаше невероятно самотен. Вдигна чашата си и изпи питието на един дъх, като че ли се опитваше да отмие горчивия привкус.

Стюарт се изкашля:

— Трябваше ли да почукам?

Фаръл се извърна и бързо зае отбранителна позиция. В присъствието на Мередит доста лесно можеха да се прочетат мислите му, докато сега, след като Стюарт му подаде подписаните книжа, той беше напълно неразгадаем. Тръгна към бара.

— Тъкмо щях да си наляя още едно питие — каза. — Ще пийнеш ли нещо, или би предпочел да се захванеш за работа?

— Работата няма да отнеме много време — отговори той и последва Мат. — Ще приема предложението за едно питие.

— Още едно перие?

— Бърбън — отвърна Стюарт. — Чист.

Фаръл го погледна с подозрение.

— Наистина ли?

— Бих ли излъгал умен и безскрупулен магнат като теб? — възкликна сухо.

Фаръл му хвърли насмешлив поглед и се пресегна за гарафата с уиски.

— Би избудалкал и самия дявол заради клиент.

Изненадан и ядосан от истината в тая оценка, Стюарт остави куфарчето си долу и сложи документите на бара.

— В този случай си прав — призна. — Ние с Мередит сме приятели. В действителност — продължи — много я харесвах преди време.

Отново изненадан и почти убеден, че Фаръл лъже, той заяви:

— Като имам предвид, че Мередит не го и подозира, трябва да призная, че си изключително добре информиран. Какво друго знаеш?

— За тебе ли?

След като Стюарт кимна, Мат започна да си приготвя своето питие. Сложи бучки лед в чашата си и се впусна в едно безпристрастно изреждане на факти от живота на Стюарт, което го стъписа и го накара да настръхне.

— Ти си по-големият брат от петчленно семейство. Дядо ти, заедно с двамата си братя, е основал юридическата фирма, на която ти сега си старши партньор, продължавайки семейната традиция в правото. На двадесет и три години си завърши с пълно отличие правния факултет на Харвард — също семейна традиция, — където си се отличил с това, че си бил отговорник на випуска си и си издавал „Ла Ривю“. След като си завършил, си искал да работиш в областната адвокатура и да специализираш наказателни дела, но си отстъпил пред натиска на семейството и си се присъединил към семейната фирма, където водиш дела на богати клиенти от частния бизнес, повечето от твоя социален кръг. Мразиш корпоративното право, но всъщност си гений по него. С теб се преговаря трудно, брилянтен стратег и добър дипломат си, освен ако не са замесени лични чувства като днес. Старателен и добросъвестен си, но лош със съдиите, защото се опитваш да ги затрупаш със сухи факти вместо с емоционална логика. Поради тази причина обикновено вършиш предварителната подготовка на един процес, след което делата се гледат от колеги, а ти само присъстваш...

Фаръл спря за момент, подавайки питието на Стюарт.

— Да продължавам ли?

— Естествено, ако има още нещо — отговори той малко сдържано.

Мат взе чашата си, отпи и когато Стюарт направи същото, продължи:

— На тридесет и три години си, хетеросексуален, увеличаш се от бързите коли, обичаш да плуваш. На двадесет и две години си смятал, че си влюбен в едно момиче от Мерлоуз Парк, което си срещнал на плажа, но то произхождало от работническо италианско семейство и разликата помежду ви била прекалено голяма, за да се преодолее. Разбрали сте се да се разделите. Седем години по-късно си се влюбил в Мередит, но тя не могла да отвърне със същото, така че сте станали приятели. Преди две години семейството ти се е опитало да те ожени

за Джорджина Гибънс, чийто баща също е адвокат. Сгодили сте се, но ти си развалил годежа. В момента имаш около осемнадесет милиона, повечето в акции, а ще наследиш още петнадесет от дядо ти — само ако преустанови забезжките си до Монте Карло, където почти винаги губи.

Стюарт беше занемял от изненада. Фаръл го покани да седнат на креслата близо до прозорците. Адвокатът взе документите и чашата си и го последва. Мат се разположи срещу него и невъзмутимо го попита:

— Пропуснах ли нещо важно?

— Да — отговори му с иронична усмивка, вдигайки чаша за тост.
— Кой е любимият ми цвят?

Фаръл го погледна право в очите.

— Червеният.

— Прав си за всичко, с изключение на това, че съм задълбочен. Очевидно ти си подготвен за тази среща по-добре от мен. Аз все още чакам да получа сведението за твоя произход, което поръчах да направят, но то няма да бъде и наполовина така изчерпателно. Смаян съм и съм впечатлен.

Фаръл сви рамене.

— Не трябва. „Интеркорп“ разполага с информационно бюро и разузнавателна агенция, които вършат доста много работа за други многонационални корпорации.

На Стюарт му се стори странно, че той каза „Интеркорп разполага“, а не „аз разполагам“, като че ли не изпитваше желание да бъде лично свързан с частната империя, която беше създал. От опит знаеше, че повечето предприемачи с новонатрупано състояние бяха самохвалковци, безкрайно горди с постиженията си и нетърпеливи да напомнят на всички за това, което притежават. И съвсем естествено беше очаквал нещо подобно от този човек, особено след като масмедията го описваха като своенравен плейбой — магнат, който живее разточително като съвременен султан.

Стюарт имаше чувството, че истината беше далеч от това; в най-добрия случай Фаръл беше предпазлив, самотен човек, който трудно можеше да бъде опознат. В най-лошия — беше студен, пресметлив и безчувствен субект, в голяма степен безскрупулен, с железен самоконтрол, който смразяваше. Без съмнение така го възприемаха противниците му.

— Как разбра кой е любимият ми цвят? — попита накрая, готов отново да се опита да разбере защо за човек е Фаръл. — Това не го знаеш от сведението за мен.

— Беше просто предположение. Куфарчето ти е тъмночервено, а също и вратовръзката. Повечето мъже харесват червения цвят. На жените пък им допада синият — за пръв път Фаръл насочи вниманието си към документите, които Стюарт беше оставил на масичката. — Като говорим за жени — подхвърли небрежно, — предполагам, че Мередит е подписала това тук.

— Тя добави някои условия — поясни адвокатът, наблюдавайки го отблизо, и забеляза как стисна зъби. — Дните, които ти спомена, да бъдат отразени в документа, а също ясно да се посочи, че ако пропуснеш един ден, не можеш да го компенсираш с друг.

Изражението на Фаръл се промени и омекна. Дори на приглушената светлина Стюарт забеляза как сивите му очи проблеснаха развеселено и... гордо. Фаръл се изправи, отиде до заседателната маса и се върна със златната писалка, която беше оставил там. Когато обърна на страниците с подписите, адвокатът нехайно добави:

— Тя също желае и съгласието ти да не правиш обществено достояние нито вашия брак, нито единадесетседмичния период за срещите ви.

Фаръл присви очи и тъкмо Стюарт отвори уста, за да аргументира поставените от Мередит условия, той погледна надолу и бързо подписа и трите допълнения, след което хвърли документа през масата към адвоката.

— Ти ли я посъветва за секретността, или идеята беше нейна?

— Нейна — отговори Стюарт, а после, тъй като държеше да види реакцията на Фаръл, добави спокойно: — Ако беше послушала моя съвет, щеше да изпрати това споразумение на боклука.

Фаръл се облегна назад, изучавайки мъжа срещу себе си и с интерес, и с нещо друго, което би могло да се определи като респект.

— Ако беше направила това — отбеляза той, — щеше да рискува здравето на баща си и доброто му име.

— Нямах да рискувам нищо — възрази адвокатът. — Ти блъфираше — Мат повдигна вежди и не каза нищо, така че Стюарт продължи да настъпва: — Това, което правиш, е неетично и крайно. Ти

или си негодник от световна класа, или си ненормален, или си влюбен в нея. Кое е вярното решение?

— Определено първото. Възможно е второто, а може би и трите. Ти реши.

— Аз вече имам отговор.

— И какъв е той?

— Първото и третото — отвърна той, забавлявайки се, като забеляза леката, неохотна усмивка на Фаръл. — Какво знаеш за Мередит? — попита, решен да получи потвърждение на заключението си, че Мат беше влюбен в нея.

— Само това, което съм прочел за нея в списанията и вестниците през последните единадесет години. Бих предпочел да разбера останалото сам.

— Тогава ти не знаеш малките нещица за нея — подхвърли адвокатът и продължи да го наблюдава. — Например, че през лятото след първата учебна година в колежа се носеше слух за някаква нейна нещастна любов. Може би заради това не излизаше с никого. Вероятно ти си бил в дъното на тази история — спря за момент, усетил напрегнатия интерес и вълнение, които Фаръл се опитваше да скрие, като вдигна чашата си и отпи голяма глътка. — И, разбира се — продължи Стюарт, — нямало е откъде да научиш, че едно отблъснато от нея момче пусна слуха, че или е лесбийка, или е фригидна. Единственото нещо, което я спаси от това дамгосване, беше приятелството ѝ с Лиза Понтини — тя излизаше с президента на братството на това момче. Лиза нямаше нищо общо с представата за лесбийка, а и беше толкова лоялна към Мередит, че с помощта на своя приятел направи момчето за смях. Приказката обаче за фригидността на Мередит си остана. Прякорът ѝ в училище беше „ледената кралица“. Когато завърши колежа, беше станала толкова красива, че този прякор, прибавен към нейното име, действаше като предизвикателство. Освен това да те видят с Мередит Банкрофт под ръка, или пък да съзерцаваш красивото ѝ лице в ресторанта, беше такова лично завоевание, че в крайна сметка не беше важно дали щеше да преспи с теб или не.

Стюарт се надяваше, че накрая той ще се издаде. Започна да го провокира с въпроси, но Фаръл или не изпитваше никакви чувства към нея, или беше твърде прозорлив, за да рискува и да направи някакъв

гаф. А при един такъв гаф адвокатът ѝ би могъл да я уведоми, че съпругът ѝ е влюбен в нея и че дори тя да скъса документа, той не би изпълнил заплахите си. Впрочем Стюарт беше убеден в последното.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Можеш да *питаш* — подчерта Фаръл.

— Какво те накара да я притиснеш с адвокатите си днес, особено с тези двамата, които са всеизвестни с тежките си методи?

Мат си позволи само иронично да се усмихне.

— Това беше тактическа грешка от моя страна. Бързайки навреме да подготвя споразумението за тази среща, не успях да внуша на Левинсън и Пиърсън, че искам само да я убедят да подпише, а не да я притеснят — като остави почти празната си чаша на масата, той се изправи и даде да се разбере, че срещата е приключила.

Лишен от избор, Стюарт направи същото, но като се наведе да вземе книгата, добави:

— Това не беше грешка, беше като смъртоносна целувка. Освен че я притисна до стената, ти я предаде и унижи, като позволи на Левинсън да заяви на всеослушание, че е спала с теб миналия уикенд. Ще те мрази за това много по-дълго от единадесет седмици. Ако я познаваше по-добре, щеше да разбереш това.

— Мередит не е способна на това — информира го Фаръл с безапелационен тон, пропит от гордост. Стюарт трябваше да прикрие изненадата си, защото всяка дума, изречена от Мат, безспорно потвърждаваше неговото собствено подозрение. — Ако беше такава, тя щеше да мрази баща си за унищоженото ѝ детство и за омаловажаването на нейните успехи в работата. Щеше да го ненавижда за това, което току-що разкри, че ни е причинил преди единадесет години. Вместо това тя се опитва да го защити от мене. Вместо да мрази, Мередит търси начини да извини и си обясни необяснимото у хората, които обича — включително и мене, казвайки си, че аз съм имал право да я изоставя, защото най-напред съм бил принуден да се ожения за нея. Очевидно — за изненада на Стюарт Фаръл го погледна и добави: — Мередит не може да гледа как хората страдат. Изпраща цветя на мъртвите дечица, придружени с бележки, в които им казва, че ги обичат; плаче в ръцете на един възрастен човек заради това, че в продължение на единадесет години е вярвал, че тя е абортирала внучката му; а след това шофира четири часа в бурята,

защото иска да каже на сина му истината веднага. Тя е невероятно сърдечна и грижовна. А така също е умна, разсъдлива и интуитивна. И тези неща са ѝ помогнали да се издигне в магазина, без да бъде смазана и погълната от заядливите изпълнителни директори или да се превърне в една от тях — наведе се напред, взе писалката си и хвърли студен поглед към опонента си. — Какво друго бих искал да зная за нея?

— Проклет да съм — каза Стюарт, смеейки се тихо. — Прав бях, ти си влюбен в нея. И затова не би направил нищо, което да я нарани, като например да дадеш под съд баща ѝ.

Фаръл оправи сакото си и пхна ръце в джобовете, разочаровайки донякъде събеседника си, тъй като не обърна внимание на неговите изводи. Заяви небрежно:

— Да, ти смяташ така, но не си достатъчно сигурен, за да рискуваш Мередит да ме подложи на изпитанието. Дори не си достатъчно убеден, за да разискваш въпроса отново с нея, а ако беше, пак щеше да се колебаеш.

— Така ли? — възкликна Стюарт. — Какво те кара да мислиш по този начин?

— Ще ти кажа — отговори Фаръл спокойно. — От момента, в който ти разбра, че Мередит е спала с мене миналия уикенд, беше напълно сигурен за едно нещо: какво изпитва тя към мене.

Стюарт изведнъж си спомни израза върху лицето на Мередит преди един час, когато ръката ѝ лежеше в тази на Фаръл. Скривайки растящата си неувереност зад убедително свиване на раменете, той заяви:

— Аз съм неин адвокат и моята работа се свежда до това да ѝ кажа какво мисля дори когато е само предположение.

— Ти също си ѝ приятел, а и някога си бил влюбен в нея. Лично си ангажиран и заради това ще се колебаеш и разсъждаваш, и накрая ще решиш нещата да следват своя път. В края на краищата, ако нищо не се получи, тя не губи от това, за което я помолих, а печели пет милиона долара.

Бяха стигнали до бюрото му. Фаръл мина зад него, но учтиво остана прав. Раздразнен от невероятната точност в емоционалната преценка на Мат, Стюарт се огледа за нещо, с което би могъл да го разтърси, и погледът му попадна на снимката на жената върху бюрото.

— Смяташ ли да държиш тази снимка тук, докато се опитваш да ухажваш жена си?

— Абсолютно.

Нещо в начина, по който отговори накара адвоката да промени първоначалното си впечатление, че тази жена е приятелка или метреса.

— Коя е тя? — попита той направо.

— Сестра ми.

Фаръл го гледаше със същото вбесяващо спокойствие.

— Хубава усмивка. Също и хубаво тяло.

— Ще пренебрегна последната част и най-учтиво предлагам да вечеряме четиримата, когато следващия път тя дойде в града. Кажете на Мередит, че утре вечер ще я взема в седем и тридесет. Позвъни на секретарката ми сутринта и дай адреса ѝ.

Стюарт кимна и прекрачи прага на вратата, сбогувайки се с Фаръл. Навън, пред кабинета му, той започна да се чуди дали правеше услуга на Мередит, като не я предупреждаваше да бяга от споразумението, което беше подписала, независимо дали беше влюбена в съпруга си или не. Този човек беше като машина: горд, безкомпромисен и хладен.

От другата страна на вратата Матю Фаръл се отпусна тежко на стола си, облегна глава назад и затвори очи.

— Господи — прошепна и въздъхна с облекчение, — благодарят ти.

Беше почти като молитва, каквато не беше отправял повече от единадесет години. И за пръв път през последните два часа пое дълбоко дъх.

ГЛАВА 41

— Как мина срещата с Фаръл? — попита Паркър още с влизането си. Имаше намерение да я заведе на вечеря, за да празнуват. Усмивката му изчезна, когато тя мълчаливо поклати глава. — Скъпа, какво се случи? — запита я и сложи ръце върху нейните.

— Мисля, че е по-добре да седнеш.

— Ще стоя прав — отвърна той разстроен.

Десет минути по-късно, когато беше свършила да му разказва за случилото се, той не изглеждаше разстроен, а побеснял.

— И ти се съгласи с това?

— Какъв избор имах? — извика Мередит. — Нямах за какво да се пазаря. У него бяха всички карти и той постави нещата ултимативно. Не е чак толкова лошо — тя опита да се усмихне. — Имах на разположение няколко часа, за да премисля нещата. Всичко е по-скоро едно огромно неудобство, отколкото нещо друго. Искам да кажа, когато се погледне обективно.

— Дяволски обективен съм и не съм съгласен — отвърна ѝ сухо. Мередит беше прекалено разстроена, за да прецени, че на Паркър може би щеше да му е по-добре, ако тя самата се чувстваше по-зле от перспективата да излиза с Мат.

— Слушай — обърна се към него тя с усмивка, — дори да бях успяла да замина някъде и да получа развод, пак щяха да останат всички останали проблеми с разделянето на имуществото след развода. Както вървят нещата, всичко ще бъде напълно уредено до шест месеца.

— Чудесно! — извика Паркър ядосано. — И три от тия шест месеца се предполага да бъдат прекарани заедно с Фаръл!

— Вече ти обясних — той специално подчерта, че няма да имаме интимни отношения. И почти половината от всяка седмица остава за нас двамата.

— Разбира се, много честно го е измислил, кучият му син!

— Губиш реална представа за нещата! — предупреди Мередит, изненадана, че с всичко казано от нея Паркър все повече се ядосваше. — Той прави това, за да си отмъсти на баща ми, а не защото има аспирации към мене!

— Не се заблуждавай, Мередит! Фаръл не е глупак и не е сляп. Той възнамерява да има, макар частица от тебе винаги, когато и както може да се добере до нея. Както ти самата ми посочи на три пъти в твоя разказ, адвокатите на това гадно копеле многократно са твърдели, че той се смята за твой съпруг! И знаеш ли какво най-много от всичко ме вбесява?

— Не — отговори тя, чувствайки, че сълзите напират и я задушават. — Предполагам, че ще ми кажеш. Ако можеш да го направиш без вулгарности и псувни...

— Аз съм вулгарен и псувам, така ли? Фаръл ти тръсва едно такова предложение, а аз съм бил вулгарен и невъздържан? Ще ти кажа какво намирам за най-болезнено и най-противно във всичко това — че ти не си особено разстроена! Той ти предлага пет милиона долара, за да се търкаляш в сеното с него по четири пъти в седмината, а аз съм вулгарен, така ли? Какво прави това — по сто хиляди долара, или нещо такова, всеки път?

— Ако искаш да бъдем абсолютно точни — извика Мередит, а изтощението и притеснението ѝ бяха преминали в ярост, — практически той е мой съпруг!

— А аз какво съм практически — придатък ли?

— Не, ти си моят годеник.

— По колко смяташ да ми взимаш?

— Изчезвай, Паркър — каза тя тихо.

— Добре — грабна палтото си, а Мередит издърпа годежния си пръстен, опитвайки се да преглътне сълзите.

— Ето — отрязва тя сухо, — вземи си го.

Паркър погледна пръстена в ръката ѝ и голяма част от гнева му премина.

— Задръж го засега. И двамата сме твърде афектирани, за да разсъждаваме нормално. И това е, което ме безпокои. Аз съм бесен, а ти се опитваш да отминеш всичкото това като една проклета шега!

— По дяволите! Опитвах се да загледа нещата, така че да не се ядосаш много.

Поколеба се, после протегна ръка и събра пръстите ѝ с пръстена в шепа.

— Имам чувството, че светът е потънал, а ти, която трябва да се срещаш с него през следващите три месеца, се справяш по-успешно от мене. Струва ми се, че може би трябва да стоя настрана, докато решиш до каква степен наистина съм от значение за тебе.

— А аз мисля — заяви твърдо Мередит, — че трябва да прекараш известно време в чудене защо не можа да ми предложиш съчувствие и разбиране, вместо да гледаш на всичко това като на сексуално предизвикателство към твоята лична собственост!

След като затвори вратата след него, тя се отпусна на канапето. Светът, който изглеждаше така ясен и обещаващ само преди няколко дни, се беше сринал в краката ѝ. Точно така, както винаги се случваше, щом се приближеше до Матю Фаръл.

ГЛАВА 42

— Съжалявам, господине, не е разрешено паркирането тук — обясни портиерът на Мат, когато той слезе от колата пред апартамента на Мередит.

Зает с мисълта за първата среща с жена си, той механично сложи стодоларова банкнота в ръката на човека и продължи към входа на сградата, без да забавя крачка дори.

— Ще я наглеждам, господине — извика зад него мъжът.

Прекалено големият бакшиш представляваше предплата за бъдещи услуги, когато се наложеше, но Мат така и не се спря да му го каже, нито пък беше необходимо. Портиерите по цял свят бяха царе на дипломацията и знаеха добре, че огромните бакшиши всъщност бяха предплати.

Човекът от охраната провери името му по списъка и учтиво кимна.

— Госпожица Банкрофт, апартамент 505 — съобщи той. — Ще ѝ позвъня, за да я уведомя, че пристигате. Асансьорите са вдясно.

Мередит беше толкова напрегната, че ръцете ѝ трепереха, докато прокарваше пръсти през косата си. Отстъпи назад и критично огледа светлозелената копринена блуза и подходящата към нея пола от вълнен креп. После си сложи златист колан, златни клипсове на ушите си и златна гривна на ръката. Лицето ѝ беше неестествено бледо, затова използва малко руж за страните си. Смяташе да подсили червилото, когато звънецът иззвъня два пъти и то се изплъзна от треперещите ѝ ръце, оставяйки червена следа върху лакираното дърво на тоалетката ѝ. Независимо че Мат чакаше на вратата, тя вдигна червилото с намерение да го ползва, после промени решението си и го прибра в чантата си. Да изглежда добре за Матю Фаръл, който не си направи труда дори да ѝ каже къде щяха да ходят? О, не, това беше напълно ненужно! В действителност, ако той имаше намерение да я прелъстява, колкото по-зле изглеждаше, толкова по-добре!

Отиде до вратата, отвори я широко и заяви много искрено:

— Надявах се да закъснееш.

Неучитивият поздрав беше най-малкото, което Мат очакваше, но тя изглеждаше толкова красива, че трябваше да потисне желанието си да се засмее и да я грабне в прегръдките си.

— Колко се надяваше, че ще закъснея?

— Около три месеца.

Тогава той се засмя, с дълбок, гърлен, сподавен смях, който я накара да вдигне глава леко нагоре, но все още не можеше да го погледне в очите.

— Забавляваш ли се вече? — попита тя, впила поглед в широките му плещи. Беше облечен със сако от мек кашмирен плат и носеше разкопчана кремава риза.

— Изглеждаш прекрасно — каза той тихо, без да обръща внимание на тона ѝ.

Тя се обърна и отиде до гардероба, за да си вземе палто.

— Тъй като не беше така любезен да ме информираш къде ще ходим — каза, — нямах ни най-малка представа как да се облека.

Мат не отговори. Не я беше предупредил, защото тя веднага щеше да реагира.

— Облечена си много подходящо — отвърна.

— Благодаря за изключително точния отговор — Мередит извади палтото си от гардероба, обърна се и се блъсна в гърдите му.

— Би ли се отместил?

— Нека ти държа палтото.

— Недей! — възпротиви се тя и навлече палтото си. — Не ми помагай с нищо. Никога не ми помагай с нищо!

Ръката му се закова над лакътя ѝ и я дръпна нежно, но силно.

— Такава ли ще бъде цялата вечер?

— Не — отвърна горчиво тя, — това е само *добрата* част.

— Зная колко си сърдита.

— Не, не знаеш! — заяви тя с глас, треперещ от яд. — Мислиш си, че знаеш, но не можеш дори да започнеш да си представяш! — като забрави решението си да не издава чувствата си, продължи: — Помоли ме да ти се доверя, а след това всичко, което ти разказах за случилото се преди единадесет години, ти го взе и го използва срещу мене! Наистина ли си помисли, че можеш да разкъсаш живота ми на парчета

във вторник, а в сряда да влезеш тук и всичко да бъде сладко и нежно, и розово? Ти, ти, безсърдечен лицемер!

Мат се взря в буреносните ѝ очи и честно ѝ заяви:

— Влюбен съм в тебе.

Но тя не би повярвала на това след случилото се предния ден. Ако по някаква случайност би го проумяла и повярвала, щеше да го използва срещу него и да погази споразумението им. Това не би могъл да ѝ позволи да направи. Беше му казала, че всичко случило се между тях е едно ужасно минало. Трябваше му време, за да ѝ докаже, че една настояща връзка не означаваше непременно повторение на болката от миналото. Така че, вместо да се впуска в спорове, той разчиташе на психологическата кампания, която беше замислил — да я накара да престане по навик да го обвинява за миналото.

— Сега ти изглеждам като безмилостен лицемер и не те обвинявам, че мислиш така. Но поне бъди справедлива към мене и си спомни, че не аз бях злодеят преди единадесет години — Мередит безмълвно започна да пристъпва встрани, но той сложи ръце на раменете ѝ и я завъртя към себе си, като изчака да вдигне към него сърдитите си очи. — Мрази ме за това, което правя сега — каза ѝ той тихо, но властно. — Мога да го приема. Но не ме мрази заради миналото. Аз бях не по-малка жертва на баща ти от тебе самата!

— Ти беше безсърдечен дори тогава! — промълви, освободи се от ръцете му и взе чантата си. — Не си и направи труда да пишеш, когато беше в Южна Америка.

— Написах ти десетки писма — той ѝ отвори вратата и добави сухо: — Дори половината изпратих по пощата. А ти нямаш право точно за това да ме критикуваш — допълни, като тръгнаха по покрития с мокет коридор. — Написа ми само шест писма през всичките тия месеци!

Мередит проследи ръката му, която натискаше бутона за асансьора, повтаряйки си, че за свое извинение ѝ разправяше за писмата, но нещо изплува някъде дълбоко от съзнанието ѝ, нещо, което ѝ беше казал по време на телефонния разговор от Венецуела: „И ти не си кой знае каква кореспондентка, нали?...“

Докато лекарят не я беше посъветвал да остане на легло, тя пускаше писмата си сама в пощенската кутия, но всеки би могъл да ги извади оттам след това — баща ѝ или прислужникът, например.

Единствените пет писма, които беше получила от Мат, бяха тези, „хванати“ от нея, когато обикаляше около пощенската кутия и причакваше раздавача. Вероятно и той беше получил писмата, които тя лично беше дала на раздавача.

Ужасното подозрение не ѝ даваше мира. Искаше ѝ се да разпита Мат за тази мистерия, но вратите на асансьора се отвориха и той я поведе през фоайето навън, където чакаше тъмночервеният ролс-ройс, блестящ на уличното осветление като скъпоценен камък.

Мередит се настани и се загледа втренчено през предното стъкло, когато Мат включи колата на скорост и плавно навлезе в трафика. Ролсът беше красив, но мисълта ѝ все още се въртеше около писмата.

Очевидно и с Мат беше същото, тъй като щом спряха на един светофар, той попита:

— Всъщност ти колко писма получи от мене?

Опита се да избегне отговора, но просто не можеше да отмине с мълчание истината.

— Пет.

— Колко писма написа? — настояваше той.

— Отначало ти пишех най-малко два пъти в седмицата. По-късно, след като не ми отговаряше, намалих на веднъж седмично.

— Написах ти десетки писма — повтори той отново. — Предполагам, че баща ти е прибирал пощата и явно не е успял да хване петте, които някак са се промъкнали.

— Това е без значение сега.

— Наистина ли? — попита я с горчива ирония. — Господи, само като си помисля как очаквах писмо от тебе и как се чувствах, когато то никога не идваше!

Напрегнатият му глас я изненада не по-малко от думите, които изтърва. Погледна го шокирана — никога не ѝ беше намеквал дори, че означаваше нещо за него като човек. В леглото да, но извън него?... Приглушената светлина на таблото очертаваше суровите, силно изразени черти на лицето му, осветяваше изваяната му уста и арогантната брадичка. Изведнъж се пренесе назад във времето... Седеше до него в поршето и привлечена, и отблъсквана от мъжествените му красиви черти и натрапчива чувственост, гледаше как вятърът развява гъстата му тъмна коса. Сега беше по-красив от

когато и да било, а непреклонната амбиция, която беше усетила в миналото, беше осъществена: днес тя беше власт и сила — неоспорима, груба и ужасно убедителна. Изпитваше я върху себе си.

След няколко минути попита:

— Твърде много ли очаквам, като се надявам все пак да ми кажеш къде ме водиш?

Видя го, че се усмихва, защото най-сетне беше нарушила мълчанието.

— Точно тук — отговори той, задейства индикатора и вкара ролса в подземния гараж на сградата, в която се намираше апартаментът му.

— Трябваше да се досетя, че ще се опиташ да направиш това! — избухна тя, готова да слезе от колата, щом като спре, и да си отиде вкъщи.

— Баща ми иска да те види — обяви Мат спокойно, паркирайки точно пред асансьора между една лимузина с калифорнийски номер и тъмносин ягуар, който беше толкова нов, че имаше само временни номера. Мередит неохотно изпита желание да се качи горе, щом баща му беше там, и слезе от колата.

Грубоватият шофьор на Мат отвори вратата, а зад него през фойето крачеше Патрик Фаръл, широко усмихнат.

— Ето я и нея — каза Мат на баща си. — Доведох ти я точно както ти обещах — жива и здрава, и дяволски ми е сърдита.

Патрик протегна ръце към Мередит сияещ и я прегърна, а тя извърна лицето си от Мат.

Като обхвана с ръка раменете ѝ, той я обърна към шофьора.

— Мередит, това е Джо О'Хара. Струва ми се, че вие не сте се запознали официално.

Тя се усмихна леко и притеснено, като си спомни двете твърде емоционални срещи, на които шофьорът беше станал свидетел.

— Приятно ми е да се запозная с вас, госпожо Фаръл.

— Казвам се Банкрофт — заяви Мередит твърдо.

— Добре — отговори той и хвърли предизвикателна усмивка на Мат. — Пат — извика той, отправяйки се към вратата, — ще те чакам в колата по-късно.

Миналия път, когато беше идвала тук, Мередит беше твърде разстроена, за да забележи екстравагантния лукс на апартамента. Сега

беше твърде напрегната, за да погледне, когото и да било, така че се огледа наоколо и остана наистина впечатлена. Тъй като жилището заемаше целия последен етаж на небостъргача, всички външни стени бяха направени изцяло от стъкло, предоставяйки невероятен изглед към града. Три стъпала водеха от мраморното фоайе към различните жилищни площи, които вместо да бъдат разделени от стени, бяха оставени широко отворени, очертани само от двойки мраморни колони. Право пред нея се простираше дневната, която беше толкова обширна, че можеше да побере няколко гарнитури, десетки столове и маси. Вдясно, на едно ниво по-високо, беше трапезарията, а непосредствено зад нея се виждаше уютна всекидневна с барплот в английски стил. Това беше едно жилище, проектирано и обзаведено с цел развлечение. Беше показно, представително и впечатляващо със своите различни нива и мраморни настилки на пода; беше пълна противоположност на нейното жилище. И въпреки това изключително ѝ хареса.

— И така — попита Патрик Фаръл сияещ, — какво ще кажеш за жилището на Мат?

— Много е хубаво — призна тя. Хрумна ѝ, че присъствието на Патрик би могло да е в резултат на нейната молитва. Нито за момент не допускаше, че той е в течение на желязната тактика на Мат. И тя се закле пред себе си да говори с него насаме, ако е възможно, като го помоли да се намеси.

— Мат харесва мрамор, но на мене не ми е особено комфортно тук. Имам усещането, че съм умрял и са ме закопали.

— Мога да си представя тогава как се чувстваш в баните му от черен мрамор — подхвърли Мередит приятелски.

— *Погребан* — уточни Патрик, вървейки до нея. Минаха покрай трапезарията и изкачиха трите стъпала до всекидневната.

След това тя седна, той остана прав, а Мат отиде до бара.

— Вие двамата какво бихте искали да пийнете?

— За мене бира — отговори баща му.

— И за мене — обади се тя.

— Ти ще пиеш шери — настоя Мат.

— Той е прав — обясни Патрик. — Не се изкушавам, като гледам как другите пият нещо по-така. Значи — продължи — ти знаеш всичко за мраморните бани на сина ми?

Мередит съжали, че спомена за това.

— Аз... виждала съм някои снимки от жилището в неделния вестник.

— Знаех си! — заяви Патрик и ѝ намигна. — През всичките тия години, винаги когато се появеше снимка на Мат във вестниците или някъде другаде, аз си казвах: „Надявам се Мередит Банкрофт да види това.“ Ти следеше неговото развитие, нали?

— Не! — възкликна тя.

Странно, но именно Мат я спаси от неудобния разговор, като попита:

— Докато сме на тема известност, бих искал да ми кажеш как очакваш да запазим в тайна срещите си — защото адвокатът ти твърди, че това е желанието ти.

— В тайна ли? — Патрик бе изумен. — Защо искаш да направиш това?

— Защото Мередит все още е сгодена за друг — обясни Мат на баща си, после премести погледа си към нея. — От години не слизаш от новините. Хората ще те разпознаят, където и да отидем.

— Ще проверя кога ще бъде готова вечерята — съобщи Патрик и тръгна към трапезарията, оставяйки у Мередит впечатлението, че или умираше от глад, или беше нетърпелив да се махне оттам.

Тя го изчака да се отдалечи, след това гневно заговори:

— Мене няма да ме разпознаят, но тебе сигурно. Ти си сексимвол на Америка; ти си този, чието мото е: „Всичко, което се движи, го вкарай в леглото“. Ти си този, който спиш с рок звезди и след това прелъстяваш камериерките им. *Смееш ли ми се?* — извика и погледът ѝ се прикова върху неговите безмълвно тресящи се рамене.

Докато отваряше бирата, той ѝ се усмихна леко.

— Откъде измисли всичко това за камериерките?

— Няколко от секретарките в „Банкрофт“ са сред многото ти почитателки — отвърна, изпълнена с презрение. — Четат за тебе в „Татлър“.

— В „Татлър“ ли? — възкликна Мат, като се опитваше да прикрие смеха си зад замислена гримаса. — Това ли е вестничето, което писа, че съм бил взет на борда на НЛО и чуждоземни ясновидци са ми казали какви бизнес решения да взема?

— Не, това беше в „Уърлд Стар“! — отговори му, още по-обезсърчена от неговата реакция. — Видях го в бакалията.

Изведнъж гласът му стана сериозен:

— Аз пък като че ли бях прочел някъде за някаква твоя история с един драматург.

— Това беше в „Чикаго Трибюн“ и те не бяха писали, че имам нещо общо с Джошуа Хамилтън, а че доста често се виждаме!

Взе чашите и ги занесе при нея.

— Имаше ли нещо помежду ви?

Мразейки чувството да бъде изнудвана от него, Мередит стана и взе чашата от ръката му.

— Едва ли. Джошуа Хамилтън беше влюбен в доведения ми брат, Джоел.

Най-сетне изпита удоволствието да види Матю Фаръл напълно объркан.

— Той е влюбен в... твоя какъв?

— Джоел е син на съпругата на дядо ми, но е почти мой връстник, така че още преди години се договорихме да си казваме един на друг „доведен брат“ и „доведена сестра“. Другият ѝ син се казва Джейсън.

Мат сви устни.

— Доколкото разбирам — обобщи той сухо, — Джоел е педи.

Доволната усмивка изчезна от лицето ѝ и тя гневно присви очи.

— Да не си посмял да кажеш нещо противно за Джоел! Той е най-милият, най-добрият човек, когото някога съм познавала! Джейсън е този, който е непочтен и е абсолютно прасе!

— Кой би предположил — каза той и като се усмихваше на буреносните ѝ очи, докосна ръката ѝ, — че примерната дебютантка, която срещнах преди години, всъщност имала толкова много позорни семейни тайни?

Патрик Фаръл, който слушаше смаян разговора им от долното стъпало, видя, че Мередит издърпа ръката си.

— Аз поне не съм спала с всички мои приятели — продължи разпалено тя, — и нито един от тях няма розова коса!

— Кой — попита Патрик със сподавен от смях глас, когато накрая се показа — има розова коса?

Мат погледна объркан и видя, че готвачът влиза с поднос и го оставя на масата в трапезарията.

— Рано е за вечеря — обади се той навъсено.

— Грешката е моя — поясни баща му. — Мислех, че самолетът ми излита в полунощ, но точно след като отиде да вземеш Мередит, разбрах, че полетът ми е в единадесет часа. Затова помолих госпожа Уилсън да ни приготви вечерята един час по-рано.

Мередит, която с нетърпение чакаше да приключи днешният ѝ ден с Мат, беше доволна от ранната вечеря и реши да помоли Патрик да я остави вкъщи на път за летището. Ободрена от тази идея, успя да се държи спокойно по време на вечерята и от време на време се включваше в разговора, ако Мат не участваше. В действителност, въпреки че той седеше начело на масата, а тя отдясно на него, Мередит не си каза дори една дума с него, а не го и погледна. Но краят на вечерята, изглежда, предвещаваше съвсем друго развитие на нещата.

До този момент ѝ се струваше, че Патрик няма никаква представа за неетичните крайности, до които беше прибегнал синът му. Когато обаче тя стана от масата, откри, че видимата му неангажираност и дори неутралитет бяха привидни.

— Мередит — заяви той строго, — ти не обели и дума на Мат, откакто седнахме на тази маса. С мълчание няма да стигнете доникъде. Това, от което имате нужда и двамата, е един горещ, бурен спор, за да изложите всичко открито и да се изясните — след като я целуна за довиждане, погледна сина си с многозначителна усмивка. — Можеш да започнеш веднага. Джо ще ме чака отвън пред входа.

Мередит се изправи моментално.

— Няма да има никакъв спор. Всъщност трябва да си тръгвам. Би ли могъл да ме оставиш вкъщи на път за летището?

Тонът му беше безапелационен и в същото време бащински мил:

— Не бъди глупава, Мередит. Ще останеш тук с Мат и той ще те закара вкъщи по-късно.

— Не съм глупава, господин Фаръл.

— Татко.

— Съжалявам... татко — поправи се тя и тъй като разбра, че това щеше да бъде единственият ѝ шанс да получи неговата подкрепа, добави: — Мисля, че не знаеш защо съм тук сега. Ще ти кажа — твоят син ме изнуди да се срещаме в продължение на единадесет седмици.

Бе убедена, че ще го изненада и той ще поиска обяснение от Мат. И ни най-малко не очакваше да подкрепи сина си срещу нея.

— Той направи необходимото да те спре да направиш нещо, за което може и двамата да съжалявате до края на живота си.

Като че ли ѝ бяха ударили плесница. Обаче не му остана дължна и заяви:

— Никога не трябваше да ти казвам истината за случилото се преди години. Днес през цялата вечер си мислех, че ти не знаеш защо съм тук сега... — гласът ѝ секна и тя поклати глава, учудвайки се на своята наивност. — Смятах да ти обясня и да те помоля да се намесиш.

Патрик вдигна безпомощно ръка, молейки да бъде разбран, после загрижено погледна към Мат, който стоеше неподвижен.

— Трябва да вървя — каза и плахо добави: — Искаш ли да предам на Джули нещо от тебе?

— Предай ѝ моите съчувствия — отговори тя тихо, обърна се и потърси чантата и палтото си, — че е отраснала в семейство на безсърдечни мъже — не видя, че Мат стисна зъби, но усети ръката на Патрик върху рамото си и въпреки че се спря, отказа да се обърне. Той свали ръката си и тръгна.

В момента, в който вратата се затвори след него, настъпи мълчание... тежко, напрегнато, задушавашо. Мередит направи крачка с намерение да си вземе нещата, но Мат я хвана за ръката и я дръпна назад.

— Отивам си — обяви тя.

— Ще говорим, Мередит — заяви той с онзи студен, властен тон, който тя особено мразеше.

— Ще трябва физически да ме принудиш да остана тук — предупреди го. — И само ако се опиташ, кълна се, ще поискам да те арестуват сутринта. Господ ми е свидетел!

Ядосан и развеселен, той ѝ напомни:

— Каза, че искаш срещите ни да бъдат насаме!

— Казах, че искам да са *тайна*.

Мат разбра, че така нямаше да стигне до никъде — нейната враждебност нарастваше. И предприе последното нещо, което искаше да направи: заплаши я.

— Имаме уговорка! Или повече не те е грижа какво ще стане с баща ти?

Гледаше го с такова презрение, че за пръв път се зачуди дали не грешеше по отношение на способностите ѝ да мрази.

— Тази вечер ще говорим — каза той с по-сговорчив тон, — или тук, или у вас. Ти реши къде.

— У нас — отвърна тя тъжно.

Пътуваха в пълно мълчание. Докато отвори вратата на апартамента си, атмосферата трептеше от напрежение.

Мередит отиде направо към лампата и я запали, после застана до камината, защото това беше възможно най-отдалеченото от него място.

— Каза, че искаш да говорим — напомни му и скръсти ръце на гърдите си, готова да посрещне нападките и предизвикателствата му. Остана обаче малко озадачена, когато той не направи и най-малък опит в тази насока, вместо това пъкна ръце в джобовете си и започна да оглежда уютната стая така, като че ли беше очарован от всяка една мебел в нея.

Слисана, тя го гледаше как извади ръка от джоба си и взе от масичката близо до него една снимка на Паркър в рамка. Остави я обратно и плъзна поглед от бюрото през масата за хранене със сребърни свещници върху нея, до креслата в стил Кралица Ана, разположени край огнището.

— Какво правиш? — попита го Мередит предпазливо.

Обърна се и я погледна, а стаеното в погледа му забавление беше толкова изумително, колкото и изреченото от него.

— Задоволявам любопитството си.

— За какво?

— За тебе. За изминалите години. За това как живееш.

— Обичаш кретона — отбеляза той по момчешки усмихнат. — Никога не съм си представял, че предпочиташ пъстрите неща. Прилича ти обаче — антиките и свежите цветя; топло и канещо. Много ми харесва.

— Чудесно, значи мога да умра спокойна — отвърна сопнато Мередит, но все по-смутена заради топлината в очите и в усмивката му. — Сега, за какво искаш да си говорим?

— За едно нещо. Бих искал да зная защо днес си по-сърдита дори от вчера.

— Ще ти кажа — отговори тя, а гласът ѝ трепереше от потиснато презрение. — Вчера побеснях от твоего изнудване и се съгласих да се

срещам с тебе в продължение на единадесет седмици, но няма — няма — да участвам в този фарс, който ти очевидно искаш да разиграеш!

— Не те разбирам?

— Претендираш, че искаш примирие. Това обаче, което искаш, е отмъщение, и ти намери по-коварен и по-евтин начин да го постигнеш, отколкото да дадеш под съд баща ми!

— На първо място — изтъкна той, — бих могъл да организирам един публичен процес в съда за петте милиона долара, които ще ти дам, ако това не успее. Мередит, не става въпрос за отмъщение! На срещата точно ти казах защо помолих за това време с тебе. Има нещо между нас — винаги е имало — и дори единадесет години не могат да го унищожат! Искам да получа своя шанс.

Мередит зина срещу него, разгневена от безобразната му лъжа и същевременно развеселена от това, че той действително очакваше да му повярва.

— Това означава ли, че през всичките тия години си изпитвал несподелена любов към мене?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че е така?

— Би трябвало да съм идиот да повярвам! Тази вечер ти обърнах внимание на това, че аз и всеки, който е абониран за списание или чете вестник, знае за стотици твои любовни истории!

— Това твърдение е възмутително и преувеличено, и ти, по дяволите, много добре го знаеш! — тя мълчаливо повдигна вежди.

— По дяволите! — изруга Мат и ядно прокара ръка през косата си. — Не очаквах това. Това не — отдалечи се от нея и попита с жестока ирония: — Ще бъда ли по-убедителен, ако призная, че мисълта за тебе не ме напускаше години наред след развода ни? Да, така беше! Или ли искала да знаеш защо работех като ненормален и поемах безумни рискове, опитвайки се да удвоя и утроя всеки спечелен цент? Би ли искала да знаеш какво направих в деня, когато чистата ми печалба достигна един милион долара?

Зашеметена, невярваща и неволно очарована, Мередит го гледаше втренчено и несъзнателно кимна с глава.

— Направих го — призна той, — воден от някаква натрапчива, безумна решимост да ти докажа, че мога да постигна нещо! Вечерта след поредната изплатена вноска, с която надскочих един милион долара, отворих бутилка шампанско и вдигнах тост за тебе. Не беше

дружелюбен тост. Пих за тебе, за моята продажна съпруга — дано цял живот да съжалява за деня, в който ми обърна гръб. Да ти кажа ли — продължи той тъжно — как се чувствах, когато установих, че всяка жена, с която лягах, беше руса като тебе, със сини очи като твоите и че подсъзнателно се любех с тебе?

— Това е отвратително — прошепна потресена тя.

— Точно така се *чувствах*! — приближи се отново до нея и заговори с по-меко тон: — И тъй като е часът на изповедите, твой ред е.

— Какво искаш от мене?

— Нека започнем със скептичната ти реакция, когато ти казах, че е имало нещо между нас през всичкото това време.

— Няма нищо между нас!

— И ти не намираш за странно това, че никой от двамата ни не се е оженил повторно през тези години?

— Не.

— А във фермата, когато помоли за примирие, нищо ли не чувстваше към мене тогава?

— Не! — Мередит лъжеше и го съзнаваше.

— Или в моя кабинет — попита той, изстрелвайки въпрос след въпрос като инквизитор, — когато аз те молах за примирие?

— Не изпитвах нищо в нито един от тези случаи, освен... освен обичайния вид приятелство — отвърна тя малко неубедително.

— И си влюбена в Рейнолдс?

— Да!

— Тогава какво, по дяволите, правеше с мене в леглото миналия уикенд?

Тя си пое разтреперана дъх.

— Беше нещо, което просто се случи. Опитвахме се да се утешим един друг, това е всичко. Беше... приятно, но нищо повече от това.

— Не ме лъжи! Ние не можехме да се наситим един на друг в леглото и ти дяволски добре го знаеш! — след като продължи упорито да мълчи, той я подтикна по-нататък: — И ти не изпитваш абсолютно никакво желание отново да се любиш с мене, така ли?

— Така е!

— Какво би казала да ми дадеш пет минути, за да ти докажа, че грешиш?

— Не — отдръпна се Мередит.

— Наистина ли ме смяташ — прошепна той още по-тихо — за толкова наивен, та да не разбере, че онзи ден в леглото ти ме желаше така силно, както и аз тебе?

— Сигурна съм, че си достатъчно опитен, за да прецениш как може да се чувства една жена на един дъх разстояние! — отвърна тя и твърде сърдита, за да усети какво всъщност признаваше, добави: — Но с риск да нараня проклетата ти самоувереност, ще ти кажа точно как се чувствах тоя ден! Чувствах се, както винаги съм се чувствала в леглото с тебе — наивна, несръчна и изпълнена със съмнения.

Погледна я, готов да избухне?

— *Какво?*

— Чу ме — каза тя, но задоволството ѝ от това, че Мат занемя от изненада, беше кратко, защото вместо да се ядоса на оценката за нейните чувства, той опря ръка о стената над камината и започна да се смее. Смя се, докато Мередит така се разяри, че се опита да се измъкне, и тогава изведнъж стана сериозен.

— Съжалявам — извини се той със странна нежна светлина в очите си. Бавно повдигна ръка и погали гладката ѝ страна, изумен и безсрамно доволен, че независимо от нейната вътрешна чувственост тя явно не беше преспала с много мъже. Ако го беше правила, вместо да се чувстваше несръчна в леглото с него, със сигурност щеше да знае, че превръщаше тялото му в ад само с едно докосване. — Господи, ти си прекрасна! — прошепна. Наведе глава с намерение да я целуне, но тя извърна лицето си, така че попадна на ухото ѝ.

— Ако ме целунеш — пошепна той дрезгаво, прокарвайки устни по скулите ѝ, — ще ги направя шест милиона. Ако преспиш с мене тази вечер — продължи, замаян от парфюма ѝ и от нежността на кожата ѝ, — ще ти дам целия свят. Но ако се пренесеш при мене — той прокара уста към ъгълчето на устните ѝ, — ще направя много повече от това.

Прикована от тялото и от гласа му, Мередит се опита да отговори презрително, без да обръща внимание на възбуждащия допир на езика му върху ухото ѝ.

— Шест милиона долара и целия свят ли? — възкликна тя с леко разтреперан глас. — Какво друго би могъл да ми дадеш, ако се пренесе при тебе?

— *Рая* — като вдигна глава, Мат взе брадичката ѝ между палеца и показалеца си и я принуди да го погледне в очите. С особено тържествен тон той продължи: — Ще получиш рая на златен поднос. Каквото искаш, всичко, каквото поискаш. Разбира се, и себе си. Това е сделка и споразумение — Мередит поглъщаше думите, хипнотизирана от разнежените му сиви очи и дълбокия му глас. — Ще бъдем семейство — добави той, описвайки рая, който предлагаше, и постепенно сведе глава отново до нейната. — Ще имаме деца... бих искал шест — подразни я с устни, опрени в слепоочието ѝ. — Но и с едно ще се задоволя. Не трябва да решаваш и даваш отговор сега — тя пое дъх на пресекулки и Мат реши, че за една вечер достатъчно беше придвижил нещата. Изправи се рязко и ѝ предложи с усмивка: — Помисли си върху това.

Мередит стоеше и гледаше в унес, изненадана и невярваща, как той се обърна и си тръгна, без да каже нито дума повече. Вратата се затвори след него, а тя, все още вцепенена, се опита да асимилира всичко, казано от него. Вероятно той лъжеше. Не, вероятно беше луд. Само това би обяснило неговото решително преследване на тая налудничавя цел, която очевидно си беше поставил още преди единадесет години — да докаже, че е достатъчно добър, за да бъде женен за нея, за една Банкрофт. Беше чела статии за някои негови сблъсъци в бизнеса с конкурентни фирми, и в тях се казваше, че той е нечовешки неотстъпчив.

Явно, реши Мередит с истеричен, смутен кикот, тя наистина беше новата „цел за превземане“ на Матю Фаръл. Не можеше да повярва, че в действителност не е била излизала от ума му през годините след раздялата им. Господи, та той никога не ѝ беше казал „обичам те“, докато бяха женени — дори в най-страстните моменти. За някои неща обаче тази вечер му повярва. Сигурно беше прекарал първите години в упорит труд, за да докаже на нея и несъмнено на баща ѝ, че можеше да направи състояние. Беше правдоподобно, помисли си с тъжна усмивка — същото се отнасяше и за наздравицата с шампанското, която бил вдигнал в нощта на първия милион долара. Отмъстителен докрай, реши развеселена. Нищо чудно, че беше станал

такава сила, с която трябваше да се съобразяват в света на бизнеса! Стори ѝ се, че малко ѝ поолекна. При тази мисъл, и с неохота си даде сметка за още една причина, за още нещо, което беше казал Мат: винаги е *имало* нещо между тях. Това беше истина. Още от първата вечер на запознанството им между тях се беше установило внезапно и необяснимо разбирателство, една връзка, която ги беше сближила бързо през онези далечни дни във фермата. Беше го почувствала тогава, но беше шокирана, — когато разбра, че и Мат го е усетил и го съзнава. Същото необяснимо усещане се беше появило по време на злочестия им обяд, когато той беше подразнил при избора ѝ на питие. Беше разцъфнало отново във фермата, когато сложи ръката си в неговата и го помоли за примирие, след това стана по-силно, повълнуващо, когато вечерта седяха във всекидневната и разговаряха за бизнес. Като че ли бяха родени приятели. Беше ѝ невъзможно да мрази Мат за каквото и да било.

Мередит стана с въздишка, изгаси лампата и тръгна към спалнята си. Стоеше до леглото и разкопчаваше блузата си, когато останалата част от думите му, онези, които съзнателно се опитваше да не си припомня, нахлуха в главата ѝ и ръцете ѝ застинаха върху копчетата. „Ако преспеш с мене тази вечер, ще ти дам целия свят. Но ако се пренесеш при мене, ще получиш рая на златен поднос. Каквото искаш, всичко, каквото поискаш. Разбира се, и себе си. Това е сделка и споразумение.“

Хипнотизирана, Мередит стоеше неподвижна. След това тръсна глава и се доразсъблече. Това беше един фатален мъж. Нищо чудно, че жените падаха в краката му. Само споменът за гласа му, нашепващ ония неща в ухото ѝ, караше ръцете ѝ да треперят. Наистина, отсъди тя, само ако можеше да задържи този страхотен сексапил, не би имал нужда да работи, за да прави пари. Усмивката ѝ угасна, като си помисли на колко ли други жени беше предложил рая си, но знаеше добре отговора — на нито една. В клюкарските колонки за личния му живот никога не беше прочела и дума, с която да се намеква за нещо друго, освен че живее сам. Почувства се неизмеримо по-добре, след като си спомни това. Но беше твърде изтощена от емоционалната бъркотия през последните два дни, за да се замисли дали това не беше малко странно.

Когато си легна, се замисли за Паркър и настроението ѝ рязко се понижи. През целия ден се беше надявала, че ще ѝ се обади. Независимо от начина, по който се бяха разделили, чувстваше, че нито един от тях не искаше да сложи край на годежа. Мина ѝ през ума, че може би той очаква тя да му се обади. Утре, реши тя, ще му позвъни. И отново би се опитала да го накара да разбере.

ГЛАВА 43

— Добро утро, Мат — поздрави Джо, когато на следващата сутрин Мат седна в лимузината. После неловко погледна сгънатия вестник в ръката на шефа си и добави: — Всичко наред ли е? Между тебе и жена ти, искам да кажа.

— Не съвсем — отговори сухо. Пренебрегвайки „Чикаго Трибюн“, който обикновено четеше в колата всяка сутрин, той протегна крака и се загледа през страничното огледало. На устните му заигра лека усмивка и мислите му се пренесоха към Мередит. Изминаха няколко минути, докато забележи, че колата не се движи. Озадачен, погледна нагоре и видя, че Джо го наблюдава в огледалото за задно виждане.

— Имаш нещо предвид ли? — попита Мат.

— Не, защо?

— Пропусна възможността да задминеш оня камион.

Джо безмълвно отмести погледа си от огледалото и даде газ, а Мат с удоволствие се замечта отново за Мередит чак докато стигнаха зданието на „Хаскъл“.

— Добро утро, Елинър — поздрави той с усмивка и отвори вратата си. — Изглеждаш много добре тази сутрин.

— Добро утро — отговори тя със странен глас. Съгласно обичайния им сутрешен ритуал, тя го последва в кабинета и застана на бюрото, готова да записва нарежданията. Вниманието му беше привлечено от огромния куп бележки, които секретарката му държеше. — Откъде са тези бележки?

— От средствата за масова информация — отговори тя с отвращение, като започна да ги разлиства. — От „Трибюн“ се обаждаха четири пъти, а от „Сънди Таймс“ — три пъти. Ю Пи Ай са на линия в момента при мене, а от „Асошиейтед Прес“ чакат във фоайето заедно с други репортери от местната телевизия и някои радиостанции. Звъняха от четирите по-големи телевизионни компании, а също и от Си Ен Ен. От списание „Пийпъл“ искат да разговарят с тебе, докато от „Нешънъл

Татлър“ поискаха моето мнение — казаха, че „държат да научат за цялата мръсотия от гледната точка на секретарката“. Затворих им телефона. Имаше също две анонимни обаждания, които загатнаха, че вероятно сте хомосексуален тип, и едно позвъняване от госпожица Ейвъри, която поръча да ви кажа, че сте измамно копеле! Обади се Том Андерсън и попита дали може да помогне с нещо, за подкрепление позвъни и охраната от фоайето, за да спре репортерите да не нахълтат тук, горе — пое дъх и го погледна. — Вече се оправих с това.

Намръщен, Мат прехвърли наум дейността на различните фирми от „Интеркорп“, като се опитваше да разбере коя от тях беше предизвикала обществения кипеж.

— Какво се е случило, за което аз не знам?

Тя кимна мрачно към сгънатия вестник, който лежеше на бюрото на Мат.

— Не сте ли чели вестника?

— Не — отговори, пресегна се за „Трибюн“ и сърдито го разгърна. — Но ако снощи се е случило нещо, което да предизвика шумотевницата в пресата, Андерсън щеше да ми се обади въкъ... — видя първата страница на вестника и замръзна. Снимките на Мередит, неговата и на Паркър Рейнолдс се мъдреха под огромно заглавие, което крещеше:

„ИЗМАМНИК АДВОКАТ ПРИЗНАВА ЗА ИЗНУДВАНЕ НА ИЗВЕСТНИ КЛИЕНТИ“

Грабна вестника, съзря материала под заглавието и стиснал зъби, зачете:

„Снощи полицията в Белвил, щата Илинойс, арестува Станислав Спичалски, 45-годишен, в обвинение за измама и юридическа практика без разрешение. Позовавайки се на сведения от полицията в Белвил, Спичалски е признал за изнудване на стотици клиенти през последните петнадесет години чрез фалшифициране на подписи на съдии върху

документи, които никога не е регистрирал. Един от случаите е бракораздното решение, което — твърди измамникът — е бил нает преди десет години да получи за наследницата на универсалния магазин Мередит Банкрофт от нейния съпруг — индустриалеца Матю Фаръл. Мередит Банкрофт, за чийто предстоящ брак с финансиста Паркър Рейнолдс вече беше съобщено през този месец...“

Мат изруга. Светкавично прецени евентуалните последици от всичко това, после погледна секретарката си и започна да дава разпореждания:

— Свържи ме с Пиърсън и Левинсън по телефона, след това намери пилота на самолета ми. Обади се на Джо О’Хара в колата и му кажи да чака нареждане. Свържи ме и с жена ми по телефона.

Тя кимна и излезе, а Мат отново зачете статията.

„Служебни лица твърдят, че първоначално са били известени за Спизалски от един гражданин на Белвил, който се опитал да получи копие за анулирания си брак от съда в община «Сейнт Клер». Полицията в Белвил вече е успяла да намери някои от делата на Спизалски, но следствието отказа да продължи издирването на останалите поради неговото явяване утре в съда, където той възнамерява да се представи сам. Нито Фаръл, нито Банкрофт, нито Рейнолдс бяха открити за коментар... Подробности за въпросния развод Банкрофт-Фаръл все още няма, но говорителят на полицейската служба в Белвил заяви, че Спизалски ще им предостави...“

Сърцето на Мат се вледени при мисълта за подробностите около ад разтрогването на брака. Мередит се беше развела с него „въз основа на физическо и умствено насилие и жестокост“, което съответно щеше да накара гордата му млада жена да изглежда жалка и безпомощна, щом пресата се добереше до нея. Това беше абсолютно нежелателно за временния президент на една национална корпорация, а Мередит се

надяваше да бъде назначена за постоянно на този пост, след като баща ѝ се оттегли.

Историята продължаваше на трета страница. Мат трескаво прелисти вестника и скръцна със зъби, като видя какво пишеше. С големи букви беше изписано: „MENAGE A TROIS?“^[1], а отдолу имаше снимка на Мередит, усмихваща се на Паркър, докато танцуваха на благотворителна сбирка в Чикаго. Беше поместена и подобна снимка на Мат, който танцуваше с някаква червенокоса красавица на благотворителен бал в Ню Йорк. Под тези два фотоса започваше репортаж за сблъсъка на Мередит и Мат преди няколко седмици в операта, после следваха подробности за индивидуалните им срещи и за навиците им.

Мат натисна бутона за вътрешната връзка точно когато Елинър, забързана, влезе в кабинета му.

— Какво става, по дяволите, с всички тия обаждания?

— Пиърсън и Левинсън няма да се появят преди девет часа — съобщи тя. — Вашият пилот точно сега изпробва нов самолет и оставих съобщение да се обади веднага, щом като се приземи, което ще е след около двадесет минути. Джо О'Хара е на път обратно за тук, с колата. Казах му да чака в гаража, за да избегне репортерите във фойето...

— Ами жена ми? — прекъсна я, без да забележи, че за втори път през последните пет минути машинално беше нарекъл Мередит така.

Дори Елинър изглеждаше напрегната.

— Секретарката ѝ каза, че все още не е дошла на работа и че дори да се е появила. Нарездането на госпожица Банкрофт е всякакви бъдещи разговори между вас двамата да се водят чрез адвокатите ви.

— Това се промени — съобщи Мат кратко. Искаше да се добере до Мередит, преди да се е опитала да се оправя с пресата сама. — Как ти се стори секретарката ѝ, когато говори с нея — дали там всичко е нормално?

— Говореше така, като че ли се намира в обсада.

— Значи и на нея ѝ звънят като на тебе тази сутрин — Мат стана, грабна палтото си и тръгна към вратата. — Дай на адвокатите и пилота нейния номер да ми се обадят там — нареди. — Обади се в нашия отдел „Връзки с обществеността“. Кажи на отговорника там да задържат представителите на пресата и да не ги настройват. Всъщност

да се отнесат много вежливо с тях и да им обещаят изявление за днес в един часа. Ще се обади от кабинета на Мередит и ще ги уведомя за мястото. Междувременно да ги почерпят нещо или да ги нахранят, докато чакат.

— Сериозно ли говорите за ядене? — попита тя, тъй като добре знаеше обичайната му реакция към пресата, когато тя се бъркаше в личния му живот. Нормалният му контакт беше или да избегне журналистите, или да им каже с малко по-различни думи да вървят по дяволите.

— Съвсем сериозно — процеди Мат. Спря се на вратата и даде последни наставления: — Свържи се с Паркър Рейнолдс. И той ще бъде обкръжен от пресата. Помоли го да ми се обади в кабинета на Мередит, а междувременно му кажи, че трябва да съобщава на пресата точно това, което им говорим тук.

В 8.35 Мередит слезе от асансьора и се запъти към кабинета си. Беше доволна от възможността чрез работата си да избяга от мислите за Мат, които я бяха държали будна почти през цялата нощ, а след това се бе успала. Тук най-сетне ще бъде принудена да остави настрани личните си проблеми и да се съсредоточи върху работата.

— Добро утро, Кейти — поздрави тя момичето на рецепцията и след това огледа безлюдното пространство. Директорите, които работеха до късно вечер, рядко идваха преди девет часа, но чиновниците се явяваха много преди този час, готови да бъдат на работното си място точно в 8.30. — Къде са всички? Какво става?

Кейти я погледна и преглътна притеснено.

— Филис слезе долу да разговаря с охраната. Нареди да задържат телефонните ви повиквания в централата. Май че почти всички са в кафето.

Намръщена, Мередит слушаше непрестанното звънене, на което никой не отговаряше.

— Някой има рожден ден ли? — попита тя. Когато някой служител имаше празник, беше традиция за всички от двата административни етажа да отидат до кафенето по някое време през деня и да се почерпят с кафе и торта. Но никога преди това не беше се създавала ситуация с такава неприемлива оскъдица от нужния

персонал. Нейният рожден ден беше след два дни, в събота, и за секунда си помисли дали в момента не я изненадват с някакво тържество.

— Не мисля, че е рожден ден — смънка Кейти с неудобство.

— О! — възкликна Мередит, занемяла и неподготвена за тази безпрецедентна несериозност на иначе съзнателния чиновнически персонал. След като се отби в кабинета да си остави палтото и чантата, тя тръгна направо за кафето. В момента, в който влезе вътре, десетки очи се вторачиха в нея.

— Навън е като в пожарна команда, дами и господа — обърна се към всички с дежурна усмивка, но остана изненадана от пълното мълчание и втренчените погледи на събралите се. Всички държаха в ръцете си вестници. — Някой все пак ще отговори ли на тия телефони? — добави тя ненужно, тъй като хората вече се изнизваха оттам, мърморейки „добро утро“ и „извинете“.

Току-що беше седнала на бюрото си и отпиваше първата глътка кафе, когато Лиза връхлетя в кабинета ѝ, стискайки огромен свитък вестници.

— Мер, толкова съжалявам! — избухна тя. — Изкупих всички проклети броеве от павилиона отпред, така че да нямат повече за продаване. Това беше единственото, за което се сетих, за да ти помогна!

— Да ми помогнеш ли? — попита смаяна.

Лиза отвори широко уста и стисна още по-силно вестниците, като че ли можеше да ги скрие.

— Не си видяла сутрешния вестник, така ли?

Тревожни тръпки пропълзяха по гръбнака ѝ.

— Не, успях се и нямах време. Защо? Какво се е случило?

С видимо нежелание приятелката ѝ бавно сложи купчината вестници върху бюрото. Мередит премести поглед от преbledнялото ѝ лице към най-горния от вестниците и бавно започна да се надига от стола.

— Боже мой! — въздъхна тя, а изуменият ѝ поглед се спря на вестника. Остави чашата с кафето, изправи се и се насили да чете побавно. Като свърши, се вторачи в Лиза, вече паникьосана. — О, Господи! — прошепна отново.

И двете подскочиха, когато Филис — афектирана — затвори шумно вратата и се втурна към тях.

— Бях при охраната — съобщи тя. — Гъмжеше от репортери на главния вход, чакаха да отворим. Някои започнаха да се промъкват през служебния вход. Марк Брейдън не можа да ги задържи и ги пусна в залата. Телефонът се скъса да звъни. Обадиха се и двама от членовете на Борда, които искат да говорят с тебе веднага. Господин Рейнолдс звъня три пъти и господин Фаръл — веднъж. Марк Брейдън чака инструкции. Аз също!

Мередит безуспешно се опитваше да се съсредоточи. Рано или късно репортерите щяха да открият причината за брака ѝ с Мат. Някой щеше да проговори — било прислужник или санитарка от болницата, и светът щеше да разбере, че тя е била една глупава бременна осемнадесетгодишна булка на един нежелаящ я съпруг. Гордостта ѝ щеше да стане на пух и прах. Други хора допускаха грешки и нарушаваха правилата, мислеше си тя тъжно, и им се разминаваше. Но не и на нея — тя винаги трябваше да плаща.

Изведнъж ѝ хрумна какво друго щяха да си помислят хората, след като тоя измамник адвокат разкриеше подробностите около развода ѝ, и почувства как стаята се завъртя пред очите ѝ. Заради това, че навремето баща ѝ не можа да се примири с различията, сега тя щеше да бъде обрисувана не само като една изпаднала наивница, лишена от достатъчно разум, за да използва противозачатъчни, но щеше да бъде подложена и на физическа, и на умствена жестокост!

Ами Паркър? Боже мой, Паркър — уважаваният banker... И той щеше да бъде въввлечен от вестниците в тази бъркотия.

Изведнъж се сети за Мат и се почувства още по-зле. Когато хората научеха, че е подложил младата си бременна съпруга на психически тормоз и след това я е изоставил, репутацията и положението му щяха буквално да се сринат...

— Мередит, кажи ми какво да правя — умолителният глас на Филис идваше като че ли някъде отдалече. — Телефонът на бюрото ми звъни в момента.

Лиза вдигна ръка.

— Дай ѝ време да помисли — тя току-що видя вестника.

Мередит се отпусна на стола. Знаеше, че трябва да направи нещо. Тъй като не ѝ хрумваше нищо, бавно произнесе:

— Ще следваме същата процедура, както когато в магазина се случи нещо, заслужаващо да бъде отразено в пресата — уведоми централата да прехвърля репортерите на отдел „Връзки с обществеността“ — преглътна с мъка. — Кажете на Марк Брейдън да продължава да събира прииждащите репортери в залата.

— Добре, но какво според тебе „Връзки с обществеността“ трябва да казват на репортерите?

Като вдигна поглед към Филис, Мередит си пое дъх на пресекулки.

— Все още не знам. Просто да им казват да чакат — тя замълча, когато на вратата се почука. Момичето от рецепцията надникна вътре и загрижено съобщи:

— Съжалявам, че ви безпокоя, госпожице Банкгюфт, но господин Фаръл е тук и много настоява да ви види. Не смятам, че ще приеме отрицателен отговор. Да използвам ли телефона ви и да извикам охраната?

— Не! — извика Мередит, готова да посрещне справедливия гняв на Мат. — Филис, иди го доведи тук, моля те.

След като внимателно проследи с поглед момичето от рецепцията и видя в кой кабинет влезе, Мат зачака нетърпеливо, без да обръща внимание на интереса, който предизвикваше у секретарките, чиновниците и началниците, слизащи от асансьорите. Видя, че момичето излезе от кабинета на Мередит с една друга жена, и пристъпи напред, твърдо решен да заобиколи и двете, ако тя е достатъчно глупава да откаже да се срещне с него.

— Господин Фаръл! — извика го привлекателна усмихната брюнетка. — Аз съм Филис Тайлър, секретарката на госпожица Банкрофт. Съжалявам, че ви накараха да чакате. Заповядайте, моля.

Като си наложи да крачи по-бавно, за да не я задмине, Мат се остави да го заведат до кабинета на Мередит. Всеки друг път невероятната гледка, която се откри пред него, щеше да го изпълни с гордост. Седнала зад огромното бюро в далечния край на богато обзаведен кабинет, който говореше за благосъстояние и достойнство, със златистата си коса, прибрана в кок, Мередит Банкгюфт приличаше на величествен млад монарх, който би трябвало да седи на трон вместо на кожен стол с висока облегалка — един много блед и разтревожен

монарх в момента. Откъсна очи от нея, погледна секретарката и несъзнателно започна да се разпорежда:

— Очаквам две обаждания тук. Съобщете ми веднага, щом като позвънят. На всички други отговаряйте, че разискваме бюджета и не може да ни безпокоят. Не пускайте никой друг през тази врата!

Филис кимна и припряно излезе, като затвори зад себе си, а Мат се запъти към Мередит, която бавно се изправи и заобиколи бюрото откъм неговата страна. Той посочи с глава към червенокосата жена, която стоеше близо до прозореца и го изучаваше с нескрито възхищение, и попита:

— Коя е тя?

— Лиза Понтини — отговори му разсеяно, — стара приятелка. Нека да остане. Защо — запита тя в състояние на пълно объркване — имаме тук съвещание за *бюджета*!

Мат си спомни името на Лиза Понтини отпреди години. Като потисна желанието си да притегли Мередит в ръцете си, да я прегърне и успокои — знаеше, че тя щеше да отблъсне и двете неща, — той се усмихна:

— Ако служителите си мислят, че в този кабинет се занимават с най-досадното нещо — бюджета, ще се изпарят временно оттук. Можеш ли да се сетиш за нещо по-отегчително от финансите? — тя се усмихна на забавната му логика, така че Мат продължи тихо: — С малко късмет ще можем да се измъкнем от това само с по няколко одрасквания и без белези. Сега ще ми се довериш ли и ще правиш ли каквото те помоля?

Мередит го гледаше втренчено, докато проумее, че вместо да обвини нея и баща ѝ за това бедствие, той всъщност щеше да помогне. Бавно се съвземаше и чувстваше как внезапно се връщат силите и разсъдъкът ѝ. Кимна с глава и каза:

— Да. Какво искаш да направя?

Вместо да отговори, той се усмихна на това колко бързо и безрезервно тя откликваше.

— Много хубаво — отбеляза нежно. — Главните изпълнителни чиновници никога не се свиват.

— Те блъфират — уточни тя, опитвайки отново да се усмихне.

— Правилно.

В този миг телефонът иззвъня. Мередит вдигна слушалката, после му я подаде.

— Дейвид Левинсън е на първа линия, а някой си Стив Селинджър те търси на другата линия.

Вместо да поеме слушалката, той попита:

— Това микрофон ли е? — разбирайки, че той искаше и тя да слуша, Мередит се наведе и натисна бутона. Вече всички в стаята можеха да чуват разговора. Веднага след това Мат натисна мигащата светлина на втората линия.

— Стив, самолетът готов ли е?

— Разбира се, Мат. Току-що го пробвах, направих контролен полет, лети чудесно.

— Добре. Не затваряй — прекъсна този разговор, включи се в другата линия и направо попита Левинсън: — Чел ли си вестниците днес?

— Четох ги и Бил Пиърсън — също. Голяма каша е, Мат, и ще стане по-лошо. Има ли нещо, което искаш да направим?

— Да. Идете до Белвил и се представете на вашия нов „клиент“, после вземете от затвора това копеле под гаранция.

— *Какво да направим?*

— Чу ме. Вземете го под гаранция и го убедете да ви предаде папките си като на негови адвокати. Когато стане това, можете да направите каквото е необходимо, за да предотвратите нашето бракоразводно решение да попадне в ръцете на пресата — при условие, че кучият му син все още има копие от него. Ако няма копие, намерете начин да го убедите да забрави всички подробности.

— Какви бяха подробностите? Какви основания е посочил в искането?

— Не бях на себе си, когато получих копие от проклетото нещо, но доколкото си спомням, беше „изоставяне и душевна жестокост“. Мередит е тук. Ще я питам — като погледна нея, той смекчи тона: Спомняш ли си някакви други подробности — нещо друго, което би било неприятно за всеки от нас?

— Имаше чек за десет хиляди долара, с който баща ми ти плати.

— Какъв чек? Нищо не се споменава за това в книгата ми.

— Моето копие от решението се позовава на този факт и в него се посочва, че потвърждаваш получаването на чека.

Левинсън иронично коментира:

— Това вече е голяма работа! Пресата ще има в какво да се порови, за да разбере какво толкова ужасно е имало у жена ти, та ти, който не си имал и един цент по онова време, не си могъл да изтърпиш дори при нейните пари!

— Не се дръж като глупак! — прекъсна го Мат, преди адвокатът да е изтърсил още нещо, което да огорчи Мередит. — Ще ме опишат като златотърсач, който е изоставил жена си. Всичко това ще е без значение, ако се доберете до Белвил и вземете Спизалски под контрол, преди да започне да хвърля кал утре.

— Може да не се окаже толкова лесно. Според информационните източници той е решил да се самопредставява. Очевидно е изпечен мошеник, който смята да направи грандиозно шоу за доброто на съда и пресата.

— Променете намерението му! — отрязва Мат. — Издействайте отлагане на явяването му в съда, изведете го от града, където пресата не би могла да го открие. Аз ще се погрижа за копелето след това.

— Но ако разполага с други дела, ще е необходимо да бъдат евентуално предоставени като доказателство. Останалите му жертви ще трябва да бъдат уведомени.

— С това можете да се заемете по-късно и да го оправите със следователя. Моят самолет ви чака на Мидуей. Обадете ми се, като свършите работа.

— Добре — отговори Левинсън.

Мат приключи този разговор и се свърза с пилота.

— До един час се пригответе да излетиш за Белвил, Илинойс. Ще имаш двама пътници. На връщане ще бъдат трима и пътят ще спреш някъде, за да оставиш единия от тях. Те ще ти кажат къде.

— Добре.

Като затвори, Мередит го погледна смаяна. Беше зашеметена от методите му и бързината, с която действаше.

— Как — попита тя със сподавен смях — възнамеряваш да се погрижиш за Спизалски?

— Остави това на мене. Сега се обади на Паркър Рейнолдс.

Тя послушно му позвъни.

— Мередит, цяла сутрин ти звънях, но отказаха да ме свържат.

— Съжалявам за всичко това — извини се тя, твърде притеснена, за да прецени нецелесъобразността да води разговор на включен микрофон. — Толкова много съжалявам, наистина.

— Вината не е твоя — откликна той с въздишка. — Сега обаче трябва да решим какво ще правим. Засипват ме с предупреждения и съвети. Тоя арогантен кучи син, за когото си се омъжила, всъщност накарал секретарката си да ми се обади тази сутрин и да ме инструктира какво трябва да правя. Неговата секретарка! След това моят Борд на директорите реши, че трябва да направя публично изявление, отричайки, че съм имал каквато и да било представа за...

— Не го прави! — прекъсна го Мат разярено.

— Кой, по дяволите, каза да не го правя?

— Аз го казах и аз съм кучият син, за когото навремето тя се омъжи! — намеси се Мат, поглеждайки към Лиза Понтини, която изведнъж се свлече край стената, примряла от смях и затиснала устата си с ръка. — Ако направиш едно такова изявление, то ще се изтълкува от всички по един-единствен начин — че захвърляш Мередит в устата на вълците.

— Изобщо нямам такова намерение! — сопнато реагира Паркър. — С Мередит сме сгодени.

Мередит се изпълни с благодарност, като чу думите му. Вече си беше помислила, че се е отказал от годежа им, но сега, когато нещата бяха станали по-неприятни от всякога, той беше до нея. Тя се усмихна нежно по посока на гласа на телефона.

Забелязал усмивката, Мат стисна зъби, но запази самообладание и не забрави най-важното в момента.

— Днес в един часа — съобщи той на Паркър — ти, Мередит и аз ще дадем заедно пресконференция. Ако подробностите около нашия развод станат обществено достояние, тя ще изглежда като жертва „на изоставяне и душевна жестокост“.

— Разбрах това.

— Е, радвам се — отвърна саркастично той. — Тogaва би могъл да изпълниш следното: по време на нашата пресконференция ще демонстрираме общата ни солидарност. Ще действваме с презумпцията, че подробностите за развода ще излязат наяве и ние ще ги неутрализираме в аванс.

— Как?

— Като излезем и пред всички се държим като едно малко, сплотено семейство, където всички са благоразположени един към друг, и най-вече към Мередит. Искам всички журналисти, които присъстват, да получат достатъчно информация. Искам да излязат от пресконференцията пропити от симпатия и убедени, че няма злонамереност между нас — Мат спря за момент, погледна Мередит и продължи: — Къде можем да съберем репортерите? Залата на акционерите на „Интеркорп“ не е много голяма.

— Нашата зала обаче е голяма — обади се тя на секундата. — Вече е украсена за коледните тържества, така че е чиста и готова.

— Чу ли това? — Мат попита Паркър.

— Да!

— Тогава ела тук колкото можеш по-скоро, за да приготвим изявлението — нареди и веднага затвори телефона. Поглеждайки към Мередит, той се убеди, че напразно е ревнувал преди малко, когато се беше усмихнала на гласа на Паркър. Сега очите ѝ бяха допълнени с възхищение, благодарност и малко страхопочитание. И с предчувствие.

Тъкмо щеше да ѝ каже нещо насърчително, когато Лиза Понтини изведнъж се отдели от стената, а устните и потрепваха от едва сдържан смях.

— Чудех се как сте успели да накарате Мередит да изостави предпазливостта и да легне с вас, да забременее, да се омъжи и почти да замине за Южна Америка — и всичко само за няколко дни. Сега разбирам какво се е случило. Вие не сте магнат, вие сте *тайфун*. Между другото — попита тя, — някога да сте гласували за демократите?

— Да — призна Мат сухо. — Защо?

— Просто се питах — излъга тя, забелязвайки, че Мередит започваше да се мръщи. Лиза стана сериозна, подаде му ръка и тихо каза: — Щастлива съм най-сетне да се запозная със съпруга на Мередит.

Той се усмихна и отвърна на ръкостискането ѝ. Реши, че страшно много харесва Лиза Понтини.

[1] Любовен триъгълник. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 44

Вслушвайки се в съвета на Мат, Мередит беше поканила всички старши служители на магазина и по-висшите ръководители да присъстват на пресконференцията. Целта беше да се избегнат спекулациите сред състава, като на хората се осигури пряка информация, а не да я получат от втора ръка чрез началниците си. За да омилостиви пресата, отделът за хранителни доставки при „Банкрофт“ изпълняваше безотказно нарежданията на Мередит и на всичките репортери в залата беше предоставено неограничено количество храна и скъпо вино.

Докато изчакваше отстрани с двамата мъже, които ѝ се бяха притекли на помощ, Мередит изпитваше не само благодарност към тях, но и се чувстваше добре. Беше забравила сделката, която Мат ѝ беше наложил да приеме, а също и разпратата, която беше имала с Паркър онази вечер. Единственото, което имаше значение точно сега, беше, че двамата бяха поискали да помогнат, когато беше изпитала нужда от тях. Погледна Мат. Стоеше само на няколко крачки от Паркър и преглеждаше изявлението за пресата, което бяха изработили заедно, но в по-голямата част беше измислено от него. Паркър правеше същото и Мередит знаеше *защо* постъпваха така. Дватама съзнателно избягваха необходимостта да разговарят, дори да се погледнат. В кабинета ѝ се отнасяха един към друг с хладна вежливост, докато обсъждаха точното съдържание на изявлението, което щеше да се прочете от шефа на „Връзки с обществеността“ на „Банкрофт“. Взаимната им неприязън обаче беше очевидна. И двамата се бяха съгласили, че когато излязат на сцената, ще демонстрират приятелско единство, но Мередит не беше сигурна, че ще могат да изложат убедително нещата, тъй като явно не можеха да се понасят.

Сега, когато ги изучаваше, тяхната инстинктивна взаимна враждебност ѝ изглеждаше смешна, защото тя с изненада откри колко еднакви бяха в някои отношения. И двамата бяха необикновено високи и безспорно красиви: Паркър — в безупречно ушит син костюм, със

значка, дискретно забодена на джобчето на сакото; а Мат — в красив тъмносив костюм на по-светлосиви райета, които го правеха още по-широкоплещест. Синеокият Паркър, с неговата изсветляла от слънцето руса коса, винаги ѝ напомняше за Робърт Редфорд, особено днес. Погледна Мат, за да направи сравнение, и се загледа в очертаната му брадичка и в скулите, в оформените устни и гъстата тъмнокафява коса, която беше красиво подстригана. И изведнъж разбра, че двамата мъже изобщо не си приличаха. Паркър създаваше впечатление за образован, цивилизован гражданин, докато Мат — не. Дори сега от него лъхаше дръзка, стремителна енергичност, която не можеше да бъде скрита и след единадесет години придобита социална школовка. Като цяло лицето му беше твърде сурово, твърде строго, за да бъде конвенционално красиво — с изключение на миглите му, мислеше си, усмихвайки се вътрешно. Имаше невероятно гъсти и красиви мигли.

Изведнъж шумът в залата заглъхна. Светлините лумнаха, микрофонът изпищя, а пулсът на Мередит бясно заби.

— Дами и господа — започна директорът на „Връзки с обществеността“ при „Банкрофт“, — преди госпожица Банкрофт, господин Рейнолдс и господин Фаръл да излязат тук и отговорят на всякакви допълнителни въпроси, които може би имате, ме помолиха да прочета следното изявление. То съдържа фактите такива, каквито са им известни на тях, относно инцидента — причина за вашето идване днес тук. Изявлението е следното: „Преди три седмици нарушенията при получаването на бракоразводното решение, допуснати от някой си Станислав Спизжалски, са били установени за пръв път от господин Рейнолдс. Веднага след това госпожица Банкрофт и господин Фаръл се срещнали да обсъдят нещата...“

Когато изявлението наближи към края, двамата мъже оставиха копията си от него и се запътиха към Мередит, като застанаха от двете ѝ страни.

— Готова ли си? — попита я Паркър. Тя кимна притеснено и оправи яката на розовия си вълнен костюм. — Изглеждаш страхотно — окуражи я той, но Мат се намръщи от напрегнатия ѝ вид.

— Отпусни се — предупреди я. — Всички ние сме жертви, а не виновници, така че не излизай отпред скована и потайна, иначе те ще продължат да чоплят, търсейки нещо, което крием. Дръж се естествено и им се усмихай. Мередит — каза той настоятелно, наблюдавайки я

как се мъчи да диша спокойно. — Не мога да се справя сам! Нужна ми е твоята помощ!

Тази забележка прозвуча така невероятно от устата на човека, преминал напоследък през толкова препятствия благодарение точно на нея, че искрено я разсмя. А само преди миг беше обзета от ужаса, че трябваше да обсъжда личния си живот публично.

— Това вече е моето момиче! — заяви Мат с одобрителна усмивка.

— По дяволите, така е! — подхвърли Паркър.

Директорът на „Връзки с обществеността“ приключи с четенето и произнесе имената им, което означаваше, че трябваше да излязат на сцената.

Светкавици засвяткаха на секундата, щом като пристъпиха на сцената, миникамерите ги следяха като блестящи бели очи, докато заемаха местата на банката с микрофоните върху подиума. Както се бяха договорили, Мат откри интервюто, но Мередит се стъписа от шеговития му тон:

— Толкова мило от ваша страна да присъствате на нашето малко импровизирано празненство, дами и господа — започна. — Ако знаехме вчера, че ще бъдете тук днес, щяхме да докараме един слон от цирка, за да почете случая — спря за момент, докато затихне смехът в залата, и после продължи: — Ще бъдем пред вас само пет минути, така че нека въпросите да бъдат кратки и точни. Аз разполагам с всичкото време на земята — пошегува се и отново замълча, докато утихне залата, — но Мередит ръководи цял универсален магазин, а Паркър има срещи следобед.

Това, че нарочно употреби малките имена на Паркър и Мередит, предизвика моментално смълчаване сред присъстващите, но после изригнаха въпросите. Крещяха от всички страни.

Най-високо извика един репортер от първия ред:

— Господин Фаръл, защо бракът ви с госпожица Банкрофт беше държан в тайна?

— Ако питате защо не сте знаели за него навремето — отговори Мат хладнокръвно, — отговорът е, че нито Мередит, нито аз представлявахме особен интерес за обществото преди единадесет години.

— Господин Рейнолдс — провикна се репортер от „Чикаго Сънтаймс“, — ще бъде ли отложена женитбата ви с госпожица Банкрофт?

Усмивката на Паркър беше мигновена и хладна.

— Както чухте в изявлението, което ви беше прочетено, Мередит и Ф... и Мат — поправи се той сам, опитвайки да се усмихне мило на другия мъж — ще трябва да получат официално развод. Естествено, нашата сватба ще трябва да се отложи, докато се уредят нещата. В противен случай Мередит може да бъде обвинена в двуженство.

Думата *двуженство* беше грешка и в мига, в който я произнесе, Мередит усети яда на самия Паркър. Промени се и настроението на репортерите в залата. Атмосферата стана напрегната и нажежена. Дори тонът на въпросите стана друг.

— Господин Фаръл, регистрирахте ли се вече с госпожица Банкрофт за развод? — попита един мъж. — Ако е така, на какво основание и къде?

— Не — отговори Мат спокойно. — Още не сме.

— А защо не сте? — заядливо попита една жена.

Той я погледна иронично.

— Точно сега доверието ми в адвокатите е малко разклатено. Бихте ли ми препоръчали някой адвокат?

Мередит знаеше колко усърдно Мат се опитваше да поддържа ведро настроение и когато отправиха следващия въпрос към нея, тя се закле да му помогне с каквото може.

— Госпожице Банкрофт — питаше един мъж от „Ю Ес Ей Тудей“, — как се чувствате благодарение на всичко това? — видя как Мат се наведе и си отвори устата да отбие въпроса, но тя се включи сама.

— Истината е — заяви с усмивка, — че отдавна не съм се чувствала така болезнено център на внимание. Например откакто в шести клас трябваше да изляза на сцената в някаква пиеса за различните храни, дегизирана като синя слива.

Остроумният ѝ отговор предизвика бурен смях сред множеството, а спонтанната реакция на Мат накара светкавиците да засвяткат из цялата зала, когато обърна глава и впи поглед в нея с изненадана, сияеща усмивка.

Последва въпросът, от който Мередит се ужасяваше:

— Господин Фаръл, на какво основание вие двамата поискахте развод преди единадесет години?

— Не сме сигурни — пошегува се той с репортерката, като я дари с подкупваща усмивка. — Открихме, че документите, които всеки от нас е получил от Спижалски, не съвпадат.

— Към госпожица Банкрофт — изправи се представителка на „Трибюн“ и когато Мередит я погледна, тя попита: — Бихте ли могли да ни кажете защо се разпадна вашият брак?

Знаеше, че на този въпрос Мат не можеше да отговори вместо нея, и отчаянието ѝ осигури вдъхновение. С глас, който се надяваше, че звучи закачливо, тя започна:

— По онова време, изглежда, смятах, че животът с господин Фаръл би бил... скучен — докато все още се смееха, добави по-сериозно: — аз бях градско момиче и много млада, а Мат замина далеч от цивилизацията в Южна Америка само няколко дни след като се оженихме. Животът на двамата вървеше в съвсем различни посоки.

— Има ли някакъв шанс за помирение? — попита новинар от телевизията.

— Разбира се, че не — отговори Мередит машинално.

— Смехотворно е след всичките тия години — обади се Паркър.

— Господин Фаръл — подхвърли същият новинар. — Бихте ли отговорили на този въпрос?

— Не — заяви той безцеремонно.

— Това ли е вашият отговор, или отказвате да отговорите?

— Разбирайте го както желаете — отговори Мат с лека усмивка, която не достигна очите му, после кимна към друг репортер. Въпросите следваха един след друг, но най-лошите вече бяха минали и Мередит се остави на шума да гъмжи около нея, чувствайки се странно спокойна. След няколко минути Мат огледа публиката и заяви:

— Времето ни изтече. Надяваме се, че сме били изчерпателни. Паркър — обърна се той към съперника си любезно, — имаш ли да добавиш нещо?

Паркър му отвърна с усмивка.

— Смятам, че вече се каза всичко, което трябваше, Мат. Време е да си вървим и Мередит да си върши работата.

— Преди да си тръгнете — провикна се една жена, без да обръща внимание на опита да се закрие пресконференцията, — бих

искала да кажа, че и тримата се справяте със ситуацията с изключителна взаимна добронамереност. Особено вие, господин Рейнолдс, тъй като попадате някъде по средата на нещо, върху което нямате никакъв контрол — и тогава, и сега. Нормално би било да изпитвате известна враждебност към господин Фаръл поради забавянето на вашата женитба с госпожица Банкрофт.

— Няма никакво основание за враждебност — заяви Паркър с убийствена усмивка. — Ние с Мат Фаръл сме цивилизовани мъже и ще разрешим въпроса по най-приятелски начин. И тримата се озовахме в необичайна ситуация, притиснати от обстоятелства, които могат и ще бъдат лесно отстранени. В действителност целият този проблем е малко по-различен от един бизнес договор, който първоначално е бил изработен правилно и сега трябва да се осигури изпълнението му.

Лиза чакаше отстрани. Хвана ръката на приятелката си и я прегърна.

— Ела с нас горе — прошепна Мередит, като се надяваше, че в нейно присъствие Мат и Паркър може би щяха да се държат по-любезно един към друг. Докато пътуваха с асансьора, който беше претъпкан с купувачи, една жена отзад побутна другата до нея.

— Това е Мередит Банкрофт със съпруга си и с годеника си — каза тя, шепнейки високо. — Да имаш по един и от двамата — това вече е голяма работа! Ето, този е Матю Фаръл, съпругът. Той излиза с филмови звезди!

Мередит се изчерви, но никой не каза нищо, докато не бяха на сигурно място в кабинета ѝ.

Лиза наруши мълчанието, като отново прегърна приятелката си и се засмя:

— Беше чудесна, Мер! Блестяща!

— Не бих казала! — отвърна тя изтощена.

— Въпреки това беше! Не можах да повярвам на ушите се, когато изтърси, че трябвало да се облечеш като синя слива в шести клас — обръщайки се към Мат, тя добави: — Имаш страхотно влияние върху нея.

— Да не би да са ти платили за нещо? — подхвърли Паркър.

Лиза, която работеше невероятно много и често оставаше до късно след затварянето на магазина, сви рамене.

— Тук съм заета повече часове, отколкото ми плащат.

— Аз наистина имам работа — обади се Мередит тихо. Паркър пристъпи и я целуна по бузата. Усмиввайки се, ѝ напомни: — Ще те видя в събота вечер.

Мат даде на Мередит две секунди да откаже и след като тя се поколеба да го направи, погледна Рейнолдс и заяви:

— Боя се, че няма да стане.

— Слушай, Фаръл! Съботите може да са твои през следващите единадесет седмици, но тази е моя. По стечение на обстоятелствата тогава е тридесетият рожден ден на Мередит и сме си планирали вечерта отпреди седмици. Ще ходим в ресторант „Антониос“.

Обръщайки се към Лиза, Мат я попита кратко:

— Имаш ли планове за събота?

— Нищо, което не бих могла да променя — отвърна тя слисана.

— Прекрасно, ще бъдем четирима — постанови той. — Но не в „Антониос“. Твърде много хора има там и е прекалено светло. Ще ни разпознаят за секунди. Аз ще избира мястото — страшно сърдит, че Мередит не беше отказала на Паркър, той кимна учтиво и си тръгна.

Малко след това Паркър го последва, но Лиза зашеметена се отпусна в креслото.

— Боже мой, Мер — засмя се, — нищо чудно, че се съгласи предложената от него сделка. Той е най-изумителният мъж, когото някога съм срещала...

— Няма нищо смешно във всичко това — отвърна Мередит. — Не е желателно баща ми да чете или гледа по телевизията каквото и да било по време на пътешествието си, което не е за развлечение. В случай, че реши да наруши нарежданията на лекаря и гледа новините, ще съм щастлива, ако не се наложи да му изпращаме самолет за спешна медицинска помощ.

— Ако аз бях на твое място — заяви Лиза с отвращение, — щях да изпратя изтребители след него заради това, което е направил преди единадесет години!

— Не ме карай да се връщам в онези години, направо се побърквам от чувство за безизходица. Когато си пристигне вкъщи, двамата ще си поговорим. Разсъждавах върху това дни наред, въпреки че трябва бъда справедлива към баща си. Вероятно навремето е вярвал, че така ще ме защити от един зестрогонец, който накрая ще разбие сърцето ми.

— И затова вместо него той го разби!

Мередит се подвоуми, после тихо призна:

— Нещо такова се получи — след това се опита да изтръгне личните проблеми от съзнанието си и смени темата: — Ще се видим в събота.

ГЛАВА 45

В 16.30 часа на следващия ден Мат вдигна поглед от заседателната маса, където работеше с трима от изпълнителните директори, и посегна към телефона.

— Ако не е спешно — нареди той на Елинър, — не желая да разговарям, докато не привърша тук.

— На телефона е госпожица Банкрофт — каза тя с усмивка в гласа. — Това спешно ли е?

— Да — отговори той кисело. Беше й се обадил късно предишния следобед, за да й каже, че Спизалски е под контрол и на място, където не може да бъде открит от репортерите. Секретарката й го бе уведомила, че тя ще бъде непрекъснато в заседание за няколко часа. За да не я държи в напрежение, Мат продиктува внимателно обмислено съобщение и помоли жената да го занесе на Мередит. След като не си бе направила труда да му позвъни снощи, той се беше чудил дали не е била твърде заета да отпразнува новината в леглото с Рейнолдс. Вече цяла седмица го преследваше натрапчивата мисъл, че тя продължава да спи с годеника си. Именно това го бе държало буден почти до зори миналата нощ. Хвърляйки извинителен поглед към седналите около масата мъже, Мат вдигна телефона.

— Мат — чу я да произнася притеснена, — знам, че това е твоята вечер, но имам заседание в пет следобед и съм затънала в работа.

— С риск да прозвучи неотстъпчиво — отговори й той със студен глас, — но сделката си е сделка.

— Зная — повтори тя измъчено и продължи: — Освен че ще трябва да остана тук до късно, се налага да си взема работа и за вкъщи. Просто не мога да отделя много време за вечеря, нито пък искам да ти се противопоставям — добави с лека нотка на тъжен хумор.

С тон, издаващ нежеланието му да й помогне, той запита:

— Какво предлагаш?

— Надявам се, че не би имал нищо против да се срещнем тук и да вечеряме по-рано някъде наблизо, без официалности.

Раздразнението му се изпари. Тя все пак се опитваше да изпълни задълженията си.

— Добре. Моето куфарче също е пълно с документи за работа. Ще го взема и след вечеря можем да прекараме една тиха, плодотворна вечер у вас или у нас.

Тя се поколеба.

— Ще ми обещаеш ли, че ще работим? Искам да кажа, не искам да... да...

Устните му се изкривиха в усмивка, когато тя не довърши. Очевидно се притесняваше, че той ще намери начин да я вкара в леглото.

— Ще работим — обеща. Засмя се и въздъхна облекчено. — Добре. Защо не се срещнем тук около шест? На отсрещната улица има хубав ресторант, а след това ще отидем вкъщи.

— Съгласен съм. Репортерите оставиха ли те окончателно на мира?

— Обаждаха ми се няколко пъти, но след вчерашния добър урок, който им дадохме... мисля, че всичко ще отшуми. Говорих снощи и тази сутрин с Паркър и мисля, че и него са го оставили на мира.

Мат не даваше и пукната пара за това, дали новинарите ще налапат Рейнолдс жив, но беше впечатлен от откритието, че от пресконференцията досега тя бе разговаряла два пъти с Паркър и не си беше направила труда да се обади на него. От друга страна, се успокои от факта, че двамата не са били заедно снощи.

— Добре. Ще бъда при теб в шест часа.

Като си пробиваше път през тълпите коледни купувачи, Мат бе приятно изненадан от относителната тишина на етаж, където беше кабинетът на Мередит. Вдясно две секретарки продължаваха работния си ден, но момичето на рецепцията и другите си бяха отишли. На другия край на коридора вратата на кабинета ѝ бе отворена и той видя група мъже и една жена. Бюрото на секретарката бе разчистено, а компютърът — покрит за през нощта, така че вместо да остане в приемната, той свали палтото си и приседна на бюрото, доволен от неочакваната възможност да види как работи Мередит и какви въпроси

запълват всекидневието ѝ. Интересуваше го всичко за нея. Винаги го бе интересувало.

Без да подозира за присъствието на Мат, Мередит погледна фактурата, която Гордън Митчел, главният мениджър по търговските въпроси и отговарящ за дамското облекло и аксесоари, току-що ѝ бе връчил.

— Купил си копчета от жълт метал за триста долара? — попита тя с озадачена усмивка. — Защо ми я показваш? Със сигурност това е във възможностите на бюджета ти.

— Защото — отговори той без да мигне — тези копчета са причината за увеличената продажба на готовите дамски дрехи тази седмица.

— Тук са били пришити, така ли?

— Да — отговори той, като протегна краката си с доволен вид. — Ако роклята или костюмът имат такива копчета, моментално изчезват оттук. Това е лудост.

Тя го гледаше критично, избягвайки да погледне Тереза Бишъп, вицепрезидента, чиято работа бе да предвижда модните течения.

— Не мога да споделя напълно удовлетворението ти — отговори. — След като се върна от Ню Йорк, Тереза ни уведоми, че една от тенденциите ще бъдат дрехи, украсени с жълти метални копчета. Тогава пренебрегна съвета ѝ, а сега си закупил копчетата и си накарал да ги зашият, но това не може да компенсира загубите от продажбите ни преди. Какво друго ще докладваш?

— Много малко — отговори той.

Мередит се пресегна и натисна клавиша, който изкара на компютърния екран справката за продажбите през последните четири часа във всички отдели под негово наблюдение, както и в другите магазини в страната.

— Продажбите на аксесоарите са с петдесет и четири процента по-високи от същото време миналата година. Това е добре.

— Благодаря, госпожо президент — отвърна той подигравателно.

— Спомням си, че назначи нов мениджър по аксесоарите и той привлече новите купувачи. Така ли е?

— Абсолютно вярно, както винаги.

— Какво стана с линията на Дона Каран, от която беше купил толкова много? — продължи тя, правейки се, че не забелязва тона му.

— Върви фантастично, точно както си мислех, че ще бъде.

— Какво възнамеряваш да правиш с всичките тези скромни поли и блузи, които си купил?

— Ще ги обявя за разпродажба и ще се отърва от тях.

— Добре — каза тя недоволно, — но ги маркирай като специална покупка и махни нашите етикети. Наблягам специално на това. Днес бях на третия етаж и видях няколко блузи с етикети на „Банкрофт“ на цена осемдесет и пет долара, а те не струваха и четиридесет и пет.

— Струват, когато имат етикет на „Банкрофт“ — възрази й. — Етикетът значи нещо за клиента. Не би трябвало аз да ти напомням това.

— Но няма да значи нищо, ако започнем да го слагаме на всякакви боклуци. Извади въпросните блузи от този етаж на рафтовете за разпродажба утре. Наблягам още веднъж на това — изрежи им етикетите. Знаеш кои имам предвид. Какво стана с онези стоки на едро, които толкова хвалеше?

— Купих ги. Повечето са украшения за костюми. Някои са много красиви.

Нахалният му, неискрен отговор я накара да го скастри:

— Дръж ги на десните щандове. Не искам да виждам нито едно от тях сред скъпите украшения.

— Казах — упорстваше той, — че стоката е добра.

Мередит се облегна назад, изучавайки го продължително в настъпилата тишина, докато останалите ги наблюдаваха.

— Гордън, защо внезапно двамата с теб започнахме да спорим за вида стоки, които „Банкрофт“ ще продава или няма да продава? Защо така изведнъж започна да взимаш решения, които не са подходящи за магазини с нивото на нашия?

Когато той не благоволи да отговори, тя рязко се наведе напред и насочи вниманието си към Пол Норман, отговарящ за домашните потреби.

— Пол — обърна се тя към него с усмивка, — продажбите на домашни потреби и мебели са скочили с двадесет и шест процента в сравнение със същата седмица на миналата година.

— С двадесет и седем — поправи я той. — Компютърът ги коригира в момента, когато влизаш.

— Добра работа — каза тя искрено, огледа хората пред себе си и отбеляза: — Движим се добре във всички магазини, с изключение на този в Ню Орлийнс. Загубихме продажбите в деня на бомбената заплаха и те си останаха ниски през следващите четири дни — хвърли поглед към директора по рекламата. — Пит, има ли възможност да получим допълнително рекламно време в някоя от радиостанциите там?

— Не и в подходящо време. Постарахме се да компенсираме с визуална реклама. Това ще помогне да възстановим някои от загубите.

Доволна, че бяха засегнали интересуващите я въпроси, Мередит топло се усмихна на всички.

— Засега стига. Ще купим мястото за магазина в Хюстън и се надяваме да започнем работа през юни. Желая на всички приятен уикенд.

Мат се премести на едно от канапетата в приемната и взе някакво списание, преструвайки се, че чете. Беше толкова горд от начина, по който тя се оправяше, че не можеше да скрие усмивката си. Заместниците се изтеглиха от кабинета и минаха край него, без да го погледнат, разговаряйки с непознати за него търговски термини и пожелавайки си приятна почивка. Той остави списанието и тръгна към вратата, но се спря, защото двама от мъжете бяха останали вътре и Мередит сериозно и съсредоточено ги слушаше. Мат зае старото си място на бюрото, но застана със сгънато палто в ръка така, че да се вижда. Без да има представа колко късно бе станало, Мередит разучаваше записката, която Сам Грийн току-що ѝ бе връчил и която показваше непрекъснато и значително увеличение на закупените акции на „Банкрофт“ на стоковата борса.

— Какво мислиш за това? — попита тя юриста си.

— Не ми се иска да ти казвам — отговори ѝ той, — но днес направих някои проверки и на Уолстрийт се говори, че някой иска да получи контрол върху нас.

Мередит направи усилие да остане спокойна, но вътрешно беснееше.

— Не виждам никакъв смисъл в това. Защо друга верига или друга общност ще реши да ни глътне точно сега, когато сме затънали до уши заради разходи по разширяване на дейността?

— Именно защото не бихме могли да си позволим битка точно сега — нямаме средствата за една дълга и сериозна битка.

Тя го знаеше и пак упорстваше:

— Няма логика да ни преследват точно сега. Това, което ще получат, са само дълговете ни, и ще трябва да ги изплащат — но двамата със Сам разбираха, че като дългосрочна инвестиция „Банкрофт и компания“ би бил привлекателна придобивка. — Колко време ти е необходимо, за да научиш имената на онзи, който изкупува акциите ни?

— Още няколко седмици ни трябва, преди да получим съобщенията на всички брокери на борсата, занимаващи се с индивидуалните сделки, но ние получаваме сведения само ако новият акционер си получи акциите. Ако останат у брокера, не ни уведомяват за самоличността на акционера.

— Можеш ли да съставиш актуализиран списък на всички нови акционери, чиито имена знаем?

— Не е проблем — отговори той и остави Мередит сама с Марк Брейдън.

Тъй като това, което искаше да обсъди с директора по сигурността, беше строго секретно, тя стана да затвори вратата на кабинета си и погледна към часовника, за да види колко време оставаше до идването на Мат. В този момент забеляза високата фигура пред вратата и сърцето ѝ подскочи.

— Отдавна ли си тук? — попита тя.

— Не. Ще почакам тук, докато привършиш.

Мередит спря за миг, за да помисли дали трябваше да изключи Мат от разговора, който щеше да проведе с Марк за Гордън Митчел. Като реши, че не е необходимо, тя му се усмихна и го покани:

— Можеш да влезеш, трябва да затворя вратата.

Набързо запозна двамата мъже и после се обърна към Марк:

— Ти чу обясненията на Гордън и беше свидетел на отношението му към мен. Има пълно разминаване с това, което казваше и правеше преди. Какво ти е мнението по този въпрос?

Марк погледна въпросително към Мат, но когато Мередит му кимна, той изрече съвсем откровено:

— Мисля, че се е продал.

— А можеш ли да ми представиш поне едно доказателство, че получава подкупи от някого?

— Не — отговори той объркан. — Не си е купил никаква скъпа играчка като лодка или самолет например, не е купувал и недвижима собственост, поне доколкото аз знам. Има си любовница, но тя се върти около него вече много години. Той, съпругата и децата му си живеят доста добре, както винаги са живели. Накратко, няма никакви доказателства, че сега се е разпрострял повече. Липсва и някакъв мотив — скъпоструващи навици като наркотици или хазарт.

— Може и да е невинен — поклати глава Мередит, но не ѝ се вярваше.

— Той е виновен, но е много внимателен — оспори Марк. — Работи достатъчно отдавна в тази сфера, за да знае колко строго се следят тези неща и умело прикрива следите си. Ще продължа да го проучвам — обеща той и с лек поклон си тръгна.

— Съжалявам — обърна се Мередит към Мат, прибирайки в куфарчето си необходимите ѝ документи. — Не забелязах колко дълго е продължило заседанието.

— Беше ми приятно да слушам — отговори той и тя го погледна учудено.

— Колко време слуша?

— Около двадесет минути.

— Някакви въпроси? — подразни го тя, но топлината на усмивката му и спокойната самоувереност на сивите му очи я накараха бързо да отклони погледа си встрани.

— Три въпроса — отговори Мат, наблюдавайки начина, по който тя избягваше да го гледа право в очите.

— Какви са те? — попита, приближавайки се към него, като се опитваше да изчисти несъществуващо петънце на сакото си.

Той зададе три въпроса във връзка с работата ѝ и накрая допълни:

— Всъщност въпросите ми са четири, но искам и да те питам — защо отбягваш погледа ми?

Направи отчаян опит да го погледне по-продължително и спокойно право в очите.

— Не съм усетила, че избягвам погледа ти — излъга тя и изчерпателно отговори на въпросите, свързани с магазина. — Какъв е

четвъртият ти въпрос? — попита, докато чакаха асансьора.

„Колко време ще ти трябва, за да ми се довериш? — помисли си Мат. — Колко още трябва да чакам, за да легнеш с мен? Колко още ще ми се изплъзваш?“

— Колко дълго ще танцуваш с мен този избягващ ме валс? — изрече той, любопитен да види реакцията ѝ.

Тя се стресна от откровеността му, а после го погледна с развеселен поглед, който го накара да закопнее за една целувка.

— Толкова, колкото ти се опитваш да пускаш тази мелодия.

— Мисля, че започваш да я харесваш — отбеляза Мат с недоволен поглед.

Мередит се беше втренчила в сочещата надолу стрелка върху бутоните на асансьора, но се усмихна и изрече с повече искреност, отколкото би желала:

— Винаги ми е било приятно в твоята компания, Мат. Този път просто не харесвам мотивите.

— Онази вечер ти казах какви са моите мотиви — отговори твърдо той.

— Не ми харесват мотивите зад твоите мотиви.

— Нямам мотиви зад моите мотиви.

Зад тях мъжки глас допълни:

— Може би, но това, което имате, са хора зад вашите хора и разговорът ви стана твърде задълбочен, за да можем да го следваме без карта.

Те заедно обърнаха глави и видяха повдигнатите вежди на Марк Брейдън, който всъщност завоалирано предупреждаваше, че и други служители чуват разговора им.

— Приятна почивка на всички — с престорена усмивка пожела Мередит на трите секретарки.

На път за ресторанта отсреща трябваше да си пробиват път сред тълпите от клиенти на първия етаж.

Положението в ресторанта беше по-лошо, отколкото в магазина. Беше пълно с пазаруващите за Коледа хора и те трябваше да се наредят на двойна опашка.

— Мислиш ли, че трябва да чакаме? — попита го. И преди още думите да са излезли от устата ѝ, наоколо се вдигна шум. Точно срещу тях една жена се наклони през опашката и гледайки Мат, каза на Мередит:

— Извинете, вие не сте ли Мередит Банкрофт? — и без да дочака отговор, се обърна към Мат: — Значи вие сте Матю Фаръл.

— Не съвсем — отговори ѝ той, хвана Мередит под ръка и се отправи към изхода.

— Хайде да отидем вкъщи и да си поръчаме пица — предложи тя, когато стигнаха до колата, паркирана на запазеното място в гаража.

ГЛАВА 46

Вечеряха пица и пиха вино, седнали на пода пред камината в нейния апартамент. Мат се наведе напред и се пресегна за чашата си, наблюдавайки я тайно как се е загледала в огъня, обхванала коленете си с ръце. Тя беше, мислеше си той, неизказано привлекателен възел от противоречия. Преди няколко седмици я беше наблюдавал как слиза по мраморните стълби в операта — истинска кралица на висшето общество. Днес, в кабинета ѝ, облечена във всекидневния си костюм и заобиколена от нейните помощници, беше олицетворение на административен ръководител. Сега, седнала пред огъня, в джинси и свободен плетен пуловер, приличаше на момичето, което познаваше отдавна. Вероятно затова и не можеше да определи настроението ѝ или да отгатне мислите ѝ. Преди малко смяташе, че е ядосана от споменаването на жените, с които бе имал връзка, но по време на вечерята бе отлична компаньонка.

— Мисля, че е време да се захващаме за работа — каза тя най-накрая. — Вече е почти девет.

Мат се изправи с неудоволствие и ѝ помогна да разтреби остатъците от вечерята. После отвори куфарчето си и извади договора, който трябваше да прочете.

Мередит седна срещу него във фотьойла и взе своите документи. Въпреки веселото си настроение през цялото време бе усещала близостта му с вълнение и беспокойствие. Присъствието му тук, смиреното му поведение, беше всичко друго, но не и успокояващо нервите ѝ. Защото тя не подценяваше заплахата, която носеше: той беше пантера, търпеливо дебнеща жертвата си — без да бърза, грациозно, хищно и опасно. Тя разбираше тази заплаха и въпреки това с всеки изминат час той все по-неудържимо я привличаше.

Скришом го погледна. Беше седнал срещу нея на канапето, с навити до лактите ръкави на ризата. Видя как си слага очилата с позлатени рамки, които му придаваха невероятно сексапилен вид, как отваря папката и започва да чете.

Мат усети, че го наблюдава, изправи глава и разбра, че тя се е втренчила в очилата му.

— Преумора на очите — обясни той, след което отново сведе глава и се съсредоточи в документа.

Мередит се възхищаваше на уменията му да постига състояние на пълна концентрация, но тя не можеше да направи същото. Загледа се в огъня, разсъждавайки върху това, което ѝ каза Сам Грийн. Оттам мислите ѝ прескочиха върху бомбената заплаха в нюорлийнския магазин, към проблема с Гордън Митчел и към разговор с Паркър вчера, когато ѝ каза, че трябва да ѝ намери друг заемодател за земята в Хюстън. Всичко това се въртеше в главата ѝ, а минутите от петнадесет станаха двадесет, после тридесет...

Мат тихо я запита:

— Искаш ли да поговорим?

Тя стреснато обърна глава и видя, че той я наблюдава.

— Не — отговори веднага. — Не е нищо особено. Нищо, което би интересувало теб.

— Защо не опиташ? — предложи той със същия спокоен и уверен глас.

Изглеждаше толкова компетентен, решителен и непоколебим, че Мередит реши да се възползва от предложението. Облегна глава назад и за момент затвори очи, а гласът ѝ прозвуча като въздишка:

— Имам най-странното, най-неспокойно чувство — призна тя, изправяйки глава и поглеждайки към него с незащитена искреност, — че нещо се случва или ще се случи, и то е ужасно. Каквото и да е, е ужасно.

— Можеш ли да определиш източника на това неспокойствие?

— Мислех, че ще се изсмееш на думите ми.

— Тук няма място за смях, ако предчувстваш нещо и го усещаш подсъзнателно. Това е инстинкт и трябва да му обърнеш внимание. От друга страна, чувството ти може да се дължи на стрес или дори на това, че аз отново влязох в живота ти. Последния път, когато бях част от него, си преживяла ужасни неща. Може би суеверно се страхуваш, че би могло да ти се случи същото.

Тя се сепна от точното обобщение на чувствата ѝ, но отхвърли идеята, че всичко това е източникът на нейното неспокойство.

— Не мисля, че се дължи на стрес или на твоето появяване. Но някак си не мога да определя какво точно ме тревожи.

— Опитай се да си спомниш, колкото можеш по-точно, началото — дори часа, когато си го почувствала за пръв път. Припомни си кога си преживяла някакво неочаквано чувство на безпокойство или леко объркване, или...

Тя го погледна с уморена усмивка.

— Напоследък се чувствам така през по-голямата част от времето.

Мат отвърна на усмивката ѝ.

— Надявам се, че аз съм причината за това — тя схвана мисълта му и пое разтреперана дъх, очевидно за да го подсети за обещанието му да не говорят за лични проблеми днес, и той се върна на обсъжданата тема: — Имам предвид чувство, което е странно, дори да изглежда много добро, много щастливо понякога.

Последните му думи без никакво усилие я накараха да се почувства по същия начин, когато баща ѝ бе казал, че тя ще бъде президент, но само защото Гордън Митчел е отказал. Разказа на Мат за това, той го анализира и ѝ отговори:

— Това е твоят инстинкт, който те предупреждава, че Митчел не действа предсказуемо или разумно. Инстинктът ти се е оказал верен. Прецени какво се е случило оттогава: превръща се в ръководител, на когото не можеш да вярваш, подозираш го, че получава подкупи. Понататък, нарушава установени стандарти за стоките във вашия магазин и открито ти се противопоставя.

— Ти май доста вярваш на инстинкта си, така ли е?

Той си спомни колко много вече рискуваше само заради инстинктивната си вяра, че чувствата, които тя беше хранила към него, все още съществуват — слаби въгленчета, които се опитваше да разпали в буен огън. Разрешаваше си да мечтае за тяхната топлина, позволявайки на нуждата от този огън да се разраства в него с всеки изминал момент, прекаран с Мередит.

Ако не успееше, провалът му щеше да е още по-ужасен, защото той отчаяно разчиташе на успех. Знаейки всичко това, все пак поемаше целия риск.

— Нямах представа колко много надежда тая в този мой инстинкт.

Мередит премисляше чутото, после каза:

— Източникът на чувството ми за някакво нещастие вероятно може по-лесно да се открие, отколкото си мисля. В понеделник имахме заплаха от бомба в магазина ни в Ню Орлийнс, която ни струва доста загуби. Това е най-новият ни магазин, той едва прохожда. Лично аз гарантирам заемите му. Но ако започне да губи, приходът от другите ще компенсират разликите, разбира се.

— Тогава защо се притесняваш?

— Защото — отговори тя с въздишка — твърде бързо се разраснахме и нивото на дълговете ни е много високо. Нямахме голям избор — „Банкрофт“ или трябваше да отиде напред пред основната конкуренция, или постепенно да отпадне. Проблемът е, че нямаме много пари, които да ни помогнат, ако претърпим загуби в няколко от магазините ни.

— Не можеш ли да вземеш на заем, ако това се случи?

— Трудничко е. Точно сега сме затънали в дългове заради програмата ни за разширяване. Но аз не се притеснявам само от това — мълчаливо я изчака и тя продължи: — Всеки ден на борсата се търгува с особено голям брой от акциите ни. Забелязвах го във вестниците през последните няколко месеца, но си мислех, че инвеститорите ни смятат за добра дългосрочна инвестиция за парите си, а ние наистина сме такива. Но — Мередит си пое дълбоко въздух — Сам Грийн, нашият юрист, смята, че тези акции може би са загубени, защото някой се опитва да ни купи. Сам има връзки на Уолстрийт и очевидно там се носят слухове за всичко това. Паркър беше чул нещо такова през октомври, но ние не му обърнахме внимание. А това може би е вярно. Ще минат седмици, преди да разберем имената на онези, които са купили акции сега. Но дори тогава може да не получим никаква съществена информация — и тя се впусна в подробности, но бързо се усети. — Всъщност ти знаеш много добре как стават тези неща, нали? — Мат лекичко повдигна вежда.

— Без коментар.

— Спомням си, че една от фирмите, която беше решил да купиш преди няколко месеца, ти плати петдесет милиона, за да се оттеглиш и да ги оставиш на мира. Ние не бихме могли да направим това и точно сега нямаме нужните пари, за да се преборим. Господи — завърши

мисълта си с ужас тя, — ако „Банкрофт“ се превърне просто в поделение на голям конгломерат, не бих могла да го понеса.

— Съществуват стъпки, които могат да се предприемат предварително.

— Знам. Бордът на директорите ги обсъжда вече две години, но все още не е свършил никаква съществена работа.

Чувствайки се неспокойна, тя стана и разбута огъня.

— Дотук ли стигат тревогите ти, или има и още нещо?

— Още нещо? — тя се изсмя задавено и се изправи. — Има и още, но това, което най-ме притеснява, е, че за разлика от преди сега се случват толкова много неща и това ми дава някакво чувство за предопределеност. Съществува страхът да не ни купи някой, страх от бомбени заплахи, а сега пък и Паркър не може да ни даде парите за Хюстън, така че ще трябва да се договаряме с нов заемодател.

— Защо не може?

— Банката точно сега имала нужда от пари и не давала заеми на такива дълбоко задължнели клиенти като нас. Бих се учудила, ако бедният Паркър не се тревожи дали „Банкрофт“ ще може да си прави вноските по заемите, които вече сме взели.

— Той е зрял мъж — каза Мат решително, прибирайки листовете хартия в чантата си — и може да се справи. Ако ви е дал повече пари, отколкото е трябвало, това си е негова грешка и той ще измисли начин, за да намали загубите си — всеки път, когато тя споменеше Паркър, ревността го изяждаше. Настроението му внезапно се развали. — Имаш нужда от здрав сън — каза той и Мередит долови промяната в гласа му. Учудена от доста рязкото му оттегляне, тя тръгна да го изпрати, извинявайки се, че му дотяга с всичките си грижи.

На вратата той се обърна.

— Утре в колко се събираме за рождения ти ден?

— В седем и половина.

Той излезе в коридора и Мередит пристъпи след него.

— За утре — започна тя, — тъй като е моят рожден ден... бих искала да те помоля нещо — погледна я въпросително и остави куфарчето на земята, за да облече палтото си.

— Ти и Паркър, не е зле да... разговаряте, а не да мълчите с каменни физиономии, както се държахте преди пресконференцията. Съгласен ли си?

Твърде много пъти беше споменала скъпия ѝ Паркър! Мат кимна, понечи да каже нещо, замълча, но после пристъпи напред и изтърси:

— Като говорим за Рейнолдс, ти спиш ли с него?

— Какво искаш да кажеш с това?

— Мисля, че спиш с него, тъй като сте сгодени, и те питам дали все още го правиш.

— По дяволите, за кого се мислиш!

— За твой съпруг.

Тези думи, произнесени с известна доза тържественост, накараха сърцето ѝ да подскочи. Търсейки някаква опора, тя силно стисна дръжката на вратата. Той видя реакцията ѝ и добави с лека усмивка:

— Звучи добре, когато свикнеш.

— Не, не е добре — и все пак, не звучеше чак толкова зле. Усмивката му изчезна.

— Нека те запозная със смисъла на едно понятие. Ако все още спиш с Рейнолдс, тази дума означава прелюбодеяние.

Мередит блъсна вратата така, че щеше да изхвърчи от рамката, ако той не бе подложил крака си. Едновременно с това я сграбчи за раменете и я избута в коридора. Устата му потърси нейната за целувка, и груба, и нежна. Ръцете му я привлякоха. После той допря разтворените си устни до нейните в леко, изтънчено докосване, на което се устояваше още по-трудно. Устните му достигнаха ухото ѝ, а шепотът му изпращаше тръпки по гърба ѝ:

— Знам, че искаш да ме целунеш, чувствам го. Защо не се отдадеш на импулса си? аз съм готов и съм на разположение...

За неин ужас думите му прогониха гнева ѝ и я накараха да се засмее.

— Ако катастрофирам на път за вкъщи тази вечер — ласкаеше я той леко, а устните му отново се спускаха по бузата към устните ѝ, — помисли си колко виновна ще се чувстваш, че не си го направила.

Подтикната от напушващия я смях, Мередит отвори уста, за да каже нещо шеговито или саркастично, и в момента, в който направи това, устата му покри нейната. Едната му ръка прикрепваше главата ѝ отзад, а с другата бе прихванал гърба ѝ така, че бедрата ѝ се притискаха плътно към неговите. И Мередит се загуби. Притиснатата плътно до него, притежание на ръцете, устата и езика му, тя претърпя

пълно поражение. Юмруците ѝ се разтвориха срещу гърдите му, ръцете ѝ се плъзнаха навътре под палтото, а пръстите ѝ потърсиха топлината на мускулестите му гърди. Езикът му веднага се втурна, устните му неумолимо разтваряха нейните и изведнъж Мередит откликна, целувайки го безпомощно с цялото си отчаяние и объркване, което се надигаше в нея. Веднага след това прегръдката му стана по-силна, устата му се движеше по-жадно, с по-ненаситен глад по нейната и тя усети неговото желание да се прелива в нейните вени.

Обзета от паника, се откъсна от прегръдката му и отстъпи назад като дишаше тежко.

— Как би могла дори да си помислиш да легнеш с Рейнолдс, когато ме целуваш така? — попита той с глух, обвиняващ глас.

Мередит успя да го изгледа с презрение.

— А ти как си разрешаваш да престъпиш обещанието си да не влагаш нищо лично тази вечер?

— Ние не сме в апартамента ти — отговори той и способността му да превива всичко и всички, за да му служат, бе капката, която преля. Тя отстъпи, като овладя желанието си да тресне вратата под носа му и в последната секунда рязко я затвори. Облегна се на вратата и наведе глава в скръбно поражение. Факт беше, че той я беше изнудил и вкарал в това споразумение. Сигурно всяка жена с характер би могла да го издържи за тези кратки три месеца. Но не и тя, помисли си ядосано, като тръгна навътре. Не и тя. Как да издържи дори и три седмици? В неговите ръце бе като пластилин. Изпълнена с презрение към себе си, Мередит спря до масичката на ъгъла и взе снимката на Паркър. Той я гледаше — усмихнат, красив, човек, на когото можеше да се разчита, изпълнен с почтеност. И най-вече, я обичаше. Беше ѝ го казвал стотици пъти. Мат не ѝ го беше казал нито веднъж! Но щеше ли това да я спре да предава гордостта си, самоуважението си на Матю Фаръл? Вероятно не, помисли си горчиво.

Стюарт бе на мнение, че Мат не иска да я нарани. Имайки предвид начина, по който се бе спуснал да я спасява вчера, Мередит беше склонна да приеме това твърдение. Не, Мат не искаше да я нарани. Но поради някакви неясни и заплетени причини това, което той *много искаше*, бе да я върне при себе си, и това бе нещото, което я нараняваше. Скандалната слава на Мат по отношение на жените бе

легендарна; беше също така абсолютно непредсказуем и ненадежден. Комбинацията гарантирано можеше да съкруши сърцето ѝ.

Тя се отпусна на канапето и закри лицето си с ръце. Той не искаше да я наранява... В продължение на няколко минути разсъждаваше как да предизвика инстинкта му за съхранение — същия, който му бе помогнал вчера да премести небето и земята, за да я спаси. Тя просто не бе в състояние да му заяви честно: „Мат, знам, че не искаш да ме нараниш, моля те, иди си. Планирала съм добре живота си. Не го разбивай. Не представлявам нищо за теб, нищо, наистина. Просто съм едно от поредните ти завоевания, една фиксидея, която ще премине...“

Тя разсъждаваше над това, но знаеше, че ще бъде чиста загуба на време. Беше му го казвала толкова пъти — и досега без никакъв резултат. Мат бе решен да води борбата до самия край и да победи.

Тя се загледа в огъня, спомняйки си думите му: „Ще ти поднеса рая на златен поднос. Ще бъдем семейство, ще имаме деца... Бих искал шест. Но и с едно ще се задоволя.“

Ако му кажеше, че не може да има деца, това може би щеше да промени целия му план. И в момента, в който си го помисли, остра болка прониза сърцето ѝ и тази ѝ реакция я накара да се ядоса на себе си и на него: „Дяволите да те вземат за това, че ме правиш така уязвима отново!“

Не, той не искаше да има семейство, искаше нещо ново, да поживее известно време с нея. От сексуална гледна точка тя щеше да го отегчи само за няколко дни, беше убедена в това. Мат беше изключително чувствена личност; беше имал в леглото си филмови звезди и екзотични модели. Мередит беше сексуално потисната и отегчително неопитна. Точно така се беше чувствала с Мат преди единадесет години. След техния развод ѝ трябваха две години, за да възвърне поне малко от самоуважението си и способността си да изпитва желание. Лиза настояваше, че единственото сигурно лечение бе да преспи с някой друг, и Мередит се бе опитала. Легна с младежа, който бе университетската звезда по лека атлетика и който я преследваше близо месец. Резултатът беше катастрофален. Пъшкането и докосването му я бяха отвратили, а нейната сдържаност и неумението ѝ го бяха притеснили и ядосали. Дори сега си спомняше неговите оскърбления и потръпваше: „Хайде, бейби, недей просто да

лежиш, направи нещо за мен... Какво, по дяволите, ти става... Може ли едно момиче, което изглежда толкова темпераментно, да бъде толкова студено?“ Когато той се опита да стигне докрай, тя го отблъсна, грабна си дрехите и избяга. Реши, че сексът не е за нея.

Паркър бе единственият ѝ друг любовник и той беше различен — нежен, внимателен, неизискващ. Но дори и той бе разочарован от нея в леглото. Никога не бе ѝ го казвал, но тя го усещаше.

Мередит се отпусна и опря глава на канапето, втреничила сухите си очи в тавана, като потискаше сълзите си. Паркър никога нямаше да я накара да се чувства така нещастна, както се чувстваше сега. Само Мат можеше да го направи. И въпреки това тя го искаше.

Истината я удари — ужасяваща, неприемлива, неоспорима.

Само за няколко дни Мат я бе завел толкова надалече по пътеката на пълното и унижително капитулиране. Сълзи от срам и безпомощност заблестяха в очите ѝ. Той дори не трябваше да ѝ казва, че я обича, за да я накара да зарече всичките си планове. В отсрещния ъгъл на стаята големият старинен часовник започна да отброява десет удара. Сякаш биеше за края на нейното спокойствие.

Маневрирайки с ролса, Мат се измъкна измежду двата камиона, които бяха запречили пътя му, и посегна към телефона. Часовникът на таблото показваше десет часа, но той не се поколеба да се обади. Питър Вандървайлд му отговори на второто позвъняване. Гласът му звучеше стреснато и поласкано от този безпрецедентен разговор късно вечерта.

— Пътуването ми до Филадельфия бе изключително успешно — каза той на Мат, смятайки, че шефът му се беше обадил именно затова.

— Това сега няма значение — отговори Фаръл нетърпеливо. — Искам да знам възможно ли е по някакъв начин да има изтичане на информация от нас, че закупуваме акции на „Банкрофт“ — изтичане, което може да предизвика приказки на Уолстрийт?

— Няма начин. Взел съм всички предохранителни мерки да покрия нашата самоличност, докато стане време да се попълнят задължителните документи. Акции им стабилно се покачват, така че естествено напоследък това ни струва повече пари.

— Мисля, че има и друг в играта — каза Мат. — Намери кой е той, по дяволите!

— Някой иска всъщност да ги купи ли? — повтори Питър. — И аз съм си мислил за това преди, но защо? Точно сега не представляват интерес като вложение, освен ако някой няма лична изгода, какъвто е вашият случай.

— Питър, дръж се настрана от моите лични работи, или ще трябва да четеш обявленията за работа.

— Аз не исках, т.е. прочетох във вестниците... извинявам се...

— Добре — прекъсна го Мат. — Заеми се и провери слуховете, научи има ли друг играч и ако има такъв, разбери кой е той.

Луксозният лайнер грациозно се плъзгаше върху тежките вълни на Атлантика, после се спускаше надолу. Седнал на капитанската маса заедно със съпругата на един сенатор и петролен магнат от Тексас, Филип Банкрофт слушаше с отегчение жената, която разговаряше с него.

— Ще трябва да акостираме късно следобед вдругиден. Приятно ли бе пътуването ви дотук?

— Много — излъга той, поглеждайки крадешком часовника си. В Чикаго беше десет часът. Точно сега щеше да гледа новините или да играе карти в клуба, вместо да бъде държан като затворник в този плаващ хотел.

— При приятели ли ще отседнете в Италия?

— Нямам приятели там — отговори Филип. Независимо от изморителното еднообразие се чувстваше по-добре с всеки изминат ден. Лекарят бе прав — за известно време имаше нужда да се откъсне изцяло от грижите на света и бизнеса.

— Нямате приятели в Италия?

— Не, само бившата ми съпруга — каза Филип разсеяно.

— О! Ще я посетите ли?

— Едва ли — застина в учудване, че бе споменал жената, която беше изхвърлил от дома си и от живота си преди много години. Очевидно принудителната почивка притъпяваше мозъка му.

ГЛАВА 47

От момента, в който Мат бе предложил четиримата заедно да отпразнуват рождения ѝ ден, Мередит определено имаше резерви за вечерта. Но когато Паркър и Лиза пристигнаха почти едновременно и изглеждаха толкова празнично настроени, тя се изкуши да повярва, че вечерта би могла и да не е пълен провал.

— Честит рожден ден, Мер — прегърна я силно приятелката и ѝ подаде опакована кутийка.

— Честит рожден ден — повтори след нея Паркър и ѝ връчи малко, но доста тежко продълговато пакетче. Фаръл не е ли дошъл? — добави и се огледа.

— Не още. В кухнята има ордъври и вино. Току-що подреждах подноса.

— Аз ще го довърша и ще го донеса — предложи Лиза и изчезна в кухнята сред облак от тъмнолилава коприна и ресни.

Мърморейки зад гърба ѝ, Паркър попита Мередит:

— Не може ли да сложи нещо като всички нормални хора? Защо се облича така?

— Защото е специална — отговори тя с усмивка. — Повечето мъже я намират за поразителна.

— На мен ми харесва начинът, по който ти се обличаш — каза той и хвърли преценяващ поглед върху сакото от яркочервено кадифе, украсено със златен кант, което създаваше усещане за измамна невинност. Сега сакото бе отворено, разкривайки червена рокля с презрамки, срязана на тънката ѝ талия, спускаща се надолу в леки дипли. — Защо не отвориш подаръка ми, преди да е дошъл Фаръл?

В сребристата опаковъчна хартия се криеше синя кадифена кутийка, а върху сатенираната ѝ вътрешност лежеше красива гривна, инкрустирана със сапфири и диаманти.

Мередит внимателно я извади.

— Колко е красива... — прошепна тя и нещо се сви в гърдите ѝ. Сълзи горяха очите ѝ, от което блестящите камъни се замъгляваха и

размазваха, и в този момент тя знаеше, че не може да запази за себе си нито мъжа срещу себе си, нито гривната. Не и когато вече бе предала Паркър в съзнанието и сърцето си заради натрапчивата мисъл за Мат. Повдигна глава, насили се да срещне очите му и му подаде гривната.

— Съжалявам — произнесе задавено. — Великолепна е, но аз... не мога да я приема.

— Защо? — но той вече знаеше отговора. — Значи така се получи — каза с пресипнал глас. — Фаръл спечели.

— Не съм — отговори тя тихо. — Но независимо от това какво ще се случи между Мат и мен, аз не мога да се омъжа за теб. Не сега. Ти заслужаваш нещо повече от съпруга, която не е в състояние да контролира чувствата си към друг мъж.

След момент на напрегнато мълчание той попита:

— Фаръл знае ли, че разваляш годежа?

— Не! — обясни тя малко налудничаво. — И предпочитам да *не* знае. Това само ще го направи по-настоятелен.

Той отново се поколеба, после се пресегна, взе гривната от ръката ѝ и здраво я закопча на китката ѝ.

— Аз не се отказвам — обяви с кисела усмивка. — Смятам това като малък неуспех. Наистина мразя този тип!

Чу се звънецът. Паркър вдигна глава и погледът му попадна върху Лиза, която стоеше на вратата на кухнята с поднос в ръка. — Откога стоиш там и подслушваш, по дяволите? — запита той, когато Мередит отиде да отвори.

— Отскоро — отговори тя с необичайно мил глас, което го поразя. — Искаш ли чаша вино?

— Не — отговори той с горчивина. — Искам цяла бутилка.

Тя напълни чашата и му я донесе, а очите ѝ бяха нежни и проблясваха странно.

Мат прекрачи прага и на Мередит ѝ се стори, че цялата стая бе покорена от невероятната сила на присъствието му.

— Честит рожден ден — каза той, като ѝ се усмихваше. — Изглеждаш фантастично — добави.

Мередит благодари и се опита да не забелязва колко поразително красив бе той в сивия си костюм, блестящата бяла риза и строгата вратовръзка на райе.

Лиза се опита да разведри обстановката.

— Добър вечер, Мат — поздрави го тя усмихната. — Ти приличаш повече на банкер тази вечер, отколкото Паркър.

Той с неудоволствие пое ръката на Паркър, подадена със същото чувство.

— Лиза мрази банкерите — обяви Паркър и се приближи към бутилката вино. Напълни си една чаша и я изпи наведнъж. — Е, Фаръл? — тонът му бе арогантен. — Мередит има рожден ден. Лиза и аз си спомнихме. Къде е *твоят* подарък?

— Не го донесох тук.

— Искаш да кажеш, че си го забравил.

— Искам да кажа, че не го донесох тук.

— Хей, вие, хайде да тръгваме! — извика Лиза, споделяйки желанието на Мередит да отведе двамата мъже някъде, за предпочитане на по-шумно място.

— Мередит може да отвори подаръка ми по-късно.

Лимузината на Мат чакаше на завоя. Лиза влезе първа, после Мередит седна до нея. Единственият спокоен човек в колата беше Джо О'Хара, който доизнерви обстановката с думите:

— Добър вечер, госпожо Фаръл.

Две бутилки „Дом Периньон“ бяха закрепени в сребърни кофички до бара в колата.

— Какво ще кажете за малко шампанско?

— Бих искала... — започна Лиза, но точно тогава лимузината излетя напред, като я залепи за седалката и я накара да ахне.

— Боже Господи! — избухна Паркър, опитвайки се да запази равновесие. — Твоят шофьор-идиот задмина вече четири колони от движението и пресече на червено.

— Той е висококвалифициран — отвърна Мат, вдигна бутилката с шампанско и я отвори.

— Честит тридесети рожден ден — подаде той първата чаша на Мередит. — Съжалявам, че съм изпуснал последните единадесет...

— На Мередит ѝ става лошо от шампанско — прекъсна го Рейнолдс и обръщайки се с интимна усмивка към нея, добави: — Спомняш ли си, когато ти стана зле от шампанско на партито по случай годишнината на Ремингтънс?

— По-скоро бях замаяна — поправи го тя, озадачена от тона му и от темата на разговора.

— Определено беше замаяна — дразнеше я. — И ти беше малко лошо. Накара ме да стоя с теб отвън на балкона в мразовитата нощ. Спомняш ли си? Наметнах те с моето палто. После към нас се присъединиха Стан и Мили Мейфилдс и направихме нещо като палатка от палтата, за да останем навън — той погледна към Мат и го запита студено и надменно: — Познаваш ли Мейфилдс?

— Не — отговори му, докато подаваше чаша с шампанско на Лиза.

— Разбира се, че не ги познаваш — подчерта той презрително. — Те са стари приятели на Мередит и мен.

Тя бързо смени темата, а Лиза се присъедини към нея, въвличайки Мат в спор. Паркър пресуши още четири чаши и разказа още за две истории за хора, които двамата с Мередит познаваха.

Тя никога не беше чувала за ресторанта, който Мат беше избрал, но мястото ѝ хареса. Обзаведен в стила на типична английска кръчма, „Манчестър Хаус“ имаше внушителен салон с бар, разположен в продължение на цялата задна част. Сепаретата, които се намираха от двете страни на салона, бяха малки и уютни, разделени едно от друго.

— Това със сигурност не е мястото, което бих избрал да честваме рождения ден на Мередит — заяви с презрение Паркър.

Сдържайки се заради Мередит, Мат отговори:

— И аз не бих го избрал, но ако искаме да се нахраним спокойно, точно такава заведение ни устройва.

— Паркър, вярвам, че ще се забавляваме добре — обади се умиротворително Мередит.

Седнаха на маса в салона, докато им приготвят сепарето, и поръчаха на келнера питиетата си.

— Това ли е всичко, момчета? — попита той и се запъти към бара, за да предаде поръчката на бармана. В този момент нисък човечец с необичайно широка връхна дреха застана до него и запита:

— Искаш ли да спечелиш набързо стотачка, приятелче?

— Как? — обърна се келнерът към него.

— Позволи ми да застана зад решетката за малко.

— Защо?

— На една от твоите маси седи важна клечка, а аз имам фотоапарат под палтото си — протегна ръка и му показа репортерската

си карта от добре известно клюкарско издание, както и прилежно сгънатата стодоларова банкнота.

— Прикрий се добре — поръча му келнерът и прибра парите.

Във входното фоайе собственикът на ресторанта набра домашния номер на Ноел Джейф, който подреждаше ресторантите по категории във вестника си.

— Ноел, обажда ти се Алекс от „Манчестър Хаус“. Казах ли ти, че някой ден ще ти се отплатя за доброто място, което даваш на моя ресторант? Познай кой е тук точно сега.

— Не се будалкаш, нали? — засмя се Алекс, когато разбра за четиримата. — Може би са едно малко семейство и изглеждат по същия начин, както на пресконференцията?

— Не и тази вечер — Алекс възбудено усили шептенето си. — Годеникът е като черен облак и е пил доста.

Настъпи кратка пауза, след което Джейф каза:

— Пристигам веднага с един фотограф. Намери ни подходяща маса, от която да можем да ги виждаме, но не и те нас.

— Няма проблем. Само запомни, когато пишеш за случая, да не сбъркаш името на ресторанта ми и адреса.

Алекс затвори, радостен от перспективата за безплатната реклама — едни от най-големите богаташи на Чикаго са в неговия ресторант. Той се обади и на няколко радио- и телевизионни станции.

Докато келнерът донесе втората поръчка питиета за тях и третата за Паркър, Мередит се притесни от това, че Паркър пие твърде много и твърде бързо. Това само по себе си нямаше да е толкова тревожно, ако той не настояваше непрекъснато да намесва разговора подробности за различни неща, които двамата бяха правили, започвайки със „спомняш ли си, когато...“

Мередит забеляза, че Мат започна да се ядосва. Но тя грешеше — той не започваше да се ядосва, вече беше побеснял.

Когато Паркър започна да разказва как двамата с нея били на благотворителен търг, тя се изправи.

— Отивам до тоалетната — прекъсна го.

Лиза също се изправи.

— Ще дойда с теб.

Щом влязоха, Мередит се доближи до умивалника и се подпря. Позата ѝ издаваше пълното ѝ разочарование.

— Не мога повече да понасям всичко това — призна на приятелката си. — Не си представях, че може да стане толкова лошо.

— Да кажа ли, че ми е лошо и искам да си вървим? — попита тя, навеждайки се напред, за да оправи червилото си. — Спомняш ли си, че ти веднъж ми помогна така?

— Паркър непрекъснато провокира Мат — каза Мередит раздразнено.

Червилото застина в ръката на Лиза и тя тайно хвърли гневен поглед към приятелката си.

— Мат го предизвиква.

— Но той не е казал нито дума.

— Точно по този начин го предизвиква. Изтегнал се е на стола и наблюдава Паркър така, като че ли е клоун на арената. Годеникът ти не е свикнал да губи, а сега загуби теб. Мат си седи и мълчаливо го дразни, защото знае, че ще спечели.

— Не мога да те разбера! — избухна гневно, но тихо Мередит. — Години вече ти критикуваш Паркър, когато не е прав. Сега греша, като се държи така, а ти взимаш неговата страна. Още повече, че Мат не е спечелил нищо. И *не предизвиква* никого. Може и да изглежда отегчен от приказките на Паркър, но не се заяжда. Повярвай ми, той е бесен, наистина е бесен, защото се опитват да му покажат, че не заема място в обществото.

— Това е начинът, по който ти виждаш нещата — отговори приятелката ѝ с такова откровено възмущение, че тя се стъписа. Дори се почувства виновна, когато Лиза добави: — Не мога да разбера как си мислила да се омъжиш за човек, към когото нямаш дори и симпатии.

Келнерът току-що ги уведомяваше, че масата в сепарето е готова, когато Мат видя през рамото си, че двете жени излизат от тоалетната и тръгват към тях. Междувременно Паркър беше спрял да бръщолеви за нещата, които той и Мередит били правили, и сега задаваше въпроси на Мат за неговия произход и за училищата, които беше завършил.

— Къде завърши колеж?

— В Индиана Стейт — заяде се той.

— Аз учих в Принстън.

— Е, и?

— Просто съм любопитен. Какво си спортувал?

— Нищо — отрязва го и когато дамите се приближиха, дръпна назад стола си и стана, за да могат четиримата да отидат в сепарето.

— Какво си правил тогава в свободното си време? — настоятелно продължаваше Паркър, докато се изправяше с леко залитане.

— Работех.

— Къде?

— В стоманолеярна и като механик.

— Аз пък играх малко поло, боксирах се — добави, оглеждайки с презрение съперника си, — бях първият, който е целунал Мередит.

— Аз пък я обезчестих — закова го Мат.

— Ти, кучи сине! — изсъска Паркър и замахна с юмрук към него. Мат го забеляза твърде късно, за да избегне удара. Инстинктивно се прикри с лявата си ръка и тежко замахна с дясната. Настъпи врява, жените запищяха, мъжете скочиха от столовете си. Паркър се строполи на пода и някъде отзад заиграха светкавици. Лиза нарече Мат „копеле“ и той я погледна, но в този момент един малък юмрук уцели окото му. Мередит се наведе, за да помогне на Паркър.

Мат се опита да спре Лиза, защото разбра, че ударът бе дошъл от нея, но лакътят му се удари в нещо твърдо зад него и Мередит изохка. Докато Джо се придвижваше към тях, Мат се бореше с ръцете на Лиза, чиито юмруци се сипеха по него. Неочаквано отнякъде се появиха още фотографи. Със свободната си ръка Мат дърпа Мередит от проснатия Паркър и я тласна към Джо.

— Изведи я оттук! — изкрещя той, опитвайки се да я запази от фотоапаратите с тялото си. — Закарай я вкъщи!

Изведнъж тя почувства, че някой я повдига от пода и я понася през тълпата към полюляващата се кухненска врата.

— Там има заден изход — задъхано каза Джо, мъкнейки я след себе си покрай стреснатите готвачи, наведени над пускащите пара тенджери, и келнерите с пълни подноси. Той бутна външната врата с рамо и я отвори. Двамата се втурнаха към паркинга, без да обръщат внимание на пазача. Отваряйки задната врата на колата, Джо напъха Мередит вътре и грубо я наведе към пода.

— Стойте там! — извика той, тръшна вратата след нея и затича към мястото на шофьора.

Като че ли насън тя втрещено гледаше мъхестите нишки на тъмносинята настилка само на няколко сантиметра от очите си и не можеше да *повярва*, че това се бе случило. Понадигна се точно когато колата буквално полетя по улиците. Искаше ѝ се да каже на Джо да намали скоростта, но той или не я чуваше, или се правеше, че не я чува. Свита отзад, тя се измъчваше заради Лиза. В състоянието, в което се намираше, никак не я интересуваше дали двамата мъже щяха да прекарат нощта в затвора, но се безпокоеше за приятелката си. Мередит видя как Паркър пръв замахна към Мат; не се съмняваше кой беше започнал боя. Цялата сцена преминаваше пред очите ѝ и ако не беше толкова отвратена от случката, щеше да се изсмее при спомена как Лиза цапардоса Мат по окото, а после пък той неволно удари нея. Тогава усети, че чувстваше по странен начин мястото около едното си око. Опипа се — беше подуто.

Няколко минути по-късно подскочи, когато телефонът иззвъня.

— За вас е — съобщи весело Джо. — Мат се обажда. Всички са напуснали ресторанта и са добре. Искане да говори с вас.

Съобщението, че Мат ѝ се обажда сега, след всичко, на което я беше изложил, ѝ подежда като взрив. Тя грабна слушалката от вградената поставка и я сложи на ухото си.

— Джо твърди, че си добре — започна Мат. — Взех палтото ти и... — Мередит не чу останалите думи. Много бавно, много внимателно и с безкрайно задоволство затвори.

Десет минути по-късно, когато завоят пред сградата, където живееше Мередит, се появи през препускащите прозорци на колата, шофьорът на Мат най-накрая натисна спирачките с деликатността на пилот, приземяващ „Боинг 727“ на края на къса писта, и спря така, че би могъл да избие зъбите на някого. Като не успя да я убие по магистралата или да я накара да умре от страх, той излезе от колата още преди да е спряла окончателно и ѝ отвори задната врата с доволна усмивка:

— Ето ни тук, госпожо Фаръл, живи и здрави.

Мередит сви ръцете си в юмруци.

Тридесет години добро възпитание обаче не можеха да се превъзмогнат и тя отпусна пръсти. Излезе от колата и учтиво пожела

лека нощ. Придружавана от Джо, който все пак настояваше да я изпрати, Мередит влезе в сградата. Всички във фойето се обърнаха и я погледнаха втренчено — пазачът, охраната и няколко наематели.

— Д-добър вечер, госпожице Банкрофт — изгъгна човекът от охраната и остана с отворена уста.

Мередит си представи как изглежда, но гордо вдигна брадичката си и отговори с очарователна усмивка:

— Добър вечер, Тери.

Няколко минути по-късно обаче, когато се погледна в огледалото в коридора, замря. После избухна в истеричен смях. Косата ѝ стърчеше от едната страна, а от другата като че ли бе въртяна с електрически миксер; жакетът ѝ се бе извъртял и смъкнал на едното рамо, а връзката се бе преметнала през другото.

— Много добре — уведоми тя саркастично отражението си и тресна вратата.

— Наистина трябва да си вървя вкъщи — измърмори Паркър, потривайки натъртената си брадичка. — Вече е единадесет.

— У вас ще гъмжи от журналисти — настоятелно го убеждаваше Лиза. — Можеш да останеш тук тази вечер.

— Какво стана с Мередит? — попита той няколко минути по-късно, когато домакинята се върна от кухнята и му подаде втора чаша чай.

Смешна болка преряза сърцето ѝ при неговото обезсърчително концентриране върху жената, която не го обичаше и която беше последната жена в света, в която той трябваше да се влюби.

— Паркър — тихо промълви тя, — всичко свърши.

Той вдигна глава и я погледна на приглушената светлина на лампата, разбирайки, че тя имаше предвид неговото бъдеще с Мередит.

— Зная — отговори, окончателно изтрезнял.

— Е, светът обаче не се е свършил — продължи Лиза и седна до него. Паркър забеляза начина, по който светлината отразяваше рубиненочервената ѝ коса. — Взаимоотношенията ви бяха удобни — и за теб, и за Мередит, но знаеш ли какво става с удобството след няколко години?

— Не, какво?

— Преминава в тъпота.

Той пиеше чая си и оглеждаше стаята, защото изпитваше странно нежелание да гледа нея. Помещението бе комбинация от поразително модерно с очарователно традиционни и необичайни предмети, разхвърляни тук-там. Беше като нея — зашеметяващо, смело, неустановено. Над модернистична огледална поставка бе закачена маска на индианец от племето ацтеки, а до нея бе поставен стол, тапициран в бледо прасковена кожа, и красиво кошче от слонова кост. Огледалото над камината бе съвременно, американско, а статуетката от чехски порцелан на лавицата над камината — английска. Неспokoен и разтревожен от въпросите, които нахлуваха в главата му, той стана и отиде до лавицата, за да погледне статуетката.

— Красива е — каза искрено. — Седемнайсети век, нали?

— Да.

Той се върна, застава прав пред нея и внимавайки да не погледне към V-образното ѝ деколте, зададе въпроса, който го вълнуваше най-много:

— Какво те накара да удариш Фаръл?

Лиза се стресна и се изправи рязко, взимайки чашата.

— Не знам — излъга разгневена, защото близостта му, желана и дълго мечтана, караше гласа ѝ да трепери.

— Не можеш да ме понасяш и въпреки това се хвърли в моя защита като ангел-спасител. Защо? — настояваше Паркър.

Преглъщайки, тя се чудеше какво да му отговори; дали да се пошегува с това, че наистина е имал нужда от спасител, или да му каже истината, преди някоя друга да го е грабнала отново. Той беше учуден и искаше обяснение, но тя инстинктивно разбра, че нито желае, нито очаква обяснение в любов.

— Защо мислиш, че не те понасям?

— Шегуваш ли се сега с мен? Никога не пропускаш да покажеш ясно как се отнасяш към моя милост и към моята професия — саркастично произнесе той.

— О, това ли? Правя го просто за да се закачам с теб — погледът ѝ избяга от пронизващите му сини очи и тя се отправи към кухнята, шокирана от това, че Паркър взе подноса с празните чаши и я последва.

— Защо? — настояваше той, имайки предвид нападението ѝ над Фаръл.

— Защо съм се шегувала с теб ли?

— Не, но можеш да започнеш с това.

Лиза сви рамене. Паркър беше banker, всичко при него трябваше да е наред и ясно, а нейните действия и обяснения не бяха такива. Тя трябваше или да блъфира, което разбираше, че няма да мине — не и при него, — или да се впусне в най-голямата хазартна игра на живота си и да му каже истината. Реши да рискува. Беше загубила сърцето си по него толкова отдавна. Нямахте какво да загуби сега, освен гордостта си.

— Можеш ли да си спомниш времето, когато си бил дете, да речем на девет или десет години? — започна тя колебливо, почиствайки несъществуващи трохи по масата.

— Спомням си — отговори той сухо.

— Харесвал ли си тогава някое момиче и опитват ли си се да привлечеш вниманието му?

— Да.

— Не зная как са правили това богаташките момчета, но там, където живеех, момчетата обикновено ме замеряха с камъни. Или ужасно се закачаха. Те правеха това — завърши тя с болка, — защото не знаеха друг начин да привлечат вниманието ми.

Хващайки ръба на масата с двете си ръце, Лиза го чакаше да проговори и когато той не каза абсолютно нищо, стомахът ѝ се сви. Пое разтреперана дъх и продължи:

— Имаш ли представа какво чувствах към Мередит? Всичко, което съм и имам — всичките хубави неща, — дължа само на нея. Тя е най-милото, най-фино същество, което някога съм познавала. Обичам я повече от сестрите си. Паркър — завърши тя съкрушено, — можеш ли да си представиш колко е ужасно да си влюбена в един мъж и той да предложи ръката си на приятелката, която толкова обичаш?

Когато той заговори, беше откровен и скептичен:

— Очевидно съм припаднал, след като съм бил мъртвопиян, и сега халюцинирам. На сутринта някой психоаналитик ще иска да знае всичко за моя сън. Трябва да съм точен, когато го описвам: ти се опитваш да ми кажеш, че си *влюбена в мен*, така ли?

Раменете на Лиза се разтресоха от силен смях.

— Беше много глупаво от твоя страна да не забележиш.

Той постави ръце на раменете ѝ.

— Лиза, за бога... Не зная какво да кажа. Съжал...

— Не казвай нищо! И особено, че *съжсаяваш!*

— Тогава какво би трябвало да направя?

Тя наведе глава, а от очите ѝ се стичаха сълзи.

— Как можах да се влюбя в мъж с толкова бедно въображение?

— натискът върху раменете ѝ се усили и тя с нежелание му разреши да я завърти към себе си. — Паркър — каза тя, — в нощ като тази, когато двама души страшно се нуждаят от утешение и когато се случи те да са мъж и жена, отговорът не ти ли изглежда очевиден?

За миг сърцето му спря да бие и той остана неподвижен, след това пръстите му обхванаха брадичката ѝ и я повдигнаха нагоре.

— Има вероятност това да се окаже не толкова лоша идея — каза, гледайки мокрите ѝ мигли, учуден и трогнат от това, което тя изрече и което му предлагаше.

— Животът е едно голямо залагане — отговори Лиза и той със закъснение разбра, че тя се смееше и плачеше едновременно. След това забрави да мисли, защото ръцете ѝ се обвиха около врата му и Паркър неочаквано получи най-сладката, най-горещата целувка... Целувка, която съзнателно поведе ръцете му по тялото на Лиза, привличайки я все по-близо. Тя отговори на неговия плам и го разпали още. И той не искаше да се въздържа повече.

ГЛАВА 48

Увита в хавлията си, Мередит седеше във всекидневната с дистанционното управление на телевизора в ръка. Повечето от местните канали въртяха анимационни филмчета и тя ги отминаваше с нетърпеливо натискане на копчето, търсейки канал, който щеше да покаже отново късните новини от снощи. Нямаше никакви съмнения коя ще бъде новина номер едно. До нея на канапето, където го бе захвърлила само преди минута, лежеше неделният вестник със сензационната история на първа страница и снимки от битката. „Трибюн“ беше цитират думите на Паркър по време на пресконференцията. Поставен над снимките, текстът гласеше:

„НИЕ С МАТ ФАРЪЛ СМЕ ЦИВИЛИЗОВАНИ МЪЖЕ И ЩЕ РАЗРЕШИМ ВЪПРОСА ПО
НАЙ-ПРИЯТЕЛСКИЯ НАЧИН.“

Под него с главни букви пишеше:

„ФАРЪЛ И РЕЙНОЛДС КРЪСТОСВАТ ШПАГИ“

Отдолу имаше три снимки. На първите две се виждаше добре как Паркър и Мат си разменят удари. На третата бе Паркър, който лежи на пода, а Мередит, надвесена над него, се опитва да му помогне.

Тя пиеше кафето си, гледайки коментатора, който привършваше националните новини, след което се появи колежката му от местния канал.

— Джанет — усмихна се той на жената до него, — чух, че снощи е имало нещо ново в триото Банкрофт — Фаръл — Рейнолдс.

— Така е. Повечето от вас ще си спомнят, че на неотдавнашната им пресконференция Паркър Рейнолдс, Матю Фаръл и Мередит Банкрофт се представиха като едно малко сплотено семейство. Снощи тримата вечеряха в „Манчестър Хаус“ и между тях, изглежда, е имало кратка семейна схватка. Искам да кажа, истински юмручен бой. В единия ъгъл бе Паркър Рейнолдс, а в другия — Матю Фаръл, годеник срещу съпруг; университетът Принстън срещу Индиана Стейт; стари пари срещу нови... — репортерката замълча, за да се порадва на остроумието си, и после каза жлъчно: — Чудите се кой победи? Е, заложете, дами и господа, защото имаме филм, който ще видите.

Картината показва Паркър, замахващ към Мат, след което екранът побеля. Секунди след това в кадър се появи Мат, който поваля Паркър на земята.

— Ако сте заложили на Мат Фаръл, печелите — заключи тя, смеейки се. — Второто място в мача пчели госпожица Лиза Понтини, приятелка на госпожица Банкрофт. За нея научихме, че е нанесла десен удар на Мат Фаръл веднага след сценката, която видяхте. Госпожица Банкрофт не изчака края, за да поздрави победителя или да утеша победения. Разбрахме, че бързо е заминала с лимузината на господин Фаръл. Тримата участници в мача се качиха на едно такси и...

— По дяволите! — изруга Мередит и изключи телевизора. След това стана и тръгна към спалнята си, като пътьом включи радиото.

— А сега, новините в девет — започна говорителят. — Снощи в „Манчестър Хаус“ се разрази истинска буря не между кой да е, а между индустриалеца Матю Фаръл и финансиста Паркър Рейнолдс. Фаръл, който е женен за Мередит Банкрофт, и Рейнолдс, който е сгоден за нея, са вечеряли заедно с въпросната дама, когато...

Тя натисна бутона.

— Невероятно — скръцна със зъби. Откакто Мат бе пресякъл пътя ѝ в операта, нищо в живота ѝ вече не бе същото. Целият ѝ свят се обръщаше с главата надолу. Хвърляйки се върху леглото, тя взе телефона и отново набра номера на Лиза. Беше се опитала да се свърже с нея снощи, но или тя не отговаряше, или не си беше вкъщи. Нито пък Паркър, защото беше звъняла и на него.

Отговориха чак на петото позвъняване и за част от секундата. Мередит остана вцепенена, чувайки гласа на Паркър.

— Паркър?

— Ммм...

— Добре ли си?

— Чудесно — измърмори той сънено, като че ли не беше спал цяла нощ и току-що беше заспал дълбоко.

— О, съжалявам. Лиза там ли е някъде?

— Ммм — чу се отново и след един миг тя дочу сънливия шепот на Лиза:

— Кой е?

— Мередит се обажда — отговори ѝ той.

В този момент тя осъзна, че двамата спяха толкова близо един до друг, та Паркър можеше да подаде телефона на Лиза. Приятелката ѝ имаше два апарата в апартамента си: единият бе в кухнята, а другият — до леглото. Те... те не спяха в кухнята!

Шокирана, Мередит се изправи на крака.

— Вие... в леглото ли сте?

— Ммм...

Вече знаеше отговора. Сграбчи таблата, за да не падне, защото стаята се въртеше около нея.

— Съжалявам, че ви събудих и двамата — успя да изрече и затвори.

Светът се въртеше около оста си... или тя се въртеше около своята. Всичко беше извън всякакъв контрол. Най-добрата ѝ приятелка беше в леглото с нейния годеник. Толкова бе шокирана, че дори не се почувства предадена или потресена.

Час по-късно взе ключовете от колата си, сложи си големи тъмни очила и напусна апартамента. Щеше да отиде в кабинета си и да прекара деня в работа. Нея поне разбираше и можеше да контролира. Мат не си беше направил труда да се обади и това щеше да я учуди, ако не беше стигнала до положение, когато вече нищо не можеше да я изненада.

Асансьорът спря на по-долното ниво на гаража под сградата и тя тръгна към мястото, запазено за нейната кола. Зави зад ъгъла и замръзна.

Колата ѝ я нямаше.

Нейната кола беше изчезнала и на мястото ѝ някой вече бе паркирал нов спортен ягуар.

Колата ѝ беше открадната! Мястото ѝ — узурпирано!

Това вече беше много! Най-накрая бе стигнала до точката на разпадане. Гледаше втренчено блестящия тъмносин ягуар и изведнъж я обхвана безумното желание да изпищи, да се смее, да постави палеца на носа си и да направи жест към съдбата. Нямаше нищо друго, което съдбата още можеше да ѝ поднесе в този момент.

Мередит се върна с асансьора до фоайето и тръгна към бюрото на охраната.

— Робърт, някой е паркирал син ягуар на моето място — Л12. Моля те да го махнеш оттам. Незабавно.

— Но може би някой от новите наематели, който не...

Мередит вдигна слушалката на телефона и му я подаде.

— Сега — каза тя с крайно напрегнат глас — се обади в гаража на улица „Лил“ и им кажи да изкарат тази кола оттам веднага.

— Добре, госпожице Банкрофт. Добре. Няма проблем.

Малко поуспокоена, Мередит се запъти към вратата. Възнамеряваше да вземе такси и от магазина да се обади в полицията за откраднатата кола. Решена да хване таксито, което току-що завиваше от ъгъла, тя се втурна към него, но после рязко спря — тълпа репортери се разхождаха пред сградата.

— Госпожице Банкрофт, снощи... — извика един от тях и двама фотографии успяха да я снимат.

Без да знае, че човекът с очилата, който слезе от таксито, е Мат, Мередит се обърна и забърза към асансьора. Сега пък беше затворник в сградата, където живееше. Но с това щеше да се справи. Просто ще си поръча такси откъм черния вход, ще се скрие там и когато то дойде, набързо ще се качи. Току-що беше вдигнала слушалката, когато някой почука на вратата. Напълно объркана от изпитанията в живота си напоследък, тя отвори вратата, без да си направи труда да попита кой звъни, и не виждащо загледа Мат.

— Добро утро — поздрави той с колеблива усмивка.

— Наистина ли е такава? — попита тя и го пусна да влезе.

— Какво означава това?

— Това означава — отговори му кисело, — че ако това утро е добро, ще се заключа в гардероба си, за да не мога да видя какво ще е следващото.

— Ядосана си.

— Аз? — отвърна тя саркастично. — Аз, ядосана? Само защото съм затворник в къщата си и не мога да се добера до вестник, радио или телевизия, без да открия, че сме главна тема на деня?

Мат преглътна неволната си усмивка, но тя го видя.

— Да не си посмял да се засмееш! За всичко това си виновен ти. Всеки път, когато се приближиш до мен, започват да ми се случват разни неща.

— И какво толкова ти се случва? — запита той със смях в гласа, копнеейки да я прегърне.

Тя вдигна ръце.

— Всичко е пощуряло. В магазина се занимавам с бомбени заплахи и продажбите ни намаляват. Тази сутрин пък са откраднали колата ми и някой е използвал моето място за паркиране. На всичкото отгоре най-добрата ми приятелка и бившият ми годеник са прекарали нощта заедно.

— И ти смяташ, че *всичко* това е по *моя* вина?

— А как ще го обясниш?

— Космическо съвпадение.

— Искаш да кажеш, космическа катастрофа! — поправи го тя и допълни: — Само преди месец си живеех спокойно. Тих живот. Живот с *достойнство*! Ходех по благотворителни балове и танцувах. Сега скитам по кръчми и попадам в битки, после изчезвам с лимузина, карана от откачен шофьор.

Изглеждаше толкова красива, толкова развълнувана и гневна, че Мат се разтресе от смях.

— Това ли е всичко?

— Не. Има още нещо, което не споменах снощи.

— Какво е то?

— Виж — обяви тя триумфално и свали слънчевите очила. — Окото ми е синьо.

Разкъсван между смеха и съжалението, той докосна мъничкото синьо петно върху външния ъгъл на клепача ѝ.

— Е, това — отбеляза със съчувствена усмивка — няма славата на синина, това е мъничко мишле.

— О, ето, научих нов израз!

— То едва се вижда. Какво си направила, за да го скриеш?

— Сложих грим — отговори тя, обърквана от въпроса му. —
Защо?

Почти задушаващ се от смях, Мат свали очилата.

— Мислиш ли, че бих могъл да си взема малко на заем?

Мередит зяпна от учудване при вида на синината, после видя усмивката му и се засмя. Сложи ръка на устата си, за да се спре, но слабият кикот прерасна в бурен смях. Очите ѝ се насълзиха, и Мат бе заразен от смеха ѝ. Когато се пресегна и я притегли към себе си, тя се разсмя още повече.

Щом се поуспокои, Мередит попита:

— Паркър ли ти подари твоето мишле?

— Щях да съм по-сериозно наранен, ако беше той. Истината е, че твоята приятелка Лиза ме фрасна. А твоето?

— Ами ти ме подреди така.

Усмивката му изчезна.

— Не, не съм.

— Да, ти беше — кимна енергично тя, а опияняващото ѝ лице все още беше зачервено от смеха. — Ти ме удари с лакът, когато се бях навела да спасявам Паркър. Въпреки че ако това беше станало днес, щях да скоча върху него и с двата си крака.

Усмивката му стана по-широка.

— Наистина ли? Защо?

— Казах ти — отговори тя. — Обадох се на Лиза тази сутрин, за да се уверя, че е добре, и те бяха заедно в леглото.

— Шокиран съм — отговори той. — Мислех, че има по-добър вкус.

Мередит прехапа устната си, за да спре най-последна смеха си.

— Наистина е ужасно, знаеш ли, твоята най-добра приятелка — в леглото, с годеника ти. Трябва да ѝ го върнеш.

— Не мога. Лиза няма годеник.

Тя се притисна към него и Мат разбра: тялото ѝ знаеше, че тя му принадлежи. Той я прегърна и гласът му се сниши:

— Все пак можеш да ѝ го върнеш.

— Как?

— Като легнеш с мен.

Мередит се стегна и отдръпна.

— Трябва да се обадя в полицията за колата — каза и тръгна към прозореца. — О, това е добре. Влекачът е дошъл да махне тази кола от моето място.

При това съобщение по лицето му премина странна сянка, но Мередит не я забеляза. Когато Мат се пресегна и натисна бутона, за да прекрати разговора с полицията, тя го погледна със страх. Той все още се опитваше да я вкара в леглото си и съпротивата ѝ почти бе на привършване. Беше толкова привлекателен, беше толкова приятно да се смеят заедно... Вместо да посегне към нея, той тихичко попита:

— Кой е номерът на охраната?

Тя му каза, гледайки го смутена.

— Обажда се Мат Фаръл — уведоми той охраната. — Моля ви, отидете в гаража и се разпоредете колата на моята съпруга да бъде оставена на място — когато човекът започна да спори с него, че колата на госпожица Банкрофт е марка „БМВ“, докато тази е „Ягуар“, Мат допълни: — Знам това. Ягуарът е подарък за нейния рожден ден.

— Моят какво! — едва можа да изрече тя.

Той затвори и се обърна към нея с усмивка. Мередит беше поразена от щедрия подарък, паникьосана от мрежата, която той плетеше около нея, и страшно уплашена от предателския подскок на сърцето си, когато дълбокият му глас произнесе „моята съпруга“.

— Къде е моето БМВ?

— Едно ниво под твоето място.

— Но как подкарахте колата? Във фермата каза, че дори и да можеш да я запалиш без ключ, алармата ще я изгаси.

— Това не е проблем за О'Хара.

— Знаех си, когато видях пушка в колата.

— Не, не бъркай — отвърна Мат. — Той е специалист по жиците.

— Но аз не мога да приема колата.

— Да, скъпа, можеш.

Младата жена почувства отново онази страшна магнетична сила на тялото и гласа му, топлината, която се разнесе вътре в нея, когато я нарече „скъпа“. Отстъпи крачка назад и гласът ѝ се разтрепери:

— Аз... отивам в магазина.

— Не съм на това мнение.

— Какво искаш да кажеш?

— Че има нещо по-важно, което трябва да свършим.

— Какво?

— Ще го разбереш — обеща той с приглушен глас — в леглото.

— Мат, не прави това — помоли го, вдигна ръка, като че ли да го отблъсне, и отстъпи назад.

Той я преследваше крачка по крачка.

— Ние се желаем. *Винаги* сме се желали.

— Имам страшно много работа, наистина трябва да отида.

Тя отстъпи отново назад в същия избягващ го валс, в който Мат я беше завъртял, а очите ѝ бяха топли и уплашени, защото тя знаеше... Знаеше, че е твърде късно да се откъсне от неговия танц сега.

— Съгласи се, скъпа. Този танц свърши. Следващият е нашият.

— Не ме наричай така, моля те! — извика и той разбра, че тя наистина е много уплашена.

— Защо се страхуваш? — попита, насочвайки я бавно към спалнята.

Защо се страхува? Как можеше да му обясни, че тя не иска да обича човек, който не я обича... че не иска да бъде уязвима и да бъде наранена така както стана преди единадесет години... Той нямаше да остане за дълго с нея и тя не би могла да го понесе, ако трябваше да го загуби отново.

— Изслушай ме. Моля те, спри и ме изслушай.

Мат се спря, поразен от отчаянието в гласа ѝ.

— Ти каза, че искаш деца, а аз не мога да имам вече деца.

В същия миг ѝ отговори:

— Ще си осиновим.

— Ами ако кажа, че не искам вече деца? — запита тя.

— Тогава няма да осиновяваме.

— Нямам намерение да се отказвам от кариерата си...

— Дори и не очаквам това.

— Господи, толкова ме затрудняваш! Не можеш ли да ми оставиш малко гордост? Опитвам се да ти кажа, че не мога да понеса да бъда омъжена за теб, да живеем като съпруг и съпруга, както ти искаш.

Той пребледня.

— Имаш ли нещо против да запитам защо не, по дяволите?

— Да, имам нещо против.

— Нека все пак да го чуя.

Тя постави ръце пред гърдите си, като че ли да се защити от каменния израз на лицето му.

— Твърде късно е. Променили сме се. Не мога да се преструвам, че не чувствам нищо към теб. Знаеш, че чувствам, винаги е било така — призна тя нещастна. Погледът ѝ търсеше сивите му очи и намираше само студено безразличие. — Ако бяхме останали заедно, може би щеше да се получи, но сега няма да стане. Ти харесваш сексапилни кинозвезди и изкусителни европейски принцеси. Аз не мога да бъда като тях.

— Не искам от теб да бъдеш по-различна от това, което си, Мередит.

— Няма да е достатъчно! — противоречеше му тя, страдайки. — Не бих могла да живея с теб и да знам, че не ти стигам, че някой ден ще пожелаеш неща, които аз не мога да ти дам.

— Ако имаш предвид деца, преди малко се разбрахме.

— Не мисля, че сме се разбрали. Казваш това, което аз искам в момента, за да ме накараш да приема. Но аз не говоря за деца. Говоря за други жени. Никога няма да съм ти достатъчно. Не бих могла.

Очите му се разшириха.

— Моля?

— Опитах се и преди да ти обясня как се чувствам, когато се любим, Мат — почти изплака тя, задушавайки се. — Хората, мъжете, искам да кажа, те мислят, че аз... аз съм фригидна. Дори в колежа мислеха така. Може би не съм точно такава, но не съм и като останалите жени.

— Продължавай — настоя той нежно, когато тя спря, но в очите му грейше странна светлина.

— В колежа, две години след като ти замина, се опитах да легна с едно момче и беше истински провал — и за мен, и за него. Другите момичета в колежа спяха с този или с онзи и се наслаждаваха на секса, а аз не, не можех.

— Ако всички бяха минали през това, което ти си изживяла — каза Мат, изпълнен с толкова нежност и желание да я успокои, че едва владееше гласа си, — те също нямаше да имат желание да го направят.

— Аз също си го мислех, но не е това. Паркър не е някое мързеливо, преситено от секс колежанче и аз знам, той смята, че не

съм... не съм много отзивчива. Той не отдаваше голямо значение на това, но ти... За теб това има значение.

— Ти не си с всичкия си, сладка моя.

— Ти все още не си *привикнал* с мен! Не си забелязал колко съм непохватна и неспособна. Защото аз съм непохватна и неспособна!

Мат прехапа устни, за да скрие усмивката си.

— Неспособна? Чак дотам?

— По-зле.

— И това ли са всичките причини, поради които ти се страхуваш да започнем оттам, където спряхме преди единадесет години?

„Ти не ме обичаш, по дяволите!“ — мислеше Мередит.

— Това са съществени причини — каза тя нечестно.

Премалял от облекчение, той започна тихичко:

— Тези пречки могат да бъдат преодолени. Наистина мисля така по въпроса за децата. Наистина мисля така и за твоята кариера. Така решаваме два от твоите три проблема. Положението с другите жени — продължи — е малко по-сложно. Ако съм знаел, че този ден ще дойде за нас, щях да живея по различен начин. За съжаление не мога да променя миналото. Но мога да ти кажа, че моето минало не е толкова скандално, колкото са те накарали да мислиш, че е. И мога да ти се закълна — добави с нежна усмивка, — че ми стигащ, по всякакъв начин.

Безнадеждно омагьосана от дрезгавия тембър на гласа му, от чувствеността на красивите му очи и от невероятно приятните неща, които казваше, Мередит го наблюдаваше как сваля сакото си и го хвърля на канапето.

— А що се отнася до твоята фригидност, това е абсурд. Споменът за това, което правихме тогава, ме преследваше с години. И ако мислиш, че си единствената, която е изпитала някаква несигурност за времето, което прекарахме в леглото, тогава ще те изненадам, скъпа. Имало е случаи, в които аз съм се чувствал неспособен. Колкото пъти си казвах да забавя малко темпото, да те любя с часове и да направя така, че и двамата заедно да изпитаме удоволствие. Но все не можех да го направя, защото когато съм с теб в леглото, съм луд от желание.

Сълзи на скръб и радост изгаряха очите на Мередит. Той и беше подарил скъпа спортна кола за рождения ден, но думите, които изричаше сега, струваха хиляди пъти повече.

— След като получих телеграмата от баща ти, с години се измъчвах от мисълта, че може би щеше да останеш с мен, ако те бях любил по-дълго, по-горещо... — по красивото му лице премина неочаквана усмивка и тонът му стана шеговито-сериозен: — Това решава въпроса за фригидността — Мат видя как червенината покриваше страните ѝ — доказателство, че думите му ѝ бяха повлияли. — Това ни оставя само пред едно твое възражение: да останеш омъжена за мен.

— Какво?

— Твоето чувство, че си неспособна и...

— Непохватна — добави тя, докато го наблюдаваше унесено как сваля вратовръзката си. — И... посредствена.

— Разбирам колко ужасно е това за теб — съгласи се той със сериозен тон. — Предлагам да се погрижим за следващото — започна да разкопчава ризата си.

— Какво правиш? — попита тя с ококорени очи.

— Събличам се, за да ми покажеш твоя начин.

— Недей да разкопчаваш второто копче, наистина, Мат...

— Права си. Ти трябва да направиш това. Нищо не дава на човек по-голямо чувство за власт и *превъзходство*, отколкото насилието над друг човек.

— Ти би трябвало да знаеш. Правил си го десетки пъти.

— Не бяха ли стотици?!

— Престани!

— Шегувах се.

— Никак не е смешно.

— Не мога да се въздържа. Когато съм нервен, се шегувам.

Тя го зяпна.

— Ти си нервен?

— Ужасно — отговори той полусериозно. — Това е най-големият залог в моя живот. Искам да кажа, ако този малък експеримент не успее, ще трябва да се изправя пред факта, че не сме били създадени един за друг.

Когато го погледна, и последната ѝ съпротива се стопи. Тя го обичаше, винаги го беше обичала. И толкова много го желаше... почти толкова, колкото голямо бе и желанието ѝ той да я обича.

— Ела при мен, скъпа. Обещавам ти, че след това няма да имаш каквито и да е съмнения за себе си или за мен.

Тя се поколеба, но после се хвърли към него. В спалнята Мат направи всичко, за да удържи обещанието си. Отдаде изцяло тялото си на жената, която го възбуждаше дори само с гласа си. Не скриваше и не контролираше реакциите си в ответ на всяко нейно докосване. Така той превърна следващите два часа от живота си в агония на непоносимо страстно страдание, което неговата съпруга, преодоляла срамежливостта си, превръщаше в блаженство.

— Но аз не съм сигурна, че ти харесва — прошепна тя, докосвайки с устни потното му тяло.

— Моля те, не прави това — едва изрече Мат.

— Не ти ли харесва?

— Направо ме побърква.

— Тогава защо искаш да спра?

— Продължавай така и само след минута ще разбереш защо.

— А така? — езикът ѝ лекичко докосваше зърната му. Той пое дълбоко дъх, за да потисне стенанието си.

— Да — успя да промълви той накрая с приглушен глас. Протегна се и се хвана с ръце за таблата на леглото, стискайки зъби, когато тя се покачи отгоре му и започна да се движи, решен да я остави да направи всичко, което желаше.

— Значи такава е отплатата, която получавам за това, че се влюбих в шеф вместо в някоя тъповата кинозвезда — пошегува се, толкова заслепен от страст, че не съзнаваше какво казва. — Трябваше да знам, че шефката ще иска да е отгоре...

Едва след малко осъзна, че тя е застинала.

— Моля те, недей да спиращ и да ме оставяш така, без да стигна до края, или ще умра, моля те, скъпа.

— Какво? — попита тя.

— Моля те да не спиращ, или няма да спазя обещанието си — пое дълбоко дъх, повдигайки бедрата си, за да навлезе още по-дълбоко във влажната ѝ топлина.

— Обичаш ли ме?

Той затвори очи и преглътна, гласът му бе надебелял от възбуда и удоволствие:

— Защо, по дяволите, мислиш, е всичко това? — отвори очи и дори в затъмнената стая можеше да види сълзите, блестящи в очите ѝ.

— Не ме гледай така — помоли я Мат и я придърпа към гърдите си. — Моля те, не плачи. Съжалявам, че го казах — прошепна, целувайки я безпомощно, защото си мислеше, че тя не иска да знае какво чувства той и защото разваляше всичко. — Не исках да го кажа толкова скоро.

— Скоро? — повтори тя ожесточено, разтърсвайки рамене от горчив смях. — Скоро? — плачеше неудържимо. — Почти половината от живота си прекарах, чакайки да чуя твоето „обичам те“ — с мокра буза, опряна в гърдите му, и с тяло, все още свързано с неговото, тя прошепна: — Обичам те, Мат.

В момента, когато го каза, той потръпна и изля семето си в нея, сграбчвайки я яростно и забивайки нокти в гърба ѝ, безпомощен, но всемогъщ, защото най-сетне тя изрече тези думи.

Тя се стегна цялата, за да го задържи.

— Винаги съм те обичала — продължи шепнешком Мередит. — И винаги ще те обичам.

Възбудата, която като че ли бе преминала, избухна с нова сила. Тялото му се изви и той простена от удоволствие, като се издигна още по-високо в нея, доведен до най-вулканичния момент в живота си не от действия, а от думи. От нейните думи.

Мередит се изтърколи в ръцете му и се сгуши в него, преситена и щастлива.

В Ню Орлийнс добре облечен мъж влезе в една от пробните на препълнения магазин на „Банкрофт и компания“. В дясната си ръка носеше костюм, който бе взел от стойките на щанда. В лявата държеше рекламна торбичка на „Сакс“, в която имаше малък експлозив. Пет минути по-късно той напусна пробната, изнасяйки само костюма, който върна на стойката.

В Далас една жена посети тоалетната на магазина на „Банкрофт и компания“, носейки дамска чанта от Луи Вютон и торбичка от „Блумингдейл“. Когато излезе, носеше само чантата си.

В Чикаго един човек се качи с ескалатора до сектора за играчки на магазина на „Банкрофт и компания“, а в ръцете си държеше пакети

от „Маршъл Фийлдс“. Той остави едно малко пакетче на пода под къщата на Дядо Коледа, където децата се редяха, за да се снимат с него.

В апартамента на Мередит няколко часа по-късно Мат погледна часовника си, после стана и помогна на съпругата си да прибере остатъците от вечерята, която бяха изяли пред камината, след като се бяха любили.

Тя слагаше последните чинии в миялната машина, когато Мат тихичко се приближи към нея. Усети присъствието му като магнит още преди ръцете му да са се спрели на кръста ѝ.

— Щастлива ли си? — попита той с пресипнал глас, целувайки я лекичко по слепоочието.

— Много — отговори му и се усмихна.

— Вече е десет часът.

— Знам — усмивката ѝ изчезна, когато си спомни какво следваше сега.

— Моето легло е по-голямо от твоето. И апартаментът е по-голям. Утре мога да организирам пренасянето ти при мен.

Поемайки дълбоко дъх, тя се завъртя към него и обхвана лицето му с ръце, като че ли да омекоти отказа си:

— Не мога да се преместя при теб, не още.

Усети как челюстите му се стегнаха под пръстите ѝ.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога.

Той кимна, като че ли приемаше отговора ѝ, но я пусна.

— Нека чуем защо.

Мередит бръкна дълбоко в джобовете на пенъоара си, отстъпи назад и отговори:

— Да започна с това, че едва миналата седмица стоях до Паркър, когато той публично обяви, че ще се оженим веднага след като получа развод. Ако сега се преместя при теб, ще го направя смешен в очите на хората, а себе си — глупачка, която не може да вземе решение. Или ще бъда жена, която е толкова повърхностна, че тръгва веднага след мъжа, който е спечелил един бой.

Очакваше Мат да отговори или да оспори думите ѝ. Вместо това той се опря на масата зад него с безизразно лице. Очевидно със своето

пренебрежение към общественото мнение намираше загрижеността ѝ за тривиална, така че трябваше да изтъкне друга, по-важна причина.

— Мат, и без да размишлявам върху последиците от случилото се снощи, още отсега ми е ясно, че възможността да бъда извикана за обяснение пред Борда на директорите е деветдесет на сто сигурна. Разбираш ли в каква компрометираща ситуация се намирам сега? „Банкрофт и компания“ е стара, уважавана институция. Бордът е безкомпромисен и най-вече хората в него не искаха аз да заема мястото на баща ми, макар и временно. Само преди няколко дни се явих на пресконференция, и то в магазина, казвайки, че ние се познаваме много бегло и че не съществуват никакви съмнения за лоялността между нас. Ако веднага се преместя при теб, моята репутация като ръководител ще пострада толкова, колкото и честността ми като човек. И това не е всичко. Снощи бях част от случката, която можеше да отведе всички ни в затвора, ако беше дошла полиция. Ще бъде голяма късметлийка, ако Бордът не се позове на моралните ми задължения по договора и не поиска да си подам оставката.

— И как ще посмеят да се позоват на тази клауза при случай като нашия? — пренебрежително попита Мат.

— Могат и са способни да го направят.

— Тогава ще си избира нов Борд — настояваше той.

— Бих искала и аз да го направя — горчиво се усмихна Мередит.
— Знам, че твоят Борд прави това, което искаш ти.

Когато той кимна в отговор, тя въздъхна и добави:

— За съжаление нито баща ми, нито аз можем да контролираме нашия. Проблемът е в това, че съм жена, че съм млада и те са твърде ядосани, че станах временен президент. Не разбираш ли защо толкова съм притеснена за това, което ще си помислят?

— Ти си компетентен ръководител и това, по дяволите, е въпросът, който трябва да ги вълнува! Ако ти поискат обяснение или те заплашат с клаузата за морално поведение, тогава действай настъпателно, а не се защитавай. Не си разпространявала наркотици, не си поддържала вертеп, просто си присъствала на едно сбиване.

— Ти така ли би постъпил? — запита тя, очарована от начина му на мислене.

— Не! — отговори той рязко. — Щях да им кажа да си...

Мередит преглътна смеха си при възможността с подобни думи да се изправи пред дванайсетте консервативни бизнесмени.

— Не го казваш сериозно, нали?

— Напротив. Думите могат и да се променят малко, но въпросът е в това, че не можеш да изживееш живота си, като угаждаш на хората. Колкото повече се опитваш да го правиш, толкова повече ограничения ще ти налагат.

Мередит знаеше, че е прав, но не и в момента, не и при дадените обстоятелства. Тя го обичаше, но в много отношения той беше все още един непознат за нея. Не беше готова да направи компромиса, поне засега. Не и дотогава, докато не се увереше напълно, че раят, който той ѝ обещаваеше — животът, който щяха да водят заедно — наистина съществуваше. От изражението на Мат имаше ужасното усещане, че той я подозира в увъртане. Следващите му думи потвърдиха опасенията ѝ.

— Рано или късно, Мередит, ще трябва да рискуваш и да ми се довериш напълно. Докато не направиш това, ще ме мамиш, както ще мамиш и себе си. Не можеш да излъжеш съдбата, опитвайки се да стоиш настрана и да се залъгваш с малки залагания за изхода на живота ни. Или се втурваш и рискуваш всичко, като играеш играта, или въобще не я започваш. В противен случай никога не можеш да спечелиш.

От една страна, това бе хубава философия, разсъждаваше тя, но, от друга, подходеше повече на него, отколкото на нея.

— Какво ще кажеш за малък компромис? — предложи му с очарователна усмивка. — Например, ако пробвам, но остана за известно време в сянка, докато привикна?

След един напрегнат момент той кимна.

— Колко дълго?

— Не много.

— И докато умуваш доколко надълбоко би посмяла да пристъпиш, какво да правя аз? Мислиш, че мога да чакам спокойно? И да се чудя дали баща ти няма да те разубеди да останеш при мен и да те накара да се разведеш?

— Имам достатъчно кураж да му устоя, независимо дали ще одобри или не това, което сме решили — и — рече толкова разпалено,

че той леко се усмихна. — Това, от което се притеснявам, е дали ти ще искаш да се спогодиш с него заради мен, ако той пожелае това.

Тя очакваше, че заради нея той ще се съгласи, но не беше преценила дълбочината на омразата му.

— Двамата имаме стари сметки за уреждане най-напред и това ще стане така, както кажа аз.

— Той е болен, Мат — предупреди го, обзета от лошо предчувствие. — Вече не може да понася големи натоварвания.

— Ще се постарая да запомня това — отговори той с тон, нетърпящ възражение. — И така, кой къде ще спи сега?

— Мислиш ли, че някой от онези репортери е все още долу?

— Е, може би един или двама, най-търпеливите.

Тя прехапа устната си, защото не искаше той да си тръгне, а добре знаеше, че трябва.

— Значи не можеш да останеш тук цяла нощ.

— Очевидно не — тонът на гласа му я накара да се почувства страхливка.

Мат видя, че очите ѝ потъмняха от притеснение, и се предаде.

— Добре, ще си отида вкъщи и ще спя сам. Нищо повече не заслужавам за участието си в сбиването снощи. Но ме чуй добре — настоявам в съответствие със споразумението ни да прекарваш повече време с мен, включително и няколко нощи. Ще уредя да ти издадат пропуск от гаража в моето жилище. Ако трябва, ще говоря с проклетите журналисти, за да ги отпращам тогава, когато ти пристигаш при мен.

Той изглеждаше толкова решителен в желанието си да се изправи срещу общественото мнение, че гласът ѝ затрепери от благодарност.

— Наистина ли ще го направиш? Заради мен?

Вместо да се засмее, той взе въпроса ѝ насериозно и я привлече към себе си.

— Нямах представа как ще го направя, само заради теб! — устните му се впиха в нейните в груба, умопомрачителна целувка, която отне дъха ѝ и цялата ѝ способност да мисли. Когато спря, тя се бе притиснала към него. — Сега, когато и ти си нещастна от това, че ще спиш сама, по-добре да си тръгвам — продължи той с подигравателен глас, — докато писачите долу не се раздрънкат утре, че все пак сме прекарвали нощта заедно.

Мередит го изпрати до вратата. Той беше прав. След тази целувка тя толкова много искаше да прекара нощта в ръцете му, че изпита болка. Стоеше до него, докато той обличаше самото си и слагаше вратовръзката си. Когато приключи, я погледна и повдигна вежди.

— Мислиш ли си нещо?

Да, мислеше си — искаше да я целуне. Споменът за бурните, неземни часове, които бе прекарала в леглото с него, я връхлетя и с провокираща усмивка Мередит хвана вратовръзката му. Бавно и настоятелно я дръпна, усмихна се предизвикателно на замъглените му сиви очи и после, когато беше достатъчно близко до нея, го целуна така, че този път той остана без дъх.

Когато си тръгна, Мередит затвори вратата и се облегна на нея, усмихвайки се замечтано със затворени очи. Устните ѝ още тръпнеха от последната му бурна целувка; косата ѝ бе разрошена, страните ѝ горяха. Чувстваше се като жена, която са любили до насита. И всичко беше съвсем истинско.

Мислеше си за нежните, интимни думи, които ѝ беше казвал, още чуваше плътния му глас: „Обичам те... Никога няма да те нараня... Нямаш представа колко много ще направя за теб!“

Четиридесет и пет километра североизточно от Белвил, Илинойс, колата на полицейски отряд рязко спря до вече паркираните автомобили покрай дървената постройка на отдалечен селски път. Червените и сините светлини се въртяха бясно в нощта. Заслепяващият прожектор на полицейския хеликоптер се движеше над боровете, осветявайки пътя на групите и на кучетата, които дебнеха за някаква следа в тъмнината. В плитката канавка до пътя един от полицаите се наведе над сгърченото тяло на човек на средна възраст. С висок глас, за да надвика шума на хеликоптера, той се обърна към местния шериф:

— Само си губиш времето, като търсиш нещо, Емет. Дори и на дневна светлина няма да намериш никакви следи в тази гора. Човекът е изхвърлен от движещо се превозно средство и се е претърколил тук.

— Грещиш! — изкрещя другият. Насочил светлината на фенера си в някакъв ров, той се наведе, за да вдигне нещо.

— Казвам ти, че някой го е пречукат и после го е изхвърлил на пътя.

— Намерих нещо тук, някакъв портфейл.

Полицаят кимна към трупа.

— Негов е.

— Нека погледнем — шерифът насочи светлината към снимката на шофьорската книжка, дръпна одеялото от лицето на жертвата и го заразглежда. — Негов е! Името му е от онези, чуждите, които трудно се произнасят. Станислав... Спизалски.

— Станис... Това не е ли измамникът адвокат?

— Господи, прав си!

ГЛАВА 49

С куфарче в едната ръка и с палто, праметнато върху другата, Мат се спря пред бюрото на секретарката, помогнала му да пригответи заседателната зала в деня, когато беше идвала Мередит.

— Добро утро, господин Фаръл — поздрави тя.

Недоволен от враждебността, изписана върху лицето ѝ и от тона ѝ, Мат си взе бележка да я премести на друг етаж и вместо учтиво да я попита дали е прекарала добре уикенда, което смяташе да направи, той каза хладно:

— Елинър Стърн ми позвъни вкъщи тази сутрин и ме уведоми, че не се чувства добре. Ще я заместите ли? — това беше заповед, а не молба, знаеха го и двамата.

— Да, разбира се — отговори Джоана Симънс и така искрено му се усмихна, че той се зачуди дали не беше я разбрал погрешно.

Джоана изчака, докато новият и нежелан президент на „Хаскъл“ влезе в кабинета си, и след това се втурна към момичето от рецепцията. Беше се надявала да се поразмотае, тъй като новият ѝ началник беше извън града. Шансът да работи за Фаръл обаче ѝ предоставяше неочаквана и вълнуваща възможност.

— Вал — пошепна тя на колежката си, — запази ли името и телефонния номер на онзи репортер от „Татлър“, който ни искаше някаква информация за Фаръл?

— Да, защо?

— Защото — заяви победоносно — Фаръл току-що ми нареди днес да заместя неговата кокошка. Това значи, че ключовете от бюрото ѝ ще бъдат у мене — огледа се да се увери, че другите секретарки, чиито бюра бяха пръснати в широка окръжност около бюрото на рецепцията, са достатъчно заети, за да не слушат. Повечето от тях не споделяха нейната неприязън към Матю Фаръл. Те не работеха тук отдавна и лоялността им по-лесно се прехвърли от стария екип към новия собственик. — Кажи ми пак какво точно искаше да знае оня репортер.

— Попита какво е отношението ни към Фаръл и аз му казах, че някои от нас не могат да го понасят — отговори Валери. — Попита ме дали съм го свързвала с Мередит Банкрофт и дали тя е идвала тук. Особено се интересувахте дали двамата се държат така приятелски, както са се държали по време на тяхната пресконференция. Обясних му, че разговорите на Фаръл не минават през мене и че Мередит Банкрофт е била тук само веднъж за среща с Фаръл и адвокатите му. Искаше да знае дали някой друг е бил на срещата. Отговорих му, че не зная, защото неговата секретарка-томахавка води бележките на всички негови срещи, а той ме попита дали мога да се добера до тези записки от срещата с Банкрофт. Щели да заплатят за всяка информация за тази среща. Обаче не каза колко...

— Няма значение. Бих го направила и без пари! — изрече Джоана злобно. — Ще трябва да ми отключи бюрото на старата сврака, за да работя. Може би ще отключи и шкафовете с папките. Записките от срещата трябва да бъдат на едно от тия две места.

— Кажи ми, ако мога с нещо да ти помогна — поръча Валери.

Когато Джоана влезе в кабинета на Елинър Стърн, тя откри, че Фаръл вече беше отключил бюрото на секретарката си, но шкафовете с папките бяха все още затворени. Един бърз оглед на бюрото не разкри нищо друго, освен канцеларски материали и едно чекмедже, пълно с несекретни папки за дейността на „Хаскъл“. Нямахте нищо за Банкрофт.

— По дяволите! — изруга тя под носа си, гледайки през вратата, която свързваше секретарския офис с кабинета на Фаръл. Той стоеше прав и се взираше в компютъра на масичката зад бюрото. Без съмнение проверяваше отчетите за продукцията на „Хаскъл“.

Като се изтегли още по-назад на стола си, Джоана можа да погледне бюрото отпред. Ключовете му висяха от средното чекмедже. Ключовете за папките му би трябвало да бъдат или на тази връзка, или в едно от чекмеджетата на бюрото му.

— Добро утро — поздрави Филис, влизайки в кабинета след Мередит. — Как прекара уикенда? — попита тя и прехапа устните си, почувствала се неудобно от въпроса си.

Очевидно беше чула за юмручния бой в събота, помисли си Мередит, но в този момент това изобщо не я вълнуваше. Чувстваше се невероятно жизнена и щастлива.

— Ти как мислиш, че съм прекарала?

— Точна дума ли е *вълнуващо*? — опита се да се усмихне Филис. Спомни си как се бяха любили с Мат, нещата, които ѝ беше нашепвал и правил с нея, и по цялото ѝ тяло се разля приятна топлина.

— Бих казала, че е много подходяща дума — отвърна тя. С усилие прогони спомена за уикенда. Трябваше да се концентрира върху работата, която ѝ предстоеше, преди да види Мат отново вечерта. — Търсил ли ме е някой по телефона тази сутрин?

— Нолан Уайлдър. Настоява да му се обадиш веднага щом дойдеш.

Мередит се вледени. Нолан Уайлдър беше председателят на Борда на директорите. Без съмнение щеше да ѝ иска обяснение за случилото се в събота вечер. Това ѝ се стори като акт на изумително нахалство, при положение, че неговият развод беше невероятно противен и се беше проточил цели две години из залите на съда.

— Свържи ме с него, моля те.

След минута Филис позвъни.

— Уайлдър е на линия.

Мередит се овладя, вдигна слушалката и каза с приветлив, но твърд глас:

— Добро утро, Нолан. Какво има?

— Това е, което аз щях да те попитам — отговори той със студения си, ироничен тон, който ползваше по време на заседанията и който Мередит особено ненавиждаше. — През целия уикенд ми се обаждаха членове на Борда и искаха обяснения за скандала в събота вечер. Не би трябвало да ти напомням, Мередит, че имиджът на „Банкрофт“ е основание за неговия успех.

— И не е необходимо — отбеляза тя, като се опитваше да говори като човек, който по-скоро се забавлява, отколкото сърди. — Това е... — замълча, тъй като Филис се втурна вътре с ужасено лице.

— Спешно се обажда Макинтайър от Ню Орлийнс, на втора линия!

— Не затваряй, Нолан — помоли Мередит, — обаждат ми се по спешност.

Още докато вдигаше телефона, я обзе неясна тревога. Гласът на Макинтайър беше напрегнат.

— Поредно телефонно обаждане за бомба, Мередит. Позвънили са в полицията преди няколко минути. Човекът казал, че бомбата ще се взриви след шест часа. Наредих да се опразни магазинът, а отрядът за обезвреждане на бомби е на път към нас. Следваме обичайната процедура за евакуация, точно както направихме миналия път. Смятам, че се обажда същият смахнат.

— Вероятно е така — съгласи се тя, като се опитваше да запази присъствие на духа. — Веднага щом като можете отново да влезете вътре, започни да правиш списък на всички, които биха имали някаква причина да ни подлагат на това. Притежава ли твоят началник на сигурността списък на задържаните за кражби в магазина? И нека кредитният ти инспектор да даде списъка с имената на всички, на които е отказан кредит през последните шест месеца. Марк Брейдън, който оглавява нашия отдел по сигурността, ще долети със самолета утре, за да съдейства на вашите хора. А сега изчезвай оттам — да не би да се окаже, че не се е обадил смахнат.

— Добре — съгласи се той неохотно.

— Обади ми се от мястото, където решиш да отидеш, и ми дай телефонния си номер, за да държим връзка.

— Разбрах, Мередит, наистина съжалявам. Не зная защо този магазин изведнъж се превърна в мишена. Уверявам те, че се изкривяваме да угаждаме на клиентите.

— Адам — прекъсна го тя, — изчезвай от този магазин!

— Добре.

Мередит превключи на другата линия, на която беше оставила Уайлдър да чака.

— Нолан, сега нямам време да говоря за заседание на Борда. В Ню Орлийнс току-що са получили поредна бомбена заплаха.

— Това ще се отрази ужасно на печалбите за Коледа — коментира той ядосано. — Дръж ме в течение, Мередит, знаеш къде да ме намериш.

Тя измърмори някакво обещание и след това започна да действа. Погледна секретарката си, която притеснено стоеше на вратата, и ѝ нареди:

— Накарай да съобщят за тревога. Задържай всички мои разговори, освен ако не са крайно спешни, а ако са, свържи ме в конферентната зала.

Когато Филис излезе, Мередит се изправи и започна нервно да крачи, като си повтаряше, че няма нищо страшно, че това е само фалшива тревога.

Вероятността в Ню Орлийнс да избухне бомба и да нарани невинни хора беше повече, отколкото можеше да понесе. Мисълта, че бомбата може да се взриви, след като магазинът се изпразни, беше по-малко ужасяваща, но не по-малко болезнена. Като всички магазини от веригата „Банкрофт“ този в Ню Орлийнс беше красив. Мередит си представи как прекрасната фасада с блестящи на слънцето колони експлодира и потрепери. „Няма истинска бомба — повтаряше си тя, — това е фалшива тревога.“ Фалшива тревога, която щеше да излезе на магазина скъпо и прескъпо, причинявайки огромни загуби от коледните приходи.

Служителите прииждаха от всички етажи на магазина и се събираха в конферентната зала. Само Марк Брейдън, съгласно установената процедура, дойде направо в нейния кабинет.

— Какво става, Мередит?

Научил за ситуацията, той кимна с глава и заяви:

— Потеглям със самолета след няколко часа. Имаме добър специалист по охраната в този магазин. Заедно с полицията може би ще успеем да открием някаква следа.

Атмосферата в препълнената зала тегнеше от напрежение и любопитство. Вместо да седне, Мередит застана в средата на помещението, откъдето можеха да я виждат и чуват добре.

— Обади се за нова бомбена заплаха в Ню Орлийнс — започна тя. — Отрядът по обезвреждане е на път. Тъй като това е вторият опит, ще бъдем атакувани от пресата. Никой... никой — подчерта — не трябва да дава изявления. Отнасяйте всички запитвания от медиите към „Връзки с обществеността“ — погледна директора на същия отдел и продължи: — Бен, с теб можем да изготвим едно изявление след тази среща и... — прекъсна тя, тъй като телефонът върху заседателната маса иззвъня. — Извинете — вдигна Мередит слушалката.

Гласът на директора на магазина в Далас звучеше страшно:

— Имаме бомбен атентат, Мередит! Обадилият се в полицията казал, че бомбата ще избухне след шест часа. Подразделението е на път и освобождаваме магазина — тя машинално му даде същите нареждания, които беше дала на директора в Ню Орлийнс. За момент не можеше дори да разсъждава, после погледна събралите се.

— Още една заплаха за бомба — магазинът в Далас. В момента го освобождават. Съобщено е било на полицията по същия начин, както в Ню Орлийнс и отново, че бомбата ще избухне след шест часа.

От всички страни се разнесоха възклицания и ядни ругатни, после утихнаха при поредното извънпяване на телефона. Сърцето на Мередит замря, но тя се пресегна и вдигна слушалката.

— Госпожице Банкрофт — чу се разтревоженият глас на полицаия, — обажда се капитан Матисън от Първи участък. Току-що получихме анонимно обаждане по телефона от мъж, който твърди, че във вашия магазин е била поставена бомба, която е заредена да избухне след шест часа.

— Не затваряйте — поръча Мередит, вече не на себе си, погледна Марк Брейдън и му подаде слушалката. — Марк — каза тя и машинално приложи процедурата за магазина в Чикаго, прехвърляйки нещата в негови ръце. — Матисън е.

Парализирана от яд и болка, тя изчакваше, докато Марк задаваше въпроси на капитана, когото добре познаваше.

След като Брейдън затвори, той се обърна към смълчаната група в конферентната зала.

— Дами и господа — произнесе с глас, напрегнат от яд, — получило се е съобщение за поставена бомба и в нашия магазин. Прилагаме същите правила както при пожар. Знаете какво да правите и кажете на хората си. Необходимо е всички да излязат отгук. Ако се чувстваш паникьосан, Гордън — подхвърли той, като погледна към вицепрезидента на Мередит, който беше започнал да мърмори обезумял, — запази го за себе си, докато подчинените напуснат сградата! — хвърли бърз поглед към останалите в залата. Хората изглеждаха притеснени, но се владееха. Кимна учтиво и вече излизайки, даде инструкции на своите подчинени да ръководят евакуацията.

— В случай, че не ползвате пейджърите — извика той след тях, — не забравяйте да ги вземете, като напускате сградата.

Десет минути след това Мередит беше единствената, останала на етажа на ръководството. Стоеше до прозореца, слушаше виенето на сирените и гледаше как прииждат все повече и повече пожарни и специални коли за обезвреждане по Мичиган Авеню, за да се присъединят към вече пристигналите там. От четиринадесетия етаж тя наблюдаваше полицията, която образуваше кордон около магазина, и клиентите, които на тълпи излизаха навън. Топката, която притискаше гърдите ѝ отвътре, нарасна, така че тя едва си поемаше дъх. Въпреки че беше наредила на управителите на другите магазини да се евакуират, тя самата нямаше намерение да напуска кабинета си, докато не станеше наложително. Този магазин живееше и дишаше за нея, беше нейно наследство и бъдеще. Нямаше да го изостави и да бъде изкарана навън, докато специализираният отряд не поискаше това от нея. Нито за миг не вярваше, че има поставена бомба, в който и да е от магазините, но дори да бяха само заплахи, загубите за компанията щяха да са огромни. Четиридесет процента от годишните продажби на „Банкрофт“ зависеха от коледния сезон.

— Всичко ще бъде добре — изрече тя на глас. Обърна гръб на прозореца и вниманието ѝ беше привлечено от екраните на двата компютъра. В момента те отразяваха актуализирането на данните от продажбите във Финикс и Палм Бийч, Мередит извика на екрана сведенията за магазина във Финикс към същата дата на миналата година, за да може да направи сравнението. И двата магазина вървяха по-добре, отколкото преди. Опита се да се поуспокои от този факт. Тогава изведнъж ѝ мина през ума, че може би близо до Мат има радио и той щеше да чуе какво става. За да не се безпокои, тя вдигна телефона и му се обади.

Когато разбра какво се случва, той направо обезумя.

— Изчезвай от тоя магазин, Мередит! — заповяда ѝ. — Сериозно ти говоря, затваряй телефона и, по дяволите, се махни оттам!

— Няма — отвърна тя мило, усмихвайки се на безапелационния му разтревожен тон. Той я обичаше и тя се опиваше от гласа му, независимо дали я наричаше „любима“, или издаваше заповеди.

— Това е шега, Мат, точно като тази преди няколко седмици.

— Ако не напуснеш това здание — предупреди той, — ще дойда там и сам ще те изведа.

— Не мога — заяви му твърдо. — Аз съм като капитан на кораб. Няма да напусна, докато не разбера, че всички останали са излезли живи и здрави оттук — замълча, докато той изразяваше мнението си с една дълга и красноречива ругатня. — Не ми давай нареждания, които сам не би изпълнил — посъветва го с усмивка. — След по-малко от половин час трябва да сме опразнили сградата. Тогава и аз ще изляза.

Мат въздъхна тежко, но престана да я убеждава, тъй като беше безполезно. А и не можеше да се добере до нея, за по-малко от тридесет минути.

— Добре — съгласи се той, — но ще ми се обадиш, щом като излезеш навън. И без това ще полудея, докато чакам.

— Ще ти се обадя — обеща тя и добави: — Баща ми е оставил мобифона си в бюрото. Искаш ли номера, за да ми позвъниш, ако започнеш твърде много да се безпокоиш?

— Права си. Дай ми номера.

След като тя му го продиктува и затвори, Мат започна да крачи, твърде възбуден, за да седи на едно място и да чака безпомощен. Прекара ръка през косата си и отиде до прозореца, опитвайки се безуспешно да съзре покрива на нейното здание през лабиринта от небостъргачи. По природа Мередит беше предпазлива и той просто не можеше да повярва, че тя настояваше да остане в оня проклет магазин. Тогава му хрумна, че ако имаше радио, може би щеше да бъде в течение на това, което ставаше през дванадесет блока от него, както и в другите магазини на Мередит. Сети се, че Том Андерсън имаше радио.

Обърна се и се запъти към секретарския офис.

— Ще бъда при Том Андерсън — каза той на Джоана, — вътрешен 4114. Ако Мередит Банкрофт се обади, искам да ме свържеш с нея. Спешно е — предупреди я той, съжالياвайки, че Елинър Стърн не беше на работа.

— Добре, господине — отговори тя.

Мат не забеляза враждебността в тона ѝ. Беше твърде обезпокоен за Мередит, за да забележи една секретарка, беше твърде обсебен от тревогите си, за да вземе ключовете от бюрото със себе си.

Джоана изчака, докато се затворят вратите на асансьора, след това се обърна и погледна към бюрото му. Златният му ключодържател

все още висеше на средното чекмедже. Третият ключ, с който опита, успя да отключи шкафа. Папката за Мередит Банкрофт беше старателно надписана и подредена на подходящо място под буквата „Б“. С потни от вълнение длани Джоана извади папката и я отвори. В нея бяха стенографските записки, чийто текст все още не беше дешифриран, както и едно споразумение от две страници, подписано от Мередит Банкрофт. Прочитайки условията на това споразумение, Джоана изкриви устата си в злобна усмивка. Същият мъж, когото списание „Космополитън“ определяше като един от десетте най-известни ергени на страната — този, който излизаше с филмови звезди и известни фотомодели и по когото жените въздишаха, — този същият мъж трябваше да плати на собствената си съпруга пет милиона долара само за да се среща с него четири вечери в седмицата в продължение на единадесет седмици. Трябваше също да ѝ продаде някаква земя в Хюстън, която тя очевидно искаше...

— Нужно ми е радио — заяви Мат направо, като влетя в кабинета на Том Андерсън. Видя го на прозореца и веднага го включи. — Подразделението за обезвреждане на бомбата се струпва около „Банкрофт“. Евакуирали са цели три магазина — съобщи той несвързано. Беше обядвал с Том миналия вторник след бурната среща с Мередит и му беше разказал всичко, което беше довело до това. Сега погледна разстроен приятеля си и добави: — Мередит няма да излезе от магазина!

Том се наклони със стола си напред.

— Господи! Защо?

Мат се свърза с Мередит от кабинета на Том и разбра, че най-после е напуснала сградата. Все още говореше с нея, когато в новините по радиото съобщиха, че току-що в Ню Орлийнс е била открита бомба в клона на „Банкрофт и компания“ и че сапърорите се опитват да я обезвредят. Мат беше този, който ѝ съобщи новината. Един час след това беше открита друга бомба в магазина в Далас, а третата беше намерена в отдела за детски играчки на магазина в Чикаго.

ГЛАВА 50

С ръка на желязната порта, Филип стоеше и гледаше живописната малка вила, в която Каролин Едуардс Банкрофт живееше вече тридесет години. Кацнала високо горе на скалист хълм, тя беше с изглед към искрящото пристанище в подножието, където корабът му беше акостирал рано тази сутрин. Цветя растяха в грижливо поддържани лехи и се къпеха в слънчевата светлина на късния следобед. Красота и спокойствие лъхаха от това място. В един момент той се запита би ли могла неговата бивша съпруга и филмова звезда да бъде щастлива точно тук — в това относително усамотено кътче.

Къщата ѝ беше подарена от Доминик Артуро, италианеца, с когото беше имала връзка, преди да се оженят. Предполагаше, че Каролин е разпределила всеки цент, получен съгласно бракоразводното решение, в противен случай не би могла да си позволи да живее сама тук. Големият пакет акции, който тя притежаваше в „Банкрофт и компания“, ѝ носеше дивиденди, но на нея ѝ беше забранено да го продава или прехвърля на когото и да било, освен на него самия. Освен това всичко, което можеше да направи със своя пакет, беше да упражни правото си на глас чрез своите дялове и тя винаги гласуваше според препоръките от Борда на директорите.

Филип свали ръката си от черната желязна врата. Не беше възнамерявал да дойде тук, докато оная глупава жена от капитанската маса не го беше попитала ще посети ли бившата си съпруга. Освен това вече беше на възраст и не знаеше колко още му остава... Май не беше лоша идеята да се помири с жената, която някога беше обичал. Беше прелюбодейка и я беше наказал, като я държеше настрана от собствената ѝ дъщеря. Навремето това му изглеждаше справедливо, но сега, когато беше изправен пред смъртта, изглеждаше малко... зловещо. Може би.

Реши да не влиза в двора и да не чука на вратата. Знаеше колко суетна беше и че нейното самочувствие ще бъде силно накърнено, ако разбере, че той е видял как живее. В случаите, когато се беше сещал за

Каролин през последните три десетилетия, винаги си беше представял, че изглежда красива и че участва в същия социален водовъртеж, в който обожаваше да се движи преди женитбата им. Но жената, която обитаваше това място, със сигурност се беше превърнала в отшелник, без да има какво друго да прави, освен да се залъгва със съзерцаване на пристигащите кораби или с пазаруване в близкото селце.

Отпуснал рамене от странно отчаяние за отколешни мечти и разбит живот, Филип пристъпи към тясната пътечка, която се виеше по хълма надолу към пристанището.

— Изминал си толкова път само за да си обърнеш гърба ли, Филип? — чу един незабравим глас.

Извърна глава и видя Каролин, застанала неподвижно под едно дърво, с кошница цветя.

Тръгна към него с грациозна походка. Русата ѝ коса беше скрита под селска кърпа, която определено ѝ отиваше, и не носеше никакъв грим. Когато се приближи, Филип видя колко е остаряла, но по някакъв начин изглеждаше по-хубава. Неспокойствието беше изчезнало от лицето ѝ. Сега то беше спокойно и ведро, каквото никога не го беше виждал на младини. Странно, сега тя му напомняше Мередит повече, отколкото когато беше на възрастта на дъщеря им. И все още имаше фантастични крака.

Погледна я втренчено и сърцето му заби малко по-силно. Не можа да се сети какво да каже и това го накара да се чувства неловко.

— Изглеждаш по-възрастна — изтърси той без заобикалки.

Отговори му с лек незлоблив смях.

— Колко мило от твоя страна.

— Така се случи, че попаднах на това място — той кимна към кораба си в пристанището. В следващия миг разбра колко нелепо звучаха думите му и мислено я наруга, защото явно се забавляваше с неговото объркване.

— Какво те накара да се отдалечиш от магазина? — попита тя, като сложи ръка на портата, но не я отвори.

— Взех си отпуска. Имам проблеми със сърцето.

— Зная, че си бил болен. Все още чета чикагски вестници.

— Мога ли да вляза? — попита Филип и изведнъж си спомни, че като нея винаги беше имало мъже. — Или очакваш някого? — добави саркастично.

— Когато всичко и всеки друг на света е променен — отбеляза тя сухо, — само ти си оставаш същият — ревнив и мнителен както винаги — отвори вратата и той я последва по пътеката, като вече съжаляваше, че беше дошъл.

Подовата настилка на вилата беше от камък, покрита с килим в светли тонове, и украсена с огромни саксии с цветя от нейната градина. Покани го да седне в малката стая, която служеше за всекидневна и хол.

— Ще пийнеш ли нещо? — той кимна, но вместо да седне, се приближи до големия прозорец, който гледаше към пристанището. Остана там, докато не се принуди да се обърне и поеме чашата вино, която Каролин му подаде.

— Как се справяш? — попита я той неуверено.

— Много добре, благодаря.

— Изненадан съм, че Артуро не е могъл да ти осигури нещо по-добро от това. Домът ти е малко по-голям от бунгало — тя не отговори и това го предизвика да спомене последния ѝ любовник, заради когото се бяха развели.

— Спиърсън никога не е постигал нищо съществено, беше ли ти известно това, Каролин? Той все още си изкарва прехраната с дресура на коне и уроци по езда.

Невероятно, но тя се усмихна на думите му, обърна се и си наля чаша вино. Мълчаливо отпи глътка, а големите ѝ сини очи го изучаваха. Хванат натясно, Филип се чувстваше глупаво и я загледа втренчено.

— Разбира се, че си все същият — отбеляза тя тихо след дълго мълчание. — Навярно ще изброиш поне дузина мои въображаеми изневери. Явно все още те безпокоят след цели тридесет години...

Филип въздъхна.

— Съжалявам. Не зная защо се нахвърлих така срещу тебе. Това, което правиш, не е моя работа.

Усмихна му се по същия искрен и добросърдечен начин, който го притесняваше.

— Нахвърли се върху мене — отвърна тя, — защото все още не си наясно с истината, нали?

— Коя истина?

— Денис Спийърсън не разби нашия брак, Филип, нито пък Доминик. Ти го направи — очите му засвяткаха сърдито и тя поклати глава: — Не можеше да не го направиш. Ти си като малко момче, което до смърт се страхува да не би някой да му вземе нещо или отнеме някого и което не може да понесе страха и несигурността, че това може да се случи. Ти взимаш нещата в свои ръце и го *предизвикваш* — така че после да превъзмогваш болката от случилото се. Започваш, като поставяш ограничения на хората, които обичаш — ограничения, които те не могат да понасят, и когато накрая нарушат дори едно, се чувстваш предаден и побесняваш. Тогава си отмъщаваш на тях — на същите хора, които си принудил да те наранят. И тъй като всъщност не си момченце, а голям човек с много пари и власт, отмъщението ти срещу въображаемите нарушители е ужасно. Баща ти постъпи по същия начин и с тебе.

— Откъде измъкна тая психологическа трактовка? От някой тип, с когото си имала връзка ли? — попита той.

— Просто прочетох много книги, за да се опитам да те разбера що за човек си — отговори тя и сведе очи.

— И искаш да повярвам, че това се е случило с нашия брак? Че ти си била невинна, а аз съм бил неразумно ревнив и властен?

— Ще се радвам да ти разкажа цялата истина, ако смяташ, че си достатъчно здрав, за да я чуеш.

Филип се намръщи, раздразнен от непоклатимото ѝ спокойствие и миловидната ѝ усмивка. На двадесет беше чаровна, на петдесет имаше леки бръчици около очите и няколко по челото. Лицето ѝ изразяваше характер и това я правеше по-привлекателна. И доста обезоръжаваща.

— Опитай се да кажеш истината — предложи ѝ той.

— Добре — отвърна и се приближи до него. — Нека видим дали вече си достатъчно пораснал и поумнял, за да повярваш, когато чуеш. Имам чувството, че ще разбереш.

Филип беше решил за себе си противното.

— Защо е всичко това?

— Защото — отговори тя, като се облегна на прозореца — ще разбереш, че няма да спечеля или загубя абсолютно нищо, като ти кажа истината, нали?

— Предполагам, че си права?

— Тогава ето истината — започна тя спокойно. — Когато се срещнахме, бях напълно заслепена от тебе. Ти не беше холивудски глупак, не беше като нито един от мъжете, които бях познавала дотогава. Притежаваше възпитание, класа и стил. Влюбих се в тебе на втората ни среща, Филип — изненада и недоверие преминаха през лицето му, но тя решително продължи нататък: — Толкова бях влюбена и изпълнена с несигурност и чувство за малоценност, че от страх да не направя някоя грешка едва можех да дишам, когато бяхме заедно. Вместо да ти разкрия истината за моя произход и за мъжете, с които бях спала, аз ти разказах същата история, която студиото беше сътворило за мене и произхода ми. Излъгах те, че съм отраснала в дом за сираци и че съм имала само една любовна връзка.

След като той замълча, тя си пое дъх и продължи:

— Истината е, че майка ми е била курва, която не е имала представа кой е баща ми, и че аз избягах, когато бях на петнадесет години. Отидох с автобус до Лос Анжелос и получих работа в евтин ресторант, където ме откри един човек, който работеше като куриер за филмова компания. Прослушаха ме. Не можех да играя, но бях фотогенична, така че ме назначиха в някаква модна агенция и започнах да си изкарвам хляба с реклами за списанията. Междувременно се записах в театрална школа и получих някои малки роли във филми, след като ме прослушваха, разбира се, в нечие легло. После получих някои по-добри роли. И тогава те срещнах.

Той повдигна рамене и отбеляза:

— Всичко ми е известно, Каролин. Бях разузнал нещата около тебе близо година преди да подам молба за развод. Не ми казваш нищо ново.

— Още не съм ти казала истината. По времето, когато те срещнах, бях придобила някаква гордост и увереност и повече не лягах с мъжете само защото бях отчаяна или твърде слаба, за да кажа „не“.

— Правеше го, защото ти харесваше! И не с един, а със стотици!

— Не стотици — поправи го тя с тъжна усмивка, — но с много мъже. Беше просто... просто нещо, което и ти правиш. Беше част от бизнеса, като ръкуването между мъжете.

Той измърмори презрително, но тя не му обърна внимание.

— И тогава те срещнах и се влюбих, и за пръв път в живота си се засрамах от това, което бях и което бях правила. Разбира се, това беше

безнадеждно начинание.

— Безнадеждно — съгласи се той веднага.

Очите ѝ бяха мили, гласът ѝ — пропит с искреност.

— Прав си. Но каквото можех да направя, *направих* — опитах се поне да променя настоящето. Филип, нито един друг мъж, освен тебе не ме е докосвал от деня, в който те срещнах.

— Не ти вярвам.

Каролин само се усмихна и поклати глава.

— Трябва да ми повярваш, защото ти вече се съгласи, че аз нищо не печеля и нищо не губя, за да те лъжа. Каква причина бих могла да имам, за да скромнича така? Това е тъжната истина — продължи. — Аз всъщност си помислих, че можех да изкупя миналото си, като запазя чисто настоящето си. Мередит е твоя дъщеря, Филип. Зная, ти смяташе, че тя е или от Доминик, или от Денис Спиърсън, но уроците по езда са всичко, което ми е дал Денис. Исках хората от твоя кръг да ме приемат — а всички жени от обкръжението ти знаеха да яздят, — затова изчезвах, за да взимам уроци при Спиърсън.

— Това е лъжата, която твърдеше тогава.

— Не, любов моя — каза тя, без да се замисля. — Това беше голата истина. Не претендирам, че не съм имала нищо общо с Доминик Артуро, преди да те срещна. Той ми даде тази къща като начин да изкупи оня глупав пиянски номер, който ти го хвана да разиграва с мене.

— Не беше номер! — изсъска Филип. — Той беше в нашето легло, когато се върнах един ден по-рано от командировка.

— Аз не бях с него в леглото! — отвърна тя.

— Не ти вярвам — настояваше той. — Изчезваше и при Спиърсън, когато къщата беше пълна с гости, и всички шушукаха за твоето отсъствие.

За негова изненада тя се изсмя на това — тъжен, горчив смях — и продължи:

— Не е ли ирония на съдбата, че никога не ме хвана в лъжите за миналото ми? Всички повярваха на приказката, че съм била сираче, и любовните връзки, които наистина бях имала, преди да се оженим, никога не излязоха наяве — поклати глава и гъстата ѝ коса проблесна на залязващото слънце. — Спасих се, когато бях виновна, но когато

наистина бях невинна, ти непрекъснато ме обвиняваше. Това справедливо ли е, как мислиш?

Филип беше занемял, неспособен да ѝ повярва, неспособен и напълно да се съмнява в нея. Потресе го не толкова това, което му беше разказала за своята невинност, а нейното *отношение* към събитията в живота ѝ. Бе приела съдбата си без следа от озлобление, с откровеност и честност, които се четяха в тия нейни очи.

— Знаеш ли защо се омъжих за тебе, Филип?

— Предполагам, искаше финансова сигурност и социален престиж, които можех да ти предложа.

— Подценяваш се. Вече ти казах, че бях заслепена от това как изглеждаше и от възпитанието ти, бях влюбена в тебе, но никога нямаше да се омъжа за тебе, ако нямаше още едно важно нещо.

— Какво беше то? — попита Филип неочаквано за самия себе си.

— Вярвах — призна тя сериозно, — наистина вярвах, че аз също притежавам нещо, което можех да ти предложа, нещо, от което ти се нуждаеше. Знаеш ли какво беше то?

— Не мога да си представя.

— Мислех си, че бих могла да те науча да се смееш и да се наслаждаваш на живота.

Настъпи мълчание. После тя го погледна през гъстите си мигли и със закачлива нотка в гласа си го попита:

— Научи ли се някога да се смееш, любими?

— Не ме наричай така! — извика Филип, но гърдите му се изпълниха с вълнение, каквото не искаше да изпита и каквото не беше изпитвал от десетки години. Остави празната си чаша на масата и заяви: — Трябва да тръгвам.

Тя кимна.

— Съжалението е ужасен товар. Колкото по-скоро избягаш оттук, толкова по-скоро ще можеш да се убедиш, че всъщност си бил прав преди тридесет години. Но ако останеш, кой знае какво би се случило?

— Нищо не би се случило! — отсече той, имайки предвид да легне с нея, и напълно стъписан от факта, че тази мисъл би могла да му хрумне.

— Довиждане — каза тя тихо. — Бих те помолила да предадеш моята любов на Мередит, но няма да го направиш, нали?

— Не.

— Тя не се нуждае от нея — отбеляза Каролин с мила усмивка. — От всичко, което съм прочела за нея, тя е забележителна. И — добави гордо — дали ти харесва или не, у нея има частица от мене. Тя *знае* как да се смее.

Филип я погледна объркан.

— Какво искаш да кажеш с това, че нещо си прочела за нея? За какво говориш?

Каролин посочи с глава купчината чикагски вестници и с гърлен глас продължи:

— Имах предвид начина, по който се оправя: омъжена за Матю Фаръл и сгодена за Паркър Рейнолдс.

— Откъде, по дяволите, знаеш за това? — избухна Филип с изстинало и преbledняло лице.

— Пише го навсякъде — започна тя, но после замълча, като видя как той отиде до купчината вестници и ги сграбчи. Цялото му тяло като че ли се тресеше от ярост, докато поглъщаше новините за ареста на Станислав Спичалски, после впи обезумял поглед в снимките на Мередит, Мат и Паркър, поместени на първата страница. Хвърли вестника долу и взе следващия, който съдържаше извадки от съвместната пресконференция на тримата и снимка на Фаръл, който ѝ се усмихваше. Друг вестник беше отворен на статия за заплахата от бомба в магазина в Ню Орлийнс.

— Преди единадесет години той ме предупреди какво ще направи — каза Филип шепнешком по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Предупреди ме *и го направи!* — вдигна поглед към Каролин, а очите му свирепо блестяха. — Къде е най-близкият телефон?

ГЛАВА 51

Мат крачеше изнервен във фоайето на апартамента си, когато Мередит най-сетне пристигна в седем часа вечерта, с тридесет минути закъснение. Той отвори широко вратата, придърпа я вътре и сърдито заяви:

— По дяволите, ако ще закъсняваш и ако ще има бомби навсякъде, обаждай ми се да ми кажеш, че си добре! — миг след това съжали за избухването си.

Тя изглеждаше толкова изтощена.

— Съжалявам. Не смятах, че си си въобразил какво ли не.

— Очевидно, че въображението ми преиграва, щом като се отнася до тебе — каза Мат сухо и я поведе навътре в апартамента и нагоре по стъпалата, към хола. Това беше най-уютното място, и гледката от ъгловите прозорци беше прекрасна.

— Прекарах повече време от днешния следобед в полицейския участък — обясни Мередит, като седна на кожения диван. — Опитах се да им дам всякаква информация, която можех и която би им помогнала да открият кой е поставил бомбата в магазина. Когато се отбих вкъщи да се преоблека и да дойда тук, се обади Паркър и говорихме почти половин час по телефона.

Тя се замисли, припомняйки си телефонния разговор с бившия си годеник. Нито единият, нито другият беше повдигнал въпроса за това, че той беше прекарал нощта при Лиза. Паркър не беше лъжец или това, че съзнателно пропусна да ѝ предложи някакво обяснение, беше мълчаливо потвърждение на факта, че нощта не е била платонична. Мередит изпита странно чувство, като си ги представи заедно — странно и някак си спокойно и насърчително, защото обичаше и двамата.

Преди да затвори, той ѝ беше пожелал щастие, но беше изразил съмнение в бъдещото ѝ щастие с Мат. За него беше говорил малко, но бе споменал, че съжалявал за боя с него. И бе добавил:

— Единственото нещо, за което съжалявам повече, е, че пропуснах удара си.

Останалата част от разговора им беше за бизнес и тя не беше нито приятна, нито окуражителна.

— Съжалявам, ако изглеждам твърде отнесена — извинително произнесе Мередит. — Беше невероятен ден, отначало докрай.

— Искаш ли да говориш за това?

Тя го погледна, изненадана от спокойствието и сигурността, които се излъчваха от него. Беше облечен в обикновени тъмни панталони и бяла риза с навити до лакътя ръкави. И всяка една от неговите изваяни черти отразяваше усещането за неоспорима власт и сила.

Изведнъж тя си помисли с усмивка, че в леглото можеше да накара този горд, властен мъж да стене от страст и желание към нея. Харесваше ѝ, че беше така. Обичаше го. Обичаше Матю Фаръл. Въпросът му я върна към по-малко приятни мисли.

— Ти май забрави, че ми разказваше за тоя ден?

— Чувствам се виновна, когато те натоварвам с моите грижи и работи — отговори Мередит, въпреки че жадуваше да чуе неговото мнение и може би насърчение.

С определено чувствен израз на лицето си Мат заяви:

— Това, че ти ме натовари отново, е малка фантазия, която ме държа буден до зори... — блясъкът в очите при спомена за изживяното заедно му бе достатъчен и той се усмихна. После сериозно добави: — Нека чуем как мина твоят ден.

Тя с усилие се отърси от чувствената магия на неговото въображение.

— Всъщност лесно може да се обобщи — каза, подвиг крака под себе си и се извърна към него. — Последно по ред, но не и по значение, е, че днес следобед акциите ни паднаха с три пункта.

— Ще се покачат отново, само да отшуми историята с бомбата.

Мередит кимна и продължи:

— Днес сутринта се обади председателят на Борда. Искат да дам обяснение за боя в събота вечер. Говорех с него, когато позвъниха и съобщиха за първата бомба, така че не довършихме разговора си.

— Бомбените заплахи ще отвлекат вниманието им за известно време.

— Предполагам, че след всеки облак наистина има светкавица.

— Какво друго те безпокои?

— Бих искала да разполагам с малко повече време, за да уредя въпроса с финансите за откупуването на земята в Хюстън от тебе. Паркър е уредил да получим заем от друг кредитор, тъй като неговата банка не може да ни кредитира. Днес, след като чули за бомбата, му се обадили и се отказали от сделката. Трябвало да изчакат няколко месеца и да видят как ще се развият нещата с „Банкрофт“.

— Много мило от страна на Рейнолдс да ти съобщи всичко това точно днес — отбеляза Мат с унищожителен сарказъм.

— Той се обади, за да се извини за случилото се в събота. Освен това, тъй като утре имахме уговорена среща да обсъждаме условията за заема с новия кредитор, Паркър трябваше да ме уведоми, че новият заемодател е отменил срещата — силен пиукащ сигнал от пейджъра й я принуди да замълчи. Тя се пресегна за чантата си, която беше оставила долу до канапето. Извади пейджъра и като видя изписаното съобщение, изстена, отметна глава и затвори очи.

— Само това ми липсваше!

— Какво им?

— Баща ми е — въздъхна тя. — Иска да му се обадя, а сега в Италия е два или три часът посред нощ. Или се обажда просто да ме чуе, или пък най-накрая е видял вестника. Мога ли да се обадя от твоя телефон?

Филип беше на летището в Рим. Когато гласът му прокънтя в слушалката, Мат изруга, а Мередит потрепери.

— Какви, по дяволите, ги вършиш? — изкрещя той, щом като го свързаха.

— Успокой се, моля те — започна тя, но нищо не бе в състояние да го спре.

— Да не си си изгубила ума! Оставям те сама за две седмици и твоята физиономия се появява навсякъде по вестниците до тая на онова копеле, а след това и бомбени заплахи...

Като не обърна внимание на коментара му за Мат, Мередит се опита да го успокои относно истинската неприятност.

— Не се притеснявай — молеше го тя. — И трите бомби бяха открити и обезвредени...

— *Три!* — изрева той. — Три бомби ли? За какво говориш?

— А *ти* за какво говориш? — попита тя, но твърде късно.

— Имах предвид фалшивата тревога в Ню Орлийнс — отвърна й.

— Три бомби ли са били открити? Кога? Къде?

— Днес. В Ню Орлийнс, Далас и тук.

— Какво стана с продажбите ни?

— Случи се неизбежното. Трябваше да затворим днес, но утре ще наваксаме. Вече работя по една идея за специална продажба. От рекламата искат да я нарекат „бомбастична продажба“ вместо изгоряла — опита тя да се пошегува.

— Какво стана с акциите ни?

— Паднаха с три пункта днес при затварянето.

— Ами Фаръл? — гласът му бе задавен от ярост. — Какво става с него? По дяволите, стой далече от този тип! Никакви пресконференции повече — нищо!

Говореше толкова високо, че младият мъж добре го чуваше. Мередит го погледна безпомощно, но вместо да я окуражи поне с усмивка, Мат просто я чакаше да се разбунтува срещу нарежданията на баща си. След като не го направи веднага, той се завъртя, отдалечи се до прозореца и остана с гръб към нея.

— Сега ме слушай — молеше тя баща си, — няма никакъв смисъл да се притесняваш за каквото и да било. Ще си докараш някой нов инфаркт.

— Недей да ми говориш като на безпомощен инвалид! — гласът му ставаше все по-напрегнат. — Чакам отговор за Фаръл.

— Не смятам, че трябва да разискваме това по телефона.

— Престани да го усукваш, по дяволите! — побесня баща й и Мередит усети, че вероятно беше по-добре да приключи с въпроса сега, вместо да се опитва да го отлага, тъй като той все повече се дразнеше от нейните уклончиви отговори.

— Добре — каза тя тихо, — ще се разправяме сега, ако това е, което искаш — замълча, трескаво премисляйки кой щеше да е най-добрият начин да му поднесе нещата. Изглежда, най-разумно беше да започне с това, че беше открила двуличието му отпреди единадесет години. — Разбирам, че ме обичаш и че си постъпил така, както си сметнал, че ще бъде най-добре за мене преди единадесет години... — последва мълчание и тя предпазливо добави: — Говоря за телеграмата,

която си изпратил на Мат, уведомявайки го, че съм абортирала. Зная за нея...

— Къде, по дяволите, си сега? — попита той подозрително.

— В апартамента на Мат.

Гласът му потрепери от ярост и от нещо друго, може би страх? Или паника?

— Идвам си вкъщи. Самолетът ми излита след три часа. Стой далече от него! Не му се доверявай. Ти не познаваш този човек, казвам ти! — като смени темата, Филип добави: — Виж, докато пристигна, дали ще успееш да ни опазиш от банкрутиране.

Затвори телефона. Мередит бавно остави слушалката. После погледна към Мат, който все още стоеше с гръб към нея, като че ли я обвиняваше за нерешителността ѝ.

— Ама че ден беше днешният — изрече тя горчиво. — Предполагам, че се сърдиш, защото не му казах повече за нас.

Без да се обръща, Мат изрече с безизразен глас:

— Не се сърдя, Мередит. Опитвам се да си внуша, че няма да отстъпиш, когато той се върне тук. Че няма да започнеш да се съмняваш в мене и в себе си, или по-лошо — да сложиш на везните това, което трябва да получиш, ако останеш заедно с мене, срещу това, което ще загубиш, ако го направиш?

— За какво говориш? — попита тя и се приближи до него.

— Дни наред се опитвам да отгатна какво ще направи той, когато се върне и разбере, че искам да бъдем заедно.

— Мат, не те разбирам.

— Баща ти ще изиграе своя коз. Ще те изправи пред жесток избор: него или мене; „Банкрофт и компания“, заедно с президентския кабинет — или нищо, ако предпочетеш мене. И аз не съм сигурен — добави с въздишка — кой път ще поемеш.

— Няма да се стигне дотам — увери го, защото искрено вярваше, че с течение на времето би убедила баща си да приеме Мат. — Аз съм всичко, което той има, и ме обича по свой начин — продължи тя, а очите ѝ го умоляваха да не усложнява повече нещата. — И защото наистина ме обича, той ще гърми и треци, а може би и ще ме заплашва, но ще омекне. Много мислих за това, което ни причини. Мат, моля те, просто се постави на негово място. Представи си, че имаш осемнадесетгодишна дъщеря, която си закрилял от всяко

противно нещо в живота. И си представи, че тя срещне много по-голям на години от нея мъж. И че този човек отнеме девствеността ѝ и тя забременее. Какво щеше да изпитваш към него?

След секунда мълчание Мат отговори троснато:

— Щях да го ненавиждам — и точно когато Мередит си мислеше, че е постигнала целта си, той добави: — Но бих намерил някакъв начин да го приема заради нея самата. Сигурен съм, че нямаше да я сломя, като я принуждавам да смята, че той я е изоставил. Нито пък бих опитал да го подкупя да направи точно това.

Мередит преглътна.

— Той опита ли се да направи това?

— Да. В деня, в който те заведох при него?

— А ти как реагира?

Мат впери поглед в големите ѝ разтревожени очи, усмихна се и я прегърна.

— Казах му — прошепна, като впи устни в нейните, — че не трябва да се бърка в живота ни. Но не съвсем с тези думи — измърмори тежко, като целуваше ухото ѝ, докато тя се разтопяваше от удоволствие до него.

Беше вече полунощ, когато я изпрати до колата ѝ. Изтощена от преживяванията през деня и приятно отпусната от любенето с него, Мередит потъна в седалката.

— Сигурна ли си, че си достатъчна будна, за да шофираш? — попита той с ръка на отворената врата.

— Само малко... — отвърна тя и включи двигателя. Отоплението и радиото заработиха веднага.

— В петък вечер правя купон за актьорския състав на „Фантомът на операта“ — съобщи той. — Ще дойдат доста хора, които познаваш. Сестра ми също ще бъде тук, а си мислех да поканя и твоя адвокат. Смятам, че те двамата ще си допаднат.

Като се подвоуми, сякаш се боеше да зададе въпроса си, Мередит го подразни:

— Ако това може да се смята за покана, отговорът ми е „да“.

— Не те моля да дойдеш като гост.

Озадачена и смутена, тя се втренчи в кормилото.

— О...

— Бих искал ти да бъдеш домакинята.

Молеше я за нещо, което всъщност представляваше публично изявление, че те са семейна двойка. Мередит погледна тия негови настоятелни сиви очи и се усмихна безпомощно.

— С официално облекло ли?

— Да, защо?

— Защото — отвърна тя със закачливо пламъче в очите — за една домакиня на вечерта е много важно да бъде подходящо облечена.

Смеейки се, Мат я издърпа от колата, прегърна я и отново я целуна с благодарност и облекчение.

Все още я целуваше, когато по радиото съобщиха, че тялото на Станислав Спизжалски, който е бил арестуван за неправомерно представяне като адвокат и измама на клиенти, включително на Матю Фаръл и Мередит Банкрофт, е било намерено в канавката на пътя извън Белвил, щата Илинойс.

Мередит се отскубна от Мат и шокирана се втренчи в него.

— Чу ли?

— Чух го по-рано днес.

Пълното му безразличие и фактът, че беше пропуснал да спомене за това, ѝ се сториха малко странни. Но изтощението не ѝ позволяваше да разсъждава, а и устата му отново се стремеше към нейната.

ГЛАВА 52

Детективската агенция „Инкуест“, притежавана от „Интеркорп“, беше със седалище във Филаделфия и се оглавяваше от бившия служител на ЦРУ Ричард Олсън. Той чакаше при рецепцията, когато Мат слезе от асансьора в 8.30 часа на следващата сутрин.

— Приятно ми е да те видя, Мат — поздрави Ричард, докато се ръкуваха.

— Ще бъда при тебе след пет минути. Преди да започнем, трябва да се обадя по телефона.

Като затвори вратата на кабинета си, Мат седна зад бюрото си и набра частния номер на президента на голяма чикагска банка.

— Мат е. „Рейнолдс Маркънтайл“ се отказват да отпуснат заем на „Банкрофт“ точно както предпологахме, че ще направят. По същия начин е реагирал и другият кредитор, който са били осигурили за „Банкрофт и компания“.

— Ситуацията е несигурна и кредиторите са притеснени — отбеляза bankerът. — Също така „Рейнолдс“ имат два мегакредита, които са лоши, така че известно време ще търсят пари.

— Зная всичко това — отговори му нетърпеливо. — Това, което не ми е ясно, е дали бомбените заплахи са достатъчни, за да ги принудят да решат, че „Банкрофт и компания“ стават рисковани и трябва да започнат да продават някои от заемите.

— Да опитаме ли?

— Направи го днес — нареди той.

— Същият подход, за който говорихме преди ли? — попита bankerът. — Ще изкупим заемите на „Банкрофт и компания“ от името на „Колиър Тръст“, а ти ще уредиш да се освободим от тях до шестдесет дни.

— Добре.

— Редно ли е да се спомене името „Колиър“ на Рейнолдс? Няма ли да го свърже с тебе?

— Това е моминското име на майка ми — обясни Мат. — Никой няма да направи връзката с мене.

— Ако се преустанови тая работа с бомбената заплаха, без да се нанесат сериозни щети на „Банкрофт и компания“, сделката си заслужава — добави банкерът. — Може би веднъж стабилизирали се, бихме били заинтересовани да задържим кредитите за себе си.

— В такъв случай ще обсъдим условията — съгласи се Фаръл. — Веднъж като сме предложили да изземем кредитите от Рейнолдс, не забравяй да го уведомиш, че тръстът иска да финансира проекта Хюстън също в полза на „Банкрофт“. Накарай го веднага да се обади на Мередит Банкрофт и да й каже това. Искам тя да знае, че средствата са й на разположение.

— Ще го отработим.

След като приключи разговора, помоли Елинър да въведе Ричард Олсън в кабинета му. Напрегнат, изчака Олсън да си свали палтото, но преди да заеме мястото срещу него, Мат зададе въпроса, който най-много го интересуваше:

— Какво знаят в полицията за поставените бомби?

— Не много — отговори той, отключи куфарчето си и извади една папка, която разтвори на скута си. — Направили са някои интересни заключения, и аз също.

— Слушам.

— Като начало, в полицията смятат, че бомбите са били предназначени да бъдат открити, преди да избухнат. Тази постановка се поддържа от факта, че полицията е предупредена много по-рано, а и взривовете са били поставени на такива места, че да бъдат лесно открити. Самите бомби са дело на професионалист. На мнение съм, че нямаме работа с умствено разстроен, който се опитва да си отмъсти за някаква въображаема обида или несправедливост, която е понесъл в магазина на „Банкрофт“. Ако са прави от полицията — а аз смятам, че са, — тогава, който и да е поставил бомбите, очевидно не е имал намерение да навреди на самите магазини или на някого в тях. Ако това е истина, единственият разумен мотив е да се нанесат загуби на магазина, като се сплашат и прогонят клиентите. Разбрах, че вчера продажбите на „Банкрофт и компания“ са намалели из цялата страна и стойността на техните акции значително е паднала. Сега следва въпросът, кой би искал да причини това и защо?

— Не зная — призна Фаръл и се опита да прикрие смущението си. — Вчера по телефона ти казах, че се носи слух за някакво сдружение — освен мене самия, — което прави опит да ги превземе. Който и да е, е започнал тихомълком да изкупува дяловете им. Когато се включих в играта и също започнах да купувам, вдигнах цената на акциите на „Банкрофт“. Предполагам, че това е някаква компания, от която са решили или да ме уплашат с шума около бомбите и риска за печалбите на „Банкрофт“, или просто се опитват да свалят цената на акциите, така че да могат да ги вземат по-евтино.

— Имаш ли някаква представа коя може да бъде тази компания?

— Никаква. Които и да са, толкова силно искат да притежават „Банкрофт и компания“, че направо са си загубили ума.

— Очевидно тебе това не те интересува.

— Аз не гоня печалба — отговори Мат.

Олсън попита с характерната си прякост.

— Тогава защо изкупуваш акциите им? — когато на въпроса му се отговори с лукава усмивка и пълно мълчание, мъжът вдигна и двете си ръце. — Търся други мотиви, различни от изгодата, Мат. Ако зная твоите, може би ще мога да намеря някой друг с подобни мотиви и това ще ме отведе някъде.

— Моят първоначален мотив беше да си отмъстя на Филип Банкрофт — сподели той.

— Познаваш ли някой друг с много пари, който също би искал да му отмъсти?

— Откъде, по дяволите, да знам? — възкликна, стана и започна да крачи. — Този арогантен кучи син! Едва ли съм единственият му враг.

— Добре. Ще започнем оттам — с търсенето на противници, които вероятно си е създал и които сега правят този удар с цел отмъщение и печалба. И могат да постигнат и двете, като изкупят „Банкрофт и компания“.

ГЛАВА 53

В ранния следобед нито един от магазините — все още не беше отворен за клиенти и Мередит се опитваше да стои надалече от компютърните екрани в кабинета си. Марк Брейдън трябваше да се върне от Ню Орлийнс всеки момент, а още от сутринта очакваше и баща си. Съобщението на Филис, че Паркър е на телефона, бе приятно отклонение от грижите, които я бяха налегнали. Посягайки към слушалката, си помисли, че чувствата ѝ към този човек не са били твърде дълбоки, щом като толкова лесно бе успяла да промени отношението си към него. По-скоро бяха чисто приятелски. Изглежда, че и Паркър привикваше към това толкова бързо, колкото и тя. Чудеше се защо, по дяволите, въобще бяха мислили за женитба. Многократните намеквания на Лиза, че във връзката им липсва огън, очевидно бяха основателни. Сега обаче Мередит имаше реални основания да смята, че това са били егоистични намеци. Това леко я нараняваше и ако не бе така погълната от проблемите си, щеше да извика Лиза и да си поговори с нея. От друга страна, си мислеше, че именно приятелката ѝ би трябвало да стане инициатор на такава среща и трябваше да я направи много по-рано. Мередит вдигна слушалката.

— Здравей, красавице — поздрави я Паркър с ведър глас. — Можеш ли да понесеш малко добри новини в замяна на лошите?

— Сигурна съм, че ще се справя, опитай — отговори тя, като се усмихна.

— Намерих кредитори, които ще ти дадат заема за земята в Хюстън и ще финансират целия проект, когато сте готови с него. Влязоха в кабинета ми тази сутрин като ангели от небето, търсейки заеми, които биха могли да поемат вместо нас.

— Това е прекрасна новина — отговори Мередит, но ентусиазмът ѝ бързо се смени с тревога. Как щяха да погасяват вноските за тези заеми следващите шест месеца, след като търговията вървеше толкова зле?

— Не ми изглеждаш много въодушевена.

— Тревожа се за слабите продажби в магазините. Не би трябвало да казвам това пред нашия банкер, но той е и мой приятел.

— От утре сутринта — започна Паркър колебливо — наистина започва нашият период на приятелството.

Тя замръзна на мястото си.

— Какво означава това?

— Трябват ни пари — въздъхна недоволно той, — така че ще започнем продажбата на вашите дългове на инвеститорите, които ще финансират проекта ти за Хюстън. Отсега нататък ще изпращате вноските си на „Колиър Тръст“.

Тя се смръщи замислено.

— На кого?

— Сдружение с име „Колиър Тръст“. Те ползват услугите на банка „Критерион“, която е на ъгъла до магазина. „Критерион“ ги финансира. Всъщност самата банка се свърза с мен преди известно време. „Колиър Тръст“ е частно съдружие със значителен капитал, който могат да заемат, и търсеха начини за реализацията на това. За да бъде сигурен, направих свои собствени проучвания. Оказаха се солидна организация и напълно конкурентни.

Мередит се почувства някак си неспокойна. Само преди няколко месеца всичко изглеждаше толкова безметежно и сигурно — както взаимоотношенията между „Рейнолдс Маркънтайл“ и „Банкрофт и компания“, така и в нейния личен живот. Сега всичко се рушеше. Тя благодари на Паркър за подсигуреното финансиране на проекта „Хюстън“, но нещо продължаваше да я тревожи във връзка с „Колиър Тръст“. Никога не беше чувала това име и все пак то ѝ се струваше познато.

Минута по-късно Марк Брейдън влезе при нея, намръщен и небръснат, и тя се приготви да обсъжда по-належащия проблем с бомбените заплахи.

— Идвам направо от летището, както ми каза — обясни той, извинявайки се за външния си вид.

Тъкмо съблече палтото си и го хвърли на един стол, когато отвън се надигна суматоха и се чуха приглушените гласове на секретарките:

— Добре дошъл, господин Банкрофт.

— Добър ден, господин Банкрофт!

Мередит се изправи, подготвяйки се за срещата с баща си, от която толкова много се страхуваше.

— Добре, хайде сега да чуем всичко! — започна Филип, затръшвайки вратата на кабинета зад себе си. — Проклетият самолет имаше техническа повреда, иначе щях да съм тук часове по-рано — той захвърли палтото си и се обърна към Брейдън: — Е? Какво откри във връзка с тези бомби? Кой се крие зад всичко това? Защо не си в Ню Орлийнс? Изглежда, че този магазин е основният прицел.

— Току-що се връщам от там. Всичко, с което разполагаме, са само някакви теоретически постановки — започна търпеливо Марк, но млъкна, когато Филип се приближи към компютрите и извика на екраните данните за продажбите в магазина за деня. Когато ги сравни с данните от миналата година, лицето му посивя.

— Господи! — прошепна. — Много по-зле, отколкото очаквах.

— В скоро време ще се подобри — каза Мередит, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи успокоително, и го целуна по бузата. Ако положението не беше толкова сериозно, щеше да се засмее на външния му вид. Винаги безупречно спретнат, сега баща ѝ беше с измачкан от дългия презокеански полет костюм, беше небръснат и разрошена коса.

— Точно сега хората по-малко влизат в нашите магазини — добави тя, — но след няколко дни, когато спре да се шуми за бомбите, ще се върнат — понечи да се отдалечи от бюрото си, за да може баща ѝ да седне, но с разсеян жест Филип ѝ посочи да остане там. Самият той се отпусна върху един от столовете за гости. Мередит забеляза, че е значително по-изтощен и напрегнат, отколкото изглеждала.

— Започни от деня, в който тръгнах. Марк, ти също седни. Преди да чуя твоите теории, искам да чуя фактите от Мередит. Приключи ли с покупката в Хюстън?

Тя замръзна при споменаване на името и погледна извинително към Марк.

— Би ли изчакал няколко минути навън, докато обсъждам с...

— Не ставай смешна, Мередит — прекъсна я баща ѝ. — На Брейдън може да се разчита, и ти знаеш това.

— Така е — отговори, леко стресната от тона му, но гласът ѝ бе непоколебим: — Марк, моля те, дай ни пет минути.

Изчака, докато той излезе, и се обърна към баща си:

— Ако ще говорим за проекта „Хюстън“, ще трябва да включим и Мат. Спокоен ли си достатъчно, за да ме изслушаш, без да побесняваш?

— Абсолютно си права, че ще говорим за Фаръл. Но най-напред ще се опитам да спася бизнеса си.

Мередит инстинктивно почувства, че сега беше моментът, когато трябваше да му каже всичко, включително и за отношенията си с Мат. Точно сега, когато беше разтревожен от проблемите в магазина и Брейдън чакаше отвън, за да им предаде това, което беше научил.

— Каза, че искаш да чуеш всичко, което се е случило, и аз ще ти кажа всичко, накратко и в хронологичен ред, така че ще ни трябват само няколко минути. Но трябва да разбереш, че Мат е част от нещата.

— Започвай.

Тя посегна към дневника, който беше водила по негова поръчка, и разлиствайки страниците, каза:

— Опитвахме се да купим земята в Хюстън, но по средата на преговорите открихме, че някой вече ни е изпреварил — поглеждайки го скришом, тя допълни: — „Интеркорп“.

Той подскочи като ужилен от мястото си.

— Седни и се успокой. „Интеркорп“ е купил земята за двадесет милиона и после вдигна цената на тридесет. Мат го е направил — подчерта тя, — напук на теб, защото всъщност ти блокира молбата му в Саутвил. Искаше да съди теб и сенатора Дейвис, както и зоналната комисия — Филип беше преbledнял и тя бързо добави: — Вече всичко е уредено. Няма да има процес и Мат ще ни продаде парцела на старата цена от двадесет милиона — Мередит го наблюдаваше, надявайки се на някаква положителна реакция, но той едва успяваше да овладее яростта си, така че тя продължи да разлиства дневника. Радвайки се, че следващият въпрос не засягаше Мат, продължи: — Сам Грийн ме уведоми, че се наблюдава необикновен интерес към нашите акции на борсата. Цените се покачваха до тази седмица, след което започнаха да спадат заради бомбените заплахи. Вече е време да разберем кои са новите акционери и колко е делът им...

— Сам спомена ли нещо за *поемане на контрол*? — запита той с напрегнат глас.

— Да — отговори тя с неудоволствие и отвори следващата страница, — но ние всички приехме, че вероятно напразно се

безпокоим, защото точно сега сме неизгодна партия. Както знаеш, имаше заплаха от бомба в магазина в Ню Орлийнс, която се оказа лъжлива. В продължение на няколко дни процентът на продажбите спаднаше, после обаче се върна към нормалния си ритъм — през следващите няколко минути тя му съобщи всичко, включително и за разговора си с Паркър тази сутрин. Той стоеше като истукан, но цветът на лицето му се бе възвърнал. — Нека сега да премина към личните въпроси и по-специално към Мат Фаръл. Можеш ли да понесеш този разговор сега?

— Да! — сръза я той.

— Като разбрах, че е купил земята в Хюстън, отидох в апартамента му, за да го накарам да намали цената, която ни предлагаше. Вместо Мат там заварих баща му, който ме предупреди да стоя настрана от неговия син, обвинявайки ме, че съм се опитала да разруша живота му и че съм направила аборт преди единадесет години — той стисна зъби, но Мередит продължи спокойно: — През същия уикенд отидох да видя Мат във фермата и двамата установихме какво си направил, включително и това, че си му попречил да ме види в болницата. Когато по-късно имах време да размишлявам върху всичко — каза с тъжна усмивка, — разбрах, че ти очевидно си искал да ме защитиш от човека, който си смятал, че се опитва чрез мен да се добере до богатство и среда. Не е трябвало да се намесваш — заяви твърдо. — Обичах го и никога не можах да преодолея напълно болката, мислейки си, че е изоставил мен и детето. Така че ти ми причини много повече страдания, отколкото той въобще би могъл да ми причини. Но знам, че не си го направил нарочно — добави, търсейки погледа му.

Когато Филип не реагира, Мередит продължи:

— През следващата седмица лъжеадвокатът, който ти си бил наел, беше арестуван и започна да издава имената на клиентите си в пресата, създавайки неудобство за Мат, Паркър и мен. Мат успя да го изкара от затвора и да се погрижи за него, след което тримата дадохме пресконференция. Опитавме се да представим проблема колкото се може по-спокойно и да демонстрираме взаимна солидарност. За съжаление миналата седмица отидохме да вечеряме по случай моя рожден ден, но Паркър пийна повечко и двамата с Мат се сбиха. Така че имената ни отново се появиха в пресата. За всичко това мога да

кажа — опита да се пошегува тя, — че се превърна в реклама, благодарение на която продажбите в магазините се повишиха.

Баща и обаче не се усмихна. Когато най-накрая проговори, гласът му бе сърдит и изпълнен с недоверие:

— Развалила си годежа си с Паркър, нали?

— Да.

— Заради Фаръл?

— Да — тихо, но категорично, тя добави: — Обичам го.

— Тогава ти си глупачка.

— И той ме обича.

Баща ѝ скочи от стола с изкривени от презрение устни.

— Това чудовище не иска теб, нито те обича. Това, което иска, е да ми отмъсти!

Тонът му я нараняваше толкова дълбоко, колкото и самите му думи, но Мередит продължи:

— Мат разбира, че не мога да отида при него още няколко седмици. Сега факт е, че двамата ще се учим да се приемаме един друг. Няма да те лъжа, сърдит ти е за всичко, които си ни причинил, но той ме обича и поради това би ти простил за миналото, би се опитал дори да бъде приятел с теб...

— Наистина ли ти наговори всичко това, Мередит? — попита той с хапещо презрение.

— Не — призна тя, — но...

— Тогава нека ти кажа какво ми каза той преди единадесет години. Този субект ме заплаши в собствения ми дом, че ще ме купи и после ще ме погребее! Преди единадесет години нямаше и хиляда долара, така че това беше празна заплаха, но сега, Боже мой!

— Какво му направи тогава, за да изрече всичко това? — запита Мередит, досещайки се за отговора.

— Няма да крия. Опитвах се да му предложа пари, но той отказа и тогава аз го ударих.

— Той отвърна ли? — знаеше, че не го е направил.

— Не беше толкова глупав! Бяхме в къщата ми и щях да извикам полиция. А и не смееше да ме атакува, за да не те отдалечи от себе си. Той беше наясно с това, че ще наследиш милионите от дядо ти, да възнамеряваше да сложи ръка върху тях. Предупреди ме, че всичко

това ще стане, ако застана на пътя му. И сега възнамерява да го осъществи.

— Това не е било предупреждение, а празна заплаха. Какво си очаквал да направи? Да стои там и да ти позволява да го унижаваш, да се подиграваш с него, и после да ти благодари? Татко, Мат има не по-малко гордост от тебе и е с толкова силна воля, с колкото си и ти. Затова не можете да се понасяте взаимно.

Той зина, когато чу наивните ѝ разсъждения. Гледаше я с безмълвно учудване, а гневът му постепенно затихваше.

— Мередит — произнесе той почти нежно, — ти си умна млада жена и въпреки това все още си едно малко глупаче, що се отнася до Фаръл. Ти ми разказа за серия от драматични случки, които оказват пагубно влияние върху бизнеса ни. И въобще не ти е дошло на ума, че всичко, включително и бомбените заплахи, съвпадат с появата на Фаръл в живота ни.

— О, недей да ставаш смешен!

— Ще видим кой е смешен — той се облегна на бюрото и вдигна слушалката: — Кажете на Брейдън да влезе. Извикайте незабавно Сам Грийн и Алън Стаили.

Веднага след като тримата се събраха, Филип премина към действие.

— Ще сваля картите си пред вас, но всичко, което ще говорим, държа да остане тук. Ясно ли е?

Мъжете кимнаха моментално и той се обърна към Брейдън:

— Да чуем твоето предположение за бомбените заплахи.

— Полицията смята, а и аз приемам това — започна Марк, — че не са имали за цел реално да нанесат щети на магазините. Напротив, бомбите са били внимателно поставяни на места, където лесно могат да се открият, преди да избухнат, а ако избухнат, да нанесат минимални вреди. За всеки случай е съобщавано в полицията достатъчно време предварително. А тук, в Чикаго, някой се е обадил точно преди взривът да бъде открит, намеквайки за местоположението му. Като че ли този, който стои зад всичко това, взима незабавни мерки да няма сериозни повреди в магазините. Това е необяснимо — каза той откровено.

— Не смятам, че е така — намеси се Филип. — За мен е напълно обяснимо.

— С какво? — запита Брейдън объркан.

— Много е просто — ако се готвиш да установиш контрол върху дадена верига магазини, поставяш бомбите, за да могат акциите им да спаднат и да ги купиш по-евтино. Тогава, естествено, се грижиш магазините да не пострадат, защото си планирал да станат твои.

Той се обърна към Сам Грийн в настъпилата тишина:

— Искам списък с имената на всяко лице, компания или институция, която е закупила повече от хиляда акции през последните два месеца.

— Мога да ви го представя утре — отговори Сам Грийн. — Току-що го привършвам по молба на Мередит.

— Това е първото нещо, от което се нуждая утре сутринта — разпореди се Филип и се обърна към Брейдън: — Направи всеобхватно проучване на Мат Фаръл и ми представи всякаква информация, до която можеш да се добереш.

— Ще ми бъде по-лесно, ако зная какъв вид информация искате.

— Като начало разбери имената на всички фирми, в които има основните дялове, и всяко име, под което извършва някакъв вид дейност. Искам да знам всичко, каквото можеш да откриеш за личното му финансово състояние, къде държи парите си и под какви имена. Искам имена! Има различни тръстове и прикрития, намери ми *имена*.

Мередит вече знаеше какво възнамерява да прави с тези имена — щеше да ги търси в списъка на новите акционери, който Сам щеше да му даде.

— Алън — обърна се Филип към ревизора, — работи заедно със Сам и Марк. Не искам никой друг да се включва в набирането на тази информация. Не е задължително всеки чиновник в магазина ни да разбере, че слухтим около съпруга на дъщеря ми...

— Това е последният път, когато говориш празни приказки за него, освен ако не ги докажеш! — възкликна Мередит.

— Съгласен съм — заяви той. Когато мъжете излязоха, Мередит го наблюдаваше сърдито, докато той си играеше с някаква поставка на бюрото. След малко, без да я гледа, я потресе с неочаквани признания: — С теб имаме много различия, ти и аз — започна колебливо. — Често сме били на противни становища и в повечето от случаите аз съм бил виновен. Докато бях заточен на онзи кораб, имах време да мисля за много неща. Когато не пожелах да станеш временен президент тук, ти ме укори, че не... не те обичам — той спря и се прокашля. — Но

сбърка — погледна я с неудобство, после се втренчи в ръцете си и каза: — Видях майка ти за няколко часа, когато бях в Италия.

— *Майка ми?* — повтори несъзнателно Мередит. За нея тази жена бе повече мит, отколкото реалност.

— Това не беше акт на разкаяние или каквото и да е друго — добави баща ѝ бързо. — Всъщност... спорихме. Тя твърди, че съм ѝ приписал изневери, които никога не са били реалност... — гласът му заглъхна и загриженият вид на лицето му говореше, че той приемаше това за възможно. — Майка ти каза и нещо друго, нещо, за което мислех по време на полета към вкъщи — пое си бавно и мъчително дъх и отправи поглед към Мередит: — Обвини ме, че съм твърде ревнив и че се опитвам да контролирам хората, които обичам. Според нея им налагам несправедливи ограничения, защото се страхувам да не ги загубя. Може би точно в твоя случай това беше вярно... за миналото.

Тя почувства болезнено свиване в гърлото си, но следващите думи на баща ѝ — откровени и сурови, сякаш я попариха:

— Моите чувства към Фаръл в този момент нямат нищо общо с ревността ми към теб. Той се опитва да унищожи всичко, което съм изградил, а то ще бъде твое един ден. Няма да му позволя да стори това. Ще направя всичко, *всичко* възможно, за да го спра.

Отвори уста, за да защити Мат, но той махна с ръка и я отрязва:

— Когато разбереш, че съм прав, ще трябва да направиш своя избор, Мередит — Фаръл или аз. И се обзалагам, че ще направиш правилния избор, независимо от чувствата ти към този мъж.

— Няма да има такъв избор, защото Мат не е това, което ти смяташ, че е.

— Винаги си била сляпа, когато е ставало въпрос за него. Този път няма да те оставя да си затвориш очите и да се преструваш, че нищо не се е случило. Ще продължиш да работиш като президент на тази компания, докато го проучваме. „Банкрофт и компания“ е твое право по рождение и аз сбърках, когато исках да те спра. Ти си работила умно и навременно според това, което чух от Сам и Алън. Единствената ти грешка е разбираема — отхвърлила си мисълта за установяване контрол над фирмата, защото не виждаш логична търговска причина някой да ни купи. Причината не е логична и не е търговска, тя е акт на отмъщение, така че ти естествено си я

пренебрегнала. Когато имаме всички факти налице — предупреди я, — ще трябва да заемеш официална позиция. Ти ще решиш дали трябва да се съгласим с нашия враг, или ще трябва да се борим за твоего право по рождение като президент на тази корпорация. И ти ще трябва да уведомиш Борда на директорите за твоя избор.

— Господи, толкова бъркаш с Мат.

— Надявам се, че не бъркам с теб — прекъсна я той, — защото ще ти се доверя, надявайки се да не го предупредиш, че го проучваме — баща ѝ се пресегна за палтото си, неочаквано изглеждайки състарен, и каза: — Изтощен съм. Отивам вкъщи да си почивам. Утре ще дойда, но ми се обади, ако Брейдън открие нещо дотогава.

— Ще ти се обадя — каза тя със спокойно предизвикателство. — Сега искам ти да ми обещаеш нещо.

Той се обърна.

— Какво?

— Искам думата ти, че когато се докаже невинността на Мат, не само ще му се извиниш за всичко, което си му сторил, но искрено ще се постараяш да станеш приятел с него. Нещо повече, ще уведомиш Марк и Сам, и всеки друг, пред който си го обидил, че си сбъркал — той се опита да отмени всичко това със сърдито свиване на рамене, но Мередит бе решена да сключи сделката докрай: — Съгласен ли си?

— Да.

След като той си тръгна, тя седна. Нито за секунда не си беше помислила, че има нещо, за което трябваше да предупреди Мат, но все пак се чувстваше някак си неясно манипулирана от нуждата да мълчи, че е на негова страна. В същото време бе дълбоко развълнувана от признанието на баща си, че я обича и одобрява извършената от нея работа в негово отсъствие. Но това, което най-много чувстваше, бе надежда. Когато фактите се изяснят и баща ѝ се извини на Мат, той ще бъде достатъчно благороден да приеме извинението. Възможността двамата мъже, които обичаше, да бъдат ако не приятели, то поне не врагове, се бе оказала наистина трудна задача.

Независимо от увереността си едно от нещата, които баща ѝ каза, не ѝ даваше покой. Вечеряха с Мат в слабо осветено кътче на местния ресторант. Докато я разпитваше за срещата с баща ѝ, тя му разказа

повечето от нещата, без да споменава абсурдното му твърдение, че именно Мат стои зад бомбените заплахи и опита за установяване на контрол върху „Банкрофт и компания“. Това тя искаше да му спести, за да получи в отговор извинението на баща си, когато се докажеше, че греши. Целенасочено изчака късната нощ, когато се върнаха в апартамента ѝ да се любят, за да го попита за това, което я тревожеше.

Лежейки до нея в леглото, Мат се надигна на лакътя си.

— Ела с мен вкъщи — прошепна той с болка в гласа си. — Обещах ти рая, а не мога да ти го дам, когато живеем на две различни места и сме женени само наполовина.

Забеляза, че тя мисли за нещо друго. Хвана брадичката ѝ, обърна лицето ѝ към своето и попита тихичко:

— Какво има?

Като внимаваше в гласа ѝ да няма никаква обвинителна нотка, Мередит го погледна в очите и отговори:

— Нещо, което баща ми каза.

Той стисна зъби при споменаването на баща ѝ.

— И какво е то?

— Преди години си го заплашил да го купиш и после да го погребеш, ако застане между нас. Не си го казал, нали?

— Напротив — отговори той, а после добави по-спокойно: — Баща ти се опитваше да ме подкупи и да ме принуди да те напусна. Така че аз го заплаших точно с тези думи.

— Но ти не си имал предвид наистина това, което си казал, нали? — запита тя, търсейки очите му.

— По онова време всяка дума имаше точен и ясен смисъл — прошепна Мат и я целуна. — Но — промърмори, когато устните му леко докосваха бузите ѝ — понякога променям решението си...

— А това, че ще го погребеш? — настояваше тя. — Искал си да го убиеш ли?

— Тази част от заканата ми бе фигуративна, въпреки че по онова време просто копнеех да му нанеса осезаема телесна болка.

Поуспокоена, Мередит постави пръстите си върху устните му.

— Защо си му заявил, че възнамеряваш да го купиш?

— Току-що бях отказал подкупа и слушах обвиненията му, че те преследвам заради парите ти, а не заради самата теб. Обясних му, че твоите пари не ми трябват и че възнамерявам някой ден да имам мои

собствени, за да го купя и продам. Това бяха почти точно думите, които изрекох. Предполагам, че под „погребвам“ съм имал предвид същото — да го купя и продам.

Пръстите ѝ гальовно се плъзнаха по бузата му.

— Сега може ли да ме целунеш? — попита тя, усмихвайки се.

ГЛАВА 54

Все още се усмихваше на следващата сутрин, когато посегна към вестника, поставен пред вратата на апартамента ѝ. Щом видя заглавието на първа страница, краката ѝ се подкосиха.

„МАТЮ ФАРЪЛ РАЗПИТВАН ВЪВ ВРЪЗКА С УБИЙСТВОТО НА СТАНИСЛАВ
СПИЖАЛСКИ“

Сърцето ѝ заби оглушително, с трепереци ръце вдигна вестника и прочете текста. Започваше с припомняне на цялото фиаско с измамника адвокат, който им беше дал невалидни документи за развод, и завършваше със застрашителното изявление, че вчера следобед Мат е бил разпитван от полицията.

Мередит отново препрочиташе изречението, обляна в студена пот. Мат е бил разпитван вчера. *Вчера*. Той не само че не ѝ беше казал това снощи, но дори не намекна, че има някакъв проблем. Онемяла от очевидното доказателство за способността му да скрива чувствата си, да я излъже, тя крачеше бавно из апартамента, приготвяйки се за работа. Възнамеряваше да му позвъни.

Когато пристигна в кабинета си, Лиза крачеше напред-назад пред вратата.

— Мередит, трябва да говоря с теб.

Тя погледна приятелката си от детинство и несигурността ѝ в нейната лоялност пролича в колебливата ѝ усмивка.

— Чудех се кога ли ще направиш това.

— Какво искаш да кажеш?

Мередит погледна невиждащо към нея.

— Имам предвид Паркър.

Това като че ли хвърли Лиза в отчаяние.

— Паркър? О, Господи, исках да говоря с теб за това, само че още не бях събрала кураж. Мередит... — умоляваше я тя. — Знам, мислиш, че съм най-голямата лъжкиня и лицемерка в света заради начина, по който се шегувах с него пред теб, но кълна се, не го правих, за да предотвратя женитбата ти с него. Опитвах се да се убедя, че той не е нищо друго, освен един стиснат банкер. И, по дяволите, ти не беше влюбена в него! Виж колко бързо падна в ръцете на Мат, когато той се върна — решителността ѝ се изпари.

— Моля те, моля те, не ме мрази! Моля те, Мередит! — повтаряше тя и се разплака. — Обичам те повече от сестрите си и толкова съм се мразила, че съм влюбена в човека, който ти искаше...

— Не мога да те мразя — каза Мередит с бегла усмивка. — Аз също те обичам и освен това нямам други сестри — Лиза се хвърли към нея и те се прегърнаха така, както се бяха прегръщали като момичета.

После Лиза каза:

— Всъщност не съм тук, за да говорим за Паркър. Дойдох да те попитам за разпита на Мат в полицията. Прочетох в сутрешните вестници и съм тук, за да се уверя. Искам да кажа, полицията смята ли, че Мат е убил Спизалски?

Мередит отговори спокойно:

— Трябва ли да мислят така? А *ти* защо мислиш така?

— Аз не мисля така — запротестира ужасена. — Но просто си спомням вашата пресконференция, когато той говореше с адвоката си по телефона. Мат беше бесен на Спизалски, всеки можеше да го види, че отчаяно бе решен да те опази от скандал. Тогава той спомена нещо, което беше необичайно и звучеше заплашително.

— За какво говориш?

— Говоря за това, което Мат каза, когато адвокатът му го предупреди, че Спизалски е маниак, който иска да разиграе грандиозно шоу в съда. Мат нареди на адвоката си да накара Спизалски да промени мнението си и да го изведе извън града. Накрая заяви, че „ще се погрижи“ за него след това. Нали не мислиш — привърши Лиза — че начинът да „се погрижи“ за него би могъл да означава пребит и хвърлен мъртъв в канавката?

— Това е най-абсурдното, най-възмутителното нещо, което съм чувала! — отговори гневно Мередит. Гласът на баща ѝ обаче накара и

двете да се обърнат.

— Полицията няма да приеме такава забележка за абсурдна — обяви той от свързващата врата на заседателната зала. — Още повече, че е твой дълг да ги информираш.

— Не — отговори тя, започвайки да се паникьосва как ли органите на реда биха разтълкували забележката на Мат, но после внезапно се сети. Беше толкова облекчена, че дори се усмихна. — Аз съм негова съпруга и не съм длъжна да повторя това, дори и в съда.

— Ти си го чула и освен това не си омъжена за гадното копеле! — обърна се той към Лиза.

Тя погледна към Мередит и видя умоляващия ѝ поглед. Тогава без никакво колебание я подкрепи:

— Всъщност, господин Банкрофт — започна с извинителна усмивка, — не съм съвсем сигурна какво точно каза Мат. Знаете как работи фантазията ми — добави тя и се отправи към вратата. — Затова съм и добър дизайнер, имам доста живо въображение.

Когато баща ѝ я погледна отново, Мередит му каза нещо, което току-що се бе сетила:

— В желанието си да виниш Мат за всичко започваш да халюцинираш въз основа на противоречивата си логика. Заклеймяваш го, че няма никакви чувства към мен и ме използва само за да ти отмъсти. Ако това обаче е вярно, как тогава можеш да повярваш, че ще убие Спизалски, за да ме предпази от скандал?

Знаеше, че бе спечелила точка в нейна полза, защото баща ѝ промърмори нещо и излезе.

В шест часа вечерта обаче отново бе обзета от съмнения.

— Ето първите две доказателства, Мередит — обяви баща ѝ, влизайки заедно с Марк Брейдън и подхвърляйки ядовитото двата доклада върху бюрото ѝ.

Изпълнена с внезапна тревога, тя бавно отстрани бюджета по рекламата, който преглеждаше, погледна към сериозните лица на двамата мъже и придърпа листовите към себе си. Първият бе обширен доклад с основни данни за Мат, който Марк бе успял да подготви. Всичките наименования на компании, които съпругът ѝ притежаваше или в които законно имаше дялове, а те не бяха никак малко, бяха заградени с червен молив, като осем от тях бяха допълнително отбелязани с големи хиксове. Тя погледна и другия отчет, който

съдържаше имената на хора, институции и компании, които неотдавна бяха придобили повече от 1000 дяла от капитала на „Банкрофт“; сърцето ѝ заби ускорено от страх. Осемте имена, отбелязани с червените хиксове в проучвателния доклад за Мат, бяха в списъка на новите акционери. Събрани заедно, означаваше, че той вече имаше огромен дял от акции в „Банкрофт и компания“ и всички бяха закупени под други имена, а не с неговото или на „Интеркорп“.

— Това е само началото — язвително отбеляза баща ѝ. — Този списък не е най-последният, а докладът за Мат не е пълен. Господ знае още колко е купил и под какви имена. Когато акциите са се покачили, Фаръл очевидно е решил да постави няколко бомби в магазините, за да подбие цената им и да може да ги купува по-евтино. Сега вече — каза, облягайки се върху бюрото — ще трябва да признаеш, че този субект стои зад всичко, което ни се случва.

— Не — произнесе с каменен глас Мередит, но призоваваше Господ на помощ, защото не беше сигурна всъщност какво отричаше. — Това само доказва, че той е решил да купува наши акции. Може би е преценил, че са добра дългосрочна инвестиция и изпитва задоволство да печели от твоята компания! — тя стана разтреперана и погледна към двамата. — Този факт е много далеч от поставянето на бомби в магазините ни и убийството на хора!

— Защо изобщо съм се заблуждавал, че си разумна? — повиши глас Филип. — Това копеле вече е собственик на земята в Хюстън, която искахме да купим, и Бог знае колко наши акции притежава! Сигурно има толкова, че да му осигурят място в Борда на директорите още сега.

— Стана късно — прекъсна го Мередит и започна да прибира документите, върху които искаше да поработи вкъщи. — Вие с Марк можете да продължите с преследването на вещици, но без мен!

— Стой настрана от него, Мередит! — предупреди я гневно баща ѝ, когато тя се отправи към вратата. — Ако не направиш това, ще бъдеш негов съучастник! Най-късно до петък ще разполагаме с достатъчно доказателства, за да го предадем на властите...

Тя се обърна и го изгледа презрително.

— На кого?

— Като начало — на Комисията по сигурността и борсите. Ако е придобил пет процента от капитала ни, а аз съм сигурен в това, той

нарушава закона, защото не е уведомил комисията. А щом е нарушил закона, тогава полицията няма да мисли, че е чиста вода ненапита, стигне ли се до убийството или бомбените заплахи.

Мередит излезе и полека затвори вратата след себе си. На път за паркинга успя да се усмихне за довиждане на няколко от колегите си, но когато седна в колата, която Мат ѝ беше подарил, спокойствието я напусна. Хвана кормилото с двете си ръце и се загледа в циментената стена, треперейки неудържимо. Постепенно се овладя, запали колата и потегли. Мат беше невинен, усещаше го с всяка частица от тялото си, и тя нямаше да го обвинява повече, съмнявайки се в него. Само ако можеше да види Мат сега, да погледне в очите му, да чуе гласа му, щеше да се увери, че той не бе извършил нещата, в които го обвиняваше баща ѝ...

Когато натисна звънеца на входната врата, тя продължаваше да си повтаря, че единствената причина, поради която трябваше да го види, бе, за да се почувства спокойна при вида му. О'Хара отвори вратата и грозноватото му лице се разтегна в широка усмивка, когато я видя.

— Здравейте, госпожо Фаръл! Мат ще е доволен да ви види! Нищо не може да го зарадва повече от вас, особено ако — той сниши гласа си и я огледа, — ако носите и някой куфар.

— Страхувам се, че съм с празни ръце — отговори Мередит, усмихвайки се безпомощно на нахалството му.

— Мат е в библиотеката — каза той, затваряйки вратата. — Донесе си куп неща за работа, но няма да се сърди, че го прекъсваме. Искате ли да ви заведе дотам?

— Не, благодаря, знам пътя.

На вратата на библиотеката спря, почувствала се успокоена и поверена при вида на Мат. Седнал на кожения фотьойл, той четеше нещо и правеше отметки в полетата. Вдиша глава, видя я да стои там и усмивката му накара сърцето ѝ да подскочи.

— Това е един щастлив ден — каза той, като се надигна и тръгна към нея. — Мислех си, че днес няма да намериш време за мен, защото ще си затрупана с работа и ще искаш да се напиш, както ми каза. Сигурно е твърде наивна надеждата ми, че си донесла някой и друг куфар със себе си? — подхвърли и отново се усмихна.

— Джо ме попита за същото.

— Очевидно трябва да го накажа, че се намесва — подразни я Мат, привличайки я към себе си за жадна целувка. Тя се опита да му отвърне, но мислите ѝ бяха другаде и той веднага го усети. — Защо имам чувството, че мислиш за нещо друго, а не за това, което правим?

— Очевидно интуицията ти е по-добра от моята.

Той я пусна и отстъпи назад, като леко се намръщи.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Че не съм твърде добра, за да мога да отгатна какво мислиш — отговори Мередит. И в този момент разбра, че не би могла да се увери в невинността му, съдейки само от външния му вид. Беше дошла, за да му зададе няколко въпроса.

— Какво има?

— Защо снощи не ми каза, че полицията те е разпитвала във връзка със смъртта на Спижалски? Как можа да прекараш почти цялата нощ с мен, без и най-малко да покажеш, че си... заподозрян?

— Спестих ти го, защото и без това си имаш достатъчно проблеми. И защото полицията разпитва много от „клиентите“ на Спижалски, а и аз не съм „заподозрян“ за смъртта му — видя съмнението в очите ѝ, което тя се мъчеше да скрие, и стисна зъби. — Или съм заподозрян?

— В какво?

— В убийство, според теб.

— Не, разбира се, че не! — тя посегна с нервен жест и отстрани падналата върху челото му къдрица. После отмести поглед, неспособна да спре разпита си. Мразеше се за недоверието, което ѝ пречеше да спре този фарс. — Съжалявам, Мат, имах ужасен ден. Баща ми е убеден, че някой е предприел атака за придобиване на контрол върху нас — изразът на лицето му остана непроменен. — Той смята, че човекът, който слага бомбите в магазините, е същото лице или групировка, която иска да ни ликвидира.

— Възможно е да е прав — отговори хладно Мат и от тона му осъзна, че той започва да разбира нейните подозрения и че с това ще предизвика омразата му. Мередит отново отмести погледа си и той попадна върху снимката с майка му и баща му, усмихнати в деня на сватбата им. Подобна снимка имаше в един от албумите, които беше разглеждала във фермата. Снимката и имената под нея... *Имената...* Моминското име на майка му бе Колиър. „Колиър Тръст“ беше купил

заемите на „Банкрофт и компания“. Ако не беше толкова погълната от другите си проблеми, досега щеше да е направила тази връзка.

Взря се в Мат, а предателството му я преряза с хиляди остриета.

— Моминското име на майка ти е Колиър, нали? — промълви тя с глас, разкъсан от мъка. — И ти представляваш „Колиър Тръст“?

— Да.

— О, Господи! — отстъпи назад. — Ти изкупуваш акциите ни, купуваш заемите ни! Какво смяташ да правиш? Да обявиш ипотеката за просрочена и да ни купиш, ако закъснеем с плащанията, така ли?

— Това е смешно, Мередит, опитвах се да ти помогна.

— Как? — извика тя отчаяно. — Като купуваш заемите ни или изкупувайки акциите ни?

— И по двата начина.

— Лъжеш! Започнал си да изкупуваш акциите още на следващия ден след първия ни обяд, веднага след като разбра, че баща ми е блокирал молбата ти за Саутвил. Видях датите. Не си искал да ми помогнеш!

— Да, тогава не исках! — призна той с отчайваща откровеност. — Купих основния дял от капитала с намерението да придобия достатъчно, за да получа място в Борда на директорите или да имам начин за оказване на контрол.

— И оттогава не си спрял! — извика тя вбесено. — Само че сега след бомбените заплахи акциите, които купуваш, ти струват по-евтино. Каж ми — настоя с разтреперан глас, — поне веднъж ми кажи истината, голата истина! Ти ли уби Спизалски? Ти ли стоиш зад тези бомби?

— Не, по дяволите!

Треперейки от ярост и мъка, тя не обърна внимание на думите му.

— Първата бомба бе поставена през същата седмица, когато бяхме на обяда, и ти разбра, че молбата ти е отхвърлена. Не са ли твърде много съвпаденията?

— Нямам никакво отношение към това — възрази моментално той. — Слушай! Щом искаш да чуеш цялата истина, ще ти я кажа — гласът му омекна. — Ще ме изслушаш ли, скъпа?

Сърцето ѝ заблъска в гърдите, когато я нарече „скъпа“. Тя кимна, но знаеше, че никога вече не би му повярвала. Прекалено много неща

беше скривал от нея, и то така умело...

— Вече ти обясних, че започнах да купувам дялове от вашия капитал, за да отмъстя на баща ти. По-късно, когато бяхме във фермата, разбрах какво значи този магазин за теб. Бях наясно и с това, че когато баща ти се върне и разбере, че отново сме заедно, ще направи всичко, за да те отдели от мен. Рано или късно ще те накара да избираш: него или мен, „Банкрофт и компания“ плюс председателското място — или нищо, ако избереш мен. Реших да продължа с купуването на дялове, така че той да не може да те шантажира. Бях готов да купя толкова, колкото да получа контрол върху Борда на директорите. В такъв случай не би могъл да те заплашва със загуба на ръководното ти място, защото аз щях да контролирам Борда.

— Но ти можеше да ми кажеш за всичките тези *благородни* мотиви — отговори Мередит със смесени чувства.

— Не знаех как ще реагираш.

— И вчера ме остави да изглеждам като глупачка, разказвайки ги за „Колиър Тръст“, когато ти самият си този тръст.

— Страхувах се, че ще го приемеш като благотворителност.

— Не съм толкова тъпа — възрази тя, а гласът ѝ трепереше и сълзите напиреха в очите ѝ. — Това не е благотворителност. Това е брилянтен тактически ход! Ти си обещава на баща ми, че един ден ще го купиш, и сега правиш точно това! С помощта на няколко бомби и моето неволно съдействие.

— Зная, че изглежда така...

— Защото е така! От деня, в който дойдох във фермата, за да ти разкажа какво се бе случило преди единадесет години, ти безскрупулно използваш фактите, които ти разкрих, за да манипулираш всичко и всички и да постигнеш това, което искаш. Лъгал си ме...

— Не, не съм те лъгал!

— Нарочно си ме заблуждавал, а това е същото. Методите ти са нечестни, а сега искаш да ти повярвам, че мотивите ти са благородни. Не мога да ти повярвам! Мат, не мога!...

— Недей да разваляш всичко между нас — гласът му беше прегракнал от безсилно отчаяние, когато разбра, че я губи. —

Позволяваш на единадесетгодишното недоверие да оказва влияние върху всичко, което разбираш, че съм направил.

Вътре в себе си Мередит допускаше, че е прав. Но това, което със сигурност знаеше, бе, че адвокатът измамник, застанал на пътя на Мат, бе мъртъв. Че баща ѝ, застанал на пътя му, скоро щеше да бъде една марионетка, танцуваща според дърпането на финансовите конци от Мат. Както и самата тя...

— Докажи го! — изкрещя почти изпаднала в истерия. — Дай ми доказателства!

Чертите на лицето му се изостриха.

— Някой трябва да ти докаже, че съм измамник или убиец, това ли искаш? Искаш доказателства, че не съм виновен, и ако не мога да ти ги дам, ще повярваш в най-лошото, така ли?

Притисната от думите му, тя го погледна, а сърцето ѝ бе сломено от мъка.

Когато Мат проговори отново, дълбокият му глас издаваше страдание:

— Всичко, което трябва да направиш, е да ми се довериш още няколко седмици, докато властите открият истината — той протегна ръка към нейната. — Довери ми се, мила.

Мередит погледна ръката му, но не можеше да се мръдне. Бомбените заплахи бяха твърде удобни... полицията не беше разпитвала *всички* клиенти на Спизжалски, защото нея не я бяха викали.

— Или ми подай ръка — каза той, — или прекрати всичко още сега и избави и двамата ни от тази мъка.

— Не мога — прошепна тя съкрушено. — Искам, но просто не мога! — ръката му падна надолу, а лицето му сякаш се вкамени. Тя се обърна и си тръгна. Неволно напипа в джоба си ключовете на колата, която той ѝ беше подарил. Извади ги, обърна се и му ги подаде. — Съжалявам — мъчеше се гласът ѝ да не трепери. — Не ми е разрешено да приемам подаръци над двадесет и пет долара от хора, с които моята компания има търговски отношения.

Той стоеше, без да се помръдне, а един мускул издайнически подскочаше зад стиснатите му челюсти. И Мередит почувства, че всичко в нея умира. Остави ключовете на масичката и побягна. Долу взе такси.

Продажбите в магазините в Далас, Ню Орлийнс и Чикаго неочаквано нараснаха през следващата седмица. Мередит изпита облекчение, но не и радост, когато наблюдаваше променящите се цифри на екрана в кабинета ѝ. Начинът, по който се чувстваше преди единадесет години, когато загуби Мат, не можеше да се равнява с болката, която изпитваше сега. Тогава тя беше безпомощна и не можеше да промени хода на събитията. Този път изборът реше изцяло неин и тя не можеше да се отърве от мисълта, че може би е направила ужасна грешка. Сам Грийн ѝ донесе най-новия доклад, откъдето ставаше ясно, че Мат е купил дори повече дялове от капитала на „Банкрофт“, отколкото си бяха мислили отначало.

Два пъти през деня Мередит накара Марк Брейдън да се обади в полицията в Далас, Ню Орлийнс и Чикаго, надявайки се, че може би са открили някаква следа, но са забравили да ѝ съобщят. Търсеше нещо, макар и незначително, което би могло да оправдае промяна в решението ѝ, за да се обади на Мат. Но по въпроса с бомбите нямаше нищо ново.

Крачеше неспокойно нагоре-надолу през целия ден, с адско главоболие от безсънната нощ. Следобедният вестник беше пред вратата ѝ, когато се прибра вкъщи, и без да се съблича, го разлисти, търсейки с нетърпение нещо ново във връзка със смъртта на Спизалски. Но и там — нищо. Включи телевизора за новините в десет. Резултатът отново бе същият.

Чудеше се какво ли прави Мат сега и дали очаква, надявайки се тя да позвъни. Отговорът на въпроса бе в словата му, казани на раздяла снощи. Едва сега, за пръв път, тя усети тяхната безвъзвратност и разбра, че той не очаква тя да се обади, нито сега, нито когато и да било. Изборът, който я бе накарал да направи снощи, бе окончателен: „Или ми подай ръка, или прекрати всичко още сега и избави и двама ни от тази мъка.“

ГЛАВА 55

На следващия ден в пет часа следобед извикаха Мередит в Заседателната зала. От няколко часа там течеше спешно заседание на Борда на директорите. Когато влезе, не се изненада, като видя, че мястото начело на масата беше запазено за нея. Опита се да не показва, че се чувства прекалено уплашена от студените навъсени физиономии, които я наблюдаваха. Тя погледна всеки мъж поотделно, включително и баща си.

— Добър ден, господа — в хоровия отговор единственият приятелски глас принадлежеше на стария Сирил Фортъл.

— Добър ден, Мередит — отговори на поздрава ѝ възрастният човек. — Мога ли да ти кажа, че изглеждаш по-прекрасна от всякога?

Тя изглеждаше ужасно и го знаеше, но му се усмихна с благодарност. Предполагаше, че част от причините за това заседание имаха нещо общо с Мат и щяха да ѝ искат обяснения.

Председателят на Борда кимна към папката на масата пред нея и каза с леден глас:

— Подготвили сме тези документи, за да бъдат подписани от тебе, Мередит. В края на това заседание ще ги заверим и регистрираме, за да получат подходящите пълномощия. Разгледай ги. Тъй като повечето от нас участваха в изготвянето им, няма да се запознаваме с тях.

— Аз не съм ги видял — протестира Сирил, като отвори папката си едновременно с нея.

Първите няколко секунди Мередит не можа да повярва на очите си, но когато осъзна това, което четеше, в гърлото ѝ се надигна жлъч, задушаваше я и ѝ призляваше. Единият документ представляваше официално оплакване до комисията по ценните книжа, посочващо, че тя лично е знаела за преднамереното манипулиране на акциите на „Банкрофт“ от Фаръл, който е използвал вътрешен източник за информация в нейно лице, за да осъществи своите сделки. Предявяваше се иск да бъде задържан и разследван. Другото оплакване

беше адресирано до Федералното бюро за разследване и до шефовете на полицията в Далас, Ню Орлийнс и Чикаго, сочейки Матю Фаръл като отговорен за бомбените заплахи в магазините на „Банкрофт и компания“ в посочените градове. Третото оплакване също беше адресирано до полицията. В него се твърдеше, че Мередит била чула Матю Фаръл да отправя заплахи за живота на Станислав Спизжалски по време на телефонен разговор с неговия адвокат, и че се отказва от правото си да подкрепи с мълчание Матю Фаръл като негова съпруга. Затова тук по-долу прави публично изявление, че той носи отговорност за убийството на Спизжалски.

Мередит гледаше гротескните думи, внимателно оформените и скалпени сценарии, злонамерените обвинения, и започна да трепери. Един глас вътре в нея крещеше, че тя е пълна глупачка и изменник, ако повярва, че има и капка истина в цялата мръсотия, събрана като доказателствен материал срещу съпруга ѝ. Унесът, в който беше изпаднала в продължение на два дни, след като беше оставила Мат, изведнъж я напусна и всичко изкристализира ясно пред нея — нейните грешки, мотивите на Борда, почеркът на баща ѝ.

— Подпиши, Мередит — Нолан Уайдлър побутна писалката си към нея.

Подпиши.

И Мередит направи своя избор. Окончателен избор, макар и може би вече закъснял.

— Да подпиша ли? — повтори тя презрително и бавно се изправи. — Нищо такова няма да направя!

— Надяваме се да оцениш тази възможност да оправдаеш себе си и да се разграничиш от Фаръл, както и да видиш истината и справедливостта да възтържествува — каза Уайдлър ледено.

— Това ли е, от което се интересувате? — попита тя, спря се на масата и огледа насъбралите се. — Истина и справедливост ли? — неколцина от мъжете погледнаха настрани, като че ли не бяха изцяло съгласни с документите, които ѝ връчиха да подпише. — Тогава ще ви кажа истината! — продължи тя, а гласът ѝ се извисяваше и кънтеше все по-убедително. — Матю Фаръл няма нищо общо както с бомбените заплахи, така и с убийството на Станислав Спизжалски, и той не е нарушил нито едно от правилата на комисията по ценните книжа. Истината — заяви тя с нарастващо презрение — е, че всички

вие се боите от него. В сравнение с неговите победи вашите успехи в бизнеса са нищожни. Мисълта той да бъде основен акционер на тази компания или в този Борд ви кара да се чувствате незначителни! Вие сте суетни и ужасени и ако наистина сте вярвали, че аз ще подпиша тези книжа само защото сте ми заповядали да го направя, то тогава вие сте и глупаци!

— Предлагам още веднъж да обмислиш много внимателно решението си — предупреди я друг член на Борда, със скована от обида физиономия. — Или ще подпишеш документите, което е твой дълг в качеството на изпълняваща длъжността президент на тази компания, или ще смятаме, че твоята лоялност е намерила убежище при противник на тази корпорация.

— Говорите ми за моя дълг към „Банкрофт“ и в същото време ми нареждате да подпиша тези книжа, така ли? — тя изведнъж почувства, че ѝ се прииска да се засмее от радост, че беше заела тази позиция — правилната позиция. — Вие сте опасно некомпетентни, ако не ви е хрумвало какво ще причини Матю Фаръл на тази компания в отговор на охулването му в тази папка, пълна с боклук. Той ще *притежава* „Банкрофт“ и всички *вас*, когато приключи да ви съди! — завърши тя безапелационно.

— Ще поемем този риск. Подпиши.

— Не!

Нолан Уайдлър я погледна и сурово заяви:

— Излиза, че погрешно разбраната от тебе лоялност ти пречи да поемеш своята отговорност като служител на тази корпорация да работиш само в защита на нейните интереси. Или си подай оставката тук, и то веднага, или докажи, че аз греша, като подпишеш документите.

Мередит го погледна право в очите.

— Върви по дяволите!

— Браво на тебе, момиче! — извика старият Сирил в напрегнатата тишина, като силно удари с юмрук по масата. — Знаех си, че у тебе нещо повече, освен страхотни крака!

Но Мередит вече нищо не чуваше. Тя обърна гръб на всички и излизайки от залата, затръшна вратата след себе си. С което окончателно сложи кръст на бленуваните си надежди и мечти.

Думите на Мат изникнаха в съзнанието ѝ — развеселяващи, натрапващи се, властни — и я съпътстваха, докато забързано крачеше към кабинета си. Беше го питала как би постъпил, ако неговият Борд го насилва да направи нещо, а той ѝ беше отговорил: „Бих им казал да се измитат.“ Споменът за това я накара да се усмихне. Не им го беше сервирила точно така, в действителност никога не се беше държала така с никого, но думите, които беше изрекла, имаха същия смисъл, реши тя горда от себе си. Празненството на Мат беше довчера и тя бързаше за вкъщи, за да се преоблече. Телефонът на бюрото ѝ звънеше, когато стигна до кабинета си, и тъй като Филис вече си беше отишла, Мередит отговори.

— Госпожице Банкрофт — информира я студен арогантен глас, — обажда се Пиърсън, адвокатът на господин Фаръл. През целия ден се опитвах да се свържа със Стюарт Уайтмор и тъй като все още не е отговорил на моите обаждания, си позволявам да ви се обадя направо.

— Слушам ви — отговори тя, докато прибираше всички лични вещи от бюрото си. — Какъв е проблемът?

— Господин Фаръл ни нареди да ви предадем, че повече няма желание да изпълнява останалата част от пробния единадесетседмичен период, с който вие се съгласихте. А така също — продължи той, — че трябва да подадете молба за развод не по-късно от шест дни, смятано от днес. В противен случай ние ще подадем от негово име на седмия ден.

Достатъчно ултиматуми и заплахи! Омразният, властен тон на Пиърсън беше последната капка в чашата! Мередит изрече две кратки, но изразителни думи в слушалката и я тресна.

Едва когато седна да напише оставката си, думите на Пиърсън проникнаха в съзнанието ѝ. Чувството ѝ за триумф отстъпи пред внезапната паника. Мат. Беше чакал твърде дълго. Сега вече искаше развод. Веднага. „Не, това не може да е истина!“ — повтаряше си тя отчаяно и пишеше по-бързо. Сложи подписа си под оставката, изправи се, след това погледна това, което беше написала. И отново усети ужасната сила на реалността. Точно тогава баща ѝ влезе в кабинета ѝ и отново ѝ хрумна, че тя скъсваше с всичко. Дори с него.

— Не прави това — каза той с дрезгав глас, когато побутна оставката си към него.

— Ти ме накара да го направя. Убеди ги да изработят документите, а след това ме вкара вътре като агне на заколение. Ти ме принуди да избирам.

— Но избра него, не мене и не твоего наследство.

Мередит се облегна на бюрото, гласът ѝ трепереше от вълнение.

— Не трябваше да има *нужда* от избор. Татко — каза тя, толкова разстроена, че се обърна към него така, както не го беше правила от малка, — защо трябваше да ми причиняваш това? Защо трябваше да ме разкъсваш на парчета по тоя начин? Защо да не мога да обичам и тебе, и него?

— Не е заради това — отвърна той сърдито, но раменете му бяха отпуснати, а в гласа му долови нотки на отчаяние и безразсъдност. — Той е виновен, но ти не желаеш да го разбереш. По-скоро би повярвала, че аз съм виновен заради ревността си и манипулациите, и отмъщението...

Мередит го прекъсна, тъй като повече не можеше да издържа:

— Вярно е. Ти си виновен. Не ме обичаш достатъчно, за да искаш да бъда щастлива. Това не е обич, не е нищо друго, освен егоистично притежание на човешко същество — щракна ключалките на чантата си, взе палтото и дамската си чантичка и се отправи към вратата.

— Мередит, недей!

Спря се, обърна се и през сълзи погледна посърналото му лице.

— Довиждане — промълви. — „Татко“ — прошепна със сърцето си. Беше стигнала почти до рецепцията, когато Марк Брейдън ѝ извика. На лицето му грейше победоносна усмивка, когато я догони.

— Трябваш ми веднага в моя кабинет! Секретарката на Гордън Митчел е там, плаче сърцераздирателно. Хванах го на мястото тоя Митчел! Бяхме прави за това копеле!

— Това е секретно за компанията! — изрече тя тихо. — Аз не работя повече тук.

Смайването му беше толкова искрено и така трогателно, че Мередит трябваше да положи усилия, за да се успокои.

— Разбирам — можа само да каже Брейдън.

Тя се опита да се усмихне.

Когато се обърна и тръгна да си върви, той я хвана за ръката и я дръпна назад. За пръв път от петнадесет години, защитавайки

интересите на „Банкрофт“, Марк Брейдън наруши собствените си правила. Сега той предоставяше информация за компанията на някой друг вместо на съответния отговорен служител. Направи го, защото чувстваше, че тя имаше право да знае.

— Митчел е взел големи рушвети от няколко клиенти. Един от тях го е подкупил, за да се откаже от президентството.

— И неговата секретарка е разбрала и го е разобличила ли?

— Не съвсем — отвърна Марк саркастично. — Тя знае от седмици. Били са любовници и той не е удържал на обещанието си да се ожени за нея.

— И затова го е издала.

— Не, тя се разприказва, защото не ѝ дал възможност да получи повишение. Този глупак се отказал от обещанието си да я направи личен помощник. *Затова* е постъпила така. Вече била разбрала, че я залъгва за женитбата, но е била твърдо решена да получи повишението.

— Благодаря ти, че ми каза. — Мередит сърдечно го целуна по бузата. — Винаги щях да се чудя.

— Мередит, бих искал да знаеш колко много съжалявам...

— Недей — погледна часовника си и повика асансьора. След това с обаятелна усмивка обясни на Марк: — Трябва да присъствам на едно важно събиране и ще закъснея. Всъщност там ще бъда нежелан гост... — вратите на асансьора се отвориха и тя пристъпи вътре. — Пожелай ми късмет.

— Желая ти го — изрече той сериозно.

ГЛАВА 56

Застанал пред огледалото, Мат завърза черната си папийонка със същата механична точност, с която беше вършил всичко друго през изминалите два дни. До неотдавна беше мечтал как Мередит ще застане до него вечерта и как двамата ще посрещат и поздравяват гостите си заедно. Но вече всичко свърши. Нямаше да си позволи да мисли за нея, да си спомня за нея или да чувства каквото и да било. Чрез Пиърсън я беше помолил да придвижи развода. С това беше направил първата най-тежка стъпка. Останалото щеше да бъде много по-лесно.

— Мат! — извика го баща му, влизайки в стаята с навъсено чело. — Искат да те видят. Наредих на човека от охраната да я пусне. Каза, че името ѝ било Каролин Банкрофт — майката на Мередит — и иска да говори с тебе.

— Разкарай я. Нямам какво да кажа на никого, чиято фамилия е Банкрофт!

— Причината, поради която ѝ позволих да се качи — продължи Патрик, пренебрегвайки негодуванието му, — е, че, иска да говори с тебе за бомбените истории в магазините. Знаела кой стои зад тях.

Мат замръзна за миг, после сви рамене безучастно и взе смокинга си.

— Да предаде информацията си на полицията.

— Твърде късно е. Аз вече я поканих да влезе. Тя е тук.

Като изруга под нос, той се обърна и видя стройна русокоса жена, застанала до вратата на спалнята му. За частица от секундата приликата ѝ с Мередит го порази. Имаше очите на Мередит и нейната коса, но не и финеса на чертите и фигурата ѝ. Каквато и прилика да имаше, му беше достатъчно да пожелае да я изхвърли навън.

— Виждам, че имате гости и аз се натрапвам — тя пристъпи напред и мина край Патрик, който вече се оттегляше, — но самолетът ми току-що пристигна от Рим, нямах никакъв друг избор, освен да дойда направо тук. Разбирате ли, след като вече се бях качила на

самолета, ми стана ясно, че Филип вероятно ще откаже да се срещне с мене. А аз не зная къде живее Мередит.

— А откъде, по дяволите, знаете къде живея аз?

— Вие сте съпругът на Мередит, нали?

— Ще стана скоро *бившият* ѝ съпруг — подчерта той.

— О! — възкликна Каролин, изучавайки студения, недосегаем мъж, за когото се беше омъжила дъщеря ѝ. — Съжалявам да чуя това. Но да отговоря на въпроса ви. Получавам чикагски вестници в Италия и неотдавна в един от тях беше публикувано подробно описание на жилището и зданието, в което се помещава този апартамент.

— Чудесно! — възкликна той нетърпеливо. — И сега, след като ме открихте и влязохте тук, какво искахте да ми кажете?

Жената леко настръхна от тона му, но после изведнъж се усмихна.

— Бих могла да кажа например, че сте имали неприятности с Филип. Той кара много хора да гледат с неприязън на всеки, който носи неговото име.

Това изявление предизвика мимолетна тъжна усмивка върху устните на Мат.

— За какво дойдохте тук? — попита той, опитвайки се да бъде поне малко любезен.

— Миналата седмица Филип беше в Италия — започна тя и разкопча червеното си вълнено палто. — Убеден е, че вие стоите зад бомбите, които са поставени в магазините на „Банкрофт“, и че вие сте този, който планира да превземе „Банкрофт и компания“. Но греши.

— Приятно е да чуеш, че някой мисли различно — отбеляза Мат с убийствена ирония.

— Аз не мисля. Зная, че е така — Каролин започна да говори по-бързо: — Господин Фаръл, притежавам голям пакет акции в „Банкрофт и компания“. Преди шест месеца Шарлот Банкрофт — втората съпруга на бащата на Фаръл — ми се обади. Тя ме попита дали искам да си върна на Филип за това, че се разведе с мене и ме изолира от живота на Мередит. Шарлот управлява „Сийборд Индъстрийз“ във Флорида — добави тя задъхано.

Мат си спомни, че Мередит беше споменавала за нея.

— Тя го е наследила от съпруга си.

— Да, и го изгради в мощна холдингова компания, която притежава доста корпорации.

— Е, и? — подкани я той, когато тя се поколеба за миг.

— И сега — продължи тя — Шарлот се готви да сложи ръка на „Банкрофт и компания“. Попита ме дали бих дала гласовете си в нейна полза, за да може, когато придобие достатъчно дялове с право на глас, да получи контролния пакет от акции. Тя също мрази Филип, но не подозира, че аз зная защо.

— Сигурен съм, че й е дал стотици поводи — иронично подхвърли той, обърна се и облече смокинга си. Звънецът на вратата дрънчеше непрекъснато. Шумът от разговорите навън достигаше до спалнята му, докато гостите се спираха във фоайето, за да свалят палтата си.

— Тя мрази Филип — настояваше Каролин, — защото искаше него, а не баща му. И направи всичко възможно да го вкара в леглото си, дори след като се беше сгодила за баща му. Филип многократно я отблъскваше, докато един ден заяви на баща си, че тя е една обикновена продажна курва, която иска да се омъжи за Сирил заради парите му и която иска него — Филип. Бащата на Филип обаче беше влюбен в нея. Той обвини сина си за казаното, но все пак му повярва. Отмени венчавката си и Шарлот, която беше секретарка на Сирил, трябваше да чака години, докато накрая той отново реши да се ожени за нея. Преди няколко месеца й каза, че ще си помисля дали да й дам моите гласове от акциите, когато тя реши да се заеме с придобиването на контролния пакет, но след това започнах да променям намерението си. Филип е един обезумял глупак, но Шарлот е истинско зло. Тя няма сърце. Преди няколко седмици ми се обади. Беше побесняла от това, че някой друг изкупувал много акции от „Банкрофт и компания“ и предизвиквал покачване на цената — Мат не спомена нищо и тя продължи: — Беше паникьосана. Каза, че щяла да направи нещо, за да накара да падне цената, и след това щяла да настъпи тя. Следващото нещо, което чух, беше за бомбите, поставени в магазините, и как това е намалило продажбите на „Банкрофт и компания“, причинявайки падането на акциите с няколко пункта.

С това Мат намести липсващите парченца в мозайката — мотивът за внимателно поставените бомби, които бяха предназначени да нанесат щети на бизнеса, но не и на самите магазини; мотивът за

изкупуването на корпорацията, което беше лош залог за краткосрочна печалба. Шарлот Банкрофт имаше мотивите и огромните парични суми, необходими да се осъществи изкупуването на корпорацията заедно с дълговете, а след това щеше да изчака, докато „Банкрофт и компания“ станеше отново печеливша.

— Ще трябва да съобщите в полицията — посъветва я той, като посегна към телефона до леглото си.

Тя кимна.

— Зная. Там ли звъните сега?

— Не. Ще се обадя на един човек на име Олсън, който държи връзка с местната полиция. Той ще ви придружи, за да съм сигурен, че няма да се отнесат към вас като към чуждак или по-лошо, да се окажете за тях подозрителна.

Каролин не можеше да помръдне. Учудването ѝ прерасна в изумление, когато той набра някакъв извънградски номер и нареди на човека с име Олсън да вземе сутринта първия самолет за Чикаго. След като затвори, Мат написа два номера на бележника до телефона, откъсна листчето и ѝ го подаде.

— Ето домашния телефон на Олсън. Обадете му се тази вечер и му обяснете къде може да ви намери. Вторият номер е моят, в случай, че имате проблеми — враждебността, която беше показал преди малко, беше изчезнала. Държеше се все още хладно и очевидно не му се искаше да разговаря повече, но все пак я покани: — Мередит ми каза, че сте се снимали във филми. Творческият екип на „Фантомът на операта“ ще бъде тук тази вечер, както и още сто и петдесет други гости, някои от които може би познавате. Ако желаете да останете, баща ми ще ви представи.

Празненството вече беше в разгара си, когато те се придвижиха към дневната.

— По-добре да не ме представят — каза тя бързо. — Нямам никакво желание да подновявам познанството си със старите кръгове на Чикаго — после се подвоуми, наблюдавайки как сервитьорите в черни ливреи предлагат напитки на прекрасно облечени жени и на мъже в смокинги. Някой свиреше на пиано и музиката се сливаше с речта и смеха на гостите. — Аз... бих искала да остана само за малко. Някога живеех с чувството, че животът е само празненства, като това.

Би било забавно да поостана, да погледам и отново да се чудя защо някога съм мислила, че всичко това е толкова чудесно...

— Кажете ми, ако разберете защо е така — помоли той.

— Защо организирате празненства и каните гости, след като не изпитвате удоволствие от това? — попита тя с извинителна усмивка.

— Приходите от представлението утре вечер ще отидат за благотворителни цели.

Пристъпи напред, за да се заеме с ролята на домакин, когато Каролин го подръпна за ръкава и го спря.

— Няма да оставам дълго — каза тя. — Предполагам, че трябва да се сбогуваме.

Докато пристигне във фойето на жилищната сграда, където Живееше Мат, Мередит вече не беше сигурна дали е разумно, или лудост да се яви пред него по средата на празненството, особено след като ѝ беше толкова сърдит и настояваше за незабавен развод. Не беше изключено да я изхвърли пред очите на всички. Май че си го заслужаваше.

Служителят от охраната провери в списъка си и Мередит въздъхна с облекчение, като разбра, че Мат още не беше извадил името ѝ оттам. Разтреперана и с ускорен пулс, тя взе асансьора до апартамента на последния етаж и там се сблъска с една пречка, която най-малко беше очаквала. Когато натисна звънеца, ѝ отвори Джо О'Хара. Веднага след това той пристъпи напред и прегради пътя ѝ.

— Не биваше да идвате, госпожице Банкрофт — каза студено и фактът, че не я беше нарекъл госпожа Фаръл за пръв път от тяхното познанство, накара сърцето ѝ да се свие от болка. — Мат не желае да има нищо общо с вас. Чух го да казва така. Той иска развод.

— Да, но аз не искам — подчерта тя. — Моля те, Джо, пусни ме да вляза, за да го убедя и него, че не иска.

О'Хара се поколеба, разкъсван между лоялността си към Мат и умолително искрените очи на Мередит, докато отвътре се носеха смях и шумни разговори.

— Не мисля, че можеш да го направиш, и не смятам, че това е мястото, където трябва да го сториш. Има много хора вътре, а и е пълно с репортери.

— Прекрасно! — заяви тя с повече увереност, отколкото чувстваше. — Тогава всички могат да съобщят на света, че господин и госпожа Фаръл са били заедно тази вечер.

— По-вероятно е да разкажат на света, че господин Фаръл те е изхвърлил през вратата и ме е уволнил, задето съм те пуснал вътре — измърмори той навъсено, но отстъпи назад и Мередит импулсивно обви ръце около врата му.

— Благодаря ти, Джо — той стоеше слисан и изчервен от удоволствие. — Как изглеждам? — попита тя импулсивно. Разпери полите на роклята, сякаш се канеше да направи реверанс, и застина в очакване на мнението му.

— Изглеждаш великолепно — отговори ѝ смутено, — но това няма да има никакво значение за Мат.

Водена от това потискащо предсказание, Мередит пристъпи в апартамента. Щом влезе във фоайето, започнаха да се обръщат глави, да секват разговори, после се подновяваха с нова сила, а името ѝ се носеше от уста на уста. Без да обръща внимание на всичко това, тя огледа дневната и трапезарията, а след това насочи поглед към издигнатия подиум — оградено със стъклени стени пространство за разговори, намиращо се в най-отдалечения край на апартамента. Сърцето ѝ заби учестено, когато видя Мат да стои там. С подкосени крака се запъти към него.

Докато се изкачваше по стъпалата, водещи към Мат, тя можа да види лицата на заобиколилите го. Звездата на мюзикъла стоеше до него, говореше му нещо оживено, а той гледаше безразлично очарователното ѝ лице. Мередит беше само на няколко крачки, когато Стантън Ейвъри, който стоеше от другата страна на Мат, я забеляза и му каза нещо — очевидно го предупреди за появата ѝ.

Той рязко се обърна, впи поглед в нея, а очите му бяха като късове лед. Изражението му толкова красноречиво изключваше нейното присъствие тук, че тя се подвоуми дали да продължи, после се стегна и се изкачи при него.

Като по някакъв невидим знак хората, които разговаряха с него, се разпръснаха, оставяйки двамата сами на подиума. Мередит чакаше, като се надяваше, че той ще каже нещо, ще направи нещо. И когато това не стана, той зачете присъствието ѝ с леко кимване на глава и пророни само една дума — нейното име — с вледеняващ тон:

— Мередит.

„Следвай инстинктите си“ — беше я посъветвал преди една седмица, и тя се опита да постъпи така.

— Здравей — поздрави го тихо. — Може би се чудиш какво правя тук?

— Не особено.

Заболя я, но инстинктът ѝ подсказа, че той не беше напълно безразличен, защото явно очакваше от нея да говори. Усмихна се леко, готова да се предаде, но не беше сигурна как да го направи.

— Дойдох, за да ти разкажа за днешния ми ден — гласът ѝ трепереше и тя знаеше, че той го усеща, но не промълви нито дума, нито пък я насърчи. Като събра кураж, Мередит пое дълбоко дъх и продължи: — Днес следобед ме извикаха на спешно заседание на Борда. Бяха ужасно разстроени, всъщност — разгневени. Обвиниха ме, че не защитавам интересите ни и че това е свързано с тебе.

— Колко глупаво от тяхна страна. Не им ли обясни точно и ясно, че „Банкрофт и компания“ е единственото нещо, което те интересува?

— Не съвсем — отвърна тя със загадъчна усмивка. — Поискаха също от мене да подпиша някакви писмени декларации и официални оплаквания, с които те обвиняват за смъртта на Спижалски и за това, че незаконно си използвал връзката си с мене, за да ни вземеш под контрол. Естествено, и за бомбите в нашите магазини.

— Това ли е всичко? — попита той саркастично.

— Не съвсем — отвърна Мередит отново. — Аз... казах на директорите... — изрече тя, а гласът ѝ замря от напрежение и страх, че той наистина не я искаше повече.

— Какво им каза? — попита той с безразличие.

Мередит се вкопчи във въпроса му като малка искрица насърчение и продължи:

— Казах им това, което ти заяви, че трябва да им се каже!

Изражението на лицето му не се промени.

— Да се разкарат ли?

— Не, не точно така — отговори тя малко смутена. — Пратих ги по дяволите.

Той мълчеше. Сърцето ѝ замря, когато внезапно видя развеселения блясък в очите му и леката усмивка върху устните.

— И след това — продължи тя — се обади твоят адвокат, за да ме уведоми, че ако не подам молба за развод до шест дни, на седмия той щял да подаде от твое име. И аз му казах...

Направи пауза, а Мат ѝ помогна услужливо:

— И него ли прати по дяволите?

— Не, казах му да се разкара!

— Наистина ли?

— Да.

Чакаше я да каже повече. Очите му сезираха в нейните.

— И? — подсказа ѝ той.

— Смятам да направя едно пътуване. Аз... ще имам доста време на разположение сега.

— Взимаш си отпуска ли?

— Не, подадох си оставката.

— Виж ти! — възкликна той, но гласът му изведнъж беше омекнал, тя се разтопи от погледа му. — Какво пътуване имаш предвид, Мередит?

— Ако ти все още желаеш да ме заведеш там — тя преглътна болезнено, — помислих си, че бих искала да видя рая.

Той нито се помръдна, нито продума. За един ужасен миг Мередит помисли, че е сгрещила и само си е въобразявала, че той все още не е безразличен към нея.

И тогава Мат протегна ръка.

Сълзи на радост и облекчение бликнаха от очите ѝ, когато постави своята длан в неговата и усети пръстите му да я обгръщат с топлина и сила. Миг след това той рязко я притегли и обви ръце около нея като стоманени обръчи.

Скривайки я от погледите с раменете си, повдигна лицето ѝ нагоре.

— Обичам те! — прошепна секунда преди да впие устни в нейните за жадна целувка. Някъде блесна светкавица от фотоапарат, последва друга и още една, и още една. Някой започна да ръкопляска и това прерасна в буря от аплодисменти, след тях последва смях, а целувката им все още продължаваше.

Мередит не забелязваше нищо. Тя се разтопяваше в огъня от жарките му устни, напълно забравила за всичко и всички наоколо...

веселието, ръкопляскането, смеха, светкавиците от вдигнатите фотоапарати. Тя беше вече на половината път до своята цел.

ГЛАВА 57

Усмехнатата, Мередит бавно се събуждаше в леглото на Мат, все още под въздействието на изминалата нощ. Бяха се движили заедно сред гостите, понасяйки добронамерените закачки за продължителната им целувка и сключването на примирие. Беше се наслаждавала да играе ролята на домакиня. А след като гостите се бяха разотишли, хиляди пъти повече се беше наслаждавала да играе в леглото ролята на неговата съпруга. Доверието и всеотдайността, отсъди тя сънливо, явно имаха основно значение при правенето на любов, тъй като снощното любене напълно беше затъмнило всичко друго до този момент.

Слънчевата светлина проникваше в стаята през завесите, тя се обърна по гръб и отвори очи. Само преди малко Мат я беше целунал, преди да излезе да купи кифлички за закуска. Беше ѝ оставил чаша димящо кафе на масичката до леглото. Надигна се и се облегна на възглавниците.

Той влезе в стаята с голям бял плик, сгънат вестник под мишницата и странен, напрегнат израз върху красивото си лице.

— Добро утро — каза тя, усмихвайки се, докато той се наведе и я целуна. — Какво е това? — посочи тя вестника.

Снощи Мат ѝ беше обещал никога да не крие нищо от нея, но в този миг съжаляваше за думите си.

— Това е „Татлър“! — подчерта той. — Видях го, като плащах кифличките на касата. По някакъв начин — добави и неохотно ѝ подаде вестника — са разбрали условията на нашето единадесетседмично споразумение и са ги интерпретирали по техен собствен маниер — гледаше я как се пресегна да го вземе, припомняйки си всяка сензационна публикация за себе си през годините. Знаеше, че такива щеше да има и да я притесняват и в бъдеще, отчасти защото беше омъжена за него, и отчасти поради интереса към техния развод. Като укоряваше донякъде себе си за всичко и очакваше справедлив изблик на гнева ѝ, Мат стоеше пред нея

и я наблюдаваше. Погледът на Мередит се спря на скандалното заглавие:

„НАСЛЕДНИЦА ИСКА ОТ СЪПРУГА СИ ПО 113 000 ДОЛАРА ЗА СЕКСУАЛЕН СЕАНС“

— Отначало не можах да разбера откъде са взели тази цифра — обади се той. — После се сетих. Умножили са четирите пъти седмично по единнадесет седмици и са разделили петте милиона, които ти обещах. Съжалявам. Ако можех да упражня контрол върху това, аз...

Изведнъж тя захлупи вестника върху лицето си и се разпищя от смях.

— Сто и три-тринадесет х-хиляди долара! — кикотеше се тя, а раменете ѝ се тресяха от смях. Мат с облекчение се усмихна. Той знаеше и разбираше какво правеше тя: беше се изправила лице в лице с нещо, което мразеше, и беше намерила начин да се справи с него.

— Казвал ли съм ти — прошепна той дрезгаво, като се наведе и обгърна раменете ѝ с ръце — колко много се гордея с тебе?

Мередит поклати глава, все още смеейки се, а той издърпа вестника от ръцете ѝ и я целуна по зачервените страни, задушавайки смеха ѝ с устни.

— С-сигурен ли си — пошепна тя, обзета от нов пристъп на смях дори когато обви ръце около раменете му и го притегли към себе си, уверена, че той отново иска да се любят, — че можеш да си позволиш това отново?

— Смятам, че е по джоба ми — опита се да я подразни той, но ръката му потрепери, като приглади един немирен кичур от златистата ѝ коса.

— Да, но сега, когато приех да бъда на постоянна *работа* при тебе, ще ми даваш ли периодично увеличение на заплатата, над сто и тринадесет хиляди? — пошегува се тя. Ръцете ѝ галеха лицето му, замъглените ѝ очи се впиваха в неговите. — А също и социални осигуровки, и медицинска застраховка и премии?

— Гарантирам ти — обеща той и я обсипа с целувки.

— О, не! — изстена тя. — Ще ме издигнеш много по-високо в тарифната ставка.

Мат заглуши смеха си в шията ѝ. Следващия час те прекараха в опияняващото блаженство на любовта.

ГЛАВА 58

Главната новина в неделя бе арестът на Елис Рей Сампсън, който беше обвинен в убийството на Станислав Спизжалски. Според официалните лица в съда Спизжалски не е бил премахнат от някой измамен клиент, а от побеснелия съпруг на жена на име Белвил, с която мошеникът е имал връзка. Господин Сампсън призна, че е нанесъл побой на Спизжалски, но че лъжеадвокатът е бил жив, когато го е захвърлил в канавката. Тъй като данните от аутопсията посочваха, че същата нощ жертвата е получила сърдечен удар, имаше вероятност обвинението срещу Сампсън да бъде мотивирано като „непредумишлено убийство“.

Мат и Мередит гледаха новините заедно. Той саркастична отбеляза, че съпругът рогоносец трябва да получи медал за това, че е отървал света от един паразит. Младата жена, която добре знаеше какво значи да си жертва на Спизжалски, каза, че се надява обвинението срещу Сампсън да бъде смекчено.

Мат изпрати Пиърсън и Левинсън при Белвил, за да поемат случая.

Във вторник следващата седмица Шарлот Банкрофт, президент на „Сийборд Индъстрийз“, и нейният син Джейсън бяха официално разпитани в Палм Бийч, Флорида, за серията бомбени заплахи и манипулации срещу „Банкрофт и компания“. И двамата упорито отказваха да имат нещо общо с обвиненията. В сряда Каролин Едуардс Банкрофт доброволно се яви във Върховния съд на Флорида и свидетелства, че Шарлот Банкрофт е планирала да получи контрол над „Банкрофт и компания“, след което е смятала да предприеме действия за намаляване капитала на компанията.

На Каймановите острови, където почиваше с любовника си, Жоел Банкрофт — бившият ковчезник на „Сийборд Индъстрийз“, прочете за подозренията към майка си и брат си. Той беше подал оставка преди шест месеца, когато и двамата се бяха опитали да го въвлекат в машинации с някакъв брокер, изказал желание да им

сътрудничи и да започне да изкупува акциите на „Банкрофт и компания“.

Докато лежеше на пясъка, си мислеше за майка си, чието желание да отмъсти на Филип Банкрофт се бе превърнало в разрушителна фиксидея и за брат му. Двата го презираха за това, че беше хомосексуалист. След няколко часа младият мъж взе решение и се обади по телефона.

На следващия ден Шарлот и Джейсън Банкрофт бяха арестувани и обвинени в незаконни действия въз основа на анонимно обаждане, с което беше съобщено за номерата на сметките, в които се намираха закупените акции. Следствието установи, че Джейсън е открил сметките и е заплатил за изработването на бомбите по нареждане на майка си. Скоро след това, страхувайки се, че ще стане изкупителната жертва, той я беше пребил, предлагайки ѝ да свидетелства в нейна полза срещу това да бъде освободен от отговорност.

За да спасят името си и действайки по инструкциите на Шарлот, директорите на „Сийборд“ избраха Жоел Банкрофт за президент и главен изпълнителен директор.

Мередит научи всичко това по чикагската телевизия и копнежът ѝ по „Банкрофт и компания“ се засили над шока след откритието, че Шарлот и Джейсън бяха направили това, което тя смяташе, че е дело на Мат.

Мат, който седеше до нея на канапето, видя мъката в очите ѝ и посегна към ръката ѝ.

— Мислила ли си с какво ще се занимаваш сега, когато имаш толкова свободно време?

Мередит знаеше, че той има предвид нова кариера на мястото на тази, от която се бе отказала. Тя обаче имаше чувство, че отговорът ѝ щеше да го ядоса и уплаши. Погледна към сплетените им ръце и се усмихна на четиринайсеткаративия диамант, който той бе поставил на пръста ѝ заедно с венчалната халка от платина.

— Може би ще превърна всекидневното пазаруване в моя нова кариера. Но каквото и да купя, ще бъде ужасен провал, защото не остана нищо за купуване, не мислиш ли?

— Какво ще кажеш за един малък самолет — попита той и я целуна по носа — или за една голяма яхта?

— Да не си посмял!

— Би трябвало да има още нещо, което искаш...

Мередит реши да му каже истината:

— Има. Страшно много го искам!

— Назови го, и то ще е твое.

Тя се колебаеше, поглаждайки новата халка на пръста му, и го погледна в очите.

— Искам да имам друго бебе.

Реакцията му бе мигновена и страшна.

— Не, никога! Ти нямаше да рискуваш, ако се беше омъжила за Паркър, няма да рискуваш и с мен.

— Но Паркър не искаше деца — възрази тя. — А ти каза всичко, каквото пожелаеш. И аз пожелах това.

Обикновено този неин поглед го разтопяваше, но тя му бе обяснила в леглото една нощ, че рисковете са големи и е възможно да направи отново спонтанен аборт. Знаеше, че първия път едва се бе спасила, и мисълта за това не му даваше мира.

— Не искам това от мен.

— Има гинеколози, които са специализирани по патология на бременността. Вчера ходих в библиотеката и прочетох доста неща. Има нови лекарства и нова техника, която изпитват сега...

— Не! — прекъсна я той решително. — Не и това. Поискай каквото и да е друго, но не това. Не мога да понеса притеснението. Признавам си.

— Пак ще говорим — заплаши го тя с усмивка, колкото упорита, толкова и очарователна.

— Моето становище ще бъде същото.

В този момент по телевизията обявиха, че има ново развитие по въпроса за „Банкрофт и компания“, и погледът на Мередит се прикова към екрана.

— Филип Банкрофт — съобщи говорителят — свика пресконференция днес късно следобед, за да коментира съобщението, че неговата дъщеря Мередит Банкрофт е била уволнена от поста президент заради връзките ѝ с индустриалеца Матю Фаръл.

Уплашена, тя силно стисна ръката на Мат. И тогава сериозното лице на баща ѝ се появи на екрана. Застанал на подиума в залата на „Банкрофт“, той прочете написаното изявление.

— В отговор на съобщението, че поради женитбата си с Матю Фаръл моята дъщеря Мередит Банкрофт е била уволнена от поста временен президент на „Банкрофт и компания“, Бордът на директорите и самият аз категорично отхвърляме подобни твърдения. Дъщеря ми прекарва дълго отлагания меден месец със съпруга си, след което се очаква да възобнови дейността си тук — той спря за миг и погледна право в камерата, и само Мередит разбра, че той не правеше изявление, той *заповядваше*. *Заповядваше ѝ на нея*.

Шокът я изправи на крака, но нищо не можеше да се сравнява с това, което почувства само миг по-късно. Баща ѝ започна да коментира нещо, което се беше появявало със седмици във вестниците на Чикаго.

— В отговор на публикуваните слухове за съществуването на стара и трайна вражда между Матю Фаръл и мен, бих желал да заявя, че съвсем наскоро имах възможността да опозная моя... ъ-ъ-ъ, зет.

Мередит разбра какво правеше той.

— Мат! — извика тя, сграбчвайки ръката му с невярваща усмивка. — Той ти се *извинява*! — в недоверчивия поглед на съпруга ѝ проблесна нещо като удовлетворение.

Филип Банкрофт продължи:

— Както всички знаят, преди много години Фаръл и моята дъщеря бяха женени само за няколко месеца. Брак, който всички мислехме за приключен чрез един нещастен и прибързан развод. Но сега, когато те отново са заедно, мога само да заявя, че да имаш за зет мъж като Мат Фаръл е нещо, което всеки баща би смятал за... — спря, за да се прокашля отново, и гледайки сърдито в камерата, произнесе: — за чест!

Мередит още гледаше втренчено в екрана, когато започнаха спортните новини. После откъсна очи от телевизора и се обърна към мъжа си.

— Накарах го да обещае, че ще ти се извини, когато открие, че си невинен — докосвайки бузата му, тя прошепна с болка: — Възможно ли е да намериш място някъде в сърцето си, за да погребеш миналото и да се опиташ сега да бъдеш негов приятел?

За себе си Мат смяташе, че каквото и да направи Филип Банкрофт, включително и днешното му телевизионно изявление, не би могло да изтрие всичко, което този човек му бе сторил, камо ли да

погледне на него като на приятел. Мислеше същото да го каже на Мередит, но когато погледна блестящите ѝ сини очи, замълча.

— Ще се опитам — отвърна, после с усилие добави: — Речта му беше много добра.

Каролин Едуардс Банкрофт седеше срещу Филип във всекидневната на къщата, която някога бе делила с него, и чакаше да свърши изявлението му. След това изключи видеото и извади касетата със записа.

— Филип, това беше една наистина хубава реч.

Той ѝ подаде чаша вино, но изразът на лицето му подсказваше, че не е съвсем убеден в това.

— Мислиш ли, че Мередит ще я хареса?

— Ще ѝ хареса, защото би харесала на мен.

— Разбира се, че ти ще я одобриш, щом като ти си я написала.

Докато отпиваше спокойно от виното, тя го наблюдаваше как се разхожда из стаята.

— Дали е гледала предаването?

— Ако не го е гледала, можеш да ѝ занесеш видеокасетата. А още по-добре е да отидеш при нея сега и да помолиш и двамата да я видят в твое присъствие.

Каролин кимна.

— Идеята ми допада. По-лично е.

Той обаче възрази:

— Не, не бих могъл да отида. Вероятно тя ме мрази и Фаръл ще ме изхвърли. Той не е глупак. Знае, че няколко думи не могат да поправят грешките, които съм направил. Няма да приеме извинението ми.

— Ще го приеме — каза тя тихо, — защото я обича.

Докато той продължаваше да се колебае, Каролин му подаде касетата и каза твърдо:

— Колкото повече отлагаш, толкова по-трудно ще бъде и за теб, и за тях. Иди сега, моля те.

Като пъкна ръце в джобовете си, Филип въздъхна.

— Каролин — каза виновно, — би ли дошла с мен?

— Не — отговори тя, потръпвайки при мисълта да се изправи срещу дъщеря си за пръв път. — Освен това самолетът ми излита след три часа.

— Би могла да дойдеш с мен и аз ще ти представя *нашата дъщеря*.

Сърцето ѝ прескочи, когато чу как той произнесе нашата дъщеря, след което тя разбра какво искаше той и поклати глава, смеейки се.

— Ти си все още същият манипулатор, когото познавам отдавна.

— Аз съм и единственият мъж, за когото си била женена — напомни ѝ той с една от редките си усмивки. — Трябва да съм имал и някои добри черти.

— Стига, Филип...

— Ще отидем да видим Мередит и Фаръл...

— Наричай го вече Мат.

— Добре. Мат. И след като си тръгнем от тях, ще се върнем тук. Би могла да останеш още малко, така бихме могли да се опознаем отново.

— Отдавна съм наясно с теб — отговори разгорещено тя. — А ако ти искаш да ме опознаеш, това можеш да направиш в Италия!

— Каролин — помоли я той пресипнало, — поне сега ела с мен. Това може да е последният ти шанс да се запознаеш с дъщеря ни. Ще я харесаш. Прилича на теб, много е смела.

Тя се опита да пренебрегне думите му и желанието на собственото си сърце, но вече беше невъзможно.

— Първо ѝ се обади — каза с разтреперан глас. — След тридесет години не мога да се появя, без да съм я предупредила. И недей да се учудваш, ако откаже да ме приеме — добави, изваждайки от чантата си телефонния номер, който Мат ѝ е дал.

— Вероятно ще откаже да види и двама ни, и аз не мога да я виня.

Той отиде в съседната стая, за да се обади, и се върна почти веднага. Каролин помисли, че Мат му е затворил телефона, и сърцето ѝ се изпълни с мъка.

— Какво каза тя? — едва успя да произнесе.

Филип се изкашля, а гласът му излезе странно колеблив и дрезгав:

— Тя каза „да“.

ГЛАВА 59

Мерedit излезе от сградата, където се помещаваше кабинетът на гинеколога й, и едва потисна абсурдното си желание да затанцува по тротоара. Вдигна лице към небето и усмихвайки се на облаците, се остави на милувките на есенния вятър.

— Благодаря ти — прошепна.

Необходими бяха една година и доста разговори с гинеколога й, за да бъде убеден Мат, че какъвто и да е изходът от бременността, ако Мерedit спазва лекарските указания, рискът за нея е само малко по-голям, отколкото за всяка друга жена. Трябваша й още няколко месеца, за да чуе думите:

— Поздравления, госпожо Фаръл. Вие сте бременна.

Тя пресече улицата и импулсивно си купи огромен букет с рози. После тръгна към пресечката, където я чакаше Джо с колата, отвори вратата и се настани на задната седалка.

О'Хара се обърна и попита:

— Какво каза докторът?

Мерedit мълчаливо го погледна, а очите й искряха от щастие.

Широка усмивка се разля върху лицето на Джо.

— Мат ще е най-щастливият мъж! — предрече той. — Разбира се, след като престане да бъде един много уплашен мъж!

Тя очакваше да бъде отхвърлена назад при обичайния за Джо начин да взима завоите, но той пренебрегна поне три възможности да се втурне напред и предпочете да шофира с умерена скорост. Едва когато нямаше други коли около тях, той потегли, но го направи така плавно и внимателно, като че ли караше детска количка. Зад гърба му Мерedit избухна в смях.

Мат обикаляше нервно из стаята, като час по час заравяше пръсти в косата си и проклинаше, че се беше съгласил на този експеримент. Тя си мислеше, че е бременна, но той се надяваше, че се е излъгала, защото не знаеше как иначе би понесъл страха за живота й.

Когато входната врата се отвори, той се втурна към нея, наблюдавайки как Мередит влиза, с една ръка скрита зад гърба ѝ.

— Какво каза лекарят? — попита той направо, защото не можеше да понася повече напрежението.

Тя измъкна зад гърба си букет рози и му ги подаде с жест, а усмивката ѝ грейна като слънце.

— Поздравления, господин Фаръл! Ние сме бременни!

Той я понесе в ръцете си, смачквайки розите между тях.

— Господ да ми е на помощ!

— Ще ти помага, скъпи — обеща тя и го целуна.

ЕПИЛОГ

— Казах ви, че ще успеем — ухили се О'Хара, когато лимузината изскърца и се закова пред магазина на „Банкрофт и компания“.

Поне веднъж на Мат се удаде случай да оцени скоростното му шофиране, защото Мередит беше много закъсняла за важно заседание на Борда. Бяха на почивка в Швейцария, за да карат ски. Самолетът им беше закъснял на връщане от Италия, където бяха спрели, за да посетят Филип и Каролина.

— Ето — каза Мат на О'Хара, подавайки му куфарчето ѝ. — Ти вземи куфарчето на Мередит, а аз ще взема нея.

— Ти какво? — стреснато попита тя, докато се пресягаше за патерицата. Използваше я заради навехнатия си глезен. — Нямам време да куцукаш до асансьорите — обяви Мат и я вдигна на ръце.

— Не можеш да ме носиш през магазина — запротестира Мередит.

— Само гледай — усмихна се той. И го направи.

Купувачите се спираха зяпнали, когато минаваше покрай тях.

На един от щандовете за козметика жена на средна възраст възкликна:

— Това не са ли Мередит Банкрофт и Матю Фаръл?

— Глупости, не може да са те — отговори ѝ друга, която стоеше наблизо. Мередит зарови лице в гърдите на съпруга си, за да прикрие смеха си, а жената продължи: — Четох в „Татлър“, че се развеждат! Тя ще се омъжва за Кевин Костнър, а Мат Фаръл е в Гърция с някаква кинозвезда.

Когато стигнаха до асансьорите, тя закачливо погледна Мат.

— Засрами се! Сега пък друга кинозвезда ли?

— Кевин Костнър? — не ѝ остана дължен той, вдигнал високо вежди. — Дори не подозирах, че го харесваш.

В кабинета ѝ той я пусна на земята. Тя тръгна към заседателната зала и подхвърли през рамо:

— Лиза и Паркър ще дойдат с бебето и заедно ще обядваме.

— Ще ги изчакам тук.

Няколко минути по-късно Мат се обърна и видя Лиза да приближава към вратата с бебето в ръце.

— Паркър ни остави отпред — обясни тя. — Сега ще дойде и той.

— Госпожо Рейнолдс — подразни я с усмивка, — изглеждате много бременна — но очите му бяха насочени към шестмесечната красавица в ръцете ѝ и той вече посягаше към нея.

— Ще отида да почакам Паркър — каза Лиза.

Мат се загледа в момиченцето. За да се появи то на бял свят, Мередит бе рискувала живота си.

Точно в този момент Мариса отвори очи и се разплака. Той докосна нежната ѝ бузка.

— Шшъът, скъпа — прошепна. — Бъдещите президенти на големи корпорации не плачат, това не е по протокола. Питай твоето майче.

След малко бебето му се усмихна и започна да издава интересни гърлени звуци.

— Знам какво казваш — отговори ѝ той също усмихнат. — Леля Лиза те е учила на италиански заедно с чичо ти Паркър, нали?

Тъй като разполагаше с достатъчно време до края на заседанието, Мат се качи с дъщеря си на единадесетия етаж, за да ѝ покаже своя любим щанд. Мередит бе създавала подобни щандове във всичките магазини на „Банкрофт и компания“. Тук се продаваха стоки от цял свят: от скъпоценни камъни до облекло и ръчно изработени играчки. Единственото общо, което имаха помежду си, бе да отговарят на изискването ѝ всяка стока да бъде рядка, изящна и качествена, за да може да носи изключителния знак, който вече беше известен с това, че символизираше съвършенството.

Държейки Мариса в прегръдките си, Мат се беше загледал в знака на щанда. В гърлото му отново заседна буца, както ставаше всеки път, когато застанеше тук. Знакът представляваше една мъжка длан, протегната към женска длан. Две ръце, чиито пръсти се докосваха.

Този щанд Мередит беше нарекла „Рай“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.